DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

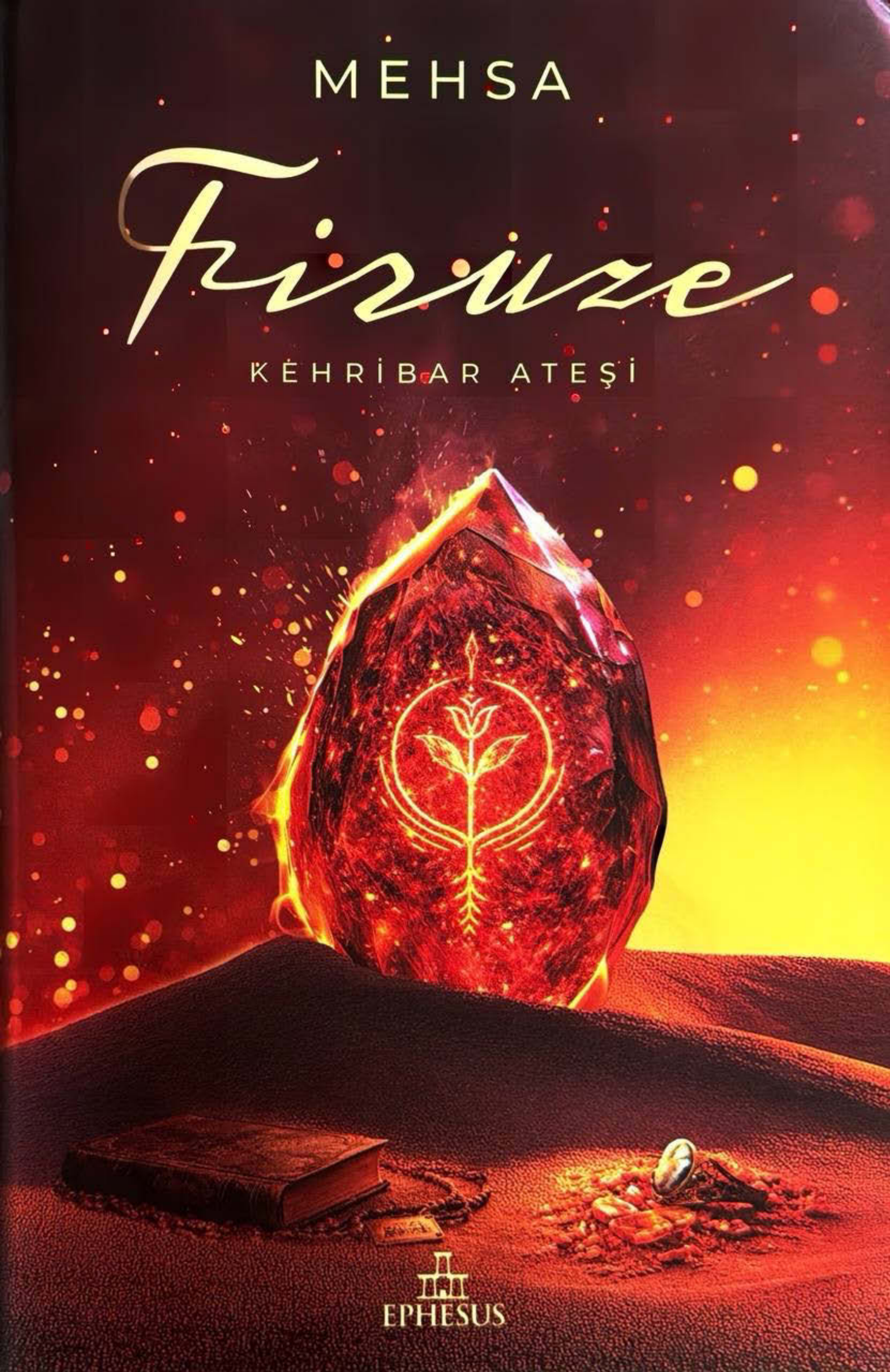
• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

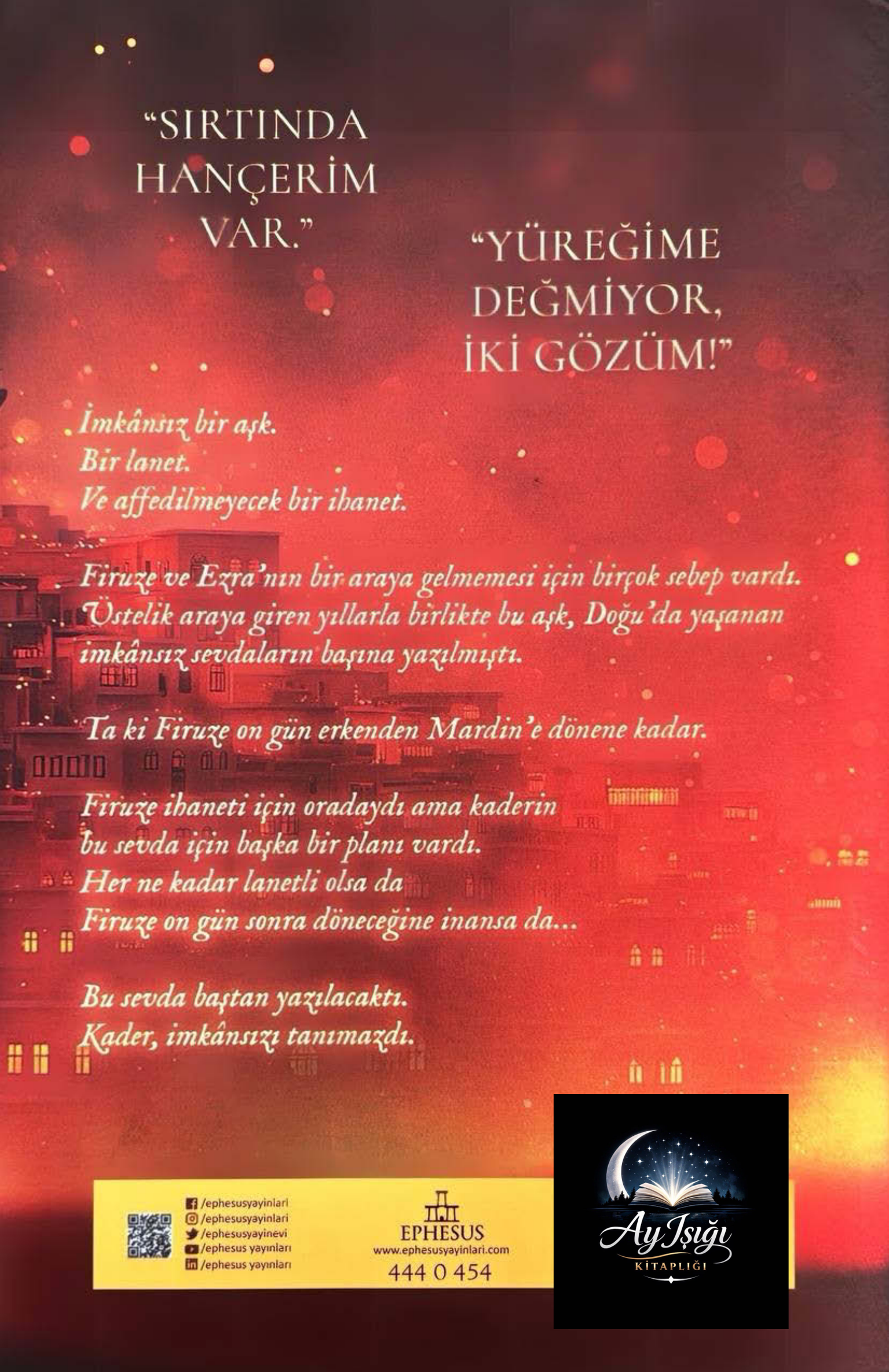
MEHSA

Firuze

KEHRİBAR ATEŞİ

EPHESUS

"SIRTINDA HANÇERİM VAR."
"YÜREĞİME DEĞMİYOR, İKİ GÖZÜM!"
İmkânsız bir aşk.
Bir lanet.
Ve affedilmeyecek bir ihanet.
Firuze ve Ezra'nın bir araya gelmemesi için birçok sebep vardı. Üstelik araya giren yıllarla birlikte bu aşk, Doğu'da yaşanan imkânsız sevdaların başına yazılmıştı.
Ta ki Firuze on gün erkenden Mardin'e dönene kadar.
Firuze ihaneti için oradaydı ama kaderin bu sevda için başka bir planı vardı.
Her ne kadar lanetli olsa da Firuze on gün sonra döneceğine inansa da...
Bu sevda baştan yazılacaktı.
Kader, imkânsızı tanımazdı.
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinevi
/ephesus yayınları
/ephesus yayınları
EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com
444 0 454
Ay Işığı
KİTAPLIĞI

MEHSA

Fişuze

KEHRİBAR ATEŞİ

@ayisigikitap

EPHESUS

FİRUZE 1: KEHRİBAR ATEŞİ *(Özel Baskı)*

Yazar: Mehsa
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Emre Özcan
Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen
Editör: Şule Yetim
Düzelti: Elif Evin Musluoğlu
Kapak Tasarım: Beyzanur Şen
Sayfa Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı: Nisan, 2026

ISBN: 978-625-5701-55-8

Yayınevi Sertifika No: 40169
©2026, MEHSA

Türkçe Yayım Hakkı
©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Ephesus Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.
"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

BASKI
Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San.ve Tic.Ltd.Şti.
Davutpaşa Caddesi Yılanlı Sokak Örme İş Merkezi No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Sertifika No: 45159

YAYIMLAYAN
Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

www.ephesusyayinlari.com
iletisim@ephesusyayinlari.com

DİKKAT! Bu eserde argo ifadeler, küfür, şiddet unsurları ve yetişkinlere yönelik sahneler bulunmaktadır. Bu nedenle eser küçük yaştaki okurlar için uygun değildir. Yer alan bazı davranış ve tutumlar karakterlerin kusurlu yapılarının ve psikolojik gelişim süreçlerinin bir parçası olarak kurgulanmış olup, herhangi bir biçimde özendirici ya da meşrulaştırıcı bir amaç taşımamaktadır. Okuyucuların içerik hakkında bilgilendirilmesi amacıyla gerekli uyarı arka kapakta yer almaktadır. Kurgudaki karakter ve olaylar tamamen hayal ürünü olup gerçek kişi ve kurumlarla herhangi bir bağlantısı bulunmamaktadır.

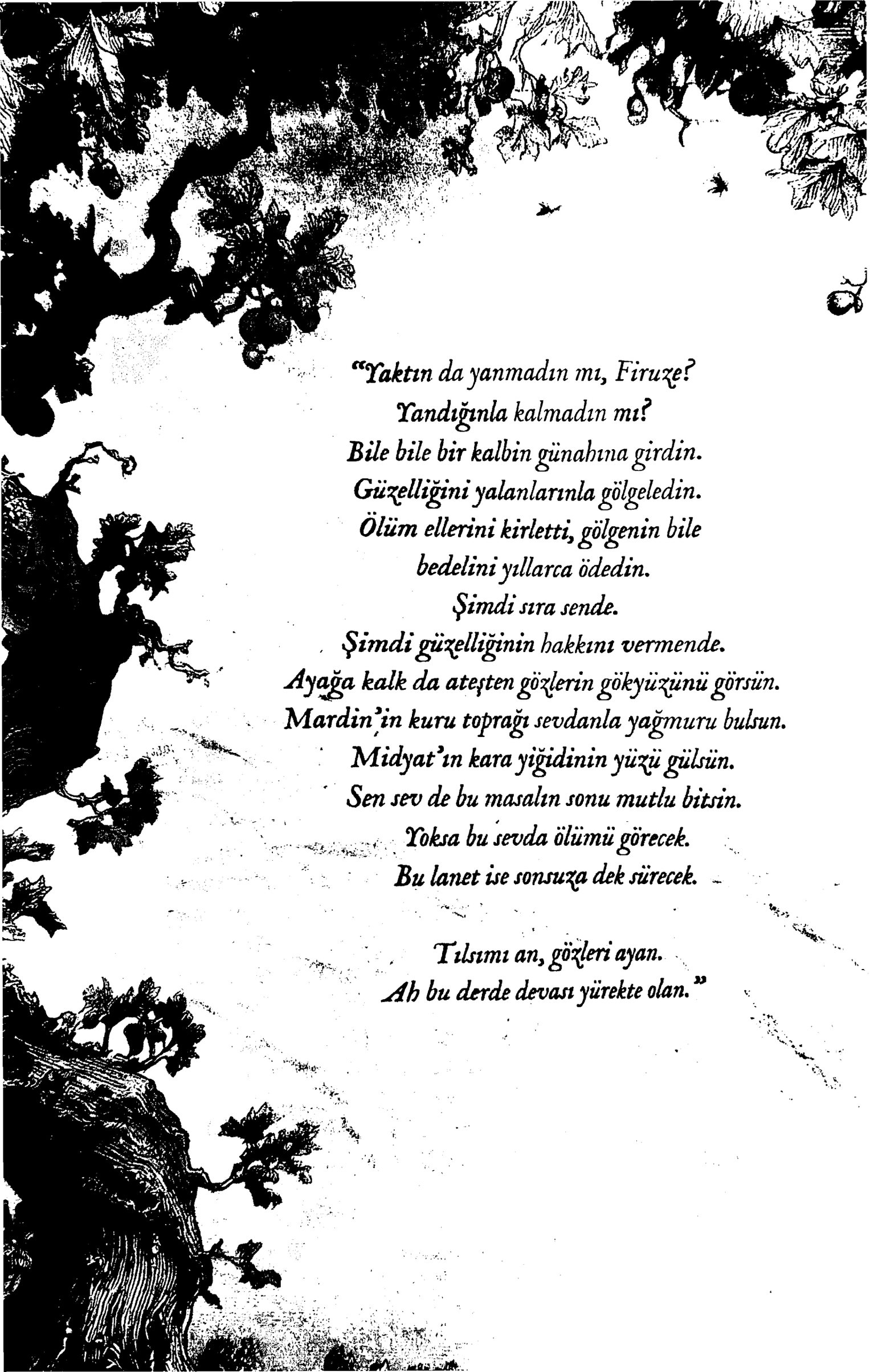
Firuze

KEHRİBAR ATEŞİ

MEHSA

@ayisigikitap

EPHESUS

"Yaktın da yanmadın mı, Firuze?
Yandığınla kalmadın mı?
Bile bile bir kalbin günahına girdin.
Güzelliğini yalanlarınla gölgeledin.
Ölüm ellerini kirletti, gölgenin bile
bedelini yıllarca ödedin.
Şimdi sıra sende.
Şimdi güzelliğinin hakkını vermende.
Ayağa kalk da ateşten gözlerin gökyüzünü görsün.
Mardin'in kuru toprağı sevdanla yağmuru bulsun.
Midyat'ın kara yiğidinin yüzü gülsün.
Sen sev de bu masalın sonu mutlu bitsin.
Yoksa bu sevda ölümü görecek.
Bu lanet ise sonsuza dek sürecek.

Tılsımı an, gözleri ayan.
Ah bu derde devası yürekte olan."

PROLOG

"Dilerim Tanrı'dan ki sana açık kucaklar,
Bir daha kapanmadan kara toprakla dolsun.
Kan tükürsün adını candan anan dudaklar,
Sana benim gözümle bakan gözler kör olsun!"

Faruk Nafiz Çamlıbel - Kıskanç

31. GÜN
Mardin, Midyat
Firuze Restoranı

Midyat'ın yaz geceleri bana bir masal gibi hissettirirdi.

Kendimi sihirli bir lambanın içinde, ben uykuya dalarken annemin uydurduğu bir hikâyede veya kara yağız bir prensin beni sevdiği tutkulu bir düşte bulur gibi olurdum.

Bugün ise o masalsı gece kâbusuma gebeydi. Üstelik o kara yağız prens gerçekleri öğrenecekti.

Biz terasa çıktığımızda Ezra arkamızdan kapıyı kilitletti. Sanki kaçamayayım diye alınan bir önlemmiş gibi hissettim ve dudaklarım gergin bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı.

Kaçmayacaktım. Artık kaçacak yerim kalmamıştı. İncir ağacının üstünde siyah yazmanın hâlâ durduğunu gördüğümde yas tutacak yerimin olmadığını da anladım.

Ezra sigara yakar sandım ama yakmadı. O konuşmayınca bir süre sessizliği dinledik. Midyat'ın güzel manzarasını izlerken esen rüzgâr uzun saçlarımı uçuşturdu.

Konuşmaya nasıl başlayacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Bu yüzden ustamın sözünü dinledim.

"Samuel Usta geçen gün bana bir beyit söyledi," diyerek konuşmaya başladım. "Manasını sordum ama söylemedi. Yalnızca *ezberle bunu, Ezra'ya söylersen o sana anlatır hikâyesini*, dedi."

Ezra'nın bakışları bana doğru döndü. Çelik mavisi gözlerinde gördüğüm hissizlik canımı yaktı.

"Neymiş o?" diye sorduğunda acı bir gülümsemeyle kıvrıldı dudaklarım. Bakışları gülümseyen dudaklarıma kayarken beyti söyledim:

"Haddeden geçmiş nezâket yâl ü bâl olmuş sana.
Mey süzülmüş şişeden ruhsar-ı âl olmuş sana."

Kısa bir an donup kaldı. Sanki beytin onun nezdinde derin bir anısı varmış gibi bir anlığına gözleri daldı. Sonra o bakışlar bana döndüğünde nefesimin kesildiğini sandım çünkü gözleri acı doluydu.

Benden birkaç adım uzaktaydı. Usulca yanıma yaklaştı. Tam karşıma geçince beytin anlamını söyledi:

"Nezâket haddeden geçmiş boy pos olmuş sana. Şarap şişeden süzülmüş, kırmızı yanak olmuş sana."

Serçe parmağında firuze taşı olan eli bana doğru uzandı. Elinin tersiyle yanağıma dokunduğunda tenim yanmaya başladı. "Haddeyi biliyorsun, değil mi?" dedi.

Başımı usulca salladım. "Bilirim," dedim. "Telkâride kullanırsınız. Telin malzemesini inceltmek için kullanılan araçtır."

Yine de bütün odağım sadece küçük bir temasta bulunan elindeydi. Gözlerimi kapatmamak, dokunuşuna teslim olmamak için kendimi zor tuttum.

O ise elini ağır ağır yüzümden uzaklaştırarak beni bundan mahrum etti. "Nedim'indir bu gazel," dedi. Bir şey hatırlamış olacak ki kaşları çatıldı. "Nedim'in bir görünüp bir kaybolan sevdiğine isyanıdır."

Hatırladığı *bendim*. Kaçak oynayan da *bendim* ama mecburdum. Yine de uzaklaşan elinin bir kere daha bana dokunması için nelerimi vermezdim.

Ezra acı çektirmek ister gibi şiirin devamını okumaya başladı.

"Bûy-i gül taktîr olunmuş nâzın işlenmiş ucu.
Biri olmuş hoy birisi dest-mâl olmuş sana."

Elinin tersi bu sefer gerdanıma kaydı. Boynuma ve tılsımımın deri ipine usulca dokundu.

"Gülün kokusu damıtılmış, nazın ucu işlenmiş. Biri koku, birisi de mendil olmuş sana."

Şiiri bana okuyordu. Her bir sözü bana söylüyordu. Yüreğim kor ateşte yanmaya başladı.

"Şöyle gird olmuş Firengistân birikmiş bir yere.

Sonra gelmiş gûşe-i ebrûda hâl olmuş sana."

Ezra'nın gerdanımdaki eli, bu sefer kaşımın üstüne değdi. İşaret parmağını tam kaşımın üstündeki minik bene dokundurdu.

Her bir dokunuşta ikimiz de acı çekiyorduk.

"Kâfirlerin ülkesi şöyle toplanmış bir yere birikmiş. Sonra gelmiş kaşının köşesine ben olmuş sana."

Nedim yüzyıllar önce beni ona anlatmıştı sanki.

"Ol büt-i tersâ sana mey nûş eder misin demiş.

El-amân ey dil ne müşkil-ter suâl olmuş sana."

Ezra bu sefer duraksadı. Sanki yanmış gibi elini tenimden uzaklaştırdı ama gözlerini saklı tutamadı.

Bakışları dudaklarıma kayarken, dudaklarım ondan içmek istediğim bir solukla aralandı.

"Ey gönül! O ecnebi güzeli sana şarap içer misin demiş, aman ne de zor soru sormuş sana."

Yine de o kızgın olandı. Bu yüzden bana tek bir soluğu, kendine ise şarabı haram etti.

"Sen ne câmın mestisin âyâ kimin hayrânısın.

Kendin aldırdın gönül n'oldun, ne hal olmuş sana."

Fakat bu cümleden sonra bir şeyler oldu Ezra'ya. Sırlar bir kenara çekildi, ihanetler hemen yanına ilişti. Geriye ise o güzel gözlerinde bir tek geçmişe dair sevdası kaldı.

Önüme düşen bir tutam saçı geriye iterken usulca okşadı.

"Gönül! Sen nasıl bir kadehin sarhoşusun, Allah için söyle kimin hayranısın? Kendini mi aldırdın, ne oldun? Ne haller olmuş sana?"

"Leblerin mecrûh olur dendân-ı sîn-i bûseden.

Lâl'in öptürmek bu hâletle muhâl olmuş sana."

Bu seferki sözler, arabada beni öpüşüne atıftı. Bu yüzden ne dudaklarımdan bakışlarını ayırabildi ne de bana soğuk bir şekilde bakabildi.

"Buse kelimesindeki sin harfinin dişlerinden dudakların yaralanır. Bu suretle dudağını öptürmek imkânsız olmuştur sana."

Keşke öpseydi. Keşke öpseydi de acımı bir nebze dindirseydi.

"Yok bu şehr içre senin vasfettiğin dilber Nedîm.

Bir perî-sûret görünmüş bir hayâl olmuş sana."

Yine de yıkıldı bütün düşler. Sevdiğim adamın gözleri karşımda tekrar buz keserken elleri de ağır ağır uzaklaştı benden.

Şiirin son sözleri yüzüme âdeta bir tokat gibi çarptı.

"Nedim! Senin anlattığın güzel bu şehirde yok. Sen bir hayal görmüşsün, peri yüzlü bir güzel görünmüş sana."

Tüm gerçekleriyle bu şiir bana aitti. Ona ihanetimi, kaçışımı ve daha nicesini tek satırda anlatır gibiydi. O bana bakarken ziyadesiyle dürüsttü. Ben ise yalancı olandım. Bu yüzden bakışlarını ilk kaçıran ben oldum.

"Sen gittikten sonra bana okumuştu bu gazeli," dedi.

Uçuşan siyah elbiseme baktım. "Neden?" dedim sesim bile titrerken.

"Çünkü bir türlü gittiğine inanamıyordum."

Dönüp ona baktığımda yüzündeki acı ifadeye hazırlıksızdım. Sanki bana bakarken artık sırtındaki hançerleri görüyor gibiydi.

Üstelik ilk gidişimde çok acı çektiğini de itiraf etmişti.

Bu da son gardımın yıkılmasına sebep oldu. Sesimin ardından tüm bedenim titremeye başlayınca derin derin nefesler aldım. Dilime düşen kelimeler o kadar ağırdı ki ne yutabildim ne de konuşabildim. Öylece bakakaldım yüzüne.

Sonunda bedenim daha fazla dayanamadı. İlk kelime dilimden düştüğünde bir damla gözyaşı da yanağımdan aşağı süzüldü. "Yine gideceğim," dedim.

İki kelime aramıza bir bomba gibi düşmüştü. O sessiz kaldı. Ben ise en çok bundan korktum. Ezra'nın sessizliği tehlikeliydi. O sessizliğin ardından sakin bir şekilde, "Neden?" diye sordu.

"Çünkü Koçaklar bu şehrin sığıntısı," dedim. "Çünkü iki ailenin arasında yok olmasına ramak kaldı."

Sebeplerimi bir bir sıralarken sanki aramızdaki aşılmaz duvarın üstüne yeni tuğlalar diziyordum. O tuğlaların üzerini kor alevle örterken tam burada, geçmişte söylediğim sözlere atıfta bulundum.

"Dağ bile bilir, taş bile anlar," dedim.

Geçmişe dair sözlerim sanki aramızda yankılanır gibi oldu.

"Zaten sen de sevmiyorsun beni. Şu dağ bile bilir bunu. Taş bile anlar."

Tam bu anda bütün ipler koptu, Ezra'nın başı eğildi. "Deme onu." Başını sağa sola salladı acı çeker gibi. "Onu deme!"

Bağırmasa bile iki kelimesiyle yerimde sıçradım çünkü bana hem öfke hem de acıyla öyle bir baktı ki yerin yedi kat dibine girseydim bu kadar acımazdı canım.

"Ahım, Firuze!" dedi bir koluyla belimi sarıp beni kendine çekerken. Diğer eli ise kaçmayayım diye yüzümü kavramıştı.

"Ben daha sana nasıl anlatayım seni sevdiğimi?" dedi beni sarsarcasına. "Senin sevdanı demire söyledim, boynunu büktü. Taşa fısıldadım, yükümden dağıldı. Şu dağa bağırsam yıkılır ama bir sen anlamadın, Firuze!"

Her kelimesiyle yıllardır söylemeye bile kıyamadığı sevdasını haykırdı. Beni karşısında çaresiz bıraktı. "Neden?" diyerek yıllardır dilinin ucunda tuttuğu, boğazına düğüm ettiği soruyu sonunda sordu. "Neden bunca yıl kaçtın benden?"

Ağlamaya başladım.

Yaptıklarım yüzünden değil, yaşayamadığım o güzel sevdasına ağladım. Bana bu kadar güzel bakan bir adamı ardımda bırakmak zorunda kalışıma ağladım ve gerçekler ağzımdan bir bir döküldü.

"Birini öldürdüm," dedim.

İlk hançer sırtına saplandı. "Kimi?" derken yüzündeki saf acıydı.

Benim ise acım haykıramayacağım kadar ağırdı.

Cevabımı ancak onun duyabileceği kadar kısık bir sesle söyledim çünkü yüksek sesle asla itiraf edemezdim.

Kolları beni ağır ağır bıraktı. "Neden?" dedi.

Başımı sağa sola sallarken akan gözyaşlarım önümü kapatıyordu. Sebeplerimi açıkça söyledim.

Nasıl tepki verdiğini görmek istesem de başımı eğip yüzüne bakmadan konuşmaya devam ettim. Çünkü bu cümleyi kurmak bana bile ağır gelirken onun nasıl taşıdığını görmek istemiyordum.

"Senden çaldıklarım var," dedim.

Bu sefer sesinden ne hissettiğini anlayamadım. "Ne çaldın?" diye sordu.

Söyledim. Sonunda her şeyi bir bir itiraf ettim.

Dönüp ona korkuyla baktığımda insanın korktuğunu eninde sonunda kendine çektiğine şahit oldum.

Senelerce kâbuslarım olmuştu bu an.

Yine de yaşamak zorunda kalmıştım.

Kocaman bir nefret... Dopdolu bir nefret bakışlarına yerleşmişti.

Tek bir bakışla tüm dünyam alev alev yanmaya başladı. Her şey başladığı hızla tükendi. Ben yok oldum.

Firuze yok oldu.

İki gözü yok oldu.

İhanetim onun gözünde asla kabul edilebilir olmayacaktı.

Firuze Koçak bir daha asla Ezra Saruhan'ın *iki gözü* olmayacaktı.

Bu gece bu sevdayı sonsuza dek yok etmiştim.

GEÇMİŞ

"Derd-i aşkı gayrıdan sorma ne bilsin çekmeyen;
Anı yine aşık-ı nalana söylen söylesin."
Aşk derdini başkalarından sormayın.
Aşkı çekmeyen onun ne olduğunu ne bilsin?
Siz onu yine inleyen âşığa sorun ki size hepsini bir bir anlatıversin.

-Bakî

"Binbir Gece Masallarını bilir misiniz?

Bir ay doğar gökyüzünde, bir masal başlar. Şehrazat, zalim Şehriyar ile evlenir; binbir gece boyunca masallar anlatır ona. O masallarla Şehriyar'ın kararmış kalbinin kapısını çalar.

Binbir gecede kalbine girer, binbir gecede dillere destan bir kara sevdaya tutulurlar.

Âşık olurlar birbirlerine, aşk onların yüreğinde vuku bulur. Aşk onlarla bir masal olur. Aşk onlarda bir diyar olur.

Doğu'da geçer bu masallar.

Kimi zaman sihirli halısıyla, elinde sihirli lambasıyla Alaaddin'i görür, peşine takılırsınız. Kimi zaman da Sinbad'ın denizlerdeki maceralarını izleyip bir kahraman olursunuz.

Ama en çok Doğu masallarında aşkı bulursunuz çünkü her masal gerçeğin bir yansımasıdır ve en güzel, en içten aşklar hep Doğu'nun kalbinde yaşanır."

Gülden annesine gülümsedi. "Anne, bak! Senin ismin buradan geliyor işte," dedi.

Midyat'ın en sıcak günlerinden birindeydiler. Şehriyar yazmasının iki ucunu tepesinde bağlamış, dünya ahiret bacısı bildiği yan komşusu Mizgin'le her gün içtikleri acı kahvelerini yudumluyorlardı.

Onlar modern tabirle en iyi kankalar ve Midyat'ın magazin haberlerinin başsunucularıydılar. Bu yüzden dedikodu haricinde verilen bu bilgi hoşlarına gitmemiş olmalıydı ki ikisinin yüzünde de hoşnutsuz bir ifade vardı.

"Bu nerenin masalıdır öyle?" dedi Şehriyar yerde oturup elinde tuttuğu kitaptaki kısa pasajı okuyan Gülden'e. "Hele bak; hangisi kızdır, hangisi erkektir bunların? Vallahi onu bile anlayamamışım." Elinin tersiyle gerdanının terini sildi. "Mizgin, sen anladın?"

Mizgin başını olumsuz anlamda salladı. "Cık! Anlamadım, bacım," dedi.

Şehriyar dönüp kızına ters ters baktı. Hoşnutsuz yüz ifadesine rağmen tombul yanakları ve şivesiyle o kadar tatlıydı ki kimse ona da bacısına da kızamazdı. Mizgin de onun esmer versiyonuydu çünkü. İkisi de merakın lügatteki karşılığıydılar.

Gülden omuz silkti. "Şehriyar erkek, anne," diyerek sabırla anlatmaya başladı. "İsmin buradan geliyor işte. Sana geçen de Midyat'ın Süryanice *vatanım* demek olduğunu, dinlerin merkezi olarak kabul edildiğini söyledim. Bu da ilgini çekmedi." Cümlesinin sonuna doğru annesinin ilgisiz tavrından dolayı kendini duvara konuşuyormuş gibi hissetmişti.

Bu yüzden öfkelendi. Annesine en çok benzediği huyu buydu. Hemen saman alevi gibi yükseldi.

"Şimdi sana Saruhanlardan yeni bir dedikodu getirdim desem hemen ellerini dizlerine vurup..." Gülden ellerini dizine vurarak onu taklit etti. "*Hani kız, hani nerede? Hemen, çabuk de bana,* derdin ama."

Gülden onu o kadar iyi taklit etmişti ki Mizgin kıkırdadı. "Doğru diyor, bacım," dedi. Şehriyar ise çoktan terliğini çıkarmak için ayağına yönelmişti. Bu hareketi gören Gülden'in gözleri büyüdü. Annesinin en iyi olduğu özelliklerin ilki, istihbarat hattı gibi Midyat'taki her olayı anında öğrenmesi; ikincisi ise hedef ne kadar uzakta olursa olsun tam on ikiden vurmasıydı.

Rekoru, sokağın öbür ucundaki oğluna fırlattığı terliğin tam isabet edip oğlunun kafasını yarmasıydı. Büyümüş olsalar da abinin alnında hâlâ izi vardı.

Bu yüzden öfkesi hemen söndü ve geri kaçtı. "Ana," derken elleri havaya kalmıştı. "Vallahi billahi özür," dedi. Gözleri korkuyla büyümüştü. "Ben masalları çok severim, bilirsin. Sana da küçükken zorla masal anlattırırdım ya, hatırladın?" Annesi tepki vermeyince korka korka ona yaklaştı. Annesinin dizlerine elini koydu onu sakinleştirmek için. "Hatta bana bir keresinde Süryani bir kadının masalını anlatmıştın. Taşlar vardı, büyüler hatta kocaman bir lanet. Ben hep Yâde Arjin'e dair anlatılan efsanelere benzetmişimdir o masalı."

Şehriyar oturduğu divanda Gülden'e ters ters bakarak geri çekildi. "E öyledir zaten," dedi. "Sana anlatacak masalım kalmayınca Saruhanların hikâyesini anlatmıştım." Sırtını divana yasladı. Bacak bacak üstüne atınca çiçek desenli şalvarı gün ışığında parıldadı. Bu parıltı, pullarından ve kumaşından geliyordu çünkü şalvar canlı bir mor rengindeydi.

Şalvarın ışıltısına takılan Gülden'in gözleri annesinin itirafıyla bir anda şaşkınlıkla büyüdü. "Essah mı diyorsun?" dedi.

Şehriyar sözünün sorgulanmasını hiç sevmezdi, bu yüzden kızına tekrar ters bir bakış atarak onu onayladı. "Bizim Midyat, o dediğin masallar ülkesi olsaydı *Saruhanlar* ve *Koçaklar* da o masalın başrolü olurdu," dedi kendini beğenmiş bir ifadeyle.

Gülden'in kaşları çatıldı. Mizgin ise güldü. O mütemadiyen her şeye gülerdi. Yerli yersiz gülmeleriyle meşhurdu. Sonra da "O zaman *Eraslanlar* ve *Hünerler* de kötü adamlar olurdu," dedi.

Şehriyar başını ağır ağır salladı. Senelerdir dönen en büyük kan davalarının başlıca sebepleri bu iki aileydi. Gülden ise daha çocukken dinlediği masalla Saruhanlar ve Koçaklar için anlatılan şehir efsanelerini kafasında birleştirmeye çalışıyordu.

"O zaman soyu ta şamanlara dayanan, Süryani büyücü kadın da Yâde Arjin mi?" diye sordu.

Gülden'in annesi başını salladı. Arjin, Midyat topraklarında bir efsaneydi. Başta Saruhanlar olmak üzere bu toprakların bereketinin de lanetinin de sebebi olan babaanneydi. Ona Midyat'ta *taşları okuyan kudretli kadın* anlamına gelen "Jinê hêzdar ku keviran dixwîne" lakabı verilmişti.

Kadının görmüş gözleri gökyüzündendi. Öyle bir bakardı ki sanki ruhunun en derinliklerine kadar insanın içini görürdü. O bakışı uzun bir sessizlik takip ederdi.

Sonra o kişiye bir taş verirdi.

Derlerdi ki bu taşla aslında insanın değerini biçermiş. Değer biçtiği insan o taştan beş kuruş fazla etmezmiş. Söylentilere göre -söylentilerin çoğu Şehriyar'a aitti- çocuğuna ve evlatlarına özel sular ayarlar, tılsımlı taşları onlara bağlar, sevdiklerini kem gözden ve kem sözden korurmuş.

Söylentiler söylenmemiş sözlerdendi.

Bu söylentiler haricinde bir gerçek vardı: Arjin sıradan bir kadın değildi.

Onun hayat hikâyesi bir çınarın kökleri gibiydi. Soyu da kendisi kadar değerliydi.

Kimi ona *ermiş* derdi, kimi ise *cinlenmiş*. Ama kimse bunu yüzüne söyleyemezdi çünkü arkasından ne kadar konuşulursa konuşulsun, Midyat'ın büyüsünün de bereketinin de kökenleri Arjin'e dayanırdı.

Saruhanların ve Koçakların Mardin'de başta inşaat sektörü olmak üzere turizm, sanayi ve teknolojinin gelişmesinde önemli rolleri vardı. Bu ünü önce ülke, sonra da dünya çapına yayan ve büyük bir zenginliğe sebep olan ise bu masalın şimdiki başrolü *Ezra Saruhan'dı.*

Gülden bu masalın şu an şehirlerinde yaşayan efsane adamı da içereceğini bilerek genç kızlık hayalleriyle iç çekti. Saruhan ailesi Midyat'ta lanetli soy olarak bilinse de hem yakışıklılık ve güzellikle hem de büyük bir zenginlikle ödüllendirilmişti.

Ezra Saruhan ise bu ödülün en büyük payına sahipti. Tabii, Gülden'in iç çekişleri onu çok gördüğünden değildi. Abisi Saruhanların yakın koruması olmasına rağmen Gülden, Ezra Saruhan'ın yüzünü sosyal medyadan daha çok görmüştü çünkü Ezra Saruhan, zaruri olarak katıldığı davetler haricinde pek de dışarıda görünmezdi.

Dünyaca ünlü olmasına sebebiyet veren işi nedeniyle sessizliği ve münzevi bir hayatı tercih ettiği söylenirdi. Bu yüzden siyah filmlerle kaplı lüks arabasını görmek bile Midyat'ta büyük bir heyecan yaratırdı.

Bu sessizlik ise onun hakkında daha fazla efsaneyi doğuruyordu. Başta Gülden gibi genç kızlar olmak üzere Midyat'taki her kadın ve erkek bu efsane hakkında konuşmayı pek seviyorlardı.

Tam da bu sebeple Gülden hevesle, "Anne!" dedi. "Bir daha anlatsana öyleyse o masalı." Heyecanla dizlerinin üstüne oturdu. "Lütfen, anne! Bu sefer

saklama benden hiçbir şey. Geçmişte Eraslanlarla yaşanan olayı biliyorum ama kimse o masaldaki gibi anlatmaz. Burada herkes fısıltıyla konuşur geçmişi."

Şehriyar dilini damağında şaklattı. Kahvesinin tadını çıkarıyordu. "Çünkü sesli söylenirse yıllar önce başlarına gelenlerin tekrar yaşanacağından korkar buradakiler. O masal zırvasının doğru dediği tek şey var: Doğu'da sevmek bir başkadır. Yanarak severler buradakiler ama acıları da bir o kadar büyüktür."

Şehriyar'ın yüzü birden ciddileşti. "Çok canlar yandı bu topraklarda," dedi. "Yâde Arjin de o yananlardandır ama onun kudreti buradan gelir zaten. Yandığından bin kat fazla yaktığı için korkarlar ondan. Bu topraklarda sevdayla erkeklere boyun eğdiren birçok kadın vardır ama gücüyle bu kudrete sahip olan çok azdır."

Bu sözler kısa bir an sessizliğe sebep oldu. Gülden koluna baktığında tüylerinin diken diken olduğunu fark etti, sonra başını çevirip annesine hayranlıkla baktı. "Vay be anne! Aynı Vahab dedem gibi anlattın," dedi. "Demek ki dedemin meddahlığı sana da geçmiş."

Şehriyar'ın babası eski dengbejlerdendi[1]. Yakın zamanda vefat eden babası anılınca Şehriyar'ın gözleri doldu ama aynı zamanda göğsü de gururla kabardı çünkü o babasına hayranlık duyarak büyüyen kız çocuklarındandı. "Öyle mi dersin?" dedi bu yüzden kızına bakarak. "Ben de babam gibi mi anlatırım hikâyeleri?"

Mizgin de Gülden'i onaylarcasına, "Öyledir, öyledir," dedi. "Sen en basit dedikoduları bile öyle bir anlatırsın ki insanın hikâye gibi dinleyesi gelir."

Şehriyar ise bu sırada geçmişe gitmiş gibi o hep gülen gözleri dalgınlaşmıştı.

Gülden annesinin hüzünlendiğini fark edince dizine başını yasladı. "Mizgin teyze haklıdır, ana. O İstanbul'da bir süre yaşayınca hep televizyonlardaki spikerler gibi konuşurdu hikâye anlatırken. Senin de bir şey anlatırken hiç buralı olduğun anlaşılmıyor." Sonra annesini kendine getirmek için hafifçe dürttü.

"Hadi, anlat da dinleyelim Saruhan masalını. Vallahi senden dinlemezsem içim şişer."

Çaktırmadan annesini gaza getirmeye çalışıyordu. Nitekim istediğini almıştı. Şehriyar'ın gözleri daldığı yerden kızına çevrildi. Dizine yaslanmış başını iter gibi yaptı. "Övme kız!" dedi ilk önce yememiş gibi ama sonra dayanamadı. Kısık gözlerle kızını süzdükten sonra işaret parmağını sallayarak, "Bak, anlatacağım ama kimseye söylemeyeceksin," dedi.

Yalandı.

Bu cümleyi söylüyordu ki dedikodusunun günahı üstüne kalmasın. Bir de bu cümleyi kurunca dedikodunun daha çabuk yayılacağını bilecek kadar da akıllıydı Şehriyar.

---

[1] Kürt kültüründe hikâye anlatan ozan veya halk sanatçısı.

Bunu kızı da biliyordu. Bu yüzden hevesle kafasını salladı Gülden.

"Söz anlatmam, söz!" dedi. Şehriyar kısa bir an bakışlarını bacısına çevirip ondan da onay alınca tıpkı babası gibi olduğu yerde dikleşti. Masalı güzel bir diksiyonla anlatabilmek için birkaç kere boğazını temizledi. Sonra da başladı bu toprakların gerçek masalını anlatmaya.

"Bir varmış, bir yokmuş. Bu masal dediğimiz Saruhanların hikâyesi aslında 1960'lı yıllarda vuku bulmuş.

Mardin'de birkaç büyük aşiret varmış. Kudretlilermiş ama bazıları zalimmiş de. Az çektirmemişler mazlumlara da kendi ailelerine de. Bu aşiretlerden birisi Saruhanlar, biri de başdüşmanları Eraslanlarmış.

Bu düşmanlık tuhafmış çünkü hem aralarında kız alıp verirler hem de hiçbir zaman düşmanlıkları bitmezmiş. Aslında o dönem aşiretlerin arasında çatışmalar çok büyükmüş ama bunlarınki artık köylülere de illallah ettirmiş çünkü olan onların mallarına ve hatta araya kaynayanlar yüzünden canlarına oluyormuş.

Yine 1960'larda tarih tekerrür etmiş. Saruhanların en büyük oğlu bir Eraslan kızına gönlünü kaptırmış ama bu sefer düşmanlık felaketle son bulmuş. Saruhanların başı ve dört büyük oğlu da Eraslanların soyundan bir kız yüzünden patlak veren çatışmalarda can vermiş.

Buna karşılık Eraslanların başı da üç büyük oğlu da öldürülmüş.

İki aşiretin de büyüklerinden neredeyse kimse kalmamış. Saruhanların başına da geriye kalan ikizler Reşad ve Rohat Saruhan geçmiş.

Küçükmüş aslında oğlanlar ama bir aşirette başa geçecek erkek varsa geçim bir şekilde sağlanırmış. Üstelik o zamanlar aşiretlerin bazılarının kazancı haraç üzerineymiş. Siz bizim tarafımızdan korunursunuz, biz de istediğimiz gibi malınıza el koyup geçiniriz, derlermiş eskiler.

Bir diğer rivayete göre aslında Saruhan soyu hocalara dayanır, derler ama eğer öyleyse hoca soyu da güç uğruna günaha bulanmış.

Yine de bu kız meselesiyle bayağı zora girmişler. Eraslan aşiretiyle yıllarca birbirlerinin canını da malını da gasbetmişler. Bu yüzden Rohat, ailesini kardeşine emanet edip o zamanlar yeni yeni dillerde dolaşan Suudi Arabistan'ın inşaat işinde iyi para var lafına inanmış ve kalan birikimiyle Dubai'ye gitmiş."

Gülden hevesle atıldı. "O dönemler işçi göçü varmış çünkü Birleşik Arap Emirlikleri, ABD'ye rest çekmiş ve petrolden kazandıklarıyla kendi ülkelerini inşa etmeye başlamışlar. Bizden de bayağı işçi göçü yaşanmış."

Şehriyar yüzünü ekşitti. "Eğer sözümü kesersen anlatmam, bilesin, Gülden," dedi.

Gülden bu sözden sonra ağzına fermuar çeker gibi yaptı.

Şehriyar, tehdidinden sonra sırtını divana yasladı. Anlatırken o da yaşıyormuş gibi heyecanlanmaya başlamıştı ama çaktırmıyordu.

"O Dubai'ye gittikten üç sene sonra kardeşi Eraslanlar tarafından öldürülünce geriye kalan tek büyük Saruhan erkeği geri dönmüş ama ne dönme! Hızır gibi yetişmiş Saruhanlara. Patronu Türkiye'deki ortaklarına yardımcı olarak Rohat'ı göndermiş. Rohat biriktirdiği büyük bir parayla dönmüş Midyat'a. Üstelik inşaat işinde de çok tecrübe kazanmış. Meğerse bu konuda onun gizli bir yeteneği ve patronunun keşfettiği bir cevheri varmış.

O parayla gelince Saruhanlar büyük bir oh çekmiş. Tabii, düşmanı ya da dostu olsun herkesin dilinde günlerce büyük Saruhan'ın parası ve şansı konuşulmuş. Herkes Rohat geldiğinde ilk işinin parasıyla kendini sağlama alıp sonra evlenmek olacağını biliyormuş.

Tam bu sırada işin içerisine büyük telkâri ustası Arbil Koçak girmiş.

Saruhan masalının asıl başrolü ise bundan sonra hikâyeye dâhil olmuş.

Koçaklar aşiret değilmiş ama Mardin'de en çok hürmet edilen ve gizliden gizliye korkulan bir aileymiş. Soylarının ta şamanlara dayandığına inanılan bu aile çok eski zamanlarda buraya göçüp Süryaniler tarafından sahiplenilmiş, sözleri de zanaatları da kutsal kabul edilmiş. Zamanla Süryanilerle birleşen bu aile, rivayet odur ki soylarındaki tılsım ve sihirlerine Süryanilerin kutsal bilgilerini de eklemiş.

Bu soyun son temsilcisi Süryani ve Arap olan usta, bir gün Rohat Saruhan'ın karşısına çıkmış.

Demiş ki "Mazlumun elinden tut, Saruhan. Yardım et bana. Benim bir düşmanım vardır. Tıpkı senin gibi! Abilo, benim gibi bu toprakların ustasıdır ama hırsının kurbanı oldu. Ekmeğime de emeğime de namusuma da göz dikti. Kızımı almak ister, emeklerime de el koymaya çalışır. Bir oğlum vardı bize sahip çıkan ama askere gitti. Yalnız kaldım, oğlum! Abilo, Eraslanlardan da yardım alır. Bari sen aman ver de elimden tut. Emeğim gözümde değil ama kızımı benden alırlarsa bu yaşlı kemiklerim dayanmaz. Sana kızımı vereyim, sen koru onu!"

Rohat Saruhan ilk önce tereddüt etmiş çünkü burada daha inşaat işinde yeni yeni adımlar atmaya başlamış ve aşiretinin tam desteğine ihtiyaç duyuyormuş. Saruhanların başında adamakıllı durabilecek tek erkek de kendisiymiş. Telkâri ustasının kızı da Süryani, tıpkı Arbil gibi. Farklı dine hoşgörü vardır elbet ama farklı dinden birine kız alınıp verilmez buralarda.

Saruhan da bunu biliyormuş elbette. Bu yüzden düşünme süresi istemiş.

Çok geçmemiş, bir gün Saruhanların kapısının önünde bir çığlık yankılanmış. Bir genç kızın çığlıkları. Kapıyı bir açmışlar ki kan revan içerisinde gencecik bir kız. Babası da onlardan betermiş. İçeri almış Saruhanlar. Meğer kızı evinden zorla kaçırmaya çalışmışlar. Evde arbede yaşanmış. Ondan bu hâle gelmiş. Kız fırsatını bulunca çiftesiyle sıkmış Abilo'nun oğlunun ayağına. Soluğu da Saruhanlarda almışlar. Söylenenlere göre Rohat Saruhan, kan revan içerisinde olmasına rağmen Süryani kıza o anda tutulmuş.

Kızın adı Arjin'miş. Süryanice "yaşam ateşi" demekmiş. Jîyanamin, yanı yaşamım diye severmiş büyükdede Rohat onu ama nasıl sevda! Tüm aşireti karşısına almış evlenmek için. Ne yapıp etmiş, nikâhına almış onu Rohat. Arbil'in işine de sahip çıkmış, inşaat için İstanbul'a gidip gelirken ona malzemeler getirmiş. Hatta Arbil'in çırakları hep Saruhanlardan olmuş bundan sonra.

Annem hep derdi ki yalnız sen değil, ailen de evlenir seninle birlikte. Aileler uyuşmazsa sevda da boşa, kalp de düşe.

Bu sevdanın imtihanı Rohat'ın ailesi olmuş. Koçaklar ile Saruhanların arası asla iyi olmamış çünkü Rohat'ın anası çok çektirmiş Arjin'e ama o zamanlar daha büyük dertler olduğu için bu çok konuşulmamış. Eraslanlarla düşmanlıkları Arjin'i almakla perçinlendiği için kan davası, bu çilenin üstünü kapatmış.

Öyle ki kayıplar arttıkça iş birbirilerine ait köyleri yakmaya kadar varmış. Durum bu hâle gelince diğer aşiretler bir araya gelmiş ve büyükler sözlerinin geçeceğini bildiğinden bu iki düşman aşireti çağırmışlar.

Her zamanki gibi tek bir hüküm çıkmış!

Kız verilerek bu kan davası çözülecek, demişler. Aslında berdel istenmiş ama hüküm sağlam olsun diye Arjin'in üstüne kuma getirilmesine karar verilmiş. Rohat başta asla kabul etmemiş. Sonuna kadar karşı çıkmış, istememiş. Silahlar çıkmış tekrar ama büyükler araya girmiş.

O da ne yazık ki törelere karşı gelememiş.

Söylenenlere göre Arjin bunu duyunca, şu meşhur Firuze Tepesi var ya, orada asırlardır yaşayan ağacın önünde erbane[2] *çalmış; ağaçla birlikte kendini de yakmaya çalışmış.*

Neyse ki ağaç yansa da Arjin kurtulmuş. Kurtulmuş kurtulmasına ama yine de acısının yangınına engel olamamışlar. Bir ay sonra babasını da kaybedince hepten yıkılmış.

Rohat ile Eraslanların kızı Azimet evlenirken Arjin hamileymiş. Rivayet odur ki o günden sonra Rohat'ı bir daha yatağına almamış. Hamileyken de bir kere Rohat'ın anası tarafından dövülünce ortalığı birbirine katmış. Kadınla saç baş birbirlerine girmişler. Neredeyse o hamile hâliyle Rohat'ın annesini öldürecekmiş.

Rohat da bu olaydan sonra arada kalmış.

Ama asıl kıyametin bizzat kendisi, kuma hamile kalınca gerçekleşmiş. Kız sessizmiş, o da Rohat'ı istemiyormuş sanırım ama Allah onlara bir evlat nasip etmiş. Arjin bunun haberini alınca çıldırmış. O acıyla suyu gelmiş. Üç gün boyunca sancı çekmiş doğum yapabilmek için. Sancı çekerken de lanetler ettiği söylenir ama asıl dillerde dolaşan lanet bu değil. Asıl lanet, o üç günlük sancıdan sonra Arjin erkek çocuk doğurduktan sonra Midyat Meydanı'nda söylenmiş.

---

[2] Tefe benzeyen vurmalı bir çalgı.

Yarım asırdır dillerde dolanır bu lanet. Öyle ki bazısı bu lanet yüzünden Mardin'in toprağı kurudur, der. Sebebinin de Yâde Arjin olduğunu söylerler. Çocuklarını korkutmak isteyen analar, Arjin'in kara büyü yaptığını dillendirir. Bazısı kırk gün, kırk gece lanet ettiğine inanır ama gerçek şu ki Arjin'in Midyat'ın meydanında, yeni doğum yapmışken bağrına bastığı yavrusuyla bağıra bağıra söylediği tek bir tane lanet vardır.

Bu lanet şöyle fısıldanır gerçek olmasından korkan kulaklara; Arjin'in acısı dile gelmiş derler ve Midyat Meydanı'nda şöyle haykırdığını söylerler:

Bir daha bir Koçak, bir Saruhan'ın ne yâri olsun ne de çocuğunu doğursun.

Bana bu acıyı yaşatan herkesin soyu Ebu Leheb'in elleri gibi kurusun!

Bir kız çocuğu olunca şanslı saysın kendini. Sevda da oğulları da benim gibi onların da sonu olsun.

Canınız yansın! Benim gibi cayır cayır yanın ateşlerde.

Bir sevdanın peşinde sürüne sürüne ölün!

Ölün de ben gibi olun. Bana yaşattıklarınızın bin mislini Allah size yaşatsın!

Yaşatsın da bu Arjin kulunun intikamını alsın!"

Herkesin tüyleri diken diken olmuştu. Sanki lanetin uğursuzluğu etraflarında kol gezmeye başlamıştı. Şehriyar'ın kahvesi çoktan bitmişti ama bu sözlerden sonra kendine gelmek için boş kahve fincanını tepesine dikti.

Sonra devam etti:

"Bu bedduadan mı, yaptığı büyüden mi ya da herkesin önünde kocasının ona tokat atmasından mıdır bilinmez, dediklerinin birçoğu gerçekleşmiş ama onun soyuna da lanet vurmuş. Azimet'in yani kumanın, doğan oğlundan sonra bir daha çocuğu olmamış.

Doğan kız çocuklarının ise hepsi ne yazık ki kırkı çıkmadan ölmüş.

Saruhanlar yine de Rohat'ın altı küçük kız kardeşi ve akrabaları yüzünden hâlâ bir şehir kadar kalabalıklar ama onların hepsi de akrabalar ve asıl Saruhanlar kadar güçlü değiller.

Üstelik kız çocuklarının ölümü haricinde diğer Saruhanlar hep erkek çocuklarıyla sınanmışlar. Hayırsız evlat olmuş hepsi. Mallarını, mülklerini harcamaktan başka hiçbir işe yaramamışlar.

Arjin ise Saruhanlardan çekmiş olmasına rağmen hep onlara sahip çıkmış, bu lanet için ne kadar suçlanırsa suçlansın, onları ardında koymamış.

Yine de Allah bu kulunu haklı görmüş olacak ki Saruhanların bütün gücü Arjin'e kalmış çünkü bu lanetten sonra ardı ardına önce Rohat'ın annesi, sonra Azimet, en son da Rohat hastalanmış ve en sonunda o zamanlara rağmen bir şekilde Arjin'in Saruhanların başı olması uygun görülmüş.

O vakitten itibaren her Saruhan ona saygı duymuş. Bunun elbette birkaç sebebi vardır ama en büyük sebeplerinin ölüm döşeğindeki Rohat ve Arjin'in laneti olduğu rivayet edilir.

Anlatılanlara göre bu eziyete rağmen hepsine en çok Arjin bakmış. Hatta bu hastalık sürecinde her ne yaşandıysa Müslüman olmuş. Abisinin de Müslüman olmasına vesile olmuş.

Müslüman olması bir yana, çektiği acıya rağmen her birine teker teker bakması bile dilden dile anlatılmış. Bakmış hepsine bakmasına da hiçbirini affetmemiş, derler. Ama benim en çok üzüldüğüm büyükdede Rohat'tır. Adamın ölmek üzereyken bile hâlâ Arjin'den sevgi dilendiği, onu affetmesi için yalvardığı söylenir."

Şehriyar'ın gözleri dolmuştu. Gülden ise anlatılan hikâyenin duygu yükünden çoktan akan gözyaşlarını gizlice silmeye çalışıyordu.

"Affetmemiş mi, anne?" dedi Gülden, sanki Rohat'ın acısını yaşıyormuş gibi hüzünle dolmuştu.

Şehriyar başını sağa sola yavaşça salladı. "Affetmemiş," dedi. "Hiçbirini affetmemiş çünkü bana anlatan kişiye göre ona çok acı çektirmişler. O da bir türlü acısının üstesinden gelememiş."

Dinleyen herkesin dili bu acıya lâl olunca Şehriyar anlatmaya devam etti bu Mardin masalını:

"Gel zaman, git zaman, Arjin kendi evladını da kumasının evladını da bir arada büyütmüş. Bu arada yaşanan bütün bu acılara rağmen Rohat inşaat işinde bayağı ilerlemiş ve o ölünce Arjin'in abisi Babel işlerine sahip çıkmış. Saruhanlar ile Koçaklar arasındaki bağ kuvvetlenmiş. Öyle ki yan yana olan o görkemli konaklarını bu zamanlarda inşa etmişler.

Arjin'e sözünü geçirecek herkesin başına bir bir musibetler gelince Saruhan ailesinin de Mardin'in de en kudretli kadını Arjin oluvermiş. Saruhan ailesinin çocuklarını da o yetiştirmiş. Arjin yetiştirdiği her çocuğa, babasından öğrendiği gibi bütün kadınların değerli bir mücevher olduğunu öğretmiş.

Böyle büyütmüş Saruhan erkeklerini.

Zaten böyle büyüttüğü için Midyat bir kez daha dillere destan bir aşkla tutuşmuş çünkü evlilik çağına gelince tarih tekerrür etmiş. Arjin'in oğlu Zeyd Saruhan, Eraslanların kızı Gülruba'ya âşık olmuş.

Arjin tekrar bir kan davası çıkmasından korktuğu için bizzat kapılarına gitmiş Eraslanların.

Payiz Eraslan'dan kızı istemiş. Vermemişler hatta ilk seferde neredeyse bir çatışma daha yaşanacakmış da Arjin yine erkeklerin arasına girivermiş, sözleriyle iki tarafın da öfkesini bıçak gibi kesmiş.

O araya girince diller lâl olmuş, kimse de kudretine laf söyleyememiş.

Bu isteme merasiminin üç ay sürdüğünü iddia ederler. Her perşembe akşamı, mübarek gecede giderlermiş. Her akşam kızı alırlarsa Arjin yüz yetimi doyuracağını adak adadığını söylermiş. Artık nasıl içten istediyse üç ayın sonunda yine çarşamba akşamı istemeye gideceklerinin haberini gönderecekken acı bir haber gelmiş;

başta kızın babası ve annesi olmak üzere amcası ve yengesiyle iki erkek kuzeni, misafir olarak kaldıkları evde soba zehirlenmesinden vefat etmişler.

O gece bu iki aileden bir tek Gülruba ve Hale o misafirliğe gitmemişler. Gülruba hem en yakın arkadaşı hem de amcasının kızı Hale'yle birlikte evde kalmış çünkü gizli gizli Zeyd'e kaçacak, Hale de onlara yardımcı olacakmış. O akşam tam kaçacakları vakit acı haber ocaklarına ateş gibi düşmüş.

Arjin ise bu elem olayın bir işaret olduğuna her iki aileyi de inandırmış. Ya da onları inandırmasına gerek kalmadan Eraslanlar lanetin etkisinden korkmuş olabilirler. Yine de her hâlükârda bu olaydan sonra bu yetimlerin hakkı bendedir, Allah bana boşuna adak adatmadı diyerek iki kızı da almış. Böylece Zeyd sevdiğine kavuşmuş, Gülruba'nın amca kızını ise abisinin oğluyla evlendirmiş.

Kumasının oğlu da yaklaşık iki yıl sonra Eraslanlardan gelin almış ve husumetin sonunu Arjin getirmiş gibi olmuş.

Ama ne yazık ki bu sevdalılar kavuştuktan sonra da lanet bozulmamış. Gelinler, doğan kız çocuklarını kaybetmişler. Bu acının en büyüğünü ise Ezra'nın annesi Gülruba yaşamış çünkü tam dört evladını kırkı çıkmadan toprağa vermiş.

Arjin ne adaklar adamış bu laneti kırmak için, ne çareler aramış ama yine de bu ölümlere engel olamamış. Çok şükür ki doğan erkek çocukları bu sefer hayırlı evlat çıkmışlar ama yine de Arjin'in bu laneti kırmak için hâlâ mücadele ettiğini cümle âlem bilir, duyarmış.

Bu büyük, kudretli aile güçlendikçe acıları da bir o kadar artmış. Saruhanlar için adaletin terazisi, dengesini hep kayıplarla tartmış.

Bu kayıplarla birlikte yıllar geçmiş, Arjin'in torunları olan Zeyd ve Gülruba'nın üç oğlu ve kumanın oğlu Şiyar'ın iki oğlu büyümüş. Sonra ne yazık ki Zeyd'in en büyük oğlu Ezra yirmi dört yaşındayken Saruhanlar için ikinci kıyamet kopmuş.

Yine en güçlü zamanlarından birindelermiş aslında. İnşaat şirketleri ilk defa yurt dışına açılmış. Artık ailenin büyük bir kısmı İstanbul'da yaşar olmuş.

Saruhanların inşaat şirketi büyüdüğü gibi Arjin'in isteğiyle hâlâ birkaç küçük dükkânda babasının mesleği olan mücevher ve telkâri tasarımcılığı da yapılırmış fakat ilk zamanlar küçük esnaf dükkânları olmaktan ileri gidemiyorlarmış.

Ezra ise küçüklükten itibaren büyükdedesi Arbil'in yolundan giden tek torun olmuş. Nasıl ki Arjin taşları okuyan o kadınsa Ezra da bir o kadar taşlara meraklı doğmuş.

Özel bir çocukmuş Ezra; yeri geldikçe konuşur, sözlerinin yaşına göre ağırlığı olur, gürültüden ise asla hoşlanmazmış. Hatta çocukken gürültülü ortamlarda çok ağladığı için hasta olduğu düşünülüp ecnebi doktorlara kadar götürülmüş.

Doktorlar bu çocuğa hayretle bakmışlar çünkü duyuları aşırı hassasmış; duyulmaz olanı duyan, hissedilmez olanı hisseden bu çocuk elbette düğün gürültüsünde ağlarmış.

Arjin ise torununu en çok anlayan kişi olmuş.

Onun bu hastalığının devasını soylarındaki mesleğe yormuş. Bu yüzden Ezra'yı küçüklükten itibaren babasının öğrencisi olan Samuel Usta'ya emanet etmiş. O usta da onu İstanbul'daki Kapalı Çarşı'da en iyi ustaların öğrencisi yapmış. Ezra, babasının mesleğini yürütmek için mimarlık okurken aynı zamanda dedesinin mesleğini de öğrenirmiş.

Yine de soyundaki zanaatkârlık ağır basmış. Basmalıymış da zaten çünkü Ezra'da öyle büyük bir cevher varmış ki yaptığı her iş küçüklükten itibaren konuşulmaya başlamış.

Fakat bazı yeteneklerin de tıpkı lanetler gibi bedelleri varmış. Ezra'nın dedesinden gelen yeteneği ne yazık ki Saruhan lanetinden sonra en büyük musibet olmuş.

Saruhanlar güçlenirken inşaat sektöründe çok düşmanları olmuş ama onlara gizliden gizliye en çok bilenen Arbil'in can düşmanı, telkâri ustası Abilo'ymuş. Oğlunun aksak kalmasına sebep olan Arjin'e de bileniyormuş Abilo.

Zaman ilerledikçe onlar da zanaatlarında ilerlemişler ve sessiz kalmışlar çünkü Koçakların soyundan onlarla rekabet edecek kimse çıkmamış karşılarına. Ama sonra Ezra gelmiş ve babasının daha on sekiz yaşında onun için açtığı dükkân ile onlara en büyük rakip olacağı belli olmuş.

Dükkânın ilk açıldığı gün müşteriler kapısına sıra sıra dizilmiş , vitrinden görünen takılara şimdiki gibi o zaman da hayran kalmışlar. Tabii, şimdi bizim gibilerin onları alması imkânsız ama o zaman da hiçbir kadın Ezra'nın dükkânının vitrinine bakmadan çarşıdan çıkamaz olmuş. Bunu gören Abilo'nun oğlu Shimon ise babası öldükten sonra onun gibi düşman bellemiş Saruhanları.

Saruhanları karşına almak da yürek ister çünkü Saruhanların gücü kuvveti yalnızca inşaat sektöründen gelmez. Onlar aynı zamanda ihalelerdeki hilebazlıklar ve aşiretlerin güç savaşından dolayı da eli silah tutan, gücü kuvveti soyu gibi sağlam bir ailedir. Shimon da bunu bile bile düşman olmuş onlara. Bu sektörde küçücük çocuğun ekmeğiyle oynamaya kalkmış.

Dükkânını yaktırmış, Zeyd oğluna yeni bir tane açmış.

Malzemesini çalmış, Zeyd oğluna daha iyisini almış.

Tasarımlarını oğlu aracılığıyla kopyalamaya kalkmışlar, Ezra daha iyisini yapmış.

Bunun sonunda iş Ezra'yı öldürmeye çalışmaya kadar gitmiş.

Zeyd Saruhan'ın da eli armut toplayacak değil ya! Gücü kuvveti de yerinde. En büyük destekçisi de ikinci kadından olma kardeşi Şiyar. Hodri meydan, demişler. Midyat'ta da İstanbul'da da silahlar çekilmiş. Shimon, Saruhanların düşmanlarından biriyle anlaşmış diyorlar ve o da bu sayede büyük bir karşılık vermiş. Yine de Shimon Hüner ve ailesi büyük zayiat almış.

Saruhanlar onlarla çalışan ortaklarının hepsini yanlarına çekmişler. Neredeyse batacak hâle gelmiş Hünerler. Ama sonra ya onların ahı tutmuş ya da onlar sebep olmuş çünkü Ezra yirmi dört yaşında İstanbul'da ilk büyük mağazasını açtıktan iki gün sonra Mardin'e gelmek için yola çıktıklarında bir felaket gelmiş Saruhanların başına.

Bir gece vakti iki dağın arasında büyük bir trafik kazası geçirmiş Saruhanlar. Arjin'in oğlu Zeyd ölmüş. Oğlanlar yaralanmış hatta ortanca olan Bedran iki ay yoğun bakımda yatmış.

Başta Hünerler zannedilmiş ama aralarında nasıl bir uzlaşma sağlandıysa Saruhanlar düşman bildiklerinin yapmadıklarını kabul etmişler.

Yine de Eraslanlardan sonra Hünerler de her zaman Saruhanların düşmanı bilinmiş.

Bu elem olaydan sonra Zeyd'in ikinci kadından olma kardeşi Şiyar aileyi toparlamış, herkesi tekrar Midyat'a getirmiş. Babasının öldüğü günden sonra Ezra ise orada mağazaları olmasına rağmen bir kere bile İstanbul'a adım atmamış.

Nedendir, bilinmez ama rivayet odur ki yemin etmiş bir daha İstanbul toprağına adım atmamaya."

Şehriyar sıkıntıyla iç çekti. Arabesk bir şarkı dinlemiş gibi efkârlanmıştı.

Gülden ise annesinin duraksamasıyla hikâyenin bittiğini zannederek konuştu: "Vay be! Neler yaşamış Saruhanlar. Biz genç kızlar sadece Ezra Ağa'nın ününü, bir de imkânsız aşkını biliriz."

Gülden'in cümlesinin sonuna doğru sesi kısıldı çünkü bunu konuşmanın bile tehlikeli olduğunu biliyordu. Bu yüzden annesi uyarmadan konuyu hemen değiştirdi.

"Anne, Ezra Bey'im İstanbul'a gitmeden nasıl ünlü oldu ki? Hem bir de mimarlık okumuş ama ben geçen gün Güher'in sitesine baktığımda onun İtalya'da eğitim aldığına dair bir bilgi okumuştum," dedi ama yine de bu sefer başka bir sebeple annesinin kızgın bakışlarıyla karşılaştı.

Gülden geç de olsa annesinin hikâyesini böldüğünü anladı ama yine de Şehriyar'ın onu, "Sözümü kesmezsen anlatacağım, Gülden Hanım," diyerek azarlamasından kaçamadı.

Şehriyar'ın bu hayatta nefret ettiği iki şey vardı: Ona söylenmeyen sırlar ve sözünün kesilmesi.

Gülden de bunu bildiği için olduğu yerde biri dürtüklemiş gibi dik oturmaya başladı. Şehriyar normalde konuşması kesildiği anda susardı ama mesele Saruhanlar olunca kızına son bir ters bakış atıp yaşananları aktarmanın heyecanıyla anlatmaya devam etti:

"Ezra Bey'im zaten mimarlığı da İtalya'da okumuş, sonra bir de tasarımları için orada eğitim almış fakat bir daha asla İstanbul'a adımını atmamış.

Zaten atmasına da gerek kalmamış. Babasının ölümünden sonra İtalya'da da bir mağaza açmış ve asıl ününü orada edinmiş.

İtalya'da açtığı küçük mağaza zamanla vitrin olmaktan çıkıp randevuyla girilen bir yere dönüşmüş. Sonra asıl ünü, Vatikan'a bağlı bir kiliseye ait kutsal emaneti eski usullere göre restore ettikten sonra kazanmış. Avrupa'nın köklü aileleri mücevherlerini ona emanet etmeye başlamış.

Ünlü markalar onunla çalışmak için kapısında sıralanmış. Rivayetlere göre taşı eline aldığı anda onun mücevher olmaya hazır olup olmadığını anlarmış. Tıpkı babaannesi gibi taşları kişiye göre seçer, ona göre tasarlamış.

Bu yüzden randevuları üç sene sonrasına kadar uzamış olsa da herkes ondan aldığı bir mücevheri prestij sayarmış.

Münzevi gibi yaşadığı için hiç kimse onun hakkında tam bir bilgiye sahip değil ama ünü kadar Ezra Saruhan'ın ismi de Saruhanların isminin önüne geçmiş. Ne kadar zengin olduğu ise bir sır gibi saklanırmış fakat Midyat'taki malları, mülkleri bile Karun kadar zengin olduğuna dair gerçeği ayan beyan ortaya seriyormuş."

Şehriyar bir an sustu. Bundan sonrasında içinden bir ses fısıltıyla konuşması için onu dürtüyordu çünkü Ezra'ya ait asıl gerçek, korkulan bir laneti bağlantılıydı ve burada kimse asla açık açık bu konuyu konuşmazdı.

Saruhanlar ve Koçaklar en çok da bu ihtimale düşmanlardı. Saruhanlar bir masalsa şayet, bu masalın en acıklı kısmı Ezra Saruhan'ın imkânsız aşkıydı.

Yine de anlatmaktan kendini alamadı.

"Fakat mal da yalan mülk de yalan, al biraz da sen oyalan, demiş atalarımız. Huzur olmadıktan, sevdiğine kavuşmadıktan sonra kimsenin gözü görmezmiş o malı.

Ezra Saruhan için de böyleymiş. Mala kıymet vermezmiş, sessizliğinin ardında hep bir hüzün hissedilirmiş çünkü doğduğu andan itibaren sırtına binen lanet yükü imkânsız bir aşkla perçinlenmiş.

Her ne kadar iki aile bu ihtimali reddetseler de deli gibi bu ihtimalden korksalar da Midyat halkı gerçeği bilirmiş.

Saruhanların başı, bir Koçak kızına âşık oldu; tarih tekerrür etti, Arjin ile Rohat'ın hikâyesi tekrar yaşam buldu, derlermiş. Bu gerçeği dile getiren kişi duyulursa her iki aile de o kişiyi susturur, susturamazsa rezil rüsva ederlermiş."

Şehriyar aynı durumun kendi başına gelmesinden korktuğu için sesi kısıldı ve kızına doğru eğildi. Gülden ve Mizgin de Şehriyar'a doğru eğilip nefeslerini tutarak onu dinlemeye devam ettiler.

*"Derler ki Ezra Bey'im dört yaşındayken ninesiyle onlara ait takı dükkânına gitmişler. Arjin, **firuze** taşından bir toka yaptırmak istiyormuş kendisine. Vermiş siparişi, dükkândan çıkacakmış, Ezra izin vermemiş. Çekiştirmiş Arjin'i.*

Ustanın yaptıklarından o kadar etkilenmiş ki izlemek istemiş. Arjin de çocuğa kıyamamış, oturmuşlar, izlemişler. Bir saat geçmiş, Ezra kalkmak istememiş. O kadar etkilenmiş ki ustanın yaptıklarından, gözlerini bile ayırmıyormuş.

Arjin'in de yetiştirmesi gereken bir işi varmış. Usta da Saruhanların akrabası. Bu yüzden Arjin torununu emanet edip çıkmış dükkândan. Arjin dükkândan çıkınca Ezra, ustanın çıkarttığı firuze taşına gözünü dikmiş.

Anlatılanlara göre ilk defa görüyormuş taşı. Hayran kalmış, daha yakından bakmak istemiş. Ee, ustanın da dikkati işinde tabii! Çocuğun yaklaştığını görmemiş. Lehim makinesinde telleri birleştiriyormuş. Ezra firuze taşını alıp incelemiş hayranlıkla. Usta çocuğu uyarmış yaklaşmaması için çünkü lehim işi tehlikelidir. Hele bir de göze toz ya da kıvılcım değdi mi Allah korusun, kör bile edermiş adamı.

Çocuk olduğundan mıdır yoksa taşa hayranlığından mıdır, duymamış ya da dinlememiş Ezra bu uyarıyı. Lehim yapan ustaya elindeki taş hakkında konuşmak için yaklaşmış. Tam o sırada da lehimin en tehlikeli anı...

Kaçınılmaz olan olmuş. Gözüne denk gelmiş kıvılcımlar."

Şehriyar'ın yüzünde acı bir ifade belirdi. Küçücük çocuğun çekmiş olabileceği acıya şimdi bile üzülüyordu.

"Nasıl büyük bir olay oldu o gün! Ben de bilirim, daha genç kızdım, anamla çarşıya çıkmıştık. Midyat ayağa kalkmıştı çünkü Arjin feryat ediyordu acısından. O feryat figanla çocuğu hastaneye götürdüler. Aynı gün Ezra'nın haberini alan Firuze'nin annesinin de suyu gelmiş."

Gülden ise başka bir meseleye takılı kalmıştı çünkü kafası karışmıştı.

"Ezra'nın teyzesi oluyor Hale Hanım. Değil mi, anne? Ben Asaf Ağa'mın bir kere *teyze* diye seslendiğini duymuştum çünkü." Asaf, Saruhanların en küçüğüydü. Gülden'in onu duyup bu çıkarımı yapması çok normaldi fakat Şehriyar onu reddedercesine başını salladı.

"Değildir. Ezra'nın annesi ile Firuze'nin annesi amca kızlarıdır. Bizim buralarda büyük kuzenlere de teyze, amca derler, bilmez misin?" dedi. Gülden meselenin aşk meşk kısımlarına takılı kaldığı için kafası karışmış bir şekilde ona baktı.

Şehriyar kızının başta anlattığı olayı unuttuğunu bilerek iç çekti. Kızı olayın kendisini değil de heyecanlı kısımlarını hatırladığından çoktan ayrıntıları kafasından silmişti.

"Hani anlattım ya başta; Arjin, Eraslanlardan iki kızı istemişti. Zeyd'e Gülruba'yı, Hale'yi de yeğeni Faysal'a aldı. İki kuzenden biri Koçaklara, biri Saruhanlara gelin gitti. Hamile olan da Koçak gelini. Kaza geçiren de kuzeninin oğlu ama çok severmiş onu. Bu yüzden çok üzülmüş de suyu gelmiş."

Gülden aydınlanmış gibi, "Hee, şimdi anladım," dedikten sonra anlatmaya devam etti Şehriyar o acı günü:

"Aynı hastaneye götürülmüşler ikisi de. Bir yerde doğum var, diğer yerde yas. Doktorlar da telaş yapmış çünkü çok tehlikeli ve Saruhanların başının ilk erkek çocuğu. Herkes demiş ki gözüne geldi kıvılcım, bu yüzden çocuk kör kalacak. Nazar değdi o güzel mavi gözlere kesin, demişler.

Doğum neredeyse bir gün sürmüş, o sırada Ezra'yı da ameliyata almışlar. Çok şükür iki müjdeli haber de bir saat arayla verilmiş.

Bir kız bebek müjdesi verilmiş önce. Yıllar sonra ilk kız doğmuş Koçak ve Saruhanların hanesine. Normalde bu müjde tüm aileyi lanetten kurtulma ihtimallerine karşı çokça sevindirecekken herkeste buruk bir mutluluk olmuş çünkü Ezra'nın ameliyatından hâlâ haber gelmiyormuş.

Fakat sonra doktorlar gelip ikinci müjdeli haberi vermişler.

Ezra'nın gözlerine ciddi hasar vermemiş kıvılcım ve kalan hasarı da doktorlar tedavi etmiş. Gözünün çevresindeki yaraların çoğu da zamanla geçecekmiş. Bunun şerefine Yâde Arjin, bu bebeği Ezra'nın mucizesi olarak görmüş ve onun gözlerinin rengine benzediği için adını Firuze koymuş."

Herkes bu hikâyeyi bilirdi. Bu yüzden şaşırmadan dinledi Gülden ve Mizgin ama yine de Şehriyar öyle şevkle anlatıyordu ki onlar da sanki ilk defa duyuyormuş gibi heveslenmişlerdi.

"Bana bunları anlatan kaynağıma göre Arjin, Ezra'ya hep mucize diye anlatmış Firuze'yi.

Gözlerinin mucizesi."

Şehriyar genç kız gibi iç çekti. Yüzündeki hülyalı tebessüm tek onda değildi. Üç kadın da sanki gerçek bir masalı dinliyormuş gibi kalplerinin sesine kapılmışlardı.

*"Ezra bu yüzden **iki gözüm** diyormuş Firuze'ye."*

Gülden araya girdi: "Ayy! Bir erkek bana iki gözüm dese, Midyat sokaklarında düşüp kalırım vallahi!"

Şehriyar yine öfkelendi. "Senin yaşın başın kaç, Gülden!" Cık cıkladı. "Duymayayım bir erkek adını o ağzından." Yüzündeki hoşnutsuz ifade aslında asla kızını vermek istemeyişindendi ama çaktırmadı. Anneler bazen acı konuşurdu ama yürekleri asla bu acıyı içtenlikle istemezdi.

"Ama, ana..." dedi Gülden itiraz edercesine.

Şehriyar'ın ise tehdit mekanizması o büyüttüğü gözleriydi.

"Sus!" dedi. "Şu tüysüz çekiklere bakıp duruyorsun, onlara bile bir şey demiyorum."

Gülden ise annesinden korksa da bıkkınlıkla yine bu konu açıldığı için gözlerini devirdi. "Ana, onlar Koreli."

"Nereliyse nereli!" İşaret parmağını kızına doğru tehdit edercesine salladı. "Ayrıca gözlerini devirme bana!"

Şehriyar biraz daha kızının üzerine gidince Mizgin bacısının kolunu tuttu.

"Hadi bacım, boş ver sen Gülden'i. Anlatmaya devam et şu masalı." O da artık iyiden iyiye meraklanmıştı. "Vallahi yarım kalırsa benim bile içimde kalır."

Şehriyar, Mizgin'e bakıp üzerine eğildiği kızından yavaşça uzaklaştı. Sonra divana tekrar yaslandıktan sonra kızına son kez ters bir bakış atıp devam etti.

"Firuze ile Ezra beraber büyümüşler. Yedikleri içtikleri ayrı gitmemiş ama sonra büyümüşler işte. Büyümek ise bu yakınlıklarını iki aile için de bir tehdit gibi göstermiş. Önce aileleri, sonra da okumak için gittikleri şehirler ayırmış onları. Tam bir araya geleceklerken bu sefer de kayıplarla sınanmışlar."

Masal bitti, karanlık çöktü sanki. Hepsinin yüzüne hüzün değdi çünkü hikâyenin devamını biliyordu herkes.

"Önce Ezra'nın babası Zeyd ölmüş. Ondan dört sene sonra ise Firuze annesini kaybetmiş. Birkaç ay sonra ise kız kardeşi Dildar attan düşünce sağ tarafında sinirsel bir hasar kalmış. Tekerlekli sandalyeye mahkûm olmuş. Bunu saklamak için de evden çıkmıyormuş."

Gülden üst üste çekilen acıları duyunca annesine şoke olmuşçasına baktı. "Ne kadar çok acı çekmişler!" dedi o dehşet ve şaşkınlıkla.

Annesi ise ağır ağır başını salladı. "Çok," dedi. "Saruhanlar kazandıklarının bedelini hep ödemiştir."

Gülden ise onların zenginliğinden daha çok Ezra Saruhan'ın imkânsız aşkına takılıydı çünkü bir mucize arıyordu bu masalın mutlu bitmesi için.

Bu yüzden, "Bu kadar mı imkânsızlar, anne?" diye sormaktan kendini alamadı.

Şehriyar ise iki aileyi ve geçmişini çok iyi bildiği için tek bir acı gerçeği söyledi. "Çok daha fazlası. O meşhur tepedeki kısır ağacın meyve vermesi kadar imkânsızlar."

Arjin tepedeki incir ağacını yaktıktan sonra oraya yeni bir fidan dikmişti ama ağaç ne kadar yeşerirse yeşersin, hiçbir zaman meyve vermemişti.

Gülden dokunsalar ağlayacakmış gibi bir hüzünle annesine baktı. Çünkü o, bu imkânsızlığı kabul etmek istemiyordu. Bir çıkar yol ararcasına, "Ama biz hep Firuze ablayı Ezra Ağa'mın takılarını takarken gördük. İmkânsız olduğuna inanan adam niye ona takılar yapsın ki?" dedi.

Bu sefer Mizgin de olaya dâhil oldu. "Gülden doğru der, Şehriyar," dedi. "Mardin dedin mi Ezra'nın takıları gelir akıllara. O takıları da biz hep ilk Firuze'de görürdük. Çarşıya bir çıkardı. Bileğinde halhalı, bazen saç tokası, çeşit çeşit küpeleri, hızması... Hepsi de birbirinden değerli taşlarla bezeli."

Sesinde zararsız bir kıskançlık vardı bunları söylerken.

"Gözümüzü alırdı, gözümüz kalırdı. Hayran hayran bakardık hepimiz. Bir haftaya kalmaz imitasyonu düşerdi pazarlara. Hepimiz alırdık. Sıla'nın tokası,

Bihter'in kolyesi gibi kapış kapış giderdi pazarlarda Firuze'nin halhalı. saç tokası. hızması, küpeleri."

Her kadın takılara ilgi duyardı ama her takı insanı kendine çağırmazdı. Ezra'nın takılarının ise bir sirenin şarkısı gibi etkisi vardı kadınlarda.

Şehriyar onu onaylayarak, "Hâlâ da öyledir." dedi. "Buraya gelince burada konuşulur Firuze'nin takıları, İstanbul'a gidince de orada konuşulurmuş. Hatta Güher'in senelik yaptığı tanıtım gecelerinde hep gözler Firuze'nin taktığı takılara kayarmış."

Aklına başka bir şey gelmiş gibi tekrar başını salladı Şehriyar. "Ha bir de sadece takılar değil, hepimiz o meşhur tepedeki yeni yapılan restoranı biliyoruz. Orası eskiden taşlık araziydi. *Arjin'in ağacı yaktığı yer* diye bilirdik hepimiz. Kara kuru orası, bir tek güzelliği Midyat manzarası olması. Kimse tam sebebini bilmez ama hiçbir özelliği olmamasına rağmen teraslı bir restoran yaptırdı Ezra Ağa. Adını da güya Arjin'e bırakmış, o da Firuze koymuş. Yapan Ezra'yken neden Firuze koyarsın ki restoranın adını?"

Mizgin kahve bardağını önlerindeki masaya bıraktı.

"İyi de bu Samira ne alaka o zaman, bacım? *Kızla neredeyse sözlenecekti,* dediler."

Şehriyar yüzünü ekşitti. Kadının adını duyunca bile cinleri tepesine çıkmıştı. "O ne yılan, o!" dedi başını sallayarak. "Beyrut'tan geldi. Güya Arap güzeli!" Şehriyar poposunu döndürdü. "Kıçımın kenarı! Öyle Arap güzeli mi olur? Götü de dâhil her yerini şişirmiş," dedi. Gülden gülmemek için ağzını kapattı.

Mizgin ise çoktan gülüyordu çünkü Şehriyar'ın kızgınlığının sebebinin Samira'nın kendisi olduğunu biliyordu. Samira ilk Midyat'a dükkân açtığında hayırlı olsun ziyaretine gidenlerden biri de Şehriyar'dı ama daha girer girmez onu küçümsercesine bir tavırla dokunduğu her takıyı ondan uzaklaştırmıştı. Bu rahatsız edici tavır devam edince de Şehriyar dayanamayıp, "Bakıyorum sadece, çalacak değilim herhâl!" diyerek lafını yapıştırmıştı.

Buna karşılık Samira'nın cevabı ise, "Burada size göre bir şey yok," diyerek onu açıkça küçümsemek olunca Şehriyar ile o gün çok fena kavga etmişlerdi. O gün bu gündür Şehriyar için Samira'nın notu her zaman sıfırdı.

"Ezra ile güya aynı işi yaptığını zannederek Saruhanlara yaklaşmaya çalıştı ama cümle âlem biliyor ki yakışıklı ve zengin diye adama göz dikti, sonra da bir halt yapmayı beceremedi."

Şehriyar'ın kini konuşmasından bile anlaşılıyordu. Gülden ise annesine hak veriyordu. Görünen o ki bu imkânsız aşkta Samira kötü kadındı. "Sonuçta onunla da olmadı Ezra Bey'im, anne. Hem yaz geliyor. Belki bu sene bir şeyler olur Firuze ablayla," dedi.

Gülden bu imkânsız aşkı anlatan masaldan sonra ikisinin olmasını daha çok istemeye başlamıştı. "Hem Firuze abla da bir içim su!" dedi onu canlı olarak daha çok görmüştü çünkü Firuze hem abisiyle çok yakın arkadaştı hem de Midyat çarşısında sık sık dolaşırdı. "Bir o kadar da akıllı üstelik. Hukuk fakültesinden mezun olduğunda cübbeli fotoğrafını sen bile saatlerce incelemiştin."

Doğruydu çünkü Firuze çok güzel bir kadındı. Tarihte uğruna savaşlar başlatılan kadınlar kadar etkileyici bir güzelliği vardı.

Şehriyar aslında Firuze'yi çok severdi ama bir yandan da sinir olurdu çünkü onu çenesiyle alt edebilecek tek kadın Firuze'ydi. Ne yapıp eder, bir şekilde kendini haklı çıkarmanın yolunu bulurdu. Bu da Şehriyar için büyük bir sorundu çünkü kaç defa dedikodusunun önünü kesmiş, haklıyı savunmak uğruna istihbaratlarının önüne geçmişti.

Bu yüzden kendini savunurcasına, "Saçlarına bakmıştım," dedi. "Bu kadar uzunken hâlâ nasıl o kadar güzel duruyor, bilmem."

Firuze'nin simsiyah saçlarının uzunluğu kalçasına kadardı. Saçları her daim bakımlı olur, en az güzelliği kadar dikkat çekerdi.

Gülden de ona hayran olan genç kızlardan biriydi. "Sadece saçları mı?" dedi bu hayranlıkla birlikte. "Nasıl güzel gözleri var. Sanki ateş gibi."

İnsanın fıtratı gözlerine yansırdı. Firuze'nin ruhundaki ateş ise gözlerinden bile taşardı.

Mizgin iyi bir gözlemci olarak, "Kehribar gibi," dedi. Ezra'nın tılsım taşının kehribar olduğunu bilmeden yaptığı bu tespit aslında bu imkânsız aşkı anlatan masalın bir parçasıydı.

Gülden ise bu masala pembe gözlüklerle bakmaya devam ederek, "Firuze'nin kehribarı gibi," dedi ve iç çekti. "Ezra Ağa'm boşuna vurulmamış."

Şehriyar'ın gerçekliği ise Gülden'in hayalperestliğini bıçak gibi kesti. "Ama imkânsız," dedi.

Gülden'in suratı düştü ve olduğu yerde dikleşti. "Ama anne, anlattığına göre lanet değil de beddua bu. Nasıl olur da iki âşığın kavuşmasına engel olur ki?" dedi.

Şehriyar için basit bir mesele değildi bu. "Lanet olmazsa bunca insan bu kadar acı çeker mi, Gülden?" dedi bu yüzden sert bir sesle. "Hem de tıpkı bedduadaki gibi." O lanetin etkisinin çok daha geniş olduğunu düşünüyordu. "Bu lanetteki *Saruhanların sonu oğullarından olsun* sözü bile defalarca gerçek oldu. En sonda da Ezra için gittikleri o yolda babası öldü."

Gülden bu yaşananların ağırlığını düşünmek bile istemiyordu. Üstelik o karanlık, büyü gibi şeylerden oldukça korkardı. "Sen böyle şeylere hep inanırsın," diyerek konuyu kapatmaya çalıştı.

Ama Mizgin bu sefer konuşmaya dâhil oldu. O da genç kızın bu tarz şeyleri ciddiye almasını istiyordu çünkü insanoğlu kötülük etmek istediğinde acımasızlığının sınırı yoktu.

"Hepimiz inanırız, Gülden," dedi ciddi hatta korkutucu bir sesle. "Bu topraklar tılsımlıdır. Sözü de sihri de geçmişi de saklar. Bu sadece Saruhanların hikâyesi. Bu topraklarda bilinmeyen sebeplerden kaç anne evlatsız kaldı, kaç yuva dağıldı. Kayıplar oldu, delirenler duyuldu."

Mizgin'in de geçmişinde ne yazık ki böyle bir acı vardı. Şehriyar da bunu çok iyi biliyordu ama aynı zamanda kızının da bu tarz şeylerden hemencecik etkilendiğinin farkındaydı.

Mizgin'in koluna dokundu. "Dur, bacım!" dedi. "Korkar bizim kız şimdi böyle şeylerden."

Gerçekten de Gülden çok korkmuştu. Muhtemelen bu gece Şehriyar kızının yanında yatacaktı. Bu yüzden gerçekler her ne kadar korkutucu olsa da masal gibi anlattığı bu gerçek hikâyeyi bitirdi.

Teskin edercesine kızının başını okşarken, "Bakalım bu sene ne olacak?" diyerek konuyu değiştirdi. Sonra iç çekti. "Bizim Ahmet de sevdalandı Zahide'ye. O kadın hiç kızını verecekmiş gibi gözükmüyor."

Herkesin asıl gündemi buydu. Bu sene nasip olursa Mardin'in en büyük düğünlerinden biri yapılacaktı. Bu da Yâde Arjin'in bizzat kendi sözüydü lakin bu sözün önünde büyük bir engel vardı. O da Şehriyar'ın *o kadın* diye bahsettiği Selma'ydı.

Selma Koçaklardandı. Aynı zamanda Firuze'nin halasıydı.

İki ailenin bütün bireyleri gibi Selma da normal değildi hatta açık ara en tuhaflarıydı. Midyat içerisinde en bilindik özelliği paranoyak olması sebebiyle neredeyse hiç evinden çıkmamasıydı.

Kızı Zahide'ye ve bir küçük kızına da bu yolda çok eziyet etmişti. Onun elinden tutan ise Firuze'nin annesi Hale olmuştu. Zahide, Koçakların konağında çalışma bahanesiyle annesinin hapishanesinden kurtulmuştu.

Şehriyar'ın oğlu Ahmet de Saruhanların korumalığını yapıyordu. Bu iki konağın arasında nasıl bir büyü varsa Ahmet bula bula gidip o kızı bulmuş, üstüne de delicesine sevdalanmıştı.

Şehriyar'a ise kızı istemekten başka çare bırakmamıştı. Allah var, kız da hem güzel hem çok çalışkandı. Şehriyar kızda kusur aramak için her adımını gözlese bile hiçbir şey bulamamıştı ama yine de oğlu gidip Midyat'ın en deli karısının kızına âşık olarak da Şehriyar'ı çok müşkül durumda bırakmıştı.

Kocası Mahmut, oğlunun tarafını tutmasaydı Şehriyar yine de razı olmazdı ama o da Ahmet'in tarafında olunca Şehriyar da yardım istemek için Ahmet'le birlikte Yâde Arjin'in kapısını çalmıştı.

Arjin, Zahide'yi bizzat kendisinin isteyeceğine dair söz vermişti Ahmet'e ama yine de Şehriyar'ın bu işin olacağına dair pek de inancı yoktu. Çünkü deli kadının tuhaf tuhaf istekleri bitmiyordu. Üstelik akrabalıkları olmamasına rağmen inatla Ahmet'in de Saruhanlardan olduğunu söylüyordu.

Gülden de durumu bildiğinden, "Abim geçen *Firuze'yi çağıracağım, bir o ikna eder*, diyordu," dedi. Sonrasında ise iflah olmaz bir romantik olduğunu kanıtlarcasına, "Belki bu sebeple burada kalır bir süre. Hem Ezra Ağa'm da istemeye katılacakmış," diye de ekledi.

Şehriyar'ın ise son cümleden sonra gözleri büyüdü. Kızına doğru eğildiğinde yüzünde gerçekten de korkutucu bir ifade vardı. "İmasını bile yaparsan yakarım seni, Gülden," dedi. "İki aile de bu aşka karşıyken bize laf düşmez, anladın?"

Gülden en çok annesinden korkardı. "Anladım ana, valla anladım," derken korkusu ise aksi bir hareket yaparsa sonucunun ne olacağını asla kestirememesindendi.

Hiçbir aşk, annesinin korkusunun önüne geçemezdi.

Şehriyar da kızını iyice korkuttuğunu bilerek ve artık konuyu kapatmak için, "İyi o zaman, şimdi kalk mutfağı topla," dedi. Gülden itiraz etmek için ağzını açtığında terliği almak için ayağına eğiliyormuş gibi yapması yeterliydi.

Gülden hemen kalkıp odadan çıktı.

Şehriyar, Mizgin'le yalnız kalınca kahve bardağını ona uzattı. "Sen de bak bakalım şuna, bacım! Bu düğün olacak mı? Olacaksa kaç kilo altın takılacak bizim oğlanın düğününde?" dedi.

Onlar kendi hayatlarına dönerken zaman akmaya devam etti ve yarım kalmış bir masalın ilk satırlarını yazmak için kollarını sıvadı.

O satırlarda ise şunlar yazmaktaydı:

Bir varmış, bir yokmuş.

Masallar imkânsızlıklarla yazılır, mucizelerle adlandırılırmış.

Yarım asırdır meyve vermeyen incir ağacı ilk kez meyve verdiğinde ise bu meyve bir mucize değil, kehanet olarak adlandırılmış.

Üstelik incirlerin her biri çatlamış. Görünen o ki saklı olan artık ortaya çıkmaya hazırmış...

I

KEHRİBAR

"Bir nefes dîdâr içün bin cân fedâ itsem n'ola?
Nice demlerdür esir-i iştiyâkıdur gönül."

"Bir nefesçik olsun o güzel yüzü görmek için
bin canım olsa da kurban etsem yeridir.
Gönül nice zamandır onun arzusuyla yana tutuşa esiri olmuştur."

-Nef'î

1 Temmuz 2025

Zaman, haksızın haklıya zulmettiği güne şahitti. Gün gelip de haklının haksıza hesap sorduğuna şahit olmak için ise bugünü seçmişti.

Gecenin kör vaktinde, yıkılmak üzere olan bir ahırın içerisinde yıllar sonra bir kısasın hükmü gerçekleşiyordu. İhanetin bedeli, yaptırılanların bedeli, gerçeklerin bedeli bir bir ödetiliyordu.

Zamanında yaptığı kötülüğün belasını alan bir adam vardı bu ahırda. Karşısında ise o belanın ta kendisi olan kadın. O kadın bu an için yıllarca beklemiş, sırf bu yüzden sevdiği adamdan tamamen vazgeçmiş, kardeşini ise düşmanlarının burnunun dibinde bırakıp gitmek zorunda kalmıştı.

Şimdi hesap vaktiydi.

Hesap soran genç kadının adı ise Firuze'ydi. Gözleri, öfkesinin rengi gibi ateştendi. Saçları geceden, nefreti ise kül edendi. O gözler alev alev yanıyordu düşmanına bakarken.

Kadın silahını adamın kan revan içerisindeki yüzüne kaldırdı.

"Son duanı et demeyeceğim çünkü Allah, sırf benim için bile seni yaksa iki ömür yetmez yanmana," dedi yıllardır çektiği acının öfkesiyle.

Adam ise öleceğini bile bile boyun eğip yalvarmak yerine ona tehditler savurmaya devam etti. "Ben ölünce asıl cehennemin başlayacak. Midyat başına yıkılacak. Saruhanlar bana yaptıklarının da hesabını bir bir soracak, Firuze!" dedi.

Genç kadın dinlemedi.

"Ezra Saruhan ihanetini duyunca seni asla affetmeyecek!" dedi.

Genç kadın ilk defa, yüreği acısına da onu duymadı.

"Saruhanlar gerçeği öğrenince atanı da soyunu da yok edecek!"

Genç kadın biliyordu ama bilmek yine de onu vazgeçirmeyecekti çünkü çoktan bu yolda ailesini kurtardıktan sonra kendini harcamayı kafasına koymuştu.

Bunu bilerek doğrulttuğu silahın tetiğine bastı.

Adam düştü, adam öldü. Soysuz kanı usul usul aktı yere, ona toprak oldu.

Genç kadın ise bu lanet uğruna Koçak soyunun ilk katili oldu.

Bir Saruhan'ı öldürdü, bir Saruhan'ı öldürdü...

11 Temmuz 2025
1. GÜN

"Kırılan kalp susar, taş ise sabırla bekler."

Çok yakından tanıdığım değerli bir usta bana bu özlü sözü söylediğinde yaşım küçük olduğu için ne demek istediğini anlamamıştım.

Oysa çocukluğumdan itibaren kıymetli taşların içerisinde büyütülmüştüm. Bilmeliydim ama çocuk aklıyla bu taşların sadece insanları süslediğine inandım. Boynu süsleyen kolyeler, kulağı ışıldatan küpeler, zincirler, halhallar, hızmalar ve daha niceleri...

Sonra büyüdüm, büyümenin acısını tattım. İşte, o zaman her taşın aslında bir sırrı sakladığını anladım. O sırlar tılsımlarla mühürlenir, işaretlerle gizlenirdi. Bu yüzden taşlar parlak görüntülerinin ardında çok daha derindi.

Adımı bu taşların sırrını bilen bir kadın vermişti. Üstelik sırrını, çok sevdiğim ama asla kavuşamayacağımı bildiğim adamın gözlerinde saklı tutmuştu. Fakat unuttuğu bir şey vardı.

Taşlar sırrı gizli tutardı ama kanın izini asla saklayamazdı.

Kan ise bir taşın değerini yok eden yegâne taraftı.

Ben *Firuze'ydim*. Huzurun rengini, sabrın izini ve tılsımın koruyuculuğunu almıştım.

Ben *Firuze*'yim. Şimdilerde soyum lanetli, adım ise kana bulanmıştı.

Tam on gün önce bana ve kardeşime yapılanların kan hakkını söke söke düşmanlarımdan almıştım. Şimdi o bedel yıkık dökük bir ahırın içerisinde ölü olarak yatmaktaydı. Tam bir ay, on gün sonra ortaya çıkacaktı.

Ben ise on gün sonra her şeyin başladığı yere, doğduğum topraklara geri dönecektim. Sevdiklerimi bu lanetin başladığı şehirden uzaklaştıracak, bir ay sonra ise bize bunu yapan herkesle bir bir hesabımı görecektim ama zamanı vardı.

Senelerdir bekleyen bana çok şükür ki hesap gününün zamanı dardı. O zamana kadar elimdeki kozları güçlendirmek için çalışmaya devam ediyordum ama her zamanki gibi önüme engeller konulmaya devam ediyordu.

Bu engellerden birisinin bugün beni fena hâlde sınayası vardı.

Savcının odasından çıktığımda aslında çok sinirliydim ama öfkem kızgın demirlerle o kadar çok dövülmüştü ki sonunda yeri geldiğinde göstermeyi öğrenmiştim.

Yine de kapıyı kapattığımda bir saniyeliğine gözlerimi yumdum ve adaletsizliğe asla tahammül edemeyen yanımı, kapıyı açıp rüşvet yediği ayan beyan ortada olan savcıya ağzına geleni saydırmaması için susturmaya çalıştım.

Çok şükür ki imdadıma ortağım hem de en yakın arkadaşım olan Sahra yetişti. Gözlerimi açtığımda yeşil gözlerindeki derin sessizlik kendimi kısa bir sürede toparlamam için yeterliydi.

Her zamanki gibi sahte bir şekilde gülümsedim ama o beni en çok tanıyandı.

Bu yüzden ne olduğunu tahmin edercesine kaşları çatıldı. Normalde öfkeliyken sakinleşmemi beklerdi ama yine de savcının odasının kapısının önünden çekilip yürümeye başladığımda ardımdan, "Ne söyledi de bu kadar sinirlendin?" dedi.

"Hiçbir şey."

Bir an önce kendimi adliyeden dışarı atmak istiyordum, bu yüzden önünde durduğum asansörün tuşuna hızlı hızlı bastım.

Sahra yanımda durdu ve yönünü bana doğru döndü. Önüne doğru düşen siyah şalını düzeltirken kısık gözlerle beni inceliyor, durumu anlamaya çalışıyordu.

Normalde öfkeli olmasam bülbül gibi şakır, baştan itibaren en ince ayrıntısına kadar durumu anlatırdım ama adliye koridorlarında küfretmemek için şu an susuyordum.

Yine de bu dava en az benim kadar onun için de önemliydi. Bu yüzden risk alarak soru sormaya devam etti. "Nasıl hiçbir şey?" dedi.

Tam o sırada asansörün kapısı açıldı. Allah'tan içi boştu çünkü birazdan dilimin şirazesi kayacaktı. Kapı kapandığı anda ona ve kameranın olduğu tarafa ikimizi de kapatacak şekilde sırtımı döndüm.

Bu paranoyaklığımın seviyesi her yerde izleniyor olmamın bir getirisiydi.

"Adi herif ne reddetti ne de kabul etti," dedim kısık bir sesle. "Sadece inceleme sürecinde olduklarını söyledi."

Sahra'nın ince kaşları durumu anında kavrayarak havalandı. "Asansördeki kamera kayıtları yarın siliniyor."

Sesindeki tiksintinin aynısını ben de şu an hissediyordum. Bu yüzden aynı tiksintiyle beraber, "O orospu çocuğu da bunu biliyor," dedim.

Bu dava benim için bu süreçte önemli olan bir başka hamlemdi. İşin içerisinde birlikte aynı lisede okuduğum arkadaşım Derya ve onun küçük kız kardeşi Çiçek vardı.

Büyük bir otel zincirinin Ankara şubesinde çalışan bu iki genç kadının küçük olanı, uzun zamandır bakımı yapılmayan ve otel görevlilerine defalarca arıza verdiği bildirilen asansörün düşmesi sonucunda feci bir şekilde can vermişti.

Otel yönetimi olayı duyduğu anda örtbas etmeye çalışmış, Derya'yı ise hemen işten çıkarmışlardı. Bu, meselenin görünen kısmıydı. Ne yazık ki olayın bir de iç yüzü vardı. Derya beni arayıp görüşmek istediğinde onun için son çare bendim.

Bana yaşanan her şeyi anlattığında ise bir kere daha kötü olanın eline güç geçtiğinde ne kadar zalimleşebileceğini birinci ağızdan dinlemek zorunda kalmıştım.

O otelde iki kardeşin de gördüğü eziyeti ve hatta kardeşinin, otel zincirinin sahibi Zahir Ziva'nın oğlu Talat Ziva tarafından uğradığı tacizleri anlatmasıyla birlikte onun avukatı olmam kaçınılmazdı. Çünkü bir ablanın kardeşine yapılan haksızlık karşısında çaresiz kalışını en iyi ben bilirdim.

O ablanın, göz göre göre kardeşinin ölümünü izlemek zorunda kalışını en iyi ben anlardım.

Üstelik bu ölümün ihmal haricinde yaptıkları pislikleri kapatmak için Talat'ın suikastı olma ihtimali de vardı. Bu yüzden deliller kararтılmadan önce çoktan savcının taraf değiştirme ihtimalini de göz önünde bulundurarak işime yarayacak delillerimi toplamıştım.

Otelin sahibi Zahir'in eli kolu uzundu. Hatta çalıştığım büronun sahibi Kadir abinin bu davayı almak istediğimde şiddetle karşı çıkacağı kadar güçlü bağlantıları vardı. Üstelik bu bağlantılardan biri en büyük düşmanıma kadar uzanıyordu.

Ben ise tam bu sebepten bu davaya dört elle sarılıyordum. Kendi çıkarları için masuma uzattığı o elini kökünden koparacak, Saruhanların kalanından habersiz kurduğu o güç imparatorluğunu yerle bir edecektim.

Asansör kapısı açıldığında Sahra, "Ne yapacaksın şimdi peki?" dedi. Onun da öfkelendiğini hissedebiliyordum çünkü iki yakın arkadaş olarak ben ateşsem o buzdu.

Hislerini saklamayı benden çok daha iyi biliyordu.

Bir saat önce girdiğim duruşmadan beri üstümde duran cübbeyi çıkarırken, "Kadir abiyi ara da Pusat'a haber versin," dedim. "Nereden rüşvet yediğini öğrenelim bu herifin."

Pusat, büronun dedektifi sayılırdı. Eli, kolu uzun her türlü bağlantıya sahip olan sihirbaz gibi bir adamdı. Üstelik dünyaca ünlü bir güvenlik şirketiyle de bağlantısı vardı.

Sahra adliyeden çıktığımız anda temmuz sıcağıyla birlikte güneş gözlüğünü takarken, "Kadir abinin bu dava hakkında düşüncesini biliyorsun," dedi.

Bu onun için yalnızca bir tespitti. Üstelik Kadir abinin beni durduramayacağını biliyordu. Yine de "Umurumda değil," dedim. "Pusat bulmazsa kendi bağlantılarımı devreye sokarım."

Her hâlükârda savcıya verilen rüşveti öğrenmek zorundaydım. Sahra birden durdu sonra dönüp bana baktı. Tam yedi senedir en yakın arkadaşımdı ama ikimiz de düştüğümüz bataklıktan çıkamamış iki genç kadındık.

Onun çektiği acı benimkini ikiye katlardı fakat yine de o sinsice savaşmayı ve son anda hamlemizi göstermemizi söyleyen taraftı. "Firuze, her cephede savaşarak sadece gücünü bölüyorsun," demesinin sebebi tam bu yüzdendi.

Ben ise artık susmaktan da beklemekten de yorulmuştum. "Ben zafer peşinde değilim," dedim. Bu uğurda sevdiklerimi, kardeşimi ve abimin ailesini koruduktan sonra kimin yandığı umurumda değildi. "Ne kadar üst üste darbe alırsa o kadar içim soğur."

On gün önce katil olmama rağmen içimde yanan ateşte en ufak bir azalma olmamıştı. Sahra da bunu çok iyi biliyordu.

Tam ağzını açıp konuşacağı sırada elimdeki telefon çalmaya başladı.

Adliyenin kapısının önündeydik. Güneş vurduğu için dışarıdaki kantinin tentesine doğru ilerleyip kimin aradığına baktım. Saruhanların koruması, aynı zamanda çocukluk arkadaşım olan Ahmet'in aradığını gördüğümde bıkkınlıkla iç çektim.

Bugünlerde on aramamdan sekizi bu adama aitti. Yaklaşık on sene önce kuzenim Zahide'ye vurulmak gibi bir aptallık etmişti. Şimdi de halam ona sevdiğini versin diye kırk takla atıyordu.

Selma halam ise sırf Saruhan koruması olduğu için bile bu çocuğa kızını vermemek için diretiyordu. Burada arabuluculuk da her zaman olduğu gibi bana düşüyordu.

Telefonu açıp, "Efendim, Ahmet?" derken Sahra'ya elimle yanıma gelmesini işaret ettim.

Aynı anda ise Ahmet'in uzun zamandır sürekli maruz kaldığım sitemkâr sesini duydum. "Firuze, Allah için bitmedi mi daha şu işlerin?" dedi.

Uzun zamandır onu oyaladığımın farkındaydım ama cinayet işlemek gibi daha mühim işlerim vardı. "Daha on günlük işim olduğunu söyledim sana, Ahmet," dedim.

Saçlarımı tutan güneş gözlüğümü gözüme indirirken Ahmet her zamanki gibi söylenmeye başladı. Bir yandan da saçlarımı niye bu sıcakta açık bıraktığımı sorguluyordum. Üzerimde sıfır kollu, krem rengi bir takım vardı. Güneş çoktan tenimi yakmaya başlamıştı.

Kollarımdaki altın bileklikleri düzeltirken Ahmet konuşmayı henüz bitirmemişti. Konuşmasının sonuna geldiğinde sonunda asıl derdine değindi. "Selma halana kalırsak kızını alıp on günde götürecek gibi," dedi. "Kadın resmen delirdi. Yine hangi halüsinasyonu gördüyse siz benim kızımı kurban edeceksiniz diyor, başka bir şey demiyor."

Kurban kelimesini duyunca onu dikkatsizce dinlememe rağmen birden ciddileştim. "Bari ara da bir şey söyle. Zahide'mi kaç gündür göstermiyor bana."

Halam her zaman anormal bir kadındı. Hisleri çok güçlüydü ama aynı zamanda bir o kadar da korkaktı. Çoğu zaman onun hislerini dinler ama korkularına kulak asmazdım. İçimden bir ses, bu son cümlelerinin korkuları haricinde başka bir şeye dayandığını söylüyordu.

Bu yüzden bu sefer büyük bir ciddiyetle, "Tamam, merak etme, bugün halamı ararım. Sana da mutlaka gelişmeleri aktarırım," dedim. Sonra da telefonu kapatana kadar Ahmet'in yakarışlarını belki daha fazla ipucu verir umuduyla sakince dinledim.

Telefonu çantama atıp yemek yemek için tekrar hareket ettiğimizde Sahra da konuşmaya kulak misafiri olduğu için yine aynı mevzunun açılacağını biliyordum.

Bu yüzden hiç huyum olmasa da sessiz kalan taraf ben oldum ama yine de Sahra'nın dilinden kurtulamadım. "On günde bir şey değişmeyecek," dedi birkaç haftadır söylediği gibi. "Sadece bir ayımız kalacak."

Benim için ise o on gün oldukça kıymetliydi. On gün içerisinde kafamın karışmasına engel olabilecek her türlü unsur Mardin topraklarını terk edecekti.

"Değişecek," dedim bu yüzden. "Kadir abi on gün sonra onunla birlikte İtalya'ya gidecek."

Böylece ben kıyameti koparmadan önce onu bir daha görmeyecektim. Zaten çok uzun zaman olmuştu. Yaklaşık üç senedir onu görmemek için Mardin seyahatlerimi özenle ayarlıyordum. Şimdi onu görüp tekrar acı çekmenin anlamı yoktu ama benim aşırı mantıklı olan arkadaşım, konu Ezra ve benim ona olan imkânsız sevdam olunca bir türlü beni anlamıyordu.

"Eninde sonunda yüzleşeceksiniz," dedi. "Eninde sonunda gerçekler ortaya çıkacak ve mutlaka gelip yaşananların hesabını sana soracak."

İnmek üzere olduğumuz merdivenin başında durdum. Çok garipti, aslında artık birçok olaya karşı acı çekme hissimi yitirmiştim. Yıllar geçse de ona dair her şeyde yüreğim sızlamaya devam ediyordu.

"Biliyorum, Sahra ama bile bile kaçmayı tercih ediyorum," dedim. Başımı Sahra'ya doğru çevirdim. "Her ne kadar haklı sebeplerim olsa da sırf benden tamamen kopsun diye ettiğim o sözler çok ağırdı. Ben bile senelerdir kendi sözlerimi kaldıramıyorum." Bugün bile üç sene öncesini düşündüğümde yeryüzü bana dar geliyor, geçmişe dair bütün görüntüler sanki beni defalarca hançerliyordu.

"Sırf düşmanımın tuzağı yüzünden benden nefret edişine tahammül edemem. Gözlerinde bana karşı olan nefreti göre göre yüzüne bakmaya devam edemem."

Senelerdir kâbuslarımın çoğunu bu ihtimal şekillendiriyordu. Ezra'yı görüyordum, yine aynı şekilde o tepede karşıma çıkıyordu ama bana öyle bir nefretle bakıyordu ki tahammül edemiyor, acımı dindirmek için tek çare olarak kendimi tepeden aşağıya atıyordum.

Defalarca sıçrayarak uyandığım bu rüyaların sonucunda ağlasam belki rahatlardım ama ben annemin cenazesinden beri bir damla bile gözyaşı dökememiştim.

Sanki kalbim de o sene lanetlenmiş bir daha asla eskisi gibi hissedememiştim.

Sahra güneş gözlüklerinin ardından bana bakarken artık ona nasıl bakıyorsam ilk defa yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. Kolumu nazikçe sıvazlarken bir tek onun şefkatini kabul edebiliyordum.

Sonra yeşil gözleri ardıma doğru kaydı ve birden kaşları çatıldı. Yüzünde gergin bir gülümseme belirirken, "Görünen o ki Mardin'e erkenden gelmeni isteyen tek kişi Ahmet değil," dedi.

Daha arkamı dönmeden gelecek olan aksiliği hissettim.

Yine de ardımı döndüm. Merdivenin aşağısında sıra sıra dizilmiş 47 ARJ plakalı zırhlı araçları gördüğümde bir şekilde artık kaçışımın sona erdiğini hissettim. En ön sırada güneş gözlükleriyle birlikte Saruhanların bir başka yakın koruması olan Celal vardı.

Aynı zamanda Yâde Arjin'e çok yakın olmasıyla da bilinirdi ve tabii ki o da çocukluk arkadaşımdı. Ona baktığımı fark ettiği anda güneş gözlüklerini çıkarttı.

Ne için geldiğini tahmin etsem bile, "Celal, senin ne işin var burada?" dedim.

Celal her ne kadar cüssesinin büyüklüğüyle korkutucu bir adam olsa da normalde güler yüzlü biriydi fakat merdivenden çıkıp karşımda durduğunda bu sefer oldukça ciddiydi.

Uzattığı anda safran kokusunu aldığım mektupla onu kimin gönderdiğini bir kez daha anladım.

Nitekim beni hiç şaşırtmayarak, "Yâde Arjin'in emridir," dedi. "Sana bunu vermemi söyledi."

Elime aldığım mektubun sanki içinde kelimelerden başka bir şey varmış gibi garip bir ağırlığı vardı. İlk başta açmak istemedim çünkü açarsam kaderimi belirleyecekmiş gibi hissettim.

Yine de mektubu açmaktan başka çarem yoktu.

Önce zarfı, ardından dörde katlanmış sararan yaprağı açtım fakat cümleler benim için ağır bir hüküm olsa da kırmızı harflerle Süryanice yazılmış kelimeleri okurken temmuz sıcağına rağmen tüylerim diken diken oldu.

O kelimeler tam olarak şu anlama geliyordu: *Vakit tamdır. Artık topraklarına dönesin. Sahra'yı da yanına alıp gelesin.*

Zamanında çaresiz bir şekilde annemin mezarının başında otururken yanıma gelmiş ve "Git, imdelleliti![3] Ben Dildar'ı da Koçak soyunu da yokluğunda korurum," demişti.

Şimdi ise beni çağırıyordu. Üstelik bir Saruhan'ı öldürdükten tam on gün sonra. Bir bela hasıl olması ihtimalinin çok yüksek olması sebebiyle yüreğim hızlandı.

Görmezden gelmeli ya da reddederek meydan okumalıydım ama Yâde Arjin'in sözleri gibi yazdıklarının da bir efsunu vardı ve o efsun beni doğduğum topraklarda eziyet görmemişim gibi büyük bir mutlulukla çağırmaktaydı.

Başımı çevirip mevzuyu çözmeye çalışan Sahra'ya baktım. "İkimizi de Mardin'e çağırıyor," dedim dalgın bir sesle.

Sahra elbette bu isteğe karşılık şaşırdı. "Beni de mi?" dedi. Sonra en mantıklı olan soruyu sordu: "Beni nereden tanıyor?"

Ben ise yaşlı kadını en iyi tanıyanlardan biri olarak, "O tanır," dedim. Hatta tanımaktan çok daha fazlasını yapardı. Muhtemelen öğrendikleriyle birlikte Sahra'yı da koruması altına alacaktı.

Celal tekrar araya girdi: "Yâde, sizi almadan dönmememi söyledi."

Başımı çevirip baktım. Başka çarem olmadığını bile bile, "Peki ya gelmezsem?" diye sormaktan kendimi alamadım.

Celal'in ise kaşları çatıldı. O kadim kadının sanıldığından bile tehlikeli olduğunu gösterircesine, "Gelmezsen Dildar'ı tatile götürmene izin vermeyecekmiş," dediğinde bir kere daha kapana kısıldığımı anladım.

Göğüs kafesimi kısa bir süreliğine saran huzur yerini öfkeye bırakırken mektubu avucumda ezdim. Görünen oydu ki tek başıma mücadele etmeme izin vermeyecekti ama unuttuğu bir şey vardı.

---

[3] (Kürtçe) Kıymetlim.

Çaresizliğimde elimi açıkça tutamamışken şimdi mücadelemi yönetmesine asla izin vermeyecektim.

Yine de o Yâde Arjin'di. On günün hayatımı değiştireceğini bilecek kadar zekiydi ve en doğru anda beni kapana kıstırmıştı.

Bana planlarımı bozdurmuş, on gün de olsa erkenden Mardin'e dönmekten başka bir çare bırakmamıştı.

Yalnızca acil ihtiyaçlarımızı alabildiğimiz kısa bir ev ziyaretinden sonra apar topar havaalanına getirilip sanki kaçmamızdan korkuyorlarmış gibi özel jete bindirildik.

Sahra da ben de Saruhan'ın inşaat şirketinin yurt dışı şubeleri, özellikle Katar şubesi için sık sık yurt dışına seyahat ediyorduk ama ne yönetim kurulu başkanı Şiyar Saruhan ne de pek bir sevdiği abim Baran bir kere bile bizi özel jetleriyle götürmemişti.

Şimdi ise yurt içindeki iki saatlik uçuş için bize özel jet tahsis edilmişti. Bu da Arjin için Mardin'e dönmemin ne kadar mühim olduğunu bir kere daha göstermekteydi.

Uçak havalanana kadar aşırı öfkeliydim çünkü uzun bir süre kontrol edildikten sonra ipleri kendi elime almak için çok mücadele vermiştim. Bunu en iyi şu an bizi zorla Mardin'e döndüren kadın biliyordu.

Yine de aklından her ne geçiyorsa sinsice planını hazırlamış ve harekete geçmişti.

"Bombardier Challenger 350."

Üstüne çıktığımız bulutları dalgın bir şekilde izlerken Sahra'nın sesiyle kendime geldim. Ona baktığımda benim aksime daha soğukkanlı gözüküyordu. "Anlamadım?" dedim.

"Özel jetin modeli," dedi. Ben olayın sebeplerini düşünürken o çoktan sonuçlarını analiz etmeye başlamıştı bile. "Kimin bu? Şiyar Saruhan'ın olamaz çünkü o yurt dışına yeni uçtu."

Omuz silktim. "Güher'e aittir ama asıl jetinin bu olduğunu sanmıyorum," dedim. "Muhtemelen Arjin'e tahsis etmiştir. O sıklıkla Suudi Arabistan'a gidip geliyor."

Sayısız umre ve hac yapmış olan o yaşlı kadının en büyük adakları da Kâbe'de yapılmıştı. Yine de bazı dualar hikmetli sebeplerden dolayı kabul olmazdı. Arjin'in duası hangi sebeple kabul olmuyordu, bilmiyordum fakat geçmişinin bedelini birlikte ödemeye devam ediyorduk.

"Doğru," dedi Sahra kinayeli bir ifadeyle. "O zenginliği ancak *Gulfstream*'in sınırlı sayıda ürettiği jetler kaldırır."

Bu söylediklerim benim için çok normaldi çünkü ben bu anormal ailenin içerisinde doğup büyümüştüm fakat Sahra hâlâ Saruhanların ve onların sığıntısı sayılan Koçakların zenginliğini hesaplayamıyordu.

"Umurumda değil," dedim. İnsanda huzur ve sağlık olmadıktan sonra paranın da bir hükmü olmuyordu. Bunu en çok yirmi yaşımda, Ezra'nın babası ölmeden bir gün önce anlamıştım.

Sadece bir günde tüm umutlarım yanıp kül olmuştu. Oysa Ezra'nın İstanbul'daki mağazası açıldığında üstümde en değerli mücevherler vardı ve mutluydum. Çünkü sevdiğim adam hayatına dair büyük bir adım atmıştı. O gün gürültüden kaçmak için terasa çıktığında ilk defa her şeye, özellikle anneme rağmen umut etme cesaretini kendimde bulma sebebim ise güçleniyor olmasıydı.

O da babasından ve amcasından ayrılarak kendi hükümdarlığını kurmuştu. Üstelik bu hükümdarlığın kutlamalarını bırakıp benimle yalnız başına kalmayı da kendine ödül saymıştı.

Başını omzuma yasladığı anı dün gibi hatırlıyordum. Karşımızda İstanbul manzarası vardı ama ben bu manzaraya dair hiçbir şeye dikkat etmemiştim çünkü uzun zaman sonra bana en yakın olduğu an buydu. Aklımda kalan yalnızca kokusu, yumuşak saçlarının yanağıma sürtünüşü ve kalbimin göğüs kafesimi kırarcasına atışı olmuştu.

Çok konuşmazdı Ezra. Konuştuğunda ise sözünün derinliği olurdu. Üstelik herkes de ses tonundan mı yoksa yaydığı enerjiden mi, bilinmez ama onu dinliyor olurdu. Ben de sessizliğini dinlemiştim, sonra konuşmuştu.

O her zamanki tüylerimi diken diken eden derin sesiyle, "Omuzlarımda şu koca şehrin sorumluluğu var, iki gözüm," demişti.

Anlamamıştım çünkü bir şehrin yükünü taşıyacak hangi sorumluluğu taşıdığını bilmiyordum. Üstelik o zaman neden böyle dediğini sorduğumda cevabını alamamıştım ama bir gün sonra bize kurulan pusuda babasını kaybedince veremediği o cevabı bir günde yaşlanmış gibi görünen o yüzünde görür gibi olmuştum.

Bu iki ailenin sadece laneti yoktu. Bu iki ailenin de geçmişe ait bir sırrı ve bu sırrı saklamak için ödediği bedeller vardı.

"Milyon dolarlık mücevherler kasanda olursa elbette umurunda olmaz."

Sahra'nın cevabı ile birlikte daldığım geçmişten sıyrıldım. Ezra ile aramızdaki tüm bağları koparmış olsam da hâlâ koleksiyonlarından bazı parçaları bana gönderiyordu. Sahra da bana bunu ima ediyordu. "Kullanacak yerim olmadıktan sonra ne anlamı var ki?" dedim. Sonra en savunmasız yanımı ona göstererek burukça gülümsedim.

"Hem onların benim için ayrı bir anlamı var."

Beni unutmadığına dair tek inancım o mücevherlerdi. O tek inancın kopacağını bile bile tutunmaya devam edecek kadar da aptaldım.

Sahra bana doğru eğildi. "Ben anlamıyorum..." diyerek cümleye başladığında direkt ardına baktım çünkü Celal ve dört koruma birlikte oturuyorlardı.

O da durumu anlayarak sustu. Ben ise sesimi kısarak konuşmaya devam ettim: "Anlaşılacak bir şey değil çünkü, Sahra. Aramızda hep bir bağ vardı ama sanki ortasına bir düğüm atılmış gibiydi."

Hiç kimse hatta en yakınlarımız bile aramızdaki dinamiği çözememişlerdi. Bir kere taban tabana zıttık. O çok sessizdi, ben ise hep konuşandım. O hep olgundu, ben ise çocukluğumu en haşarı şekilde yaşadım. Hırçındım, öfkeliydim. Dingindi, aklı başında olarak bilinirdi.

Yine de öfkem bir tek onun yanında geçerdi. O ise bir tek benim gürültümden etkilenmez hatta konuşmamın onu sakinleştirdiğini söylerdi ama sonra bir şeyler değişti.

Bunu düşünürken, "Üstelik onun duyguları o kadar hassastı ki çocukluğunun yarısı yalnız geçti," dedim. "Son zamanlarda ben de artık ona iyi gelmiyordum."

Ben sadece sevdiğim adamı değil; beni anlayan, konuştuğumda beni dinleyen çocukluk arkadaşımı; duygularımı kontrol edemediğimde bana mantığımı kullanmam gerektiğini öğreten, dilimi sadece yakıp yıkmak için değil, aynı zamanda insanları savunmam için kullanmama yönlendiren akıl hocamı da kaybetmiştim.

Sahra ise tam olarak bu kısmı anlamıyordu çünkü yaşamamıştı. Ben ise diğer yarım olduğuna emin olduğum ama bir bütün olsak sonum olacağına inandığım adamdan uzak kalmanın acısını senelerdir yaşıyordum.

"Peki ya bu zenginlik?" dedi. O bir avukat olarak Ezra Saruhan'ı analiz etmeye devam etti. "Evet, dünyaca ünlü bir mücevher tasarımcısı. Güher'in cirosu muhtemelen ülkenin gayrimillî hasılatı kadardır."

Güher, Ezra'nın mücevher markasının ismiydi. Farsça *mücevher* anlamına gelmekteydi. Ezra bu markayı öyle bir noktaya getirmişti ki yüzyıllardır mücevher tasarlayan markalarla yarışırdı.

Hatta onları bile geçmiş olduğunu rahatlıkla söyleyebilirdim.

"Kraliyet aileleriyle tanışacak kadar da ün yaptı ama ikimiz de biliyoruz ki son zamanlarda ona dair bütün bilgiler yok edilmeye başlandı."

Bu sefer ona itiraz edemedim çünkü ben de son zamanlarda bunu fark ediyordum. Ona dair görseller bile tüm sosyal medya hesaplarından kademe kademe siliniyordu. Hatta dahası da vardı. "Bazı şehirlerdeki şubelerin kapatıldığını duydum," dedim düşünceli bir sesle.

Sahra alayla gülümsedi. "Lüks, herkesin ulaşabileceği bir standart değildir," dedi. Bu aynı zamanda Ezra'nın çok daha ulaşılmaz bir kategoriye girdiğini

hatta sadece bir ihtimal de olsa karanlık tarafa geçmiş olabileceğine işaret ediyordu.

Nitekim Sahra benden bin kat daha fazla şüphe ederek, "Bu zenginlik ve bunun saklanması için verilen mücadele normal değil, Firuze," dedi. "Kadir abi, babam gibi olmasına rağmen konu Güher'le ilgili olduğu zaman sadece özel odasında çalışıyor."

Haklıydı, normal değildi ama zaten ona dair hiçbir şey normal değildi. Özellikle de işlediği taşlar ve onu taşıyan kadın veya adam, fark etmeksizin özel olan her kimse en çok onlar beni anlardı.

"Çünkü yaptığı sadece taş işlemek değil," dedim. "Bir kere işinin başındayken onu görseydin beni anlardın."

Ben görmüştüm, takıyı tasarlamasından malzemeleri ince ince ayarlamasına kadar her anını izlemiştim. Herkesin bu takılara bağımlı olmasının sebebine şahitlik etmiştim.

O sebep milimetrik sembollerde gizliydi. O semboller ise kadim bir bilgide ve soydan gelen bir nefeste saklıydı.

Gel gelelim konuştuğum en yakın arkadaşıma bu durumu açıkça izah etmemin imkânı yoktu çünkü o aksesuar kullanmayı pek sevmezdi. Tek takısı annesinden yadigâr olan serçe parmağındaki yakut taşlı yüzüktü.

"Büyücü mü bu adam?" dediğinde ise gülmemin sebebi tam olarak bu yüzdendi.

Sonra gülüşüm soldu. "Değil ama Allah bazen bazı soylara ayrı bir nasip verir," dedim. "Bu nasip ise imtihanıyla birlikte gelir."

Cümlemi tamamladı: "Ve lanetiyle birlikte." Bir tek bu lanete inanıyordu çünkü ikimiz de bu lanetin sonuçlarını ne yazık ki yaşamıştık.

"Onu yapan Arjin'di," dedim. Her ne kadar onu canımdan çok sevsem de bu laneti başımıza bela ettiği için ona kızmadığım tek bir gün bile yoktu.

Kısa bir sessizlik girdi aramıza. Geri dönüyor olmanın hisleri beni allak bullak etmişti. Üstelik uzun zaman sonra tekrar karşı karşıya gelirsek ne yapacağımı, nasıl davranacağımı kestirememek de beni gittikçe geriyordu.

Sahra tekrar konuştuğunda ona baktım. Dikkatimi dağıtmak için, "Peki ya diğerleri?" dedi. "Onlar da Ezra gibi mi?"

"Bedran ve Asaf'ı mı diyorsun?"

Beni kendi zihnimden uzaklaştırmak için bu soruları sorduğunu görebiliyordum. Yoksa tüm Saruhanlar hakkında derinlemesine bilgi birikimine sahipti.

Yine de kafasını onaylarcasına sallarken yüzünde nadir de olsa gösterdiği şefkat sadece benim içindi.

Ben ise uzanıp elini tuttum. Sonra sorduğu cevaba karşılık gülümsedim. "Taşlar yalnızca bir kadının üstündeyken Bedran'ın dikkatini çeker," dedim. "Muhtemelen onu da çıplak tercih eder."

Sahra'nın en nefret ettiği erkek tipi gece kulübü sahibi çapkın erkeklerdi ve Bedran da bütün nefret ettiği unsurların vücut bulmuş hâliydi.

Bu tiksintiyle yüzü buruşurken, "Mata Hari'nin Los Angeles açılışı var bu sene," dedi. "Yine de sürekli şirkete geliyormuş."

Bu cümleyi kurarken *sanki ihtiyacı mı var* der gibiydi çünkü öyleydi. Mata Hari, konseptli bir restoran ve seçilmişlerden oluşan özel bir gece kulübüydü. Üst tabaka denilen elit kesim arasında oldukça ünlüydü. Restorana rezervasyonla girilirdi ama gece kulübüne sadece seçilenler geçebilirdi.

Bedran her zaman zeki bir adamdı ama Mata Hari'yi kurarken zekâsı çok ayrı bir seviyedeydi. Çünkü sistemini zenginlerin kendilerini farklı hissetme arzularının üstüne kurmuştu. Başta en temel haz olan beslenmeyle insanları keyiflendirdikten sonra neye göre seçildiğini kimsenin öğrenemediği belirli kişiler bordo renkteki kadife davetiyeyi alırdı.

Davetiyeyi kabul eden kişi ise gerçek taşlarla süslenmiş şahmeran motifli kapıdan geçer ve asıl zevke, Mata Hari'nin yasak zevkine ulaşırdı.

Ben ise yalnızca bir kere oraya gidebilmiştim çünkü bir şeyler yanlıştı.

Muhteşem bir konsept, her yerde doğu esintileri ve gerçek taşlardan semboller, kadın ve erkeklerden oluşan oldukça profesyonel dansçılar olsa da on beş dakika bile orada duramamıştım. Çünkü Mata Hari'nin enerjisi, tenimi sürekli kaşımak isteyeceğim kadar farklıydı.

Büyü gibiydi. Yanlış düşündürecek hatta insanı yanlışa yönlendirecek bir büyü gibi hissettirmişti.

Bedran bendeki değişikliği fark ettiğinde her zamanki şerefsizliğiyle gülümsemiş ve "Buraya bir daha gelme, Firuze!" demişti. "Yoksa abim kafamı kopartır."

Kulağıma küpe ettiğim nasihatiyle birlikte, "Çünkü onlar aslında bu inşaat şirketi için yetiştirildiler," dedim. "Ezra mimarlık okudu. O ise uluslararası işletme."

Sadece ikisi de bu yolu tercih etmemişti. "Ve sen hâlâ onunla tanışmadın mı?"

Gözlerini devirircesine bir bakış attı bana. "Şirkete çok gitmediğimi biliyorsun," dedi ama asıl sebebi bu değildi. Bu yüzden ben de ona aynı bakışı atınca gerçeği itiraf etmeden önce iç çekti.

"Çapkın erkekler benim ayarlarımla oynuyor," dedi. "Böyle anlarda kendimi kontrol edemiyorum, eski ben birden ortaya çıkabiliyor."

Eski Sahra'nın şu anki hâline taban tabana zıt olduğunu düşünürsek böyle hissetmesi çok normaldi. İkimiz de tanıştığımız yirmi yaşımızdaki hâlimizden

çok uzaktık. O bütün öfkesini, hırçınlığını hissizlikle törpülemişti. Ben ise öfkemi bastırıp yönlendirmeyi öğrenmek zorunda kalmıştım.

Yine de şu anki süreç benim kadar onun için de ağırdı. "Mardin'e gelmek senin için de zor olacak," dedim.

Omuz silkti. "En azından dostumuzu da düşmanımızı da daha yakından tanıma fırsatını elde etmiş olacağım," dedi. Eğilip kısık sesle ekledi: "Hem belli mi olur, belki gitmişken birkaç delil daha toplarız."

Başımı reddedercesine şiddetle salladım. "Dildar'a zarar verme ihtimali olmasa ben de aynı senin gibi düşünürdüm ama şu an tek derdim kardeşlerim."

Şu an ne yapıyorsam onları, özellikle de düşmanımın en çok zarar verdiği Dildar'ımı kurtarmak için yapıyordum. Kardeşimin öcünü almış olsam bile geç kalmış olmanın verdiği o acı dinmiyordu.

Sahra da mevzunun oraya doğru gittiğini fark ederek konuyu değiştirdi. "Peki ya Asaf?"

O çocuğu anınca bile yüzümde istemsizce bir gülümseme belirdi. "O ailenin en masumu," dedim. "Dildar izin verseydi bu süreçte ona destek olacak yegâne kişi olurdu. Benim de zaten Dildar'a yaklaştıracağım tek Saruhan odur."

Bazen kardeşimin o ahırda yaşanan olaydan sonra bu kadar izole bir hayat yaşamasına tahammül edemiyordum. Hiçbir şey onun suçu değildi ama hayata küsmüştü ve küserken en yakın arkadaşına bile sırtını dönmüştü.

Üstelik Asaf'ın da en az benim kadar bu duruma üzüldüğünü biliyordum. "Hayatında bu kadar nazik bir adam görmemişsindir," dedim. "Çocukken utanmasa Mardin'deki tüm hayvanları sahiplenecekti." Bir ara arka bahçede bir evi dolduracak kadar hayvanı bir arada gördüğüm için sözlerim abartı değildi. "Saruhan konağına girmeyen hayvan yoktur herhâlde. Büyüyünce doğal olarak veteriner olmayı seçti."

Babasının ve amcasının baskısı olmadan kendi istediğini yapabilen tek çocuk Asaf'tı çünkü şanslıydı. O ne istediğine karar verdiğinde abisi çoktan güçlenmiş ve onun ardında durmaya başlamıştı.

Sahra benimle birlikte gülümserken, "Onları seviyorsun," diyerek daha önce de bildiği bir tespitte bulundu.

Bu konuları ilk defa konuşmuyorduk. Ona ilk defa içimi açmıyordum ama tekrar Mardin'e dönerken geçmişi anmak sanki yarım kalan bir hikâye devam edecekmiş gibi hissettiriyor ve bu ihtimal imkânsızken yalnızca bana işkence ediyordu.

Oysa bu hikâye çoktan sona ermişti. "Çünkü birlikte büyüdük, Sahra ama şimdi sadece şirkette ortağız. Üstelik iki konağın arasına kocaman bir duvar örüldü," derken kastettiğim de tam olarak buydu. "Senelerce birlikte aynı sofrada yemek yedik fakat abim, Saruhanlar tarafından bir kap yemek yollansa hayvanlara verir, yine de kimseye yedirmez."

Abim, işi haricinde Saruhanlara karşı güvenini de kaybetmişti. Ona hak vermeden edemiyordum ama güvenmediği kişiyle iş yapmasını da anlamıyordum. İmkânı olduğu anda Saruhanları bırakması gerekirken onun hâlâ kendinde bu cesareti bulmuyor oluşuna da her fırsatta kızıyordum.

O da bunu çok iyi biliyordu ama ardında duran bir babası olmadığı için kendini Saruhanların sığıntısı zannediyordu.

Sahra benden daha çok empati yapabildiği için abimi anlayabiliyordu. "Bilmiyor..." dedi.

Evet, bilmiyordu. Annem ölmeden önce yaşamaya başladıklarımızı, marız kaldığım tehditleri, şantajları ve en çok da çiftlikte Dildar'ın yaşadığı o kötü olayın arka planını...

Hiçbirini bilmiyordu. Yine de bilmemesine rağmen bile yeterli sebebi vardı. Çünkü küçük kız kardeşimiz ikimizin de göz bebeği Saruhanların çiftliğinde, ahırın içerisinde *tecavüze* uğramıştı.

Bu elem olay hepimizin hayatını altüst etmişti.

"Bilmiyor ama onların çiftliğinde yaşandı ve adamı öldürmesine izin vermediler."

Dildar'ın sebebi olarak sahte bir kurban belirlemişlerdi ve o adam da ailesini bir ömür boyu yaşatacak kadar aldığı paranın bedelini canıyla ödemişti.

Abim ise baştan beri bu kan hakkının kendisinin hatta kardeşinin olduğunu düşünüyordu. Saruhanlar ise bu hakkı bizim elimizden almıştı.

Sahra'nın uzun zaman sonra ilk defa yüzünde acı dolu bir ifade gördüm. "Keşke engel olabilseydim," dedi fısıltıyla.

Onun da bu hikâyede yaralı bir geçmişi vardı.

Başımı usulca sağa sola salladım. "O zaman da kurban sen olurdun, Sahra."

İkimiz de Saruhanların içindeki hainin hayatını kaydırdığı kurbanlardık. O da bunu bilerek, "Şimdi ise sizsiniz," dedi. "Bir de sana yaptırdıkları."

Çok uzun zamandır acı çekmeyi bırakmıştım ama o acıyı çektiğim yere geri döndüğümden mi, bilinmez; göğüs kafesim geçmişle ağrımaya başlamıştı.

Ben o adam yüzünden *hırsız* olmuştum. Ben o adam yüzünden *muhbir* olmuştum. Ben sırf o adam yüzünden sevdiğim adamı başka bir kadına yamamaya çalışmıştım. Yıllar geçmişti ama en çok da bunu hazmedemiyordum. Acısı öfkeme karışıyor, bir türlü geçmiyordu.

Sahra ise sanki ne düşündüğümü sezmiş gibi,"Samira'yı görünce ne yapacaksın?" dedi.

Adını duyunca sanki içim buz kesti. "Hiçbir şey," dedim nefretle.

Ben kadının kadına destek olması gerektiğini bilerek büyümüştüm. Kadın kadının yurduydu. Kadının kadının kurduydu.

Samira ise benim tek kadın düşmanımdı.

Mardin'e ilk geldiğinde buraların yabancısı olduğu için ona el uzatan ilk kişi bendim. Yardımcı olmuş, benden büyük olmasına rağmen yol göstermiş hatta o da takı tasarımcısı olduğu için Ezra yardım etsin diye onları tanıştırmıştım. Ama bazı insanlar iyiliği taşıyamazdı.

Samira da öyle bir kadındı çünkü bir noktadan sonra istekleri sınırı aşmıştı. Öyle ki verdiklerim ona asla yetmez olmuş, bana ait her şeyi elde etmek hatta bizzat ben olmak istemişti.

Üstelik buna hakkı olduğunu düşünmüş ve önce fiziksel özelliklerini bana benzetmişti, sonra Güher'in Mardin'deki şirketine sık sık uğrayıp kendini oraya aldırmak için de benden yardım istemişti.

Asıl hedefinin Ezra olduğunu çok geç anlayacak kadar aptaldım çünkü benim bildiğim arkadaşlıkta birbirinin duygusal olarak bile olsa sahip olduklarına yan gözle bakmak haram sayılırdı.

Üstelik bunu yaparken düşmanım olan Saruhan'ın aklına girecek kadar alçaktı.

"Ona sunduğum fırsatlara rağmen bir halt beceremedi." Çiftlik evinin camındaki hâli gözümün önüne geldi. İkisinin çocukluğumuzun geçtiği odadaki hâli. Onları orada bir araya getiren bir ben vardım ama aynı ben, o gün canımı alması için Allah'a yalvarmıştım.

O ise beni görmüş, gözümün içine bakmış, sonra da sevdiğim adamı öpmek için resmen kendini kollarına atmıştı. Orada onu öpüp öpmediğini bilmiyordum çünkü dayanamayıp arkamı dönmüştüm ama yine de sonrasında aralarında bir şey olmayışının tesellisine tutunmuştum.

Bu yüzden, "Bu hezimet ona ömür boyu yeter," dedim.

"Peki ya daha fazla şey biliyorsa ve seni tehdit ederse?"

Göğsümün öfkeden yandığını hissettim. Üstelik artık hiçbir tutsaklık bu ateşi söndüremezdi. Bu yüzden acımasızca gülümsedim.

"İşte o zaman onu böcek gibi ezerim," dedim.

O zaman bir düşmanım daha bana istediğim fırsatı vermiş olurdu.

7

FİRUZE

"Beni candan usandırdı cefâdan yâr usanmaz mı?
Felekler yandı âhımdan murâdım şem'i yanmaz mı?"

"Sevgilinin yaptığı cefalar beni canımdan bezdirdi.
O bu eziyetlerden hiç bıkmaz mı?"

-Fuzûlî

Uçak Mardin Havalimanı'na inmek için hazırlık yaparken gözlerimi bir türlü camdan ayıramıyordum. Her ne kadar bu topraklarda çok acı çekmiş olsam da en nihayetinde memleketimdi. Mardin'in gece esen rüzgârının kokusunu, seher vaktinde çıktığım atlı gezilerimi, taşını, toprağını özlemiştim. Ama en çok bu efsunlu diyarın her bir karışının bana bir masal anlatışına hasret kalmıştım.

Uçak indikten sonra kalbim mektubu okuduğum o anki gibi hissettirerek tekrar bir kuş gibi şakımaya başladı.

Kapılar bizim için açıldığında normalde hiçbir koşulda heyecanlanmayan benim ilk defa bacaklarım titriyordu. Celal inmeden önce bana baktı. "Firuze, Yâde Arjin seni karşılamaya gelmiştir," deyince heyecanım arttı.

Ona kızgın olsam da beni üç sene önce buradan yollarken iyiliğimi istediğini biliyordum. Sadece onun bile gücü yetmemişti yaşananlara engel olmaya. Bu yüzden gücünü yetiremediği yerde güçlenmem için beni buralardan yollamıştı.

"Başka kimse gelmedi mi, Ahmet?" dedim. Merak ediyordum, abimin ve kardeşimin durumdan haberdar olup olmadığını bilmiyordum.

Ya da babamın.

Onun haberinin olmaması ihtimali çok daha yüksekti çünkü muhtemelen bu saatlerde sızmış durumdaydı.

"Hayır," dedi Ahmet. "Yâde geldi sadece." Celal'in yüzünde bir şeylerin döndüğüne dair ilk defa hafif bir tebessüm belirdi.

"Bir şey saklıyorsun, Celal," dedim.

Hiçbir şey söylemeden ardını döndü ve uçaktan indi. Bu da kısa bir an Sahra'yla bakışmamıza sebebiyet verdi.

"İndik bir alamete," dedim ona bakarak.

"Kıyamete daha var," dese de az kalmıştı. Üstelik on gün de olsa erken gelmiş olmak şu an sadece gerginliğimi artırmıştı. Elini tuttum. "Sahra!" dedim. Bir tek ona destek isteyebilecek kadar güvenim vardı.

O ise çok temas sevmemesine rağmen elimi sıkı sıkı kavradı. "Yanındayım," dedi. "Her zaman yanındayım."

Ondan güç aldım. Uçağın kapısından dışarıya adımımı attığımda yüzüme vuran kuru sıcaklıkla birlikte hissettiğim o garip duygular sanki ayyuka çıktı. Yüreğim ağzımda atıyor gibiydi.

Gökyüzüne bakıp istemsizce gülümsedim. Yıllardır ilk defa kendimi kısa bir anlığına da olsa özgür hissettim. Buraya sonunda düşmanımı alt edecek kadar güç toplayarak gelmiştim.

Rüzgârda savrulan saçlarımı düzeltirken bakışlarımı aşağı indirdim ve sanki zaman durdu. Aynada kendimle yüzleştim. Yansımam benden yaşlıydı, ruhu sırlı, gözleri ise daha yeni baktığım gök kadar aydınlıktı. Bana yıllar sonra ilk defa gülümsüyordu.

Karşımdaki kadın tıpatıp bana benziyordu. Bir tek göz rengi farklıydı, o da ikimizin de farklı yerden yanmış olmasından kaynaklıydı.

Başında zümrüt yeşili, ipek bir şal vardı Arjin'in. Göğsüne kırmızı ve siyah akik taşlarından bir broşla sabitlenmişti. Çenesindeki medkukenin[4] anlamı zamanında kumasına olan isyandı. Sonra günah olduğunu öğrenmişti ama bir türlü sildirememişti. O dövmenin bile onun yüzüne kattığı bir kudret vardı.

Yüz ifadesi ciddiydi. Kara kaşları sanki güneşe bakar gibi çatıktı. Gökten gözleri üstümde sanki görünenin ardında görünmeyenleri de bilir gibi dolaştı. Bastonu elindeydi ama ona yaslanmıyordu. Bastonunun üstündeki işlemeler gibi eskiyi, geçmişi temsil ediyordu.

Yaşlılık, güzelliğinden hiçbir şey çalamamıştı.

Sahra ise ardımdan bizi izliyordu. "Sana benziyor!" dedi şaşkınlığını bile saklayacak vakit bulamadan. "O kadın senin yaşlı hâlin gibi."

Doğduğum günden beri söylenen bu gerçeğe yalnızca tebessüm ettim. Bu sözler benim için en büyük iltifattı. Sonra ona seslendim. "*Meymê*[5]!" dedim.

---

[4] Güneydoğu'da kadınların vücutlarına yaptırdıkları yöresel dövme.

[5] (Kürtçe) Nine.

Yâde Arjin benim büyük halam olmasına rağmen aynı zamanda herkesin ninesiydi.

Ben ona seslenince Arjin'in sert çehresi yumuşadı. "*Îmdelleliti!*"[6]

Çocukluğumdan beri duyduğum bu sevgi sözcüğüyle birlikte sanki tekrar küçüklüğüme döndüm. Uçağın merdiveninden hızla indim ve karşısında durdum.

Sanki senelerdir onu görmemişim gibi heyecandan tüm bedenim titriyordu. Eline uzandım, öpmek istedim ama elini vermedi. İçimi kısa bir an da olsa saran heyecan bozulur gibi oldu. Başını kaldırıp ona baktım. Yılların yükünü taşıyan o mavi gözleri görünce aklıma vurgun olduğum başka gözler geldi.

"Meymê, mâ kısseveyti beriyti?[7]"

Kaşları sanki olabilirmiş gibi daha da çatıldı. "Özledim ama sen bizi özlemedin, herhâl," dedi. "Bir yıldır yüzünü görmüyorum."

Sebebini biliyordu. "Çağırmadın," dedim. *Savunmasızdım.*

İsteklerinde her zaman direten yaşlı kadın, "Çağırdım," dedi. "*Artık gel,* dedim."

Mektubu kastediyordu. Ben de mektubu hatırlayınca tıpkı onun gibi kaşlarımı çattım. "Tehditle mi?" dedim. İkimiz de kızgın olduğumuzda kavga çıkması kaçınılmazdı ama o benim yaşımın üç katı tecrübeye sahipti. Bu yüzden doğru anda geri adım attı.

"Teşvikle," dedi daha sakin bir sesle. "Ardında durduğumu bilirsin."

Bilirdim, açıkça konuşulmasa da Kadir abinin onun yönlendirmesiyle bize sahip çıktığını tahmin edebiliyordum.

O da bunu düşünüyor olmalıydı ki yüzü yumuşar gibi oldu. "Zamanı geldi, imdelleliti," dedi. Sonra kollarını açtı sarılmak için.

İleride ne olursa olsun sımsıkı sarıldım geçmişime, hasretlerime, annemin yokluğuna, o yokluğu dolduracak kadar güçlü olan kadına. Yıllardır hasret kaldığım tarçın kokusunu aldım Arjin'den. Hep tarçın gibi kokardı çünkü odasında devamlı tarçın tütsüsü yanardı.

Biz birbirimizle hasret giderirken Sahra da yanı başımızdaydı. Korumalar ise dört bir yanımızı sarmıştı. Arjin temasımızı kesince geri çekildim. Sessizce bizi izleyen Sahra'nın yanına gittim.

"Meymê, bu arkadaşım Sahra," diyerek onu gösterdim. Sonra imayla ekledim: "Gerçi sen bilirsin."

Arjin'in yüz ifadesi sertleşti. "Laf dokundurup durma bana," dedi. "Ardından birine sordurmasam bana hiçbir şey anlatacağın yok."

Sonra hiç çekinmeden karşısındaki güzel kadını baştan aşağıya inceledi.

---

[6] (Kürtçe) Kıymetlim.

[7] (Kürtçe) Nine, beni hiç özlemedin mi?

Gördüklerinden memnun muydu yoksa değil miydi, hiçbir şey anlaşılmıyordu. Bu yüzden ilk Sahra konuşmaya karar verdi: "Selamünaleyküm." Allah'ın selamını verince geri çevrilmeyeceğini bilecek kadar akıllıydı.

Nitekim öyle oldu. Arjin'le göz göze geldiler. Yaşlı kadının yüzünde hiçbir ifade olmasa da bir baş selamı verdi önce. "Aleykümselam verahmetullah, kızım. Sen de hoş gelmişsin, sefalar getirmişsin," dedi.

Elini uzattı. Sahra da saygıyla öptü Arjin'in elini. Ben ise onları izledim. "Onu niye çağırdın?" dedim.

Tek bir cevap verdi. O da tam tahmin ettiğim gibiydi.

"Müsait olunca odama gelsin."

Sonra bir cevap beklemediğini belirtircesine tekrar konuştu: "De haydi, gidelim!" Eliyle yolu işaret etti. "Biraz daha kalırsak başıma güneş geçecek," diyerek kalabalığı harekete geçirdi.

Kafası karışmış bir şekilde Arjin'e bakan Sahra'ya döndüm. Sahra, "Odasında ne var ki oraya gideceğim?" dediğinde ise güldüm.

"Seni koruması altına alacak."

Kaşları çatıldı. "Nasıl?" dedi ama bunu anlatmanın bir yolu yoktu. Bizzat tecrübe etmesi gerekiyordu.

Bu yüzden, "Gidince öğrenirsin," diye cevapladım. Sonra Sahra'nın koluna girdim.

Birlikte Arjin'in ardında yürümeye başladık. "Korkmalı mıyım?"

Ona yeleğimin altında sütyenime takılı olan kırmızı akik taşını gösterdim. "Bunu takıp hâlâ yaşamaya devam ettiğime göre..." dedim.

Kırmızı akik, Koçak kızlarına daha kırkları çıkmadan Arjin tarafından bizzat yapılıp verilirdi. Bu bir koruyucu tılsımdı. Üzerindeki semboller ve lafızlar korunmak içindi. Arjin, Saruhan kızlarına da aynı tılsımdan yapmıştı ama her birininki kırkıncı güne gelmeden çatlamış ve Saruhan anneleri defalarca kız evlatlarının acısıyla sınanmıştı.

Bugün ben, Dildar, Yeşim ve Zahide hatta Selma halamın üzerinde bile bu tılsımlı taştan vardı.

Arjin tam taşı gösterirken başını yana doğru çevirip bize baktı. O keskin mavi gözleri direkt taşa dikilince dokunduğum taşın ısındığını hissettim ve hemen taşı sakladım.

Arjin bu tılsımın birine gösterilmesini hatta tılsıma dokunulmasını dahi asla istemezdi.

Başını ilk çeviren ben oldum. Sonra bizi götürecek olan aracın önünde Ahmet'i gördüm. Ağır abi tipine rağmen yüzünde hayatımda gördüğüm en neşeli ifade vardı.

"Sen de mi geldin?" dedim.

"Geldim ya!" dedi keyifle. "Yemin ediyorum, Yâde izin verseydi davul, zurna getirecektim."

Ne yaşanmış olursa olsun, Ahmet'in mutlu olduğunu görmek için yine de buraya gelirdim çünkü hem kuzenimin hem de bu adamın sevdasına şahit olan kişilerden biri de bendim.

Bu yüzden kısa bir an ona sarıldığımda sırtıma erkekmişim gibi iki kere sertçe vurdu. "Neredesin be kızım sen?" dedi.

Bu hâllerine alışkın olsam da ciğerim bir miktar sökülmüş olabilirdi. Onu geri çekmek için iterken, "On gün dayanamadın, Ahmet!" dedim. "Var mı bunda senin parmağın?"

Sorgularcasına kaşlarımı kaldırdım. O ise ona yardım etmeme ihtimalinin korkusundan direkt ellerini havaya kaldırdı.

"Yoktur vallahi," dedi. "Ben de yolda öğrendim."

Sözüne inanıp tekrardan gülümsedim. "Geldik işte," dedim. "Ben halamla konuşurum bu akşam."

Koskoca adam bir çocuk gibi sevindi. "Büyük sevaba gireceksin, Firuze!" dedi.

Onu başımla onayladım ama arabaya binmeden önce kendimi, "Günahlarıma kefaret olsun da!" demekten de alamadım.

Bir tek Sahra duydu. O da neyi kastettiğimi çok iyi biliyordu çünkü buraya düğün için gelmiş gibi gözükebilirdim ama bu yaz bitmeden Mardin'den bir değil, birkaç cenaze çıkacaktı.

Bunlardan biri Saruhanlardansa diğeri belki de ben olacaktım.

Siyah, lüks Jeepler yola çıktığında en öndeki arabada Arjin yalnız seyahat ediyordu. Arkalarındaki arabada ben ve Sahra vardık.

"Neden yanımıza gelmedi?" diye sordu Sahra. Omuz silktim.

"Kesin vardır sebebi ama soramazsın," dedim. Bu kuralların içine doğduğum için bu durum bana garip gelmiyordu ama Sahra için aynı şey geçerli değildi.

Etrafına bakarken buranın yabancısı olduğu belliydi ama yine de tedirgin hissetmesini istemiyordum. Bu yüzden elini sıkı sıkı tuttum.

Bana bakıp gülümsediğinde ise koşulsuzca güvenebileceğim birinin yanımda olmasının rahatlığı vardı üstümde.

Bu yüzden arabayı süren Ahmet'e başımı çevirdim. "Şşt, Âşık!" dedim. "Halamı da atlatırsak az kaldı evlenmene. Var mı heyecan?" Eski Türkçe ve Kürtçe türküleri çok sevdiği, Midyat'ta sırf sevdiği duysun diye herkese dinlettiği için lakabı Âşık'tı Ahmet'in.

Yanında oturan Celal ise onun en yakın arkadaşıydı. Onun da lakabı Arap'tı. O da tıpkı Ahmet gibi sevdiği dinlesin diye arabesk ve Arapça şarkıları arabanın içinde sesli bir şekilde açar, Saruhanların ve Koçakların konağının olduğu sokağı inletirdi. Bu yüzden lakabı Arap olarak kalmıştı.

İki korumanın da sevdikleri, Koçakların yardımcılarıydı. Ahmet'in sevdiğinin adı Neşet Ertaş'ın türküsünde geçen Zahide'ydi. Celal'in sevdiğinin adı ise İbrahim Tatlıses'in şarkısındaki gibi mavi gözlü güzel Hülya'ydı.

Ne zaman kızlarla araları bozuk olsa bu şarkılar sokakta mutlaka sesli bir şekilde çalınırdı.

Hepimiz birlikte büyüdüğümüz, aynı topun peşinde koşup aynı ekmeği bölüştüğümüz için aramızda farklı bir samimiyet vardı.

Ahmet yola bakarken gülümsedi. "Valla Firuze..." dedi. "Günleri eskittim de geçmek bilmedi. Anası bizi ayırdıkça daha kötü oluyorum. *Sevda çöllerinde ah yâr diyerek, Mecnun da gezerdi ben gibi böyle*, diyor ya Neşet Baba! Ben de Midyat'ta öyle geziyorum." Ahmet ağır abiydi. Konuşurken bile sözleri eski türküleri andırırdı. Yamuk gülüşü hatta duruşunda bile külhanbeyi gibi bir hâli vardı.

Pala bıyık herkese yakışmazdı ama ona yakışıyordu. Zaten Zahide sevmese bile vazgeçemediği tek şey bıyıklarıydı.

"Anam da habire başımın etini yiyor." Ahmet'in annesi Şehriyar'dı. Namı diğer Magazin Şehriyar. Bu yüzden her şeyden haberdar olmak istiyordu.

Ahmet annesinden bahsedince gülmemek için alt dudağımı ısırdım. "Yandın sen, Âşık! Annen Zahide'den bilgi alamadığı her seferde gelip sana şikâyet edecek."

Sonra Sahra'ya döndüm açıklamak için. "Şehriyar abla her şeyden haberdar olmayı birazcık sever de," dedim Ahmet'in gönlünü kırmadan, en masum şekilde açıklamaya çalışarak.

O sırada Celal konuşmaya daldı: "Birazcık mı? Allah'ını seversen, birazcık mı?" Celal, Ahmet'ten daha dertliymiş gibiydi konuşuyordu.

Elini kısa saçlı başında dolaştırdı sıkıntıyla. "Bunun anası var ya!" dedi eliyle Ahmet'i işaret ederek. "MİT ajanı olsaydı şu an CIA'e diz çöktürmüştü. Geçen bizim Refik abinin meyhanesine gidecektik, beni durdurdu," diyerek anlatmaya başladı asıl derdini. "Ne dese beğenirsiniz?"

Celal bize doğru döndü. Sahra da meraklanmıştı. Bu yüzden o sordu usulen soruyu: "Ne dedi?"

Celal, ismi gibi celalle anlattı Şehriyar'ın söylediklerini. "Refik abi geçen gün meyhanenin önünde bir kadınla konuşmuş. Kimmiş o? Kırığı mıymış? *Bir ağzını ara, ona göre gidip eşiyle konuşacağım. Basacağız meyhanesini*, dedi."

Celal hep sabrının tükendiği zamanlarda yaptığı gibi uzun sakalını sıvazladı. "La havle vela! La havle vela! Eğer *evet* desem girecek evlilerin arasına,"

dedi anlatırken elini kolunu sallayarak. "Olan da bana olacak, Refik abi ona bir şey yapamayınca çifteyle beni vuracak."

Ahmet tek eliyle onun omzuna vurdu. "Anam hakkında dedikodu yapma lan!" dedi. Celal ona doğru döndü. "Ne dedikodusu oğlum, senin annen varken bize ne hacet?" Ahmet yıllardır annesinden çektiği için iç çekti.

"Olsun!" dedi. "Ben laf ederim, sen edemezsin." Bu sözlere boynu kıldan inceydi Celal'in. Bunca yıllık kardeşinin hatırına sustu bu yüzden.

Ahmet ise arabayı sürmesine rağmen kısa bir an için başını çevirip bize baktı. "Bıktım!" dedi ikimize. Sonra önüne döndü. Yüz ifadesine bile yansıyan bıkkınlık ikimizi de güldürdü.

Yan yana oturan iki adam yakınlıkları haricinde çok iyi birer müzik kulağına sahiplerdi. Onlar bir araya gelince türkü mü yoksa arabesk mi derken çaldıkları şarkılarla insanın kulağının pası silinirdi. Kısa yolculukta yine bu tartışmaya tutuştular.

Bir türkü bir arabesk derken en sonunda bir anlaşmaya vardılar. Yol bu güzel müziklerle şenlendi. Benim ise yaklaştıkça kalbim daha da hızlı atmaya başladı.

Neşet Ertaş'ın *Bağışla Sevdiğim* türküsü çalarken Midyat'a varmak üzereydik.

Olurdu ya bazen hayatının yönünü değiştiren tek bir gün, tek bir an hiç hissettirmeden birden ortaya çıkardı. On gün önce hayatımı değiştiren günü yaşamıştım.

Şimdi ise birden o anı yaşayacağımı hissettim. Çünkü son dönemeçte sanki talimat verilmiş gibi atlar katıldı arabaların yanına.

Konvoy, ortalarında arabalar varken yanlarında dörtnala giden atlarla Midyat'a giriş yaptı.

Onlar eşlik etmeye başladıklarında gülümsemem soldu. "Ne oluyor?" dedim arabanın etrafında dörtnala giden atları daha net görmek için cama yanaşarak. "Neden atlar takıldı peşimize?"

Dikiz aynasından Ahmet'in gülümsemesini gördüm. "Yâde Arjin öyle istedi," dediğinde telaşım daha da arttı.

"Neden istedi? Ne yapmaya çalışıyor?" diye sorduğumda ise bir cevap alamadım.

Aslında cevabı biliyordum. Arjin'in gelişimi tüm Midyat'a duyurduğunun farkındaydım ama sebebini anlayamıyordum.

Katil olduğumu biliyorsa şayet, benim buraya kıyameti getireceğimin de farkındaydı. Üstelik ben mühim bir misafir değildim. Neden önemli biri geliyormuş gibi böyle bir gösteriye gerek duyuyordu?

"Âşık! Arap!" diyerek tekrar onlara seslendim. Atlıların önünde bulunan reisleri buz mavisi bir yazmayı havada tutuyordu.

"Ben misafir değilim. Neden böyle giriyoruz Midyat'a?" dedim. Sonra Sahra'ya endişeyle baktım. Sahra buraların yabancısı olduğu için telaşımı anlamamıştı. Bu yüzden kafası karışmıştı.

"Öyle gerekti, Firuze. Sorgulama!" dedi Celal sert bir sesle. "Yâde Arjin öyle buyurduysa kimseye sorgulamak düşmez."

Bu çıkışı kafamın tasını attırsa da endişem daha baskındı. Atlar konvoyu takip ederken yolda belirmeye başlayan taş evlerdeki insanlar atların gürültüsüyle dışarı çıkıyordu. Herkes plakalardan arabaların kime ait olduğunu anlıyordu.

Saruhanlar geliyordu. Hem de anlı şanlı bir giriş yapıyordu Midyat'a.

Bu yüzden daha da endişeleniyordum. Midyat'ın meydanından geçtiklerinde bu merak daha vahimleşecekti.

Nitekim tam tahmin ettiğim gibi oldu. Meydandan geçerken dükkânda çalışanlar işlerini bıraktılar. Damlarda oyun oynayan çocuklar aşağıya sarkıp bu gürültünün nereden geldiğine baktılar. Pazarda alışveriş yapan kadınlar meydana toplandılar.

En öndeki arabanın kornası çalmaya başlayınca diğer arabalar da emir almış gibi aynısını yapmaya başladılar.

Araba hareket ederken kapıyı açmaya çalışmak gibi bir manyaklık yapmadan önce, "Bir yanlış anlaşılmaya sebep olursanız yakarım çıranızı!" dedim daha yüksek bir sesle.

Ama onların Arjin'e sadakatleri tartışılmazdı. "Biz emir kuluyuz, Firuze," dedi Ahmet. "Sorabilirsen Yâde'ye hesap sorarsın."

Soramazdım, onlar da bunu çok iyi biliyorlardı.

Bu yüzden durduramadım, engel olamadım.

Konvoyun ardına insanlar takılmaya başladı. Sanki düğün varmış gibi bir kalabalık oluşmaya başladı. Endişeme rağmen hasret kaldığım sokakları geçerken etrafıma bakmaktan kendimi alamıyordum.

Sahra ise benim aksime yaşanan seremoniyi sakin bir şekilde izlerken, "Sanırım Arjin senin gelişini herkese duyurmak istedi," dedi.

Endişeyle etrafa bakarken, "Ama neden?" dedim. Hâlâ anlamlandıramıyordum.

"*Neden* değil de *kimin için* yapıyor diye sorarsak belki bir cevap buluruz," dedi. İkimiz de birbirimize baktık. İma ettiği kişiyle imkânsız olduğumuzu cümle âlem biliyordu. Üstüne üstlük biz sevdamızı kabul etsek bile yine cümle âlem karşımızda olurdu.

Ama Arjin'in bir planı olduğu belliydi. Bu yüzden evimin olduğu sokağa girerken memleket hasretini de yuvama dönüşümün sevincini de yaşayamadım.

Arabalar durduğunda kornalar da sustu. Arjin'in koruması çıktı ve eliyle *dur* işareti yaptı.

Bu *bekleyin* demekti.

İlk Arjin dışarı çıkacaktı.

Öyle de oldu. Kapı açıldı ve Arjin arabadan ağır ağır indi. Ayağa kalktığında eline bastonu verildi. Bastonu taş zemine değdiğinde yılların yükünü taşıyarak yürüdü kısacık yolu. Tam iki konağın ortasında durdu. O dışarı çıkınca herkes ne yapacak diye sessizce bekledi.

Bekledikleri an kısa bir süre sonra gerçekleşti.

Arjin eskilerin sevinç çığlığı, isyanı, belki de ağıtı olan *zılgıt* için elini kaldırdı. Onunki sevinç çığlıydı. Öyle bir zılgıt çekti ki sokakta toplaşan herkes lâl oldu.

Midyat'ın tüm kadınlarının sesi oldu sanki. Kısa bir süre sonra sessizlik bozuldu, Yâde Arjin'in sevinç çığlına her kadın bir bir eşlik etti. Sokağı kadınların zılgıt sesleri doldurdu. Atlar ürktü bu sesten, biri şahlanmaya çalışınca bir kısım kalabalık korkarak geri çekildi. Toynak seslerine karışan zılgıt sesleri iki konağı da ayağa kaldırdı.

Bütün yaşananları nefesimi tutarak izliyordum.

Sahra bana doğru eğildi. "Ya artık Arjin için bazı şeyler imkânsız değilse?"

Hızla başımı çevirdim. Sahra'ya hissettiğim dehşetle birlikte baktım. "Sakın!" dedim. "İmkânı yok."

Yoktu, biliyordu. Yine de çaresizce, "Yaptıklarımı biliyorsun," dedim. "Laneti biliyorsun, Sahra."

Arjin de biliyordu ama niye böyle yaptığını asla anlamıyordum.

"Buradaki atmosfer hiç de öyle demiyor," dedi Sahra.

Haklıydı. Ben ortaya çıktığımda herkes Arjin'in benim gelişimi neden böyle bir şenliğe dönüştürdüğünü sorgulayacaktı. Yâde beni usul usul kendi oyununa çekiyordu.

Arjin zılgıt çekmeyi bıraktığında kadınlar zılgıt çekmeye devam ettiler. Arjin işaret verdi ve korumalar aşağı indi. İkimiz için de kapılar açıldı.

Herkes birden sessizleşti. *Kimin için bu şölen,* diyerek beklemeye durdular. Gözlerin üstümde olduğunu bilerek çıktım o arabadan çünkü çıkmak zorundaydım. Başka çaresi yoktu.

Arjin beni çaresiz bırakmıştı.

Yine de endişelerimi kısa bir anlığına ardımda bıraktım. Tıpkı Arjin gibi dimdik durdum ayağa kalktığımda. Başım dik, alnım akı. Sonunda buraya vicdanımı aklamış bir şekilde dönmüştüm.

Herkes beni gördüğü anda fısıldaşmaya başlarken Arjin arkasına bakmadan Saruhanların konağından içeri girdi. Bu hareket onun için *beni takip et* demekti. Kendi evime girmeden Saruhanların evine geçecektim. Herkes bunu konuşacaktı.

Sahra yanıma geldiğinde ona endişeyle baktım. Konuşsaydım *hayır*, derdim. *Hayır, yapamam. İnsanlar yanlış anlayacaklar.*

Baba evine girmeden Saruhanlara gidersem onlara ait olduğumu düşüneceklerdi. Bunu Mardin'de doğmuş küçük bir çocuk bile anlardı ama konuşamadım çünkü konuşursam her sözüm yarın Midyat meydanında asılırdı. Bir başkası olsaydı belki sözünü ezip geçerdim ama Arjin'in sözü burada hüküm sayılırdı.

Ardımı dönersem saygısızlığım ile ondan ileride alacağım desteğin önünü tamamen kapatırdım. Bu yüzden boynuma bağlanan yeni bir urganla Arjin'i takip etmek zorunda kaldım.

Harekete geçtiğimde önce bir kadın, sonra ise diğerleri tekrar zılgıt çekmeye başladılar. Konağın kapısına kısa bir an baktım. Bu kapının önünde çocukluğumu, gençliğimi, ilk kalp kırıklığımı, öksüz kalışımı ve en nihayetinde de sevdamı bırakmıştım.

Şimdi Saruhanların ahşap kapısından geçerken sanki bütün acılarım tekrar sırtıma bindi.

Beni her zamanki gibi geniş bir avlu karşıladı.

Ne olduğunu anlamadan o avluda ilk Gülruba'yla, yani teyzem gibi olan kadınla, Ezra'nın annesiyle göz göze geldim.

Elini göğsüne koymuş, şoke olmuş bir şekilde bana baktı. Onun ardından evin ahalisi bir bir dökülmeye başladı avluya. Muhtemelen gürültü asıl evimdeki ahaliyi de meraklanmıştı. Nitekim Koçaklarla Saruhanların evlerini ayıran duvarın üstünde ilk Zahide'yi gördüm. Sonra yanında göz bebeğimi fark ettim.

İlk defa kısa bir an tüm gardım yok oldu. Kıvırcık saçlarını tepesinde toplamıştı. Yüzünde mahzun hatta hüzünlü bir ifade vardı.

"Abla!" diye seslendi.

"Dildar'ım!"

Çok özlemiştim. *Orada ne işin var* der gibi baktı bana. Haklıydı da çünkü onun için burada olmam hainlerin evinde olmam gibiydi lakin sebebi ben değildim.

Onun için sakin bir şekilde gülümseyip sesimi duyacağı kadar yüksek bir sesle, "Geleceğim birazdan yanına," dedim.

Arjin'in bundan sonra ne yapmaya çalışacağını hiç bilmesem de varacağım tek yer küçük kız kardeşimin yanıydı. Her zaman da öyle olacaktı.

Neyse ki Arjin beni çok bekletmedi. Bir sonraki hamlesini yaptı. Yardımcısı olan Pamuk'tan bir testi aldı. Ardından bana doğru döndü. İkimiz de Saruhanların avlusunda karşılıklı duruyorduk.

"Evine hoş geldin, Firuze!" dedi.

Bana uzattığı testinin içi altınla doluydu. Titrediğinin farkında bile olmadığım ellerimle testiyi aldım. "Evimize bereket getiresin," dedi. "Gelişin Saruhanlara da Koçaklara da huzur versin, kızım!"

Cevap vermedim. Tuzağa düşürüldüğüm bir gerçekti. Bu yüzden Arjin tekrar emir verdi. Çenesiyle testiyi gösterdi. "At onu yere," dedi. Başımı sağa ve sola hafifçe salladım.

O ise bana direterek tekrar başını salladı.

Bu cümlenin bir devamı vardı. *Sanki bir gelin gibi. Saruhanların gelini gibi,* diyordu. Sesli bir şekilde ifade etmese de herkes böyle düşünecekti.

Üstelik herkes bu ihtimale çocukluğumdan beri bir felaket gibi yaklaşmışken bu yaptığı seremoni daha da büyüyecekti. Arjin'e güvensem de yapamazdım. İmkânsızın yükünü daha fazla taşıyamazdım.

Tam geri çekilecek, bir bahane bulacaktım ki yüreğim birden sızladı.

Hissettim.

Daha varlığını görmeden onun yakınımda olduğunu bilerek tüm bedenim gerildi. Testiyi tutan ellerim buz kesti. Aramızdaki o hep ikimizin de hissettiğini bildiğim bağ, senelerdir birbirimizden uzak olduğumuz için artık eskisi kadar acı vermiyordu ama daha onu görmeden bile öyle bir canım yandı ki yıllar sonra ilk defa ağlamak istedim.

Merdivenden ağır ağır inerken sadece siyah saçlarını gördüm. Başı merdivene dönüktü. Gözleri mahrumdu benden.

Sonra yavaşça kaldırdı başını.

Sanki kalabalık yarıldı bizim için, göz göze geldik. Mardin'in o yaslı gecesinden beri ilk defa gün yüzü görmüşüm gibi hissettim. Testi elimden kayıp yere düştü ve kırıldı.

Altınlar ayaklarıma doğru saçılırken Arjin'in zılgıtlarına diğer kadınlar da eşlik etti ama ben gözümü bir türlü senelerdir hasret kaldığım adamdan ayıramıyordum.

Onu en son gördüğümde olduğu gibi üstünde yine buz mavisi bir gömlek vardı. Geniş gövdesini saran gömleğinin yakası hafifçe açıktı, boynunda hep sakladığı kolyesinin deri ipi gözüküyordu.

Hatırladığımdan da iriydi.

Yüzü ise üç senede daha haşin bir yakışıklılığa sahip olmuştu. Eskiden siyah saçları uzundu. Şimdi ise kısacık kestirilmişti. Sağ gözünün çevresinde hâlâ doğumumun işareti olan iki küçük yara izi vardı. Çelik mavisiydi gözleri; öfkelendiğinde kızgın demirlerle dövülür, sevdiğinde ise gökyüzü cennet olurdu.

İki gözüm, diye fısıldadı yıllardır zihnimde hiç konuşmayan sesi.

İki gözüm.

Artık *iki gözüm* değildim. Bana bakan gözleri kısa bir an eskisi gibi baktı. Sonra saniyeler içerisinde değişti. Ne yazık ki kâbuslarımı gerçeğe dönüştürdü.

Sevdiğim adam gitti, yerine ise bana bakarken gözlerinde sadece eğip büktüğü demir kadar soğuk bir hissizlik olan Ezra Saruhan geldi. Yüreğim uzun zaman sonra o kadar acıdı ki ardımı dönmek istedim ama yapamadım.

Sonra Ezra'nın dudakları kıpırdadı. Aramızda hâlâ yollar vardı ama yine de "Firuze!" dedi o güzel dudakları.

Firuze.

İki gözüm değil, yalnızca Firuze.

Artık yalnızca Firuze.

Sebebi ben olduğum Firuze'ydi bu. Oysa ben gitmeden bir gün önce bana gelmişti.

Arjin'in ağacı yaktığı o tepedeydim. Burası çocukluktan beri bana hep sığınak olmuştu. O da bunu en iyi bilen kişi olarak kaybolduğum anda beni hep burada bulmuştu.

"Aramızda hiçbir şey olmadığını biliyorsun."

Ardımı dönmeden geldiğini anlamıştım. Oysa o gelmesin diye daha birkaç dakika önce Allah'a yalvarmıştım çünkü bu yüzleşmeyi yaşamak istemiyordum. Bu bataklığa daha fazla batmayı hiçbir zaman istememiştim ama ne yazık ki ardımdan gelerek bana başka çare bırakmamıştı.

"Beni ilgilendirmez," demiştim. Kendi sesimi tanıyamayacağım kadar soğuktu sesim.

O ise ardımdan ikimizi de yakıp kül edeceğim o kapıyı zorlamaya devam etmişti. "Bak iki gözüm, bilmediklerin var."

Gözlerimi kapattım. Allah şahitti ki eğer canım o an alınsaydı veya ben yerin yedi kat dibine gömülseydim hiç sesim çıkmazdı ama olmamıştı.

Bu yüzden ben o gün kendimi değil, sevdamı oraya gömüp gözlerimi açmıştım. Sonra yüzümde en gösterişli gülümsememle ona doğru dönmüş ve "Samira'yı oraya gönderen bendim," demiştim.

Bu adam bana hep güzel bakardı. Hatta öyle güzel bakardı ki hiçbir mücevherin benimle yarışamayacağını zannederdim. Ama sözlerimi idrak ettiğinde o kıymetin ağır ağır yok olduğunu hissetmiştim.

Sanki onu göğsünden hançerlemiştim. "Ondan hoşlandığını ama çekindiğini düşündüm."

O hançer bir kere daha saplanmıştı.

"Sendin," dedi sadece. Suçlama yoktu, sitem yoktu ama bakışlarının da konuşmaya ihtiyacı yoktu.

Ben kocaman bir hayal kırıklığıydım.

"Bendim." Bir kere daha saplamıştım o hançeri. "Kavuşun istedim." Ve sonra bir kere daha. "Aranızda benim gölgem olduğunu düşünüyordu, anlasın istedim."

Sevda düştü, hasret de, imkânsız da, gerçek de. Karşımdaki dağ gibi adamın omuzları babasının ölümünde bile çökmemişken benim sözlerim karşısında çökmüştü.

"Neyi anlayacaktı, Firuze?" dedi. Bana bakarken *yapma* der gibiydi. *Yapma, iki gözüm.*

Ama yapmıştım. Tam karşısına geçip son kez o hançeri saplamıştım.

"Seni sevmediğimi asla da sevmeyeceğimi. Çünkü Arjin'in burada söylediği laneti unutacak kadar aptal değilim ben."

Söylediğim cümlelerden sonra ağlayarak onun kollarına atılmak isterken dimdik durmak kızgın alevlere basmak kadar zordu. Üstelik gözünün içine baka baka söylediğim o sözlerden sonra çelik mavisi gözlerinde yanan, demiri bile eritecek olan o sevdasının ateşi ağır ağır sönmüş ve buz kesmişti.

Sonra ise ilk defa bana bakarken gözlerini benden esirgemişti. "Annenin de dediği gibi."

O da beni sonunda kendi hançerimle yaralamıştı çünkü haklıydı.

Annemin dediği gibiydi. Neredeyse son nefesini vermeden önce bile bana Ezra'dan uzak durmam için yalvaran annemin sözleri gibiydi. Benden bir adım uzaklaşmıştı. Ben ise canımın daha fazla yanmasına tahammül edemeyip son sözlerimle aramızdaki bağı sonsuza kadar koparmıştım.

"Zaten sen de sevmiyorsun beni," demiştim. Sahte gülümseyişim artık zorakiydi. "Şu dağ bile bilir bunu. Taş bile anlar."

Son kez bakmıştı bana. Hem de öyle bir bakmıştı ki korktuğum nefrete en yakın bakıştı bu. Çünkü kendi sevdamı ezip geçtiğim gibi onunkine de çok büyük saygısızlık etmiştim.

"Öyle mi?" demişti.

Sesim titremesin diye yutkunduktan sonra, "Öyle," demiştim.

Bitmişti. Bizi bitirmiştim.

"O zaman git, iki gözüm," demişti öfkeyle. "Bir daha gözün gözüme değmesin."

Gitmiştim. O da sözünü tutmuş, ardımdan gelmemişti. Ben ise hiçbir sözümü tutamamıştım. Anneme rağmen onu sevmeyi bir türlü bırakamamıştım.

O günden bugüne hiçbir şey değişmemişti.

O her zamanki gibi sözünü tuttu ve beni görünce *gözü gözüme değmesin* diye başını eğdi. Ben ise onun bana bakmayışına bile tahammül edemedim. O anda gitmek için bir iki adım geriledim ama Ezra benim aksime daha hızlı davrandı. Merdivenden indi. Bana bakmasa da tam karşımda durdu. Ortamızda ise Arjin vardı.

"Muradın nedir, Yâde?" dedi.

Herkes bizi pürdikkat izliyordu. Arjin ise herkesin izlediğini bilerek, "Bu sene bereket hasıl olacak," diyerek insanların ağzına daha fazla malzeme verdi. "Ben de bunu niyet eder, bunu kutlarım."

Ezra ise ona doğru yaklaştı. Kısık ama benim duyabileceğim bir sesle ve bilerek Süryanice, "Men gabrā ṭa'yā sabart,[8]" dedi.

Sanırım yıllardır sırtında tuttuğu hançerlerin sıra hakkı bendeydi. Çünkü göğsümün ortasındaki bu acının başka açıklaması olamazdı.

Bana bakmadan, "Hoş geldin, Firuze!" diyerek de sanki o hançeri göğüs kafesimde saplı bıraktı.

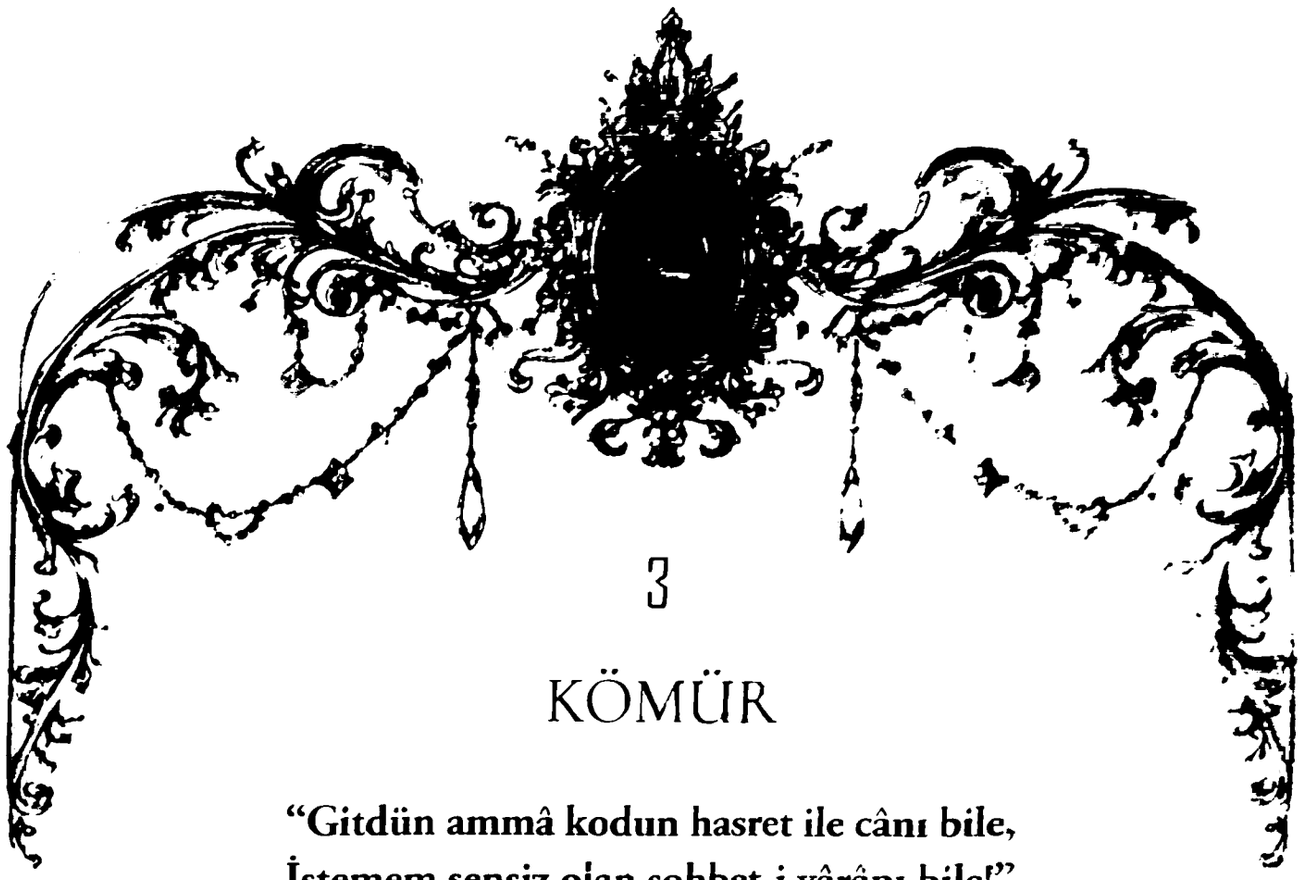
Üstelik, "Hoş buldum," deyişimi dinlemedi, beni de ardında bıraktı.

Tıpkı benim yıllar öncesinde ona yaptığım gibi. Yok ettiğim bize dair bütün ihtimallerin üstüne bir parça daha ölü toprak attı.

Ay Işığı Kitaplığı

@ayisigikitap

[8](Süryanice) Yanlış kişiden medet umarsın.

3

KÖMÜR

"Gitdün ammâ kodun hasret ile cânı bile,
İstemem sensiz olan sohbet-i yârânı bile!"

"Sen gittin fakat canı, yani beni özleminle beraber bırakıp da gittin.
Ben, sensiz dostların sohbetini bile istemiyorum!"
-Neşâti

"Merasim bitti, artık dağılasınız."

İnsanların merakı tek bir hükümle birlikte sönerken avludan çil yavrusu gibi çıktılar. Yanlarında ise tonlarca dedikodu vardı. Şimdi meydandan çarşıya herkes Firuze Koçak'ın bir gelin gibi Saruhan konağına girdiğini, bir düşman gibi bırakılıp gidildiğini konuşacaktı.

Bu hayatta yenemediğim tek şey gururumdu. Birini canımdan çok sevsem bile gururuma dokunulduğu an, ne kadar acı çekiyor olursam olayım, hislerim buz keser; öfkem ise bütün hislerime hükmederdi.

Yine aynı şey oldu. Çektiğim acıyla birlikte yüreğimi katran kapladı sanki.

Öfkemi en gösterişli gülümsememin ardına saklayıp Arjin'e döndüm. "Maksadın hasıl oldu mu?" dedim. Huylarımız da dâhil her şeyimizle birbirimize benzediğimiz bu kadın benim aksime sakindi. Ama gururumun ayaklar altına alınmasına sebep olan bu boş şamatası yüzünden ben ziyadesiyle öfkeliydim.

Gülruba teyze araya girmeseydi kavga etmemiz kaçınılmazdı. "Hoş geldin, cânemin![9]" dedi ve sımsıkı sarıldı bana.

---

[9] (Kürtçe) Canım.

Gözlerim Arjin'deydi ama sarılmasına karşılık vermeden duramadım. Çünkü bu kadın annemin kuzeni olsa da aynı zamanda en yakın arkadaşıydı. Yedikleri içtikleri hiçbir zaman ayrı gitmemişti. Bizi de birlikte büyütmelerinin en büyük sebebi birbirlerini kardeş gibi sevmeleriydi.

Simsiyah, upuzun saçlar. Sürmeli yeşil gözler. Yumuşak bir yüz, anaç bir tavır ve hanımeli kokusu. Gülruba teyzeye sarılmak anneme sarılmaya en yakın olan şeydi. Üstelik bu aileden sevdiğim nadir kişilerdendi.

Her ne kadar onun da sebep olduğu bazı büyük yanlışlar olsa da içimdeki adalet terazisi onu bir türlü yanlış tarafta göremiyordu.

"Hoş buldum, xaltî[10]!"

Saçlarımı öptü. Bir an olsun öfkemi unutur gibi oldum çünkü bu şefkat de annemden yadigârdı.

"Nasıl özlemişim bahar kokulumu!"

Sesinden neredeyse ağlamak üzere olduğunu anladım. Gülruba teyze, Dildar'ın yaşadıklarını öğrenince en çok kendine kızan kişi olmuştu. Çünkü annemi yıkarken, "Evlatların artık benim evlatlarım. Söz veriyorum, onlara gözüm gibi bakacağım, Hale," dediğini işiten yalnızca bendim.

O sözünü ise hiç tutamamıştı.

Bu yüzden sarılışından bile vicdan azabı çektiğini hissedebiliyordum. Normalde hüznüyle hüzünlenir, şefkatiyle bir nebze olsun sakinleşirdim lakin aynı anlarda bizi izleyen sinsi gözlerin olduğunun da farkındaydım.

Bunların başını ise Şiyar Saruhan'ın karısı Behiye ve onun büyük oğlu Revan'ın karısı Hacer çekiyordu.

Bu yüzden onunla birlikte annemin yasını tutamadım. Çünkü öfkemle birlikte tetikte olmak zorundaydım.

Eraslanlardan gelme olan Behiye, gelinlerini de hep Eraslanların soyundan seçmişti. Bir kaynana ile gelin ne kadar benzeyebilirse onlar da birbirlerine o kadar benziyordu. İkisi de sarı, röfleli saçları ve altınlarla dolu kollarıyla güneşe meydan okuyorlardı. Behiye zenginliğini her fırsatta göze sokmayı seven biriyken gelinlerini de tıpkı kendisi gibi seçmişti.

Yine de hiçbir ışıltı içindeki kötülüğü örtemiyordu. Üstelik annemin bir diğer kuzeni olmasına rağmen hiçbir zaman ne beni ne de ailemi sevmişti. İncecik kaşları hafif çatılmışken iğneleyici bir sesle, "En çok Yâde özlemiş herhâl," dedi. "Gelişini şenliğe dönüştürdüğüne göre."

Gülruba teyzeye sarılmayı bırakıp geri çekilirken Sahra ile kısa bir an göz göze geldik. *Bu mu* dercesine bana baktı. Ben de başımı salladım ve iğneleyici sözlere karşılık verdim.

---

[10] (Kürtçe) Teyze.

"Sen kesin beni özlememişsindir, Behiye teyze," dedim. Onunla tek farkımız benim onu sevmediğimi açıkça göstermemdi ki bu da her zaman zoruna giderdi. Çünkü kendisi herkesi yerin dibine sokmayı pek severken karşılığında herkesin onu sevmesini beklerdi.

Yine aynı şekilde bozuldu. "Aşk olsun, Firuze!" dedi. Bana uzanınca mecburen onunla da sarılmak zorunda kaldık ama her zamanki gibi *Chanel NO:5* parfümü ile yıkandığı için neredeyse boğulacaktım.

"Gelinim neyse sen de osun. Hepiniz benim kızlarımsınız."

Parfümü ile sahte samimiyeti birleşince kusmamak için hızla geri çekildim. O sırada kayınvalidesine yaltaklanmak için tıpkı ona benzeyen Hacer'le göz göze geldim.

Her zamanki gibi gevşek bir şekilde gülümsedi. "Alacak oğlun kalmamıştır, anne," dedi. Kocasını nimetten sayan birini örnek göstermemi isteselerdi o tam olarak karşımdaki kadın olurdu.

Her dişiyi kocasını elinden alacak potansiyel bir rakip olarak gördüğü için de kayınvalidesinden başka kimseyi sevmezdi. Saruhanlara ilk gelin geldiğinde ona acıyordum çünkü Behiye ona çok eziyet etmişti ama bazı insanlar para için ilk önce karakterlerini feda ederlerdi.

Şu anda da beni potansiyel rakip olarak gördüğünü bilerek tatlı tatlı gülümsedim. Yanağına uzanıp uzaktan öpücük kondururken, "Kardeşine alırsın belki, Hacer," dedim. Geri çekildiğimde çoktan bildiğimi anlayarak suratı bozulmuştu ama bugün kimseye acımak yoktu. "Gerçi Rıfat olmaz, o geçen ay hapse girdi."

Anlayış gösterircesine elimi omzuna koyduğumda Hacer'in gözlerinde yatan nefret ateşinin sebebi uyuşturucu satıcılığından hapsi boylayan kardeşi içindi.

Aile itibarına zeval gelmesin diye kırk takla attıkları sırlarını öylesine ortaya salıvermiştim. Hacer elimden kurtulmak istercesine omuz silkti. Nefret dolu ağzını açtığında ise heveslendim. Buraya sahte öpücükler, samimiyetsiz kucaklaşmalar için gelmemiştim.

İstediğim, herkesin pisliğini pazara sermekti. Hacer de tam olarak bunu yapmak üzereyken ne yazık ki araya yine Arjin girdi.

Uyarı dolu bir sesle, "Firuze!" dedi. Yüzümdeki gülümseme birden yok oldu. Ardımı döndüğümde bastonuna hafifçe yaslanarak beni izleyen yaşlı kadına baktım.

Öfke doluydum. Hıncımı alamamıştım. Üstelik gururumla oynamıştı. Şimdi *dur* demeye hakkı yoktu ama bana bakan gözlerde kızgınlık değil, anlayış görmek bütün hırsımı yok etmişti.

Neden bunu yaptığımı biliyordu ve bile bile beni bu ateşin içine atmıştı. Üstelik bakışları yukarı kaydığında Dildar'a baktığını da anladım.

Bana buraya ne için geldiğimi hatırlatıyordu çünkü bir tek onun için geri adım attığımı en iyi o biliyordu.

Kızgınlığımı saklamadan, "Aldım hoş geldinimi, meyme ama artık kardeşimin yanına gitmem gerek," dedim. Sonra avluya inen Saruhan ahalisinden üç kadına ve yardımcılara bakıp, "Size de cümleten teşekkürler. Belli ki çok özlemişsiniz beni," diyerek sahte şükranlarımı dile getirdim.

Tek üzülen kişi her zamanki gibi Gülruba teyzeydi. "Sen pek bizi özlememiş gibisin, cânemin," dedi sitem edercesine. "Bari bir yemeğe kalaydınız. Hem Dildar'ım da belki gelirdi."

Cümlesinin sonuna doğru sesi titredi çünkü en büyük yarası kız kardeşimdi. O olaydan sonra değil bir daha evine gelmek teyzesi saydığı bu kadının da aile olarak gördüğü bu insanların da yüzüne bakmamıştı.

Her ne kadar Gülruba teyzeyi de anlasam da kız kardeşimin haklılığı herkesi ezip geçerdi. Bu yüzden sitemine sessiz kaldım. "Beni beklerler xalti," dedim.

Yüzündeki hüzün hayal kırıklığına dönüştü. Sonra Yâde Arjin'in, "Git kardeşine, kızım. Seni daha fazla merak etmesin," hükmüyle birlikte Sahra'yı oradan alıp arkama bile bakmadan konaktan çıktım.

Yere saçılan altınlar bereketten değil, sonu çoktan yazılmış imkânsız bir aşkın küllerinden arda kalandı. Üstelik o küller yalnızca bizi değil, bu iki ailenin arasındaki tüm bağları da yakmıştı.

Sahra kapıdan çıktığımız anda, "Ne mutlu bir aile tablosu," diyerek Saruhanlara dair ilk yorumunu yaptı.

Güldüm ama gözümün önünde sadece bana bakan buz gibi gözler vardı. Bunun acısı bana bir ömür boyu yeter de artardı.

"Sen asıl herkes toplandığında gör cümbüşü."

Kendi evim olan Koçak konağının kapısından içeri girdiğim anda kıvırcık bir ateş topu üstüme atladı. Bana sımsıkı sarılırken sağ kolunda koltuk değneğinin olması kadar ağır gelen çok az şey vardı.

"Abla!"

Saçlarına öpücükler kondururken, "Prensesim!" dedim. Sürekli görüntülü konuşuyor olsak da geri çekildiğinde yüzünün daha da küçüldüğünü fark ettim.

Üç sene öncesinde kalan bir kız vardı karşımda ve şimdi o zamanki hâlinin yarısı kadardı. O piç kurusu yüzünden fizyoterapisi yarım kaldığı için de yorulduğunda tekerlekli sandalye kullanmak zorundaydı.

Zayıflamışsın dememek için dilimi ısırdım. Onu buradan götürmek istiyorsam yalnızca motive etmem gerekiyordu. Çünkü yakında uçağa binecek,

sonra da benim tarafımdan hiç tanımadığı bir ülkeye geri dönmemek üzere götürülecekti.

Bana bakan gözleri her ne kadar gelişime karşılık mutlu olduğunu bilsem de hüzün doluydu. "Erken geldin," dedi.

Ağzımdan doğruya en yakın yalan hiç teklemeden döküldü: "Dayanamadım. Çok özlemiştim." Küçücük bedenini kollarımın arasında sıkıştırdım. Sanki on dokuz yaşında bir genç kızı değil de bir kız çocuğunu korumaya çalışıyordum.

Geçecekti, bütün yaptıklarım onu korumak ve sonrasında da sağlıklı, mutlu bir yaşam sürmesi içindi.

Onu ardımda bırakırken bir nebze olsun içimi rahat ettiren diğer kadın da merdivenden iniyordu. Başındaki su yeşili yazmayı boynuna öylesine atıvermişti ama masmavi gözleri bu renkle daha da güzelleşmişti.

Abimin bu kadına boşuna ilk görüşte vurulmadığını bir kere daha anladım. Ayşe bana bakarken samimiyetle gülümsedi. "Haber verseydin Yeşim'i yollamazdım," dedi.

Yeşim benim ilk göz ağrım, biricik yeğenimdi. Dört yaşındaydı ama daha şimdiden herkes bana benzediğini söylüyordu.

Ben de istemesem de her hareketinde kendimi görüyordum. Neyse ki aramızda tek ama büyük bir fark vardı. O da onun babası, benim babam gibi ne ayyaş ne de dolandırıcıydı.

"İyi ki yolladın, Ayşe çünkü apar topar getirildiğimiz için hediye almayı unuttum," dedim. Yeşim hem babasından hem de halalarından ve hatta Saruhanlar tarafından bile şımartılmış bir çocuktu.

Ona her seferinde İstanbul'dan istediği bütün hediyeleri alıp geliyordum ama on gün erken gelmek bütün planlarımın şirazesini kaydırmıştı. Bu yüzden keyifsizce yüzümü buruşturdum.

Ayşe *eyvah* dercesine başını salladı. "Başın belada, haberin olsun," dedi ve Dildar geri çekilince bana sarıldı. "Hoş geldin!"

Geri çekildikten sonra bütün odak normalde rutin bir ziyarette olması gerektiği gibi Sahra'ya kaydı. Sahra hâlinden memnun bir şekilde bizi izliyordu ama Ayşe ona döndüğü anda her zamanki gibi o nötr yüz ifadesini takındı.

"Sen de hoş geldin, Sahra!"

Hem Dildar hem de Ayşe sık sık görüntülü konuşurken Sahra'yla aynı evde yaşadığımız için onu da tanıyorlardı. Ama hiç yüz yüze görüşme fırsatları olmamıştı.

Ayşe'yle kucaklaştılar, kardeşim beni şaşırtarak gidip Sahra'ya sarıldı. "Sahra abla, sen de hoş geldin!"

İşte o zaman Sahra'nın yüz ifadesinde bir şeyler kırılır gibi oldu. Bana bakarken gözleri bir an hüzünle doldu, sonra o da tıpkı benim gibi sarılırken Dildar'ın saçlarını öptü. "Hoş buldum, bir tanem."

Sahra bana tekrar baktığında ben ölsem bile sonuna kadar kız kardeşime bakacağını anladım ve ilk defa daha yeni yaşadığım yüzleşmeye rağmen gözlerim doldu.

Neyse ki Ayşe dikkatimi dağıttı. "Apar topar dedin daha yeni, hayırdır?"

Benim için çok kıymetli iki insandan zorlukla gözlerimi ayırıp dönüp Ayşe'ye baktım. "Yâde'nin işi," dedim.

Yüzündeki gülümseme bir şeyler ima edercesine genişledi ve tek gamzesi ortaya çıktı. "Belli," dedi. "Gelişini cümle âleme duyurduğuna göre var yine bir niyeti."

Anında kaşlarım çatıldı. O Koçaklardan veya Saruhanlardan olmadığı için durumun vahametini anlamıyordu. Özellikle de bu lanetin. Bize kaybettirdiklerinin.

Bu yüzden büyük bir ciddiyetle ve kestirip atarcasına, "İmkânı yok Ayşe, bilirsin," dedim.

Koçaklarla tartışmaması gerektiğini en iyi o bilirdi. Bu yüzden uzatmadı ve başını ağır ağır sallayarak. "Bilirim, bilirim," dedi.

Yukarıdan kızların ve Keriman ablanın sesini duydum. Muhtemelen işlerini bitirip yanıma geleceklerdi ama ondan önce buraya gelmemin asıl sebebi olan konuyu açmak istiyordum. "Boş verin siz onu," dedim. "Erken geldim ama niyetim aynıdır. Ben her şeyi ayarladım tatil için."

Bu tatil aynı zamanda Mardin'de kıyamet koptuğunda ailemi korumak için ayarladığım bir kaçış yoluydu. "Siz hazırlığınızı yaptınız mı?"

Hem Dildar hem de Ayşe bana şüpheyle baktı. Çünkü senelerdir ikisi de buradan dışarı adımlarını dahi atmamışlardı. Muhtemelen bu ısrarım ikisi hatta Baran abimle birlikte üçü arasında da konuşulmuştu.

Ayşe şüphesini saklayan ilk kişi oldu. "Valla ben Prag'da attığın yerleri görünce ikna oldum açıkçası ama Baran pek heveslisi değil."

Abim hiçbir zaman Prag'a karşı hevesli değildi. Zamanında orada bir Türk iş adamının küçük lojistik deposunun davasıyla uğraşmıştım. Adam vefat edince miras işleri Türkiye'ye devrolmuştu. Depo senelerdir kullanılmadığı için satışı zordu.

Ben bu davanın Türkiye ayağını yürütürken sanki bir anda Allah önüme bir kapı açmış, aklıma çıkış biletim olarak bir fikir gelmişti.

Bana tek gereken şey ise düşmanım olan o heriften bu durumu saklamak ve küçük bir yatırımcı bulmaktı. Bunu yapmak için de abimi kullanmıştım. "Abi, şu adamın Prag'daki mini depoları çok ucuzmuş, yatırım niyetine bak istersen," diyerek başının etini yemiştim.

Başta bu fikre hiç yakın değildi hatta dalga geçercesine," Babamın boş içki şişelerini mi oraya koyacağız, Firuze?" diyerek de hevesimin içine etmişti ama bir şekilde ikna etmiştim.

Sonra da bu depoya yatırım kalkanı sayılabilecek bazı ürünler hatta Kadir abinin bağlantıları sayesinde de bazı değerli eşyaları koymuştum. Şimdi biz orada farklı işler kurarken kalıcı gelir elde edebileceğimiz büyüklükte bir şirket vardı.

Abimi ise oraya götürmemin sebebi hem her şeyi ona orada anlatmak hem de ilk etapta o şerefsizin gazabından ailemi korumaktı.

Dildar için kurduğum plan ise çok farklıydı. Ona döndüğümde tekrar gelip bana sarıldı. "Peki ya sen, ablacım?" dedi.

Kısa bir an Sahra'yla bakıştık. O da benim gibi şüphelendiklerinin farkındaydı. Nitekim Dildar şüphelerini hiç saklamazdı.

"Niye Katar'a gidiyoruz, abla?" dedi. "Daha çarşıya bile doğru düzgün çıkamıyorken üstelik."

Dildar'ın insanlarla görüşmemesi başta kendi tercihiydi. Yaşadığı o büyük travmadan sonra yalnızca yabancılardan değil, bir süre bizden bile uzak durmuştu. Ancak zamanla sınırlı da olsa katıldığı terapiler ve travma odaklı çalışan, cinsel saldırı sonrası vakalarda deneyimli, klinik psikolog Elif Hanım, onun için bir dönüm noktası olmuştu.

Dildar, o adi herif tarafından, benim yüzümden burada görünmez bir tutsaklık yaşıyor olmasına rağmen Arjin onu her ay bir kere de olsa yüz yüze seans alması için Elif Hanım'ın Ankara'daki özel kliniğine götürmüştü.

Yine de insanlarla daha doğru bir iletişim kurmasını sağlayacak bütün fırsatlar, onu engelli göstererek elinden alınmıştı.

Ben ise bütün bu fırsatları tekrar geri kazanmasını istiyordum. Kardeşime bundan sonra yaşayabileceği en iyi hayatı sunmayı diliyordum. "Senin için çok güzel olacak. Hem sonra biz de Prag'a geçeceğiz."

Küçücük bir yalanla verdiğim cevabı Dildar elbette şüpheyle karşıladı. *Nasıl olacak abla* der gibi baktı bana. *Sen buraya nasıl geldin, sana nasıl izin verdi?*

Bütün bu sorular dilinin ucundaydı ama onu buradan götürene kadar elimden geldiğince bu sorulardan kaçınacaktım. Çünkü kardeşim her ne kadar büyük bir iyileşme göstermiş olsa da henüz yaraları kapanmamıştı.

Neyse ki imdadıma evimizin kâhyası, annemin de en büyük sırdaşı olan Keriman abla yetişti. Kızlarla birlikte aşağı inerken, "Hoş geldin, Firuze'm!" dedi.

Ona sarılırken Dildar'ın şüpheli gözleri hâlâ üstümdeydi. "Hoş buldum, Keriman abla."

Arkada kuzenim Zahide ve onun bir küçüğü Hanzade, yanında ise Hülya vardı. Kızların üçünün de burada çalışması aslında bir kaçış noktasıydı. İki

kuzenim haricinde Hülya da annesini küçük yaşta kaybetmiş, babası ise çocukları olan bir başka kadınla evlenmişti.

Yeterince kalabalık olan evde Hülya'yla da pek ilgilenen olmamıştı. Annemin kanatları altına aldığı kızlardan biri de Hülya'ydı.

Hepsi benim küçük kız kardeşlerim gibiydi. Hep bir ağızdan, "Hoş geldin, Firuze abla!" demelerinden sonra onlarla da tek tek sarıldım. Sonra bakışlarım Zahide'ye çevrildi.

Yüzünde bastıramadığı bir gülümseme olduğunu görünce ona imalı bir şekilde baktım. "Zahide, senin o Ahmet Allah'ın sevdiği kuluymuş," dedim. "Nasıl dua ettiyse erkenden beni buraya getirtti."

Yüzündeki gülümseme Ahmet'in adını duyduğu anda hülyalı bir hâle büründü. "Tek o dua etmedi, abla." Sonra o gülümseme soldu. "Bilirsin, annem bir tek seni dinler."

Zahide doğru söylüyordu. Selma halam beni dinlerdi. Bunun sebebini ise bana kendisi, "Koçak soyunun en büyük kızlarıyız ikimiz, Firuze'm. Bizim üzerimizde bambaşka bir yük vardır," diyerek açıklamıştı.

Zahide'nin endişeli yüz ifadesine bakarken o yükü bir kere daha sırtımda hissettim. Bu kızları mutlu etmek sanki boynumun borcu gibiydi. "Halledeceğim ben," dedim.

Ne yapıp eder, bir şekilde hallederdim.

Keriman abla her zamanki o anne tavuk hâliyle araya girdi: "Hem misafirimizi hem de Firuze'yi ayakta çok tuttunuz. Azıcık bırakın da soluklansınlar. Biz de şerbetimizi hazırlayalım."

Herkes hazırlık için çil yavrusu gibi dağılırken gözüm avludaki çeşmeye takıldı. Bir an orada annemi görür gibi oldum.

Elinde bir avuç yem, ona güvenip avucundan beslenen kuşlar... Çeşmenin üstünde kuşlar, kenarında ise kediler için su ve mama bölmeleri vardı. Şimdi o beyaz taştan yerler boştu, üstü ise yosun tutmuştu.

Bu eve gelmeme rağmen yuvamda hissetmememin en büyük sebebi tam olarak o boşluklardı. Bu ev onsuz senelerdir yas tutuyordu.

Tıpkı benim gibi. Hepimiz annemin ölümünden sonra paramparça olmuştuk.

İkinci kattaki terasta reyhan şerbetlerimizi içerken havadan sudan muhabbetler edildi. Kızlar ben yokken geride kaldığım haberlerle ortamı neşelendirdi, Dildar ise bir an olsun benden ayrılmadı.

Sahra'ya bakıp gülümserken onun da gülümseyerek bizimkileri izlediğini gördüm. Keriman abla, Sahra'yı defalarca kucakladı; bir anne gibi sarıp sarmaladı. O da bu samimiyete alışkın olmadığından doğal olarak yadırgadı.

Normalde rahatsız olacağını düşündüğüm için Keriman ablayı incitmeden uyaracaktım ama kısa bir süre sonra Sahra bu ortama hızlıca adapte oldu. Keriman ablanın sarılmasına karşılık verdi, hepimiz gibi o da Zahide'yle uğraştı.

Akşam gelip çattığında abim geç geleceğini haber verdiği için sofrayı kendimiz için hazırladık. Babam elbette yoktu. Muhtemelen tüm gününü geçirdiği şaraphanede yemeğini yiyip sonra da içmeye devam etmeyi planlıyordu.

Biz sofrayı kurarken gözüm sürekli terasımızın sonundaki kalın duvara gidip duruyordu. Yanımızdaki Saruhan konağında da ışıklar yanmıştı, sofra hazırlıklarının sesi geliyordu.

Görmezden gelmeye çalışıyordum, tıpkı bana buz gibi bakan o çelik mavisi gözleri görmezden gelmeye çalıştığım gibi. Beni yok saymakta çok haklıydı ama eğer gururuma değil de onun haklılığına tutunursam hissettiğim acıyla yaşayamazdım, bu yüzden ben de yok saydım.

Acıyı, kendimi, ihtimalleri. Yok ettiğim ihtimalleri. Artık daha da imkânsız olan ihtimalleri.

Ben asla kavuşamasam bile diğer sevenler kavuşsun diye yemekten sonra halama gitmek için herkesten müsaade istedim. Sahra'nın migreni tuttuğu için tek başıma gidecektim. Bu yüzden de korumaların aracı olmasına rağmen yürümeyi tercih ettim.

Üstümü değiştirip aşağı indiğimde abim kapıdan içeri yeni giriyordu. Ben çok minyon bir kadın değildim ama Baran abimin iriliği her zaman beni şaşırtırdı.

İki metreye yakın boyuyla *bodyguardlardan* daha iriydi. Yanık esmer teni inşaatlara geziye gitmekten daha da koyulaşmıştı. Bu kadar iri olmasına rağmen senelerce babamdan dayak yediğine kimse inanmazdı ama abimin cüssesi ne kadar korkutucuysa kalbi de bir o kadar yumuşaktı.

Babama saygısızlık etmemek için senelerce çabalamıştı.

En son canına tak ettiğinde sadece onu durdurmuştu. Yine bu avluda tam mutfak holünün yakınında babamın yumruğunu ittiğini ve *büyüdüm, baba,* dediğini dün gibi hatırlıyordum. "Ben senin aksine senin canını yakmayacağım ama bir kere bile ne anneme ne de bacılarıma elinin kalktığını görür veya duyarsam tavrım aynı olmaz."

Babam o gün son gücünü yetirdiği kişiyi de kaybedince tamamen kendisini içkiye vermişti.

Bana sarıldığında yine küçücük hissettim. "Oo, Firuze Hanım! Hoş geldiniz!"

"Hoş buldum, abi!"

Başımın üstünü öptü. Abim her zaman korumacıydı ama ne yazık ki yetiştirilme tarzından dolayı boyun eğmeye de meyli vardı. Bu huyu bazı alçaklar tarafından açıkça kullanılmıştı.

Beni kolunun altına aldı. Başını geri çekip kara gözlerini üstüme dikti. "Erken gelmişsin," dedi.

Keyifsiz bir şekilde ona baktım. "Arjin getirtti."

Direkt kaşları çatıldı. "Duydum!" dedi. "Acaba hangi rüyayı gördü de böyle gereksiz bir işe kalkıştı?"

O bile duyduysa muhtemelen çarşı pazar bu dedikoduyla kaynıyordu. Keyifli bir yemekten sonra üstüme çöken rehavet, hissettiğim gerginlikle birlikte yok oldu.

"Boş ver, abi," dedim. "Zaten gelecektim, sonra Dildar'ı götürecektim."

Bir yandan da bu fikre karşı bakış açısını tartıyordum çünkü Ayşe'den duyumlarımı almıştım. Nitekim kaşları biraz daha çatıldı. "Katar'da işten kızı gezdirmeye fırsatın olacak mı?" dedi.

Saruhan inşaat şirketinin Katar ayağı bize aitti. Başta sadece küçük bir yatırımken abim, ben ve Sahra sayesinde şu an yatırım fonlarımızın birçok kaynağı, şirketin Katar ayağına aitti.

Bu yüzden oldukça yoğunduk. Üstelik ben saman altından başka planlar da yürüttüğüm için ekstra yoğundum. "Ben her şeyi ayarladım, abi," dedim.

Çevresine kısa bir bakış attıktan sonra şüpheli bakışları tekrar bana döndü. Bu zamana kadar onun güvenini sarsacak hiçbir şey yapmamıştım. Üstelik bunu tehditlerle zorla zapt edilmeme rağmen başarmıştım.

Eğer ki bugün küçücük bir açık vermiş olsaydım karşımdaki adam ya hapiste ya da mezarda olurdu.

Onun şu anki güvensizliğinin tek sebebi benim ondan bu zamana kadar hiçbir şey istememiş olmamdı. Özellikle bu bir tatil olunca ikimiz de çalışmayı bu kadar severken daha da göze batıyordu.

Bu göze batmayla birlikte şüphesini her zamanki gibi söylemekten çekinmedi. "Sen bana bu aralar çok bir şeyler karıştırıyormuş gibi hissettiriyorsun ama hadi bakalım." Kısa bir iç çekişle bana bakarken darbenin hiç beklemediği bir yerden geleceğinden habersizdi. "Bu Prag meselesi kafama yatmış değil."

Çok şükür ki bu tatili bile göze batmayacağımız tarihlere göre ayarlamıştım. Ailemden kimse bu cinayet yüzünden şüphe çekmeyecekti.

Ben hariç.

Aklımda kana bulanmış ellerim canlanırken, "Bence sen benim iş bitiriciliğimi çok hafife alıyorsun," dedim.

Şüpheli bakışları bir nebze yumuşadı. "Göreceğiz."

Ben ise çevreme bakındım çünkü minik kopyamı hiçbir yerde görememiştim. "Yeşim nerede?" dedim.

"Ben daha arabayı park ederken o çıkıp odasına gitti," dedi. "Muhtemelen senin geldiğini görünce hediyelerini oraya bıraktığını düşündü."

Gözlerim panikle büyüdü. Abim ise anında olayı çözdü.

Tıpkı karısı gibi *bittin sen* dercesine baktı bana. "Almadın, değil mi?"

Kollarının arasından sıyrıldım. "Ben en iyisi halamın yanına gideyim," dedim.

Abim gülümsedi. Kızını tanıdığı için huyunu da ziyadesiyle biliyordu.

"Yağmurdan kaçarken doluya yakalanan, Firuze."

Ben de gülümsedim. "Bilirsin," dedim. "En sevdiğimdir."

Onu bırakıp konaktan ayrıldıktan sonra sarı ışıklarla aydınlatılmış sokağımıza baktım. Gündüzün yakıcı sıcaklığı bir nebze yumuşamış, yazın mis gibi kokusu etrafı sarmıştı. Sokağın sonundan çocuk sesleri geliyordu. Bir zamanlar onların yerinde biz vardık. Keşke o zamanda donup kalsaydık.

Bakışlarım çocukların olduğu tarafa doğru dalıp gitti.

Tanıdık bir sesin bana seslendiğini duyana kadar içimde hissettiğim, yalnızca geçmişte mutlu olan küçük Firuze'ydi. Yetişkin Firuze o haşarı, hırçın ama masum kızı ne hâle getirmişti!

"Firuze!"

Bakışlarımı bana seslenilen yöne çevirdim ve arabasının kapısını açmış olan Bedran'la göz göze geldim. Muhtemelen birkaç dakika geç gelseydim çekip gidecekti ama bugün zamanlamam hiç benden tarafta değildi.

"Ne çok adımı duydum bugün," dedim.

"*Kalpler kıranı* mı tercih ederdin?"

Bedran benim birlikte büyüdüğüm bir diğer yakın arkadaşımdı hatta Saruhanlardan yaşı yaşıma en yakın olan da oydu. Bu yüzden yediğim halltların çoğundan da ilk o haberdar olurdu.

Her zaman zekiydi, yüzü de hem yakışıklı hem de çok güzeldi. Bu yüzden herifte tabiri caizse şeytan tüyü vardı. Dişi bir sineği bile kandırabilme potansiyeli vardı ama ben hep ona bakarken abisine benzeyen mavi gözlerinin neşesinin ardındaki boşluğu görürdüm.

Ne yazık ki o da beni, benim onu tanıdığım kadar iyi tanıyordu.

Bu yüzden abisine çektirdiğim acı karşılığında bana düşman olduğunu hiç saklamamıştı. Ben ise bugün bana düşmanca bakan bir Saruhan'ı daha kaldıramazdım. Bu yüzden, "Seninle şu an hiç uğraşamam, Bedran," dedim.

Yüzündeki o alameti farikası olan çapkın gülümsemesi genişledi. "Sadece *hoş geldin* demek istemiştim," derken onu tanımasaydım niyetinin barışçıl olduğunu sanırdım ama tanıyordum.

Bu yüzden ardımı döndüm ve yürümek için bir adım attım. O ise damarıma basarak konuşmaya devam etti:

"Abimi gördün mü?"

Durdum.

"Daha yakışıklı olmuş, değil mi?"

Gözlerimi kısa bir anlığına kapatıp sabır dilenircesine iç çektim. Tekrar ona doğru döndüğümde öfkemi alaycı bir yüz ifadesinin ardına saklamıştım.

"Niye, alıcı mı arıyorsun?"

Tuzağına düştüğümü bilerek gülümsemesi genişledi. "İrileşti de bayağı," dedi kışkırtıcasına. "Mücevher tasarımcısı adamsın sen. Neden günaşırı kafes dövüşüne giriyormuşsun gibi spor yaparsın ki?"

Biliyordu ki fark etmiştim. Ben onun her zerresini fark ederdim. O da bunu bilerek beni sınıyordu.

Yine de "Bilmem," dedim. "Sordun mu ona?"

Avıyla oynayan kedi gibi yavaşça araba kapısını kapattı ve bana doğru bir adım attı. "Bizim kızlar da deliriyor ona," dedi. "Küçük bir şans, küçücük bir bakış için."

Bu hayatta öfkemi bile zapt etmeyi öğrenmiştim ama kıskançlığımın eli dardı. Karnımda hissettiğim kesik sancıyla birlikte bu kıskançlığın beni yaktığını hissettim.

Seneler olmuştu. Ezra otuz bir, ben ise yirmi yedi yaşımdaydım. Defalarca imkânsız olduğumuz kafamıza vurulmuş hatta bu yüzden ben de o da daha genç yaşlarımızda psikolojik ve hatta fiziksel şiddet bile görmüştük. Onun bu uğurda yaşadıkları benimkine ağır basardı.

Ödediği bedeller ise çok daha ağırdı.

Elbette ki bu yaşına kadar ona yamamaya çalışılan tek kadın Samira değildi. Belki de bu üç senede hayatına bir veya birkaç kadın bile girmişti ama yine de yanında başka bir kadının gölgesini bile görmek ya da düşünmek hissettiğim o deli kıskançlığı bir gün olsun azaltmamıştı.

Ellerimi göğsümde kavuştururken hissetmeyi hiç sevmediğim bu duyguyu bastırmaya çalışarak ona doğru bir adım attım.

"Sadede gel, Bedran," dedim buz gibi bir sesle.

İstediğini elde ettiğini bilerek yüzündeki gülümseyişi bıraktı. "Ben de diyorum ki boşuna çabalamayın, hanımlar." Sesi bir sır verecekmişçesine kısıldı. "Zamanında kime dokunsa yakan bir kadın vardı. Abimin de kalbini kül edip bıraktı." Sonra geri çekilip nefretini saklamayarak bana baktı. "Bir daha gelirse buralara, size haber edeyim ki benim kadar siz de hesap sorasınız."

Sözlerinde tek bir yanlış bile yoktu ama benim artık haddi olmayan işe burnunu sokan erkeğe de hiç tahammülüm yoktu. Bu yüzden ben de ona aynı şekilde eğildim ve bir sır verircesine fısıldadım:

"Kadir abi söyledi. İşini çok iyi yapan savcı Şamil Bey var, belki bilirsin." Duyduğu adla birlikte Bedran'ın yüzündeki gülümseme yok oldu. "Bu aralar eğlence mekânlarının korkulu rüyası. Mata Hari'nin adı ve kızların şanını da

diline doladığını duydum." Bu haberi aldığım kişi de Kadir abiydi. Yaklaşık bir aydır Bedran'ı uğraştıran bu savcı, karşımdaki adama ve kurduğu sisteme kafayı takmak üzereydi. "Hesap sormak istediklerinde belki Şamil Bey'i de kavalyem olarak yanımda getiririm."

Ben ise gerektiğinde düşmanımın düşmanını da dost edinmekten çekinmezdim.

Bedran da bunu çok iyi biliyordu. Geri çekilirken, "Zehri zemberek Firuze," dedi.

Ben ise hak etmediğim bu nefrete karşı her zamanki gibi gülümsedim. "Merak etme, ısırmam."

Sonra arkamı dönüp yürümeye başladım. Bedran ardımdan seslendi: "Niyeyse emin olamıyorum."

"Oysa Mimi'den antrenmanlı olman lazım."

Mimi, Bedran'ın evcil yılanıydı. Evinde evcil yılanı olan bu adamdan belki de korkmam gerekirdi ama ben yılandan çok daha tehlikeli insanlarla mücadele etmiştim.

Bu yüzden artık korkuyu pek de hissetmiyordum ama kıskançlık için aynı şeyi söyleyemeyecektim. Sanırım mideme vuran ağrı için yolda soda almam gerekecekti.

4

ZİFT

"Herkesin ettiği yoluna varır.
Zulm ile âbâd olanın âhiri ber-bâd olur."

"Herkes yaptığının karşılığını bulur.
Zulümle ayakta duran birinin sonu mutlaka yıkımdır."

-Nâbî

Halamın evi bir sokak ilerideki küçük bir konaktı. Bizim evlerimize göre daha küçük bir avlusu vardı. Yine de evin küçüklüğünden değil de halamın burayı kendisi için bir hapishaneye çevirmesinden sebep burada kendimi kötü hissederdim.

Yine öyle oldu. Tahta kapıyı tıklatırken de bizden müsaade isteyip önceden evine giden Zahide kapıyı açtığı anda da kendimi huzursuz hissettim.

Yine de bu evde bir ömür geçiren Zahide'ye çaktırmamak için gülümsedim. "Ben geldim!" dedim.

Onun tebessümü ise burada olduğu her zamanki gibi buruktu. Üstelik sanki koşturmuş gibi nefes nefese kalmış bir hali vardı.

"Hoş geldin, abla," dedi. "Annem odasında."

İçeri girerken kısık gözlerle ona baktım. "Sen neredeydin?"

Kaçamak bir bakış atsa da bu bakışı ve cevabı biliyordum. Muhtemelen damda Ahmet'i bekliyordu. Ahmet de birazdan arabasıyla buraya damlar, serenadını yapmaya başlardı.

Bu yüzden işaret parmağımı Zahide'ye doğru sallarken, "Bak Zahide, söyle o yavukluna da sakın şimdi gelip halamın canını sıkmasın," dedim.

Zahide'nin utancı yerini siteme bıraktı. "Abla, ne yapayım?" dedi. "Söyle ben ne yapayım? Kaç gündür beni görmediği için delirdi sanki."

Onun delirmesi beni şu an hiç alakadar etmiyordu. "Sizi bir yerde yakalarsam yakarım çıranızı!" dedim. "Ben burada sizin için uğraşıyorum. Siz ne yapıyorsunuz!" Zahide daha da ezildi karşımda ama umurumda değildi. Ayağımın tozuyla halama gelmişken işime köstek olmalarına asla müsaade etmezdim." Gidip ara, sakın gelmesin!" dedim. "Halamı da daha fazla dellendirmesin."

Başını tek bir sefer sallayıp hızla yanımdan uzaklaştı. Onun iyiliği için uğraştığımdan alındıysa da umursamadım. Ezbere bildiğim küçük avluyu geçip soldaki ilk kapıyı tıklattım, sonra halamın kulaklarının eskisi gibi duymadığını hatırlayıp kapıyı açtım.

Burnuma gelen ilk koku her zamanki gibi katran kokusuydu. Halam ben kendimi bildim bileli katran sabununu elleri ve saçları için kullanırdı.

Köşedeki camın önünde solgun bir gölge gördüğümde ona seslendim. "Hala!" Eski bir divanın üstünde oturuyor, camdan dalgın bir şekilde dışarıyı izliyordu.

Bana döndüğünde benimle aynı renkteki gözlerin bu kadar ölü baktığını görmek beni ürküttü. "Ahlēn ya binti,[11]" dedi ağır ağır.

Ona Arapça karşılık verirken kendimi bu oda kadar hüzünlü hissettim. "Keyfe ḥālik, ʿammti?[12]"

Odada iki tane sandık, ceviz ağacından yapılmış bir dolap ve bir sandığın üstüne yığılmış yataklar vardı. Halamın inatla yer yatağında uyumaya devam ettiğini biliyordum.

Bu odada ise senelerdir onu hep o divanda görüyordum. Kocası tır şoförüydü ve Zahide daha üç, Hanzade ise bir yaşındayken onu bir trafik kazasında kaybetmişti. Daha çok gençti ve güzelliği yüzünden her zaman talibi çoktu ama o hep bu camın önünde kaybettiği eşine yas tutmuştu.

Hafif nemlenmiş olan divana otururken yine de yüzünde bambaşka bir hüzün vardı. Onu görmeyeli bayağı yaşlanmıştı. Kaşlarının bile ağarmış olması en az bu kasvetli oda kadar beni efkârlandırdı.

"Yorgunum, Firuze'm," dedi ağır ağır. "Çok yorgunum."

Kısa bir an sessizliği paylaştık birlikte. Elinde bir taşla oynadığını fark ettim. Halam dul kaldıktan sonra onun elini o zamanlar biraz da olsa adam olan babam ve Arjin tutmuştu. O da dedesinden yadigâr olan taşların dilinden anlıyordu. Taş ve ahşap oymacılığıyla da para kazanmıştı ama şimdi yaşlanan elleri tek bir taşı tutarken bile titriyordu.

Halam teması çok sevmezdi, insanın tenden tene aktardıklarını bilirdi ama onun boştaki elini tutmaktan yine de kendimi alamadım.

O da elimi sımsıkı tuttu. "Zahide yüzünden mi?" dedim.

---

[11] (Arapça) Hoş geldin, kızım.

[12] (Arapça) Nasılsın, hala?

Başını tekrar bana doğru çevirdi. Bu sefer yorgunluğu haricinde bakışlarında korkuyu da gördüm. "Ben kızlarımı Saruhanlara yem olsunlar diye doğurmadım," dedi. "Genç yaşımda dul kaldığımdan beridir bir şekilde sahip çıkarım onlara." Bir anlık hiddetinde belli ki yaşanmışlıklar vardı ama sonra o hiddet söndü. Yerine ise bıkkınlık geldi. "Şimdi Zahide'ye asla söz geçiremiyorum."

Direkt şüphelerini sorarsam kaçamak cevap verme ihtimali vardı. Bu yüzden soru sormak yerine bilgi aktararak onun güvenini kazanmaya çalıştım. "Hala, Ahmet iyi çocuktur," dedim. "Onu çocukluğumdan beri tanırım. Üstelik ailesi de çok iyi insanlardır."

Şehriyar ablanın dedikoduculuğunu katmazsak gayet mutaassıp bir aileydi. Üstelik buraya gelmeden önce de aileye dair her türlü belgeyi araştırmıştım. Şehriyar ablanın pazarda çıkardığı kavga yüzünden gözaltına alındığına kadar her şeyden haberim vardı.

Halam onaylarcasına başını salladı. "Bilirim," dedi. "Hissederim ama kim için çalıştığına emin olamam."

Tekrar bakışları bana değdiğinde o korku artık bariz bir şekilde oradaydı ve buraya geldiğimden beri hissettiğim o olumsuz hisler ayyuka çıktı.

"Niye öyle dersin?" dedim. Bir şey mi olmuştu yoksa o da mı tehdit edilmişti? Belki de halamı da tuzağına çekmişti.

Kafamda bin bir tehlikeli soru dönerken o cevap vermek yerine, "Getir de şu korunma tılsımına bir bakayım," dedi.

Kafam gittikçe karışıyordu. "Niye?" dedim.

Sonunda derdini açıkladı: "Zahide'nin tılsımı on gün önce çatlamış." Hanzade'ninki ve benimki de öyle." Buz kestiğimi hissettim. "Eğer ki sadece bizde kırılmışsa bizim başımıza bir felaket gelecek demektir ama sizinkiler de kırılmışsa bu tüm soyumuza sirayet edecek bir felaketin habercisidir."

On gün önce, tam olarak cinayeti işlediğim gündü.

On gün önce bir Koçak, bir Saruhan'ın katili olmuştu. Sütyenimden çıkarıp boynuma taktığım tılsım kolyemi ağır ağır çıkardım.

Daha çıkarırken taşın artık pürüzsüz olmadığını fark ettim. Oysa hiç dikkatimi çekmemişti. Halam taşı gördüğü an eğilip baktı ve aynı anda benimkinin de hasarlı olduğunu fark ettik.

"Seninki de çatlamış," dedi Selma halam hayal kırıklığı ile dolu bir sesle. "Hem de tam düğümün ortasından."

Tılsım sembollerinden anlamazdım ama düğüm olan işareti hatırlıyordum ve şimdi o düğümün üstünde sanki biri çekiçle vurulmuş gibi kocaman bir çatlak vardı.

Kıymeti ağır bir akik olmasaydı muhtemelen çoktan ikiye ayrılmıştı. Nasıl bu zamana kadar fark etmemiştim?

"Bu, lanetin kırıldığı anlamına mı geliyor?"

Halam başını olumsuz anlamda salladı. Tam o sembolün üstüne dokunduğunda sanki içim çekilir gibi oldu, midem bulanmaya başladı.

Endişeli olmalıydım, muhtemelen korkmalıydım da ama bu lanetin acısından yeterince payımı almıştım. Bu yüzden soğukkanlılıkla, "Ne yapmak gerek?" dedim.

Halamın benim aksime korktuğu daha fazla şey vardı. "Kendimizi Saruhanlardan koruyacağız."

Artık neredeyse emindim.

Büyük ihtimalle o şerefsiz halamı da pis oyununa alet etmek için tehdit etmeye başlamıştı. Aklımda bir anı canlandı. Buradaki ofisteyken elinde tablet ve bana göstermiş olduğu düz bir zemine serilmiş haritaya benzer bir şey vardı.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun, Firuze?" demişti. Ne olduğu aslında umurumda bile değildi. O gün ilk defa şantajının karşılığında sevdiğim adama ihanet etmiştim. Bu yüzden ne yapmaya çalıştığını da umursamamıştım.

Sırf onu daha fazla sinir etmemek için, "Ne?" demiştim yine de ve sonra sakin yüz ifadesinden nefret dolu bakışlara geçişini izlemiştim.

"Benim çıkış biletim, sizin ise cehenneminiz," demişti. "Sizin soyunuza emanet edildi ama benim soyum ele geçirecek."

Sanmıştım ki o elde edeceği her neyse kazandığında bizimle uğraşmaktan vazgeçecek ama bu kadar masum istekleri olmadığını, kardeşimi de bu işin içine pis elleriyle kattığında çok ağır bir şekilde öğrenmiştim.

Normalde ardını sorgular ve halamı neyle tehdit ettiğini öğrenmeye çalışırdım ama şimdi önceliğim Dildar'ı bu şehirden çıkarmaktı. Bu yüzden, "Hala, her hâlükârda verdiğin tepki dikkat çekiyor çünkü Ahmet'in ailesi Saruhanlardan değil," dedim. "Hem sen istemez misin başınızda babam haricinde bir erkek daha olsun? Ahmet canı pahasına korur hepinizi."

Böylece ben de Ahmet'i uyarabilirdim çünkü o çocuğun Arjin'e asla ihanet etmeyeceğini biliyordum.

Halamın tedirgin ifadesi tekrar Ahmet'i savunmamla sarsıldı. "Kefil misin sen bu çocuğa?" dedi. "Ya onları tercih ederse."

"Etmez," dedim net bir şekilde çünkü kimin ona çalışıp çalışmadığını çok iyi biliyordum. "Sadece Yâde'ye çalışır. Sadakati de onadır."

Geri çekilip sırtını divana yasladı. Yüzünde tedirgin bir ifade olsa da Ahmet'i savunduğum için sanki son kalesi yıkılmış gibiydi.

Sustu bir an. Ben ise onu daha fazla konuşturmamak için dilimi ısırdım. Eğer ki o herifin şu an zarar verebilme potansiyelini bilmeseydim mutlaka halamın korkusunun ardını arardım ama bir şey yapamayacak kadar meşgul olduğunu bildiğimden önceliğimi kendi planıma vermek zorundaydım.

Sonunda konuştuğunda yüzünde hayal kırıklığı vardı. "Arjin doğru söylemiş," dedi.

Kafamdaki tehlike çanları daha da hızlı çalmaya başladı. "O da mı ikna etmeye çalıştı seni?" dedim.

"Evet ve kendisi ikna edemeyince *Firuze'yi çağırırsam inanır mısın*, dedi."

Üstelik beni buraya neden getirdiğine dair de ipuçlarından biri burada saklıydı.

"Peki, tılsımların çatlamasını ne olarak açıkladı?"

Halam bana tiksinircesine bir bakış attı. "Bir mucize olduğunu söyledi."

Kaşlarım istemsizce havalandı. Benim gelişimi de *bereket* olarak yorumlamıştı.

"İnandın mı?" dedim.

Bir şey söylemedi ama düşünüp durduğu belliydi. Nihayetinde buraya gelme sebebim Ahmet ve Zahide'ydi ve kimse ondan taraf olmayınca da çaresiz kaldığı belliydi.

Bu yüzden pes etti. "İki gün sonra gelsinler, görüşelim," dedi.

Her ne kadar hüzünlü olsa da gülümsedim ve eğilip yanağından öptüm. "Šukran la'imānik fiyye, yā 'ammti.[13]"

O ise temasımla irkildi. Sonra bana baktığında sanki kalbimi görüyormuş gibiydi. "Çok çektin, Firuze'm," dedi. "Sen de ben gibi çok çektin."

Yüzümdeki gülümseme soldu ama yine de bir şey söylemedim çünkü onun gibi ben de çoktan kendimden vazgeçmiş, ailemi korumaktan başka hayat gayesi edinemez olmuştum.

Yine de bir gün tamamen onun gibi olmaktan korkuyordum.

Böyle yapayalnız ölmektense savaşırken ölmeyi tercih ederdim.

Kaybettiğim onurum ve ailemin gururu için.

Odadan çıktığımda uzaktan duyduğum türkü sesiyle birlikte sabır dilenircesine iç çektim.

"Gülüm gülüm, kırıldı kolum.
Tutmuyor elim, turnalar hey![14]"

Muhtemelen Zahide damda, âşığı da kapının önündeydi. Bu yüzden dama çıkmaya tenezzül etmeyip direkt dışarı çıktım ve tam tahmin ettiğim gibi Ahmet'in arabasını gördüm. Aslında arabanın tüm camları kapalıydı. Türkünün sesi o hâlde bile sokağın sonuna kadar gelirken muhtemelen Ahmet kulak zarının hasar görmesi pahasına yüksek sesle türküyü dinliyordu.

---

[13] (Arapça) Bana inandığın için teşekkür ederim.

[14] Allı Turnam, gurbet ve özlemi anlatan anonim halk türküsü.

Ön camdan damın duvarında oturan Zahide'yi izlediğini görebiliyordum. Öfke dolu adımlarla arabaya doğru ilerledim. Beni ilk fark eden Zahide'ydi. Adımı seslendi, ben ise büyük bir şiddetle arabanın camına vurmaya başladım.

Ahmet o sesle muhtemelen beni duymadı ama artık ona nasıl bakıyorsam beni gördüğü an yerinde sıçradı. Camı o panikle açarken, "Hemen kapat şu müziği!" diye bağırdım.

Eli ayağı birbirine dolandı. Normalde tek seferde kapatacağı şey için birkaç kere uğraştı. Sonunda bana doğru döndüğünde yüzünde panik vardı.

"Halan ikna oldu mu?" dedi o panikle birlikte.

Ben ise sözümü dinlemedikleri için kızgındım. "Niye?" dedim. "Yoksa sen böyle sokak serserisi gibi kapının önünde dolanarak mı ikna edeceksin halamı?"

Bakışları damdaki Zahide'ye doğru gitti. Bakışlarına dolan özlem yıllardır sevip de kavuşamadığı kadın içindi. "Çok özledim, Firuze," dedi. "Bugün beş dakika bile göremedim."

Bugün aşka olan kotamı ziyadesiyle doldurmuştum. Sinirimden yakasına asılıp onu sarsasım vardı ama kelimelerimle yetindim. "Başlatma özleminden!" dedim. "Kadın bana gelmiş, *kefil misin sen bu çocuğa*, diyor. Ben *size sahip çıkar*, dediğim adamı sokakta piyasacı gibi dolaşırken bulursam nesine kefil olayım onun?"

Yüzü hayal kırıklığına büründü. "Yapma, Firuze..." dedi.

Bal gibi de yapardım çünkü bu hayatta aslında kimseye güvenmemem gerekirken bir de üstüne ona kefil olmak zorunda kalmıştım. "Bak Ahmet..." dedim cama doğru eğilerek. "Seni tanırım, severim, bilirsin ama kuzenime tek bir yamuk yaptığını duyarsam önce topuğuna sıkar, sonra da seni on farklı suçtan hapse attırırım."

Direkt kapıyı açtı çünkü bu tehditlerin boşuna olmadığını biliyordu. Dışarı çıkarken yüzünde yalvaran bir ifade vardı. "Yapma be kızım, ben senin tehditle yola getireceğin adam mıyım?" dedi. Değildi ama ben yine de eşeği sağlam kazığa bağlamayı kendime düstur edinmiştim.

"Bilirim, kefil olduğun için böyle döversin laflarınla ama ben yamuk yapacak olsaydım on senedir Zahide'min peşinde niye koşayım?"

Omuz silktim. Ellerimi göğsümde kavuştururken, "Ben bilmem..." dedim.

Bakışları tekrar Zahide'sine kaydı. Bana döndüğünde gerekirse diz çöküp yalvaracakmış gibi bir hâli vardı. "Bil Allah için ve ver şu müjdeyi bana," dedi.

Normalde çok daha fazla süründürürdüm ama ardıma dönüp baktığımda Zahide'nin de damda ağlamak üzere olduğunu gördüm. İkisi de birbirinden beterdi ve ben konu sevda olunca ne yazık ki onları anlıyordum.

"*İki gün sonra gelsinler*, dedi!"

Gönülsüz bir şekilde söylemiş olsam da sanki onlara dünyaları vermişim gibi tepki verdiler. Zahide'nin ellerini çırptığını duyarken Ahmet ise göğe haykırdı sevincini.

"Allaaah!"

Ahmet'in omzuna bir tane yapıştırdım. "Şşt!" dedim işaret parmağımı dudağıma bastırarak. "Âşık, başlatma külhanbeyi sevincine."

Bakışları bana doğru döndüğünde koskoca adam çocuk gibi mutluydu. Dama doğru yaklaştı.

"Duydun mu, Zahide'm?"

Zahide bana baktı. Yüzünden sevinç gözyaşları akıyordu. "Allah bin kere razı olsun abla senden," dedi.

Onlar adına mutluydum hatta ben de gülümsememi tutamadım ama yine de uyarımı yapmaktan da geri kalmadım. "Beni sakın utandırmayın!" dedim ikisine de. Sonra bakışlarımı Ahmet'e döndürdüm. "Sen de gözünü bu kızdan ayırmayasın, onu da ailesini de koruyasın."

Bu uyarı aynı zamanda halamın söylediklerine karşı benim bir teminatımdı.

Ahmet bildiğim gerçeği tekrar teyit etti. "Sanki aksini yapabilirmişim gibi," dedi. "Zahide'min ailesi bundan sonra benim ailemdir."

Bu söz benim için her şeyden mühimdi. Bu yüzden daha fazla teşekküre maruz kalmamak için oradan ayrılmak üzere harekete geçtim.

Normalde Ahmet'e beni bırakmasını söylerdim ama birbirlerine öyle bir bakıyorlardı ki yüreğimde uzun zamandır kapalı olan bir yer sızladı.

Kıyamadım. Gitmek için birkaç adım atmıştım ki Zahide konuştu:

"İlk çocuğumuzun adını Firuze koyacağız, abla."

Durdum. Onlara bakarken bu sefer hislerimi saklayamadım. Bu da ikisinin de yüz ifadesinin değişmesine sebep oldu. "Sakın!" dedim. "Sonra kaderi bana çeker, bir Firuze daha kaldıramaz bu memleket."

Arjin yapmıştı. Kulağıma okunan tam adım *Firuze Arjin'di.* Bu ad benim kaderimi yazmıştı. Ben ise Arjin'in aksine hiçbir sabinin ne ismimi ne de yükümü taşımasına izin verecektim.

Geri dönerken kafam gittiğim andan daha karmaşıktı. Sahra'ya anlatmam gerekenler vardı. Muhtemelen bana yine ardına düşmemiz konusunda ısrarcı olacaktı ama Dildar burada olduğu sürece elim kolum bağlıydı.

Topuklu ayakkabılarımın tıkırtısı sokakta yankılanırken çarşıya inmediğim için çok fazla bakışa maruz kalmamıştım ama yanımdan geçen herkesin bakışlarını hissediyordum.

Bu yüzden de kimseyle göz teması kurmuyordum. Ta ki evimize giden yolda dar bir sokağa girene kadar. Köşede sokak lambasının demirine yaslanmış bir adam gördüm. Elinde içki şişesi vardı. Bu hayatta en nefret ettiğim şeylerin başını alkol çekiyordu.

Alkol demek babam demekti. Babam demek kontrolsüzlük ve bu kontrolsüzlüğün bedelini hep bizim ödemek zorunda kalmamız demekti.

Bu bedel o kadar ağır olmuştu ki içki içen herkes zihnimde olumsuz yöne doğru kayıyordu.

Tam tiksincrek bu ayyaş adamın yanından geçecektim ki adamın elini gördüm. Üstündeki yara izini ve alyansını. Annem öldüğünde kendini öldürmeye çalışan bu adam kafasına dayadığı silahı bile doğru düzgün tutamazken elinden vurularak silahını düşürmüştü.

Çok sevdiğinden değildi. Yalnızca vicdan yükünü taşıyamamış, sonra da bu yükü diğerleri gibi üstüme atmıştı.

Faysal Koçak, nefret ettiğim her şeyin vücut bulmuş hâliydi.

Bırakıp gitmek istedim. Allah var, şuracıkta ölseydi zerre umurumda olmazdı ama abimin zar zor topladığı bir aile itibarımız vardı. Onu daha fazla rezil etmesine göz yumamazdım.

Bu yüzden tiksinerek de olsa sarsmak için omzuna dokundum. "Baba!"

Leş gibi alkol kokuyordu. Üstelik ilk dürttüğümde hareket etmedi. Birkaç kere onu sarsmamdan sonra eğdiği başı yavaşça kalktı.

Gözleri gözlerime değdiğinde hissettiğim yalnızca nefretti. Eski Firuze olsaydı bir umut babasının iyi olmasını beklerdi. O ise hep daha kötüye gitmişti.

O mavi gözler değil beni tanımak, sanki kırk kat elmişim gibi baktı bana. "Sen de kimsin?" dedi sonra.

Yüzümde acımasız bir gülümseme peyda oldu. "Kızını tanıyamayacak kadar içtiğine göre yine şaraphanede yatmışsın."

Beni tanıyışını anbean izledim. O boş bakan gözler önce dehşetle doldu sonra ise öfkeyle. Artık bana karşı nasıl bir nefret besliyorsa burada sızmış olan o adam sendeleyerek de olsa kalktı.

"Niye geldin, aptal?" diyordu bu sırada. "Sen hiç düşmanından korkmaz mısın?"

Yüzümdeki nefret dolu gülümseme genişledi. "Senin gibi mi olayım, baba?"

Dediğimi duyduğu anda üzerime atıldı. Çocukluğumda birkaç istisnai sefer hariç hiç dayak yememiştim. Çünkü eskiden birazcık da olsa prensip sahibi bir adamdı ama yaşlandıkça o prensiplerini de kaybetmişti.

Eli yüzüme uzandı. "Firuze!" dedi yüksek sesle ama o kadar sarhoştu ki sadece geri çekilmem yetti. Neredeyse yeri boylayacaktı.

"Daha ayakta duramıyorsun, bir de gelmiş bana vurmaya çalışıyorsun," dedim.

Ayakta durmak için mücadele ederken nefret dolu bakışları bana doğru döndü. "Seni öldürürüm!" dedi. "Annenin ölüm sebebi senken nasıl hâlâ karşımda durabiliyorsun?"

Bu onun standart suçlamasıydı. Bu yüzden artık eskisi kadar acıtmıyordu.

"Sebebi olduğun şeyin suçunu bile kızına atacak kadar zavallısın sen," dedim. "Yediğin haltların hepsinin bedelini ben ödedim, biz ödedik. Adam olup pişman olacağına bir de üstündeki günah yükünü başkasına atarsın."

Yüzüme baktı. Sadece baktı. Gerçeği o da bilse de asla kabullenmeyecekti. Acı çektiği tek şey gençliğinde elde edemediklerinin hırsıydı. Bu uğurda da onu sevebilecek olan tüm ailesini harcamıştı.

Bir baba değil, düşmanmış gibi, "Uğursuz Firuze!" dedi bana. Sonra ise tüm enerjisi çökmüş gibi yığıldı sokağın ortasına.

Benim kendimi suçladığım her anın yansıması bu adamdı hatta bazı zamanlar hata yaptığımda kafamda onun sesini duyacak kadar da güvensizliklerimin sebebi olmuştu.

Yine de onun karşısında düşmektense kendimi Arjin'in ağacı yaktığı tepeden atmayı tercih ederdim. "Sebebi sensin, baba," dedim ona hiç acımadan bakarken.

Sürünerek köşeye doğru gitti ve ağlamaya başladı. "Yazık bana, karımı kaybettim," diye sayıklıyordu. "Çocuğumu da yaktılar, yazık!"

Sessiz olsaydı onu bırakıp giderdim ama ne yazık ki yaptığı her şey gibi bu ağıdı da boş gürültüden ibaretti. "Sus," dedim ona doğru eğilerek. "Rezil ediyorsun bizi!"

Çevreme bakıp bir çözüm yolu aradım ama halamın evine yakın, kendi evimize ise uzaktaydım. Üstelik bir arabanın sesini duyduğumda panikledim. Şu an bu adamın yanında durmaktansa gidip Zahide'sine serenat yapan Ahmet'ten yardım istemeyi yeğlerdim.

"Dur burada, geleceğim şimdi!"

Beni duyduğunu bile zannetmiyordum. Yine de bir telaşla oradan ayrıldım. Sokağın köşesinden döndüğümde yanımdan bir araba hızla geçti ama beni tanımamaları için dönüp bakmadım.

Bir yandan da sürekli dilimin ucuna beddualar gelip duruyordu ama sırf Arjin'in bedduasının korkusundan dilimi tutuyordum.

Ahmet'ten yardım istedim. O da bu duruma alışkın olduğu için hemen kabul etti lakin geri döndüğümde babam yoktu.

İnsan böyle anlarda en kötüsünü düşünür ve korkardı ama benim için en kötüsü olan ölüm bile *keşke* diyebileceğim bir lütuftu.

Keşke *babam* ölseydi.

Tüm suçlarını da yüklenip geberip gitseydi.

5

AKİK

"Yoluna cânum revân itsem gere cânâ didüm.
Yüzüme bin hışm ile bakdı did cânun mı var."

Bağırdım: "Ah sevgilim, canımı kurban etmem gerek senin için."
Sevgili, bin öfkeyle yüzüme baktı ve dedi ki
"Senin daha harcanmayan canın mı var?"

-Zatî

Külle yazılmış ihanetler zamanı geldiğinde tekrar tutuşurdu. Ezra gibi adamlar ise acıyla sınanır, ihanetle yoğrulurdu.

Ezra doğduğu andan geldiği yaşa kadar hep ihanetle sınanmıştı. Lanetinin ihaneti, ona verilen yeteneğin ihaneti, geçmişin ihaneti, peşindekilerin ihaneti.

İhanete o kadar alışkın bir adamdı ki bugün daha konuşturulmadan tek bir kurşunla öldürülen adamın ihanet etmediğini biliyordu.

Ama artık zamanın bile ona ihanet ettiğini sanıyordu. Çünkü hep en yanlış vakitte imkânsız aşkını karşısına çıkarması, ona yapılmış en büyük ihanet gibiydi.

Üstelik kavuşmak da haramdı. Bunu üç sene önce kabullenmek zorunda kalmıştı. Onun güvende olmasına karşılık ondan uzak kalmayı öğrenmişti. Sevdasını küle basmış, bir daha da ardından ona bakmayacağına yemin etmişti ama bazı yeminler sanki tutulmamaya da yemin etmiş gibiydi.

Bugün sevdiği kadınla tekrar yüz yüze gelmek zorunda kalan bu adam elinden gelseydi onu bir dakika bile daha fazla görebilmek için bütün yeminlerini çiğneyip geçerdi. Yine de bütün iradesini kullanarak ona olan sözünü tutmuş, bir daha gözünün içine bakmadan yanından geçip gitmişti.

Firuze. Adını duyduğunda ah ettiği ama doğduğu günden bu yaşına kadar da sevmekten asla vazgeçemediği Firuze.

Lanetin etkisiyle imkânsız, onu sevmeyişiyle mümkünsüz Firuze.

On gün geç gelse belki de yine senelerce görmeyeceği ama yine en tehlikeli anda buraya gelmeyi seçen Firuze. Tüm gününü mahvettiği yetmiyormuş gibi yine sadece varlığıyla bile her şeyi çok daha tehlikeli hâle getirmişti.

Üstelik şimdi attığı adımdan aldığı her nefese kadar Ezra'ya dertti.

Sırf o yaşasın diye. Onsuz, mutlu ve sakin bir hayat sürsün diye...

Tam olarak aynı sebeple eve dönerken sokağın köşesinde sızmış olan Faysal Koçak'ı arabasına almıştı. O sırada yanında olan Bedran ise durumdan hiç memnun değildi.

"Bıraksaydık da yolda kalsaydı," dedi.

Bıraksaydı bu ayyaş adam arabanın yanından bir hışımla geçip muhtemelen yardım istemeye giden o kadına yük olacaktı. Ezra sevdasına sırtını dönmüş olabilirdi. İmkânsızı kabullenmiş de olabilirdi ama bugün Firuze küçücük bir yardım istese -ki gururundan asla istemezdi- iki eli kanda olsa da gelirdi.

Arkadan leş gibi alkol kokusu gelirken Faysal sızlanmaya başladı. "Yazık bana," dedi ağlıyormuş gibi ses çıkarırken. "Yazık bana!"

Ezra bu hayata, sesleri olduğu gibi duymaktan çok, onların yarattığı titreşim bozulmalarını algılayabilen bir bedenle gelmişti.

Bu hassasiyet yalnızca seslerle sınırlı değildi; özellikle taş gibi yoğun maddelerin taşıdığı uyumsuzluk, onda kelimelerden önce bedensel bir tepki yaratırdı.

Günümüzde buna frekans ya da enerji duyarlılığı denebilirdi ama gerçek bu değildi. Gerçek, onun soyuna verilen bir görevden ibaretti.

Ezra için bu başlangıçta sadece ayırt edemediği yoğun bir gürültüydü. En sessiz ortamda bile sanki çok kalabalık bir caddede yürüyormuş gibi hissediyordu. Bu yüzden babası onu yurt dışına götürmek zorunda kalmıştı, zaten yeteneği de orada keşfedilmişti.

Bütün duyuları aşırı hassastı ama duyma özelliği en baskın olanıydı. Bu yüzden kendini eğitmeyi öğrenene kadar sesleri önleyici bir cihaz kullanmıştı.

Daha cihazı kullanırken hisler kulaklarında beliren ince bir vızıltı ve göğsünde ya da midesinde sebebini hemen adlandıramadığı bir baskıyla ona kendini gösterirdi. Şimdi ise aldığı eğitimler ve yüzleşmek zorunda kaldığı tehlikeler sonucunda bütün hisleri ayırt edebiliyordu.

Bir tek Koçak soyu hariç. Onlar özel bir korumaya sahipti ama ilginç bir şekilde arkadaki adamın yas değil de öfke dolu olduğunu göğüs kafesindeki kesik baskıdan bile anlayabiliyordu.

Bedran arkasını dönüp tiksintiyle Faysal'a baktı. Her zamanki gibi hiç lafını esirgemeden, "Senin için tek yazık olan hâlâ nefes alıyor olman," dedi.

Bu ailede kimse Faysal'ı sevmezdi ama başı Bedran çekerdi çünkü Baran onun en yakın arkadaşlarından biriydi ve arkadaşının sürekli dayak yediğini görmek bu adama karşı hep kinli olmasına sebep olmuştu.

Yine de Faysal, Koçakların başı ve Firuze'nin babasıydı.

Bu yüzden, "Sus, Bedran!" dedi bakışlarını yoldan ayırmadan.

Aldığı cevap ise Bedran'ın nadiren gösterdiği öfkesiyleydi. "Kıyamadın yine Firuze'ne."

Bu sefer kafasını çevirip kardeşine uyarı dolu bir bakış attı.

"Bu bakışı atacağın kişi ben değilim."

Tam o anda Faysal tekrar sayıklamaya başladı: "Firuze! Uğursuz Firuze!"

Faysal eskiden çocuklarını bir nebze olsa da severdi ama büyüdükçe hepsinden uzaklaşmış, hatalarını en çok yüzüne vuran çocuğu Firuze olduğu için ona karşı ayrı bir nefret beslemişti.

Ezra sevmiş ama sevilmemiş olabilirdi ama babası da olsa sevdiği kadına kimsenin hakaret etmesine müsaade etmemişti. Daha önce de Faysal, onun yanında Firuze'yi rencide ettiğinde haddini bildirmişti.

Şimdi de arabadan indikten sonra talimat verecek, Faysal'ın müdavimi olduğu şaraphaneye girişini yasaklatarak bu konudaki tavrını bu iğrenç herife tekrar hatırlatacaktı.

Yine de Faysal'dan önce kin tuttu mu asla unutmayan erkek kardeşine söz geçirmesi gerekiyordu.

"Bazen benim de sana hak veresim geliyor, Faysal Efendi!"

Ezra, Bedran'dan duyduğu bu söz ile bir hışımla ona döndü. "Kırarım o çeneni!" dedi.

Bedran'ın yüzündeki öfkeli ifade yerini her zamanki gülüşüne bıraktı çünkü abisinin ciddi olduğunun farkındaydı. "O çeneme ihtiyacın var," dedi daha sakin bir sesle. "Bu sayede o beyefendi bugün gayet eğlendi."

Bedran'ın o adam dediği kişi yaklaşık altı senedir boyun eğdiği sistemin teftişçisiydi.

Zake Rinaldi.

Sadece şansı ve yeteneği sayesinde çok zengin olduğu sanılan Ezra Saruhan'ın gücünü ölçmeye gelmişti.

Bu olayın dahası da vardı. Üstelik adamın sadece teftiş için değil, bir tuzak hazırlayıp sonra da Ezra'yı tam olarak bu tuzağa düşmüşken yakalamak istediği için geldiği aşikârdı. Ama Ezra için babası öldüğü günden bugüne çok şey değişmişti.

Artık koyun postunun ardında gerçek bir kurt vardı. O kurt ise bir daha ailesinden kimsenin onlara yem olmasına izin vermezdi.

Bu yolda en büyük yardımcısı ise bu hayatta bir amaç edindirmeseydi bir gün bir köşede ölüm haberini duyacağına emin olduğu kardeşiydi.

Ezra dünyanın en zengin adamlarıyla ve kurdukları kötülük dolu sistemlerle uğraşmış, onları kandırmak ve manipüle etmek için birçok badire atlatmıştı. Bu sırada en çok kardeşine sırtını yaslamıştı.

Arabayı konağın önünde durdurduğunda sevdiği kadına hakaret etmesine rağmen Bedran'a vurmamasının tek sebebi de tam olarak buydu.

Kapıyı açtı ve konağın tam önünde ilk Celal'i gördü. Celal ise onu gördüğü an hemen ceketinin önünü ilikledi. "Celal, arabanın içinde Faysal Koçak var," dedi. "Odasına taşıyın."

Celal *baş üstüne* der gibi başını eğdi. "Hemen, ağam!"

Sonra konağın kapısından içeri girdi. Şimdi avlu bomboştu çünkü muhtemelen herkes terastaydı. Bugün sabah ise yerde altınlar ve avlunun ortasında ise güzelliği başa bela Firuze vardı.

Yüreği sızladı. Bunca senedir bir türlü sevmekten vazgeçemeyen yüreği, kendini yalnızca kahrolmaya layık görüyordu.

"Hep fedakâr ağam."

Kardeşini bu sefer uyarırken sesi hissettiği acı yüzünden tahammülsüzdü. "Bedran!"

Ezra onu ilk gördüğü anı unutamıyordu. Hafızasından silmek istiyordu ama ateşten gözler aklına kazınmış gibiydi.

Bedran onun peşinde yürümeye devam ederken gerçeklerle sabrını son haddine kadar zorluyordu.

"Ne Bedran?" dedi. "İstersen ben senin yerine diyeyim gerçekleri. Kimsenin umursamadığı senin de hep susarak taşıdığın dertlerini."

Merdivenden çıkarken abisinin gerçeklerini bir bir sıralamaya başladı.

"Bak abicim, sabrımın şirazesi kayık. Bugün tahammülüm de eksik tartar. Ezelden yanık olduğum sevdiğim dönmüş memleketime. Üstelik benim başımda yine binbir musibet var. Yine gelmiş şerefsizin biri gücüm onu ezip yerine geçecek kadar artmış mı diye teftişe çıkar. Ben hangi birine yetişip koruyacağımı şaşırırım. Gel, sen de beni sınama."

Ezra merdivenin sonunda durdu. Kardeşine döndüğünde o hep alaycı olan adam bu sefer ciddiydi çünkü abisinin senelerce nasıl acı çektiğini görmüştü.

"Desene böyle, abi!" dedi Bedran. Sesindeki sitemi duymak Bedran'ı tanıyan biri için şaşırtıcıydı çünkü o her şeyi alaya vurmasıyla bilinirdi ama abisi onun için babasından bile kıymetliydi.

"Bir kere sen canlarını yak onların. Kül et yüreklerini, tıpkı seninkini kül ettikleri gibi."

Ezra bu yüzden bu sefer kızmadı ona. Anlamıştı. Öfke çoğu zaman göğsünde yankı bulurdu ama bu öfke değildi. Bu kederdi çünkü keder öfkeden de beterdi.

Çoğu zaman içinin kavrulmasına sebep olacak kadar acı verirdi. Senelerdir sigara içmiyordu. Nefes onun işinin bir parçası olduğu için uzak duruyordu ama tam o an tekrar sigaraya başlamak istemişti.

Görünen oydu ki bazı illetler de en kötü anı için fırsat kolluyordu.

Elini kardeşinin omzuna koydu. "Git, kendi işlerini hallet abicim," dedi.

Sonra arkasını döndü ve odasına ilerledi. Bedran ise arkasından konuşmaya devam etti: "Ne tesadüf ki benim işim de sensin."

Kendi odasına gitti, duş aldı, kan sıçramış olan gömleğini değiştirdi. Dokunması, işlemesi gereken taşlar vardı ama hiçbirini yapacak kadar konsantrasyona sahip değildi. Bu evdeki çalışma odası özel bir yalıtım malzemesiyle kaplıydı ama şu an duyuları o kadar hassastı ki sanki odanın içerisinde büyük bir kalabalık vardı, her birinin sesi ve hisleri onun üzerine hücum ediyordu.

En son ergenliğindeyken bu tip bir duyusal hassasiyet yaşamıştı. Sabaha kadar ateşler içerisinde yanarken annesi başında beklemiş, babaannesi ise baş ucunda okumalar yapmıştı.

Sonra sabah uyandığında Yâde Arjin ona eğilmiş ve boynundaki kehribar taşlı tılsıma dokunarak, "Kehribar, ateşi taşımak için doğdu ama daha ateşi taşıyacak kadar güçlü değil, Üzeyir'im," demişti.

Ateş Firuze'ydi. Kehribar ise *Ezra*.

Ne yazık ki o sıralarda Ezra onu taşıyacak kadar güçlü değildi.

Sonra *kehribar* ateşi taşıyacak kadar güçlenmiş ama *ateş* kehribarı istememişti.

İşte, bu da Ezra'nın imkânsız aşkının özetiydi.

Tekrar dışarı çıktığında annesi ve yengesinin bir düğüne gittiğini öğrendi. Terasta sadece Arjin ve onu gördüğü her fırsatta sinir etmeyi kendine görev edinen Bedran vardı. Görünen oydu ki o buradan hiç ayrılmamıştı çünkü kıyafeti aynıydı.

Arjin hiç uzatmadan mevzuya girdi: "Yemeğe niye gelmediniz?"

Bedran karşısındaki sedire oturmuş, babaannesine sinir bozucu bir gülümsemeyle bakıyordu. "Misafirin yok muydu, Arjin Sultan?" dedi.

İma ettiği kişi Firuze'ydi. Arjin de bunu bilerek, "Boş boş konuşma!" dedi. "Sanki bize güvenip yemeğimizi yerlermiş gibi."

Arjin torunlarını canından çok severdi ama Bedran'la çok ilginç bir bağları vardı. Bedran onu sinir etmeyi pek bir sever, Arjin de ona sanki torunundan nefret ediyormuş gibi karşılık vermekten asla vazgeçmezdi.

Oysa biri Bedran'a bir şey yapsa onu çiftesiyle vuracak olan ilk kişi kendisiydi.

Bedran cevap vermeden Arjin bakışlarını en büyük torununa çevirdi. "Firuze'yi neden getirdin diye sormayacak mısın, Üzeyir'im?" dedi. Ezra'ya Üzeyir

diye seslenen tek kişi Arjin'di. Neden ona Üzeyir dediği sorulduğunda, "Ezra, Üzeyir peygamberin adıdır, bilmez misiniz?" derdi.

Yine de Arjin'i bir nebze olsun tanıyan herkes onun hiçbir şeyi boşuna yapmadığını bilirdi. Ezra bu yüzden, "Oyunlarına akıl sır erdirmeyi uzun süre önce bıraktım," dedi.

Bu cevap Arjin'in hoşuna gitmedi çünkü Ezra'yı çekmek istediği mesele belliydi. Bozulduğunu belli edercesine, "Yarın sabah ortadan kaybolma," dedi soğuk bir sesle. "Sana göstermek istediğim bir şey var."

Ezra uzun zamandır bu aileden uzaktı ve gittikçe de uzaklaşıyordu. Bunu yapmasının tek sebebi aslında onları kendi karanlık hayatından korumaktı ama her zaman bir bahanesi olurdu.

Yine o bahaneyi kullanarak, "İşim var," dedi.

Ama Arjin bu bahaneleri pek de takan biri değildi. "Mühimdir," dedi ısrarla. "Kalasın."

Arjin'le tartışmak boşunaydı. Bu yüzden Ezra terasın sonuna doğru ilerledi ama sonra yan taraftaki duvarın ardından neşeli bir kahkahanın sesini duydu.

Bu sırada Bedran'la Arjin hâlâ tartışıyorlardı.

"Ben de kalayım mı, Arjin Sultan?" dedi Bedran.

Arjin ise homurdandı. "Sen git o karılarının yanına!"

Bahsettiği kadınlar Mata Hari'deki dansçılardı.

Bedran kıs kıs güldü. "Ne zaman kızları haremime almışım gibi davranmaktan vazgeçeceksin?"

"Nerede belalısı olan varsa onu bulmayı bıraktığında."

Ezra arkasını dönmek istedi ama gülüşmeler arttı. Onun gülüşünü anında ayırt eden zihni ise en az kalbi kadar acı çekmeye meraklıydı.

Bedran'ın sesi kısa bir an dikkatini dağıttı. "Kurtarıcı kompleksim var," dedi.

Babaanneleri ise ağzının içerisinde küfretti. "Senin sadece zıkkımın var."

Bedran en çok bu kadınla uğraşmayı seviyordu. "Mal sahibine benzemezse haramdır."

Ve sonunda Arjin'i çıldırmayı başardı. "Tu qelsî![15]" dedi. "Xwe pêşiya min ji te re bigre.[16]"

Sonra kalkıp gitti. Bedran kıs kıs gülerken abisi ise duvarın ardındaki kadına bakmamak için cebelleşmekteydi ama bu boşa bir çabaydı çünkü konuşmasını duyabiliyordu. Sesini duydukça yüzünü de göresi geliyordu.

Bu yüzden pes edip duvara doğru ilerledi. Bu duvar daha Ezra çok uzamamışken yapılmıştı. Duvar ustası da bu ailenin erkeklerinin uzun olacağını

---

[15] (Kürtçe) Boş adamsın!

[16] (Kürtçe) Gözümün önünden çekil.

hesaba katmamıştı. Bu yüzden Ezra ve diğer Saruhan erkeklerinin istedikleri anda rahat rahat Koçak konağının terasını görme imkânı vardı.

Ezra fazla yaklaşmadı. Daha doğrusu sürekli kötülükle mücadele etmek zorunda olan bu adamın şimdi yıllardır görmediği sevdiği kadına bakmaya cesareti yoktu ama bir iki adım atmak bile Koçak konağının terasında kızların eğlendiğini görmesine sebep oldu.

Firuze sedirde oturmuş, Dildar da omzuna yaslanmıştı. Upuzun, simsiyah saçlarını ona yeşim taşından yaptığı ilk tokalardan biriyle başının tepesinde toplamıştı.

Zahide, Hülya ve Celal'le yaşadığı bir olayı anlatıyor, hepsi birden gülüyordu. Firuze'nin de güldüğünü görmek Ezra için beklenmedik bir anda kurşun yemek gibiydi.

Niye bu kadar güzeldi? Niye yıllar Ezra'ya acımasız davranırken bu kadını daha da güzelleştirmişti?

İçindeki keder hissi öyle büyüdü ki gözlerini sevdiği kadının gülüşünden uzaklaştırıp boş boş duvara baktı ve sonra duvarın aralığına tıkılmış sigara paketini gördü.

Bedran genelde terasta sigara içerdi ve paketlerini oraya buraya saçıp sonra da unuttuğu için mutlaka birini bu duvarın boşluğuna koymaya başlamıştı.

Şeytana uymak istemedi. Bir daha o merete bulaşmak istemedi ama sonra sanki kendi iradesinde değilmiş gibi ellerinin önce duvara uzandığını, sonra da titrediğini fark etti.

Koskoca mücevher tasarımcısı Ezra Saruhan'ın elleri titriyordu. Bu eller milimetrik taşlarla uğraşırken titremezdi ama şu an sanki cezalandırılmak üzere olan bir çocuk gibi titreme nöbetine tutulmuştu.

Üstelik göğsündeki kehribar taşı da alev almış gibi yanıyordu.

Sigara paketini aldı ve sanki yıllardır bırakmamış gibi yanındaki çakmakla bir sigara yaktı. Ciğerlerine ilk nefesi çektiğinde artık kederi somutlaşmıştı.

Birinciyi bitirdi. Yeşim geldi ve ona hediye getirmediğini duyunca halasına kızıp trip atıp gitti.

İkinciyi bitirdi. Bedran yanına geldi ve o da sessizce bir sigara alıp yaktı. Bu sefer abisinin acısına saygı duyarak sessiz kaldı.

Üç, dört, beş... Hepsi biterken ikisi de sessizdi.

Firuze bu sırada ayağa kalktı ve Sahra'ya seslendi: "Sahra kalk bir, ne olur!" Sahra'nın kaşları çatıldı ama kalktı ayağa.

Firuze elinden tutuyordu onun.

Saruhanlardan ikincisinin mavi gözleri Sahra'ya kilitlenirken kızlar birbirlerine gülümsüyorlardı.

"Şimdi karşıma geç," dedi Firuze. Durdurdu Sahra'yı tam karşısında. Sonra kirpiklerini kırpıştırdı nazlı nazlı.

Kimse onun ne yaptığını anlamıyordu ama sonra konuştu: "Zahide'm deme, Âşık." Elini kalbine bastırdı Firuze, Zahide'yi taklit ederken. "Öleceğim bak şimdi, vallahi."

Zahide, o ve yakında evleneceği kocasının taklit edildiğini görünce aynı Hülya gibi yazmasının kumaşıyla yüzünü gizledi.

Sıra ona gelmişti. Bu yüzden utançla inledi.

"Gül şimdi, Sahra," dedi Firuze. Sahra onun ne yaptığını anlamasa da sahte bir şekilde güldü.

Firuze nazlı nazlı iç çekti. "Öyle gülme Âşık, ölüp gideceğim şimdi," dedi. Bu anda en çok gülen ise Ayşe'ydi çünkü her gün bu hâllerine şahit oluyordu.

Sahra bile gülmeye başladı bu taklitten sonra. Uzaktan izleyen iki Saruhan da karşılıklı duran iki kıza ayrı ayrı bakıyor ve farkında olmadan tebessüm ediyorlardı.

Firuze, Sahra'nın arkasına geçti. "Ne yapayım, kurban olduğum?" dedi sesini kalınlaştırarak. "Sen benim özümsün. Neşet Baba'nın dediği gibi, özü gülmeyenin yüzü güler mi? Ben seninle gülerim hep."

Herkes Firuze'nin birebir taklidine gülerken Hülya, Zahide'ye bakıp oh çekti.

Zahide ise, "Vallahi böyle konuşur Âşık," derken çok utanmıştı

Sonra en küçükleri olan Asaf yanlarına geldi, normalde konuşacaktı ama Bedran dürterek susturdu onu. O da senelerdir yalnızca uzaktan izlediği en yakın arkadaşına baktı.

Dildar üç sene önce her sırrını paylaştığı, yediği içtiği bile ayrı gitmeyen yoldaşıydı. O gün çiftlikte o olay yaşandıktan sonra onu öyle bir hayatından çıkartmıştı ki Asaf'ın canı en az babasının öldüğü günkü kadar yanmıştı.

Şimdi ise senelerdir olduğu gibi ona uzaktan bakmaktaydı.

Üç kardeşin de Koçak ailesiyle bir hikâyesi vardı.

Üç kardeş de birbirlerine benzerken karakterleri bir o kadar ayrıydı.

Üstelik Asaf çiftlikten ayağının tozuyla geldiğinden üstüne ahır kokusu sinmiş, binici çizmelerinde ise çamur varken Bedran ise her an bir *talk show* sunabilecek kadar parlak, bordo bir gömlek giyinmişti.

Ezra ise simsiyahtı. Tıpkı hayatı ve şu anki ruh hâli gibiydi.

Koçak ailesinin bu neşeli sohbetini izleyen üç Saruhan'dan ilk Bedran aralarındaki yabancıya dikkat etmişti.

Uzaktan sadece renkli gözlü olduğunu tahmin edebildiği kadın siyah şalı ve sade giyimiyle ilk başta dikkat çekmiyordu ama gülümsediğinde Bedran tuhaf bir aşinalıkla dikkat kesilmişti.

Güzel bir kadındı fakat Bedran her gün güzel kadınlar görüyordu. Bedran'ın aşinalığı farklı bir türdendi. Normalde sessiz kalmaya devam edecekken kendini tutamadı. "Firuze'nin yanındaki kim?" dedi.

Ezra yanında olduğunu fark etmediği iki kardeşine döndü.

"Adı Sahra," dedi Asaf. "Avukat o da. Geçen sene Kadir abinin bürosunda görmüştüm. Hiç tanışma fırsatım olmadı ama Firuze ablayla birlikte kalacak kadar yakınlarmış."

Bedran tekrar kadına bakışlarını çevirdiğinde artık gülümsemiyordu. Suratında anlaşılmaz bir ifadeyle Sahra ve Firuze'ye bakıyordu.

"Sanki onu bir yerden tanıyorum."

Bedran hislerine güvenirdi. Kadını net bir şekilde görebildiği ilk andan itibaren içinde tuhaf bir his peyda olmuştu. Bu sanki kaşıntı gibiydi. Belki de toz tutmuş bir anısının tesiriydi. Yine de şu an birden bu hatırayı ortaya çıkarma isteğine bürünmüştü.

Asaf, "Öyle baktığına göre yürek yedin abi herhâlde," diyene kadar da kadını incelediğinin farkında değildi. "Firuze abla seni Malabadi Köprüsü'nden sallandırır."

Bedran, Asaf'a dönüp ensesine bir tane yapıştırdı. Tam ona sövecekti ki Asaf kaçış yolu olarak diğer abisini kullandı.

"Ezra abi, sen tekrar sigaraya mı başladın?" dedi Bedran ensesini tutup sıkarken.

Bedran tatsız bir şekilde gülümsedi. "Sebebi geldiğine göre."

Ezra bir şey söylemedi. Yanlarına koydukları kül tablası artık dolmak üzereydi. Asaf abisine hüzünle baktı. Onu artık çok az gördüğü yetmiyormuş gibi her gördüğünde de daha mutsuz olduğunu hissediyordu.

Abisi bu hayatta en çok güvendiği kişiydi. Üstelik onun gözünde aynı zamanda bir baba gibiydi. Bu ailenin yükünü taşıdığı yetmiyormuş gibi bir de üstüne herkesin sorununu çözerdi.

Bu yüzden bu hayatta mutlu olmayı en çok hak edenin o olduğuna inanıyordu. Böyle sessiz ve efkârlı görünmesine katlanamıyordu.

Duvara çok yakın değillerdi fakat o daha da uzaklaştı. Sonra, "Gideyim ben," dedi daha fazla Dildar'a bakıp acı çekmek istemediği için. "Raziye teyzenin bugün koyunu doğum yapacaktı."

Bedran güldü. "Sen dua et de koyun ebesine çok sövdürmesin."

Asaf ise abisinin bu uğraşmalarına alışkın olduğu için ona tebessümle karşılık verdi. "Sahibi bana dua etsin de razıyım," dedi.

Asaf giderken Bedran'ın gülümsemesi ağır ağır soldu. "Bu çocuk bu aile için çok masum," dedi.

Üstelik iki abisinin de nelerle mücadele ettiğinden haberi yoktu. En büyük abisi ise onun bu işlere bulaşmaması için elinden geleni yapıyordu. Ezra, "Öyle de kalacak," dedi kesin bir hüküm gibi.

Neredeyse bir saat geçtiğinde artık kül tablası dolmuş, Ezra yıllardır sigara içmemenin acısını çıkaracak kadar sigara içmişti.

Gözlerini bir türlü sevdiği kadından ayıramıyordu. Gözü gözüne değmediği sürece sanki ona bakarak bitmek bilmeyen özlemini bir nebze olsun doyurmaya çalışıyordu.

Bedran en nihayetinde sabrının son demlerine kadar kendini tuttu ama sonra dayanamayıp abisini bulduğunda gözlerinin kan çanağına döndüğü gün soramadığı o soruyu sordu:

"Neden peşinden gitmedin abi?" Ezra bitmek üzere olan sigarasından son bir nefes çekip birikmiş küllerin üzerine bastı.

"Çünkü annesinin daha toprağı kurumamışken onu ezip geçemezdim," dedi.

Annesi, kendi annesi. Babası, onun babası. Amcası, yengesi hatta uzak bir Saruhan akrabası bile bu sevdaya karşıydı.

Üstelik onlar daha yeni yeni bu duyguları anlamlandırabileceği yaşa geldiklerinde ailenin neredeyse tamamı çoktan bu ihtimale düşmandı. Bu düşmanlık sadece lafta olsaydı belki ikisi de bu kadar etkilenmezdi ama babasından ilk dayağı bu sevda yüzünden yemiş, amcasından ise çok daha fazlasını çekmişti.

Firuze ise sevmiyor olsa bile gözünün önünde annesinden bu sebeple ağır bir tokat yemişti.

"Başımdaki bela da bitmiyordu," diye devam etti Ezra. "Her şeyi lanetten, laneti de bizden bildiler."

Oysa değildi, mesele çok daha derindi.

Bedran da bunu bilerek, "Peki ya sevseydi?" diye sordu.

Tüm dünyayı karşıma alırdım.

Hiç teklemeden kuracağı bu cümlenin karşılığını bir kere olsun almamıştı. Binlerce kere bu ihtimali düşünmüş ama hiçbir zaman kavuşamamıştı.

Şimdi artık iki cihan bir araya gelse imkânı yoktu çünkü on gün sonra uzun yıllar buraya dönmeyi planlamıyordu. Ona verilen bazı görevleri yerine getirecek ve başındaki bekçi doğal yollarla ölene kadar geri gelmeyecekti.

O zaman da asıl mücadelesi başlayacak; değil bir sevdanın peşinde koşmak, belki de bu uğurda bir köşede geberip gidecekti.

"Buradaki tedbirler artırılsın," dedi. "On gün sonra gittiğimde tek bir problem duymak istemiyorum."

"Peki, abi."

2. GÜN

Midyat'a adım atmamın daha ikinci gününde hem sevdiğim adamın yüzüme bakmayışını hazmetmek hem de o rezil babamı yol kenarından alıp eve bıraktığını duymak benim için pek de mutluluk verici değildi.

Üstelik Dildar buraya gelişimin asıl sebebine dair sürekli sorular sormaya çalışmış ve ben de konuyu kapatmak için kırk takla atmaktan yorulmuştum. Bu yüzden Arjin sabah kahvaltıdan sonra haber gönderip bizi çağırdığında ona çok kızgın olmama rağmen hiç itiraz etmeden kabul ettim.

Yanımda gelen Sahra en az benim kadar sessizdi. Benim ise kafamda kırk tane tilki birbirini kovalıyor, biri bile doğru düzgün fikir yürütemiyordu. "Ne düşünüyorsun?" dedi Sahra bizim konağın kapısından çıkarken.

"Yâde için mi?" dedim direkt çünkü tam olarak onu ve dün halamla yaptığımız tılsımla ilgili konuşmayı aklımdan geçiriyordum.

Sahra başını onaylarcasına salladı.

Ben ise iç çektim. "Bilmiyorum," dedim. "Korunma tılsımımız hakkında konuşmalı mıyım, hiç bilmiyorum."

Diğer konaktan içeri geçerken güneş sıcaklığını iyiden iyiye hissettiriyordu. Benim üzerimde kare yaka, yarım kollu mavi renkte bir elbise vardı. Sahra ise bugün beni şaşırtarak aynı renkte şal takıp krem rengi ceketli bir takım giymişti.

Boynumdaki firuze taşlı kolye ve saçımdaki yılan gibi kıvrılan saç aksesuarıyla muhtemelen strese girdikçe oynayacaktım.

Üstelik buraya tekrar gelmek bana yalnızca Ezra'nın yüzüme bakmadan çekip gittiği o anı hatırlatarak işkence edecekti.

Sahra bir kere daha gece benim odamdayken ona bu mevzuyu anlatınca sorduğu soruyu sordu: "Halanı tehdit etmiş olabilir mi?"

Omuz silktim. Sonra kısık sesle, "Her şey olabilir," dedim. "O adamın takıntısı bu kadar büyükken herkesi bu işin içine katmış olabilir."

Şu an aslında düşmanın evindeydik ama benim kendi evimde de düşmanım vardı. Bu yüzden de bu konuyu konuşmaktan çekinmiyordum.

"Tıpkı babam gibi," dedim.

Sahra'nın bakışları acı doldu. Aynı yaradan sınanmak bizi birbirimize daha çok yaklaştırmıştı.

Tam o sırada elinde kahve bardaklarını taşıyan Arjin'in yardımcısını gördüm. Pamuk teyze aynı zamanda bu evin kahyasıydı. Yaşlı olmasına rağmen atik ve bir o kadar da çalışkandı.

Bizi çocukluğumuzda sokakta oynarken en çok besleyen oydu.

"Pamuk'um!" diye seslendim ona. Beni görünce yanındaki yardımcı kıza verdi tepsiyi ve sımsıkı sarıldı bana.

"Güzel Firuze'm!" dedi saçlarımı okşayarak. Ben de onun tombik yanaklarından öptüm. "Nadir babam nasıl?" dedim sonra.

"İyidir," dedi Pamuk teyzem. "Bu aralar ağrıları var ama sağ olsun Arjin Hanımağa'm sürekli kremler hazırlar ona."

Nadir baba buradaki ahırdan ve çiftlikten sorumluydu. En eski veterinerlerden biri, aynı zamanda da ödüllü bir jokeydi ama ayağını kırınca hem jokeylik hem de veterinerlik kariyeri sona ermişti. Arjin'in onun elini tuttuğunu yoksa işsiz kalacağını hep söylerdi. Şimdilerde en iyi öğrencisinin Asaf olduğunu biliyordum.

Birlikte sürekli köylere gidiyorlardı. Muhtemelen bu yüzden çok yoruluyor ve eski ağrıları tekrardan nüksediyordu.

"Allah şifa versin," dedi Sahra.

"Sağ olasın, Sahra kızım!" dedi Pamuk teyzem. Sahra'yla da selamlaştıktan sonra da bize Arjin'in odasına kadar eşlik etti.

Allah'tan ne avluda ne de terasta kimse vardı. Muhtemelen öğlen sıcağı geldiği için kimse dışarı çıkmaya cesaret edemiyordu.

Kapının önüne geldiğimizde Sahra'ya döndü. "Yâde odasında önce Firuze'yi ağırlamak ister kızım," dedi. "Bir şey danışmak istermiş ona. Ben de o sırada sana bir kahve hazırlayayım." Sonra mahcup bir şekilde gülümsedi. "Senin için mahsuru var mıdır?"

Sahra bu tatlı kadına gülümsedi. "Elbette yoktur."

Ben ise gerildim çünkü sanırım Arjin'in benimle konuşacağı konu benim de ona bahsetmeyi düşündüğüm konuyla aynıydı. Odaya kısa bir süre Pamuk teyzem girdi, sonra beni çağırdı. Ben girdikten sonra kapıyı kapattı.

Arjin'in odası hiç değişmemişti. Burayı eskiden oda değil de küçük bir ev gibi görmemin sebebi ise geniş olmasıydı.

En uzak köşesinde cibinlikli yatağı, ceviz ağacından dolapları, sandıkları, rahlesi, çalışma masası ve bazı özel misafirlerini ağırlamak için küçük bir divanı bile vardı.

Divan tam olarak çalışma masasının karşısına konumlandırılmıştı. Arkasında ise o meşhur hadisli tablosu vardı. Masanın üstündeki küçük çekmeceli dolapların hepsinde kıymetli taşlar olduğunu biliyordum. Arjin önündeki ayaklı merceğe eğilmiş, elindeki yüzüğe odaklanmıştı.

"Niye beni çağırdın?" dedim soğuk bir sesle.

"Otur, kıymetlim!" dedi bana bakmadan. "Düne dair bana kızgın olduğunu bilirim ama sen de bilirsin ki o ahım hariç bu ahir ömrümde ne yaptıysam hep sizin iyiliğiniz için yaptım," dedi.

Emrine itaat etmedim. "Lanet o, meyme!" dedim öfkeyle. "Hepimizin hayatının içine eden lanet."

Sonra ona doğru yaklaştım. "Ve o şerefsiz!" dedim ona bildiklerini hatırlatarak.

İşte o zaman yüzükten başını kaldırıp bana baktı. Acısını gördüm, benden bu sefer saklamadı. Sanki o da en az benim kadar ihanete uğramıştı ve benim acımın bin katı kadar bu lanet için acı çekmişti.

"Vardır Rabb'imin bir kerameti," dedi.

Ben de buna inanıyordum ama beni tutan Allah'ın adaletine inancımdı. Yoksa eskiden her konuda sabırsız olan ben, bir cinayet için asla bunca sene plan yapmazdım.

Ellerimi göğsümde kavuşturarak ona doğru yürüdüm. "Sen tekrar yüzük tasarlamaya mı başladın?" dedim.

Bakışları tekrar elindeki yüzüğe değdi. "Kıymeti büyük olunca," dedi.

Elbette çocukluğumdaki gibi merakım uyandı. Kıymetli, parlak olan şeylere her zaman zaafım vardı.

"Kime peki?" dedim. Arjin bizzat uğraştığına göre oldukça mühim biri olmalıydı.

O ise sanki önemsizmiş gibi, "Kime nasip olursa," dedi. "Taşı o kadar kıymetli ki üstünde oynamaya kıyamadım."

Merakım o kadar cezbedilmişti ki masanın önüne kadar geldim ve Arjin'in ellerindeki yüzüğe daha dikkatli bakmaya başladım.

O ise yüzüğü göstermek için bana doğru uzattı. Elime aldığımda ilk duyumsadığım ağırlığıydı. Normal bir yüzüğe göre oldukça ağırdı. Kenarları alışılmış yüzükler gibi keskin değildi. Gövdesi tek bir düz hat hâlinde kalın bir som altındandı. Yüzüğün yanları ne tamamen yuvarlak ne de köşeliydi, ışık vurdukça altının yüzeyinde yumuşak geçişler oluşuyordu.

Gövde yukarı doğru incelerek taş yuvasına ulaşıyordu. Kehribar klasik tırnaklarla tutulmamıştı; altın, taşı kavramak yerine çevresini sarar gibiydi. Taş yuvası yüksekte durmuyor, yüzüğün içine gömülmüş hissi veriyordu.

Kehribar oval formdaydı fakat kusursuz bir simetriye zorlanmamıştı. Yüzeyi pürüzsüzdü ancak ışık altında bakıldığında içinde katman katman derinlik olduğu fark ediliyordu. Rengi bal tonundan koyuya doğru geçiyor, kenarlara yaklaştıkça daha sıcak bir altın yansıma alıyordu.

Bu zamana kadar diğer yüzüklerden farkının ne olduğunu anlamamıştım ama yüzüğü ışığa tuttuğumda gördüğüm mavi yansıma dudaklarımın hayretle aralanmasına sebep oldu.

"O içindeki mavi kehribar mı?" dedim şaşkınlıkla birlikte.

Mavi kehribarın dünyada çok nadir bulunduğu yetmiyormuş gibi bir de bir başka kıymetli kehribarın içinde hapsolmuştu. Belki de elimde tuttuğum yüzükteki bu taş, dünyada bu şekilde var olan tek taştı.

Arjin nadiren gösterdiği gülümsemesiyle bana bakarken, "Nasıl karışmış?" dedim.

"İlk çekirdeğin üstüne reçine akmış ve sonra yüzyıllarca bir arada kalınca mühürlenmişler," diye açıkladı.

Milyonda bir ihtimaldi ama Yaradan bu ihtimali de var etmişti.

"Bu taş paha biçilemezdir," dedim hayranlıkla yüzüğü izlerken. Bu hayatta en çok kehribar taşına zaafım vardı. Ezra'nın tılsım taşı olduğunu yok saysam bile her zaman rengine, hikâyesine, yıllandıkça kıymetlenmesine hayran kalmıştım. "Nasıl bir yüzük için harcadın?"

Bana kalırsa bir müzede Kaşıkçı Elması gibi sergilenmeliydi.

Arjin ise benim aksime dünya malı olarak gördüğü için umursamaz gözüküyordu. "Nasibi olmadıktan sonra kıymetinin ne anlamı var imdelleliti?" dedi.

Haklıydı ama yine de taşa bakarken büyülenmeden edemiyordum. Sanki kehribarın içindeki mavi kehribar içeri hapsolmuş bir ışık gibi parlıyordu.

Benim hayranlığımı görünce, "De haydi tak!" dedi Arjin. "Ben de paslanmış mıyım diye bir bakayım."

İtiraz etmek istedim çünkü Arjin'in dokunduğu şey üzerine başka işlemler yapmasa bile bir tılsıma dönüşebilirdi ama taş beni o kadar büyülemişti ki ben de bir kere de olsa elimde görmek istedim.

Yüzüğü parmağıma taktığımda tam oldu. Hatta parmağımı hafif sıkmasından biraz şiş olsam o gün sıkışabileceğini hissettim ama elimi kaldırıp ışığa tuttuğumda bu yine de hayran olmama engel olmadı.

"Bu bir şaheser!" dedim yapısı çok daha güzel yüzükler görmeme rağmen. Çünkü bütün mesele taşıydı. Elime her açıdan bakarken Arjin'in de yüzük elimdeyken kontrol etmesine izin verdim ama iş çıkarmaya gelince sanki bir anda ödem toplamışım gibi yüzük çıkmaz oldu.

"Meyme, bu sıkıştı," dedim. Ona da çıkartması için elimi uzattım ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın bana mısın demedi. Hatta yanında zeytinyağı vardı. Onu bile sürdük ama yine de çıkmadı. O çıkmadıkça ben panik yaptım ama o her zamanki gibi rahattı.

"Kastın elini, ondandır. Bırak da yağ yumuşatsın. Çıkar birazdan," dedikten sonra konuyu değiştirdi. "Sen halanla konuştun mu?"

Beklediğim konu hiç beklemediğim bir anda gelince duraksadım. Elimi zorla da olsa bırakırken, "Tılsımlar çatlamış," dedim gergin bir sesle.

Onun da kaşları çatıldı. "Bakabilir miyim?" dedi.

Yine sütyenimin içine çengelli iğneyle tutturmuştum. Çıkarıp ona uzattım. Taşı inceledi hatta ayaklı merceğe tutup tüm çatlaklarına teker teker baktı. Sonra oldukça modern bir kadın olduğundan en son model telefonunu çıkarıp birini aradı.

"Kimi ararsın?" dedim.

Beni görmezden geldi. Telefon açıldıktan sonra ise sadece, "Derhâl odama gelesin!" dedi.

Telefonu hemen ters çevirdiği için kimi aradığını bilmesem de bir tahminim vardı. Kalbim bir anda böylesine ağrıdığına göre o tahmin de kesine yakındı.

"Yâde emrivakilerin haddi aştı," dedim öfkeli bir sesle. Bu iki gündür yaptıkları bana ihanet etmesinden farksızdı.

Kapıya doğru ilerledim ama daha ben açmadan, sanki çağırdığı kişi odanın önünde bekliyormuş gibi hızla açıldı ve pervazla aynı boyda olan adam içeri başını eğerek girdi.

Gri gömleğini gördüm. Kapının kulpunu tutan elindeki firuze taşlı yüzüğü serçe parmağında duruyordu. Alışkanlıktan mıydı yoksa başka bir şeyden miydi, bilmiyorum ama takmaya devam ediyordu.

"Ben seni hatırlatan her bir parçayı üzerimde taşımak isterim, iki gözüm."

Bu yüzüğü bana gösterdiğinde ona *seni seviyorum* diyemediğimden kendi ellerimle yaptığım, doğum gününü temsilen on bir firuze taşından oluşan bir tespih hediye etmiştim.

Sonra da Samira'yla birlikte bir davete katıldıkları günün ardından üstüne ekleme yapacağımı söyleyerek ondan almış ve Ezra bir hafta sonra sorduğunda ise kaybettiğini söylemiştim.

Beni gördüğünde donup kaldı. Ben ise bu sefer hazırlıklıydım. Gözüne bakarsam tekrar terk edilenin ben olacağımı bilerek o güzel gözlere bakmadan bakışlarımı aşağı indirdim.

"Ben çıkayım, siz konuşun," dedim.

Ardımdan ise Arjin'in sert emri yankılandı. "Kal Firuze!" dedi. "Bu olmadan nereye gidersin?"

Durdum. Sabır dilenircesine iç çekerken soluklarım da hızlanmıştı. Arkamı dönüp öyle bir öfkeyle baktım ki Arjin'e, dağ olsa yıkılırdı ama o sadece ikimize bakmaya devam etti.

Sonra bakışları arkamdaki adama çevrildi. "Sen de bak şuna!" dedi elindeki korunma tılsımımı göstererek.

Yanımdan ağır ağır geçti. Burnuma parfümünün kokusu geldi. Hâlâ aynı kokuyu kullanıyordu. Bu da ağlamak istememe sebep olmuştu. Bu kokuyu da ona ben yaptırmıştım. İlk kez yurt dışına çıktığımda popülerliğine kapılıp gittiğim yer Paris olmuştu.

Elbette gezilecek güzel yerleri vardı ama ara sokaklarında dolaşan kocaman farelerden ve ağır kokudan dolayı pek de zevk alamamıştım.

Tek zevk aldığım an ise küçük bir butik parfüm dükkânına girdiğimde olmuştu. Dükkânın sahibi genç kadın bir girişimciydi ve hikâyelere göre parfüm yapıyordu. Kanımın ısındığından mıydı yoksa buraya arkadaşlarımla değil de onunla gelmek istediğimden mi, bilinmez; ona sevdiğim adamı anlatmıştım.

O ise bana bu kokuyu yapmıştı.

İlk kokladığımda nasıl ekilendiysem şimdi de aynı şekilde beni etkiliyordu bu koku. Ezra kadının butiğini desteklemişti. Kadın şu an Paris'te en ünlü parfüm zincirinin sahibiydi hatta Güher'le iş birliği bile yapmışlardı.

Bu parfüm ise tekti. Parfüm notalarını ayırt edemeyen bana taze kesilmiş odun ve hafif turunçgili andırıyordu. Yine de bu parfümden bende olsa da asla onun tenindeki gibi kokmuyordu.

Arjin'in masasının üstüne eğildiğinde geniş sırtını izledim. Eline benim tılsımımı aldığında tek isteğim arkamı dönüp gitmekti ama korkak gibi gözükmek istemediğimden yüzü hariç her bir zerresini izledim.

Taşa dokundu ve sanki bana dokunmuş gibi irkildim. Ezra'nın enerjisi her zaman yoğundu. O odaya girdiği zaman istemsizce ortamın havası değişirdi ama bu farklıydı. Sanki odanın her zerresinde o vardı ve bu benim için saf bir işkenceden farksızdı.

"Düğüm sembolü ikiye ayrılmış," dedi o derin sesiyle.

Kendimi tutamadan, "Bu ne demek?" dedim.

Bana doğru döndü ama ona bakmamak için bakışlarımı Arjin'e doğru çevirdim.

"Dildar'ınki de aynı mı?" dedi.

Benimle konuşuyordu. Ona bakmıyor olmam çok aptalcaydı ama benim kalbimden sonra en çok gururum aptaldı.

Üstelik bir başka aptallığım ise dün gece Dildar'a bu soruyu sormamamdı. Dünün hengâmesinde unutmuştum.

"Arayayım," dedim cebimden telefonu çıkarırken.

Dildar telefonu ilk çalışta açtı. Buraya geldiğimiz için endişelendiğini biliyordum. Bu yüzden onu konuşturmadan. "Ablacığım, akik tılsımın yanında mı?" dedim.

"Niye, ne oldu ki?" dedi. Tipik kardeş tepkisiydi. Hep ilk önce soruların hikayesini merak ederlerdi.

"Sen soruma cevap ver. Hoparlöre alacağım seni," dedim ve sonra hoparlörü açtım.

Neyse ki burada ecel terleri döktüğümü bilmese bile daha fazla uzatmadı. Konuşurken sesi temkinli geliyordu. "Kırık o, abla," diyerek beni dehşete düşürdü. "O günden çok sonraları Nadir Baba bulup abime vermiş. O zaman sadece çatlaktı." Kısa bir an nefesim kesildi. "İki haftaya yakın bir süre önce bir bakayım dedim, ikiye ayrılmıştı."

Muhtemelen bahsettiği vakit on gün önceydi.

Sesimin tonunu sabit tutmak zordu ama başardım. "Tamamdır, ablacığım," dedikten sonra telefonu kapattım.

Bunların hiçbirinin normal olmadığını biliyordum ama Ezra'nın Arjin'e baktığını, Arjin'in ise onun bakışlarına şaşkınlıkla karşılık verdiğini görünce tahminimden daha da emin oldum.

"Neden birbirinize öyle baktınız?" dedim.

Arjin'in bakışları bana doğru çevrildi. O ise bana dönmedi. Sanırım ikimiz de sözümüzü tutmaya devam ediyorduk.

"Meyme!" dedim Arjin cevap vermeyince. Sonra ise her zamanki gibi öfkelendim.

"Siz söylemeseniz de kendim öğrenirim," dedim. "Tek tılsımları okuyanı kendiniz mi sanıyorsunuz?"

Değillerdi hatta en büyük düşmanları da tıpkı onlar gibi tılsım sembolizmini en iyi bilenlerdi. Aslında amacım Hünerleri ima etmek değildi ama öyle anlaşıldı.

Ezra'nın bana baktığını görmesem bile hissettim. O bakışlar beni öyle bir yaktı ki ona doğru dönmemek için tüm irademi kullandım.

Arjin ise elindeki tılsımı havaya kaldırdı. "Bunu ben yaptım," dedi sanki *bunu benden başkası bilemez* der gibi.

"O zaman ne anlama geldiğini biliyor olmalısın," dedim açıklamasını talep ederek.

Kısa bir an çatlağa, sonra da Ezra'ya baktı. Bir cevabı olduğuna adım gibi emindim ama söylememekte diretiyordu. En nihayetinde, "Kesin bir sonuç olmadan konuşmanın faydası yoktur," dediğinde sinirli bir gülüş çıktı dudaklarımdan.

"O zaman benim de burada durmamın faydası yoktur," dedim ve kapıdan çıktım çünkü biraz daha orada dursaydım ona bakmak gibi bir hata yapabilirdim.

Benim artık daha fazla hata yapma lüksüm yoktu.

@ayisigikitap

6

AVENTURİN

"Bir hâl ki geldim aklıma, bilmem nedir bu hâl,
Ne derman isterim ana ne dermânım olur."

"Öyle bir hâl geldi ki başıma, bunun ne olduğunu bilmiyorum,
Ne bu hâl için bir çare istiyorum, ne de ondan kurtulabiliyorum."

-Şeyhülislâm Yahyâ

Sahra terastaki sedirde sakin bir şekilde kahvesini yudumlayıp onu arayan müvekkiliyle konuşurken Ezra Saruhan'ın sağ taraftan geldiğini ve odaya girdiğini görmüştü.

Bu da alelacele telefonu kapatarak kahvesini bırakıp kalkmasına ve Arjin'in odasının kapısına tekrar gitmesine sebep olmuştu çünkü en yakın arkadaşı için endişeleniyordu.

Aslında buraya gelene kadar kaybedeceği şeylerin o kadar da farkında değildi. Üstelik Saruhanlardan nefret ederek büyüyen bir kadın olarak onlardan iyi birinin çıkabileceğine pek inanmıyordu ama şu bir günlük de olsa yaptığı gözlemlerde bu ailenin, Koçak ailesiyle sandığından çok daha derin bir bağı olduğunu fark etmişti.

Evleri ayrı olabilirdi ama dip dibelerdi. Korumalar arkadaştı, yardımcılar birbirlerine gidip geliyorlardı. Hatta Saruhanların korumalarından ikisi Koçakların yardımcılarına âşık olacak kadar da birbirlerini çok görüyorlardı.

Firuze bunların hepsini ona anlatmıştı ama canlı canlı görmek, ileride ortaya çıkacak gerçeklerin çok daha fazla can yakacağını da idrak etmesine sebep olmuştu.

Kapıya yaklaşıp herhangi bir bağırış çağırış var mı diye kontrol etti. Ama sonra çok eskilerden tanıdığı bir sesi duyduğunda donup kaldı.

"Ben senin yerinde olsam oradan değil de şu cam kenarından dinlerdim."

Yerdeki kan gölü, avuçlarındaki soğuk ten, ölmek isteyen gözler.

Heke carek din te bibînim, ez ê qebûl bikim ku tu ne melekî.

Ona döndüğünde aynı gözlerin tekrar yaşamla parıldadığını görmek daha önceki karşılaşmalarından daha çok etkiledi onu.

O adam yüzünde her zaman var olan arsız gülümsemesiyle bakıyordu. Arjin'in odasının olduğu yerden köşeyi dönünce kenardaki ilk camı sigara tutan eliyle gösteriyor ve "Buradaki açıklığı kapatmayı bir türlü akıl edemediler," diyordu.

Kısa bir an onu görmenin şaşkınlığıyla ismi dudaklarından döküldü.

"Bedran Saruhan."

Bedran'ın bakışları anında ona döndü. Çelik mavisi gözler, simsiyah saçlar. Üzerinde komik durması gereken ama yine de çok iyi taşıdığı *Gucci* gömleğiyle üzerine çapkınlık etiketinin yapıştırılmasını hak eden adamdı.

Üstelik çok zeki olduğunun da farkındaydı.

"Firuze'nin avukat arkadaşı," dedi sanki onun hakkında bir şeyler biliyormuş gibi. Üstelik sanki onu tanımaya çalışıyormuş gibi bakıyordu.

"Adın Sahra mı?"

Ama onu yine de hatırlamıyordu. Sahra bu yüzden rahatladı. "Evet," dedi o her zaman sabit tuttuğu sakin sesiyle.

Sonra bakışlarını tekrar kapıya doğru çevirdi ama Bedran onu hemen rahat bırakacak biri değildi. "Dinlemediğini söyleyip bana buraya neden geldiğini açıklamayacak mısın?" dedi Sahra.

Sahra kapıdan uzaklaşmak yerine daha da yakınlaştı. "Bu yargılarını değiştirecek mi?"

Bedran'ın gülümsemesi genişledi ve "Hayır çünkü dinlemeye çalışıyordun," dedi.

Taş duvara omzunu yaslamıştı. Bu sırada bakışları bir an olsun Sahra'dan ayrılmıyordu.

Sahra ise ona bakarak kendini tanıtacak herhangi bir açık vermek istemiyordu. Bu yüzden o her zamanki soğuk kadın imajını korumaya devam etti.

"O zaman niye çabalayayım?" dedi.

Fakat bu tavır Bedran'ı uzaklaştırmaya yetmedi.

"Çabam bile ücrete tabi mi diyorsun?"

Sahra sesleri duymak istiyormuş gibi kulağını kapıya doğru uzattı.

"Ne kadar danışmanlık ücreti vereceksin?" dedi bu sırada.

Bu cevap ise Bedran'dan sahici bir gülümseme kazandırdı. Sahra onunla çok konuşmamıştı ama eğer onu biraz tanısaydı zeki biriyle atışmanın en sevdiği faaliyetlerden biri olduğunu bilirdi ama bilmiyordu.

Üstelik adamın gözleriyle her tepkisini analiz ettiğinin farkında değildi.

Bedran sigarasından bir nefes daha çektikten sonra, "Benim seni ifşa etmemem için ücret almam gerekmiyor mu?" dedi.

Sahra ona bakarken başını kapıya doğru yasladı ve meydan okurcasına ona baktı. "Kanıtın olmadığı sürece her savın iftira sayılır," dedi.

Bedran başını geriye doğru atarak kahkaha attı. Bu gerçekten etkileyici bir gülüştü ama Sahra çok uzun zaman önce kalbinin kapılarını kapatmıştı.

Bu yüzden sadece izledi. Bedran Saruhan'ı uzun zaman sonra hayatta görmek onu hem şaşırtıyor hem de saçma ama bir şekilde azıcık da olsa mutlu ediyordu.

Bu onun babasından intikamını alma yollarından biriydi.

Yoksa bu adamı sevdiğinden değildi hatta ona dair hisleri nefrete yakın bile sayılabilirdi.

Bedran gülmeye son verip ona daha dikkatli gözlerle baktığında ise tehlike vakti onun için gelmişti.

Nitekim Bedran, "Seni bir yerden tanıyor gibiyim," dediğinde kısa bir an paniklemesinin tek sebebi buydu ama hemen toparladı.

"Suç dosyan hiç önüme gelmedi," dedi soğuk bir sesle.

Bedran ise buna karşılık sanki çok kırılmış gibi elini sahte bir drama ile kalbinin üstüne koydu. "Suç dosyam olduğunu mu iddia ediyorsun, Sahra?" dedi ihanete uğramış gibi. "Sen de en az arkadaşın kadar önyargılısın."

Bu hâline çok zararsız hatta tatlı bile denilebilirdi fakat Sahra'nın arkadaşından çok daha fazla önyargısı vardı ve bu muhabbeti daha fazla uzatmak istemiyordu.

"Daha önce hiç karşılaşmadık," diyerek konuyu kapatmaya çalıştı, sonra kapıdan uzaklaştı fakat çok geçti.

Bedran'ın ziyadesiyle ilgisini çekmişti. Omzu duvara yaslıyken ona doğru eğildi.

"Öyle mi?" dedi. "Niyeyse hiç inanmıyorum."

Yüz ifadesi birden ciddileşmişti. "Ve niyeyse hakkımda çok büyük önyargıların olduğunu düşünüyorum."

Adam sanki aklını okuyormuş gibiydi. Üstelik ona bakarken bakışları ve sözleriyle sanki çatal uçlu dili olan en tehlikeli yırtıcının ağır ağır bedenine dolandığını hissetti.

Çelik mavisi gözleri hipnotize ediciydi ama Sahra çok fazla avcıyla mücadele etmişti.

Bu yüzden o bakışlara yalnızca sessizce meydan okudu. Bunun üzerine Bedran'ın kaşları hafifçe havalandı.

"Karşılık vermeyecek misin?"

"Birini savunmayacaksam boş yargılara cevap vermeyi lüzumsuz buluyorum."

İşte bu tam olarak Bedran Saruhan'ın, Sahra'yı hatırlamak için son haddinde bir çaba göstermeye başlayacağı andı.

Neyse ki Sahra'nın imdadına Firuze yetişti ve tam zamanında öfkeyle kapıyı açtı. Sahra, kız kardeşi gibi gördüğü kadının bu kadar öfkelenmesi üzerine endişelendi.

Hâlâ onu izleyen düşmanının gözlerinin farkında değildi. "Ne oldu?" dedi.

Firuze kapıyı bir hışımla kapattı ve terasa doğru yürümeye başladı. "Bu kadın gerçekten beni çıldırtmak için mi buraya getirmiş?" dedi.

Bedran da peşlerinden geldi. "Bunu yeni mi anladın, Firuze?" dedi keyifli bir sesle. "Buraya gelmeden önce beni arasaydın sana söylerdim zaten."

Firuze bir hışımla Bedran'a döndü. "Kapat çeneni, Bedran!"

Bedran bu öfkeye karşılık *ben suçsuzum* der gibi ellerini kaldırdı fakat hiç de suçsuz gözükmüyordu.

Firuze daha da konuşurdu ama önce odaya Pamuk çağrıldı, sonra ise Ezra odadan çıkıp kendi odasına gitti.

Pamuk gelip, "Yâde Arjin, Sahra'yı içeriye çağırıyormuş," diyene kadar burnundan soluyordu.

Sahra bu yaşananlardan sonra Arjin'le bire bir görüşmeye gönüllü değildi. Bu yüzden, "Korkmalı mıyım?" diye sordu Firuze'ye.

Oradan ayrılmayı inatla reddeden Bedran oturduğu sedirden, "Kara büyü yapsa bile yaşandığının en büyük göstergesi benim," dedi.

Bu şaka değildi ama Sahra ona önceden kurulduğu için kendini tutamadan öfkeyle baktı.

Bedran ise buna karşılık keyifle arkaya yaslandı ve "Kalbimi kırdın, Sahra!" dedi.

Sonra Firuze aralarına girdi ve ona daha fazla bakma şansını yok etti. "İstersen ben de kafanı kırayım!" derken cinnetin eşiğinde gibi gözüküyordu.

Görünen oydu ki Asaf haklıydı. Eğer biraz daha Sahra'yla uğraşırsa Firuze'nin onu Malabadi Köprüsü'nden sallandırması olasıydı ama Bedran buna takılmıyordu çünkü o en çok adrenalin sporlarını severdi.

Aralarında en sevdiği ise *bungee jumpingdi.*

Sahra içeri girdiğinde dikkatini ilk çeken şey, Arjin'in masasının ardındaki hat sanatıyla yazılmış hadis oldu. Yabancı dile çocukluğundan beri ilgisi olduğu için altı dil biliyordu. Bunlardan dördünü akıcı şekilde konuşuyor, ikisini ise sadece anlıyordu.

Arapça hem konuştuğu hem de anladığı dillerdendi ve hat sanatıyla yazılmış okumalar yapmayı da pek bir severdi. Bu yüzden hadisi ilk denemede okudu.

Ey Enceşe, kristalleri taşırken yavaş ol!

Peygamberin develer üstündeki kadınlar taşınırken söylediği bu cümlenin çok derin bir anlamı vardı ama neden Arjin'in bu hadisi odasında taşıdığını bilmiyordu.

Üstelik önüne taşlar dizmiş ve masanın yakınına da bir sandalye koydurmuştu. "Gel kızım, oturasın!"

Sahra sessizce oturdu. Etrafı incelemek için can atıyordu ama Arjin'in bakışları o kadar yoğundu ki kendini ona bakma zorunluluğunda hissediyordu.

"Kimlerdensin sen, söyle bakalım!" dedi Arjin.

Bu, Sahra'nın en sevmediği soruydu. Yaşlı kadına saygısızlık etmek istemese de "Bir önemi var mı?" demekten kendini alamadı.

Arjin'in kaşları hafif çatılır gibi oldu ama kızmadı. "Vardır ama en çok senin bir de annenin adı mühim olandır," dedi. "Seni anne karnına bağlayan o kordon bağı tüm mühürleri açan kapıdır. Bu yüzden kimseye kulağına okunan gerçek adını da annenin adını da vermeyesin. Keşke kimliklerde ilk önce anne ve baba adı gizlense."

Bu uyarı ciddiydi ve Sahra bu yüzden kulağına küpe edercesine başını salladı. Kısa bir an sessizlik oldu. Arjin taşlara baktı. Ellerini ağır ağır üstünden geçirdi. Bu sırada sanki birini dinliyormuş gibi iki kere kafasını salladı. Dudakları sürekli kıpırdıyordu.

Sahra'nın tüyleri diken diken oldu çünkü sanki kadının elinin altındaki enerjiyi görebiliyordu. Elleri ile taşların arasında sanki sıcak bir hava akımı varmış gibiydi.

Sahra istemsizce kendi bedeninin de hafifçe öne doğru kaykıldığını hissetti. Daha önce Firuze'nin Arjin'le yaşadığı birkaç spiritüel tecrübeyi dinlemişti ama her ne kadar ona inanıyor olsa da bir türlü mantığına oturtamamıştı.

Şimdi ise bizzat kendisi tecrübe ederken karanlıkta saatlerce tek başına oturmayı seven bir insan olarak ilk defa ürkmüştü.

Üstelik bakışlarını ona çeviren kadının gözleri de sanki ruhunun en derinliklerine bakıyordu. Nitekim, "Çok mu sırrın var senin?" dediğinde sanki sadece o sırları hissetmiyor da görüyormuş gibi bir hâli vardı.

Bir şey söylemedi ama bedeni birkaç kere ona cevap veriyormuş gibi havada süzülüyormuşçasına ileri geri hareket etti.

Arjin'in bakışları bu sefer göğsüne doğru kaydı ve "Bu göğsün niye bu kadar ağrır senin?" dediğinde Sahra için bütün ipler koptu sanki.

Anne diye fısıldamak istedi. Hatta kendine izin verse bir çocuk gibi *anne* diyerek ağlayacak hâle geldi.

Dudaklarını birbirine bastırdı cevap vermemek için ama Arjin yine de anladı. Bakışları yumuşarken, "Çok özlemişsin, belli," dedi.

Bu kadarı Sahra için fazlaydı. O, sırlarının bu kadar hızlı ifşa edilmesini kabul edecek bir karakter değildi. Üstelik Firuze bu kadına canını emanet edecek kadar güvense de Sahra onu tanımıyordu.

Bu yüzden ayağa kalkmak için harekete geçti ama sonra tekrar Arjin konuşunca durdu. "Benden korkma, Sahra kızım. Ben sadece hissederim ama bazısı sarılınca bile çeker acını kendisine."

Tıpkı *annesi* gibi.

"Öyle şifacı kuzularım vardır benim."

Sanki o anlarda annesinin, başını okşadığını hissetti. Annesi hep hislerine güvenmesini söylerdi. O da bu zamana kadar hislerinde bir kere bile yanılmamıştı. Büyük bir risk olmasına rağmen Firuze'ye kendini tanıtması bile bu hisleri yüzündendi.

Yine bu hislerine güvendi ve her ne kadar sırları ifşa edilmiş gibi hissetse de sandalyeye sırtını geri yasladı.

Arjin, "Seni birazcık bekleteceğim, Sahra kızım," dediğinde onu izledi.

Arjin yuvarlak şekilde kesilmiş, yassı bir beyaz taşı reçine yatağına oturttu. Ucu elmasla güçlendirilmiş gravür kalemiyle üzerine bazı semboller çizmeye başladı. Bu sırada önündeki ayaklı büyüteci kullanıyordu.

Sonra mikro ucu küçük bir alete taktı. Aleti çalıştırdığında odaya dolan vızıltı ona ilk iş deneyimlerinden biri olan dövmeci salonunu hatırlattı.

Arjin taşı oyup yaptığı bütün sembolleri işledi ve sonra da muhtemelen kolye ucu için bir delik açtı. Sahra daha fazla kendini tutamadı çünkü bu işlem sürecinde hiç sıkılmadan yaşlı kadının maharetli ellerini izliyordu. "Orada tam olarak ne yapıyorsunuz?" dedi.

Arjin makineyi bıraktıktan sonra zımparalama işine geçtiğinde ona ancak cevap verdi. Başını kaldırmadan, "Okur musun, kızım?" dedi.

"Neyi?" dedi Sahra.

Arjin, "Dualarını," dedikten sonra taşa baktı ve üstüne üfledi.

Muhtemelen tozlar gitsin diye düşündü Sahra ama bazı gerçekler en masum gözüken anda saklı olurdu.

"Eksik etmeyesin," dedi Arjin. Sonra başıyla kalbini gösterdi. "Burası selamette olursa her şey hallolur, bilesin."

Sahra sadece başıyla onay verdi çünkü sonradan dinine düşkün biri olarak yaşlı kadınla aynı fikirdeydi.

Arjin kolyeye deri bir ip geçirip ona uzattı. "Al bakalım bunu!" dedi. "Üstünde lafızların en üstünü vardır. Kıyafetin içerisinde kalsın, bir tek banyodayken çıkarasın." Sonra katlanmış bir kâğıt uzattı ona. Firuze'den dolayı bu kâğıdın safranla yazıldığını anladı. "Bu da yastığın altında olsun."

Sahra her ne kadar geçmişte bazı olağanüstü durumlar yaşasa da bu tarz tılsımlı şeylere karşı önyargılıydı.

"Ben bir tek dua okumaya inanırım," diyerek görüşlerini açıkça dile getirdi.

Arjin gülümsedi hatta bu gülümseme takdir edercesineydi. "Ben de!" dedi Arjin. "Ama bu evdeki soya Allah'ın bazı sırlı korumaları da lazım gelir."

Sahra, "Neden?" diye sorgulamaya devam etti.

Arjin'in yüzündeki gülümseme anında soldu. "Çünkü soyum yüzyıllardır bir sırrın emanetçisidir," dedi.

Taşı ve kâğıdı masanın ucuna bıraktı.

"Ne sırrıdır bu?" dedi Sahra ama sanki seansının zamanı dolmuş gibi Arjin birden onunla ilgilenmeyi bıraktı.

"Bilirsin," dedi. "İleride bilirsin."

Sahra tılsımını aldığı anda onu odasından yolladı. Sahra'nın dışarı çıktığında başı sanki günlerce sigara içilip havalandırılmamış bir ortamdan çıkmış gibi dönüyordu.

Firuze onu gördüğü anda yanına geldi. "Ne verdi?" diye sordu direkt.

Sahra elindeki taşı ve kâğıdı ona uzattı. "Bunu," dedi.

Firuze'nin ardında ise inatla terastan gitmeyen Bedran vardı. Sahra'yla göz göze geldiğinde adamın bakışları anlayış doluydu.

Sanki *Arjin çarpmasının* ne olduğunu en iyi o biliyordu.

"Sen defolup gitsene," dedi Firuze ama onu dinlemedi. Eğilip Sahra'nın avucundaki taşa baktı ve ne olduğunu anında anladı.

"İnci, göğüs bölgesini ve kalp çakrasını temsil eder," dedi. Firuze ise arkadaşını koruma derdindeydi. Üstelik Bedran tüm bu bekleme sürecinde gözünü hiç ayırmadan ona bakmıştı.

Bu yüzden elini arkadaşının koluna geçirip onu Bedran'dan uzaklaştırdı.

"Hadi gidelim, Sahra!"

İki genç kadın gittikten sonra kapı açıldı ve Arjin ilk gördüğü kişinin Bedran olmasıyla hoşnutsuz bir şekilde suratını astı.

"Abini bir daha çağır," dedi Arjin.

Bedran, "Uşağın mıyım ben senin, Arjin Sultan?" dese de kapı çoktan suratına kapatılmış ve o da cevabını almıştı.

Görünen oydu ki o da herkes gibi Arjin'in uşağıydı.

Ezra neden geri çağrıldığını biliyordu. Firuze'nin tılsımına dokunduğundan beri elindeki uyuşma geçmemişti. Tılsım sembolizminde her bir şekil ve lafız birer mühürdü. Bu mühürlerden düğüm şeklinde olanın kırılması ise yalnızca tek bir şeyi temsil ediyordu.

Ya lanet çözülmüştü ya da bu lanet uğruna biri çok ağır bir bedel ödemişti.

Kanın masumu...

Kafasında yankılanan bu sesi en derinlere geri gönderdi. Bu tılsımın çatlamasını geçmişteki asıl meseleye yormak istemiyordu.

Dildar'ın ahırda yaşadıklarından sonra tılsım taşının çatlamış olduğunu bilmiyordu. Bunu yeni öğrenmiş olmaları da hoşuna gitmemişti. Dildar herkes gibi onun da yarasıydı. Failinin öldürülmüş olması genç kıza iyi gelmemiş hatta daha kötü bir hâle getirmişti.

Üstelik Saruhanları da kendine düşman bellemişti.

Ezra izin verse onun için elinden geleni yapar, yeni bir hayat kurması için bütün imkânları ayağına sererdi ama Dildar kendini odasına kapatmayı tercih etmişti.

Üstelik Ezra aşırı huzursuzdu. Firuze'yle aynı odada tekrar bir araya geldiği andan itibaren sanki tüm duyuları ona odaklanmış gibiydi. Genç kadının ona bakmaması ise Firuze'nin ne kadar gururlu olduğunun bir göstergesiydi.

Bazı şeyler ne yazık ki hiç değişmiyordu. Firuze'nin gururu gibi Ezra'nın da sevdası bitmiyordu.

Arjin'in odasına tekrar gittiklerinde bu sefer yanında Bedran da vardı. Arjin hoşnutsuz bir şekilde diğer torununa baktı. "Sen niye geldin?" dedi.

Bedran hiç uzatmadan sadece geldi. "Her ne karıştırıyorsan annem misafirleri ağırlayamadığı için çok mutsuz, yengem de sürekli kendi evlerinde köşe kapmaca oynadıklarını söyleyip laf sokup duruyor," dedi. Arjin kızlar gelmeden önce evin diğer hanımlarına gözükmemeleri için uyarı göndermişti.

"Ne yaptığını bilirsem en azından anneme anlatırım. Kadın yeterince stres sahibi zaten."

İkisi de birbirlerine meydan okurcasına baktı. Arjin ise pes eden taraf oldu çünkü Bedran'ın haklı olduğunu biliyordu. Firuze'yi çağırmak için Gülruba'nın gönlünü kırmak zorunda kalmıştı. Üstelik şu an destekçiye de ihtiyacı vardı.

"Geç otur," dedi. "Sesini çıkarma!"

Bedran ikiletmeden divana oturdu. Ezra ise ayakta kaldı.

"Ne düşünürsün?" dedi Arjin.

Ezra elleri cebindeyken ona doğru döndü. "Bu, lanetin kırıldığı anlamına gelmez," dedi.

Zaten lanetin kırıldığını anlamak da öyle tek bir taşa bağlı olamazdı. Bunun için Arjin'in bedduasındaki her şeyin tam tersinin gerçekleşmesi gerekiyordu ama bu da imkânsızdı.

Ne bir Koçak, Saruhan'ın yâri olur ne de onun kız çocuğunu doğururdu.

Arjin ise bu konuda ısrarcıydı. "Acı çektin mi yanında?" diye diretti.

Ezra kaşlarını çatarak ona baktı. Bunu hiç düşünmemişti çünkü Firuze'yi gördüğü andan itibaren çektiği aşk acısından dolayı başka bir duyguyu hissetme fırsatı olmamıştı.

Arjin'in bahsettiği acı ise farklıydı. Ezra on sekiz yaşından sonra bunu yaşamaya başlamıştı. Eskiden Firuze'nin yanında kendini huzurlu hisseder hatta dengelendiğini fark ederdi ama on sekiz yaşından sonra bir şeyler olmuştu.

Firuze'nin ateşi, Ezra'yı yakar olmuştu. Ezra bazen onun yanındayken binlerce insan kafasında konuşuyormuş gibi ağrı çekmeye başlıyor hatta bazen ateşler içinde yanıyordu. Bu da en çok Firuze çok öfkeli olduğu zamanlarda yaşanıyordu.

Eskiden birbirleriyle uyumluyken birden uyumsuz hâle gelmişlerdi ve Ezra ona bunu yansıtmamaya çalışsa da Firuze fark etmişti.

Bedran bu bilgiyi yeni öğrendiğinden, "Sen Firuze'nin yanında acı mı çekiyordun, abi?" dedi.

Ezra ise daha iki gündür Firuze'yle karşılaşmaktaydı. Geriye kalan günlerde ise muhtemelen bir tek Ahmet ve Zahide'nin isteme töreninde karşılaşacaklar; onu görecek, sonra da bir daha denk gelmemek için özellikle dikkat edecekti.

"Çok yanında durmadım," dedi.

Bedran ise durmaksızın tespitler yapmaya devam ediyordu. "Dursa da aşk acısından fırsat bulamamıştır," dedi.

Arjin ve Ezra aynı anda ona sert bakışlarla döndüğünde ise ağzına fermuar çeker gibi yaptı. "Tamam, sustum," dedi.

Arjin bu meselenin üzerine gitmeye devam etti. "Diğer kızların da tılsımları aynı yerden çatlamış hatta Selma'nınki bile."

Ezra birini tesadüf saysa bile tüm Koçak kadınlarının korunma tılsımlarının kırılmış olmasının bir şeye işaret ettiğinin gayet farkındaydı.

Birçok ihtimal vardı, birçok olasılık vardı ama bunca senedir çekilen acı, kaybedilen kız çocukları, bu lanetin en vahim gerçeğiydi.

"Peki ya neden şimdi?" dedi Ezra. Bunca zaman sonra neden şimdi olmuştu?

Arjin ise torununun tek bir yere odaklanmasını istiyordu. "Nedenine bakmak bize ne kazandırır?" dedi. "Görünen o ki lanet kırılmıştır. Artık tam zamanıdır."

Arjin'in bahsettiği bir asrın meselesiydi. Bu lanet olmadan önce Arjin'in babasının Rohat'a gitme sebebiydi. O zamanlar bir Koçak, bir Saruhan'ın yâri olduğunda bir yol açılacaktı onlar için ama Arjin bu yolun önünü kesmişti.

Kanın masumu...

Aklında yine aynı kehanetin ilk satırı yankılandı ama Ezra görmezden gelmeyi seçti.

Arjin, Firuze doğduğundan beri tarihin tekerrür edeceğine ve o kehaneti Koçaklar ve Saruhanların birlikte gerçekleştireceğine inanıyordu.

Ezra ise hiçbir şeyin o kadar da kolay olmayacağını kabullenmişti. "Yâde hiçbir şeyin zamanı gelmedi," dedi. "O kız büyüdü, kendi tercihlerini yaptı."

Firuze sevmedikten sonra isterse bin tane lanet çözülsün, fark etmezdi. Ezra onu yaşadığı bu berbat hayata kurban etmezdi. "Sana da bana da artık saygı duymak düşer."

Arjin'in yüzünde hayal kırıklığı belirdi. "Fe, iyi," dedi aksi aksi. "O gavur tohumlarının dileklerini yerine getirip ömrünü boşuna harcarsın."

Ezra bir şey söylemedi. O zaten en büyük bedelleri ödemeye alışkın bir adamdı. Bu yüzden gitmek için harekete geçti ama Arjin konuşmaya devam etti:

"Ha bu arada yüzük Firuze'de. Parmağında sıkıştı da gururundan söyleyemedi sana."

Ezra o taşı bir müzayedede satın almış ve bu zamana kadar bir taş için ödediği en yüksek rakamı ödemişti. Kendi elinde kalırsa onu haberci olarak kullanan adamların bu taşı da isteyeceğini bildiğinden Arjin'e vermiş ve onu saklamasını söylemişti çünkü o taş çok kıymetliydi.

Enerjisi o kadar yüksekti ki sanki Hz. Süleyman'ın billur sarayından getirilmiş gibiydi. Üstelik bu enerji herhangi bir yere bağlanmamıştı.

Eğer yanlış birinin eline geçerse çok tehlikeli bir ritüel için bile kullanılabilirdi.

"Tılsımın var mıydı?" diye sordu bu yüzden.

Arjin başını sağa sola salladı.

Bu da Firuze için çok tehlikeliydi. Bedran da Firuze'nin yüzüğü çıkarmak için çabaladığını görmüştü. Bu yüzden, "Belki de mal sahibini tanırmış," dedi.

Belki de öyleydi ama yine de Firuze bilmeden büyük bir tehlikeyi avuçlarında tutuyor olabilirdi. Bu ise Ezra için gerekirse sevdiği kadının ayağına gitmeye tek sebepti.

@ayisigikitap

7

İNCİ

"Ne sağ olmak murâdımdır ne ölmekden kaçar cânım,
Cihânda hasta-i aşk olalı bir hoşça hâlim var."

"Benim arzum ne yaşamaktır ne de ölmekten kaçan bir canım var.
Ey sevgili! Bu dünyada senin aşkının hastası olduğumdan
beri hoşça bir hâlim var."

-Taşlıcalı Yahyâ

3. GÜN

Bir sonraki günün akşamında uzun zaman sonra ilk defa Koçaklar ve Saruhanlar hayırlı bir iş için bir araya geleceklerdi. Selma Koçak'ın küçük evinin önünde bir sıra hâlinde dizilen Saruhanların arabaları tüm yolu kapatmıştı.

Biz ise sabahtan beri bu evdeydik ve hazırlık yapıyorduk. Herkes biraz heyecanlı olsa da Selma halamın keyifsizliği yüzünden çok gergin olduğumuz aşikârdı.

Önce Zahide'yi hazırlamış, sonra bütün kızların saçını ve makyajını yapmıştım. Sıra bana geldiğinde misafirlerin gelmesine on dakikadan az kalmıştı.

Oymalı, ahşap kenarlıklı bir aynanın önünde baklava dilimi şeklinde altın küpelerimi takıyordum. Küpe elimden sürekli kayıp duruyordu çünkü dünden beri yüzüğü çıkarmak için uğraşmaktan artık elim zeytinyağının ta kendisi olmuştu.

Üstelik stres ve gerginlikten sabaha kadar uyumamış, bu kırılan tılsımın ne anlama geldiğini düşünüp durmuştum. Arkamda Dildar vardı. İlk defa bu kadar kalabalık bir ortamda üstelik Saruhanlarla bir arada olacaktı.

Normalde razı gelmezdim ama onu yakında tatil bahanesiyle götürmeden önce buradakilere kardeşimin artık iyi olduğunu göstermem gerekiyordu.

Yoksa sabah Baran abimle kavga etmek ve ilk defa bizimle kahvaltı yapan babamın nefret dolu bakışlarına maruz kalmak beni de çok mutlu etmemişti.

Dildar da sabahtan beri koltuk değneği ile pek mutlu değildi. Üstelik o da benim bu seçimimden hoşlanmamıştı. En sonunda ancak bu vakitte biraz yalnız kalabildiğimiz için konuştu:

"Abla, benim burada olmam doğru mu?"

Dönüp ona baktım. Bugün ikimiz de siyah giyinmiştik ama o öyle güzel olmuştu ki baktıkça hem içim acıyor hem de gelecekte onu göreceğim güzel anlar için heyecanlanıyordum.

Omuzlarına ellerimi koydum. "Kendini alıştırman gerekiyor, ablacığım," dedim. "Yoksa seni uçağa nasıl bindireceğim?"

Dildar'ın yüzü daha da asıldı. "Herkes orada olacak," dedi. "Üstelik ayakta olmamı sorgulayacaklar."

Benim ise kimin ne düşündüğü umurumda değildi. Ben sadece kardeşimle ilgili planımda herhangi bir kusur olmasını istemiyordum.

"Fizik tedavi gördün," dedim. "Ayrıca onlardan korkmadığını sen de ben de biliyoruz."

Elbette Saruhanlarla bir araya gelmemişti ama bunu bir ara kendi bile bana söylemişti.

Korktuğumdan değil abla, sadece yüzlerine tükürmeden nasıl onlarla bir arada oturacağımı bilmiyorum.

Bu onun geçmişteki sözleriydi. Dildar da bunu çok iyi biliyordu ama aynı zamanda beni de çok iyi tanıyordu, bu yüzden daha fazla onu geçiştirmenin yolunu bulamadan sonunda şüphelerini dile getirdi.

"Abla, iki gündür kendimi tutuyorum ama artık daha fazla dayanamayacağım," dedi. "Sana izin verdi mi beni götürmen için? Nasıl izin aldın?"

Her şeylerini kontrol eden o adam tabii ki Dildar için de sanki bir hizmetkârın kralıymış gibi bahsediliyordu. Ben ve bütün Koçaklar mutlak olarak ona itaat etmek zorundaydık.

Bu itaatin başı ise bu iki kız kardeşin birbirinden uzak durmasıydı.

İzzet. Şerefsiz İzzet.

Onun başkoruması ve aynı zamanda benim gardiyanımdı. Şu an başımda onun ve adamlarının olmamasının tek sebebi o adamla birlikte yurt dışında olmalarıydı.

Ben de bu fırsatı değerlendiriyordum.

"İzin almadım," dedim.

İzzet'in gelmesine on günden az kalmıştı. O gelene kadar Prag'a geçecektim. O ise benim Katar'da, kardeşimin ise Mardin'de olduğunu düşünecekti.

Bunu düşünmesi için bütün dikkat dağıtacak unsurları ayarlamıştım. Gelir gelmez yapacağı beş günlük tatil ise en büyük kârımdı. Bu on gün erken

gelmem durumu değiştirmemişti. Buradaki adamı durumu anlamasın diye de Zahide ve Ahmet'in nişanını kullaniyordum.

O da zaten pek de benimle ilgilenmiyordu çünkü Ezra buradaydı. Onu izlemekle daha çok meşgul olduğu aşikârdı.

Kafamdaki çarklar tıkır tıkır dönerken karşımdaki kardeşimin de aptal olmadığının farkındaydım. En nihayetinde yüzünde beliren dehşet en doğru tahmini yansıtmaktaydı. "Bir şey yaptın," dedi Dildar.

Kısa bir an arkamızda duran Sahra'yla göz göze geldik.

"Kesin bir şey yaptın. Bu tılsım meselesi de hiç normal değil zaten. Kırılmadan birkaç gün önce çekmecemde eski hâliyle gördüğüme eminim ben. Zahide de bu sabah bana kendi tılsımının çatladığını söyledi."

Zahide'nin de bugün boş konuşası tutmuştu. Üstelik tam da zamanını bulmuştu. Şurada misafirlerin gelmesine birkaç dakika kalmışken bu konuşmanın hiç sırası değildi.

"Öğrenince ne değişecek, ablacığım?" dedim.

Dildar ise ilk defa sesini yükseltti. "Başının benim yüzümden belada olup olmadığını bileceğim!" dedi.

Tepemin tasının attığını hissettim. Dildar'ın yüzünü ellerimin arasına alıp, "Bana bak!" dedim. Bakmadı hatta neredeyse ağlamak üzereydi. "Bak bana, senin yüzünden olan hiçbir şey yok, anladın mı?" Yüzünü hafifçe sarstım bana bakması için. "Takıntılı, ruh hastasının teki deli saçması şeylere inanıyor diye kurban biz olduk. Anladın mı?"

Benim de sesim gittikçe yükselirken geçmiş ikimizin de canını yakmaktaydı. Dildar bakışlarını bana doğru çevirdiğinde dolu gözleriyle başını hafifçe salladı.

Ellerimi yavaşça yüzünden çektim. "İyi, güzel," dedim. "Şimdi senden tek isteğim etrafa tatile gidecek kadar iyi olduğunu göstermen, sonrasını ben halledeceğim."

Tekrar küpemi takmaya döndüğümde, "Peki, buraya geri dönecek misin?" dedi.

Cevap vermedim çünkü vereceğim cevap zaten belliydi. Dönecektim çünkü ben dönmezsem o şerefsiz ya abimi ya da Dildar'ı hedef tahtası belirleyecekti.

Onların yerine her zaman aşağıladığı bir kadınla mücadele edecekti. Koçakları rezil edeceğini söyleyecekti ama önce kim kimi rezil edecek, ona gösterecektim.

"Abla!" dedi Dildar cevap vermem için ısrar ederek. Yorgundum, iki gündür fazlaca geçmişle yüzleşmek zorunda kalmıştım.

Artık pek de tahammülüm yoktu. Kardeşimi de daha fazla üzmek istemiyordum ama bunca senedir onun için uğraşıyorken ona hesap vermek istemiyordum.

Neyse ki yine kurtarıcım Sahra oldu. "Ablana güven, Dildar," dedi. "O her şeyi senin iyiliğin için yapıyor."

Dildar'ın ise bir kere dilinin bağı çözülmüştü. Bu yüzden konuşmaya devam etti: "Ben de bundan korkuyorum, Sahra abla çünkü babamın günahının yükünü aldığı yetmiyormuş gibi bizi korumak için sevdasını bile bu yolda feda etti."

Cümlenin sonunu duyduğumda diğer küpemin ucu elime battı.

"Ben bunu kabul etmek istemiyorum. Ben yalnızca gerçeklerin ortaya çıkmasını ve ablamın artık vicdan azabı çekmekten kurtulmasını istiyorum."

Kulaklarımın çınlamaya başladığını hissettim. Hani olurdu ya, son haddine kadar dolardı insan ama bir türlü taşamazdı. Böyle anlarda tam olarak öyle olduğumu hissediyordum.

Başımı tekrar ona doğru çevirdim. "Benim vicdan azabım yok," dedim gözleri dolu dolu bana bakan kardeşime.

O ise inanmıyormuşçasına başını salladı. "Var!" dedi. "Sen hâlâ beni koruyamadığına inanıyorsun."

"Yok!" dedim inatla ama yine o haritanın gösterildiği an gözümün önünde canlanıyordu.

"*Kanın masumu* gerek, Firuze," demişti. Bir diğer elinde ise kırık mührü tutuyordu. "Bu harita için, bu mühür için *kanın masumu* gerek."

Hiçbir zaman açıkça itiraf etmese de o *kanın masumunun* kardeşim olduğunu biliyordum. Bu uğurda kardeşimi feda ettiğini yüzüne haykırdığımda ses çıkarmamasının hatta bir nebze utanıp yüzünü eğmesinin sebebi de buydu.

Ben ise kardeşimin kurban edildiği yolu kendi elimle açmıştım. Bu vicdan azabıyla toprak bile beni kabul etmese hakkıydı.

Kardeşimin gözünden bir damla yaş döküldü.

"Yalancı!" dedi. "Yalancı Firuze!"

Hakaret etse belki bu kadar ağırıma gitmezdi ama bunu dedikten sonra aksak bir şekilde yürüyerek odadan çıktığında nefes alamadığımı hissettim çünkü haklıydı.

Ben yalancıydım ve bir gün her şeyin düzeleceğine inanarak en büyük yalanı kendime söylüyordum.

Ahmet, Zahide'nin boyu kadar büyüklükte bir gül buketini ona verirken biz de köşede onları izliyorduk.

Ayşe sağımda duruyordu. Hepimiz anlaşmışız gibi siyah giyinmiştik ama Ayşe'nin siyah giymesinin asıl sebebi benim ruh hastası abimin ona kıyafetini değiştirtmesiydi.

Karısını maviler içerisinde görünce bir şeyler oluyordu ona. Sanki mavi bir tek ona yakışıyormuş gibi bir hâle bürünüyordu. Kızcağızı hazırlandığımız odaya çekmişti ve bir bakmıştım ki Ayşe'nin makyajı dağılmış, kıyafeti değişmişti.

Abimin mağara adamlığına laf dokundurmadan edememiştim ama Ayşe'yle uğraşmak işin en keyifli kısmıydı. Bu zamana kadar yalnızca bir çocukları olmasının tek sebebi Ayşe'nin istememesiydi. Yoksa abime kalsaydı çoktan boy boy yeğenlerim olmuştu.

Dildar'la tartışmamızdan sonra keyfim kaçıktı. Yanımda suratı asık bir şekilde misafirlerin gelişini izliyordu. Bu yüzden ben de Ayşe'ye yöneldim ama bu sefer bana fırsat vermedi.

Bakışları elimdeydi. "Elini mahvetmişsin."

Elim olmasa da artık yüzüğü taktığım parmağım şişmiş ve tuhaf bir renge bürünmüştü. "Çıkmıyor, her yolu denedim," dedim. "Az kaldı elimden zeytin ağacı çıkacak."

Ahmet'in ailesinden Şehriyar abla ve Gülden'le selamlaştık. Onlar içeri geçerken, "Ne yapacaksın peki?" dedi Ayşe.

"Samuel Usta'ya gideceğim," dedim. Samuel Usta, Ezra'nın hocasıydı. Aynı zamanda akıl danıştığı bilge bir adamdı. Tam o sırada Gülruba teyze geldi, ardında ise Ezra vardı. İçeri girdiğini görmemiştim. Bu yüzden birden karşıma çıkınca yüreğim sanki yerinden çıkacakmış gibi atmaya başlamıştı.

Beyaz gömlek üzerine siyah ceket, her erkek gibi onun da klasiğiydi ama yine de kısa bir an göz göze gelmek sanki vurgun yemişim gibi hissettirmişti.

Niye bu kadar yakışıklı olmak zorundaydı? Herkese çirkin ama bir bana güzel gelseydi olmaz mıydı? Her bakanın onu beğeniyor olması kaçınılmazdı. Üstelik bu kadar yoğun hissettiren, güç sahibi her adam kadınlar için dayanılmaz birer avdı.

Nefret ettim bu ihtimalden. Her zamanki gibi benden uzak ama başkasına yakın olma ihtimali olan her olasılıktan nefret ettim.

Gülruba teyze tam önümde durduğunda zoraki bir şekilde ona gülümsedim. "Hoş geldiniz," dedim.

Elini öpmeme izin vermeden bana sıkı sıkı sarıldı. "Hoş bulduk, cânemin!" dedi.

O böyle yapınca kendimi çok kötü hissediyordum çünkü bize hasretmiş gibi sarılıyordu. Nitekim sıra Dildar'a geldiğinde neredeyse ağlayacak gibiydi. Dildar sarılmasına izin verdiğinde ise saçlarını öpecek kadar onu özlemişti.

Uzaktan Asaf'ın da onları izlediğini fark ettim. Ne kadar üzgün olduğunu görmek canımı yaktı. Annesi en azından yanımıza gelebilmişti ama o muhtemelen Dildar'ı rahatsız etmemek için uzakta kalmıştı.

Ezra ise yüzüne bakmadığım için tam olarak anlayamasam da sanırım başıyla selam verdi Dildar'a.

"Buyurun, içeri geçin," dedi evin küçüğü olan Hanzade onları içeri doğru yönlendirerek ama onlar Asaf'ın yanına gittiler.

Gülruba teyzeyi tam olarak görmesem de ağlıyor gibiydi. Ezra'nın eğilip annesinin başının üstünü öpmesi ise burnumun direğini sızlattı. Bütün oğlanlar annelerine ve kadınlara çok saygılı yetiştirilmişti ama Ezra'nın her zaman annesine ayrı bir düşkün olduğunu bilirdim.

Sanki babasından sonra tüm ailenin sorumluluğunu sırtlanmamış gibi bir de annesini en çok o dinlerdi.

Bakışlarımı onlardan çevirdiğimde abimi ve yanında sanki hastaymış gibi bastonla yürüyen babamı gördüğümde içimdeki bütün üzüntü yok oldu.

Abim o herifi içeri götürmeleri için bir yardımcıyla konuştuktan sonra Yeşim'in elinden tutup yanıma geldi. Daha nefes almadan, "Babamı niye getirdiniz ki?" dedim öfkeyle.

"Çünkü yeğeni, Firuze," dedi sanki babam çok akrabaya ehemmiyet veriyormuş gibi. "Halamın da tek akrabası o."

Benim için buraya gelmesi yalnızca beladan başka bir şey değildi. "Sen yapsaydın, abi!" dedim.

Abim bana ters ters baktı. Bazen babamın tüm şiddetini o çekmiş olmasına rağmen neden benim daha fazla nefret ettiğimi anlayamadığını fark ediyordum.

"Ayıktı ve gelmek istedi," dedi üstüne basa basa.

Dildar ilk defa konuştuğunda ikimiz de ona doğru döndük. Yüzünde tiksinti dolu bir ifade vardı. "Sanki ayık olması bir işe yarıyormuş gibi," dedikten sonra hiçbirimizi beklemeden koltuk değnekleriyle içeri yürümeye başladı.

Peşinden gitmek istedim çünkü şu an çok fazla uyarana maruz kaldığı bir ortamdaydı ama Ayşe konuştu: "Durduk yere gerilmeyin. Burada yabancı yok zaten. Şehriyar abla da bizim hakkımızda bizden daha çok şey biliyor olabilir."

Haklıydı ama yine de tahammül edemiyordum. Neyse ki Sahra benden önce davranarak kardeşimin peşinden gidince bir nebze olsun rahat ettim. Biz de salona doğru yürümeye başladık.

Tam o sırada bana tavırlı olan Yeşim'in çaktırmadan bana baktığını fark ettim. Su yeşili tütü elbisesiyle çok güzel olmuştu. Yine de her ne kadar gönlünü almaya çalışsam da bana tavırlıydı.

"Halam, çok güzel olmuşsun," diyerek ona laf attım. Durdu, annesi bal rengi saçlarını tepesinde lülelerinin dağıldığı bir topuz yapmıştı.

"Küsüm ben sana," dedikten sonra başını *hıh* dercesine sağa doğru savurdu. Minik bukleleri de onunla birlikte sallanınca öpmemek için kendimi zor tuttum.

Topuklu ayakkabılarımın izin verdiği kadarıyla önünde eğildim. "Ama halacım, aldım ya hediyeni hatta başka istersen internetten birlikte seçeriz," dedim.

Sırf onun için bütün kristal taç modellerini öğrenmiştim. "Sen bana İstanbul'dan getirecektin o tacı," dedi inatla.

Bu inadı bile bana benzediğinden iç çekmemek için kendimi zor tuttum. Sonra kafasındaki damla kristalli tacı fark ettim. "Ama bu dün baktığımızın aynısı," dedim.

Bu sefer bakışları ileride annesiyle konuşan Ezra'ya çevrildi. "Ezra amcam hediye etti bana," dedi.

Durumu anlamadığımdan bakışlarımı abime çevirdim. "Bugün Ezra şirkete geldi," diyerek durumu açıkladı. "Yeşim de yine benimleydi, duyunca engel olamadım."

Ben de böyle bir amcam olsaydı muhtemelen her fırsatta istediğimi yaptırırdım, o yüzden Yeşim'e hak vermeden edemiyordum.

Dizlerime ellerimi koyup tekrar ayağa kalkarken Yeşim, Ezra'ya seslendi: "Nasıl olmuşum, Ezra amca?"

Onu ilk fark eden Asaf'tı çünkü abisi ve annesi konuşurken onları dinleyen taraftı. "Çok güzel olmuşsun, Yeşim," dedi.

Yeşim ise onu umursamadı çünkü asıl iltifat beklediği tacın sahibiydi. Ezra annesiyle konuşmaya ara verip Yeşim'e döndüğünde bakışlarımı küçük yeğenimde tutmak çok çok zordu.

Sesinde hissettiğim tebessümle, "Çok yakışmış, minik zümrüt!" dediğinde Yeşim'in yüzünde güller açtı. Zümrüt, yeşim taşının olgunlaşmış hâliydi. Bu yüzden Ezra, yeğenime *minik zümrüt* diyordu.

Bu da benim cilveli minik yeğenimin pek bir hoşuna gidiyordu. Eteklerini açarak etrafında bir tur dönerken herkesin yüzünde bir tebessüm vardı.

Sonra gidip ona sarıldı ve Ezra da onu kucağına aldı. Biz ikimiz abimle birlikte arkalarındayken onlar da salona doğru yürümeye başladı.

"Bilekliğime de bak!" diyordu Yeşim. Muhtemelen onu da Ezra bizzat Yeşim için yapmıştı.

Nitekim, "Sevdin mi?" dediğinde önümdeki asla hayalini bile kurmaya cesaret edemediğim bir manzaraydı.

Geniş omuzları ve ona doğru tebessüm eden keskin hatlı yan profili... Güçlü kolları arasında minicik bir kız, bizim kızımız. Tam olarak âşık bir baba olurdu ve ben bu hayal için bin ömrüm olsa binini de feda ederdim.

"Çok sevdim!" dedi Yeşim. "Öpeyim mi?"

Minik dudakları Ezra'nın yanağını birkaç kere öpünce içimde hissettiğim kesif acıyla birlikte bakışlarımı yere doğru indirdim.

Görünen oydu ki bazı hayaller yalnızca acı çekmek için vardı.

İçeri geçtiğimizde oturma düzenini kim planladıysa ona söyleyecek bir çift sözüm vardı çünkü Ezra tekli koltukta otururken yanındaki boş sandalye haricinde her yer dolmuştu. Halamın evi küçük olduğu için içerisi tıkış tıkıştı.

Bu yüzden ayakta durmak da imkânsızdı. Mecburen yanındaki boş sandalyeye oturdum ve başımı kaldırdığım anda herkesin bize baktığını fark ettim.

Meraklı, eğlenmiş ve rahatsız olarak betimleyebileceğim bu bakışlar içerisinde en dikkat çekici olan ise Arjin'in bakışlarıydı.

Yüzünde öyle bir kararlılık vardı ki ileride bu bakışı tekrar hatırlayacağımı hissettim.

Yine de çok odaklanamadım çünkü sadece yanımda oturuyor olmasına rağmen tüm odağım ondaydı. İki kere karşılaşmıştım ve ikisinde de hissettiğim tek şey acıydı ama bu sefer farklıydı. Bu sefer çok daha ağırdı.

Yanında otururken sanki bedenlerimizin arasındaki mesafe çok daha kısaydı. Firuze taşlı yüzüğünü taktığı eli koltuğun kolçağına yaslıydı. O hareket ettikçe bakışlarım sürekli gövdesine kayıyordu.

O kadar sakin, huzurlu hissettim ki bir an için kendimi *acaba rüyada mıyım,* diye sorguladım çünkü imkânsızdı.

Sanki eline uzansam tutacaktı. Çok saçmaydı ama o an tek istediğim elinin elimi kavraması ve beni rahatlatmasıydı.

Sanki ona baksam yıllardır benden asla saklayamadığı sevdayı bakışlarında görecektim. Sanki birazdan Arjin konuşacak ve Zahide'ye değil de bana soracaktı rızam olup olmadığını.

Sanki, sanki, sanki...

Sanki bu isteme töreni karşımızda sabırsız bir şekilde oturan Zahide ve Ahmet'in değil, bizimdi.

Bunu idrak etmek bir an irkilmeme sebebiyet verdi ve onun bakışlarını üstümde hissettim. Neyse ki konuşmak için hâl hatır faslına geçildi de bir nebze olsun dikkatim dağıldı. Yoksa biraz daha böyle hissetmeye devam edersem uzanıp elini tutmak gibi bir manyaklık yapmak zorunda kalacaktım.

"Selma Hanım rahatsızlığınız nasıl oldu?" dedi Mahmut amca. "Daha iyi misiniz?"

Selma halam her zamankinden de suratsızdı. "Çok şükür," derken mutsuzluğu ayan beyan ortadaydı. Bu yüzden dik dik baktım ona. O da sonunda durumdan herkesin rahatsız olduğunu fark etmiş olacak ki bakışlarını Ahmet'e çevirdi.

Pek hevesli gibi gözükmese de "Sen iyi misin, oğlum?" diye sordu.

Ahmet ise onun yerine de yeterince heyecanlıydı zaten. Sanki Zahide'yle kırk yıldır evliymiş gibi, "İyiyim, Selma ana," dedi ve herkesin gülmesine sebep oldu.

Ben de hem gülüyor hem de bir yandan yüzüğü hafif de olsa hareket ettirmeye çalışıyordum. Şehriyar abla kendini tutamadı.

"Oğlum, sabırsız mısın sen?" dedi.

Ahmet ise neden güldüklerini anlamamıştı. "Ama anamdır," dedi. "Ben Zahide'yi yeni sevmiyorum ki! Zahide'min ailesi bundan sonra benim ailemdir."

Bu seferki gülüşmeler daha sesliydi çünkü görünen o ki Ahmet bugün bütün geçmişi ortaya serecekti.

Zahide bile, "Âşık!" diyerek sevdiceğini uyarma gereği hissetti ama Ahmet bana mısın bile demedi. Sanki içinde kurt kaynıyor gibi sürekli oturduğu sandalyede hareket ediyordu.

En sonunda Mahmut amca, "Bizim oğlan çoktan bizim pabucu dama attı," dediğinde kafasını sallayınca Arjin'in bile güldüğünü gördüm.

Aynı anda kafamı çevirip onun da gülüp gülmediğini görmek için can atıyordum. Yine de inat ettim ve bakmadım fakat sonrasında her ne kadar sohbet devam etse de ben odaklanamadım çünkü yan yana oturduğumuzdan mıydı yoksa başka bir şeyden miydi, bilmiyordum ama sanki tüm bedenim ona doğru çekiliyormuş gibi hissetmeye başladım ve bu benim için saf bir işkence gibiydi.

En sonunda dayanamadım. Zahide'ye zamanın geldiğine dair başımla işaret verdikten sonra Dildar'ı da yanıma alıp odadan çıktım.

Herkes mutfağa geçince bir nebze olsun aklım başıma gelir gibi oldu. Orada tam olarak ne olmuştu? Ben tam olarak ne yaşamıştım?

Sanki aramızda bir büyü vardı ve etrafımızda dönüp dolanmıştı. Beni neredeyse imkânsıza inandıracaktı.

Kendime gelmek için sırtımı soğuk duvara yasladım.

Diğer kızlar misafirlere kahve hazırlarken Zahide de Ahmet'e kahve hazırladı. Ben de bu sırada ona bekçilik yaparak bir nebze olsun kafamı toparladım.

Sıra kahveye döküleceklere gelince sadece bir tutam tuz döktüğünde tepemin tası attı. "Zahide, eğer o kahveden acı kokusu almazsam üstüne zift dökerim," dedim.

Elindeki kaşıkla acıyan gözlerle bana baktı. "Ama Firuze abla!" dedi.

İtirazlarını umursamadım, ilk önce erkeklere acımamayı öğrenecekti. "Ben bilmem!" dedim. Sonra durduk yere elim kaşınmaya başlayınca dikkatim dağıldı.

Elime baktığımda parmağımın etrafında minik kabarcıklar gördüğümde ise canım sıkıldı. Muhtemelen üst üste sürdüğüm şeyler alerji yapmıştı.

Diğer kızlarla bir nebze olsun eğlenen Dildar'a bakıp, "Siz işinizi bitirince içeri gidin, geliyorum ben," dedim ve dışarı çıktım.

Misafir banyosu holün sonundaydı. Orası da halamın bahçesine açılıyordu. Burnuma reyhan kokusu gelirken yüzükle tekrar uğraşmaya başladım. "Yapıştın mı, anlamıyorum ki! Takarken dar olmadığına emindim oysa," dedim.

Her ne kadar çok güzel bir yüzük olsa da beni kısıtlayan hiçbir şeyden hazzetmezdim, bu yüzden ona bakmak eskisi kadar zevk vermiyordu.

Birden Ezra'nın sesini duyduğumda ise yerimde sıçradım. "Bir de ben bakayım."

Kafamı kaldırıp ona şaşkınlıkla baktığımda başparmağımı alışkanlıkla damağıma bastırdım. "Korkuttun beni," dedim.

O ise sanki bugün gerçekten rüyadaymışız gibi üzerime doğru gelmeye devam etti. Yanında kendimi küçücük hissederken kalbim de o yakınlaştıkça hızlandı.

Çelik mavisi gözler ne hissettiğini yansıtmadan bana bakıyordu. Eskisi gibi değildi, artık hiçbir şey eskisi gibi değildi çünkü beni sevmeyi bırakmıştı, belliydi. Sanki sıradan biriymişim gibi bakıyordu bana.

Bunu ve neden burada olduğumuzu hatırlamak, hissettiğim bütün heyecanı öldürdü. "Ben hallederim," dedim.

"Samuel Usta hiçbir taşa acımaz," dedi. Demek Ayşe'ye dediklerimi duymuştu.

Belki de bütün mesele buydu. Kıymeti çok daha yüksek olan taştı. Ben değildim.

Yanından geçmek için sağa doğru kaydım. "Başka bir yol bulurum," dedim.

O ise bileğimi tuttu. Elektrik çarpılmış gibi irkildim çünkü sanki dokunuşu ateştendi. Üstelik bu bana ilk dokunuşu değildi.

Neden böyle hissettiğimi sorgulayamadan tekrar ona baktım. "Sana hallederim dedim!"

İnatla söylediğim bu sözler onun için bir şey ifade etmiyor olmalıydı ki bakışları hâlâ elimdeydi. Elimi havaya doğru kaldırdı. "Parmağın şişmiş," derken diğer elinin işaret parmağıyla parmağıma dokundu.

Tekrar irkilmemek için kendimi zor tuttum. Bu da neyin nesiydi? Sadece masum bir dokunuştu. Kalbimin sanki dokunduğu yerde atıyormuş gibi hissettirmesi nedendi?

O da aynı şeyi hissediyor muydu, bilmiyordum ama başını kaldırmadan elime bakıyordu. Yüzüğü hafifçe oynatmaya çalıştı ama bu sefer acıyla irkildim.

"Çıkmıyor işte!" dedim acıya karşılık sitem edercesine. Buna karşılık parmağımın şiştiği yeri bu sefer baş ve işaret parmaklarıyla okşadı.

"Buz bile tuttum, bana mısın demedi."

Konuşmaya devam ettim çünkü konuşmazsam yüzüğü çıkarmak için yaptığı hamleleri şefkat olarak algılayabilirdim. Eğer bu algı yanılgısına düşersem de ümitlenirdim.

Oysa ümit yoktu.

Sonunda kafasını kaldırıp bana baktığında ümit yoktu. "Bırak elini," derken ilk defa bakışlarının yumuşadığını gördüğümde de ümit olmadığına kendimi inandırdım.

"Bıraktım zaten," dedim.

O ise bileğimi kavrayıp elimi bana gösterdi. "Hayır," dedi o her zaman sakin olan sesiyle. "Bırakmıyorsun, Firuze."

Avludaki selam verişini saymazsak adımı ondan duymayalı tam üç sene olmuştu. Bu yüzden donup kaldım. Sesim bu sefer çok daha kısıktı. "Bıraktım dedim."

Bırakmıştım, bırakalı çok olmuştu ama sonra sanki canım yeterince yanmıyormuş gibi elimi tek avucuna aldı ve yüzükle eklem yerim arasındaki boşluğu okşamaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" dedim. Hem şaşkındım hem de dehşete düşmüştüm.

Avucunun içinde tamamen hapsetti elimi. "Mardin sıcağında bile ellerin buz gibi."

Sırtım duvara dönüktü, o ise tamamen bakışlarını bana doğru yöneltmişti ve ben kendimi onunla birlikte hapsolmuş hissediyordum. "Hep öyleydi," dedim.

Ağır ağır başını salladı. "Biliyorum."

Biliyordu, o beni benden çok daha iyi tanırdı. Üstelik bakışları gittikçe yumuşarken neredeyse beni sevme ihtimali olabileceğine inanacaktım.

İmkânsızdı, imkânsızdı.

"Sanki bütün kan kafamda toplanmış da vücuduma hiçbir şey bırakmamış gibi," dedim.

Bu sefer dudakları hafifçe yukarı kıvrılır gibi oldu. "Bilirim," dedi ve ben de sıcaktan mı yoksa yakınlığından mı, bilinmez, havada süzülüyormuşum gibi hissettim.

Sustum çünkü daha fazla konuşursam *neden* diye sorabilirdim. *Bıraksaydın da başkası yardım etseydi neden sen geldin? Sana sırtını dönen benim, neden beni görmezden gelmeye devam etmedin?*

Şimdi bana yalnızlığımda avunacağım bir anı daha bırakmak mı niyetin?

Elim avucunun içerisinde gittikçe ısındı. Kızların gürültüsünü duydum, muhtemelen odaya geçerken bizi gördüler ama ikimiz de kıpırdamadık.

Hâlâ başparmağıyla parmağımı ovuşturmaya devam ediyordu. Ben hiç huyum olmayan bir şekilde aşırı sessizleşince sanki aklımdakileri okuyabiliyormuş gibi bana baktı.

"Devam etmeyecek misin?" dedi.

Başımı eğip elimi tutan eline baktım. Zihnime kazımak istediğim bir hatıra daha buradaydı.

"Fuzuli bir konuşma olduğunu fark ettim," dedim.

"Fark ettiğinin o olduğunu zannetmiyorum, Firuze."

Derin sesi kulağıma, tüm bedenime sirayet ederken başımı hızla kaldırıp ona baktım. Neyi kastetmişti? O da benim gibi birbirimize dokunmamızın bıraktığı etkiden haberdar mıydı?

Üstelik böyle yoğun bir şekilde bakmaya devam ederse bende akıl mı kalırdı?

"Şimdi de çok sıcak oldu," dedim konuyu değiştirerek. "Ellerim de terledi zaten. Yetmedi mi artık?"

Sesim sitemkârdı çünkü kendime kızgındım. Ne kadar açık verdiğimi bilmiyordum. Ezra öyle kolay kolay imada bulunan bir adam değildi. Ne hissediyorsa, ne düşünüyorsa dürüstçe söylerdi.

Bu yüzden o beni tanıyorken ben artık onun yabancısıymışım gibi hissetmiştim.

Bu da istemesem de çok ağırıma gitmişti.

"Bir bakayım," dedi sonra elimi hafifçe kaldırdı. Yüzüğü nazikçe çektiğinde ise sanki bir gündür beni uğraştırmıyormuş gibi rahatça çıktı.

"Çıktı!" dedim şaşkın bir sesle. "Bunca saattir boşuna uğraşıyormuşum."

Muhtemelen kendimi kasmaktan dolayı başarılı olamıyordum ama o bunun imasını bile yapmadı.

Yüzükteki kıymetli taşı önemsediği için böyle yaptığını düşünmüştüm ama yüzüğü çıkarıp bana verdikten sonra diğer elimi tuttu. Şişliği dikkatli bir şekilde inceledikten sonra havaya doğru kaldırdı.

"Kalp hizasında," dedi. "Bu şekilde soğuk kompres yap."

Başımı hafifçe salladım. "Tamamdır," dedim ama niye elimi bırakınca içime hüzün çöktüğünü hatta yoksunmuş gibi hissettiğimi bilmiyordum.

Hatta niye o oldukça profesyonel gözükürken ben, "Acıyor mu?" dediği anda ağlamak istediğimi de bilmiyordum.

Ben o an bir tek gitmesin istiyordum ama "İyi," dedi. "Acı varsa yaşam var demektir."

Sonra anlamını çözemediğim son bir bakış atıp ben teşekkür edemeden gitti. Ben ise yine ardında kaldım. Elimi göğsüme bastırırken, "Görünen o ki kalbimde de aldığı onca darbeye rağmen yaşam var," dedim.

Bir dakika sonra Sahra geldi yanıma. Sanırım bizi gören kişilerden biri de oydu.

"Ne konuştunuz?" dedi.

"Yüzüğü çıkarmama yardım etti."

Bir de beni darmaduman etmişti.

Sahra'nın ise imayla kaşları havalandı. "Buraya geldiğimden beri ya ben kafayı yedim ve birden altıncı hissim ortaya çıktı ya da sizin aranızda öyle bir elektrik vardı ki hepimiz santral hattını izliyormuş gibi sizi izledik."

Demek ki sadece hisseden ben değildim ama niyeyse başkalarının fark etmesi de pek umurumda değildi. "Bilmiyorum," dedim.

Sahra ise sorgulamaya devam etti. "Eskiden de böyle miydi?"

Eskiden de her dokunuşundan etkilenirdim çünkü sevdiğim adamdı, elbette ondan etkilenecek hatta arzu duyacaktım ama hiç bu kadar basit bir dokunuş böylesine yoğun hissettirmemişti.

Karşımdaki Sahra olduğu için, "Hiç bu kadar yoğun hissetmemiştim," dedim. "Sanki..."

"Sanki Zahide'nin değil de sizin istemeniz yapılıyormuş gibiydi."

Görünen oydu ki herkes aynı şeyi düşünmüştü.

Elimi dalgın dalgın ovuşturdum. "Öyle ve böyle bir şeyin ihtimali bile imkânsızken canım yandı, Sahra," dedim.

Onun bana güzel bir anı daha bırakmış olması da canımı çok yakmıştı. Sahra'nın bakışları anlayışla doldu.

Omzumu nazikçe sıvazlarken, "Rabb'im nasip ettiyse hiçbir şey engel olamaz," dedi.

"Öyle de..." dedim ama sonra holün sonundaki ağacın orada yarım bir şekilde gözüken bir yüz dikkatimi çekti.

Derhâl toparlanırken, "Hayırdır, Gülden?" dedim.

Fark edildiğini anlayınca hiçbir şey yokmuş gibi bir telaşla ağacın oradan çıktı. "Su eksik kalmış da mutfağı arıyordum, Firuze abla!"

Keşke annesi kadar iyi yalan söyleyebilseydi. Yine de kardeşim yaşında olduğu için kıyamadım. "İyi, mutfak solda," dedim. "Biz de geliyoruz zaten."

Koşar adım mutfağa gitti. Ben de kafamı sallarken mutfağa doğru yürümeye başladım. "Kim bilir, anana neyi yetiştireceksin," dedim.

Sahra ise güldü. "Herkes fark etti zaten."

"Sahra!" diye uyardım ama aslında pek de umurumda değildi. Bir yere varmadıktan sonra onunla küçücük de olsa bir anı daha biriktirmek en azından bu mutluluk fakiri Firuze'ye çok görülmemeliydi.

8

OLTU TAŞI

"Ne feryâd eyledim ne âh u zâr ettim,
Belâ her ne ise sabr ile yâr ettim."

"Ne feryat ettim ne de ah edip inledim;
başımıza gelen her belayla sabırla dost oldum."

-Hayâlî Bey

Halamın buzdolabında soğuk kompres jeli bulduğumda bugün bir nebze şanslı olduğuma inandım ama içeri girdiğimde bıraktığımdan daha soğuk bir atmosferle karşılaşmak bu düşüncemi bir kere daha sorgulattı.

Üstelik Ezra da yoktu. Dışarı çıkıp Celal'e soracak kadar merak ettim. O da Bedran'ın çağırdığını, alelacele çıkmak zorunda kaldığını söyledi.

Belki de bu yüzden ortam soğuktur diye düşündüm ama sonra anladım.

"Gelelim sebebi ziyaretimize," dedi Mahmut amca ama halam öncesinde nasıl bir tavırdaysa artık pek de hevesli konuşmuyordu.

Halam soğuk bir şekilde, "Kızımı istersiniz," dedi.

Mahmut amca ise başını ağırca salladı. "Öyledir," dedi.

Arjin'in halama sert bir şekilde baktığını fark ettim ama halam konuşurken onu umursamadı. "Pek gönlüm yoktur aslında ama Ahmet efendi bir çocuk gibi gözüküyor," dedi. "Madem gençler de birbirini sevmiş. Bana da geriye tek bir şart sunmak kalıyor."

Şehriyar ablanın kaşları çatıldı. Dünür olacağı kadının aksi tavırlarına yeterince katlanmış gözüküyordu. "Nedir o, Selma Hanım?"

Halam ise Şehriyar ablanın değil de Saruhanların olduğu tarafa baktı. "Beyazsu tarafında eskiden Koçak soyunun kadın koluna bırakılmış bir parsel var,"

dedi. "Saruhanlar bizden o araziyi almıştır. Onu bizim kızın üstüne yaparsanız, bu evliliğe razı gelirim."

Tavrı suçlayıcıydı. Üstelik onları ağırladığı için tiksiniyormuş gibi bakıyordu. Babam ise bu zamana kadar istemede sessizce izleyen taraftı. İlk defa halamın bu cümlesinden sonra pürdikkat kesildi ve halama baktı.

Sanki heveslenmişti. Bu heves ise beni en az halamın birden ortaya çıkan isteği kadar dumura uğratmıştı.

Bizim soyumuza miras bırakılan böyle bir arazi mi vardı?

Şehriyar abla bu istek karşısında ilk kendine gelen kişi oldu. "İyi de biz Saruhan değil..." dedi ama cümlesi Behiye tarafından kesildi.

Buraya gelmekten pek de memnun olmadığı, sadece altınlarını sergilemeye geldiği her hâlinden belli olan kadın yüksek sesle, "Bizim öyle bir arazimiz yoktur," dedi.

Halam ise öfkeli bakışlarını ona yönetti. "Sen nereden bilirsin, Behiye?" diye sordu.

Behiye ise oturduğu koltukta öne doğru eğildi. "Kocam bütün Saruhan topraklarını yönetir," dedi sanki aptala anlatıyormuş gibi küçümseyici bir sesle. "Orada bizim arazimiz yoktur."

Halam ise bu tavrının altında kalmadan onu aşağıladı. "Sen birçok şeyi bilmezsin, Behiye," dedi.

Bunu söylerken tavrı ima doluydu. İlk defa tam bu anda kendimi halama benzettim. Behiye'yi kudurturken takındığı tavrı o kadar sakindi ki istemsizce keyiflendim. Oysa Zahide neredeyse ağlamak üzereydi. Ahmet ise çoktan paniklemişti.

Behiye bu ima karşısında, "Sen ne demek istersin?" dedi yüksek sesle. Tek bir cümle onu çıldırtacak hale getirmişti.

Gülruba teyze onun kolunu tuttu. "Behiye bize düşmez," dedi.

Behiye ise hırsla kolunu ondan kurtardı. "Ne demek bize düşmez, Gülruba," dedi. "Sırf bu deli kadının garip istekleri yüzünden bir de şimdi arazi mi kovalayacağız?" Eliyle halamı işaret ediyordu. "Üstelik ne kız bizim ne de oğlan bizim."

Bu cümleden sonra kan beynime sıçradı sanki. Konuşmak için ağzımı açtım ama tam o sırada benim yerime Arjin konuştu.

"Ben söz verdim, Behiye," dedi. "Var mıdır itirazın?"

Ortamı bıçak gibi kesen sorusu üzerine Behiye kayınvalidesine döndü. Nasıl balon gibi şiştiyse aynı hızda söndü.

"Yoktur, Yâde!" derken yine de burnundan soluyordu. Bakışları bana değdi. Ona öyle bir nefretle baktım ki muhtemelen sebebini sorguladı ama sonra halam tekrar araya girdi:

"De haydi, kalkın gidin evimden."

Herkes şoke olup kaldı. Zahide de annesiyle birlikte ayağa kalkarken ağlıyordu. "Ana!" dedi sitemle ama halam duymadı onu.

"Bu deli kadının verecek kızı yoktur size!" dedi bütün Saruhanlara doğru. "Diyar diyar toprağınız var. Bir parseli mi bana çok gördünüz?"

Sonra Arjin'e baktı. "Üstelik hakkımdır, Yâde Arjin," dedi elini göğsüne vurarak. "O toprak benim hakkımdır!"

Ahmet araya girmeye çalıştı. "Selma ana, valla benim bir parça bile arazim yoktur," dedi. Yüzünde o kadar mahzun bir ifade vardı ki bu uğurda en çok onların harcanmasına üzüldüm ama halam ona da acımadı.

"Bu Saruhanlarla benim aramda, oğlum!" dedi.

Ahmet ise yıkılmış bir şekilde, "Ben Saruhan soyundan değilim," dedi.

Bu zamana kadar oturan Arjin ayağa kalktığında yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. İşte her şeyin sona erdiği an buydu. "Kalkın, hadi gidelim," dedi onun tarafında oturan herkese.

Herkes onun emriyle ayağa kalkarken Zahide ağlayarak odadan çıktı.

Arjin ağır ağır Selma halamın yanına geldi. Tam önünde durduğunda yüzünde öfkeli bir ifade vardı. "Firuze senin yeğenin değil midir?" dedi. "Tek tek araştırsın belgeleri. Bak bakalım o arazi bize ait mi, değil mi?"

Görünen o ki bu mesele de daha önce aralarında konuşulmuştu ve Arjin inkâr etmiş, halam ise yine inanmamıştı.

Bunun bedelini ise yine iki sevdalı ödemişti.

"Şüpheyle hayırlı iş olmaz," dedi Arjin son sözü söyleyerek. "Bir daha da emin olmadan bizi çağırmayasın."

Ve ailesini de ardına alarak gitti.

Sabahleyin düğün havası olan evde şimdi sanki cenaze kalkmış gibi bir yas havası vardı. Zahide saatlerce ağlamış, annesiyle kavga etmiş, sonra da kendisini odasına kapatmıştı.

Halam herkesle tartışmış, en son o da kendisini odasına kapatmıştı. Bu yüzden bizimkiler de gitmek zorunda kalmışlardı.

İnatla eve gitmeyen tek kişi bendim. Ben o yarım kalan sevdanın acısını her Allah'ın günü yaşıyordum. Bir başkasının da aynı acıyı yaşamasına gönlüm razı değildi.

Halamın kapısını yarım saatte bir tıklatıyor ve içeri girmek için izin istiyordum ama hiç ses çıkarmıyordu.

Bir kere daha denedim. Kapıyı tıklattıktan sonra ona seslendim: "Hala, Zahide ağlamaktan mahvoldu. Neden böyle yaparsın?"

Sonunda kapının ardından ayak sesleri geldi. Kapı açıldığında ise halamın ağlamış olduğunu fark ettim.

"Gel," dedi. "Gel, benimle otur, Firuze'm."

Onun peşi sıra odasına girdiğimde bu oda geçen sefer girdiğimden de daha kasvetliydi sanki.

"Ne arazisi bu, hala?" dedim o her zaman oturduğu divanına yerleşirken. "Neden geçen sefer konuştuğumuzda bana bu araziden bahsetmedin.

Ben ayakta dururken kafasını bana doğru çevirdi. Hayat yorgunu bir şekilde baktı bana. "Bu Saruhanların belki de hiçbiri bilmez o arazinin onlara ait olduğunu ama bu Saruhanlar birçok şeyi bilmez zaten," dedi.

Kafamda çarklar bir kere döndü ve sanki bir parça yerine oturdu. Şüphem ise gerçek oldu. "Başka bir Saruhan'ı kastedersin," dedim.

Ses çıkarmadı. Daha önce Dildar'ı götüreceğim için sustuğum mesele şimdi tekrar karşımdaydı. Bu sefer mevzu bahis yine bir ayrılıktı.

Bu yüzden dilimi daha fazla tutamadım. "Hala, tehdit mi edildin?" dedim.

Sesini çıkarmadı. İşte o zaman önünde örgü gibi geniş ağızlı bir kese gördüm. Bu keseyi daha önceden hatırlıyordum.

Arjin halama kızmış ve "Taşın dilini okumak bu değildir, kızım," demişti. "Senin baktığın fal haramdır. Duyduğunla şifa vereceksin, kehaneti ise kendinden başkasına söylemeyeceksin."

Görünen o ki halam bu huyundan vazgeçmemişti. Taşlara bakarken, "Bizim soyumuz bir mirasın bekçisidir, Firuze'm. Kimi bir mühür der buna, kimi ise yalnızca bir taş. "

O şerefsizin bana dediklerini hatırlayarak irkildim.

"Bu bekçilik soydan soya aktarılır lakin ben hiçbir zaman bundan mutlu olmadım. Hep korktum. Çok korktum!"

Bana bakarken de yüzünde bu korku vardı. "Neden korktun?" dedim ellerini tutarak.

Halam ilk defa açıkça konuştu: "Ben kocamın da bunun için öldürüldüğüne inandım."

Gözümün önünde hastane koridoru canlandı. Annemin çoktan ölmüş bedeninin hızla götürüldüğünü hatırladım. Gözleri açıktı. Onun gözlerini görene kadar ölü gözleri hep boş bakar sanırdım.

Oysa onunki hüzün doluydu.

Geçmişin acı hatırasından sıyrılıp halama baktım. "Lütfen bildiğin her şeyi anlat," dedim. "Benden bir şeyler saklarsan sana yardım edemem."

O anlatırsa gidene kadar delil toplar, ailemi güvene aldıktan sonra da bu delilleri de o şerefsize karşı kullanırdım.

Halam tedirgin bir şekilde etrafına baktı. Anlaşılan haddinden fazla korkutulmuştu. Sanki çevremizde bir muhbir varmış gibi sergilediği korkak hâlleri beni sinirlendirmişti.

Bu hissi biliyordum ve bu herifin bu denli etrafımızı sarmış olmasından da nefret ediyordum.

"Sırrı söyleyemem ama bana düşen payı açıklarım, Firuze'm lakin sesimi duymak için yaklaşasın," dedi halam. "Ben zaman zaman bu duvarları bile düşmanım bilirim."

Ona itaat ettim ve aramızda çok az bir mesafe kalana kadar yaklaştım.

"Bir harita var soyuma emanet edilen," diyerek başladı konuşmaya. "Kimi der bir parça, kimi der üç. Bana babamın anlattığına göre ise kadın soyuna emanet edilmiş bu harita."

Bu sefer şaşkınlık göstermedim çünkü aynı harita bana dijital ortamda gösterilmişti. Her ne kadar kaçmaya çalışsam da bu meselenin çözmem için beni bulacağı artık aşikârdı.

Daha önce o pisliğe soramadığım soruyu halama sordum:

"Neyin haritası bu?"

"Bir taşın," dedi. Gözümün önünde kırık olan o mühür canlandı ama eğer bahsettiği taş o olsaydı o herif halamı tehdit etmek için uğraşmazdı. Demek ki halamın bahsettiği taş başkaydı.

"Büyülü müdür?" dedim fısıltıyla.

Başını ağır ağır salladı. "Çok daha fazlasıdır," dedi. "Bu toprakların hayat ağacıdır."

"Hala, adı nedir peki?" Bu sefer etrafına bakan korku dolu gözleri sanki adını söylese üzerine üşüşecek karabasanları görür gibiydi. Üstelik o an dışarıdan gelen kapı kapanma sesi ona daha da panik yaptırdı.

Anladım ki paranoyası konuştukça tetikleniyordu. Bu yüzden ben de alabileceğim her sorunun cevabını almak için seri olmak zorundaydım.

"Peki, bu harita nerede?" dedim.

"İstediğim o arazide."

Garipti. Üstelik çokça da tehlikeliydi. Bir de sanki başımızda yeterince bela yokmuş gibi bu araziyi herkesin içerisinde talep ettiğini söyleyip tüm dikkatleri üzerine çekmişti.

"Hâlâ emin misin?" dedim bu yüzden. Basit bir çıkarımla bu araziyi istiyorsa attığı yanlış adımın bedeli çok daha ağır olabilirdi.

Cevap vermedi. Öz güvensiz bir kadının ezilmiş bir bakışı olurdu. Aynı o şekilde baktı bana.

"Değilsin," dedim.

Yüzünde mahcup bir ifade belirdi. "Babamın bana verdiği bir parça kumaşa yazılmış bir tekerleme var," dedi. "Ondan yaptık bu çıkarımı."

Kafamda tehlike çanları çaldı. Burnuma gelen kötü kokular bana niyeyse tek bir kişiyi hatırlattı.

"Kiminle?" dedim.

Tam olarak tahmin ettiğim cevabı verdi. "Babanla."

Yüz ifademi korumamın tek sebebi yıllardır avukatlıkta edindiğim tecrübeydi. Yoksa içten içe küfürlerimi saydırıyordum.

"Tekerlemeyi bana gösterir misin?" dedim. İlk önce ikna olmadı çünkü haklı olarak korkuyordu ama ısrar ettim çünkü risk alıp bu haritanın peşinden gideceksem en azından haritayı bulmak için bütün bilgilere sahip olmam gerekiyordu.

En nihayetinde bana güvenmesi için Kur'an'a el basınca ayağa kalktı. Onu ürkütmemek için sakin bir şekilde oturdum.

Sandığın birini açmasını, içindekileri boşaltmasını ve altını çevirmesini izledim. Bir ayağı döndürerek yerinden çıkardı ve boşluktan poşete sarılmış küçük bir parça aldı.

Poşeti açarken dudaklarının sürekli kıpırdadığını fark ettim. Muhtemelen görünenin yanında görünmeyenden de bu sırrı saklamak istiyordu.

Sonunda bir parça bezin üstüne yazılmış olan Süryanice tekerlemeyi bana gösterdiğinde istemsizce tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

"Söylenen toprakta değil, susan toprakta.
Sular geçer ama durmaz, taş nefesi tutar.
Rahimden gelir, erkeğin eliyle değil."

Beyazsu'da bahsettiği arazi, Koçak soyunun kadın koluna ait miras, hepsi bu tekerlemeye uyuyordu ama bu yalnızca bir olasılıktı.

İlk tepkim halamı desteklemekti çünkü onu ne kadar desteklersem kendini o kadar güvende hissedecekti. "Bu tekerlemeye göre bahsedilen yer Beyazsu etrafında olabilir."

Yüzünde kısa bir an için heves belirdi ama ben pek de mutlu değildim. Çocukluğumdan beri gizemleri çok severdim. Sayısız dedektif oyunu çevirmiş ve bir sürü cinayet belgeseli bitirmiştim ama bu işin en az sevdiğim kısmı bilmece veya tekerlemelerdi.

Bu yüzden zoraki bir şekilde gülümsedim. "Tabii, net bir koordinat verseydi çok daha iyi olurdu ama böyle tekerlemelerin de amacı bu sanırım."

Yazının üstüne hafifçe dokundum. Kumaştan tuhaf bir koku geliyordu. Hafifçe başımı eğip koklarken, "Bu arazinin Saruhanlara ait olduğunu nereden biliyorsun?" dedim halama.

Bana yine bildiğim bir cevabı verdi: "Baban söyledi."

Bir yandan da yüzünde umut vardı. Sanki hemen bu işi çözebilirmişim gibi bel bağladığını fark etmek canımı sıkmıştı. Yine de bu işi çözmek için sorunun kökenine inmek en sağlıklısı olandı.

"Hala, seni oraya götürsem bu harita oradaysa hisseder misin?"

Başını olumlu bir şekilde salladı. "Hissederim çünkü daha önce gittim."

Benim ise kaşlarım çatıldı. "Nasıl gittin?"

Bakışlarını geçmişe dalar gibi boşluğa dikti. "Babam, beni ve abimi çok küçükken gözümüz bağlı bir şekilde oraya götürdü ki nasıl hissettirdiğini bilelim."

Aklıma gelen tek şey, bu yer her neredeyse Arjin'in de bilme ihtimaliydi. Yine de halamın yüzüne baka baka Beyazsu'da olmadığını söylemişti.

"Peki, çevrede duydukların nasıldı?" dedim.

Gözleri kapandı. "Sadece su sesi vardı ve bir de hisler."

Yüzünde ilk defa huşu dolu bir ifade belirdi.

"Ne hissettin?"

"Sanki bu amaçla dünyaya gelmişim gibi hissettim." Halam gülümsedi. "Tekrar oraya gitmek için nelerimi vermezdim."

Sanki orayı düşünmek bile onu gençleştirmişti.

Gözleri tekrar açıldığında gerçek hayata dönmüş gibiydi. Bu ise onu hiç mutlu etmedi. "Bak, oradaysa o araziyi alman için elimden geleni yaparım ama ya orada değilse?" dedim. "Bu çocukların evlenmesine mâni olarak yanlış yaparsın!"

Açıkçası bu arazi de bahsedilen taş da pek umurumda değildi. Ben sadece sevdiklerim için uğraşıyordum çünkü bir başka emanetin yükünü daha taşıma niyetim yoktu.

Zaten lanetin yükünü yeterince taşıyordum.

Yine de halam çaresiz bir şekilde, "Orada değilse bu haritanın olduğu araziyi bulmam için bana yardım eder misin, Firuze'm?" dediğinde ona *hayır* demem durumunda Zahide ve Ahmet'in kavuşma ihtimali sıfırdı.

Ahmet'e *Zahide'yi kaçır* desem bile Zahide kaçmazdı çünkü annesinin rızasını almak onun için her zaman en önemli olandı.

Bu yüzden, "Ederim, hala," dedim.

O ise o kadar çaresizdi ki yine, "Söz ver, kızım," dedi. "Senden başka kimseye güvenmem, bilirsin. Kocam öldüğünden beri kimseye güvenmem."

Bu kadının hayatını korkularla ve hüzünle yaşamış olmasına çok üzülüyordum. Hiçbir kadın hayatını bekleyerek veya üzülerek geçirmeyi hak etmiyordu.

Elini sıkı sıkı tuttum. "Söz veriyorum hala, elimden geleni yapacağım," dedim. "Peki ya eğer orada bulamazsak evlenmelerine razı olacak mısın?"

Bütün meselem buydu ve her ne kadar haklı bir sebebi olsa da bir daha o çocukları üzmesine izin vermeyecektim.

Bana uzun uzun baktı. Bir anlaşma yaptığımızın o da farkındaydı. "Söz veriyorum, evlenmelerine mâni olmayacağım. Zaten Ahmet temiz bir çocuk,

ailesi de temiz belli ki." Sonra kısa bir an düşündü. "Annesinde bazı ahlar birikmiş, inşallah tövbe ederek öder bedelini."

Soyumdaki kadınlar, bazen böyle konuşmalar yaparak beni bile ürkütüyorlardı. Yine de ben böyle bir aile içerisinde doğduğum için bazı şeyleri kabullenmiştim. Halama teşekkür edip Zahide ve Ahmet'e haber vermek için kalkacağım sırada elimden tuttu.

"Otur, otur, kalkma!" dedi.

Şaşırdım. Ben gelmeden önce önünde duran taşlara yöneldi.

"Ne yapacaksın, hala?" dedim.

Bana bakmadan elini taşların üstünde dolandırdı. "Yüreğin sıkışık bugün senin," dedi.

Gözleri dalgındı, sanki gerçekten taşa değil de yüreğime bakıyordu.

Bir taşın üstünde eli durdu. "Kırmızı akik sana dert olmuş zamanında," dedi ve büz kestim. "Sevdan ise yarım kalmış aynı anlarda." Boğazıma bir düğüm oturdu. Taşlar içerisinden kırmızı akiği aldı. "Bunu tut, gece boyunca sakın bırakma," dedi.

Taşı elime tutuşturduğunda aklımda bir başka yerden aldığım kırık bir taş canlandı. Nasıl bilebilirdi?

"Hala..." dedim hem şaşkın hem de dehşete düşmüş bir sesle.

Sonra başına attığı siyah şalı yavaşça aşağı indirdi ve bana verdi. "Bunu da al," dedi.

Gözümün içine baktığında neredeyse ağlamak üzereydi. Sesi titrerken, "Bazı sevdaların yası tutulmalı, Firuze'm," dedi. "Hakkı yarım kalan sevdanın ne acısı biter ne de sancısı." Uzanıp omzumu sıvazladı. "Sen tutmamışsın belli ki."

Hani olurdu ya herkesin derdiyle uğraşırken bir anda biri öylesine *nasılsın* diye sorardı ve sen aslında hiç iyi olmadığını fark eder, birden çöküşe geçerdin.

O öyle söylediği anda saatlerce susmadan ağlamak istedim. O ise ikimizin de bildiği acı gerçeği dile getirdi:

"Tut o yası ve devam et hayatına," dedi. "Sen de ben de asla onunla olmayacağını biliriz."

Keşke bu gerçeği bir de yüreğime anlatabilseydim.

Küçüklüğümden beri acı veya hüzün hissettiğimde yalnız kalmayı tercih ederdim. Kendi odasında ağlayan Zahide'ye, arazinin Saruhanlara ait olmadığını kanıtladığımda evlenebileceklerini söylediğimde bir nebze olsa yüzünü güldürmüştüm.

Ahmet'e de kayınvalidesini yumuşattığımı ve durumu halledeceğimi izah ederek onun da dualarını almıştım ama yine de halam benimle konuştuğundan beri yere göğe sığamıyordum sanki.

Bu yüzden her zaman sığındığım tepeye gitme vaktimin geldiğini fark ettim. Arabayla gitme isteğim yoktu. Üstelik en eski dostumla da özleşmiştik.

Bu yüzden evin arkasındaki sokakta olan iki ahırdan bize ait olana girdim ve Nadir babanın ben yokken bakımını asla ihmal etmediği atımla hasret giderdim.

Bölmesine girdiğim anda beni tanıdı. "Leyla'm." Kişnemeye başladığında çok uzun zaman olduğunu fark ettim. İkimiz de uzun zamandır özgür değildik.

Leyla'nın cinsi Ahal Teke'ydi. Kehribar rengi tüyleri sanki altın yansımasına sahipti. Çok sadıktı, benden başkasını asla üzerine bindirmezdi. Bu yüzden Nadir babanın şikâyet ettiğini bilirdim.

Ben yokken kaç defa kaçtığını ise Allah bilirdi. Başıboş gezmek en sevdiği faaliyetti. Yelesine ördüğüm mavi boncuklu iki ip sayesinde benim atım olarak bilinir olmuştu ve bu zamana kadar çok şükür ki kimse dokunmamıştı.

Burnunu elime sürttü. Ben ise başımı ona yasladım. "Beni özledin mi, güzel kızım?"

Sesini çıkarmadan böyle kalmamıza izin verdi. Ona sarıldım. Hoşnut etmek için tımarladım. Özür dilercesine yanımda getirdiğim şekerlerden verdim. "Ben çok özledim," diyordum bu sırada. "Gel, eskisi gibi yine gezelim birlikte."

Eyerini takarken çok usluydu. Bölmesini açıp dışarı çıkarırken yularına asılmama hiç gerek yoktu. O zaten yolu biliyordu.

Sokağın sonuna kadar birlikte yürüdük. Sonra üzengiye basıp üzerine tek hamlede bindiğimde sanki mutluluğunu dile getiriyormuş gibi kişnedi.

Leyla'yı çevre yoluna çıkana kadar tırıs yürüttüm. Sonra ise yol boşken onu serbest bıraktım. İstediği tıpkı benim gibi dörtnala özgürlüğe koşmaktı. Bu yüzden hızlandı, hızlandıkça bir nebze olsun acım azaldı.

Birlikte tepeye giden yolu tırmandık.

Bazı sevdaların yası tutulmalı, Firuzem. Hakkı yarım kalan sevdanın ne acısı biter ne de sancısı. Sen tutmamışsın belli ki.

Halam sanki üstü ince bir zarla kapanmış yarayı kanatmıştı. Şimdi acısı çok daha fazlaydı ve yaranın kapanacağına dair ümidim kalmamıştı.

Boynuma dolamıştım siyah yazmayı. İstedim ki atın üstündeyken bütün yasım bitsin. İki elimi havayı kucaklarcasına açarken göğsüme saplanan bu azabı da çekip almasını istedim Allah'tan ama olmadı.

Tepeye ulaştığımda bir nebze olsun nefes alabilmiş olsam da bu sefer de gördüğüm manzara yüzünden keyfim kaçtı.

Buraya bir restoran yapıldığını unutmuştum. Oysa Arjin üç sene önce böyle bir fikrinin olduğunu, Ezra'yı ikna etmeye çalıştığını söylemişti.

Ben ise tam üç senedir buraya gelmeye cesaret edememiştim. Şimdi restoranın ışıkları açıktı ve yanına oturup saatlerce Mardin manzarasını izlediğim, kimi zaman ağladığım yerin çevresi de kapatılmıştı.

Leyla'dan inmeden cebimdeki telefonu çıkardım ve bugün nöbeti olduğunu söyleyen Ahmet'i aradım.

O daha konuşmadan, "Ahmet," dedim. "Tepedeki ağacımın etrafı niye cam duvarla çevrili?"

Tepeye geldiğimi anladı. "Ezra Ağa'mın emri." Ağaç restoran alanına dâhil değildi ama müşteriler hep onun gölgesine araçlarını park ediyorlardı. Ağaç zarar görünce ağam da böyle bir tedbir aldırdı."

Ağacın iyiliğini düşünmüş ama benim tek sığınağımı elimden almıştı.

"Peki, ben nasıl yanına gireceğim?" dedim bunun siniriyle. "Yokluğumda tepemi de ağacımı da almışlar."

Sanki beni buradan tamamen dışlamışlardı.

Ahmet'in iç çekişi yankılandı telefonda. "Firuze, azıcık burnunun dikine gitmeyi bırakırsan restoranın ismini görürsün," dedi.

Bu zamana kadar yalnızca ağacıma odaklandığım için restoranın adına bakmak hiç aklıma gelmemişti. Üstelik ağaç arka tarafta kalırken restoranın ismi için biraz ilerlemem gerekiyordu.

Mavi bir aydınlatma ve italik yazılı ismi gördüğümde donup kaldım.

"Firuze mi?" dedim gözlerimi alamadan yazıya bakarken. Duvarlar gümüş ve mavi renklerine boyanmıştı. Çocuk bahçesi vardı yanında ve içinde çocukken sallanmayı sevdiğim büyük salıncaklardan olduğunu fark ettim.

"Yâde mi öyle istedi?" derken kalbimin hızı ile zihnimin inkârı kapışırdı.

Ahmet ise kalbimin tarafındaydı. "Kendini kandırmaya devam et," dedi.

Kendime gelmek istercesine başımı salladım. "Sana bugünlük entrika yetmedi herhâlde," dedim sonra. "Dahasına ihtiyacın varsa halamla bir kere daha konuşayım istersen."

Tehdidim onun için yeterliydi. Bir telaşla, "Aman diyeyim, Firuze!" dedi. "Zaten Zahide'mle kavuşamayacağız diye yüreğim hop oturup hop kalktı. Hâlâ sakinleşemedim, annem de bir türlü susmadı, nöbet var dedim de kaçtım."

Şehriyar ablaya hak vereceğim hiç aklıma gelmezdi ama ben de onun yerinde olsam oğluma mutlaka sitem ederdim.

Yine de ben kız tarafıydım. Bu yüzden yorum yapmadan, "İyi," dedim. "Madem nöbettesin; anahtar mı getiriyorsun, ne yapıyorsun, beni on beş dakika içerisinde buraya sokuyorsun yoksa alarm falan dinlemem, kırarım o cam duvarı." İlk geldiğim anda bunu düşünmüştüm ama çok şükür ki artık kanun nizam biliyorduk. "Daha ilk haftadan polis teşkilatıyla da tanışmış oluruz."

Ahmet son cümleme karşılık güldü. "Her şeyin değişti de bir şu ruh hastalığına çare bulamadık," dedi.

Benim ise tehdidim hazırdı. "Halam..." dediğim anda kendini toparladı.

"Tamam," dedi panikle. "Tamam, ben halledeceğim."

Gözümü Firuze yazısından ayırmadan, "*Zahide'ye koca olmadan önce terbiye derslerin* diyelim biz buna," dedim.

Bıkkın bir sesle, "Kapat Allah için!" dediği için suratına kapattım. Telefonuma baktığımda yeni bir güne çoktan geçtiğimizi fark ettim.

Ben seneler sonra adıma bir restoran yaptırıldığını öğrenebiliyordum. Geç kalmış gibiydim. Sanki sevilmeyi ardımda bıraktığımdan beri bu hayatı yaşamıyor gibiydim.

Leyla ile restoranın önüne yapılan çim alanı bozmamaya çalışarak restorana yaklaşabildiğim kadar yaklaştım. İçerisinin nasıl gözüktüğünü deli gibi merak ediyordum ama muhtemelen buraya gelmek gibi restorana girmek de yüzsüzlük olurdu.

Telefonum tekrar titrediğinde daha aramamın üstünden beş dakika bile geçmemişti. Bu sefer açar açmaz konuşan Ahmet oldu:

"İki dakikaya açılacak kapı, sen yakınında dur."

Kaşlarım çatıldı. "İki dakikaya nasıl geleceksin ki buraya?" dedim ama beyefendiyi sanki kovalayan atlılar varmış gibi, "Hadi, iyi geceler," dedi ve bu sefer o suratıma kapattı.

Telefonu kulağımdan indirip telefon açıkmış gibi söylendim. "Seni halama meze etmek vardı da dua et, sevdaya saygım sonsuz."

Leyla'yı yürütmem gerektiği için aşağı indim. Leyla'yı köşedeki ilk ağacın yanına getirdim. Bu ağaç kapıya en yakın olandı. Sonra beyaz taşlardan bir yol başlıyordu. İpini güzelce ağaca bağlarken, "Kaybolmayacağını bilmesem seni bağlamazdım, canım kızım ama ikimizin de bazı huyları hiç değişmiyor," dedim.

Sonra bir günde ikinci kez hazırlıksız bir şekilde onun sesini duydum: "Kaçmak gibi mi?"

Başımı kaldırdığımda geniş kapının önünde onu gördüm, sanki acıyan yüreğimle onu buraya çekmiş gibiydim. Üstelik sayısız anı da etrafımızdaydı. Babamla annemin her büyük kavgasında buraya gelip ağlayan minik Firuze'nin tesellisi bu adamdı.

İlk kez ata bindiğinde buraya gelen Firuze'nin hemen ardındaki bu adamdı.

Her kaybolduğumda buraya aslında özgür olmak için geldiğimi bilen bu adamdı.

Ama ona burada *onu sevmediğim* yalanını söylediğimde bu yalana inanan da bu adamdı. Üstelik beni Leyla'ya benzeterek tam burada kaçtığımı da bana hatırlatmıştı.

Üstünü değiştirmişti. Şimdi üstünde düz bir siyah tişört ve eski bir kot pantolon vardı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, beni izliyordu.

Sorabileceğim en aptal soruyu sorarak, "Sen de mi buradaydın?" dedim.

Başını eğip *sence* der gibi baktı bana.

"Ağacının etrafını kapatmamız seni kızdırmış," dedi.

O Ahmet'e soracak hesabım vardı. Leyla'yı bağlamayı bitirdikten sonra, "Benim olduğunu kabul ettiğine göre elbette kızdırır," dedim.

Restoranın soluk ışıklandırmasında bile yaralı yüzü sanki kızgın gibi gözüküyordu. Üstelik onu kızdıracak bir şey de yapmamıştım ama sonra, "Yeni yaptırdık," dedi ve anladım.

En son ayrılışımızı hatırlayan sadece ben değildim. Üstelik o sözünü bozarak gözümün içine bakıyordu.

Belki de kendine kızgındı.

Üstelik bu ima değil, bu sefer açık bir suçlamaydı. "Benim daha önce gelmediğimi mi kastediyorsun?" dedim.

Cevap vermedi. Arkasını döndü. "Kapı açık," dedikten sonra içeri girdi.

Şimdi gurur yapıp buradan gitmek vardı ama hem içeriyi merak ediyordum hem de sığınağımı özlemiştim. Bu yüzden peşinden gittim.

Bu sırada söyleniyordum: "Ağzından iki kelime fazla çıksa cezasını ödeyeceksin sanki."

İçeri girdiğimde ışıkların çoğu kapatılmıştı. Bu yüzden dışarının ışıklarıyla birlikte sadece duvardaki parıltıları görebildim. Sanırım burası kesik taşlarla kaplanmıştı çünkü yetersiz ışık bile parıltısına engel olamamıştı.

Ezra'nın ileride bir başka duvarın ortasında hafifçe açık kapının önünde durup beni beklediğini fark ettim. Sanki kapı da duvara benziyordu.

Belki de gizli bir odaydı. Normalde konuşmamalı, onu rahatsız etmemeliydim. Bu adam bugüne kadar yüzüme bile bakmıyordu ama yine de çenemi tutamadım.

"Senin burada ne işin var ki?" dedim.

Dikkatli bir şekilde beni izliyordu. "Çalışıyorum," dedi.

Ezra ve çabasız tek kelimelik cevaplarını unutmuştum. Bu kısa açıklamalarının beni sinir ettiğini ise ne yazık ki hatırlıyordum.

"Burada," dedim üstüne basa basa. "Bulaşıkları mı yıkıyorsun?"

Sinirlenmem karşısında gölgeler vurduğu yüzünde anlamlandıramadığım bir ifade belirdi. "Odam var, Firuze," dedi sanki bunu bile açıklamak ona fazla gelmiş gibi.

Sonra tekrar yürümeye başladı. "Ben seni rahatsız etmeyeyim o zaman," dedim peşinden yürürken. "Terasa mı çıkmam gerekiyor ağacın yanına geçebilmek için?"

Görünen o ki henüz rahatsız olmamıştı çünkü terasa benimle birlikte geldi. Sonra cebinden iki anahtar ve çipin takılı olduğu bir anahtarlık çıkardı.

Anahtarlığın süsünün bile firuze taşı olması kendimi çok tuhaf hissettirmişti. Anahtarlığı bana uzattı. "Çip alarm için, küçük anahtar da senin ağacın orayı açıyor," dedi.

Sanki zaten benimmiş gibi avucuma bıraktı anahtarları. "Niye bana veriyorsun ki?"

İşte o zaman terasın ışıklandırmasıyla yüz ifadesini gördüm. Çelik mavisi gözlerindeki sessiz öfkenin sebebini. O hâlâ burada kalmıştı. Tıpkı benim gibi. Buna rağmen hakkım olmasa da bana saygı duyuyor ve sığınağımı veriyordu.

Ben de burada durmuş, yüzsüz gibi onunla konuşmaya çalışıyordum. "Gideceğin zaman kapımı tıklat," dedi.

Böyle öfkeli gitmesin istedim. Hatta uzun zaman sonra buraya geldiğimde yalnız yüzleşmeye cesaret edemedim. Ona acı çektiren benken bu acıyı benimle paylaşmasını isteyecek kadar da bencildim.

Anlamamış gibi davrandım. Sanki hiç o an yaşanmamış da sadece iki arkadaş olarak kalmışız gibi rol yaptım. "Gel istersen sen de," dedim.

Gitmek için hareket etmişken durdu. Ben ise panik yaptım.

Normalde eskiden sigara içtiği için sağlam bir bahanem olurdu ama sonra sigarayı bıraktığını hatırladım. "Gerçi sigarayı bırakmıştın," dedim çaresiz bir şekilde.

Bana doğru döndüğünde bakışlarının daha da öfkeli olduğunu fark ettim. "Yeniden başladım," dedi.

Ne zaman başlamıştı?

Söyleyiş biçiminde bir şey olmasa bile sanki suçlusu benmişim gibi hissettim. Bu yüzden daha fazla ısrar etmeden terasın kapısını açtım ve çıktım.

Daha girer girmez en güzel manzara ile beni karşılayan teras hayran kalmama sebep oldu. Sarmaşıklarla süslenmiş cam kenarlıklar tüm manzarayı daha da güzelleştiriyordu.

Taş rengi koltuklar ise saatlerce oturup sohbet etmek için tasarlanmıştı. Terasın kenarında bir başka cam kapı vardı.

Ardımdan geldiğini yanıma düşen gölgesinden fark ettim. Arkama bakmak delice bir dürtü olsa da yine de asıl amacıma doğru ilerledim.

Cam kapıyı açarken beni izlediğini hissettim. Kalbim ziyadesiyle hızlıydı. Üstelik özlemle doluydu. Yalnız kalsam belki de ağlayacağım tek an bu olurdu ama ardımda duran adam için yine duygularımı bastırdım.

Arjin yaktığı ağacın yerine incir ağacı dikmişti. Bu sene ise sıcağa rağmen ağaç yemyeşildi. "İlk defa bu kadar yeşillendiğini gördüm." Ilık bir rüzgâr esti ve yapraklarla birlikte saçlarımı da havalandırdı.

Ağacın tam yanına tek kişilik bir bankın konulduğunu fark ettim. Her şey tek kişiye göre ayarlanmıştı ve burayı sahipsiz bırakan benim için bu tek kişilik bankın anlamı sanıldığından çok daha ağırdı.

Arjin düşünmüştür, dedim kendi kendime. *O hep böyle şeyleri düşünür*, diyerek yalan söyledim. "Bu bank taşınabilir mi?" derken sesim boğuktu.

Bir banka bakıp neredeyse ağlayacaktım.

Aptal, aptal, aptal Firuze!

Çakmağın sesini duydum. Sonra, "İstemiyorsan yarın söylerim çocuklara, alırlar," diyerek şu an zor tuttuğum acımın üstüne ateşi bitmemiş kor döktü sanki.

Düşünme beni, ne olur düşünme.

"Yok, kalsın," dedim dolu gözlerle ona dönerek. Yüzümü ağrıtacak kadar genişçe gülümsedim. "Kıçıma çakıllar batarken rahatça oturamıyordum zaten." Gözleri gözlerime değdiğinde anladı. "İyi olmuş."

Sigarayı tam yakmak üzereyken duraksadı. Ateşi yüzüne vuruyor, gözleri ise ruhumu görürcesine üstümde dolanıyordu.

Aramızda yalnızca cam bir kapı vardı. O da diğer cam korkuluğa yaslanmıştı. Yine de şu an bu tek kişilik banktan daha yalnız hissediyordum kendimi.

Neyse ki acıdı bana. Göz temasını kesti. Eğildi ve beni yakar gibi yaktı sigarasını. Ben ise tekrar sığınağıma döndüm.

Sonra ağacımın üstüne vuran ışıkla birlikte dikkatimi bir şey çekti. Ağaçtan sarkan bir dalın üstünde karartılar vardı. "O gördüğüm incir mi yoksa ben halüsinasyon mu görüyorum?"

Bildiğim kadarıyla bu ağaç kısırdı. Ben çocukluğumdan beri bir kere bile meyve verdiğini görmemiştim.

"Arjin'in ağacı yarım asır sonra meyve verdi," dedi. Birkaç gündür yaşadığım gibi bugün aldığım bu beklenmedik haberle birlikte tüylerim diken diken oldu.

Bilinçsizce uzanıp olgunlaşıp olgunlaşmadığına bakmadan bir inciri kopardım. Işığa tuttuğumda, "Mor incirler," dedim hayretle.

Ezra ardımdan o derin sesiyle bir başka kehaneti söyledi. "Çatladıysa yakında gizli olan ortaya çıkacak demektir," dedi.

Yüreğimin sıkıştığını hissettim. "Daha ne kadar alamet göreceğiz acaba?" dedim fısıltıyla. Bu alametlerle katil oluşumu bir Midyat meydanına asmadıkları kalmıştı.

İncir elimdeyken ağır ağır banka oturdum. O ise sessizce manzarayı izlemeye devam etti.

Yüreğimin acısını es geçersem sessiz hatta huzurlu bir andı. Hani olurdu ya, insan acı çekerken daha güvensiz hissederdi kendisini. Ben öyle anlarda

hep kendi omzumu sıvazlamıştım. Şimdi onun yanımda olmasının güvenini hissederken acımın da azaldığını hissettim.

Belki çok uzaktık birbirimize ama en azından bugün saklayacağım anılar iki etmişti. Bu yüzden o manzaraya, ben ise ona baktım.

Hiç içmedi sigarasını. Sadece külünün öylece boşluğa düşmesine izin verdi. Beni ne yaptığı hiç ilgilendirmezdi. Defalarca tekrarladım kafamda bu cümleyi ama olmadı.

"Sen..." dedim kendimi tutamadan. "İyi misin?"

Varsa benden arta kalan yarası, deşercesine bir soruydu bu ama bu huzurlu sessizliği bozmaya ihtiyacım vardı. Çünkü birazdan gidecekti ve ben azabıma ekleyeceğim yeni cümlelerini bile istiyordum.

Çünkü ben onsuz yeterince sessizliği paylaşmıştım.

Başını ağırca bana doğru çevirdi. Gözleri kısıktı. Muhtemelen ya dumandan ya da uykusuzluktandı. "İyi olmamı ister misin, Firuze?" dediğinde ise sanki efkârındandı.

Öyle karşımda dururken düşmanıymışım gibi sorunca çok ağırıma gitti ama zaten öyleydim.

"İsterim," dedim yine de. "Niye istemeyeyim?"

Bilmezdi ama bu uğurda canımı da verirdim. Yine de baktı, sadece baktı çünkü görünen o ki etrafımızda bunca anı varken rol yapan sadece bendim.

En azından kötü bakması hiç bakmamasından iyiydi.

"İçmedin sigaranı," dedim başımla bitmek üzere olan sigarayı göstererek. "Bir külü kaldı."

Onun da son parçası düşmek üzereydi. Sigaraya hiç bakmadan, gözlerini gözlerimden hiç ayırmadan, "Ziyan olası varmış," dedi.

Sanırım onu biraz kendime benzetmiştim.

"Tek suçu senin yakmanken mi?" dedim.

Dudağının kenarı keyifsiz bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Sigaranın da mı savunuculuğunu yapacaksın, Firuze?"

Bu sefer gülümsemem gerçekti. "Haksızlığa gelemem, bilirsin," dedim. Omuz silktim *ben buyum* dercesine.

Bakışları gülüşüme kaydı. Allah vardı, o an tıpkı bugün istemedeki gibi hissettim. Sanki bakışlarında bir mıknatıs vardı ve ona çekilmekten başka çarem yoktu.

"Onu da bilirim," dedi gözlerini gülüşümden ayırmadan. "Ama yanmak için gönüllü olana da çare bulamazsın."

Bu sefer bana baktığında öfkeli değildi ama yine de içimin hüzünle dolduğunu hissettim. "Bilirim," dedim gülüşüm yavaşça solarken.

Sanki derin bir hipnozdan çıkıyormuşum gibi birden bana bakmayı bıraktı. Sigarayı çöp kutusuna attıktan sonra kapıya yöneldi.

Gidişi barizdi ama yine de vakti tükenen bir dilenci gibi, "Gidiyor musun?" diye sormaktan kendimi alamadım.

Başını hafifçe salladı. "İyi geceler, Firuze," dedi.

Görünen o ki o vakit çoktan tükenmişti. "Sana da iyi çalışmalar ve teşekkür ederim."

Durdu. Neden teşekkür ettiğimi anlamamıştı. Ben kolay kolay birinin yardımını kabul edebilen biri değildim. Özellikle o hayatımdan çıktığından beri o kadar çok kendi işimi kendim halletmiştim ki bu küçücük yardım bile bana çok garip hissettirmişti.

Elimi kaldırıp şişliği inen parmağımı gösterdim. "Yüzük için." Yüzüğü, Arjin gitmeden eline tutuşturmuştum. "Anahtar için." Diğer elimdeki anahtarları salladım. Tekrar *anladım* dercesine başını salladı ama sonra yine durdu. Bu ise tekrar gülümsememe sebep oldu.

Görünen o ki bize ayrılan zamanın bitmesine birkaç dakika daha vardı. "Bizimkiler gelmeden ayrılma buradan," dedi.

Yüzündeki ifadeden beni düşündüğünü belli ettiği için mutsuz olduğu bariz belliydi ama umursamadım. Normalde böyle emrivakiler hoşuma gitmezdi ama yine de gülümseyerek, "Çağırdın mı?" dedim.

"Onlar gelecekleri yeri bilirler," dedi.

Aslında *tamam* derdim ama inadımın da dakikalara ihtiyacı vardı. "Gerek yok," dedim.

Kaşları hafifçe kalktı. "Gerek var ki söyledim, Firuze," dedi.

Gerek olmasaydı gerçekten de söylemezdi. Adamın konuşarak anlaşmak gibi bir derdi yoktu.

Ama benim konuşmaya her zamanki gibi ihtiyacım vardı. "Burada bir senin kuralların işlediği için mi?"

Bu işi inada bindireceğimi anladı, beni benden iyi tanıdığı için de her zamanki gibi en mantıklı açıklamayla önümü kesti: "Hayır, bu kış dağın eteklerine kurtlar indiği için."

Bir telaşla banktan kalkarken, "Leyla..." dedim. Leyla çok açıkta kalmıştı.

Telaşıma karşılık bu sefer ses tonu yatıştırıcıydı. "Gelmezler buraya," dedi. "Elektrikli çitler var etrafta."

Tamam dercesine kafamı salladığımda sakinleşip sakinleşmediğimi kontrol edercesine baktı. Bu ise sanki son bakışmış gibi hissettirdi.

Bu yüzden gözlerini kaçıran ben oldum. İstemiyordum, her ne kadar sonumuzu bilsem de istemiyordum.

Gideceğini düşünerek mahzunca başımı eğdim ama sonra, "Firuze!" diye seslendi bana.

Hevesimi saklamaya çalışarak bakışlarımı tekrar ona çevirdim.

Çelik mavisi gözler bana bakarken sanki yabancı gibiydi. Normalde hep huzur veren bakışlarına alışkındım. Şimdi bana bu kadar soğuk bakması ağırıma gidiyordu.

Yine de bu soğukluğa rağmen, "Yeme o inciri. Yıllar sonra ilk meyvesi olduğu için uzmanlar tehlikeli olabileceğini söyledi," deyince yüzümde buruk bir tebessüm belirdi.

Keşke beni bu kadar iyi tanımasaydı. "Yiyeceğimi nereden çıkardın?" dedim.

Bu sefer bir şey söylemedi. Sadece başını hafifçe *iyi geceler* der gibi salladı ve gitti. Yine de ardından uzun süre baktım. Sanki ardından bakmaya devam etsem geri gelecekti.

Ama gelmedi.

Elimde çürüyecekmiş gibi hissettiğim incire bakışlarımı çevirdim. "Şu an keçi gibi burnumun dikine gidesim var ama biliyorum ki bende bu şans varken..." dedim.

İnciri bankın üstüne bırakıp ayağa kalktım. Mardin'in manzarasına bakarken iç çektim. "Benim de bugün göğsümün ziyan olası varmış," dedim.

Sonra buraya gelme sebebim için ağacın dibine diz çöktüm ve kazmaya başladım. O gün Ezra gelmeden önce yaptığım şey tam olarak buydu. Kazmak ve kazdığım yerde yasımı saklamaktı.

Bir elimle telefon ışığını tutarken diğer elimle de sulandığı belli olan toprağı kazıyordum. Ağacın köküne yakın bir yerde buldum onu.

Siyah broşu üstüne yapışan topraktan temizledikten sonra yukarı kaldırırken dudaklarım titredi. "Anne," diye fısıldadım annemin siyah akik taşlı broşuna bakarken. "Katil oldu kızın."

Bu broşu buraya intikamımızı aldıktan sonra geri almak için koymuştum ama şimdi geri aldığımda hiç de içim soğumuş gibi hissetmiyordum. "Sonunda elimi kana buladılar," dedim. "Senin yasını bile tutamadan kardeşime de kıydılar."

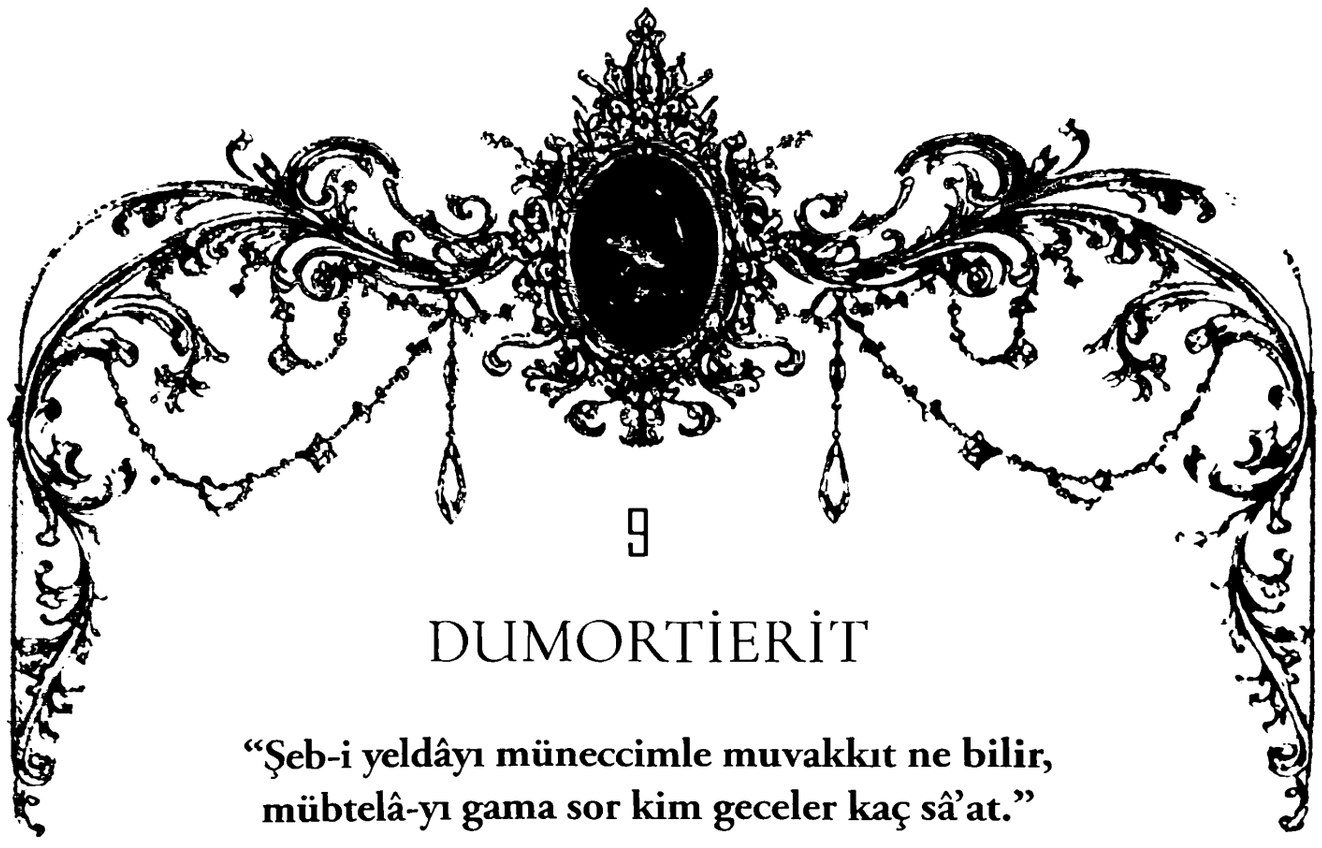
Gözüme toprakta bir başka parıltı takıldı ama elimdeki broşa o kadar çok odaklanmıştım ki umursamadım. Sanki anneme sarılıyormuşum gibi broşu göğsüme bastırdım. "Mecburdum," dedim. "Mecburdum."

Göğsüm ağrıyormuş gibi hissediyordum. Üstelik çok da yalnızdım. Burası artık eskisi kadar iyi gelmiyordu bana. Yine de yapacak bir şeyim daha vardı.

Boynumdaki halamın siyah yazmasını yavaşça sıyırdım. Sonra uzanabildiğim ilk dala astım.

Bu da benim yaşayamadığım yasıma dair tek yaptığım şeydi. Yine de onu oraya astıktan sonra o kadar çok göğsüm ağrıdı ki sanki o yası yeni yaşamaya başlamıştım.

"Tutmam gereken daha kaç yasım kaldı?" diye fısıldadım.

9

DUMORTİERİT

"Şeb-i yeldâyı müneccimle muvakkıt ne bilir,
mübtelâ-yı gama sor kim geceler kaç sâ'at."

"En uzun geceyi gök bilimciler ne bilsinler?
Sen asıl dert sahibine sor en uzun gece kaç saat."

-Sâbit

4. GÜN

Bedran, abisini restorandaki çalışma odasında bulduğunda abisinin elindeki tespihi beş saattir hareketsiz bir şekilde tuttuğundan habersizdi.

Üstelik gözleri öfke ve uykusuzluktan kan çanağına dönmüştü. Çoğu zaman sakin olan Ezra'nın en büyük özelliği hangi aşırı duygu durumunu yaşarsa yaşasın, metanetini korumaktı ama görünen o ki onun da sabrının sınırı Firuze'ye dokunduğu kadardı.

Sadece birkaç gündür buradaydı ama şimdiden hayatını altüst etmeyi başarmıştı. Neden *o* olmak zorundaydı? Neden onun yanında bile kendini iyi hissedemeyeceğine kendini inandırmışken birden aksini kanıtlamak ister gibi yanına oturmak zorundaydı?

Neden bütün yeminlerini bozup onun peşinden gitmesine sebep olan tek şey, yalnızca acı çekercesine elini ovalamasıydı? Neden ondan kaçmak için isteme töreninden erkenden ayrılmış olmasına rağmen peşinden gelmiş ve sonra ardında bütün kafasını sikip atacak şüpheler bırakıp gitmişti?

Ve en önemlisi neden bu kadar üzgündü?

Sanki teselli istercesine dolu dolu gözlerine bakınca tüm dünyayı yakıp külünü önüne dökesi gelmişti.

Hiç kimse onu üzmesin diye sevdasını bile yüreğine gömdüğü Firuze'sini kim üzmüştü?

Bedran düşünceler içerisindeki abisine tuhaf bir şekilde baktı. Elindeki yamuk tespihi; dirseklerini dizlerine dayamış, dudakları kıpırdamadan ağır ağır çekiyordu.

Görünen o ki sabır isteği dilinde değil yüreğindeydi. "Abi, o tespih nereden çıktı?"

Firuze taşlı tespihin üstünde hâlâ toprak kalıntıları vardı. Ezra bakışlarını boş duvardan ayırmadan, "Firuze'nin," dedi. "On sekiz yaşındayken bana yapmıştı. Ben de o zamandan beri yanımdan ayırmazdım." Hatta bu hayatta en kıymetli eşyasının ne olduğunu sorsalar babasından yadigâr tespihi es geçer, bu yamuk tespihi gösterirdi. "Sonra ne olduysa üç sene önce bir gün *ona eklemeler yapacağım ben,* deyip aldı benden." Samira'yı yanında gördüğü anda bunu yapmıştı.

Oysa açıkça söylemese de bir arada olmalarını desteklediğini gösteren bir sürü tavrı olmuştu.

"Bir daha da geri vermedi."

Bedran abisinin kötü olduğunu fark ederek sakin bir şekilde sorularını sormaya devam etti: "Peki, nerede buldun?"

"Firuze tepesindeki ağacın dibine gömmüş." Onu kameradan izlemişti. O gittikten sonra işine bakmayı denemişti ama kendi odasına gitmek yerine kamera odasına gitmesinin tek sebebi o buradayken başka bir şeye odaklanamayacak olmasıydı.

"Ağacın dibinden bir broş çıkardı. Muhtemelen Hale teyzenindi." Broşu göğsüne bastırdığında yüzünü görmese bile acısını hissetmişti. "Sonra ağaca siyah bir yazma bağladı." Kamera yüzünün yarısını gösteriyordu. Öfke ve acının peyda olduğu Firuze'nin yüzü, Ezra'nın şüpheyle dolmasına sebep olmuştu.

Annesi öleli üç sene olmuştu. Onun yasını tutmaya devam edebilirdi ama o yazmayı bağlarken tuttuğu yalnızca geçmişin yası değil gibiydi.

Yoksa bunca zamandır annesinin sakladığı broşunu niye şimdi çıkarırdı? Bunu doğuda ancak intikam yemini etmiş kadınlar yapardı. İntikamı alınana kadar siyah giyer, sonra da yasın rengini artlarında bırakırlardı.

Başını eğip doğru düzgün temizlemediği tespihe baktı. Dalgın dalgın tespihin taşlarına dokundu. "Ama bunu ya görmedi ya da bilerek ardında bıraktı."

Onun ardından terasa çıktığında kazdığı yeri büyük olmadığı için kapatmadığını fark etmişti. Sonra ise gözüne bir parıltı çarpmış ve yıllardır kayıp olan tespihinin burada saklandığını öğrenmişti.

"Ne düşünüyorsun?" dedi Bedran.

Kafasını kaldırdığında erkek kardeşinin şüpheli yüz ifadesiyle karşılaştı. Aynı şüphe onun gözüne bir gram uyku girmesine engel olmuştu.

"Ben bu kızı Kadir abiye emanet ettim," dedi.

Oysa eskiden böyle değildi. Firuze'ye dair bütün raporları bizzat kendisi alırdı. Saat başı bilgisi gelirdi. Görüştüklerinin listesi, ona gözü değen her insanın soy bilgisi, hepsini tek tek rapor ederlerdi Ezra'ya.

Firuze gittiğinden beri her gün o hangi taşlı takıyı takarsa Ezra da aynısını takardı. Yüzüklerinin taşı hep Firuze'nin o gün taktığı takıların taşıyla aynı olurdu.

Aslında Ezra çok kıskanç bir adamdı, Firuze haricinde herkes bilirdi bunu. Bir Firuze bilmezdi. Bir Firuze aralarında yollar, dağlar olsa da hep bir adım ardında olduğunu anlamazdı.

Onun İstanbul'da tırnağı kırılsa Midyat'ta kıyamet kopardı, fark etmezdi.

Babası öldükten sonra ona verdiği sözü tutmaya çalışmış ve Firuze'den bir süre uzak durmuştu. O sırada yaptığı ilk şey ise Firuze'yi koruma görevini babasının en yakın arkadaşı, onun da bir diğer akıl hocası olan Kadir'e vermek olmuştu.

Kadir ise bu süreçte ona hiçbir şekilde Firuze'nin yaşadığı kötü bir şeye dair bir bilgiyle gelmemişti.

Bedran da onun gibi düşündüğünden, "Kadir abi senden bir şey saklamaz," dedi.

Ezra tespihi cebine atıp sonunda saatlerdir oturduğu yerden kalktı. "İşte bu yüzden bir şey düşünmek istemiyorum," dedi.

Oysa tüm gecesini bunun için hiç etmişti. Bedran, abisinin çalışma odasındaki geniş cama doğru gitmesini izledi. Aklındaki tilkilerin her biri ayrı bir teori üretiyordu. Şu an abisinin başında yeterince bela vardı.

Zake sülük gibi yapışmış ve ailesi buradayken en büyük tehlike olarak Mardin'de dolaşıyordu. Şansına Firuze de gelmişti ve bir düğün için de hazırlık yapılıyordu. Üstelik dün ikisi şirkete gittiğinde Baran da onların gelmesinden pek memnun olmamış, sanki onu teftişe geldiklerini düşünmüştü.

Yine de abisinden şu an bir şey saklaması doğru olmayacaktı. "Baran ağzından kaçırdı," dedi. "Firuze, Dildar'ı Katar'a tatile götürecekmiş."

Baran aynı zamanda sanki bunu Bedran'ın tepkisini ölçmek ister gibi söylemişti. Belki de Baran'ın da şüphelendiği bir şeyler vardı.

Ezra dönüp ona baktı. "Mantıksız," dedi. "Dildar üç senedir konaktan doğru düzgün dışarı çıkmadı."

Tanıdıkları Firuze, mevzubahis kız kardeşiyse asla mantıksız harekette bulunmazdı.

"Baran konuyu açınca ben de onu biraz sıkıştırdım. *Siz niye tatile gitmiyorsunuz Kendallar gibi,* diye."

Bedran bilerek konuyu Şiyar'ın oğlu Kendal'a çekmişti çünkü bu şirkette en büyük rekabet ikisi arasındaydı. Şiyar, oğlu yerine Baran'ı destekliyordu. Baran'ın çalışkanlığı burada en büyük faktördü. Kendal ise yattığı yerden itibar

kazanmak istiyordu. Şimdi o karısıyla uzun bir tatile çıkmışken Baran yine çalışıyordu.

Yarayı kaşımak bazen haddinden daha fazla ah işitilmesine sebep olurdu ama bu sefer öyle olmamış, Bedran üstü kapalı bir cevap almıştı.

"*Firuze ayarlar böyle şeyleri. Bizim de başka bir yere gitme ihtimalimiz var ama net değil,* dedi."

Şüpheliydi, hepsi çok şüpheliydi. Baran gibi kız kardeşlerinin güvenliğine çok dikkat eden bir adamın kız kardeşlerinden ayrı bir yerde tatil ayarlaması ise ayrı bir çelişkiydi.

Ezra, aklı zehir gibi çalışan erkek kardeşinin fikrini merak etti. "Ne çıkarımda bulundun?"

Bedran ise birçok şey düşünmesine rağmen omuz silkti. "Hiç!" dedi. Şu an öncelikleri Koçaklar değildi.

"Kadir abi bir sorun olmadığını söylediği sürece bana laf düşmez. Üstelik sadece Firuze'yi değil, yanındaki avukat arkadaşını da sahiplenmiş."

Sahra Devran. Hakkında daha araştırma yapamamıştı ama öğrendiği ilk bilgi buydu.

"Her yerde *manevi kızım* diyormuş."

O kızı nereden hatırladığını bilmiyordu ama zihninin karanlık yönünde ortaya çıkmak için can atan bir bilgiydi bu. O da en kısa sürede öğrenecekti.

Bedran en çok aklına koyduğunu yapma huyuyla bilinirdi ve ne yazık ki birkaç gündür çok meşgul olmasına rağmen en büyük takıntısı, bu kızı nereden hatırladığıydı.

Ezra normal bir ruh hâlinde olsa erkek kardeşinin neden bu kadın hakkında bu kadar konuştuğunu sorgulardı ama dünden beri aklına düşen kurt ve Firuze'nin yanında uzun zaman sonra ilk defa hissettiği dinginlik her şeyi altüst etmişti.

"Bu piç kurusu neden bu akşam buradan ayrılmayacak?" dedi.

Zake Rinaldi hâlâ buradaydı. Ezra'nın misafiri olsa da onu ağırlama görevi Bedran'a düşmüştü. Adamın tek isteği ise Ezra'ya sistemini çözebilecek kadar yakın olmaktı.

Bu yüzden sürekli izliyordu. Şirketini, erkek kardeşinin mekânını, yaşadığı şehri. Sanki bir çıkarım yapıp onun yeteneğinin sırrını çözmeye çalışıyordu.

Belki de *haritayı* arıyordu.

Yıllar önce bu adamın mensup olduğu sistemle bir anlaşma yapmışlardı. Ezra asla bu haritaları aramayacak ve onların *Hermes*'i[17] olacaktı.

---

[17] Hermes büyük Olympos tanrılarından biri olarak yolların, seyahatlerin, konukseverliğin, haberciliğin, diplomasinin, ticaretin, hırsızlığın, dilin, yazmanın tanrısıdır. Yazar burada karakterin ulak olmasına vurgu yapmıştır.

Buna karşılık onlar da ülkesinde kan kurbanları aramayacak ve Türkiye üzerinde yaptıkları karanlık ritüelleri belirli bir sınırda tutacaklardı.

Bu anlaşmanın üzerinden yıllar geçmişti. Ezra artık savunmasız ve babasını bu şerefsizler yüzünden kaybeden o genç değildi.

Güçlenmişti ve bu gücü fark edenler de en çok peşinden ayrılmayan düşmanlarıydı. Bu düşmanın şimdi evi olan şehre adamını göndermesi boşuna değildi.

Yine de kardeşi güldüğünde bu şüpheleri rafa kaldırmak zorunda kaldı.

"Bunun suçlusu biraz ben olabilirim," dedi o her zamanki rahat gülümsemesiyle. "Bugün Mata Hari'ye girecek, bizim kızlar da gerekeni yapacaktı ama daha Şahmeran'da Şevval'e takıldı kafayı." Şahmeran, Mata Hari'nin restoran kısmıydı. Şevval ise Şahmeran'da sahne alan Bedran'ın ses sanatçılarından biriydi.

Sesi o kadar güzeldi ki onun sesini dinleyenler Şahmeran'ın soyundan geldiğini bile iddia ederlerdi.

Bedran, "Şevval'in sesine o kadar bağımlı oldu ki birkaç gün daha burada kalmayı kafasına koymuş gibi," dedi. Şevval de bugün kızlarla Beyazsu'ya gidecekti. O da peşlerine takılmış."

Ezra gecenin stresini çıkartırcasına küfretti. "Rotası sikinin ucundan şaşmazken benim topraklarımda bir de beni teftiş etmeye çalışıyor pezevenk."

Baş ve işaret parmaklarıyla burnunun kemerini sıktı. "Peşini bırakma," dedi sonra erkek kardeşine.

Bedran'ın ise yüzünde nadiren gösterdiği gergin bir ifade belirdi. "Abi, ben bırakmam da ne bok yediğini nasıl anlayacağım?" dedi.

Bedran ne yazık ki haklıydı, bu adamlar sadece silahla savaşmazlardı. Uğraştıkları her şey dünyanın kaderini felakete sürüklemek içindi.

"Bu adamlar sadece mertçe savaşsaydı sıkardım kafasına, sonuçlarına da katlanırdım. Ben beş yüz metre öteden bile bir adamın şerefsiz olup olmadığını anlarım."

Ezra keyifli olsaydı belki gülümserdi ama bu adamlarla uğraşmaktan bıkmıştı. "İnsan, kabilesinin işaretlerini mutlaka tanır," deyince yaşanan kaosun keyfini çıkarmak ve gülmek ise Bedran'a kaldı.

O her ne olursa olsun, abisinin sabrının taşacağı günü bekliyordu. İşte o zaman asıl eğlence başlayacaktı.

Arazileri dolaşma fikri benden çıkmıştı ama halamın bahsettiği arazinin bu kadar büyük olması da benim şanssızlığım olmalıydı. Üstelik sabah ezanları

okunmadan yola çıkmış olmamıza rağmen halam haritanın burada olmadığına, vakit ikindiye geldiğinde ikna olmuştu.

Babasının gözleri kapalı götürdüğü yer gibi hissettirecek her yeri dolaşmış hatta bir adamın İbrahim Tatlıses'ten etkilenerek sahiplendiği mağaraya bile girmiştik.

Adam kıçına sardığı bezle mağarasına huriler geldiğini sanmış, onu yanımda getirdiğim silahımla tehdit edince ancak peşimizi bırakmıştı.

Yine de yaşadığımız en kötü olay bu değildi. Halam o kadar uzun zamandır dışarı çıkmamıştı ki kaç defa kadını yerden ayağa kaldırmak zorunda kaldığımı ya da durduk yere korkup bir yerde gizlenmiş hâlde bulduğumu bilmiyordum.

En nihayetinde babamın bahsettiği tüm araziyi taramıştık. Tapu müdürlüğündeki arkadaşıma dün geceden mesaj atmış ve buradaki özellikle Beyazsu'ya ait arazilerin kime ait olduğunu sorgulatmıştım.

İyi haber, Saruhanlar bu arazide hiç toprak sahibi değildi. Kötü olmasa da garip olan haber ise babamın tarif ettiği bu arazinin *Midyat Süryani Kültür ve Hafıza Vakfı*'na ait olmasıydı.

O vakfın başında şimdi Mor Gabriel Manastırı başrahibinin oğlu David'in olduğunu biliyordum. David aynı zamanda Ezra'nın en yakın arkadaşlarından biriydi.

Burada her kapının bir şekilde Saruhanlara açılmasına alışmam gerekiyordu ama yine de canım sıkılmıştı. Bu yüzden aramayı bitirip halamı Beyazsu'ya geçmek için ikna ettim.

Kadın muhtemelen hayatında hiç bu kadar dışarıda kalmamıştı.

"Hala, hazır buraya gelmişken bir restoranda oturalım," dedim. "Daha kahvaltı yapmadık."

O ise haritanın yerini bulamadığı için telaşlıydı. Arabadayken, "Ne yapacağız?" dedi çaresizce. Sanki ümitlerini bugüne bağlamıştı. Ben ise o kadar kolay olmayacağının farkındaydım. Babam, halamı oyalamak için rastgele bir arazi söylemiş bile olabilirdi.

"Bu kumaş parçasının devamı nerede olabilir?" dedim. Bugün tekerlemenin yazıldığı kumaş parçasını da yanımızda getirmiştik.

Halam göğsünün üstünde saklıyordu. Oraya dokunurken, "Bilmem," dedi. "Ben hiçbir şey bilmem." Üzüldüğü belliydi ama ben üzgün değildim. Babam o şerefsize bu tekerlemeyi söylemiş olsa bile görünen o ki hâlâ bulamamışlar ve bu yüzden de halamı tehdit etmek zorunda kalmışlardı.

"Hadi, birazcık nefes alalım, Selma hala."

Bunu diyen Sahra da sabahtan beri peşimizdeydi ve halam, paranoyaklığına rağmen ilginç bir şekilde ona güvendiğimi söylediğimde ses etmemişti.

Şimdi de halamı teselli etmek istiyordu. En nihayetinde kadıncağız da ikna oldu. Birlikte Beyazsu'ya gittiğimizde ise az da olsa yüzü güldü. Burayı çocukluktan beri hep çok severdim.

Suyun sesinden mi yoksa suya bu kadar yakın oturabildiğimizden mi, bilinmez ama hep gelmek isterdim.

Halam elini suya değdirdikçe sakinleşti. Güzel bir kahvaltı yaparken Sahra'yı kültürümüz hakkında bilgilendirmeye başladı.

Ben ise oturur oturmaz çaprazımızdaki minderlerde oturan kalabalık kadın grubuna bakıyordum. Hepsi birbirinden güzel kadınlar rahat kıyafetler giymiş olsalar da çok fazla dikkat çekiyorlardı. Bir bakan bir daha bakıyordu.

Bunların biri de bendim. İlk başta beş kişiyken sonra üç kişi daha gelince sekiz kişiye çıktılar. İşte o zaman sohbet etmeye başladılar ve ben de dinlemeye koyuldum.

Sarı saçlarını tepesinde topuz yapmış bir kadın upuzun, kestane renkli saçlı; dudağının üstünde beni olan bir kadına, "Şevval, adam biraz daha kalsaydı içine girecekti," dedi.

Adının Şevval olduğunu öğrendiğim kadın, "Sesim güzelse ben ne yapayım, şekerim?" diyerek cevapladı onu.

Sarışın kadının yanındaki yüzünü göremediğim esmer bir kadın ise, "Başını hafif eğersen başka neyin güzel olduğunu görürsün," dedi.

Şevval'in oval yaka bluzu ve hafif çıkan dantel sütyeninden gözüken göğüsleri gerçekten de çok güzel gözüküyordu. O ise bakmadan göğüslerinin altından kaldırıp sütyenini düzeltir gibi yaptı.

Sonra şuh bir sesle, "Çok baktın herhâlde, Nalan," dedi.

Kadınlardan birkaçı güldü ama esmer olan kadın dürüst bir şekilde, "Valla yalan yok, ben bile bazen gözlerimi ayıramıyorum," dediğinde bu sefer tüm kadınların neşeli kahkahaları birbirine karıştı.

Sonra Şevval'in yanındaki simsiyah saçları, beyaz teni ve çekik gözleriyle gözümün bir yerden ısırdığı kadın konuştu: "Sen niye durgunsun öyle?" Ardından ince sigarasını içmeye başladı.

Konuşmalarından adının Nalan olduğunu anladığım kadın cevap verdi: "Şevki burada."

Diğerlerinden yaşça büyük gözüken o kadın sinirlendi. "O pezevenk hâlâ peşinde mi senin?" dedi.

"Boşamadığını iddia ediyor." Nalan'ın sesi çok kötü geliyordu. "Bedran Bey her şeyi halletti ama hâlâ nikâhımız olduğunu söylüyor."

Bedran'ın adı anılınca kafamda çarklar dönmeye başladı ve çayımı içerken birden gözlerimi ayıramadığım kadınların neden bu kadar güzel olduğunu anladım.

Mata Hari'nin gizemli kadınları, Bedran'ın ise asıl ekibiydi bu kadınlar. Bedran'ın işletmesinin bütün sırlarını bu ekip taşıyordu.

Başlarındaki kadın ise Pakize'ydi. Eskiden opera sanatçısı olduğunu biliyordum. Bizi Kadir abi tanıştırmıştı. Çalıştığı müzikalde senelerce patronu tarafından tacize uğradığını ve büyük müşterilere satıldığını öğrenmiştim.

Birkaç kere sohbet etmiş ve kadının çektiklerine rağmen kendini yetiştirme biçimine hayran kalmıştım.

Geçmişini bilince, "Nikâhına alınca daha mı kolay adam buluyordu orospu çocuğu?" deyişindeki öfke içime oturmuştu.

Görünen o ki Nalan'ın da geçmişi bir o kadar acıydı. Yanıma döndüğümde halamın suyla uğraşmaya başladığını Sahra'nın da pürdikkat sohbeti dinlediğini fark ettim.

"Mata Hari," diye fısıldadığında onu başımla onayladım.

Nalan bu sırada Pakize'ye cevap veriyordu. "Ne bileyim, abla?" dedi. "Bedran Bey'e de söylemek istemiyorum. O adam zaten benim için çok şey yaptı."

Kadının sesinden bile mahcubiyet akıyordu. Oysa Bedran'a söylemezse her şey daha da kötü olabilirdi. Bedran konu hayatın sillesini yemiş kadınlar olunca her zaman hassastı çünkü geçmişte böyle bir kadın uğruna neredeyse canından olacaktı.

"Sen yine de ayağını denk al," dedi Pakize. "Bu adam Mata Hari'ye geçtiğinde hepimize ayrı ayrı görev verildi. Sırf sana odaklanırsa planımız ters teper, ağzından da hiçbir şey koparamayız."

Mata Hari'de neler döndüğünü asla bilmiyordum ama Pakize'nin yaptığı konuşma sanki bir casusluk işiydi ki konseptin de böyle lanse edildiğini hiç zannetmiyordum.

Görünen o ki Bedran Bey çok başka işler karıştırıyordu.

Bu sefer Şevval cevap verdi: "Merak etme, Pakize abla. Ben adama hangi doz zehri zerk edeceğimi gayet iyi bilirim." Sonra göz kırptı. "Hem şimdi adam da fena değildi hani."

Pakize, Şevval'e tiksiniyormuş gibi baktı. "Senin ben zevkini sikeyim!" dediğinde güldü herkes ama Şevval umursamadı.

"Aman!" dedi yüksek sesle. "*Ben kalender meşrebim!*"

Sonra şarkıyı hatırlamış olacak ki gerçekten çok güzel olan sesiyle şarkıyı söylemeye başladı.

Ben kalender meşrebim güzel, çirkin aramam
Gönlüme bir eğlence isterim olsun.
Saçları samur, gözleri mahmur, biraz da şirin olsun.
Saçları samur, gözleri mahmur, biraz da şirin olsun!

Şarkıya kızlarla alkış tutarken Sahra da benim gibi gülümseyerek izliyor hatta halam bile gülüyordu.

En sonunda Şevval şarkıyı bitirince biz de dâhil olmak üzere herkes alkışladı. Şevval bizim de alkışladığımızı görünce başını eğip selam verdi.

Ben de bunu fırsat olarak gördüm. "Yine de biraz da adam olsun, hanımlar. Sonra bize gelip yakınmayın," dedim.

Şevval şüpheli bir şekilde bana baktı. "Niye, polis misiniz?"

Korksa bile belli etmedi ama ben bu güzel ve akıllı kadınlarla dostluk kurmak peşindeydim. "Hayır," dedim. "Avukatız."

Şevval cevap veremeden Pakize araya girdi: "Firuze!" dedi beni tanıdığını gösteren bir neşeyle.

Ayağa kalktım. "Pakize Sultan!"

O da ayağa kalkıp sarıldığında tüm kadınların gözü bizdeydi. "Siz de Ezra Bey ve Bedran'la mı birlikteydiniz?" dedi yanağımı öperken.

Sevdiğim adamın adını duyunca kaşlarım çatıldı. "Yok, onlar buradalar mı?" dedim.

Burada ne işleri vardı? Pakize'nin suratında anlamlandıramadığım bir ifade belirdi. "Misafirlerini uğurluyorlar, gelirler birazdan."

Misafirin bahsedilen *adam* olup olmadığını merak ettim.

Sonra Şevval'in sesini duydum: "Bu o Firuze mi?"

Ona baktığımda yüzündeki bariz kıskançlığı görmek ilk önce şaşırmama sebep oldu. "Hangi Firuze'ymişim ben?"

Sonra, "Ezra Saruhan'ın birimize bile yan gözle bakmayışının sebebi Firuze," dediğinde Şevval'in, sevdiğim adamda gözü olduğunu anladım.

Eski Firuze olsa kadının güzelliğini başka bir gözle değerlendirir ve kıskanırdı. Şimdiki Firuze ise Ezra'nın bu çok güzel kadına bakmayışından bile umut arar hâle düşmüştü.

Yine de bu kıskanç tavra karşılık geri çekilecek değildim. Ellerimi göğsümde kavuşturdum. "Mutlu değilsin sanırım," dedim.

O ise dobra bir kadındı. "Hangi kadın boşa bekleyen harika bir adamı kaçırdığı için mutlu olur ki?" dedi.

Şevval damara basmayı iyi biliyordu ama bilmediği, böyle şeylerin benim hırsımı uyandırdığıydı. Şimdi onun hakkında her şeyi öğrenmek ve bir sonraki sefere onu bana doğrulttuğu silahıyla vurmak zorundaydım.

Sonra beni baştan aşağıya süzdü. "Ama değermişsin," dedi.

Tam ağzımı açıp konuşacakken daha yeni onunla konuşan esmer kadının eteğinde bir hareketlilik gözüme çarptı.

Akrepti. Hem de *siyah* akrepti. En tehlikeli olandı.

Daha görür görmez tüm vücudum uyuşurken yine de kendimi sakin olmaya zorladım. Etrafıma baktığımda yanlarındaki ağaçlardan birine bir küreğin yaslanmış olduğunu fark ettim.

Küreğe doğru giderken Şevval'in konuşmasının ortasında hareket ettiğim için tüm kadınların bakışları bana çevrildi. "Senin adın Nalan mı?" dedim.

Güzel kadının yeşil gözleri çok yorgundu. Bana bakarken zoraki bir sesle, "Evet," dedi.

Ona çok sakin bir şekilde, "Nalan, yanında siyah bir akrep var ama sakın kıpırdama," dedim. "Eğer kıpırdarsan bunu tehdit olarak algılar ve sokar seni."

Küreği aldığımda kadının gözleri büyüdü ama çevresindeki kadınlar ilginç bir şekilde uyarımı dinleyip çok hareket etmediler.

Kürekle onlara doğru ilerlediğimde halam ardımdan seslendi: "Firuze, sen karışma!" Hissettiğim adrenalinle birlikte umursamadım.

"Hala, uzak dur!" dedim.

O muhtemelen çocukken yaşadığım akrep olayı yüzünden bunu diyordu ama şu an hiçbir şey akrepten kurtulmaktan daha mühim değildi benim için.

Akrep sokmasının acısını ne yazık ki biliyordum.

Bu yüzden küreği nazik şekilde Nalan'ın eteğinin üstüne yerleştirdim. Akrep önce hareket etmedi ama sonra yana doğru hamle yaptı. Ben de tam o anda aynı yöne hamle yaptım. Böylece küreğin üstüne gelmek zorunda kaldı.

Asıl mühim olan bu andan sonrasıydı. Küreği kendime doğru çekerken kadınlar yavaşça geri çekildi. Ben de sakin bir şekilde küreği havaya kaldırdım ama tehlike başkası için geçince kollarım uyuşmaya başlamıştı.

Üstelik akrebi de nereye atmam gerektiğini bilmiyordum. Titremeye başladığımda sırtıma geniş bir göğsün yaslandığını hissettim. Ardımı dönemeden serçe parmağında firuze taşlı yüzüğün olduğu bir el, elimin üstünü kapladı.

"Ver onu bana," dedi yatıştırıcı bir sesle.

Gücünü hissettiğim anda sakinleştim. Kontrolü ona verdikten sonra eğilerek kollarının arasından çıktım ama bu sefer kalbim dörtnala atmaya başladı.

Ezra'ya baktığımda çatık kaşlarla küreği alıp götürdüğünü gördüm. Onu görme açımı ise Bedran kapattı. Bedran'ın da kaşları çatıktı. "Kızım, sen akrep yuvasına oturdun da iki kere üst üste seni akrep sokunca bir hafta hastanede yatmadın mı?" dedi. "Sana mı düştü insanları akrepten kurtarmak!"

Tam olarak böyle bir olay yaşamıştım ama anın adrenaliyle Nalan'ı kurtarmaktan başka çarem yoktu. Aklıma bir başkasından yardım istemek de gelmemişti.

"Atlattım ben onu," dedim titrek bir sesle. Çenemin de titrediğini konuştuğumda fark ettim.

Bedran'ın bakışları açıkta olan kollarıma kaydı. "Bok atlatmışsın!" dedi öfkeyle.

Ben ise o dikkat kesilince boşta kalan ellerimi koluma doladığımı hatta tırnaklarımı hafifçe oynatarak kollarımı kaşımaya başladığımı fark ettim.

Bu benim için sıçtığım andı çünkü o akrep sokma olayından sonra birkaç kere daha akrep görmüş ve her seferinde saatlerce kaşınıp kriz geçirdiğim anlar yaşamıştım.

Hepsinde de yanımda Ezra vardı. Şimdi ise olmasını istemiyordum.

Artık kimsenin yanında zayıf gözükmeye tahammülüm yoktu. Özellikle de onun yanında.

Tam o sırada Nalan yanıma geldi. "Ben gerçekten çok teşekkür ederim, Firuze," dedi mahcup bir sesle. "Daha önce arı sokması yüzünden anafilaktik şok geçirmiştim. Doktorum bütün haşeratlara karşı çok dikkatli olmamı söylemişti."

Onun teşekkürünü başımı eğip kabul ederken vücudumda hissettiğim kaşıntının daha da arttığını hissettim. "Ben birazdan geliyorum," dedim.

Eğer gitmezsem herkesin önünde kriz geçirecektim. Bir başkasının önünde âciz gözükmektense kızgın ateşlerde yürümeyi tercih ederdim.

10

SERPANTİN

"Bir korkudur ki düşer cânıma nâgeh;
Bilmem ne belâdır ne zamân gelir gider."

"Öyle bir korku ansızın içime düşer ki
bunun ne belâ olduğunu da ne zaman gelip gittiğini de bilmem."

-Şeyhülislâm Yahyâ

Koşa koşa tahta zeminden geçtim. Toprağa bastığımda hissettiğim kaşıntı daha da arttı. Sanki bastığım her karışta bir başka akrep vardı.

Adımlarım sarsaktı. Nereye gittiğimin tam olarak farkında değildim. Yine de restoranların olduğu yerden uzaklaşıp şelalenin aktığı sessiz, taşlık bölgeye sığındım.

Suyun sesi beni sakinleştirir sandım ama daha da kötü etti. Her taşın altından bir tane daha akrep çıkacakmış gibi hissettim. Bir elim kollarımı kanatırcasına kazırken diğeri ise tüm bedenimde dolanmaya başladı.

"Bedenimde gezmiyor," dedim kendimi teksin etmeye çalışarak "Üstümde değil!"

Ben dedikçe zihnim aksini hissettirircesine bedenimde küçük bacaklı varlıkları yürüttü.

Koyu yeşil, göğüs kısmı düğmeli bir elbise giymiştim. Düğmeleri yarıya kadar açtım ve sutyenimin içine baktım sonra da üfledim. Sanki ben üfleyince içeride haşerat varsa korkup kaçacaktı.

Oysa bu daha çok huylanmamdan başka bir işe yaramadı. Saç derim kaşınmaya başlayınca elbisemin düğmelerini açık bırakarak bu sefer parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip kaşımaya başladım.

Kaşıntı gittikçe artarken neredeyse ağlayacaktım. "Hayır," dedim. "Hayır, hayır!"

Kendimi sakinleştirmeye çalıştım ama olmadı. Suya atlamayı bile düşündüm. "Geç, Allah'ın cezası!" derken ciddi ciddi suya atlamak aklımdan geçiyordu.

Tam o sırada çakıl taşlarının üstünde sert ayak sesleri duydum. Arkamı döndüğümde solukları hızlı olan Ezra'yı bulmak benim için şu an yaşadığım kriz anından daha kötü olandı.

Üstelik beni bulmak için muhtemelen bayağı bir aramak zorunda kalmış olmalıydı.

Yine de onun karşısında zayıf olmaktansa kendimi suya atmayı tercih ederdim.

"Gider misin lütfen?" dedim yüksek sesle.

Şu an kendimi sakinleştirmeye gücüm yoktu. Her tarafım öyle bir kaşınıyordu ki sanki nefes alamıyordum. Tam karşımda durdu. Çelik mavisi gözleri kendimi kaşıyan ellerime bakıyordu. Aslında elbisemin düğmeleri de açıktı ama bir kere bile gözleri oraya kaymadı.

Bu bile ağırıma gitti. Düzgün bir adam olması dahi canımı yaktı.

Artık tahammülüm kalmamıştı. "Sana git dedim!" diyerek bağırdım.

Gitsin istiyordum, beni bu hâlde görmesin istiyordum. Dünkü tesadüfi bir yardımdı ama bugün yardım edişini kabul edemezdim.

Vicdanım artık daha fazlasını kaldıramazdı.

Yine de sözümü dinlemek yerine üzerime geldi. Arkamda yer kalmadığı için çaresizce inledim. Elleri bileklerimi kavradığında neredeyse ağlayacaktım.

Başparmaklarını avucumun tam ortasına bastırdı. Bu krizi yönetme yollarından biriydi. Amaç odağı yalnızca bir dokunuş noktasına toplayarak zihni gerçekliğe ulaştırmaktı. "Başparmaklarıma odaklan," dedi.

Ben ise her yere dağılmış gibiydim. "İstemiyorum," dedim sızlanarak. Parmaklarım kaşımak istercesine kıvrılıyordu.

Yine de göz teması kurmak için beni hafifçe sarstı. Göz göze geldiğimizde ona itaat etmem için bakışları yüreğimi delercesineydi. "Firuze!" dedi uyarı dolu bir sesle.

Firuze değil, iki gözüm. Bir kere iki gözüm desen ölür müsün?

O bana yardım ederken bile her şey yarım geliyordu.

Ben varlığı olmadan yarımdım. Firuze, Ezra'nın iki gözü olmadan yarımdı. Bu da yardımını istemeyen vicdanıma ayrı bir yüktü.

Yüzünü görmemek için başımı eğdim.

"Gururuna ağır geliyor, değil mi?" dediğinde donup kaldım. "Birinden yardım istemek."

Donup kalmamın tek sebebi sesinde hiç duymadığım bir öfkenin olmasıydı. "Zamanında neredeyse ölümüne sebep olacak bir akrebin seni sokması bile birinden yardım istemekten daha iyi bir seçenek senin için."

Bu sefer mesele gururum değildi. Daha önce ona ihanet etmişken yardımını kabul etmek vicdanıma ağır geliyordu.

Yine de bunu ona anlatamazdım. Suçlamalarına karşılık başımı kaldırıp ona baktım. "Ne diyorsun..." diye konuşmaya başlayacakken birden sustum. Susmamın sebebi hayatımda gördüğüm en büyük öfkenin yüzünde olmasıydı.

Çelik mavisi gözleri kızgın demirle dövülmüş, öfkeyi ateş gibi püskürüyordu. "Sen sinirlisin," dedim bir anlık şaşkınlıkla. "Neden sinirlisin, ne oldu?"

Aklımdan binlerce kötü ihtimal geçti. Hepsi de birbirinden beterdi.

Bir elimi bıraktı ve elini cebine attı. Sonra cebinden ne çıkardıysa göstermeden avucuma bastırdı. "Şimdi taşa odaklan," dedi.

Bu sefer sesi öfkesini sinsi bir şekilde saklayacak sakinlikteydi. Avucumdaki yuvarlak, küçük taşları hissederken başta ne olduğunu anlayamadım.

Birbirlerine yapıştırdığı avuçlarımızı ayırmaya çalıştığımda ise bir tespihin püskülü avuçlarımızın arasından döküldü.

"Bu ne?" dedim ilk önce çıkaramayarak. Sonra hatırladım. "Bu..."

Bu ona verdiğim ama sonra kıskançlığımdan geri aldığım on bir taşlı tespihti. Püskülün ucundaki kehribar taşından hatırlamıştım. Ellerimizi birbirine daha sıkı bastırdı.

İkimizin de eline taşlar batarken bana bakan gözlerindeki hayal kırıklığı ve "Odaklan!" derken öfkesi kaldıramayacağım bir yüktü.

Onu ilk defa böyle görüyordum ve bu bakışı hak ediyordum ama yine de ondan çaldığım ilk şey bu değildi. Üstelik en kötüsü de değildi. Bu yüzden bu bakışa göğüs germeye çalıştım çünkü çok daha kötüsüyle yakın bir vakitte karşılaşacağımı biliyordum.

"Nereden buldun?" derken soğukkanlılığımı korumak çok zordu.

Bana doğru eğildi. Yaralı gözü sanki ayrı bir öfkeyle parlıyordu. "Sen gittikten sonra kazdığın toprakta terk edilmişti," dedi.

Tıpkı ben gibi.

Söylenmemiş sözler aramızda asılı kaldı.

Olurdu ya, insanın bazen geri çekilip suçlamaları kabul etmesi gerekirdi. Belki öyle yapsaydım oturup sakince iki kelam edecek, belki de ben de kaşıntı krizimi onunla atlatacaktım ama tam bu anda geri çekilmek yaptığımın ardında durmamaktı ve ben bu suçlamaları kabullenerek ondan bu tespihi almıştım.

"Ver onu bana!" dedim tespihi avucumla sarmaya çalışarak. "Onu bana geri vermiştin."

Avucumu tamamen elinde hapsederek beni kendine çekti. Burun buruna geldiğimizde nefesim kesildi.

"Ekleme yapacağım demiştin!" dedi. Dudaklarıma doğru bıraktığı öfke dolu suçlamalarla neye odaklanacağımı şaşırmıştım.

Yine de sebepsiz yapmamıştım bu hırsızlığı. Bu yüzden ben de ona bir nefeslik daha yakınlaştım. Tek bir soluk kaldı aramızda.

Hiç bu kadar yakın hem de bir o kadar uzak olmamıştım sevdiğim adama. "Demek ki gömeceğim demek istemişim," diye fısıldadım dudaklarına.

Yanmış gibi geri çekildi. Eli elimi bırakmadı ama sanki bir illetmişim gibi baktı bana.

Sanki kurtulmak istediği tek illettim. "Neden?" dedi tüm yaptıklarımı sorgularcasına. "Benimdi."

Sanki ondan her şeyi çalmışım gibi bakıyordu. Üstelik hem hırsız hem de yalancıydım.

Bu yüzden bu sefer dürüst olmaya karar verdim. "Demek ki artık hak etmediğine inanıyordum," dedim geçmişe dair taşıdığım bütün acımla.

Bu ise hayatımda ilk defa karşılaştığım bir Ezra'yla yüzleşmeme sebep oldu. Elimi tuttu ve beni kendine çekti. Yüksek sesle, "Senin ne haddine ne de kalbine, Firuze!" dedi.

Sanki hadsiz de bendim kalpsiz de.

"Ben yonttuğum her taşın sahibini hak edip hak etmediğine göre yargılasaydım bugün bir taşı diğerinin yanına koyamazdım." Bana da bir tane bile mücevher yollamazdı. "Kalemim oynamazdı. Taş da sahipsiz kalırdı ben de."

Son sözleri zayıflığını itiraf edercesine acıyla son buldu.

Suçlamalarından daha çok son cümlesi canımı yaktı çünkü sanki ben onu sahipsiz bırakmışım gibi söylemişti son sözlerini. Nefret vardı yüzünde, pişmanlık ve öfke vardı. Bir sonraki yüzleşmemizin ön gösterimiydi karşımdaki adam ve ben adım adım kül olduğumu hissettim.

Sanırım bu ön gösterimi bile kaldıramayacaktım.

Avucumdaki tespihi çekip aldı. "Bir daha sakın benim olanı benden alma!"

Bu son uyarısıydı ama ben bu uyarıyı çoktan çiğnemiştim.

Ellerimin yana düşmesini izledi. Kendimi kaşıma isteğim gitmişti. Onun yerine artık tamamen yok olmak istiyordum.

"Sen de git o zaman!" dedim. Hâlâ burada durmasının tek sebebi kaşıntı krizi geçirmiş olmamdı. Bundan bile nefret ettim. Öfkeli olmasına rağmen ardını dönmemesinden nefret ettim.

"Bak, geçti kaşıntım," dedim ellerimi kaldırarak. Sonra yüzümde acı bir ifade belirdi. "Sen yine bana şifa verdin, ben ise eza."

Bir şey söylemedi. Tespihi cebine koyarken artık bütün öfkesini hissiz bakışları ardına gizlemişti. "Hem uzak olursan başka ne alabilirim ki senden?"

Kısa bir an, kısacık bir an yüzünde acı gördüm. Sanki *alacağımı almışım* gibi baktı bana. Sonra, "Üstüne çekidüzen ver. Yolun kenarında bekliyorum," dedikten sonra gitti.

Öylece *ne hâlin varsa gör* der gibi gitseydi *hak ettim* der, susardım ama öfkesini kusmuş, hesabını sormuş, yine de ardını dönmemişti. Bu da hem gururumu hem de o kahrolası vicdanımı ezip geçmesine sebebiyet vermişti.

Elbisemin önündeki düğmeleri iliklerken boğazıma kadar doluydum. "Bir damla gözyaşını bana çok görme, Allah'ım!" dedim. "Bir damla gözyaşı..." O kadar ihtiyacım vardı ki. "Sadece bir damla..."

Yine de hakkım kurak olmalıydı. Bu yüzden ağlayamadım.

Yolun kenarına tekrar çıktığımda hissetmiş gibi hareket etmeye başladı. O yürüdü, ben de peşinden gittim.

Ardından geniş sırtını izlerken yanına gitmek istedim. Yanında duracaktım. Önce özür dileyecek; sonra da yaptığım her şeyi, ardında duramadığım her gerçeği anlatacaktım.

Sonra o bakışlarındaki öfke nefrete dönecek ve ben kırılmayan son parçalarımı da yıkacaktım.

Yapamadım, cesaret edemedim.

Park yerine geldiğimizde Sahra'nın çoktan arabanın yanına geldiğini gördüm. "Hadi, gidiyoruz!" dedim.

Ezra yanımızdan geçerken Sahra ona baktı. "Ne oldu?" dedi.

Artık nasıl gözüküyorsam bakışları ikimiz arasında gidip geldi. "Bedran Saruhan, Ezra peşinden gidince yanına gelmeme izin vermedi," dedi ve bu durumdan da o adamdan da nefret ettiğini asla saklamayarak bana baktı. "Ben de tası tarağı toplayıp buraya geldim. Halanı arabaya bindirip seni aramaya çıkacaktım."

Ezra'nın uzaklaşan silüetine bakarken, "Arabaya binelim," dedim. "Gidince anlatırım."

Bir an önce buradan uzaklaşmak istiyordum çünkü ona ne kadar yakın olursam o kadar acı çekiyordum.

Arabaya bindiğim anda ise en beklemediğim şey halamın hevesle bana dönmesiydi. "Firuze'm!" dedi o hevesle birlikte. "Hatırladım. Dedem Süryani derneğinin kurucu başkanıydı, belki bilirsin."

Şu an hiç hâlim olmasa da biraz düşündüm. Sonra David'in başında olduğu vakfın eski kurucu başkanından bahsederken Arbil Koçak'ın adını verdiğini hatırladım.

Şimdi ise vakfın Koçak ailesi ile hiçbir bağlantısı yoktu.

O ise anlatmaya devam etti: "Babam da inşaattan kalan vakrinde hep oradaki arşivlerle uğraşırdı. Belki de kalanı oradadır, ne dersin?"

Büyük bir heyecanla bana bakarken ona aynı karşılığı vermek çok zordu ama bir nebze olsa da tebessüm ederek bunu başardım. "Tamamdır hala, ben mutlaka oraya da bakarım."

Ben onu da hallederdim.

Bir tek halledemediğim şey şu yüreğimin bitmek bilmeyen sızısıydı. Bir gün onun da icabına bakmam gerekecekti.

Belki ölünce, belki ölünce...

5. GÜN

Ertesi gün sözünde duran biri olarak *Midyat Süryani Kültür ve Hafıza Vakfı*'na gittim. Evde tek kalsaydım kafayı yerdim.

Dünün anısı, Dildar'ın gidişimiz yakınlaştıkça kendini kapatması, terasa çıktığımızda yan konaktan gelen sesler ve ayıldığı anda yalnızca etrafa emirler yağdıran babam...

Çok şükür ki daha bana bulaşmamıştı. Yoksa ikinci kez katil olmam olasıydı.

Neyse ki kendimi teselli edecek küçük bir iyi durum da yaşanmıştı. Halam, iyi ruh hâlinden kaynaklı olarak tekerleme yazan bez parçasını yanımda getirmeme izin vermişti.

Eskiden kaymakamlık yeri olarak kullanılan iki katlı konaktı burası. Bina restore edildikten sonra vakfın burayı satın aldığını duymuştum.

İçeri girdiğimde eski kapılar hâlâ korunuyordu. Bahçede küçük melek figürlü bir çeşmeden su akıyordu. Arkası dönük olan adamın bir ağacı suladığını fark ettim.

Topuklularımın sesiyle birlikte bana doğru döndü ve ikimiz de aynı anda birbirimizi tanıdık. David keyifli bir şekilde gülümsedi.

"Oo, Firuze Hanım, sizi hangi rüzgâr buralara attı?"

Hiç değişmemişti. Hâlâ aynı simsiyah saçlar, yeşil gözler, boynunda altın kolye ve o çapkın bakışlar... David'i ahlak olarak en çok benzettiğim kişi Bedran'dı. Bir araya geldiklerinde ortalığı karıştırmak en büyük hobilerindendi.

Babası rahip olsa da hayat hikâyesi çok karışıktı. Babası ve annesi boşanmıştı. Babası boşanmadan önce sıradan bir Süryani erkeğiyken sonradan kendini manastıra adamıştı. Annesi ise yeniden evlenmişti.

David'in üvey babası ise Müslüman biriydi. Üstelik annesinin ikinci evliliğinden olma kardeşi Şeyma ise Ulu Cami'nin imamı Halil'le evlenmişti.

Bütün bunlarla birlikte Halil de tıpkı Ezra gibi yakın arkadaşıydı.

Bu üç arkadaş yirmili yaşlarımın başında beni hep güldürürdü. David'in bütün *dinî ve ruhani liderleri topladığını* söyleyip dalga geçerdim.

Sarılırken, "Hiç değişmemişsin," dedim.

Geri çekildiğinde omzuma dostça vurdu. "Yolunacak saçlarım azaldı artık."

Hiç keyfim olmasa da güldüm çünkü bu geçmişe dair bir atıftı. Ben daha on iki veya on üç yaşımdayken Ezra, Samuel Usta'yla çalışmaya başlamıştı. O zamanlar David de onun çıraklarındandı ve bu şekilde tanışıp yakın arkadaş olmuşlardı.

Benim ise Ezra'nın peşinde bir sürü kız olmasına rağmen tek kıskandığım David'di çünkü Ezra'yla benden daha fazla vakit geçirmeye başlamıştı. Bu yüzden Bedran'ın David'i yanımıza getirdiği bir gün kavga çıkarmış ve benden kaç yaş büyük çocuğun saçına asılmıştım.

Avucumdaki büyük bir tutam saçı gördüğümüzde ikimizin de birbirimize bakışı şimdi komik bir hatıraydı ama o zamanlar rahibin oğlunu dövdüğüm için birazcık ortalık karışmış olabilirdi.

Birlikte içeri girdiğimizde o zamanları düşünüp tebessüm ediyordum. "Çay veya kahve ister misin?" dedi beni odasına davet ederken.

Bu cümle beni şimdiki zamana döndürdü ve ciddileştim. "Yok, aslında acelem var," dedim.

Kaşları çatıldı. "Hayırdır?" dedi.

İçeri girdi ve küçük bir masanın ardındaki makam koltuğuna oturmadan önce benim masanın önündeki misafir koltuğuna oturmamı bekledi.

"Arşive geldim," dedim. "Koçak ailesine ait emanetleri incelemem için soy bağı yeterli oluyor mu?"

"Elbette," dedi başını sallayarak. "Birkaç belge imzalaman gerekiyor ama sen avukat olarak alışkınsındır zaten."

O da muhtemelen bu duruma alışkındı ama yine de buraya gelme sebebimi merak ettiği belliydi. Ben onu onaylarcasına başımı sallarken, "Peki, tam olarak bakmak istediğin şey ne?" dedi.

İşte tam bu noktada gerçeğe en yakın yalanı söylemek zorundaydım çünkü karşımdaki David'di. Yaptığım en ufak bir şüphe çeken hareket bile muhtemelen Ezra'ya gidecekti.

"Aslında ben de tam olarak bilmiyorum," dedim bu yüzden. "Halam kendi babası hakkında birkaç bilgi edinmek istiyormuş. Yaşlandığı için de beni gönderdi."

Bu cevap ise David'in kısa bir an duraksamasına sebep oldu. "Pekâlâ," dedi sonra ağır ağır. "Büyükdeden buranın kurucusuydu." Sonra bir şeye bakmak için ayağa kalktı. Arkasındaki dolabı açtı ve belgeleri kenara çekti. Arkada bir sürü anahtar olduğunu fark ettim. "Halanın babası ise sürekli buraya gelirdi ama Koçakların emanetleri aynı yerde tutulmuyor."

Kaşlarım çatıldı. "Bir fark var mı?" dedim.

Anahtarlardan hiçbirini almadan tekrar belgeleri yerine yerleştirdi. "Beni burada bir dakika bekle."

Ona hiç şüpheli bir cümle kurmamış olmama rağmen verdiği tepki çok tuhaftı. Üstelik sadece dedemden bahsetmem bile yeterli olmuştu.

Onu beklerken odanın köşesine konulmuş Hz. Meryem tablosunu izledim. David birkaç dakika sonra geri geldi. Hiçbir delil olmasa bile telefonla konuştuğunu düşündüm.

Kapının önünde durdu. "Tamam," dedi. "Girebilirsin arşive."

Beni götürmek için ayakta durduğunu fark edince ben de ayağa kalktım. "Giriş yapmam için imzalamam gereken izin belgeleri nerede?" dedim.

Kapıyı geçmem için açık tuttu. "Ben hallederim," dedi. Prosedürleri bir anda es geçmiş olması aslında işime gelirdi ama her nedense içimden bir ses bu durumun da dışarı çıktığında yaptığı konuşmayla bağlantılı olduğunu söylüyordu.

Birlikte alt katlara indik. Bu sırada birkaç çalışana daha denk geldim ama içeride fazla kimse yoktu. Sonunda demir kapılı bir yere geldiğimizde David büyük bir anahtarla kapıyı açtı.

Burası geniş bir odaydı. David benden önce içeri girip demir rafların üstündeki beyaz örtüyü kaldırınca tozdan etkileneceğimi düşünüp uzaklaştım ama ilginç bir şekilde bir şey olmadı.

İşte o zaman buranın düzenli olarak temizlendiğini anladım. Üstelik bütün raflar neredeyse doluydu. İlk tepkim, "Arbil Koçak birçok şeyi saklamış," oldu.

David ise, "Onu görmesem bile dedene çok benzediğini söylerlerdi. Babel Koçak'ı gördüğümde çok küçüktüm ama onun yanındayken kendimi Noel Baba'yı görmüş gibi hissederdim," dedi. Ben ise hakkında hiçbir şey bilmezdim.

Ben doğmadan önce hem dedem hem de babaannem vefat etmişti.

Nereden başlayacağımı bilemesem bile rafların etrafında dolandım. Birkaç tane haçlı kolye, çok eski bir fotoğraf, eski çini vazolar, özel tasarım olduğu belli olan telkâri bileklikler, büyüteç ve bir pikap gözüme çarpan şeylerdi.

Sonra belgeleri fark ettim ve heyecanlandım çünkü aradığım şey belki de burada olabilirdi. Neredeyse yarım saatimi orada harcadım çünkü burada evlerinin tapuları, eskiden sahip oldukları dükkânın satışı hakkında birkaç belge hatta Arbil Koçak'ın çocuklarının vaftiz kaydı bile duruyordu.

Arjin'in vaftiz kaydını görmek tüylerimin diken diken olmasına sebep oldu. Ben hep Müslüman olmasının ardında yatan sebebi merak ederdim.

Sonra *Nasır Koçak* isimli birinin daha kaydını gördüm. "Bu vaftiz kaydı," dedim fısıltıyla. Sonra arkasını çevirdiğimde ölüm tarihi yazıyordu. "İlk oğlunu kaybetmiş. Bunu bilmiyordum."

Arjin'in bir abisi daha vardı ama kırkı çıkmadan ölmüştü. Etrafı dolanırken çantamdaki kumaşa benzer şeylere acaba gözüm çarpar mı diye bakınıyordum.

David ise sakin bir şekilde beni izliyordu. Sonunda bir şey bulamayınca mecburen yine ona danışmak zorunda kaldım. "Bu arşivde hiç kumaş gibi bir şey gördün mü?"

"Görmedim," dedi direkt. "Burada genelde çürüme ihtimaline karşılık kıyafet saklamıyoruz." Sonra bir anda bir şey hatırlamış gibi duraksadı. "Ama dur," dedi. "Vaftiz kumaşı olabilir mi?"

Her şey olabilirdi. Bu yüzden onu onayladım ve o da beni başka bir odaya götürdü. Bu seferki oda bir kasa gibi şifreyle açılıyordu. Benim meraklı bakışlarıma karşılık bu güvenlik önlemini, "Burası yüksek güvenlikli arşiv," diyerek açıkladı.

Kaşlarım çatıldı. "Neden?" diye sordum.

Bana açıklayamadığım gizemli bir bakış attı. "Her ailenin bir sırrı vardır."

Görünen oydu ki bu vakfın iki seferdir önüme çıkmasının da bir sebebi vardı. İçeri girdiğimde bu sefer beni daha karanlık bir yer karşıladı. Kumaşların hepsi özel jelatinle paketlenmişti ve hepsinin üstünde bir isim vardı.

Neredeyse hepsine baktık ama Koçak soyuna dair bir ize rastlamadık. David'in bakışları gittikçe şüpheli bir hâle geliyordu.

En nihayetinde, "Ne aradığını bilsem daha çok yardımcı olurdum," dediğinde pes ettim. Risk almam gerektiğini hissediyordum.

Bu arayışımı elbette birileri duyacaktı ama bunu duyan kişinin David olması, zamanı geldiğinde yanımda olacak birine daha ihtiyaç duyacağımı bana hatırlatmıştı.

Tüm kötü olasılıkları analiz ettim ama halamın bana gösterdiği yol çok kısıtlıydı. Bu yüzden daha iyi bir müttefike ihtiyacım vardı.

En nihayetinde halamın senelerdir bütün gözlerden sakladığı o kumaşı çıkardım. Önünü kapatarak yalnızca arkasını gösterdim. "Halam bu kumaşın devamını arıyor," dedim. Kumaşa doğru uzandığında ise geri çekildim. "Mahremi olduğu için kimseyi yaklaştırmamı istemedi. Bu kumaşa bakarak bir çıkarımda bulunabilir misin?"

Bana şüpheli bakışlarla baktı. "Buraya bir amaç için gelmişsin," dedi.

Gerçeği söyledim. "Benim değil, halamın amacı bu," dedim.

O ise tehlikeyi sezdi. Demek ki burada olması basit aile emanetleri için değildi.

Eski bir dost olarak, "Firuze, kendini sakın belaya bulaştırma," dedi.

Gülümsedim. "Belki de çoktan bulaştırmışımdır," dedim.

Yakında ortaya çıkacak bir şeyi saklamaya devam etmenin artık çok da lüzumu yoktu. O da bende her ne gördüyse şimdi pek mutlu gözükmüyordu.

En nihayetinde benden tarafta bir karar vermiş olacak ki bana doğru bir adım attı. Tuttuğum mesafeden kumaşı inceledi.

"Bu bir vaftiz örtüsü olabilir ama burada kullanılan bir dikiş değil bu," dedi. Kumaş sanki ona çok tanıdık gelmiş gibi bakıyordu.

"Peki nerede kullanılır?" dedim.

Tekrar geri çekildi. "Manastır işi," dedi. Sanki çoktan durumu çözmüş gibiydi ki bu da hoşuma gitmemişti.

"Mor Gabriel olabilir mi?" diyerek onu sıkıştırdım.

Ellerini göğsünde kavuşturarak, "Manastır vaftiz örtüsü saklamaz, Firuze," dedi.

Araştırdığım şey hoşuna gitmemişti ama bir de halamın onların vakfına ait arazinin peşine düştüğünü bilseydi hiç mutlu olacağını zannetmiyordum.

Israr etmeye devam ettim. "Bunun bir *aması* varmış gibi hissettim," dedim çünkü öyleydi.

Keskin gözler beni inceledi. Beni buraya keyfi bir şekilde sokmamıştı. Muhtemelen izin aldığı birileri vardı. Aslında izin aldığı kişi benim için pek de mühim değildi. Ben sonuna kadar bu imtiyazı kullanma peşindeydim.

Sonunda saklamış olduğu neyse pes edip itiraf etti: "Ama babam bana bazı vaftiz örtülerinin saklandığı bir odadan bahsetmişti."

En masum hâlimle ona gülümsedim. "Oraya girebilir miyim?" dedim.

Kafasını *sen iflah olmazsın* dercesine salladı. Sonra, "Neyi aradığına göre değişir," dedi.

Masum rolünü oynamaya devam ettim. "Bu kumaşın devamını arıyorum," dedim.

Neden sorusunu tekrar sormak istediğini görebiliyordum ama bir cevap alamayacaktı çünkü ben de cevabı tam olarak bilmiyordum. Bu harita ne işe yarıyordu, bilmiyordum. Bahsedilen taşın ne olduğunu bilmiyordum.

Yine de David daha fazla soru sormadı. Belki de çaresiz olduğumu anlamıştı. "Babamla bir konuşayım ama bir haftayı bulur çünkü kontroller için şehir dışında," dedi.

Birlikte bu gizli odadan çıkarken, "Efrem amcanın kalbi nasıl?" diye sordum. Çocukken en sevdiğim şekerlemeleri hep Efrem amcadan alırdım. Bu yüzden bendeki yeri ayrıydı.

Geçen sene anjiyo olduğunu ve damar tıkanıklığı için tedavi gördüğünü duymuştum.

"İdare ediyor," dedi keyifsiz bir sesle. "Tanrı'ya adanan kalbe hiçbir şey olmayacağını iddia ediyor."

Gülümsedim. "Başrahip için doğru sözler."

David elindeki anahtarları şıkırdatırken bana baktı. "Oğlu ise yine de tıbbın ne dediğini de bilmek ister."

"Bu arada sorun yok," dedim. "Ben de zaten kısa süre şehir dışında olacağım."

David kendi ailem dışında bu plandan üstü kapalı bahsettiğim ilk kişiydi ama ben bu riski zaten buraya geldiğim an almıştım.

İlk tepkisi, "Sanki çok burada duruyormuşsun gibi," demek oldu.

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Bekleyenim yok," dedim.

Odasının önünde durup bana baktı. İmalı bir sesle, "Sen isteseydin olurdu, Firuze," dedi.

Uzanıp saçından bir tutamı çektim. "Yolunacak saçım kalmadı be kızım!" diyerek kafasını gerip çekip güldü ama ikimiz de aslında kaçtığımı biliyorduk.

Bilmediği şey ise ben istesem bile o adamın ardımda duramayacağıydı.

II

KALSİT

"Arz-ı hâl etmeye câna seni tenhâ bulamam,
Seni tenhâ bulıcak kendimi aslâ bulamam."

"Sevgilim! Hâlimi, yani aşkından dolayı başıma gelenleri ve isteklerimi arz etmek için seni tenha bulamıyorum. Seni tenha bulunca da kendimi asla bulamıyorum."

-Ulvî

9. GÜN

Mata Hari, Ezra'nın ulak olduğu sisteme ait bir parçaydı. Taşlar, tılsımlar, onlara işlenen semboller bu işin birer parçasıydı ama bu işin bir de görünmeyen kısmı vardı.

Taşlar zaten belli bir frekansta titreşir ve insan enerjisine etki ederdi ama bu frekans gerekli yüklemelerle değiştirilebilirdi. Bu taşın potansiyeline bağlıydı. Mutluluğun frekansıyla titreşen bir taş, şehvet enerjisiyle doldurulabilirdi.

Taşlar sırlı bir geçmiş gibiydi. Gerekli kodlamalar yapıldığında her insanın enerjisini taşıyabilirdi. Bu enerji ise yine doğru yönlendirmelerle tekrar kullanılabilirdi.

İnsanoğlu bu konuda çok kısıtlı bir bilgiye sahipti. Taşın şifa için kullanıldığını bilirdi ama nasıl kullanılacağını öğrenememişti. Oysa Osmanlı'da müneccim başları padişahların tılsımlı gömleklerini tam olarak bu sistemle işlemişlerdi.

Ezra'nın da yaptığı bir nevi buydu. Mata Hari bir katalizör gibiydi. Odalardaki duygular kimi zaman çekilir, kimi zaman serbest bırakılırdı. İnsanların topluca hissettiği duygular çok tehlikeliydi. Mata Hari'de de bu yol kullanılırdı. Şehvet, mutluluk, rehavet... Bu Mata Hari'nin yalnızca bir katmanıydı ama Mata Hari'nin buz dağında görünmeyen çok daha büyük bir kısım vardı.

Bu duyguların hepsi titreşimdi ve taşlar da bu enerjiyi emerdi. Ezra ise bunları toplar, Bedran ise konuşturmak veya öldürmek istedikleri adamlar için kullanırdı.

Zake Rinaldi her iki kategoriye de giriyordu. Bu yüzden beş gün boyunca Mata Hari'ye gitmiş, yalnızca iki gün Şahmeran'dan diğer tarafa geçebilmiş ve en nihayetinde Farsça'da "yılan alan" anlamına gelen *Mâr'a* girmişti.

Mata Hari'de *Mâr'a* giren adamın konuşmadan çıktığı daha görülmemişti.

Bugün Bedran da abisinin yanına öğrendikleri için gelmişti ama Ezra her zamanki gibi meşguldü. Elindeki son taşın tılsımını işliyordu. Bundan önce Zahide'nin kırık korunma tılsımını dinlemiş ve çatlak öylesine oluşmadığını dile getirmişti. Tılsım artık işlevini kaybetmişti. Üstelik dolgu yapsa da tutmamış ve taş sanki daha fazla ayrılmıştı.

Ezra elindeki taşın son tılsımını işlerken nefesini saydı. Nefesin en az tılsım kadar önemi vardı. Dokuz kere aldığı nefesin sonunda bakışlarını odada sessizce onu bekleyen Bedran'a çevirdi. "Ne öğrendin?" dedi.

"Abi, bu adamın derdi teftiş değil," dedi Bedran.

Ezra elindeki taşı ağır ağır bıraktı. "Neymiş?" dedi.

"Anlaşmayı bozacağını düşünüyormuş," dedi Bedran tahmin ettikleri bu durumun gerçekleşmiş olmasının sakinliğiyle. "Seni suçüstü basacağına inanıyormuş."

Ezra oturduğu deri koltukta geriye yaslandı. "Nasıl olacakmış o?" dedi. "Harita senelerdir yerinde duruyor. O da bunu biliyor."

Ezra senelerdir sözünü tutuyordu. Bir kere bile haritaları aramak için harekete geçmemişti. Bunu herkes biliyordu.

Bedran ise tam onun karşısına geçerek ona tahmin edemedikleri kısmı söyledi: "Haritanın tek parça olmadığını biliyormuş."

Ezra'nın kaşları hafifçe havaya kalktı. Görünen o ki yeni bir muhbirleri vardı çünkü bu zamana kadar onları hep tek harita olduğuna ve lanet yüzünden bu haritanın çalışmadığına inandırmıştı.

Bunun elbette gerçeklik payı vardı çünkü Ezra hem lanetin hem de eksik soy bağının etkisine sahip olduğundan bu haritayı çalıştıramıyordu. Ayrıca üzerindeki lanet, onun çoğu zaman kontrolünü kaybetmesine ve hislerini tam olarak netleştirememesine sebep olmuştu.

Üstelik hep bir şeyler yarımdı. Şimdi ise her ne kadar Arjin'in dediklerini inkâr etse de bu lanetin kırılmış olma ihtimali vardı.

Eğer öyleyse Arjin'in Rohat'a gitme sebebi tekrar ortaya çıkacaktı. Bir Koçak, bir Saruhan'ın yâri olacak ve mühür tamam olacaktı.

Yine de imkânsızdı. Bunca zamandır Firuze'yi bu işe bulaştırmamayı başarmıştı. Bundan sonrasında aynı yolla tüm yükü üstüne almaya devam edecekti.

Bedran ise sanki bu düşüncelerin aksini gösterircesine, "Barona yerini bildirmeye gelmiş," dedi.

Vekil baron. Her şey şu an onun başının altından çıkıyordu.

"Peki, ne olmuş?" dedi Ezra.

"Haber gelmemiş," dedi Bedran, sonra ona doğru yürüyerek anlatmaya devam etti: "Mikhael'le de bu yüzden buluşmuş. Onun haritaları birleştirebileceğine inanıyor."

İşte bu bomba gibi bir bilgiydi ve ikisinin arasına düştüğünde oluşan sessizlik kopacak kıyametin habercisiydi.

Mikhael Hüner, Koçakların başdüşmanı olan Hünerlerin son temsilcisiydi. Yaşı, Ezra'ya yakın olandı ve Hünerler doğal olarak onu rakip olarak göstermişlerdi.

İki telkâri ustası olan Arbil Koçak ve Abilo Hüner arasındaki husumet, bu son nesle bulaştırılmaya çalışılmıştı.

Mikhael ise başta yalnızca Samuel Usta'nın bir başka öğrencisi hatta Ezra'nın da arkadaşlarından biriydi ama sonra ikisi de bu işe girince arkadaşlık sona ermiş, Ezra'nın tasarımlarını çaldığında ise düşmanlıkları perçinlenmişti.

En sonunda Firuze'ye gözünü diktiğinde birbirlerinin en büyük düşmanları olmuşlardı. Şimdi ise bu başdüşman Zake ile bu şehirde bir görüşme gerçekleştirmişti.

Düşman artık çok daha yakındaydı. Üstelik bunu yaparken de bir başkasından bilgi aldığı açıkça ortadaydı. Bu kadar bilgiyi yalnızca Mikhael'den alamazdı.

Ezra, "Bu bilgileri kimden aldığını neden söylemiyor?" dedi sonra ayağa kalktı.

"Öldürdüğümüz adamdan öğrendiğini söylemiş," dedi Bedran.

Ezra konuşturulma ihtimaline karşılık bu adamın sınırlı bilgiyle buraya gönderildiğini anladı. *Vekil baron* ne yazık ki akıllı bir adamdı.

Bedran'ın tam karşısına geçtiğinde her şey karmaşık ama bir o kadar da açıktı. "Çıkar ağzındaki baklayı," dedi Ezra çünkü kardeşi şüphesini saklamaya bile tenezzül etmiyordu.

Açıkça, "David geçen gün seni aradı," dedi.

Aramıştı ve Firuze'nin oraya geldiğini Koçak soyuna dair araştırma yapmak istediğini söylemişti. Ezra o vakfın arkasındaki isimdi, adı kayıtlarda geçmezdi ama para onun cebinden çıkardı.

Bu yüzden David ondan izin almış ve Ezra da izin vermişti çünkü bunun nereye varacağını merak etmişti. Firuze'nin halasının Beyazsu'ya yakın bir araziyi istediğini annesinden öğrenmişti.

O arazide bir şey olmadığını biliyordu çünkü dolaylı yoldan o arazi onundu fakat yine de Firuze'nin halasının bu tuhaf istekleri bir Koçak olması sebebiyle şüpheliydi.

Üstelik David elinde bir kumaş olduğunu ve bu kumaşın da Yâde Arjin'in sonrasında bu vakıfta saklanmasını istediği tekerlemenin kumaşına benzediğini söylemişti.

Tekerlemeler, zamanında bu haritayı bölen büyük büyükdedeleri *Nuhran Koçak*'ın işiydi. Sadece haritayı bölmekle kalmamış, bir de onları bulmak için bilmece gibi tekerlemeler yazmış ve bu yazıları yalnızca Koçak soyuna miras bırakmıştı.

Bu bilmecelerin kimde olduğunu Ezra da bilmiyordu. Kaç tane olduğundan ise Arjin bile haberdar değildi. Ama birinin yerini bulmuş olabilirlerdi.

Bütün bu büyük ihtimallere rağmen Ezra, "Hayır!" dedi kestirip atarcasına. "Ben o kadını sırf kendi belama bulaştırmamak için hayatımdan çıkardım."

Şu an aslında inkârı boşunaydı. Bedran da o da farkındaydı. Yine de Ezra aslında bunca senedir sevdiği kadından boşuna uzak durarak acı çektiğini kabul etmek istemiyordu.

Bütün mesele aslında buydu.

Yine de Bedran üstüne gitmeye devam etti. "Ya sana gerek kalmadıysa, abi?" dedi. "Ya kendisi çoktan bu belaya bulaştıysa? David elindeki kumaşta bir tekerleme olabileceğini söyledi."

David sır saklamayı bilmiyordu ama Bedran her ne olursa olsun yine de Firuze'den şüphelenmeye devam ederdi çünkü o geldiği günden beri her şey ters gidiyordu.

Ezra kardeşinin önünde volta atmaya başladı. "Kadir abi söylerdi," derken bunca zamandır kendini tıktığı demir parmaklıklar çatlamaya başladı.

"Neyi söylerdi?" dedi Bedran. "Ondan da saklandıysa ne kadarını söyleyebilirdi?"

Belki ondan da saklanmamıştı. Şimdi artık şüphelenecek bir sürü ihtimal ve kişi vardı.

"Başına diktiği onca koruma ne için var, Bedran?" dedi Ezra birden durup ona bakarak. Bu da Kadir'in de bir şeyler bildiği ihtimalini güçlendiriyordu.

Bedran şüphelendiği bir diğer kişiyi öne sürdü. "Peki ya Yâde?" dedi. "Neden bunca zaman sonra Firuze'yi gelini gibi anlı şanlı bir konvoyla Midyat'a getirtti?"

Her şey zaten tam olarak o gün başlamıştı. Her şey daha on gün olmadan sarpa sarmaya başlamıştı.

Bedran şüphelerini bir bir sıraladı. "Kırık tılsım, halanın durduk yere arazi diye tutturması, Firuze'nin birden kardeşini şehir dışına çıkarması..."

Hepsi birbiri ardına sıralanınca bir tek hedefi gösteriyordu.

Ezra o olmasın istiyordu. Ona yaşatılan büyük bir acımasızlık vardı. Sırtına yükledikleri sorumluluk haddinden fazla ağırdı. Üstelik defalarca günaha bulaşmıştı. Elbette başka sebepleri de vardı ama yine de hepsini, ailesini ama en çok da Firuze'yi bu meseleye bulaştırmamak için yapmıştı.

Şimdi ise uğruna ağır bedeller ödediği o koruma kalkanının yalan olma ihtimalini konuşuyorlardı. Bu ihtimal bile her şeyi sessiz bir olgunlukla karşılayan bu adam için aslında en büyük yıkımdı, kimse bilmiyordu.

Ezra odasındaki büyük boy aynaya doğru ilerledi. Aynalar sırlıydı. Tıpkı taşlar gibi ve bu yüzden birbirlerinin sırlarını en çok onlar gösterirdi.

Ezra kendini aynada gördüğünde cinnetin eşiğinde olduğunu fark etti. Yıllarının yalan olduğunu öğrenen bir adam vardı karşısında. Üstelik bu ihtimali kanıtlayan tam bir delil de yoktu.

Yine de o ihtimal bile tüm ipleri kopartma sınırına getirmişti. Fırtına öncesi sessizlik gibi büyük bir sakinlikle, "Hain Firuze mi?" dedi.

Bedran abisi için acı olsa da şüphelerini dile getirmekten çekinmedi. "Belki de," dedi. Sonra bir başka ihtimali de dile getirdi. "Ama kurban da olabilir."

İşte bu cümle Ezra'nın sabrını tutan bütün ipleri tek bir hamlede kesti.

Ezra önündeki aynaya önce elini geçirdi. Sonra yere savurdu. Odadaki dolaplar da nasibini almıştı. Her biri bir tarafa atılıyordu.

Bedran abisini ilk defa öfkeli görmüyordu. Onun adam dövdüğünü, adam öldürdüğünü, gerektiğinde tehlikeli kararlar vermek zorunda kaldığını, yas tuttuğunu hatta aşk acısı çektiğini bile görmüştü.

Yine de hiç bu kadar kontrolünü kaybettiğini görmemişti. "Abi!" dedi. İlk hamlede onu durdurmak için harekete geçti ama sonra durdu.

Bu yılların birikmiş acısıydı.

Bıraktı, tüm odayı birbirine katmasını, ellerini kana bulamasını sessizce izledi. "Ben bunca senedir kimin için boyun eğiyorum, Bedran?" diye bağırıyordu bu sırada. "Kimin için kuklayı oynuyorum?"

Ona bakarken çıldırmış gibi ellerini saçlarından geçirdi. "Siktiğimin her günü kendime, size zarar gelmeden bir çıkış yolu arıyorum!"

Döndü ve önündeki masayı devirdi.

Bedran ise abisinin taşıdığı bu fedakârlık yükünü artık atmasını istiyordu. "Aslana tasma takarsan çakal kendini ormanın kralı sanırmış," dedi. "Asıl yanlışı da aslan yapmış."

Ezra duydu ve birden dönüp ona baktı. Yıktıkları değil de yıkıldıkları onu nefes nefese bırakmıştı.

Bedran, "Oysa tasmasını tutan tek şey kendi evinin kapısıymış," diyerek cümlesini abisine acıyan gözlerle bakarken tamamladı.

Ezra durdu. Öfkesinin bir damlası bile içinden boşalmamıştı ama yine de gerçekler ortadaydı. "Yarın akşam o piçi de alıp gitmek zorundayım," dedi.

Önce Ankara'ya, sonra da İtalya'ya. Uzun bir süre boyunca da dönmeyecekti. "Daha isyan etmek için hangi sebebe ihtiyaç duyuyorsun?" dedi Bedran.

Sadece tek bir cevaba ihtiyacı vardı. Bunun için de bu akşam istemeden sonra Arjin'le konuşacaktı çünkü Kadir ondan bir şey sakladıysa bunu Arjin dediği için yapmış olma ihtimali çok yüksekti.

Bir tek Firuze'ye soramazdı. Firuze anlatmazdı. Görünen o ki Firuze ona yalnızca yalanlar söyler, sonra da hüzünle bakardı ve Ezra da ona kanardı.

Ezra hep ona kanardı. Hayatını on gün içerisinde darmaduman edip sonra da yoluna bakardı.

Zaman geçmiş ve sonunda o *on günün* de sonuna gelmiştik.

Dildar istemeyerek de olsa valizini hazırlamaya başlamış, ben ise seyahatlerine dair bütün planlarımın üzerinden geçmiştim.

Bugün son gündü. Bir dahaki sefer buraya geldiğimde düğün değil, bir cenaze kalkacaktı Mardin'de.

Ben ise muhtemelen sevdiğim adamı son kez görmeden buradan ayrılacaktım çünkü bugün yapılan isteme törenine katılmayacaktı.

O günkü öfke dolu bakışı sondu. Kendime her zaman bana böyle bakacağını hatırlatmam gerekiyordu.

Bu seferki istemeyle birlikte sözün de kesilmesi kararlaştırılmıştı. Nişan ise Selma'nın vazgeçme ihtimaline karşılık iptal edilmişti. Evin içerisine Arjin'den sonra Ahmet'in ailesi girdiğinde Şehriyar bir telaşla yanıma geldi. "Firuze, eminsin değil mi, bu sefer halan caymayacak?" dedi.

Telaşı trajikomik olsa da ne yazık ki gerçeklik payı vardı. Bu yüzden gülmedim. "Söz verdi, Şehriyar abla," dedim. "Eğer bu sefer de maraz çıkarırsa hepimizi karşısına alır."

Herkes içeri girdikten sonra Sahra yanıma geldi. İçeri giren herkesi o da mutfaktan izlemişti. "Revan erken gelmiş," dedi.

Revan, Şiyar ve Behiye Saruhan'ın büyük oğluydu. Görünürde arabalarla uğraşıyor ve galericilik yapıyordu.

Şimdi de İran seyahatinden yeni dönmüştü.

"Behiye onu çağırmıştır," dedim. "Geçen sefer halam ona laf etmesine rağmen yine de istemeye geldi ya, Revan'ı maraz çıkarmak için yanında getirmiştir."

Avucunu yalardı. Bugün burada sorun çıkmadan bu tören yapılsın diye her türlü fedakârlığı yapmıştım. Eğer bir problem çıkarırlarsa hepsi beni karşısında bulurdu.

"Dildar nerede?" diye sordu bu sefer Sahra.

Omuz silktim. "Dışarı çıkmayı reddetti," dedim. "Ben de onu hazırlanması için abimle gönderdim."

Bugün ziyadesiyle huzursuzdu. Sürekli bu seyahat planını iptal etmemi ister gibi gözümün içine bakıyordu.

Ben ise kararlıydım. Her şeyden önce en kıymetlimi koruma altına alacaktım.

Sahra eskiden en büyük destekçimdi ama o da birkaç gündür uzun zamandır yaptığımız bu plana şüpheyle yaklaşmaya başlamıştı ve bu da keyfimi kaçıran bir başka unsur olmuştu. En nihayetinde, "Fazla belli olacak, Firuze," dedi.

İçeri doğru giderken, "Başka ne yapayım, söyle," dedim. Bu benim gücümün yettiği kadardı. Bundan üç sene önce ben ona da güç yetiremiyordum.

Bu yüzden bu plana sadık kalmak zorundaydım.

İçeri baktığında, "Ezra yok mu?" dedi.

Hissiz olmaya zorladığım bir sesle, "Abim yarın gideceğini söyledi," dedim. Böylece bir sonraki karşılaşmamızın düşman olarak gerçekleşmesi kaçınılmaz olacaktı.

Neyse ki bugün beni teselli eden o güzel olay sonunda gerçekleşti. İsteme töreni sorunsuz bir şekilde geçti. Sıradan bir sohbet yapıldı. Bu sefer ilginç bir şekilde babam bile konuşmaya katıldı. Kahveler içildi ve o meşhur isteme sorusu soruldu.

Halam bu sorudan sonra heyecandan titreyen Zahide'ye döndü. Krem rengi elbisesi içerisindeki kuzenim tam bir peri kızı gibiydi.

Halam dolu gözleriyle, "Rızan var mıdır, Zahide'm?" diye sordu.

Zahide heyecandan konuşamadığından yalnızca başıyla onay verebildi.

Halam ağlamaya başladı. "Keşke baban da burada olsaydı," dedi.

Bu ise hem Zahide'nin hem de orada olan birçok kişinin ağlamasına sebep oldu. Her ne olursa olsun, halam çocuklarını yetim büyütmüştü ve onun için kızını vermek çok daha ağırdı.

Konuşmayı babam devraldı. İnsanları ikna etme huyumu ne yazık ki ondan almıştım. İçkinin aklını bulandırmadığı zamanlarda hitabetinin gücüyle ön plana çıkardı.

Yine öyle oldu. "Madem bu iki genç birbirine sevdalanmış, bize de yalnızca rıza vermek düşer," dedi.

Ahmet yüksek sesle, "Çok şükür, Allah'ım!" dedi. "Çok şükür!" Sonra ellerini yüzüne sürmesi, herkesin ağlarken gülmesine sebep oldu.

Ayağa kalktılar, kimse vazgeçmesin diye büyük bir telaşla söz kesildi ve sonra eller öpüldü. Ben Zahide ve Ahmet el öperken kahve bardaklarını dışarı götürmek için salondan çıktım.

Tam o sırada Revan'ı, anasını ve karısını dışarıda konuşurken buldum. Revan dışarıdan gerçekten ilk bakışta yakışıklı, esmer bir adamdı ama konuşunca bütün bu yakışıklılık tamamen yok oluyordu.

O borazan sesi her şeyi mahvediyordu. Ergenliğinde sesi bozulmuş ve bir daha da düzelmemişti.

"Bir şey demesini bekledim ama iyi tembihlenmiş bu sefer," diyordu Behiye'ye o iğrenç sesiyle. "Yoksa ben ağzının payını verirdim bu deli kadının."

Tam tahmin ettiğim sebeple buraya geldiklerini görmüş oldum. İnsan en iyi düşmanını tanırdı çünkü en çok onu izlemek zorunda kalırdı.

Elimdeki tepsiyle yanına doğru sakince yaklaştım.

"Hayırdır, Revan?" dedim. "Kimin ağzının payını veriyorsun sen?"

Bana döndüğünde yüzünde agresif bir ifade vardı. Behiye ise ondan daha nefret doluydu. "Sen karışma, Firuze!" dedi.

Böyle diyerek aslında tek derdi beni kışkırtmaktı. Yine de o oyuna geldim çünkü bugünkü stresimi, öfkemi kusarak atmam lazımdı.

"Niye karışmayayım ki, Behiye teyze?" dedim. "Oğluna halamı mı şikâyet ediyorsun sen?" Sonra başımla Revan'ı gösterdim. "Baksana ayağının tozuyla kalkıp gelmiş buralara kadar."

Revan üzerime doğru yürüdü. "Ne saçmalıyorsun kızım sen?" dedi yüksek sesle. "Koskoca Eraslanların kızını ayağına getirmiş Koçak sığıntısı. Bir de kovuyor!"

O suratına bir tane yumruk atmak vardı ama şimdilik laflarımla dövmekle yetinecektim. Onu muhatap almak yerine bakışlarımı onu kışkırtan annesine çevirdim. "Ne zamandan beri Eraslanların kızısın, Behiye teyze?" dedim. "Yoksa Şiyar amcayla aran iyi değil mi?" Gerçekten endişelenmiş gibi yaptım. "Boşanma avukatı lazımsa seve seve yardımcı olurum."

Hatta daha fazlasını da yapar, ona bir de bu zamana kadar kimsenin kullanmasını öğretmediği aklını kullanmayı da öğretirdim.

Revan bana doğru parmağını salladı. "Bana bak, başlarım senin saygısız..." diye cümlesine başladı ama bu hayatta en nefret ettiğim şey haddi olmayan insandı.

Öfkem böyle anlarda birden yüzeye çıkardı.

"Asıl sen bana bak!" dedim ben de onun üzerine yürüyerek. "Misafirliğe geldiğin yerde saygısızlıktan dem vuracak en son insan bile değilsin sen. O yüzden hazır yol yorgunusun, İran'dan geldin." İmalı bir şekilde gülümsedim. "Seni bu sorumluluktan *Azadeh* edelim. Boşuna tatsızlık çıkmasın."

Yanındaki karısının da haberi olmaması gereken *Azadeh* İran'da yaşıyordu. Revan ise bunu bir tek kendi bildiğini zannediyordu. Bu yüzden karşımda o gereksiz erkek tavırlarına çok şükür ki bir son verdi.

Yüzünden kan çekilirken tekrar o parmağını salladı. "Bunu yazdım bir kenara."

Karşımda minicik, aptal bir çocuk varmış gibi dudak bükerken gülümsedim. "Gel sana defter vereyim, kıyıda kalmasın yazdıkların," dedim.

Beni iterek yanımdan geçti, ardından da karısı ve anası gitti. O elini müsait bir yerine monte etmek de vardı ama sadece, "Orospu çocuğu!" demekle yetindim.

Ardımdan Sahra'nın sesi duyuldu. "Tam yerinde oldu."

Arkama döndüğünde beni izlediğini fark ettim. Yanıma gelmemesinin bir sebebi vardı ama yine de onun da öfkeden delirdiğini görebiliyordum. Tam ona cevap verecektim ki halam, Sahra'nın yanından geçip yanıma geldi.

"Firuze'm!" dedi bir telaşla ama benim artık tahammül sınırım dolmuştu.

"Hala, yine engel olacaksan vallahi bu sefer geç kaldın," dedim direkt. Bu işin tadı kaçmıştı ve benim de tahammül seviyem sınırdaydı.

Halam bir an duraksadı. Sonra, "Hayır, o değil," dedi. "Hanzade iki saattir ortalıkta yoktur. Söz tepsisini ben tutacağım diye kıyameti kopardı." Ben buraya geç geldiğim için fark etmemiştim. Sadece istemememe rağmen Zahide'nin söz tepsisini tutmam için ısrar etmesi üzerine tepsiyi tutmayı kabul etmiştim. Zaten onda da para falan istememiştim. "Sakinleşsin diye hediyelikleri almaya göndermiştim. Nişan bitti, o hâlâ gelecek."

Böyle anlarda binlerce kötü ihtimal aklımda canlanıyordu. Yine de halam çözüm için yüzüme bakıyordu.

Bu yüzden sakin bir şekilde, "Tamam, ben ararım," dedim.

Sonra Sahra'ya döndüm. "Sahra, sen burada kal," dedim. "Herhangi bir gelişme yaşanırsa bana haber ver."

Önce itiraz etti, o da gelmek istedi ama şu an Zahide'yi durduk yere telaşlandırmak istemiyordum. Kız kaç gündür büyük bir stres yaşamıştı. Bugünü kötü hatırlamasındansa Hanzade'yi bulup ben hizaya sokardım.

Tabii, bu sakin düşüncelerim aramamın üzerinden bir saat geçtikten sonra neredeyse yarı yarıya azalmıştı. Gittiği dükkâna gitmiş, Pusat'a ulaşıp yoldaki MOBESE kameralarına baktırmıştım.

Çarşıdaki parka girmiş, oradan sonrasında da hiçbir kamera kaydında gözükmemişti. Parkı en az üç kere gezmiştim.

Panik yapmak istemiyordum ama Hanzade, Zahide'nin kız kardeşiydi. Tıpkı benim kardeşim olan Dildar gibi. Bu yüzden normalden çok daha hassastım.

Bir sokağa girdiğimde ilerideki meyhanede Revan'ı gördüm. Birine öfkeyle bir şeyler anlatıyor, bir yandan da rakı içiyordu.

Göz göze geldiğimizde hemen yanımdaki saatçi Şükrü abinin dükkânına girdim ama biliyordum ki peşimden gelecek, hesap soracaktı. İçeri girmezdi

çünkü şahit istemezdi. Şükrü abi de dükkânına giren kimseyi umursamaz ama müşterinin her konuşmasını kaydederdi. Bunu da herkes bilirdi. Bu yüzden Revan dışarı çıktığım anda üstüme çökecekti. Elimi direkt çantama attım ama isteme töreninde silahın lazım geleceğini hiç düşünmemiştim. "Kahretsin!" dedim. "Silahım bile yanımda değil."

Kimi arasam, diye düşünmeye başladım.

Sahra'ya polise gitmesi için haber vermiştim. O muhtemelen karakoldaydı. Celal de benim gibi dışarıda adamlarıyla Hanzade'yi aramaktaydı. Abim muhtemelen Dildar'ın yanına geçmişti. Oradan ayrılmaması benim için çok daha iyiydi.

Bedran'ı ararsam yardım etmeme olasılığı çok yüksekti. Geriye tek bir adam kalıyordu.

Konu ben olsam bir daha hayatta onu aramazdım ama konu benim bir diğer kız kardeşim gibi olan kişiydi. Üstelik onun da durumdan haberdar olmasını istiyordum çünkü bir tek o Mardin'i ayağa kaldırıp Hanzade'yi bulacak güce sahipti.

Telefonu açıp uzun zamandır bir kere bile aramadığım numarayı tuşladım. Numarayı silmiştim ama ezberimdeydi. Belki bir gün ararım diye rehberimde yoktu adı.

Telefonu açar açmaz telaşla, "Alo, Ezra!" dedim.

Kısa bir an duraksama yaşandı. Sanırım o da benim aramama şaşırmıştı. "Ne oldu?"

Sesi soğuktu ama dikkat edemeyecek kadar büyük bir derdim vardı. Hiç düşünmeden, "Saatçi Şükrü abinin oradayım. Gelip beni alır mısın?" dedim. "Hanzade kayıp."

Bu sefer hiç duraksamadan, "Geliyorum," deyip telefonu kapattı. Tam o sırada tüm işini bırakmış, gözlüğünü aşağı indirmiş, beni izleyen Şükür abiyle göz göze geldim.

Bana baktı ve gözlüğünü ağır ağır taktı. Sonra da işine devam etti.

Bu adam cidden çok tuhaftı.

Kapının önüne daha önce görmediğim büyüklükte siyah bir SUV araç yanaştı. Muhtemelen zırhlıydı.

Kapıya çıkarken Revan'ın köşede öfkeli bir şekilde beni beklediğini fark ettim. Sırf onu sinir etmek için sanki öylesine karşılaşmışız gibi el sallayıp arabanın kapısını açtım ve içine bindim.

Tam konuşacaktım ki birden sustum çünkü daha arabaya biner binmez bir tuhaflık olduğunu hissettim.

Arabanın içindeki adam simsiyah giyinmişti. İçerinin enerjisi ise araç ne kadar lüks olursa olsun ziyadesiyle kasvetliydi. Sanki buraya gelmeden önce bir paket sigarayı aracın içerisinde bitirmiş gibiydi.

Üstelik Ezra'ya baktığımda bana değil, ilerideki Revan'a bakıyordu. "Çok hızlı geldin," dedim.

Bana bakmadan arabayı hareket ettirdi. "Yakındım," dedi.

Niye bana bakmıyordu ve niye Revan'a bakıyordu?

"Kesin Firuze tepesindeydin," diye sorduğumda cevap vermedi. Gözlerinin yanımızdan geçerken bile Revan'a döndüğünü fark ettim.

Kilitlenmiş gibiydi.

Sonra ellerini fark ettim. Ezra'nın elleri onun işi için en kıymetli araçtı ama şimdi iki elinde de sargı ve yara bantları vardı.

"Eline ne oldu?" dedim dehşete düşmüş bir sesle.

"İş kazası," dedi. Sanki her konuşmam onun için yalnızca lüzumsuz bir zaman kaybından ibaretti. Bu yüzden sustum ve bütün endişelerimi bastırdım.

Bu sırada Revan'a bakmayı bırakıp bana kısa bir bakış attı. "Kaç saattir kayıp?" dedi. Yüzünün yaralı kısmı benden taraftaydı ve o taraf bana kendisini sakin gibi gösteriyordu.

Yine de içimden bir ses hiç de öyle olmadığını söylüyordu.

"Üç saat olmuştur," dedim. "Halam çok endişelenince yumurtlamış. Herkes de paniklemiş tabii." Bana kalsaydı daha sessiz hallederdim ama böylesi şu an benim için gerekliydi. "Sahra polise haber vermeye gitti."

Birlikte sokak sokak dolaşırken kaşları çatıktı. "Gidebileceği bir arkadaşı var mı?"

"Sevgilisi var, Yavuz," dedim. "Kemal abinin en küçük oğlu."

Hanzade bile annesinin bunca sıkıştırmasına rağmen sevgili bulmuştu. Ben de beşikten beri sevdiğim adama ancak kaçamak bakışlar atmakla yetinmeye çalışıyordum.

"Avukat olan mı?" dedi.

Başımla onayladım. Kemal abi, Kadir abinin bürosunun buradaki yerini yönetiyordu. "Çocuk da hukuk okuyor."

O ise gözünü ayırmadan etrafa bakıyordu.

"Ulaştın mı?" dedi. Çoktan yapmıştım.

"Kırk kere aradım, yanında değilmiş," dedim. "Kemal abiyi bile aradım."

"Telefonunun konumu?" diye sordu.

Bunları çoktan yaptığımı ikimiz de biliyorduk. O sadece teyit istiyordu.

"Pusat baktı," dedim. "Sessize alıp evde bırakmış zekiye! Kesin bizim haberimiz olmayan yedek telefonu var. Halama yakalanmamak için hat da koymamıştır içine." Bu ihtimali düşününce halama bir kere daha kızmıştım. Kızlarını bu kadar sıkıştırmasa onlar böyle çareler bulmak zorunda kalmazlardı. "Pusat MOBESE'ye sızdı ama parktan sonra ara sokakta izini kaybettik."

Bir şey söylemedi. Yalnızca telefonunu aldı ve birkaç kişiyle konuştu. Hanzade'ye dair bütün bilgileri verirken kiminle konuştuğunu deli gibi merak ettim çünkü şu an bir valiyle ya da mafyatik biriyle konuşuyor olabilirdi.

Adamın bağlantıları muhtemelen gelişmekte olan herhangi bir ülkenin cumhurbaşkanından daha yüksekteydi.

Telefonu kapattığında ben de gözümü ayırmadan yoldaki herkese bakıyordum. "Aklı olan kaçtı mı evdekilere merak etmemesi için mesaj bırakır," dedim bu sırada.

Bakışlarının bana döndüğünü hissettim. "Senin bıraktığın gibi mi?"

Geçmişi ima ediyordu ama yine de ses tonu bir tuhaftı. Ona doğru döndüğümde ise bakışlarını çevirdi. "En azından annem anlardı," dedim.

Odamdaki yatağımda ayçiçekli bir peluşum vardı. Eğer o yoksa annem kaçtığımı anlardı.

"Bir de sen," dedim sonra. O ise hep beni arayıp bulurdu.

Uzun bir sessizlik oldu hatta öyle ki beni görmezden geldiğini sandım ama sonra soğuk bir sesle, "Anlardım," dedi.

Geçmişte kalmıştı. Her şey gibi beni tanıması da artık eski bir anlayıştı. Üstelik ben en son kaçtığımda da anlamamıştı.

Bu cümlesinden sonra kısa bir anlığına bana baktığında sonunda neden tavırlarının bu kadar garip geldiğini anladım çünkü gözlerinde şüpheyi gördüm. Bana niye bakmadığı artık ayan beyan ortadaydı.

Şüphe. Artık öfke değil, kocaman bir şüphe vardı gözlerinde.

Anlaşılan sonunda benden nefret edeceği o ihtimallerden haberdar olmaya başlamıştı. David'in izin aldığı adam da muhtemelen şu an bana şüpheyle bakanla aynı adamdı.

Sahra bir avukat olarak karakollara alışkındı. Üstelik bir avukat olarak tanıdıklarının olmasının işlerini nasıl hızlandırdığının da farkındaydı ama buranın yabancısı olarak normal yollarla kayıp ihbarında bulunmuş ve ne yazık ki standart cevapla karşılaşmıştı. Bu yüzden amirleriyle görüşmek istediğini belirttiğinden komiser yardımcısının odasındaydı.

"Prosedürleri biliyorsunuz, Avukat Hanım."

Tipik bir cevaptı ama Sahra için şu an her zamankinden daha yetersizdi. "Prosedürleri sizden daha iyi biliyorum ama mevzubahis genç kızın herhangi bir kaçma emaresi yok," dedi. "Yanına almış olduğu hiçbir kişisel eşyası yok. Sadece hediyelik almaya çıkmış ve kaybolmuş."

Bu kayıptan daha çok kaçırılma ihtimalini güçlendiriyordu. Şu anda bu ihtimal en tehlikeli durumdu.

Komiser yardımcısı genç bir adamdı ama yine de bu kadar hayattan yılmış bir görüntüsü olması Sahra'yı rahatsız etmişti. Eski Sahra olsa adamın omzunu dürter, "Kalk ve işini yap be adam!" derdi ama o şimdi saygın bir avukattı ve adamın verdiği cevaba göre reaksiyon alacaktı.

Zaten polis desteği olmasa bile dışarıda bütün korumalar Hanzade'yi aramaya başlamıştı.

Tam adam Sahra'ya cevap vereceği sırada odasındaki telefonu çaldı. Komiser yardımcısı hiç müsaade istemeden telefonu açarken Sahra bu medeniyetsiz modellere ne yazık ki çok alışkındı.

Adam telefondaki kişiyi dinledi. Ne duyduysa o üstündeki ayı uykusu hâlini birden kaybetti. Sonra, "Tamamdır, amirim," diyerek telefonu kapattı.

Sahra'ya döndüğünde o ciddiyetsiz hâlini kaybetmişti. "Ezra Saruhan'ın nesi oluyorsunuz?"

Sahra, sinirli bir şekilde gülmemek için kendini zor tuttu. Adaleti sağlamak için yapılan mesleklerde bile hâlâ tanıdıkla iş yürümesinin mantığını asla anlamıyordu. Yine de gönülsüz de olsa şu an her bağlantı onun için mühimdi. "İsteme Koçaklar ve Saruhanlar arasındaydı," dedi soğuk bir sesle.

Komiser yardımcısının durumu yeni anlamış gibi gözleri büyüdü. "Tamam," dedi sonra büyük bir telaşla. "Biz aramayı başlatıyoruz, Avukat Hanım."

Ekipler Hanzade'nin kaybolduğu noktaya sevk edildikten sonra odadan çıktılar. Tam o sırada elleri kelepçeli, başında bir polis memuruyla bekleyen bir kadın Sahra'nın gözüne çarptı. Normalde çoğu zaman müvekkili değilse mahkûmlara pek bakmazdı ama kadının yan profili aşırı tanıdıktı.

Sonra birden durdu. "Nalan?" dedi.

Kadın başını kaldırınca onu nereden anımsadığını tamamen hatırladı. Beyazsu'da gördükleri kadınlardan biriydi bu kadın. Mata Hari'de çalışıyordu ama o gün orada çok dertliydi. Eski eşi ona tekrar kafayı takmıştı ve peşinde koşmaya başlamıştı.

Nalan başına bela olmasından korkuyordu ve görünen o ki korktuğu başına gelmişti. Kadın ilk başta onu tanımadı. Güzel yüzünde ise kaderini kabullenmiş bir ifade vardı. Sahra, "Firuze'nin avukat arkadaşıyım ben," dediğinde yüzü bir anlık idrakle, ardından utançla sarsıldı.

"Avukat Hanım," dedi mahcup bir sesle. Nalan, Sahra'nın onu burada görmüş olmasından dolayı utanmıştı.

Sahra asla onu yargılamazdı. Avukat olma sebebi zaten karşısındaki gibi mağdur edilmiş kadınlardı.

Tıpkı annesi gibi.

"Ne oldu?" dedi.

Arkasındaki komiser yardımcısı açıklama yaptı. Sahra ona doğru döndüğünde yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı. "Eski kocasının kafasında şişe kırmış," dedi. "Savunmasını da yapmadı."

Komiser yardımcısının kadını suçlayan bir tavrı vardı ve bu Sahra'yı çileden çıkarmak için yeterli bir sebepti. "Adamın onu takip ve taciz ettiğini umarım biliyorsunuzdur."

Sahra'nın gözlerinden neredeyse ateş çıkıyordu. Bu meydan okuyan tavrına karşılık komiser yardımcısının yüzünde gergin bir gülümseme belirdi. "Emniyete hızlı bir giriş yaptınız, Avukat Hanım," dedi.

Sahra'nın nasıl gözüktüğü umurunda değildi. Harekete geçmesi için Nalan'ın çaresiz hâlini görmek yetmişti.

"Sağlık kontrolünden geçirildi mi?" dedi.

Komiser yardımcısı bu sefer ona gıcık olduğunu hiç saklamadı. "Hayır, geçirilmedi çünkü şiddet uygulanan karşı taraftı."

Sahra burnundan soluyacak kadar sinirlense de bu tip adamlarla baş etmeyi çoktan öğrenmişti. "Bu kadının o adam tarafından daha önce şiddete uğrayıp uğramadığına hiç mi bakmadınız, komiserim?" dedi. "Şimdi GBT'sine baksak eminim ki buradan çıkışa kadar yol olur."

Haklıydı ve bu haklılığını sonuna kadar savunacaktı. Yine de Nalan zayıf bir fısıltıyla, "Beni savunmana gerek yok," dediğinde hissettiği o haklı öfke acıya döndü.

Nalan geçmişte yaşatılanların utancını hâlâ taşıyordu. Üstelik bu utanç ona ait değildi ama ne yazık ki kendini feda etmiş her kadın, hak etmediği her yükü taşımak zorunda olduklarına inandırılmıştı.

Kadının o yükten çökmüş omzuna dokundu. "Var, Nalan!" dedi Sahra. "Savunulmayı en çok sen hak ediyorsun."

Kadının hüzünlü bakışlarını en iyi o anlıyordu çünkü Sahra savunduğu her kadınla kurtaramadığı annesinin kefaretini ödediğini düşünüyordu.

Böylece bir nebze kendini teselli edebilirdi. Annesinin onu boşuna doğurmadığına kendini inandırabilirdi.

İçimde sıkışmış iki duygunun arasında gittikçe daha fazla nefessiz kalıyordum. Birincisi Hanzade'yi bulamadıkça artan kötü düşüncelerimdi. İkincisi ise yanımdaki adamın bana dair şüphelerinin tesiriydi.

O şüpheyi gördüğümden beri ben de doğru düzgün yüzüne bakmamıştım.

"Bu kaçıncı turumuz?" dedim.

"İki."

Gözümün önünde canlanan yalnızca acı çığlıklardı. Bu benim çığlıklarımdı çünkü aynı anda kardeşim Asaf'ın kollarında kan revan içinde ambulansa taşınıyordu.

"Kafayı yiyeceğim!" dedim gözümün önünden bu görüntüyü silmeye çalışarak. "Nereye kayboldu bu kız?"

"Şu yüz ifadesini yapmayı bırak."

Sert emriyle irkildim. Ezra'ya dönüp baktığımda onun da bana baktığını fark ettim. Çelik mavisi gözleri arabanın ışığında bile fark edilecek bir dikkatle yüzüme dikilmişti.

"Hangisini?" dedim.

Bakışları hafızasına kazımak istercesine yüzümde dolandı. "Korktuğunu saklamak için kaşlarını çatıyorsun," dedi sonra.

Öyle mi yapıyordum? Bilmiyordum. Sadece artık panik yapıyordum. Bu panik ise beni çaresiz hissettiriyordu.

Ben çaresiz olmaktan nefret ederdim.

Yine de "Bir genç kız neden bu kadar uzun süre ortalıktan kaybolur ki?" dedim çaresiz bir sesle.

"Bulacağız," dedi.

Aksi onun için bir ihtimal bile değildi. Yüzünde sert bir ifade olsa da, aramız soğuk olsa da o şu an en çok güvendiğim insandı. "Gerekirse kapı kapı arayıp bulacağız," dedim onun yanımda oluşuna sığınarak.

"Zaten yapıyorlar," dedi. İstediğimi gerçekleştirmiş ve tüm Mardin'i ayağa kaldırmıştı. Yine de bulamamıştık.

Bununla birlikte arabayı çevre yoluna çıkardığında bütün ihtimaller aklımda canlanmaya başladı. Dildar'ı daha önce bir kere yakalamışlardı. Diğerinde ise onu kurtarmıştım. Şimdi sıra Hanzade'deyse nasıl engellerdim?

Nasıl bu ihtimali es geçmiştim. Nasıl bu kadar akılsız olabilirdim?

Nasıl bu kadar çaresiz olabilirdim?

Gözümün önünde bu sefer kanlar içerisindeki Hanzade'nin görüntüsü canlanınca soluğum kesildi. Artık arabanın içerisi bana sanki gittikçe küçülen bir kafes gibiydi.

"Durdur arabayı," dedim elimi kapıya atarak. "Birkaç dakika nefes almaya ihtiyacım var."

Ezra bana baktı ama hâlimi anlatacak vaktim yoktu.

Bunun yerine bağırdım. "Sana *durdur,* dedim!"

Artık çaresizliğimi anlatacak mecalim kalmamıştı. Yolun sağ tarafında olan arabayı ani bir frenle durdurdu. Ben ise nerede olduğumuza bakmadan aşağı indim.

Kapıyı kapatmadan önce, "Sen git! Ben yürüyerek aramaya devam edeceğim," dedim ve sonra sert bir şekilde kapıyı kapattım.

İleri doğru yürürken ellerimi göğsümde kavuşturdum. İsteme var diye hardal rengi, kalp yaka bir elbise giymiştim. Bu kıyafeti geçen gün Hanzade'nin seçtiğini hatırlayınca her şey daha çok üstüme gelmeye başladı.

Ya o şerefsiz amacına ulaşmak için Hanzade'yi kaçırdıysa? Ya yine onlara boyun eğdirecek bir yol bulduysa? Ya bir masuma zarar verecek olursa?

Ben ne yapardım? Ben ne yapardım...

Yolda ilerlerken nefes almaya çalıştım ama olmadı. Arkamdan bir başka kapının kapanma sesini duydum. Gelmesin istedim ama bu aralar Allah, en çok ardımdaki kuluna zayıf göstermekle sınıyordu beni.

"Rüzgârı da yok ki siktiğimin şehrinin!" dedim etrafa bakarak. Bomboş yoldaydık, etrafta yalnızca dağlık alan vardı. Yanımdan bir araç geçince ardından bir toz dumanı bıraktı. "Anca tozu, dumanı!" dedim öksürerek. Gözlerim de kum dolmuştu.

Sonra toz duman dağıldı ama ben gözlerimin doluluğunun suçunu yine kuma atamadım. Bu yüzden ellerimi deli gibi havaya kaldırarak sövdüm. "Yalanı dolanı! Hainini, hasmını, yedi ceddini...!"

Bu şehirde niye gün yüzü görememiştim? Bu şehir niye beni hep sevdiklerimle imtihan etmişti?

Arkamı dönüp en büyük imtihanım olan adama baktım. Ardımdan ağır ağır yürüyordu. "Gelme peşimden!" dedim.

Beni dinlemeden peşimden yürümeye devam etti. Tam bu sırada telefonum çaldı.

Bakmadan açtım. "Ne var?" dedim.

Ahmet'in yılmış sesi bir müjdeyle kulağımda yankılandı. "Bulduk, Firuze!"

Yüreğim patlayacakmış gibi hızlanırken Ezra'ya döndüm.

"Ne?" dedim yüksek sesle. "Neredeymiş?"

Bu sırada ona doğru koşmaya başladım. "Bulmuşlar, bulmuşlar!" diyordum sevinçle.

Gözleri gülüşüme takıldı ve sonra o da uzun zaman sonra ilk defa gülümsedi. Gözlerimi o ağır ama yüreğimi yakan gülüşünden ayıramazken telefonu hoparlöre aldım ve Ahmet durumu açıklamaya başladı.

"Gülden'le!" dedi neredeyse bağırarak. "Bu yoldayken parkta bütün hediyelikleri çamura düşürerek telef etmiş. Sonra da Gülden'den yardım istemiş. İkisi birden evde akıllarınca toparlamaya çalışmışlar, sonra daha da piç etmişler." İç çekiş sesi telefondan yankılandı. "Neredeyse evi yakacaklarmış. Dönün Allah için, daha fazlasını yüreğim kaldırmıyor. Tüm şehri ayağa kaldırdık."

İkisinin de kardeşi bu işin içinde olduğu için Ahmet sinir krizi geçirmek üzereydi ama ben o kadar rahatlamıştım ki abla olarak oraya gidince Hanzade'yi azarlayacak olsam da bu hâline kıkır kıkır güldüm. Sonra, "Tamam, dönüyoruz biz," dedikten sonra telefonu kapattım.

Ezra ben daha durum hakkında konuşmadan, "Bir daha sövme bu şehre, Firuze," dedi.

Artık gülmüyordu. Üstelik öyle bir bakıyordu ki benim de gülüşüm ağır ağır soldu. "Niye?" diye sordum.

Bir eli uzandı. Hafifçe yanağıma dokundu. Dudağıma yapışmış bir tutam saçı çekerken belki niyeti yardımcı olmaktı ama sonra, "Sen özlemezsin ama o belki de senin en kara ayazını bile özlemiştir," dedi.

Vurulmuş gibi hissettim. Nefret ve şüpheye öyle hazırlamıştım ki kendimi, şefkatini kaldıramayacakmışım gibi hissettim.

Bu sefer gözlerimin dolmasının suçunu kimseye atamazdım. İstedim ki eli oyalansın da bir kere yüzümü tenine yaslayabileyim ama olmadı.

O ağır ağır geri çekilirken, "Sahi özlemiş midir?" dedim. "Geldiğimden beri bir kere bile yüzüme gülmedi."

Dudağı hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. Bu bir gülümseme değil de aksine sanki vedaydı. "Daha önce sebebi olduysan demek ki," dedi.

Haklıydı, sebebi olmuştum. Bu yüzden hakkım yoktu ama yine de bazen insan imkânsızı da diliyordu.

"Hadi, geri dönelim," dedi.

Onu başımla onayladım. Birlikte halamın evine sessiz bir yolculuk yaptıktan sonra sokağın başında durdu çünkü görünen o ki gelmek istemiyordu.

Benim içimde derin bir hüzün vardı. Bu ona dair son masum anımdı. "Yarın gidiyor musun?" dedim üzüntümü saklamadan.

Başını sadece bir sefer salladı. Muhtemelen hiçbir şey demeden inmemi bekliyordu ama bu son fırsatımdı.

Bu yüzden eğildim ve dudaklarımı kısa bir an o hep öpmek istediğim yanağına bastırdım. Bana doğru şaşkınlıkla döndüğünde çoktan geri çekilmiştim. Sonra yokluğunda bile onun için hep içimden geçen niyeti söyledim:

"Allah'a emanet ol o vakit," dedim. "Yüreğine hiç acı değmesin."

İkimizin de yüzünde aynı acı ifade vardı. O hep dürüst olandı ama ben de ilk defa hislerimi saklamadım.

"İmkânı yok, Firuze," dediğinde onun sessiz acısını da paylaştım.

"Olsun," dedim buruk bir gülümsemeyle. "İmkânı olsun."

Tam inecektim ki adımı seslendi: "Firuze!"

Dönüp ona baktım. Bu sefer yüzündeki acının öfkeye döndüğünü fark ettiğimde ise yüreğim sanki gelecek cümlenin acısına hazırlandı.

"Ben hep ölümüm ellerinden olacak gibi hissederim," dediğinde sanki vurulmuş gibi hissettim. "Bunun sebebi ihanet olmasın." Kurşun adresini sormadan tam yüreğimi buldu çünkü sebebini biliyordu. "Yoksa ne kendime ne de sana acırım."

Hiçbir şey söyleyemedim. O kadar ağır konuşmuştu ki nefes bile alamadım sanki. Sonra araçtan indim. Bir sonraki karşılaşmamız artık gerçekleri öğrendiğinde olacaktı.

Ben ise artık Ezra'nın bana nasıl davranacağına dair oldukça büyük bir fikir sahibiydim.

Hanzade ve Gülden'i sanki evlerinden cenaze çıkmış gibi ağlarken buldum. Üstelik elleri de mumla kaplanmıştı. Hanzade mumların hepsini çamura dökünce Gülden'den akıl alıp kendilerince erittikleri mumlardan yeni hediyelik yapmaya çalışmış, sonra da batırmışlardı.

Üstelik evin halısı da yanmış, bu sefer de onu söndürürken bulanmışlardı. Sonra da ağlayarak birinin gelip onları bulmasını ve suçlarını itiraf etmesini beklemişlerdi. Mahmut amca Hanzade'yi aramaktan yorulup eve gelmeseydi kim bilir kaç saat daha onu arayacaktık?

Zahide, "Sen bu aklı nereden aldın?" diyerek bağırırken bana iş düşmediği için ben sadece izlemekle kaldım ama en nihayetinde gidip Hanzade'ye ilk sarılan da bendim.

Canımdan can gitmişti sanki bugün. Bir kere daha kaybetme korkumun devam ettiğini anladım. İşte tam bu yüzden Dildar istemese de onu koruma altına almaya çalışıyordum.

Planım eksik olabilir veya bir yerde ters tepebilirdi ama elimden geleni yapmış ve ona Prag'da çok güzel bir hayat hazırlamıştım.

Eve dönerken saat çok geçti. Neredeyse herkes evlerine gitmişti. Ben ise önce Sahra'nın karakoldan gelmesini beklemiştim. Sonra halamın tansiyonu düzelsin diye onun evinde durmuştum. Yarın erkenden yola çıkacaktık ama yine de en azından buradaki arabuluculuk görevimi yerine getirmiştim.

Tam evimizin kapısının önüne geldiğimizde birinin ardımdan koşturma sesini duydum. Arkasında birkaç koruma vardı.

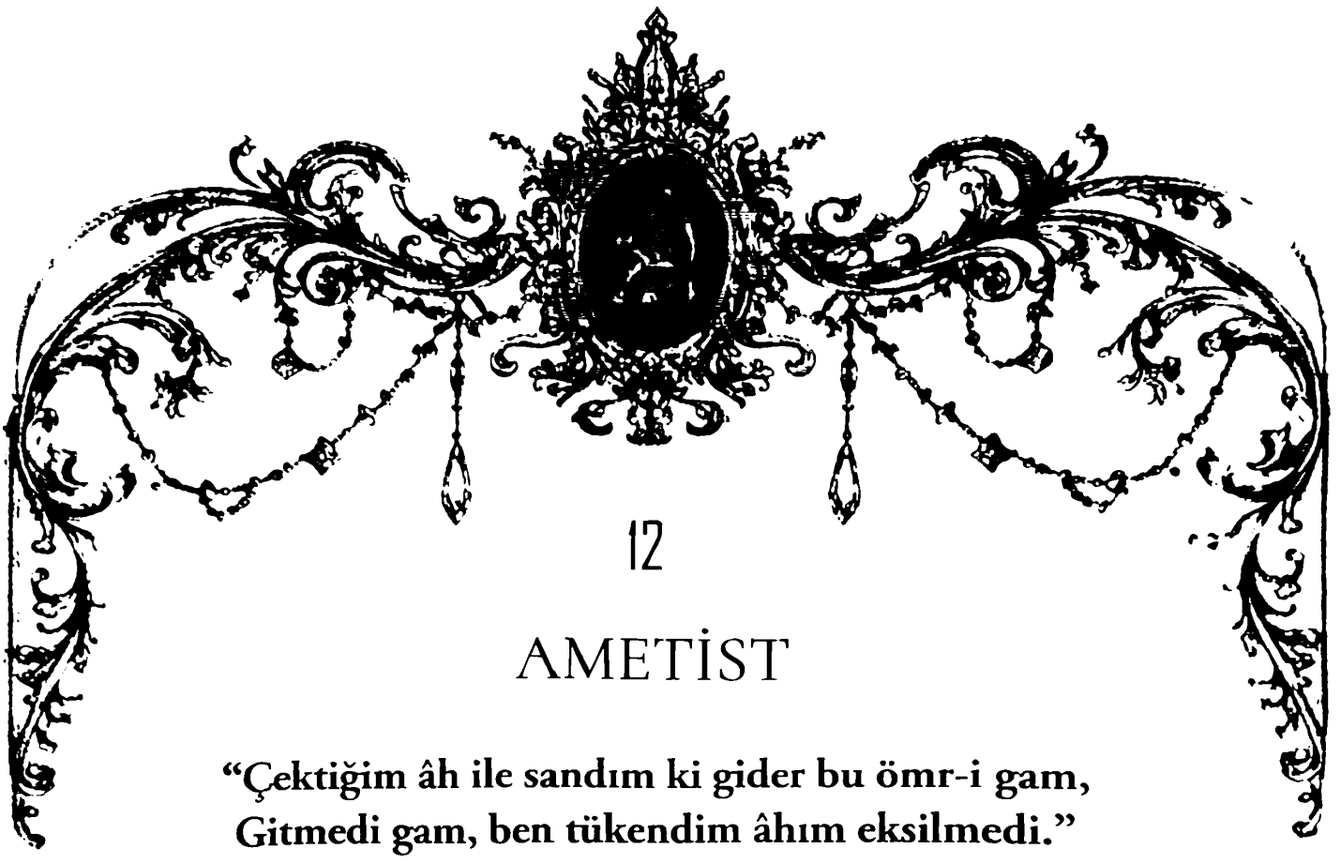
"Ne oldu, Asaf?" dedim endişeli bir sesle. Yüzündeki dehşet dolu ifade bir felaketin habercisi gibiydi.

Önümde durduğunda bana o felaketi, "Abla, Dildar," diyerek verdi. O kesik kesik konuşurken donup kaldım. "Ahırdan çıkarken gördüm."

Nerede gördün diye soramadan bana ağlayarak anlattı.

"Sizin damın duvarında, abla. Sanırım intihar edecek."

Böylece senelerdir kardeşimi korumak için inşa ettiğim o koruma duvarını iki cümlesiyle tuzla buz etti.

12

AMETİST

"Çektiğim âh ile sandım ki gider bu ömr-i gam,
Gitmedi gam, ben tükendim âhım eksilmedi."

"Ettiğim ahlarla bu keder dolu hayatın geçeceğini sandım.
Ama acı gitmedi; ben tükendim, ahlarım azalmadı."

-Nâbî

Bu hayatta uğruna savaştığım çok az şey vardı. Önce kendimden, sonra doğmama sebep olan adamdan vazgeçmiştim.

En son ise sevdamı bu uğurda feda etmiştim ve sonra ellerim kana bulanmıştı.

Ben masum değildim ama yaptığım hiçbir şeyden pişman da değildim çünkü kardeşimin, "Abla, ben böyle nasıl yaşayayım?" dediği gün benim için vicdan hesaplarımın hepsi rafa kaldırılmıştı.

Yine olsa yine onun için bunların hepsini yapardım çünkü çok gençti, çok masumdu ve bunların hiçbirini hak etmemişti. Yine de bugün bana onun intihar etmek üzere olduğunu söylediklerinde dünyam başıma yıkılmıştı.

Kafamın içerisinde sürekli *neden* sorusu yankılanıyordu. Neden ona bunu yapanlar değil de o ölmesi gerektiğine inanıyordu?

Ardımda bir koruma sürüsü, Asaf, Sahra, odalarından çıkan babam ve abimler... Hepsi yalnızca bir yanılsamaydı.

Merdivenden çıkarken ardımı döndüm. "Siz gelmeyin!" dedim yüksek sesle.

Babamın, "Ne demek gelmeyin?" diyen sesini duyduğumda cinnetin eşiğindeydim.

Yine de bakışlarımı sadece Sahra'ya diktim. "Haber edin aşağıdaki korumalara, sakın kimseye duyurmasınlar," dedim yukarı çıkmaya devam ederken. "Bağırmasınlar da. Aşağıya hemen yastık, yorgan, ne varsa dizin."

Abim seslendi bu sefer: "Firuze!"

Kimse onun yanına gitmeyi hak etmiyordu hatta en çok ben hak etmiyordum.

Yine de benden başka kimse de onu ikna edemezdi. "Dediğimi yapın!" dedim merdivenin başına ulaştığımda.

Sonra yalnızca Sahra'ya baktım. "Kimsenin buraya gelmesine izin verme!"

Bana bakarken onun da yüzünde çaresiz bir ifade vardı. Kafasını salladığını gördüğümde artık koşuyordum. Boylu boyunca terası geçip tekrar merdivenden çıktım.

Onu damın köşe duvarında gördüğümde donup kaldım. Koltuk değneğini bırakmıştı. Şimdi dimdik ayakta duruyordu. Üzerindekinin annemin eski bir geceliği olduğunu fark ettim. Bu ise ağlamamak için tırnaklarımı avuçlarıma geçirmeme sebep oldu.

Gözlerini kapatmış, sanki çoktan esen rüzgâra kapılıp gitmiş gibiydi.

"Dildar'ım," dediğimde çaresiz sesime karşılık gözleri huzurla ayrıldı.

Bana döndüğünde sanki o eski deli dolu kardeşimdi. "Abla!" dedi haddinden fazla neşeli bir sesle. "Hava çok güzel değil mi?"

Tüm vücudum ayaz vurmuş gibi titriyordu. "Güzel ablacım ama orası çok riskli," dedim ona doğru yavaşça bir adım atarken. "Ayağın kayarsa düşersin."

Düşerse peşinden giderdim.

"Hadi, in aşağıya!" dedim ama sanki bir düğmeye basılmış gibi birden ruh hâli değişti. Yüzündeki gülümseme soldu.

"Annemin öldüğü gün de böyleydi," diyerek beni mahvetti. "Hava mis gibi kokuyordu. Ben hep sevdiklerimizi kaybedince gökyüzü de bize eşlik eder zannederdim ama onu mezara defnederken saçıma bahar çiçekleri dökülmüştü." Duraksadı, bir an sonra çenesi titrerken cümlesini tamamladı: "Anladım ki kimse bizim yaşadıklarımız için acı çekmiyor."

Ağlamaya başladı. "Ablam," dedi çaresizlikle. Ne yaparsam yapayım, annemin boşluğunu dolduramamıştım.

Olmamıştı, başaramamıştım.

"Abla git!" dedi ağlayarak. "Bir mektup bıraktım herkese. Senin bir daha beni korumanın yüküyle acı çekmeni istemiyorum."

Yüreğim korkuyla buz kesti. "Ben ardında kalır mıyım sanıyorsun?" dedim.

O incecik duvarda sallandı. O sallandıkça ben kafayı yeme noktasına geldim ama yine de sakin olmaya çalıştım. "Abla, sen beni kaçırsan da ardımdan gelecek," dedi bu sefer yüksek sesle. "Bitmeyecek, biz kaçtıkça peşimizden gelmeye devam edecekler."

Başımı şiddetle sağa sola salladım. "Gelmeyecek!" dedim. "Gelmeyecek!"

Ağlarken bir an duraksadı. "Nasıl?" dedi anlamlandıramadığından.

Muhtemelen aşağıda bir topluluk birikmişti ama duyup duymadıklarını umursamadan, "Öldürdüm oğlunu," dedim.

Yüzü dehşete bulandı. "Daha kötü," dedi sonra hayal kırıklığıyla. "Daha kötü! Şimdi bir de intikam almak isteyecekler."

Umurumda bile değildi. "İstediklerini yapabilirler," dedim. Kardeşimi kurtardıktan sonra tüm cihan karşıma çıksa da ölene kadar mücadele ederdim. "Benim elim senelerdir armut mu topluyordu? Ben biz için savaştım, ablacım. Biz özgür olalım diye savaştım." Şimdi onu intihar etmek üzereyken bulduğumda uğruna savaştığım her şey bir hiç olmuştu.

Ellerimi çaresizce açtım. "Sen gidersen ne anlamı var?" Ona doğru bir adım daha attım. Eğer ağlayabilseydim hüngür hüngür ağlardım. "Ben sensiz nasıl yaşayayım?"

"Yapma, abla..." dedi çaresizce. Sanki o ölünce bitecekti bu işkence. Düzgün düşünemediğini biliyordum ama şu an bana bunu yaparak tüm çarelerimi elimden alıyordu.

"Yaparım!" dedim bağırarak hatta onun yanına kadar ulaştım. Ellerimi duvara yasladım. Onun ardından atlamak için hazırlandı bedenim.

Bir an bile düşünmedim. "Abla yapma!" dedi bu sefer çaresizce. "Benim için yaptığın fedakârlık yetmedi mi?"

Başımı sağa sola sallarken boğazım düğüm düğümdü. "Gerekirse canımı veririm, yeter ki in oradan."

Kendi hayatım için bile yalvarmazdım ama onun hayatı için her gün yalvarırdım.

"İn oradan ablam, in ne olur!" dedim yalvararak. "Senin için herkesi karşıma alırım ama sen gidersen onlar kazanır. Yapma ablacım!" Onun tam dibinde durdum. "Yapma, ne olur bana bunu yapma!" dedim. Oradan atlarsa bu iki kişilik bir intihar olacaktı.

Üstelik sonumuza dair hiç umut kalmayacaktı. "Sensiz savaşamam."

Yapamazdım, gerçekleri söyleyecek kadar bile yaşayamazdım çünkü vicdanım onun ölümünü taşıyamazdı.

Önce önüne baktı. O an öyle korktum ki ellerim onu yakalamak için havalandı ama sonra bana doğru döndü.

Nefes almadan ağlıyordu. Karşısında öyle çaresizdim ki bir kere daha bize bunu yapanlara lanet ettim.

Bana doğru döndüğünde dermanı kalmamış gibiydi. "Beni tutar mısın?" dediğinde nefesim kesildi.

Ona doğru atılmamak için kendimi zor tuttum. Sakince onu bacaklarından kavradım. "Hep tutarım, ablam," dedim. Eğildi ve kollarını boynuma

doladı. O kadar hafifti ki onu kaldırırken içim kan ağlıyordu. "Sen benim kardeşimsin." Onu duvardan uzaklaştırdığım an ayaklarını yere indirdim ama bırakmadı. Sımsıkı sarıldım. "Nasıl tutmam, ablam?"

Defalarca aynı cümleyi tekrarlarken saçlarını öptüm. Beni öyle korkutmuştu ki onu bırakamıyor, zangır zangır titriyordum. O ise vücudu sarsılarak ağlıyordu. "Abla, ben ne zaman sana yük olmayı bırakacağım?" dediğinde içim yandı.

Ben bu kızı nasıl toparlayacaktım?

"Sen benim canımsın," dedim. "Ne yükü, ablam?" Onu sarsmak ve kendine getirmek istiyordum. "Asıl sen beni nasıl ardında bırakırsın?"

Sesini çıkarmadı, sadece içimi yakarcasına ağlamaya devam etti. Sırtını sıvazlamaya başladım. "Buradan gideceğiz, özgür olacağız," dedim.

Bu şehirden ayrılıp sıfırdan bir hayata başlamak en çok ona iyi gelecekti. Buna tüm kalbimle inanıyordum. Orada Koçak kızı olmayacaktı. Orada çizim yeteneği olan; gezmeyi, gülmeyi seven kardeşim olacaktı.

Sonunda o da hayatını yaşamaya başlayacaktı. Dildar, bütün bu hayallerimi bıçakla kesercesine kollarımdan sıyrıldı. "Hayır, gitmeyeceğiz," dedi öfke dolu bir sesle.

Ona şaşkın bir şekilde baktım. "Nasıl?" dedim.

Benden bir adım uzaklaştı. "Eğer beni götürürsen orada canıma kıyarım!"

Korkuyla ardımızdaki boşluğa baktım. "Öyle söyleme!" dedim. Bugün beni her cümlesiyle yerle bir etmişti.

O ise inatla canımı yakmaya devam etti. "Kıyarım!" dedi bir adım daha geri çekilerek. "Tek başına savaşmayacaksın. Tek başına mücadele etmeyeceksin artık."

Korkuyla, çaresizlikle ona baktım. "Dildar..."

Onu koruma yollarımı kapatıyordu. Bana kaybetmekten başka çare bırakmıyordu.

Yine de büyük bir inatla baktı bana. "Abla, bak ben yürüyorum aslında," dedi sonra. Bana doğru koltuk değnekleri olmadan aksayarak da olsa birkaç adım attı. "Seni İstanbul'da, beni ise burada hapsettiler." Karşımda kafesine vura vura kendini öldürmek isteyen bir kuş gibiydi. "Ben de istiyorum yaptıklarının bedelini ödemelerini." İntikamla yanan gözlerini gördüm. Ben ilk defa kardeşimi böyle görüyordum. "Sen birini öldürdüysen ben de yılanın başını kesmek istiyorum."

Yapamazdı, daha çok zayıftı. Önce iyileşmesi lazımdı. "Hepinizi nasıl koruyayım?" dedim korkularımı ilk defa ondan saklamayarak. Bu kadar kolay değildi. Olsaydı ben çoktan bir yol bulurdum.

Yine de bana başka çare bırakmıyordu. "Bu zamana kadar susarak korudun zaten," dedi. "Bırak olan olsun. Susarak ikimiz de ölmedik mi?"

Öyle değildi, ben bir şekilde hayata devam etmiştim ama eğer uğruna savaştıklarımı da kaybedersem o zaman ölürdüm.

"Dildar, bak orada sıfırdan bir hayat kurdum senin için," dedim son kez ikna etmeye çalışarak. Neredeyse diz çöküp yalvaracaktım. "Her şeyi ayarladım. Sanat okulundan fizik tedaviye hatta psikoterapine kadar tüm ayarlamaları yaptım."

Hayatının her mutlu anını kurarken ben de tekrar hayata tutunmuştum.

"Peki ya sen?" dedi. Sanki kendime de aynı şeyleri yapmamam çok tuhaf bir şeymiş gibi baktı bana. "Sana ne olacak?"

Ben iyiydim, fiziksel bir yara almamıştım. Boyun eğdirseler de baş edememişlerdi. Bu yüzden benim yolum savaşmaktı. Kendim bile isteye seçmiştim bu yolu.

"Her şeylerini ellerinden alacağım," dedim senelerdir tekrar ettiğim o intikam yeminini bir kere daha tekrar ederek.

Dildar ise anlamlandıramadığım bir hayretle baktı bana. Sanki nasıl böyle düşünebildiğimi anlamıyordu.

Sonra beni sıkıştıran o soruyu sorduğunda sebebini anladım. "Bana seni öldürmeyeceklerinin teminatını verebilir misin?" dedi.

Ucunda ölüm olabilecek bu yolu neden seçtiğimi anlamıyordu. Oysa cevabı basitti. Onun intiharı kendinden vazgeçişti, ben o gün Arjin'in ağacı yaktığı tepede intihar etmesem de kendimden vazgeçmiştim.

Bu yüzden ona *hayır* cevabı veremedim. Çok rahat yalan söyleyebilirdim ama bana öyle bakıyordu ki en ufak bir yalanı sezinlerse arkasını dönüp tekrar intiharı deneyecek gibiydi.

Ben sessiz kalınca yüzünde acı dolu bir gülümseme belirdi. "Burada kalacağım ama gitmeyeceğim, artık korkak gibi saklanmayacağım," dedi. "Herkesin bana acıyan gözlerle bakmasına izin vermeyeceğim."

Böylece başladığım yere geri dönmüştüm. Şimdi ailemi koruyabilecek hiçbir çarem yoktu. "Dildar," dedim çaresiz bir sesle.

Bana tekrar sarıldı. "Abla, asıl ben sensiz nasıl yaşayayım?" dedi başını boynuma gömerken.

Ağladı, ağladı, ağladı. Her sorusuna cevap verdim. Her ne kadar çaresiz olsam da onu teselli ettim ama "Ne zaman mutlu olacaksın sen, abla?" diye sorduğunda cevap veremedim çünkü cevabı ben de bilmiyordum.

Artık sonumuzun ne olacağını da öngöremiyordum.

Annem tam olarak bu damda kalp krizi geçirerek vefat etmişti. Biliyordum, ölmeden önce babamın yaptıklarının hepsini öğrenmişti ve onu son nefesine kadar severken de babamın ona ihanetini kaldıramamıştı.

Benimle konuşurken doktorların söylediğine göre kalp krizi geçirmişti. "Sana anlatacaklarım var, Firuze," diye başlamıştı konuşmaya. "Daha fazla içimde tutamıyorum."

Oysa ben zaten biliyordum.

Bu anı her hatırladığımda *keşke bildiğimi söyleseydim,* derdim.

Bir kere cesaret edemediğim şeyin bin kere ahını etmiştim.

O ise benim anlatacaklarını bildiğimi fark etmeden babamın yaptıklarını anlatmış, sonra da ağırlaşmıştı. Sanki kalbi bir kere daha gerçekleri duymayı kaldıramamıştı.

Nefes alması için ona yalvarırken o bana, "Sakın kendini sevda için feda etme," diyordu. "Sakın kendini bir Saruhan'a yâr etme!"

Bu dama o zamandan beri hiç çıkmamıştım. Şimdi ise sedirde oturmuştum, Dildar da dizlerime kafasını koymuş, uyuyordu.

Bir sürü kişi gidip gelmiş, aşağıda bağırışlar duymuş ama bir kere bile ne Dildar'ı aşağı indirmiş ne de kendim inmiştim. Buradan çıkıp sıfırdan mücadeleye başlayacağımı bilerek tekrar savaşmak istemiyordum.

Kardeşimi bu damda intihar etmek üzereyken gördüğümü kabul etmek istemiyordum.

Ben bu hayatı yaşamak istemiyordum.

Merdivenden çıkan ayak sesleri duyduğumda gözümü ayırmadan annemin düştüğü yere bakıyordum. Kafamı merdivene doğru çevirdiğimde Asaf'ı görmek beni bir nebze olsun rahatlattı.

Bu çocuğun derdinin sebepler olmadığını biliyordum. O sadece Dildar için buradaydı. Üstelik o kadar çok ağlamıştı ki gözleri şişmişti.

En az Dildar kadar ona da kıyamazdım. "Herkes uyanık mı?" dedim kısık sesle.

Başını onaylarcasına salladı. "Hiç kimse uyumadı," dedi. "Annem o kadar ağladı ki hemşire geldi, sakinleştirici vurup gitti."

Gözlerini Dildar'dan ayırmıyordu. Onu ürkütmeyeceğini düşündüğü bir mesafeye kadar yaklaştı ve yere oturdu.

"Senin gelmene nasıl izin verdiler?" dedim.

Yüzünde buruk bir tebessüm belirdi. "Baran abi kızdı ama sonra bir tek bana kızmayacağına ikna oldu." Bir süre Dildar'a baktı. Bu sırada ela gözleri dolmaya başladı. Dudakları titrerken bana baktı. "Çünkü çok ağladım, abla," dedi.

Sonra herkesin sorduğu o soruyu sordu: "Neden? Neden, Firuze abla?"

Aslında anlatmaya bile mecalim yoktu ama karşımda o kadar çaresizdi ki yine kıyamadım. "Çünkü senelerdir yaşamıyor, Asaf," dedim. "O günde kaldı ve biz onu asla kurtaramadık."

Görünen o ki kendisi isteyene kadar onu kurtaramayacaktım.

Asaf, "Ben çok denedim," dedi sessizce ağlarken. "Baran abi kapısında yattığım için iki kere dövdü beni." Ağlarken gülümsedi ama ben düştüğümüz hâle üzüldüğümden gülemedim bile. "Yine de yemin ediyorum ki o *gel* deseydi yine gelirdim ama o hiç *gel* demedi."

Dildar kimseye *gel* demezdi. O da en az benim kadar çaresiz kalmayı guruna yediremezdi fakat keşke en azından bu çocuğa *gel* deseydi. Belki o zaman bu kadar hayattan kopmazdı.

Uzun bir süre izledi Dildar'ı. Sanki bunca zamandır uzak kalmasının acısını çıkarıyordu. Ben ise sadece bugün bitsin, en azından gün aysın istiyordum.

Asaf tekrar konuştuğunda buraya geleli neredeyse bir saat geçmişti. "Sen niye onu götürmedin, Firuze abla?" diye sordu.

Buz gibi bir sesle, "Cevap veremeyeceğim soruları bana sorma, Asaf," dedim.

O cevabı şu an kimse kaldıramazdı ama ben de artık kaldıramıyordum. Herkes öğrensin ve ne olacaksa olsun istiyordum.

Sanki Asaf da düşüncelerimi hissetmiş gibi, "Bundan sonra ne olacak?" diye sorduğunda ona baktım.

İlk defa aklımdaki düşünceleri tartmadan, sözümün nereye gideceğini hesaplamadan, "Bir gün senden onu buradan götürmeni istesem yapar mısın?" diye sordum.

Tam ağzını açıp konuşacağı sırada, "Nedenini sorma," dedim. "Sadece son çarem bu kalırsa güvenebileceğim birine ihtiyacım var."

Duraksadı, sonra Dildar'a bakarak kısa bir an düşündü. Ondan gözlerini ayırmadan, "Yaparım ama sensiz mutlu olmaz o," dedi.

Buruk bir şekilde gülümsedim. "Bazen mutluluk herkese yetmez, Asaf," dedim. "Birinin sofradan çekilmesi gerekir."

Asaf bana endişeli bir şekilde baktı ama umursamadım. Bugün ziyadesiyle karamsardım. Daha sabaha çok var mıydı?

Neden bu gece herkese huzurken bir bana azaptı?

Asaf gittikten sonra abim gelip Dildar'ı götürdü. Birçok sorusu vardı kız kardeşi için ama benim ona verecek cevabım yoktu. Üstelik odaya girmesine rağmen mektupları göremeyecek kadar kardeşine odaklanmıştı. Mektupları aldım, kendi odamdaki çelik kasanın içine koydum.

Bundan sonra gidip kendi sorularını kendi sormalı ve cevaplarını da artık kendisi almalıydı.

Madem odasında nöbet tutacaktı, uyanınca da onunla konuşmalıydı.

Babamı gördüm aşağıda. Çoktan sedirde sızmıştı. Benim ise gözüme bir gram uyku girmemişti. Sahra aslında benimle oturmak istedi ama şu an olmak istediğim tek bir yer vardı.

Bu yüzden dışarı çıktım. Saruhanların konağının önü, içine bindiğim araba da dâhil bir sürü arabayla doluydu ama umursamadım. Karanlıkta yürüdüm, yürüdüm, yürüdüm... Mezarlığın önüne geldiğimde ise durdum.

Bugün tek şansım bu kapının açık olmasıydı. İçeri girdiğimde beni sessizlik ve karanlık karşıladı. Normalde başkası olsa korkardı ama ben ölülerden çok daha korkunç insanlar görmüştüm.

Bu yüzden telefonumun ışığıyla uzun zamandır gelmesem de ezberimde olan o yolu adımladım. Aradığım mezar taşını bulduğumda ise durdum.

Sonunda kendimi evimde gibi hissettiğim yeri bulmuştum.

HALE KOÇAK

Herkesin bu hayatta zayıflığını itiraf etmek istediği biri olurdu.

Benimki hep annemdi.

Oysa beni hiç anlamamıştı çünkü kendisi zaten zayıf bir kadındı. Babamı sevmek onu zayıflatmıştı. Çocuklarını korumak zorunda kalmak onu zayıflatmıştı. Yaşadıkları onu zayıflatmıştı.

Annem sonunda çok zayıf kalmıştı.

Ve kızı da artık onun gibiydi. Mezarını gördüğümde bunu en derinlerimde hissettim. Artık kızı da yüreğindeki yükü taşıyamaz olmuştu.

Kısa bir an mezar taşını izledim, ona sarılamadığımdan mezarının köşesine ilişiverdim. Ona sarılmak yerine mezar taşının kenarına oturmak zorunda kalmak hâlâ çok ağır geliyordu.

Toprağına yavaşça dokundum. "On gün oldu buraya geleli ama bir türlü senin yanına gelme cesaretini kendimde bulamadım," dedim.

Çünkü güçlü olmak zorundaydım. Şimdi ise bu zorunluluk anlamını yitirmiş gibiydi.

"Anne..." dedim fısıltıyla. "Çok yoruldum."

Bir başkasının karşısında dimdik olan omuzlarım beni doğuran kadının mezarında çöktü.

"Sen kalksan da ben yatsam yerine keşke." Eğer kabul olsaydı seve seve onunla yer değiştirirdim. "Ben ardında bıraktıklarının yüküyle eziliyorum."

Artık kaldıramıyordum. "Anne, ben bugün en büyük hezimeti yaşadım," dedim. Mezarına bile bakamayacak kadar utanıyordum. "Senin ardından

bakamadım kardeşime. Abla olamadım, anne olamadım." Sözlerim benim yerime ağladı. "Anne, yapamadım."

Yine ağlayamadım. Sanki buna bile hakkım yoktu. İnsan annesinin yanında bile ağlayamayacaksa kimin yanında ağlardı ki?

Bilmiyordum ama bir daha beni bu kadar âciz hissettirmemesi için Allah'a yalvarmak istiyordum.

Kısa bir sessizlik oldu. Sessizce yas tuttum bu anlarda. Sonra, "Hatırlıyor musun, bir gün bana vurmuştun..." diyerek tekrar konuşmaya başladım. "Ezra'yı sevdiğimi söylemiştim sana. Keşke o gün..."

Keşke o gün izin verseydin.

Hâlâ cesaret edip söyleyemediğim cümle buydu. Eğer izin verseydi ben de bir kere olsun mertçe sevdama sahip çıkabilirdim. O zaman her şey bu kadar zor olur muydu, bilmiyordum ama en azından ben bu kadar yalancı olmazdım.

Yine de onu üzmemek için, "Keşke o gün bana deseydin ki kardeşini de al ve git buralardan," diyerek cümleme devam ettim. "Gelme bir daha, görme Saruhanlardan kimseyi. Gözden ırak olan gönülden de ırak olur. Belki o zaman seni de alırdım yanıma." Bu ihtimali düşünerek mezar taşını sevdim. "Duyduklarınla kahrolmazdın."

Şimdi bu mezarda olmazdı. Dildar annesini kaybetmezdi. Annem onu yanından ayırmaz, ahıra da gitmezdi. Ailemi paramparça etmişlerdi.

Gözlerim dolmuşken olduğum yerde dikleştim. "Hepsini öldürmek hak bana," dedim. "Kan bedeli haktır bana."

Birini öldürmüştüm ama diğerleri de bedel ödeyince içim soğuyacaktı.

"Haktır sana!"

Hazırlıksız olduğum için olduğum yerde irkildim. Sonra dönüp ışığı tuttuğumda ise Arjin'i karşımda gördüm. "Meyme," dedim. "Senin ne işin var burada?"

"Ben her sabah namazına doğru buraya gelirim. Bilmez misin?" dedi.

Bilirdim ama sabah namazına yakın bir vakitte olduğumuzu fark etmemiştim çünkü hava karanlıktı.

Yüzüne tuttuğum ışığı ikimiz de birbirimizi göreceğimiz şekilde ortamıza koyarken tekrar konuştu:

"Kaç sene oldu, Firuze'm?"

Ardıma bakmasam da cevabı biliyordum. "Üç sene oldu," dedim.

Üç senedir gün yüzü görmemiştim. Bakışları tekrar bana değdiğinde Arjin'in yüz ifadesi yumuşadı. Eli çenemi kavradı. "Neden dökülmez o gözyaşları peki?" dedi.

O zamana kadar gözlerimin dolu olduğunun bile farkında değildim. O söyledikten sonra çenem titremeye başladı. "Çünkü düşemem," dedim.

Kaşları çatıldı. "Haram mı?" dedi bana kızdığını gösterircesine.

Başımı onaylarcasına salladım.

"Ben burada ne güne duruyorum, imdelleliti?" dedi. Şimdi bile karşımda ulu bir çınar gibiydi ama zamanında hiçbir ağacın gölgesi bizi yediğimiz vurgundan esirgememişti.

Bu yüzden, "Peki neden sustun?" dedim.

Senelerdir bu sorunun cevabını merak ediyordum. Bana İstanbul'da Kadir abi aracılığıyla yardım etmişti ama Mardin'de çok geç kalmıştı.

"Çünkü peşinde olan tek o değildi," dedi. "Ezra'nın senelerdir peşinde olanların seni de hedef belirlemesi an meselesiydi. O çocuğun da senin de daha fazla güçlenmesi gerekmekteydi."

Ezra'nın peşinde olan adamlar kimdi? Yoksa babasını öldürenlerle aynı kişiler miydi?

Bilmiyordum ama artık bilmenin de bir manası yoktu. "Yakında kıyamet kopacak," dedim.

Yüzünde buruk bir gülümseme belirdi. "Biliyorum," dedi.

"Elimi kana buladım."

Kısa bir an için arkasına baktı. Muhtemelen annemin mezar taşına bakmıştı. O, "Biliyorum," derken bu yüzden arkama bakmadım. "Hakkını aldın daha da alacaksın. Üstelik Üzeyir'ine de kavuşacaksın."

Başımı şiddetle salladım. "Meyme, imkânsız."

Ezra'nın bana söylediği son sözleriyle birlikte artık tamamen ümidimi yitirmiştim.

O ise diğer eliyle yüzümü okşadı. "Ama sevdiklerini buradan kaçırman doğru değildir," dedi. "Bırak, onlar da gerçekleri öğrensin."

Bu ihtimal bile ödümü koparıyordu. Karşımdaki kadın benden çok fazla şey istiyordu. "Yâde, yapamam," dedim.

O kadar güçlü değildim. "Yapacaksın," dedi inatla. "Herkes her şeyi öğrenecek. Bu lanet de ödediği bedellerle birlikte defolup gidecek."

Bunu öyle bir inançla söyledi ki sesimi çıkaramadım. Sonra ikimiz de annemin mezarının başında bir süre oturduk. O Yasin okudu, ben de sessizce dinledim. Duasını ettikten sonra bana baktı.

Bu sırada ezan okunmaya başlamıştı.

"Özledin, değil mi?" dediğinde ona sarıldım çünkü çok özlemiştim.

Ona annem gibi sarılırsam belki özlemim bir nebze dinerdi. Saçlarımı öptü. "Firuze'm," dedi. "Benim güzel çocuğum." Şefkati bile eksik teselliydi. Başımı kaldırmadan, "Yâde, ben daha ne kadar savaşacağım?" dedim.

Bilinmezlik en büyük düşmanımdı. O ise bize hep böyle anlarda teslimiyeti anlatırdı ama bu sefer yapmadı. Bu sefer sesindeki inancı hissettim. "Artık

gerek kalmayacak," dedi. "Adam olan ardında durur, olmayanın ise hükmü yoktur."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Nasıl?" dedim.

Kimi kastetmişti? Kastettiği tahmin ettiğim kişiyse bana ihanetten dem vururken nasıl ardımda durabilecekti?

Cevap vermedi. Sadece ayağa kalktı. "De haydi, gidelim de bir sadaka verelim, kurban kestirelim," dedi. "Bir bela daha defolup gitti üstümüzden."

Sonra elimden tutan o yaşlı çınar beni de ayağa kaldırdı. Bu sırada bir kehanet gibi, "Dahası da gidecek. Dahası da bitecek," diyordu.

İlk defa bir kehanetin gerçek olmasını istiyordum çünkü artık her şeyi tek başıma taşımaktan yorulmuştum.

Bir mucizeye ihtiyacım vardı.

Ay Işığı
KİTAPLIĞI
@ayisigikitap

13

YAKUT

"Mende Mecnûn'dan füzûn âşıklık istidâdı var.
Aşık-ı sadık menem, Mecnun'un ancak adı var."

"Bende Mecnun'da olduğundan daha fazla âşıklık kabiliyeti var.
Gerçek âşık benim, Mecnun'un yalnızca adı var."

-Fuzûlî

10. GÜN

Arjin ömrü boyunca birçok ölüme şahit olmuştu. Bu ölümlerin kimi sebepli, kimi ise yalnızca eceldi ama yine de hiçbiri Dildar'ın intihar girişimi kadar onu etkilememişti.

Adamlar can havliyle aşağıya yastıklar dizerken o Firuze'yi görene kadar artık dermanı olmayan dizlerine rağmen Dildar'ın yanına gitmek için çabalamıştı.

Sonra durmuştu. Dildar'ı bir tek o ikna ederdi lakin bu iknanın bir de bedeli vardı. Firuze'nin hislerini en iyi anlayan kişi oydu. Firuze'nin çabalarına arkadan destek olmasına rağmen asıl çabayı bu kız vermişti.

Kimse bilmese bile en az Ezra kadar üstünde yük vardı. Buna artık *dur* demesi gerekiyordu. Sabaha kadar Behiye ve oğlu hariç konaktaki kimse uyumamıştı. Gülruba'nın ağlayışının sesi hâlâ konakta yankılanıyordu.

Ezra sonradan olayı haber alıp gelmişti. Bu yüzden o geldiğinde her iki evde de yas vardı.

Arjin, odasındaki dış kapıya bakan camdan Firuze'nin bir yere gittiğini gördüğünde sessizce izledi. Ona bakarken çoğu zaman üstünde kapkara bulutlar görüyordu ama bu sefer farklıydı. Bu sefer o kapkara bulutların ardında sanki onu takip eden ölüler vardı.

Bu ölülerin her biri iple ona bağlıydı. Başta Firuze'nin annesi, sonra Ezra'nın babası ve en sonda Rohat.

Arjin kocasının suretini görünce irkilir gibi pencereden uzaklaştı.

Sonra kapı açıldı. Ardını döndüğünde en büyük torunu içeri girdi. Yüzünde o her zamanki sakin ifadeden eser yoktu. Acı, öfke, şüphe... Bütün duygular sanki onu girdap gibi içine çekiyordu.

Yüzünde hissettiği acıyı saklamayan bir ifade belirdi. "Görünen o ki sonunda aklında şüpheler oluşmaya başlamış," dedi torununa.

Ezra lafı uzatmayı sevmezdi. "Benden ne saklıyordunuz, Yâde?" diyerek konuya girdi. "Ne saklıyorsunuz da Dildar intihar etmeye kalkacak kadar sınıra geldi?" Bu haberi aldığından beri tek istediği Firuze'nin yanına gitmekti. Koçak konağına girdiği anda herkesin merdivene dizildiğini ama kimsenin yukarı çıkamadığını görmüştü.

Yalvar yakar bir tek Asaf yukarı çıkmış, o da Dildar uyuduğu için aşağı inmişti.

"Ne saklıyorsunuz da Firuze buraya geldiğinden beri sürekli şüpheli işlerle uğraşıyor?"

Arjin normalde bastonunu kullanmazdı ama bu sefer yorgundu. Bastonuna dayanarak ağır ağır torununa yürüdü. "Zamanı geldi," dedi bu sırada. "Artık kehribar olgunlaştı."

Tam önünde durduğunda onun koluna dokundu. "Ateşi taşımaya hazırsın, Üzeyir'im."

Ezra, Firuze'nin yakmalarına artık hazırdı. Keşke zamanında Rohat'ı da biri hazırlasaydı. O zaman belki de Arjin, sevdiği adamı yok edecek kadar yakmazdı.

Ezra, her ne kadar gelecekte yaşanacaklar için yeterince güçlü olsa da Arjin'i anlamıyordu. "Yâde, sorularımın cevabı bu değil," dedi.

Artık sabrı kalmamıştı. Arjin de bunun farkındaydı. "Gel benimle," dedi yanından geçip kapıya doğru giderken. "Mezarlığa gitme vaktim gelmiştir."

Ezra mezarlığın adı geçtiği anda buz kesti. "Ben gelmem," dedi soğuk bir sesle. "Bilirsin."

Nasıl İstanbul'a gidemiyorsa aynı şekilde babasının mezarını da ziyaret edemiyordu. Yüzü yoktu, hiçbir zaman da olmayacaktı.

Bir tek ayak ucuna Hale Koçak gömüldüğünde mecburen mezarlığa girmişti. Onun haricinde hep dışarıdan bakardı. Mezarlığın ardındaki çıkmaz sokağa giderdi. Babasının tam duvar köşesinde olan mezarına ise duvarın ardından kırk kat elmiş gibi yalnızca selam verirdi.

Arjin de bunu bildiğinden, "Firuze çıktı biraz önce evden," dedi. "O kızı birazcık tanıyorsam annesine gitti."

Ezra dikkat kesildi. "Konuşacak, Üzeyir'im," dedi. "Bir tek annesine konuşacak çünkü ondan başkasına zayıflığını itiraf etmeyi bilmiyor."

Böylece gitmişlerdi.

Duvarın ardında Ezra, mezarlıkta ise Arjin vardı. Arjin içeri girdiğinde Firuze çoktan konuşmasını bitirmişti ama Ezra duvarın dibinde, babasına bile zar zor selam verdiği o utanç yerinde her şeyi duymuştu. Firuze'nin zamanında annesine onu sevdiğini söylediği için tokat yediğini, kardeşini koruyamadığını, elini kana buladığını öğrenmişti.

Bu hayatta çok iğrenç, çok korkunç şeyler görmüş hatta babasının ölümüne sebep olmuştu fakat her bir felaketten dimdik ayakta durarak çıkmıştı.

Firuze'nin acı dolu sesini duyduğunda dizleri titremişti. İlk defa acı ona ağır gelmişti.

Bunca senedir inandığı yalanlar vardı. Bunca senedir boşuna çektiği acılar vardı. Belli ki herkes bu yalanları saklamak için kendine bir bahane bulmuştu fakat hiçbir bahane bunca senedir Ezra'yı durduran o yalan duvarı için geçerli bir bahane değildi.

Kendi yaşadıklarını es geçerdi ama bugün saçının teline zarar gelse kıyameti koparacağı, iki gözünden bile kıymetli olan o kadına zarar vermişlerdi. Üstelik onu öyle bir hâle getirmişlerdi ki korkuyordu.

Belli ki kendinden çoktan vazgeçmişti. O sadece ailesini korumaya kendini adamıştı.

Tıpkı Ezra gibi.

İkisi de senelerce apayrı yerlerde aynı acılarla sınanmışlardı. Üstelik Ezra'nın bu acıya katlanmasının yegâne sebebi de yine bu kadındı.

Ezra gürlemeden yağandı. İçinde yangınlar kıyameti koparırken bile sessiz kalandı. Şimdi ise tüm şehri yakacak kadar büyük bir öfkeyle yanıyordu. Üstelik artık bu öfke sessiz de olmayacaktı. Gerçekler ortaya dökülene kadar da durmayacaktı.

Ezra, Arjin'in cümlesine kadar öfkeden deliriyordu ama sonra durdu.

"Adam olan ardında durur, olmayanın ise hükmü yoktur."

Demek ki bütün mesele buydu. Firuze'yi erkenden buraya çağırışı, onu anlı şanlı bir girişle Saruhan konağına getirişi, şimdi ise Firuze'nin onun yüzüne asla söyleyemeyeceği şeyleri duyması için peşinden sürüklemesi de dâhil olmak üzere hepsinin bir sebebi vardı.

Ezra, değil Firuze'nin ardında durmak; hem ardında dağ olur hem de önüne çıkan herkesi ezip geçerdi ama önce ne olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

Bunun için de aslında kendi kara kutusu olan ama görünen o ki daha çok Arjin'e sadakat besleyen kişiyi yakalaması gerecekti.

Bugün itibariyle dostun da düşmanın da tarafı belirsizleşmişti. Tek bir gerçek vardı ki Firuze'nin dediği gibi bir dahaki görüşmelerinde Ezra'nın gerçekleri öğrenmiş olacağıydı.

Ezra ömrü boyunca sevdiği kadının ağıt yakan sözlerini unutmayacaktı.

"Yâde, ben daha ne kadar savaşacağım?"

Ezra geç kalmıştı. Görünen o ki sevdiği kadın artık onun yansımasıydı.

Arabasına binerken yaka paça alınıp İstanbul'dan Ankara'ya getirilen Kadir, Ezra'yı görünceye kadar düşmanı tarafından kaçırıldığını zannediyordu.

Ezra ona babasından emanetti. Bu yüzden o da oğlu gibiydi. Onu karşısında bir düşman gibi gördüğünde yaşadığı dehşet yerini acıya bıraktı. Bu acıyla birlikte, "Bunca yıllık abine bu yaptığın büyük saygısızlık," dedi.

Tahminleri vardı ama Ezra ona doğru eğilerek hayatında gördüğü en öfke dolu bakışlarla, "Peki, senin benim emanetime yaptığın saygısızlığa ne demeli, abi?" dediğinde o tahminler artık sivri bir bıçak kadar keskin ve netti.

Kadir hislerini saklamadı. "Firuze..." dedi üzgün bir sesle.

Ezra başını hesap sorarcasına ağır ağır salladı. "Firuze."

Adını anınca hissettiği acı yerini kocaman bir pişmanlığa bırakmıştı. Firuze'nin ardını dönüp gittiği andan annesinin ölümüyle birlikte aralarının bozulmasına kadar yaşanan her olay sürekli kafasında dönüp duruyordu.

Kafasında binbir senaryo dönüyordu. Üstelik hepsi de birbirinden kötüydü. Firuze zorlama, tehdit ve belki de çok daha kötüsüne maruz kalmıştı. Ezra düşündükçe delirecek gibi oluyordu. Nasıl kıymışlardı? Sırf çok sevdiğinden uzak durduğu kadına nasıl bunu yaparlardı?

Nitekim Kadir, bu kötü düşüncelere kor ekercesine konuştuğunda her şey çok daha kötü oldu.

"Geç kalmıştım, oğlum," dedi Kadir acı dolu bir sesle. "Buraya geri döndüğünde zaten harabe gibiydi. Eli kolu bağlıydı." Her cümle Ezra'ya bir bıçak darbesi gibiydi. "Yâde Arjin söylemese hiçbir şeyden haberim olmayacaktı çünkü Firuze gururundan kimseye anlatmayacaktı."

Demek ki baştan itibaren her şeyi bilen Arjin'di ama yanına gittiğinde, "Benden söz çıkmaz. Ben Firuze'nin sırrının emanetçisiyim," deyip onu odadan kovan da aynı kişiydi.

Ezra'nın Arjin'e saygısı çok büyüktü yoksa onunla bütün ipleri koparırdı. Bu yüzden günah keçisi Kadir olmuştu.

Şimdi ona her şeyi anlatmak zorundaydı. "Ne oldu?" diye sordu buz gibi bir sesle ama sorusu duvara toslayıp geri döndü.

"Firuze söylemeden bana düşmez," dedi Kadir. Sanki anlatacağı her şey yalnızca kelimelerle bile Firuze'yi incitecekti.

Bu düşünce Ezra'yı sınıra getirdi. "Kadir abi!" dedi bağırmasa da ürkütücü bir sesle. "Abi, beni kimse durduramaz. Kim incitti Firuze'yi? Kim kıydı benim Firuze'me?" Her sözü ile birlikte ses tonu biraz daha yükseliyordu. "Kim o, kim?"

Kadir yabancı biri olsa bir an bile düşünmez söylerdi ama düşman *el* değildi. Düşman içerideydi.

"Katliam çıkarırsın, Ezra," diyerek hakikati dile getirdi. Midyat kan gölüne dönecekti. "Firuze hariç kimse seni durduramaz."

Belki de Firuze bile durdurmazdı çünkü o da aynı acıyla yanmaktaydı.

"Abi, ben her türlü o katliamı çıkaracağım," dedi Ezra, bu yoldan dönüş yoktu. Üstelik bunca zamandır boynunu eğen urganın sebebi de belki aynı kişiydi.

Bu kişi hem Ezra'yı hem de Firuze'yi mahkûm etmişti.

"Söyle," dedi bu sefer bunca senedir abisi yerine koyduğu adamın yakasına asılarak. "*Cerchio Nero* Firuze'ye bulaştı mı?"

Ezra'yı mahkûm eden sistem buydu. Cerchio Nero, yani *kara çember*. Yüzyıllar önce kurulmuş, dünyayı yöneten köklü bir sistemdi bu. Adı bile bilinmeyen ama dünyanın en güçlü kişilerinin yönettiği bu kuruluş, tüm dünya düzenini parmağında oynatıyordu.

Üstelik de bunu yalnızca savaş, silahlar, ekonomi ile değil; dünyanın gözle görülmeyen enerji hatları, gizli geçitler, portallar, kanlı ritüeller ile yapıyorlardı.

Dünya'nın üzerinde senelerdir gözle görülmeyen ama insanların yalnızca hissettiği bir savaş yaşanıyordu. Ezra ise bu savaşta ne yazık ki kötü tarafın adamıymış gibi davranmak zorundaydı çünkü başka çaresi yoktu.

Bu rolü oynamaya devam etmesinin asıl sebebi ailesini, en çok Firuze'yi bu işe bulaştırmamaktı.

Ama sonra Kadir tek bir cümlesiyle senelerdir yüzünde tutmaktan yorulduğu o yalan maskesini paramparça etti. "Dolaylı yoldan evet."

Ezra birkaç kere öfkeyle derin nefes aldı. Öfkesini asla belli etmeyen bu adam için artık her şey son haddindeydi.

"Kim?" dedi ellerini saçlarına daldırmadan önce.

Kadir ona acıma dolu gözlerle baktı. "Sana ailenden herkese güvenmemeni söylemiştim."

Ailedendi, *Saruhanlardandı*.

Uzun zaman sonra ihanet ilk defa aşina hissettirmiyordu.

"Kim?" dedi bu sefer bağırarak.

Kadir başını sağa sola salladı. Kendini harcamak uğruna Firuze'yi korumaya devam etti. "Firuze bir Koçak olduğu sürece sana anlatsam da onu harcayacaklar."

Yine de Ezra'nın çıldırma eşiğinde olduğunu bildiğinden bildiklerini üstü kapalı bir şekilde anlattı: "Firuze birini öldürdü."

Elini kana bulamak bundan önce bir ihtimaldi ama bundan sonra kesinleşmişti. Bu zamana kadar sessizce sorguyu izleyen Bedran ilk kez tepki verdi. "Ne?" dedi şaşkınlık dolu bir sesle.

Kadir onu umursamadan Ezra'nın gözlerinin içine bakmaya devam etti. "Bu yüzden."

"Dildar'a o pisliği yapan şerefsizi siz öldüremediniz."

Bu gerçeğe karşılık Ezra ile Bedran göz göze geldiler. İkisi de aynı anda aynı şeyi düşündüler. Firuze'nin öldürdüğü kişi muhtemelen Dildar'a tecavüz eden orospu çocuğuydu.

Kadir, "Senden bir şey çalmaya zorlanmış," diye devam etti.

Ezra çaldığının ne olduğunu düşünmedi bile. Sadece Firuze'nin adım adım ondan kaçışlarının sebeplerinin önüne döküldüğünü hissetti.

"Bu yüzden," dedi Kadir.

Sonra yüzünde tiksinti dolu bir ifade belirdi. "Ailesinin rezil sırları var," dedi. "Duysan sana bile cinnet geçirtecek şeyler."

Ezra elini kafasından ağır ağır çekti.

"Bu yüzden," dedi yine Kadir. "Tam bir ay sonra her şey ortaya çıkacak. Bu yüzden Dildar'ı götürmeye çalışıyor çünkü çok korkuyor."

Böylece Dildar'ı aniden tatile götürme planının sebebi de ortaya çıkmıştı. Bu sebeplerden sadece bir tanesi Firuze'nin gururundan ona gelmemesi için yeterdi ama muhtemelen en büyük sebep, öldürdüğü kişinin ailesinden olması ve ondan çaldığı şeydi. Kafasında tüm gerçekler bir bir otururken Firuze'nin arabadan inmeden önce ona acı dolu gözlerle baktığını hatırladı.

Sanki şimdiden gelecekte onunla yaşayacakları için acı çekiyordu.

"O da en az sen kadar ailesini korumak için fedakârlıkta bulundu," dedi Kadir. "O yüzden o kıza acımasız davranacak olursan şimdi burada kafama sık! Yoksa karşında beni bulursun."

Ezra'nın yüzünde tiksinti dolu bir ifade belirdi. O hiçbir zaman dinlemeden ahkâm kesen biri olmamıştı. Üstelik artık hem kendisine hem de Firuze'ye ihanet eden kişi hakkında tahminleri vardı.

Yine de Kadir'e, "Bana anlatmayacak mısın?" diye sordu.

Kadir'in suskunluğu sadakat ve korkudandı. "Ardında duracak mısın?" diye sordu bu yüzden. "Sana ihanet etmiş olmasına rağmen?"

Evlenecekti.

Firuze'yi korumanın tek yolu buydu.

Bunca zamandır kaybettikleri vakti telafi etmenin tek yolu buydu.

İhanet Ezra'nın gözünde ikiye ayrılırdı: Bencil sebeplerden ve kurban edilişlerden. Firuze ne yazık ki ikinci taraftaydı.

Ezra her şeye rağmen bir tek ihaneti affetmezdi ama görünen o ki konu Firuze'yse hiçbir kuralının hükmü yoktu.

Eğer ki Firuze'yi zorlayan ve ihanetine sebep olan kişi tahmin ettiği kişiyse ona saplayacağı ihanet hançerinin en büyüğü Firuze'yle olacaktı. Senelerdir onu bu evlilikten uzaklaştırmak için elinden geleni ardına koymayan hatta ona ağır travmalar bırakan o adam, geri döndüğünde en ağır darbeyi almış olacaktı.

Ama asıl problem bu değildi. Asıl problem Firuze'yi bu evliliğe nasıl ikna edeceğiydi.

Firuze'yi birazcık tanıyorsa gururundan asla ona gelmez, Ezra'nın öğrendiğini anladıktan sonra ise asla evliliği kabul etmezdi.

Ettiği ihaneti utanç, ileride yaşanacakları da sorumluluk olarak görürdü. Ezra'yı yine kendinden uzaklaştırmak için elinden geleni yapardı.

Oysa Firuze eskiden böyle değildi. Bir tek Ezra'nın yardımını kabul ederdi ama uzun zamandır Ezra yoktu. Ezra bir ömür boyunca bunun pişmanlığını yaşayacaktı.

Her ne kadar telafi etmek için her şeyi yapacak olsa da. Her ne kadar ona bunu yapanların hepsinin sonu ölüm olsa da...

12. GÜN

Boşluğa doğru bakıp ne yapacağımı düşündüğüm pek çok vakit olmuştu. Hiçbirinde de ümitsizliğe kapılmamıştım.

Bu yolda kendimden parçalar feda etmiştim. Bunlardan en büyüğü kalbimdi ama yine de vazgeçmemiştim. Fakat ilk defa o boş duvara baktığımda bir çıkış yolu göremiyordum.

Sanki son hızla bir duvara doğru ilerliyordum ama ne direksiyon elimdeydi ne de kontrol bendeydi. Yalnızca bana yaklaşan o kocaman duvarı görebiliyordum.

İnsan böyle anlarda kendi içine kapanır, bir nebze olsun kendini tamir etmeye çalışırdı. Benim ise buna ne zamanım ne de hakkım vardı. Kardeşimin intihara teşebbüs etmesinin üstünden iki gün geçmişti.

İlk gün bir kâbustan uyanmayı bekler gibi eve geri dönmüştüm ama bulduğum manzara daha vahimdi. Neredeyse herkes avludaydı. Saruhanlar sanki Koçakların evini basmış gibiydi. Bir tek Bedran ve Ezra yoktu.

Onlar da muhtemelen çoktan yurt dışına gitmişlerdi.

Bundan iki gün öncesindeki Firuze için Ezra'nın gitmesi ümidinin bittiğinin göstergesiydi ama ben çoktan ona dair ümidimi yitirmiştim.

Bu yüzden Ezra'sını seven Firuze'yi tamamen gömmüştüm. Onun artık acı çekmeye hakkı yoktu.

Böyle anlarda hislerimi tamamen kapatırdım. Öfkeliyken saklamayı öğrendiğim gibi üzgünken de neşeli davranmayı huy edinmiştim.

Bu yüzden ilk gün hiçbir şey olmamış gibi davranan tek kişi bendim. Gülruba teyze, Dildar uyanıp da odasından çıkar çıkmaz terasta ona koşup sıkı sıkı sarılmıştı. "Cânemin!" diyerek ağlayışı hâlâ aklımdaydı.

Dildar'ın anne şefkatine ihtiyacı olduğunu biliyordum. Onları izlediğim an, gözlerimin dolduğu tek andı çünkü ben de gece annemin mezarına gidip ona sarılmıştım.

Arjin de bunu bilerek bana bakmış, sonra da Dildar'a dönmüştü. "Bundan sonra bizi dışlamayasın, Dildar'ım!" deyişi senelerdir Saruhan ve Koçaklar arasındaki kopan bağın birleşmesi için atılan ilk adımdı.

Baran abim bundan pek de memnun değildi. Benim ise susuyor olmamın tek sebebi Gülruba teyze ve Asaf'tı çünkü ikisinin de kardeşime iyi geleceğini biliyordum.

Gülruba teyzemin, "Nasıl özlemişim gül kokulumu," deyip saçlarını öptüğünde Dildar'ın ona sığındığını görmek benim için yeterli bir sebepti.

Üstelik öyle güzel bir kahvaltı hazırlamışlardı ki Dildar bile çok yorgun gözüküyor olmasına rağmen, "Tamam, yeter, çok ağlaştınız," demişti. Sonra da elini uzatıp, "Teyzemin şu kahiye tatlısını verin, çok özledim tadını," diyerek de uzun zaman sonra birlikte yaptığımız ilk kahvaltımızı başlatmıştı.

Bu kahvaltıda bir tek Behiye yoktu. Hiç sevmesem bile Revan eşini getirmiş, sonra da bana Dildar isterse ona uygun bir araç ayarlayabileceğini söylemişti.

Aç kalıp sokaklara düşsem dahi ondan bir parça ekmek almazdım fakat yine de bu iyi niyetini bir kenara yazmıştım.

Akşama kadar Asaf da dâhil kimse evden ayrılmamıştı. Herkes Dildar'a hasta muamelesi yapmıştı. Bunun en büyük örneği ise abimdi. Sabaha kadar kardeşinin başında bekleyen o adam, ona derdini sormak yerine çalışma masasının önüne en büyük bilgisayarı ve çizim ekipmanını koyarak onu mutlu etmeye çalışmıştı.

Babam gelmiş, sanki ölümcül bir hastalığa yakalanmış gibi Dildar'a sarılıp ağlamıştı.

Ben ise ilk fırsatta psikoloğu Elif Hanım'ı aramıştım.

Olanları ona anlattığımda daha önce de duyduğum o yumuşak, huzur veren sesiyle, "Hasta mahremiyetini ihmal etmekten hoşlanmam, Firuze Hanım ama biz Dildar'la sizin hakkınızda çok uzun konuşmalar yaptık," demişti. "O

size çok bağlı ve size hep yardım etmek istediğini söylüyordu. Dildar'ın artık hayata adapte edilmesi gerekiyor. Ona bir amaç vermediğiniz sürece kendini işe yaramaz görmeye devam edecek."

Elif Hanım'ın direktifiyle akşam Dildar'ı karşıma alıp konuşmuş ve bütün ayrıntılarıyla yaptıklarımı anlatmıştım.

Dildar'ın ilk sözü, "Sana nasıl yardım edebilirim?" olmuştu ama artık yardım edilecek bir şey yoktu. Benim de anlatamadığım kısım buydu. Ondan tek istediğim iyileşmesiydi çünkü zayıf birisi, ne yazık ki ilk hedef olarak belirlenirdi.

Bunu da ona dürüst bir şekilde anlatmıştım. "Hayata karışmanı istiyorum, Dildar," demiştim. "Bundan önce elinde olmadığını biliyorum ama bundan sonra daha çok çabalamana ihtiyacım var. Bir gün benimle veya bensiz buradan ayrılman gerekecek çünkü üniversite okuyacaksın. Bunun için adımlar atmanı istiyorum."

Daha fazlasını istiyordu ama onu sadece risksiz yerlere götürebilirdim. Bu da şimdilik hiçbir yerdi. Bugün Efrem amca çağırdığı için Mor Gabriel Manastırı'na gidecektim fakat muhbiri haber vereceği için yakında İzzet'in direkt buraya gelmesi an meselesiydi.

Bu yüzden tek gidiyordum. Üstümde mor bir elbise vardı. Kulağıma büyük, altın küpeler takmıştım. Saçımı arkadan iki tutamla toplayan tokadan sekiz köşeli bir yıldız sarkıyordu.

Işık vurduğu için sarıya yakın gibi gözüken gözlerimin ilk defa içi boştu, artık ateşle bile yanmıyordu.

Boynuma ametist taşlı çiçek motifli kolyeyi takarken ardımda oturan Sahra ilk kez konuştu. İki gündür gerekmedikçe konuşmamış, yalnızca destek olmuştu. Şimdi ilk defa yalnız kalmıştık çünkü Ayşe, Dildar'ın yanındaydı ama ben Dildar'ın yalnız kalmasından deli gibi korktuğumdan o yine de evde kalacaktı.

"Ne düşünüyorsun?" dedi ben kolyemin klipsini takmaya çalışırken.

Direkt konuya girse de neyi kastettiğini biliyordum. "Hâlâ fikrim değişmedi ama onu götürmek için başka bir yol bulacağım," dedim.

Daha önce ona gerçekleri anlatmadığım için bilinmezlik elbette onu korkutmuştu ama şimdi hem onu sosyalleştirecek hem de korkutmadan gerçeklerden bahsedecektim. Böylece korunması için gitmekten başka çaresi olmadığını anlayacaktı.

Sahra'nın yüzünde garip bir ifade belirdi. Sanki bu kararlılığımdan hoşnut değildi.

Yine de ne düşünüyorsa belli etmedi. Yalnızca, "Bu haritaya odaklanmak daha mantıklı," dedi. Elbette bu da bir seçenekti ama ben bu haritanın başımızı daha fazla belaya sokacağını hissediyordum.

Sessiz kaldım. Temas sevmeyen taraf oydu ama çıkmadan önce güç verircesine bana sarıldı. "Sen git, ben ona gözüm gibi bakarım," dedi.

Ben de ona güvenerek Mor Gabriel Manastırı'na gittim. Hava her zamanki gibi çok sıcaktı. Hâlâ arabamı İstanbul'dan getirtmediğim için yengemden arabasını istemiştim.

Bu yüzden ilk etapta sıcaktan çok etkilenmedim ama daha manastırın bahçesine girdiğim anda güneş kafama vurmaya başladı.

Buraya her geldiğimde farklı bir huzur hissederdim. Derindi, geçmiş kokuyordu ama sanki bir durak gibi gelirdi. İnsanın kısa bir an durup nefes aldığı bir yer gibiydi.

Yine de uzun zamandır ziyaret etmemiştim. En son sekiz sene önce geldiğimde tam olarak hissettiğim buydu. Şimdi ise girişte kendimi huzursuz hissetmeye başlamıştım. Sanki bir şeyler ters gidiyormuş gibi çıplak kollarımdaki tüylerimin kabardığını fark ettim.

Üstelik etrafta yaprak kıpırdamıyordu. Güneş gözlüklerimi gözüme indirdikten sonra bahçede yürüdüm. İçeri girdiğimde ilk kilisenin önünde duran Efrem amcayı gördüm. Normalde pek dışarı çıkmazdı ama sanki birinin ardından bakıyordu.

Sonra bana doğru döndü. Rahip kıyafetleriyle birlikte başında hep o siyah, haçlı başlığı olurdu. Bugün onu görmeyince kendimi garip hissetmiştim. Bu şekilde David'e daha çok benziyordu.

Yine de çok yaşlanmıştı. Üstelik hiç iyi gözükmüyordu. "Merhaba, Efrem amca," dedim. Beni görünce gülümsedi. "Şlomo lokh, Firuze![18]" dedi. Kilisenin önünde kısa bir hâl hatır faslından sonra benimle çok kısa bir mesafe yürüdü.

Buraya gelmem hakkında ne düşündüğünü anlayamadım. "Yardımın için çok teşekkür ederim." dedim bu yüzden.

"Ne demek, kızım," dedi. "Ben her zaman buradayım. David istediğini söylediğinde sana saygı duydum çünkü Koçak soyu hep burada vaftiz edilmiştir."

Yine de çok gergin gözüküyordu. Bu yüzden ya gelişimden ya da başka bir sebepten stresli olduğunu düşündüm.

Birlikte taş bir geçidi geçtikten sonra bizi beş kapılı küçük bir avluya getirdi. Burayı biliyordum. Buradan mezar odalarına geçtiğimizi hatırlıyordum. Manastırda küçükken diğer yerlere göre beni huzursuz hissettiren tek yer de burasıydı.

"Örtülerin saklandığı oda mezar odalarının içinde, gizli bir odada."

Kaşlarım çatıldı. "Burada gizli bir oda mı var?" dedim.

---

[18] (Süryanice) Barış seninle olsun, Firuze!

Efrem amca kısa bir an gülümsedi ama sonra gülümsemesi birden soldu. Sonra ardıma bakarak, "Sizin gezinizi tamamladığınızı zannediyordum," dedi.

"Mezar odalarını tekrar gezmek istedim."

Adamın Türkçesi yabancı biri olduğunu kanıtlarcasına aksanlıydı. Efrem amcanın ardımı dönmeden sanki beni korumak istiyormuş gibi yaklaştığını fark ettim. Yine de merakımdan ardımı döndüm.

Kibir.

Kibrin kokusunu kilometrelerce öteden alırdım. Adamın renkli güneş gözlüklerinin ardından bakışları bile kibir doluydu. Gri saçları kısacık kestirilmişti. Neredeyse gümüşe yakın gri gözleri ve keçi sakalıyla onu rahatlıkla bir müzeci veya bir dolandırıcıya benzetebilirdim.

Belki de her ikisiydi. Güldüğünde içgüdülerim tehlike alarmları verdi. Bu adam normal biri değildi.

Üstelik gözlüklerini çıkarıp bana daha dikkatli bakınca omurgam dikleşti. Normal bir enerjisi de yoktu. Bu yüzden elim direkt karnıma gitti ve elimle karnımı kapattım.

Yüzündeki sinsi gülümseme genişledi. Ne yaptığımı biliyordu. Ne yazık ki bu da onu aşırı tehlikeli kategorisine sokuyordu. "Sizi bir yerden tanıyorum," dedi.

Elini uzattı. *"Zake Rinaldi."*

Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutum. Böylesi de bir kere beni bulmasaydı dişimi kıracaktım. Mecburen ben de elimi uzattım. "Firuze..." diye kendimi tanıtacaktım ki ardımda geniş bir göğsün sıcaklığını hissettim.

Sıcaklık, huzur ve beni kendine ağır ağır çeken bir ateş.

Serçe parmağında firuze taşlı yüzük olan bir el belimi sardı. Avucunun sıcaklığı beni dokunuşunun değdiği yerden yakmaya başladı. Yüreğim hızlandıkça hızlandı.

Sanki bir hayalet görmüş gibi önce belimdeki ele baktım. Sonra kafamı kaldırdığımda çenesi neredeyse başımın üstüne değecek olan siyah güneş gözlüklü Ezra'ya değdi gözlerim.

Yüzünde hiçbir mimik olmasa da o yoğun enerjisinin dört bir yanımı sardığını hissettim. "Firuze Koçak," diyerek cümlemi tamamladı. Onu birazcık tanıyorsam bu ses meydan okuma doluydu.

Üstelik bununla da yetinmedi. Zake elimi tutmadan sanki beni kendine biraz daha çekiyormuş gibi ileri doğru hareket etti ve tokalaşmamızı engelledi.

Sonra başını bana doğru eğdi. O derin sesiyle, "Ben de senin nereye kaybolduğunu merak ediyordum," dedi.

Bir an *acaba rüyada mıyım* diye kendimi çimdiklemek istedim ama değildim. Eğer rüya olsaydı onu görmek saf mutluluk hissettirirdi ama benim yüreğim tekrar acımaya başlamıştı.

Gitmemişti, hâlâ buradaydı. Üstelik bir sonraki karşılaşmamızda bir düşman gibi karşımda olmasını beklerken o ardımdaydı.

Hissettiklerimi bastırarak zorlukla gülümsedim. Gözlerini güneş gözlüklerinin ardından göremiyordum ama zaten bana çok bakmadı. Tekrar karşısındaki adama döndü. "Ben de Firuze'yi arıyordum," dedi baskın bir sesle.

Bu sırada belimdeki eli okşarcasına biraz daha ileri gitti. Şimdi koluyla beni neredeyse tamamen sarıyordu.

Kendimi ona yaslanmamak için zor tuttum. Sanki aramızda zıt kutuplu bir çekim vardı ve beni ona daha çok yaklaştırıyordu.

Kalbim kulaklarımda atarken ona bakmayı bırakıp adama dönmek zordu ama başardım ve daha ilk bakışta Zake'in tavrının değiştiğini, şimdi daha büyük bir ilgiyle beni izlediğini fark ettim.

"Demek o meşhur Firuze sensin," dedi beni baştan aşağıya süzerken. Bunu Ezra'nın yanında yaptığı için yürek yemiş olmalıydı. Nitekim Ezra'nın parmakları hafifçe karnıma battı. "Lanetin imkânsızı."

Kafamı kaldırıp ona baktım. Bu adam kimdi? Beni ve laneti nereden biliyordu?

Bütün bu soru işaretlerimin üzerine Ezra'nın, "İmkânsız diye bir şey olmadığını söylüyordun, Zake," demesiyle birlikte şaşkınlıktan neredeyse küçük dilimi yutacaktım.

Bakışları tekrar bana doğru döndüğünde gözlerimde tek bir soru gördüğünü biliyordum.

Ne yapıyorsun?

Onu en son bıraktığımda bakışlarında yalnızca şüphe olan o adam şimdi sahiplenircesine bana sarılıyordu. Üstelik karşısındaki adamla aralarında buram buram kokan bir rekabet vardı.

Bu bir oyun, diye düşündüm. Öyle olmalıydı yoksa ben kafayı yiyecektim.

Tekrar Zake'e baktığımda o yüzündeki kendini beğenmiş ifade silinmiş, Ezra'nın sözüyle birlikte ciddileşmişti. "O zaman Firuze'yle tanışmak için çok geç kaldım," dedi.

Bu sırada Efrem amca da gergin bir şekilde adamı izliyordu. Demek ki buraya geldiğim andan itibaren gerginliğinin sebebi buydu.

"Avukatsın, öyle değil mi Firuze?" dedi Zake. "Seninle ilgili bazı duyumlar aldım."

Kafamda alarm sesleri tekrar çalmaya başladı. Bu adam her hâlükârda tehlikeliydi. "Suçlu mu, mağdur mu?" dedim soğuk bir sesle.

Adamın kaşları çatıldı. "Anlamadım," dedi.

"Tanıdığınız," dedim üstüne basa basa. "Benim hakkımda ancak onlardan duyum alabilirsiniz."

Başını geriye atıp avluyu inleten bir kahkaha attı. Ezra'nın bu gülüşle birlikte parmaklarının belimde belirli bir ritim tutmaya başladığını fark ettim. Sanki sabrının kum tanelerini sayıyordu. Sabrı taşınca ne olacağını merak ettiğimden hiçbir şey yapmadım.

Hak edenin hak ettiğini yaşamasını izlemek, içimdeki kılıç kuşanmış adalet delisinin hoşuna gidiyordu.

Adamın azıcık aklı olmalıydı ki o gülüşünü bitirip ilgisini benden çekti, konuyu mezarlara getirdi.

Onlarla beraber mecburen ben de Efrem amcaya veda edip dışarıya doğru yürüdüm. Manastırın dışında gümüş rengi bir *Rolls Royce* park edilmişti, önünde ise bir şoför vardı. Ne yazık ki bu adamdan buram buram negatif enerji alsam da ultra zengin kategorisine girdiğini fark ettim.

Bu da onu baş edebileceğim dolandırıcı kategorisinden çıkarıyordu.

Kapı şoför tarafından açılırken elini Ezra'ya doğru uzattı. "Üç gün sonra Mata Hari'de bir toplantı daha istiyorum senden," dedi Zake. İşaret parmağını ona doğru salladı. "Son kez!" dedi. Bakışlarındaki tehditkâr ifade ile bu zamana kadar ona katlanırken içim birden öfkeyle doldu. O kimdi ki sevdiğim adama böyle davranabiliyordu?

"Ancak o zaman buradan *tek* ayrılırım."

Bu adamın her sözü kafamdaki soru işaretlerini artırıyordu. *Tek ayrılırım* derken neyi kastetmişti? Normalde yanında Ezra da mı gidecekti?

Ezra'nın da bu adamdan zerre hazzetmediğine adım gibi emindim fakat yine de ondan beklemediğim bir sakinlikle, "Anlaştık," dedi.

Zake'in güneş gözlüklerinin ardındaki bakışları bana doğru döndü. "Seni de beklerim, Firuze," dedi. Bakışları sinsi olmasa bile sesinden sinsilik akıyordu. Bana simsiyah bir kart uzattı. "Bu numaram," dedi. "Beni istediğin zaman arayabilirsin."

Kartı aldığımda adamı rencide etmek istercesine gülmek istedim çünkü bu gibi tipler ancak siyah, kaliteli bir kartvizit üstüne yalnızca adını ve numarasını yazar; sıfatlarını ise yalnızca menfaatlerine yarayanlara gösterirlerdi.

Adam ikimize ve Ezra'nın belimdeki eline son kez bakıp gitti. Ezra'nın bana yaslı bedeninin bir yırtıcının avına atılmadan önceki hâli gibi gerildiğini hissettim.

Sonra ondan hiç duymadığım kadar tehditkâr bir sesle, "Bir gün daha fazla durursan leşin çıkacak buradan," dedi.

Kaşlarım istemsizce havalandı. Madem bu adamdan bu kadar nefret ediyordu, neden ona katlanıyordu?

Ezra'nın bu sözlerden sonra bakışları bana doğru döndü. Öfkesinin yeni hedefinin ben olduğumu fark ettim. "Senin ne işin var burada?" dedi sert bir sesle.

Onun oyununa uyum sağlamışken bu öfkesi manasızdı. "Asıl senin ne işin var?" dedim. "Üstelik bu tavırlar da neyin nesi?"

Eli hâlâ belimdeydi ama farkında bile değildi. Benim sabahtan beri kalbim her zerremde atarken o sanki uzun zamandır evli bir çiftmişiz gibi rahattı.

Bir tek ben mi hissediyordum aramızdaki bu gelgit akımı gibi olan çekimi? Bir tek ben mi sanki onu çok uzun zamandır görmemişim gibi özlem doluydum?

Bütün bunların üstüne çok sakin bir şekilde, "Ne tavrı?" deyince genelde sabır sınayan benken iç çektim.

Başımla belimi kavrayan elini gösterdim. "Bu," dedim.

Ben de çok gönülsüz gözükmüyordum çünkü iradesiz gibi geri çekilmemiştim ama o bu sefer bambaşka bir seviyedeydi. Bütün bunların üstüne belimdeki eline baktı ve sanki farklı hiçbir şey yokmuş gibi elini çekmedi.

Sonra bir de mevzu sanki çok gereksizmiş gibi ilgisini üstümden çekip boştaki eliyle cebinden telefonunu çıkardı.

Telefonla birini arayıp arabasını istetti. Bu sırada geri çekilmek istediğimde *yanımdan ayrılma* der gibi bileğimi kavradı. İkimizi de gölgeliğe çekerken kafamda bir sürü olasılık canlanıyordu.

Onu en son bıraktığımda haritayı aradığım için bile şüphelenen bir adam vardı. Şimdi ise sanki eski Ezra'ydı hatta eski bile değildi.

Eski Ezra birkaç istisna hariç temas etmemeye özellikle dikkat ederdi.

Telefonu kapattığı anda, "Zor değil ya iki cümle fazla kurup açıklama yapmak," dedim sitem edercesine. "İnan ki zor değil."

Sonunda gözlüğünü çıkardı. Çelik mavisi gözlerini gördüğüm ilk anda değişikliği fark edip dondum.

Yapma, dedim içimden. *Yapma, bana bir daha böyle bakarsan toparlayamam.*

Eskisi gibiydi bakışları hatta eskisinden bin beterdi.

Merhamet, şefkat, özlem ve hatta hasret ile birlikte ona kapıldığım bütün duygular bir araya toplanmıştı.

O kadar yoğundu ki elimi ağır ağır tuttuğunda sesimi bile çıkaramadım. Avuçlarımız birbirine değdiği anda yüreğim ağzına kadar doldu.

Annemin mezarında bıraktığım ümidim sanki yeniden dirilecek gibi oldu.

Ben üniversiteye gideceğim yaz elimi ilk kez bile isteye tuttuğu, sonra da sımsıkı sarıldığı an canlandı aklımda. Dudağının kenarında kocaman bir yarayla ben ahırda Leyla'yı tararken yanıma gelmişti. Avucuma bıraktığı kolye yakut taşlarla bezeli bir Anka Kuşu'ydu. Ona ne olduğuna dair sorularımın hiçbirine cevap vermemiş, kolyeyi tutan elimi sıkı sıkı tutarken bana sarılmıştı.

Yaralı hatta dayak yiyen o olmasına rağmen kendimi dünyanın en güvenilir yerinde hissetmiştim. Şakağıma minik bir buse kondurmuştu. *Nasıl bırakayım,* demişti sonra. *Nasıl bırakayım, baba?*

Ve gitmişti.

Daha sonra babasıyla kavga ettiğini, Zeyd amcanın yaptığı mücevheri bana yaptığını öğrenince onu yaşına bakmadan fena hâlde dövdüğünü öğrenmiştim.

Üstelik çoktan karşılık verebilecek yaşta olmasına rağmen yine de babasına karşılık vermemişti. Şimdiki adam ise çekinmeden parmaklarımızı birbirine geçirdi.

Sanki hiçbir şey yapmıyormuş gibi, "Sen kendi aracınla mı geldin?" diye sordu ya sanki çıldıracakmışım gibi hissettim. Kafamı allak bullak etmişti. Beni ise mahvetmişti.

Bu yüzden tepem attı. "Mata Hari'ye ben de geleceğim," dedim çıkışırcasına.

Sonra elimi ondan kurtarmaya çalıştım. "Gelmeyeceksin," dedi direkt. Sanki bir şey emredilince tersini yapasım geldiğini bilmiyormuş gibi. Sanki inadıma hiç şahit olmamış gibi. Sonra uyarırcasına elimi sıktı. Yine de bırakmadı.

Ben ise, "Geleceğim," dedim inatla. "Bakalım kimmiş bu Zake Rinaldi."

Sabır dilenircesine iç çekti. Sonra bana doğru eğildi. "Adamın bir sıkımlık canı var, iki..."

İki gözüm.

Ne söyleyeceğini fark ettim. O da fark etti. Sonra, "Firuze," diye tamamladı cümlesini ama ben kendime engel olamadım. Dudaklarım istemsizce yukarı kıvrıldı.

Bunca zaman sonra ondan bu hitabı duymanın heyecanı sardı dört bir yanımı. Yüreğim söyleme ihtimaline bile sevinecek kadar mutluluk fakiriydi.

Bakışları gülüşüme kayarken, "Yani?" dedim üstüne giderek.

Gözleri tekrar gözlerime değdi. Bu sefer bakışları ızdırap doluydu. Sanki ona acı çektiren bendim.

"Beni sebebi etme!" derken bu ızdırap sesine bile yansımıştı.

Ben ise üstüne gittikçe elimi tutmasının etkisine rağmen eğlenmeye başlıyordum. "Eliniz ne zamandan beri taşları bırakıp silah tutar oldu, Üzeyir Bey?" dedim.

Arjin haricinde kimse ona böyle seslenmezdi. Bana ise her zaman çok mahrem gelirdi. Sanki ancak onunla evlenirsem öyle seslenebilirmişim gibiydi.

O da fark etmişti, bu yüzden kısa bir süre duraksadı. Sonra, "Ailemi korumam gerektiği günden beri," diyerek sorumu dürüst bir şekilde cevapladı.

Belliydi, bu cevabın onda çok daha derin bir manası vardı ama ben o kadar çok kendi dertlerime gömülmüş durumdaydım ki sorgulamak istemedim.

İkimiz de manastırın bahçesinde, gölgeliğin altında duruyorduk. Benim gitmem ve haritayı araştırmam lazımdı. Onun ise her zaman işleri vardı fakat hiç gidecekmiş gibi bir hâli yoktu.

Tekrar elimi çekmeye çalıştığımda bu sefer sanki gitmemi istemiyormuşçasına başka bir konu açarak beni şaşırttı. "Dildar nasıl?" dedi.

Anında gerçekliğe döndüm.

Dildar için buradaydım. Yoksa çoktan şu an Prag'daydık. Kardeşim burada kalma pahasına canına kıymaya kalkmıştı. "İyi," dedim daha yeni sanki ona deli gibi yükselmemişim gibi soğuk bir sesle. Bu sefer elimi çektiğimde elimin sırtını sanki ona sarılıyormuş gibi beline doğru yasladı.

Görünen o ki gerçekliğe dönen tek kişi bendim. Yine de ses tonu yumuşadı. "Çizim yeteneğini biliyorum. Asaf bana hepsini gösterdi." Bakışlarındaki merhamet Dildar içindi. "Bir gün mücevher tasarlamaya merakı olursa söyle ona, işi hazır. Eğer başka bir yerden başlamak istiyorsa yine yardım ederim."

Boğazıma aniden oturan düğüme de neredeyse ağlayacak olmama da hazırlıklı değildim. Biz birlikte büyürken ben nasıl Asaf'a düşkünsem o da o kadar Dildar'a düşkündü. Şimdi onun için acı çektiğini görmek beni annemin mezarındayken bile ağlamamışken ağlatacak hâle getirdi.

"Teşekkür ederim," dedim boğazıma oturan yumruyu yansıtmamaya çalışarak.

Yine de duygusallaştığımı anladı. Kısa bir sessizlik girdi aramıza. Her ne kadar bilinmezlik olsa da bu bilinmezlikte bile huzur vardı.

Bugün muhtemelen kelime dağarcığına ekstra ekleme yapmıştı çünkü yine konuşan o oldu. "Peki, sen buraya neden geldin?" dediğinde ise sorgulanma sırası ne yazık ki bana gelmişti.

David'den aldığı istihbarata dayanarak buraya geleceğimi çoktan biliyor olmalıydı. Bu yüzden yalan söylemek yerine susmayı tercih etmeye çalıştım.

O ise ağır ağır gülümsedi. Bu gülümseme beni neredeyse canımdan edecekti. O kadar uzun zamandır onu gülümserken görmemiştim ki hızından elimi kalbimin üstüne bastırmak istedim.

"Hani uzun açıklamaların, Firuze Arjin Hanım?" dedi nadiren kullandığım ikinci ismimi de kullanarak. Benimle flört mü ediyordu yoksa sadece çarpık bir klonu mu karşıma çıkmıştı, anlayamıyordum.

Böyle anlar bir tuzaktı ama ben ne yazık ki tuzağı fark etsem de sessiz kalacak taraf değildim. "Efrem amcayı ziyarete geldim," dedim gerçeğe en yakın cevabı vererek.

Efrem amca demişken adamı da bir daha ortalıkta görmemiştim. Sanki Zake Rinaldi'yi görünce ortadan kaybolmuştu. Dikkatim dağıldığı için Ezra'nın ciddileşen yüz ifadesini kaçırdım. Onun, "Yalancı Firuze!" demesine karşılık ise hazırlıksızdım.

İnsanın kendini defalarca yaraladığı yere biri sadece dokunsa o yara bin katı acıtırdı çünkü o yara sahibi tarafından zaten can yakmak için tasarlanmıştı.

Benim için bu yara kendime defalarca söylediğim *yalancı* sözüydü. Bunu ondan duymak o yaraya hançer saplamakla eş değerdi.

Elimi bu sefer şiddetle çektim. "Bırak!" dedim öfkeyle. "Yalancı değilim ben."

Kendimi savunurcasına ellerimi bedenime sardım. O ise üzerime gelmeye devam etti. "Vaftiz örtüsü ve tekerleme için buraya geldin," dedi.

Suçlamıyordu, biliyordu ve bildiği hâlde burada elimi tutmuştu. "Sen ne..." diye kekelerken sözümü kesti.

Benim aksime o her zamanki sakin taraftı. "David," dedi.

Tabii ki David'di ama David *tekerlemeyi* bilmiyordu. O ise biliyordu. Bilmesine rağmen bu sefer bakışlarında şüphe yoktu. Yine de kararlılıkla üstüme gelmeye devam etti. "Ben istemezsem burada bir adım atamazsın, Firuze," dedi.

Haklıydı ama onun haklı olduğu kadar benim de pis bir huyum vardı. "Yapma bunu," dedim bile bile kışkırttığı hâlde tuzağına düşerek. "Şimdi inadına şehri adım adım turlayasım var."

Yapardım, biliyordu. Bunu bilerek dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı. Eli bana doğru uzandı. Bu sefer tesadüfen değil de sanki uzun zaman sonra ilk defa bir mücevhere dokunuyormuşçasına saçlarımı okşadı. Parmak uçları sadece saçlarıma değerken bile kendimi ona doğru çekiliyormuşum gibi hissettim.

"Ben de zaten hiçbir zaman sana kıyamadım."

Sesinde öyle ağır bir his vardı ki o iç çekip bana bakarken ben ise kendimi ziyadesiyle suçlu hissettim.

Ben o kıymeti hak edecek kadın değildim.

"Ama kurcalamaman gereken bazı sınırlar var," dedi. Sonra ağır ağır geri çekildi. "Yoksa yanarsın," derken bu son uyarısı gibiydi. "Ben de çare olamam."

Bu uyarısı boş bir tehdit değildi. Gerçek bir uyarıydı. Üstelik görünen o ki bir şeyler bilmesine rağmen beni suçlamak yerine uyarmayı seçmişti. Sonra gitti ama ben uzun bir süre boyunca onu düşünmeye devam ettim.

Sonra Efrem amcayı bulamayıp rahatsızlandığını öğrendiğimde anladım. Belki buraya tesadüfen gelmişti ama bundan sonra atacağım her adımda gölgesini hissedecektim.

Cevabını bulamadığım tek soru ise ihanet ihtimaline rağmen neden bana öyle davrandığıydı. Ezra oyun oynayacak adam değildi. Hislerini uzun süre boyunca susarak belli etmişti ama yine de her seferinde gösterirdi.

Şimdi olan ise normal değildi. Yüreğim için hiç normal değildi.

14

HAVLİT

"Ayıttı ol peri bir gün düşüne girüren bir şeb,
Sevincimden nice yıllar geçipdür görmedim uyku."

"Sevgili, 'Bir gece rüyana gireceğim,' dediğinden beri
heyecandan gözüme uyku girmiyor."

-Zatî

14. GÜN

Dildar için uzun zamandır hayat onu hep bir seyirci gibi hissettiriyordu. Kendi hayatında bile bir figüran gibi yalnızca günleri takip ediyordu. Sosyal medyada aktifti. Kendine orada bir çevre edinmiş ve kitaplara, dizilere yaptığı dijital çizimlerle bir müşteri portföyü oluşturmuştu ama bu onun için sadece hobi gibiydi.

Günlerini boş geçirmemek için kendince bir çıkış yolu bulmuştu lakin son zamanlarda özellikle de ablası gelmeden önce bu da yetmemeye başlamıştı. Artık dışarı çıkmak ve eskisi gibi gezmek, Asaf'la birlikte köylere hayvan bakmaya gitmek ve her şeyin başlamasına sebep olan ata binme isteğini tekrar gerçekleştirmek istiyordu.

Bu tutsaklık bitsin istiyordu. İntihara kalkışmasının altında birçok sebep vardı. Bunlardan en büyüğü ise ablasının yaşama enerjisinin buraya her geldiğinde daha da tükendiğini fark etmesiydi. Özellikle bu son gelişinde Ezra ile karşılaşması onu mahvetmişti.

Ablası bu acıyı neşeli gülümsemeler, hoş sohbetler ve insanları kendine pervane ettiği laf cambazlıklarının ardına saklardı ama Dildar onun her anına şahitlik etmiş olduğu için gerçek duygularını açık bir kitap gibi okuyabiliyordu.

Mutsuz olduğunu biliyordu, kendi hayatı için pes ettiğini biliyordu ve bütün bunların suçlusunu kendisi olarak görüyordu.

Üstelik o ortadan kalksa ablasının sırtındaki yük azaldığı gibi hiçbir işe yaramadığı için kimse de hayatından bir şey kaybetmezdi ama sonra intihar edeceği sırada ablası yanına gelmiş, öyle bir kararlılıkla onun peşinden gideceğini göstermişti ki Dildar atlamaya cesaret edememişti.

Üstelik onun için ona tecavüz eden adamı bile öldürmüştü.

Ablası çoktan en büyük yükü sırtına almıştı. Bu yüzden karşısına geçip oturduğunda ve ona artık sosyalleşmesi gerektiğini söylediğinde Dildar'ın aklından geçen tek şey hazırlanmaktı.

Savaşmak için hazırlanmak ve güçlenmek zorundaydı. Tabii, buna nereden başlayacağını bilse her şey çok daha iyi olacaktı. O günden beri sanki vücudu aşırı adrenalin sonrasında çöküşe geçmişti. Yine tüm gün yatağından çıkmama isteği onun ağır bir depresyon sürecine girmek üzere olduğunun göstergesiydi.

Yanında kim kalırsa kalsın, ona dikkatli gözlerle bakıyordu ama onun şu an kafasından doğru düzgün hiçbir şey geçmiyordu. Sadece canını sıkan bir şey vardı, o da dışarıya bakan pencereden sürekli yavru kedilerin ağlama seslerini duyuyor olmasıydı.

En sonunda artık canına tak edince üstüne bir eşofman takımı geçirip koltuk değneğini de alarak dışarı çıkmıştı. Kapıda artık gardiyanı olan ablasıyla karşılaştı. "Nereye gidiyorsun, Dildar?" diye sordu.

Kehribar rengi gözlerinde şüpheyi görmek Dildar'ın canını yakıyordu ama bunu kendine o yapmıştı.

"Dünden beri penceremin aşağısından yavru kedi sesleri geliyor," dedi. "Sen duymadın ama Sahra abla da duydu. Sadece onun da gitmeye fırsatı olmadı sanırım çünkü yine ağlama sesleri geliyor." Sahra'nın fırsattan daha çok başında beklemekten zamanı olmamıştı. "Ona bakmaya gideceğim."

Firuze anladığını belirten bir baş onayı verdi. Sonra tabii ki de "Ben de geleyim..." dedi. Dildar bu tepkiyi bildiğinden sadece ablasının yüzüne baktı ve yürümeye başladı.

Neyse ki artık ona yardım etmeye çalışmıyordu. Dildar'ı en çok rencide eden şey buydu. Kendi başına yürümeyi öğrenmişti. Yorulsa da başkasına ihtiyacı yoktu.

Aşağı inip her iki konağın da ortak alanı olan bahçeye geçti. Tam odasının altında ise bir kutu buldu.

Kutunun içerisindeki üç yavru kedi bir aylık ya vardı ya yoktu. Ablası uzaktan ona bakarken aklında annesi canlandı.

Eskiden Asaf yüzünden Saruhan evi çeşitli hayvanlara ev sahipliği yaparken annesi de sokakta ne kadar yaralı, yardıma muhtaç ve engelli kedi varsa hepsini

toplayıp bakardı. İyileşebileni iyileştirip yollar, iyileşemeyene ise kışın mutlaka bahçede yuvalar yapardı.

Şimdi o yuvaların hepsi toplatılmıştı. Avluda ise hiç kedi görmüyordu. Sanki hepsi artık annesinin öldüğünü biliyorlardı. Bu yüzden kedileri görünce hemencecik gözleri doluverdi.

Eğilmek çok acı verse de koltuk değneğine yaslanarak elinden geldiğince diz çöktü. Üç yavru da birbirlerine sarılmış, ağlıyordu. Birisi tamamen siyahtı, diğeri siyah beyazdı, en sonuncusu ise sanki mürekkep bitmiş gibi tamamen beyazdı. Birinin başını okşarken, "Sizin anneniz nerede?" diye sordu şefkatle.

Sonra ardından gelen ayak seslerini duydu. Kafasını kaldırdığında eski arkadaşıyla göz göze geldi. Asaf, "Dün araba çarptı," dedi hüzünlü bir sesle. "Maalesef kurtaramadık."

Asaf o günden beri hep etrafındaydı ama bir kere bile konuşma girişiminde bulunmamıştı. Büyümüştü, artık abileri gibi omuzları geniş ve en az onlar kadar uzundu ama yüzünde ve o güzel kahverengi gözlerinde çocuksu bir merhamet vardı.

Dildar kediler konusunda annesinden sonra en çok ona güveneceğini bildiğinden, "Peki bu yavrular?" diye sordu.

Asaf kedileri değil de Dildar'ı ürkütmekten korkarak tedirgin bir şekilde gülümsedi. "Birinin iki saatte bir düzenli olarak bakması gerekiyor çünkü daha tuvaletlerini yapmayı bile bilmiyorlar."

Dildar başını eğip minik yavrulara baktı. Daha doğru düzgün yürümeyi bile bilmiyorlardı. Birini avucuna alınca önce ağladı, sonra parmağını bulup emmeye başladı. Bu Dildar'ın uzun zaman sonra ilk defa kalbinin ısınmasına sebep oldu.

Asaf'a bakmadan, "Yerin yok mu?" diye sordu. Gözünü elindeki yavru kediden ayıramıyordu. Simsiyah olmasına rağmen alnında bir tutam beyaz tüy vardı.

Asaf onu rahatsız etmeyecek bir mesafede durup diz çöktü. Sonra ona baktı. "Olsaydı alacağımı biliyorsun, Dildar," dedi.

Tekrar göz göze geldiler. Asaf duygularını hiç saklayamazdı. Onu özlediğini o kadar belli edercesine bakıyordu ki Dildar'ın hissizleşmeye başlayan kalbi sızladı.

Bir süre Asaf'ın elindeki kutudan süt tozunu biberona döküşünü ve kediler için hazırlamasını izledi. İlk yavruyu besledikten sonra poposunu nazikçe silerek tuvaletini yaptırmasını izlerken kaldırıma oturdu.

Ablası ileride onlara bakarken telefonla konuşuyordu. Kaldırıma çökünce kaşları çatılmıştı ama umurunda değildi. Daha önce de annesinin kedi baktığını görmüştü ama o zamanlar ilgisini çekmiyordu.

Şimdi ise ikinci besleme için Asaf'tan izin alırken çok hevesliydi. Siyah beyaz yavruyu kendisi beslerken ise neredeyse ağlayacak hâle geldi çünkü kendini uzun zaman sonra ilk defa iyi hissediyordu.

Yardıma muhtaç bir canlıyı beslemiş, ona yardım etmişti. Asaf üçünün de tuvaletlerini yapmasına yardım ettikten sonra bir süre sessizce onları izlediler.

Dildar sonunda ona döndüğünde Asaf'ın yavru kedileri değil de onu izliyor olması duraksamasına sebep oldu.

Asaf'ı kendinden bilerek uzaklaştırmamıştı aslında. Ondan korktuğundan da değildi çünkü ahırda ilk seslendiği kişi oydu fakat korkmuştu. Asaf bir *Saruhan* olsa da nahif bir çocuktu. Çok rahat bir şekilde kullanılabilirdi ve Dildar için bir tehdit hâline getirilmesi çok kolaydı.

Bu yüzden ondan uzak kalmayı tercih etmişti. Şimdi ise hiçbir kaçışın manası yoktu. Ona hafifçe gülümsediğinde Asaf da gülümsedi.

Dildar çocukluk arkadaşının gamzelerinin olduğunu bile unutmuştu. Üstelik bu gamzeler artık onu çocuksu değil, yakışıklı bir adam gibi gösteriyordu.

O böyle güzelce büyümüşken Dildar kendini yanında çok çirkin hissetti ama yine de ona bunu çaktırmadı. "Odamda baksam sürekli böyle ağlarlar mı?" diye sordu.

Asaf'ın bu soru karşısında gözleri parıldadı. "Bende minik bir çadır var," dedi. "Sıcak su torbası da ayarlarım."

Dildar'ın kaşları çatıldı. "Bu sıcakta üşüyorlar mı?" diye sordu. Gölgede olmalarına rağmen Dildar terlemişti.

Asaf malzemeleri toplarken kısa bir an ona baktı. "Unutmuşsun..." dedi sonra. Oysa daha önce de annesiyle birlikte üçünün yavru kedi bakmışlığı vardı.

"Annem bakardı, biz oynardık," dedi bu yüzden. Asaf bir şey söylemedi. Malzemelerini topladıktan sonra çekingen bir şekilde elini uzattı.

Dildar normalde ona yardım edilmesine gıcık olsa da bunun bir barış adımı olduğunu biliyordu. Üstelik temasa karşılık tavrını da ortaya koyacak bir hareketti.

Eğer ki Asaf'ın elini tutmazsa Asaf ondan her zaman uzak duracaktı.

Dildar ise artık kendisine farklı, dikkat edilmesi gereken biriymiş gibi davranılmasını istemiyordu. Bu yüzden o eli tuttu. Asaf onu nazik bir şekilde kaldırdı. Sonra da bir kolunda yavru kedilerin kutusunu, diğerinde ise malzemeleri taşımaya başladı.

Ablası tam o sırada müvekkiliyle konuşmasını bitirmişti. Asaf ve elindeki kutulara, sonra da Dildar'a baktı.

En nihayetinde bilgi almak için, "Ne oldu?" diye sordu.

Dildar ablasının ikna olacağını bilse de hüzünlü bir sesle, "Abla, anneleri ölmüş," dedi. "Kendi başlarına kalırlarsa ölecekler."

İşin riskli kısmı alacağı sorumluluktu. Bunu ise kararlı bir şekilde, "Ben bakacağım," diyerek yaptı.

Ablası eğilip kutunun içindeki yavrulara baktı. Sonra da birine nazikçe dokunarak gülümsedi. Kedilerden biri yine ağlar gibi miyavlamaya başlayınca, "Odanda sıkıntı olmaz mı?" dedi.

Asaf bu soruya cevap verdi: "Savunmasız oldukları için öldürülme ihtimalleri yüksek, Firuze abla."

Ablasının kaşları kısa bir an durumu değerlendirircesine çatıldı. Sonra Asaf'a döndü. "Dildar tek başına bakamaz," dedi. "Sen yardıma gelecek misin?"

Asaf'ın dudakları yukarı kıvrılır gibi olsa da kendisini tuttu. "Gelirim, Firuze abla," dedi. "Mutlaka yardım ederim."

Firuze de gülümsedi. "E iyi o zaman, gelin odayı hazırlayalım."

Dildar hevesle önden giderken ablasının göz kırpıp dudaklarını kıpırdatarak Asaf'a, "Sen ne fenasın, sen!" dediğini bilmiyordu.

Asaf'ın annesiz kedileri bilerek oraya koyduğundan Dildar'ın haberi olmasa da olurdu. Asaf kendini deli gibi sırıtmamak için tutmak zorundaydı. Eğer onu da başarırsa sonunda en yakın arkadaşına tekrar yaklaşmak için bir yol bulmuş olacaktı.

Sonunda Dildar yine onunla konuşacaktı. Tıpkı eskisi gibi hep birlikte olacaklardı.

Üç gün sonra hayatımızdaki tek gelişme artık evde sürekli ilgi odağı olan yavru kedilerdi. Yeşim sürekli başlarındaydı.

Asaf sık sık kontrole geliyordu ve Dildar da tüm odağını bu minik yavrulara vermişti. Beni ise kardeşimi mutlu eden her şey keyiflendirirdi. Bu yüzden geceleri iki saatte bir uyanıp yavruları beslesek de hiç sesimi çıkarmıyordum.

Yine de günler geçiyor, zaman daralıyordu. Bugün itibariyle her şeyin ortaya çıkması için yirmi altı günüm kalmıştı ve ben doğru düzgün bir gelişme katedememiştim. Efrem amca rahatsızlandığı için bana dönmüyordu.

Kardeşim iyileşmekle meşguldü. Abim ise Dildar bu hâldeyken hayatta tatile gitmezdi. Bu yüzden önümdeki tek fırsatı -bir tuzak olsa da- ne yazık ki değerlendirmeye karar vermiştim.

Mata Hari'ye gidiyorduk. Hanzade'nin kaçırıldığını düşündüğümüz gün Sahra da karakola gitmiş ve orada Nalan'la karşılaşmıştı.

Kadın kocası yüzünden tutuklanmak üzereyken Sahra onu kurtarmıştı. O zamandan beri Nalan her gün arıyor ve Sahra'ya teşekkür ediyordu. Sahra

normalde bu durumdan hoşlanmazdı ama kadın teşekkür için onu yemeğe davet ettiğinde bu durumdan istifade etmemiz kaçınılmazdı.

Sahra, kadını bizi Mata Hari'ye davet etmesi için manipüle etmişti. Biz de şimdi ona hazırlanıyorduk.

Dildar bugün Ayşe'yle birlikteydi. Üstelik Asaf da birazdan buraya damlardı. Bu yüzden içim rahattı.

Bordo, kalın askılı bir elbise giymiştim. Ben altın kadınıydım ama Şahmeran'ın teması gümüştü. Bu yüzden boynumda yılan figürlü, gözleri yakut taşlı bir kolye vardı. Kulaklarıma sallantılı elmas küpeler takmış, saçımı ise uzun zaman sonra ilk defa açık bırakmıştım.

Sahra ise bu tarz mekânlarda siyah giymeyi tercih ederdi. Bu sefer sadece şalını bordo tercih etmişti.

O şalını yaparken, "Ezra'nın tavrı beni ümitlendirdi," dedi. "Şüphelenmiş olmasına rağmen sana kötü davranmamış."

Her ne kadar o günkü tavrını hiçbir yere oturtamasam da umut edemiyordum. Hiçbir şey hızla çözülecek kadar basit değildi.

"Risk alamam," dedim.

Sahra dönüp bana baktı. Yeşil gözlerindeki bakış hiç hoşuma gitmedi çünkü hayatımda Ezra'dan sonra gördüğüm en doğrucu Davut tam olarak karşımdaydı. "Eğer Ezra gitmezse ve senin bu bilmecenden de bir şey çıkmazsa risk almak zorunda kalacaksın," dedi.

"Biliyorum."

İşte o doğru yine karşıma gelmişti. Bilmek şu an yalnızca çıkmazda hissettiriyordu. Bu yüzden bu ihtimali en sona saklıyordum.

Birlikte yine Ayşe'nin arabasını aldık. Mekân Midyat'ın biraz dışında kalsa da önünde sayısız lüks araç vardı. Aracı park ederken Sahra telefonu eline aldı.

Bu sırada yüzünde gergin bir ifade vardı. "Masum bir insanı yönlendirdiğimde hala günaha girmişim gibi hissediyorum," dedi.

Ben böyle düşünmüyordum. İsteseydim Mata Hari'ye defalarca gelirdim ama Bedran'a ve abisi yüzünden bana kin dolu olmasına katlanamadığım için tercih etmemiştim.

Bir de o yaşadığım tuhaf tecrübe de vardı.

"Onun kötülüğü için herhangi bir şey yapmıyoruz," dedim. "Üstelik sadece bizi davet etti."

Sahra dönüp bana baktı. "Sen zaten davetlisin, unuttun mu?" dedi.

Zake Rinaldi'nin o kibirli yüzünü hatırlayınca yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. "Direkt meydan okuyacak kadar aptal değilim," dedim. Eğer davetini kabul etseydim belki daha fazla şey öğrenirdim ama yine de bu almak istediğim bir risk değildi. Başımda yeterince bela vardı.

Bir yenisini daha eklemek istemiyordum. "Sadece merak ediyorum," dedim. "O adam kimdi ve beni nereden tanıyordu?"

Sahra telefonu kulağına götürmeden önce, "Belki de seni tanımıyordur," dedi ve istemsizce gerildim.

Adamın tavırlarına göre düşmanımı tanıma ihtimali daha yüksekti.

Nalan, Sahra'yla konuşmasından sonra bizi arka kapıya yönlendirdiğinde ilk etapta şüphelenmedim. Belki de bizimle orada buluşacak diye düşündüm ama üstünde trençkotla, 1920'lerin parmak dalgasıyla şekillendirilmiş saçlarıyla onu bulduğumuzda Sahra ile kısa bir an birbirimize baktık.

Mata Hari gerçek hayatta kendini doğulu bir prenses olarak tanıtan Hollandalı bir sanatçıydı. Çifte ajanlıkla suçlandığı için Fransa'da idam edilmişti. Bu mekânın bir ajanın ismini almış olması bile aslında tehlikeli olabileceğine işaret ediyordu.

Bizi arka kapıdan hiçbir güvenlik prosedüründen geçirmeden içeri aldı ki bu da ikinci şüphemdi çünkü Bedran'ın dev gibi bodyguardlardan oluşan bir koruma ekibi olduğunu biliyordum.

Bir yılanın kuyruğunun dolandığı, bordo, kadife kaplı bir koridordu burası. Daha içeri girer girmez göğsümün üstünde tuhaf bir baskı hissettim.

İçerisi tatlı meyve gibi kokuyordu ama yine de bu meyve sarhoş edici cinstendi. Nalan, "Hepimizin odaları ve bir kulisi var. Sizi oraya alacağım," dediğinde şüphelerim artık sayısızdı.

Sanırım Bedran'ın bizim niyetimize karşı bir planı vardı.

Nalan, Sahra'nın elini tutarken, "Kızlar da sizin geleceğinizin haberini aldı. Pakize abla da izin verdi. Bedran Bey genelde oraya girmez," diyerek ikna edici bir biçimde konuşuyordu.

Yine de hoşnutsuzluğumu saklamadım. "Biz yemek yiyeceğimizi zannediyorduk," dedim.

Nalan siyah bir kapının önünde durdu. Üstündeki gümüş işlemeyle tasvir edilmiş şahmeran, kırmızı bir elmayı yemek üzere ağzını açmıştı.

Heyecanla gülümsedi. "Böylesi daha heyecanlı, değil mi?" dedi ve kapıyı açtı.

Buram buram tuzak kokusu alarak Sahra'yla kısa bir süre birbirimize baktık. Yine de içeri girmemizin tek sebebi birbirimizi kollayacak olmamızdı.

İçeri girdiğimde burnuma çarpan yoğun kokuyla birlikte kısa bir an nefesim kesildi. Bu koku her neyse muhteşemdi ama bundan daha muhteşem olan içerideki kadınlardı.

Büyük aynalar, geniş bar, orta masada çeşit çeşit içecekler, tavandan sarkan envaiçeşit çiçekler ile burası cennetteki hurileri temsilen yapılmış gibiydi. Arkada ahşaba oyulmuş ağaç ve ona uzanan kadını gördüğümde buranın Bedran'ın fikri olduğuna adım gibi emindim.

Yine de büyüleyiciydi.

Ekipteki kadınlardan kimisi tül peçeli bir çöl prensesi gibi giyinmişken, kimisin üstünde 1920'lerdeki sahne kızlarının ışıltılı kostümü vardı. Bunlar masum olan kısımdı. Bazısının üstünde hâlâ sabahlık olsa da fantezi gecelik tarzındaki kostümler istemsizce gözüme çarptı. Bir tanesinin üstü ipek geceliğe rağmen tamamen açıktaydı.

Göğüs uçlarında yılan uçlu pirsingleri gördüğüm anda Sahra'ya baktım.

Sahra mevzuyu benden erken çaktığı için önüne bakıyordu ama ben arsızca herkesi süzdüm. Karşılığında onlar da beni incelediler.

Bu bakışlardan bazısı yabancı, bazısı hoş bir selam gibiydi.

İlerlerken Şevval'i de gördüm. Beyazsu'da konuştukları göğüslerini cömertçe sergileyen kırmızı, dantelli bir elbise giymişti. Yırtmacından gül desenli jartiyeri gözüküyordu.

Ağaç motifinin önündeki siyah, kadife kaplı tahtta Pakize'yi gördüm. Diğerlerinden yaşça büyük olan kadın, taşlarla kaplı sigara tutucu yüzüğüyle sigara içiyordu. O da diğer kızlar gibi bu ekibin içinde miydi, bilmiyordum ama üstünde tıpkı Şevval gibi kırmızı bir elbise vardı. Saçları ise tepesinde toplanmıştı.

Beni gördüğü anda yüzündeki ciddi ifade bozuldu. Genişçe gülümsedi. "Merhaba, Firuze."

Gidip ona sarıldım. "Merhaba, Pakize Sultan."

Ondan gelen kiraz kokusu buradaki sarhoş edici kokuya nazaran daha tanıdıktı. Sahra ile daha sıkı sarıldı. Sanki olanları o da duymuş gibi bir hâli vardı.

Bizi ağırlamak için kızlardan koltuklar istediğinde hemen ayarlandı. Kızlardan ise bir tek Nalan yanımıza oturdu. Pakize'nin keskin, siyah gözleri bana doğru çevrildi. "Kapıdan değil, bacadan geldiğine göre bir sırrı öğrenmeyi murat edersin," dedi.

Ona karşı kötü bir hissim yoktu ama bu tavrı hoşuma gitmemişti. "Biz yemek yiyeceğimizi zannediyorduk," dedim.

Sigarasından derin bir nefes çekti. Üflerken, "Öyle mi?" dedi.

Sinir katsayım gittikçe yükseliyordu. Nalan yanımızda oturuyor olmasına rağmen ona sormadan, "Öyle," dedim. "Değilse bile sen niye bizi kabul ettin?"

Başıyla Nalan'ı işaret etti. "Kardeşimi iki kere kurtardınız," dedi. Bakışları Sahra ile benim aramda gidip geldi. "Burada birbirimizi kollarız ve dışarıda bizi koruyanı da asla unutmayız."

Yine de bir kere huylanmıştım. Bu yüzden kartlarımı açık oynadım. "Peki, Bedran'ın bu durumdan haberi var mı?" dedim.

Gülümsedi. "Olsun ister misin?"

Aynı meydan okuyan gülümseme bende de belirdi. "Benimle oynama, Pakize," dedim. "Ben sevmem oyunları."

Nasıl buraya kadar geldiysem aynı şekilde kalkıp giderdim. Mata Hari hiçbir zaman benim ilgi alanımda değildi.

Yine de o bizim hakkımızda çıkarımlarda bulunmaya devam etti. "Sen Ezra'yı, sen ise Mata Hari'yi merak ettiğinden geldin," dedi. Sonra bakışları Sahra'da kaldı. "Bedran'a kapılmayacak kadar akıllı olduğun da belli. Sadece burada ne döndüğünü bilmek istersiniz."

"Ya patronunun düşmanıysak?" dedim.

Bu sefer gülümsemesi sahiciydi. "Ezra Bey düşmanına âşık olmuş. Ben ise kavuşmalarını murat ederim derim," dedi.

Kaşlarım çatıldı. "Ezra mı senin patronun?" dedim.

Omuz silkti. Bu konuşma hoşlaşmayacağım kadar şüphelerle doluydu. Bu yüzden kalkmaya karar verdim.

O ise ben kalkınca bana doğru uzandı. "Lütfen kalın, Firuze!" dedi elimi tutarak. "Sizi buraya davet eden bendim. Rahatça sohbet etmek istedim ama eski huylar kolayca değişmiyor." Beni tekrar oturtmak ister gibi aşağıya çekti. "Asıl niyetinizi öğrenmezsem içim rahat etmezdi."

Sebebi inandırıcı olmasa da kısa bir an Sahra'ya baktığımda onun başını sallamasıyla tekrar oturdum. Sanırım bir kere gelmişken ne olacağını görmek istiyordu.

Neyse ki bundan sonra Pakize bir daha hiçbir şeyin imasını yapmadı. Önümüze bazı yiyecek ve içecekler getirildi.

Kızlar gelip gidiyor, selam veriyordu ama her birinin kokusuyla birlikte kendimi apayrı bir hissiyata bürünmüş hissediyordum. Hatta sarışın, peri gibi bir kız yanımızdan ayrıldığında geçmişin hissiyatı ile neredeyse ağlayacaktım.

En sonunda dayanamayıp bunu sordum. Pakize ise bunu, "Koku bizim insanları kendimize çekmemizin ilk yoludur," diyerek açıkladı. "Kokular çağrışım yapar. Bu çağrışımlar ise duygu yönetimi için bizim araçlarımızdan biridir."

Sahra, "Siz gösteri dışında tam olarak ne yapıyorsunuz?" dedi. "Kulübün cinsellikle bir bağlantısı var mı ya da siz buna dair bir iş yapıyor musunuz?"

Yüzünde yargılayan herhangi bir ifade yoktu. O sadece burada kadınları riske atacak bir durum yaşanıp yaşanmadığını merak ediyordu.

Pakize ayağa kalktı. "Mata Hari hiçbir zaman cinsel bir kulüp olmadı," dedi. "Biz şehveti tıpkı diğer duygular gibi yalnızca araç olarak kullanırız. Kızlar özgür iradesiyle biriyle sevişmek isterse kimse engel olmaz ama genelde müşteriler buradan sadece aşk sarhoşu olarak ayrılırlar."

Sadece özel bir kulüpmüş gibi anlatılan yer için her şey fazlasıyla gizemliydi. Sonra bize, "Gelin benimle," dedi.

Onunla birlikte arka odaya geçtik. Buradaki buhurdanlıklardan farklı kokular geliyordu. Yüzlerce şişe vardı. Arkadaki minik bir havuzda su kaynıyordu.

Buradaki nem ve koku o kadar yoğundu ki ilk hissettiğim baş ağrısıydı. Sonra yavaş yavaş alıştım. Kızların şen kahkahaları ardımızdan gelirken şişeleri göstererek, "Burası kokularımızı hazırladığımız yer," dedi. İlk buhurdanlığa başımı eğdim. O kadar güzel kokuyordu ki kendimi koklamaktan alamadım. "Bu koku ne?" dedim.

Üzerime gelen buhara elimden gelse yüzümü sürebilirdim. O kadar güzel kokuyordu. "Şam gülü, ylang ylang, amber ve birkaç karışım."

Nalan da hemen yanımızdaydı. Bize havuzun hemen yanındaki masayı göstererek, "Burada da ballı, tarçınlı sıcak şarap ve biraz şerbet var," dedi. Sonra bir sürahiyi kaldırdı. "Bu şerbet alkolsüz. Mutlaka tadına bakmalısınız."

Buradaki hiçbir şey normal değildi. Bu yüzden ikimiz de kabul etmedik ama sonra bu odada o kadar çok kokuya baktık ki başım ağrımaya başladı.

Nalan da aynı şerbetten kendine doldurup içerken tekrar ikram etti. Şüphemi fark edince ciddi ciddi üzüldü. "Size zarar getirecek bir şey yapmam, Firuze," dedi. "Her fırsatta bana yardım ettiniz."

Biraz kendime gelmek için şerbeti içtim. Tadı birkaç üzüm çeşidi karıştırılmış gibi yoğundu. Yine de iyi geldiğini hissettim.

Biz koku odasından çıkarken Şevval de kendi kokusunu sürüyordu. Normalde bizimle pek ilgilenmemişti ama bir anda bana doğru döndü. Bu sırada odada yalnızca ben kalmıştım. Diğerleri önden çıkmıştı.

Elindeki eski gülabdanın ince, uzun başlığını bana uzattı. "Bunu denemelisin, sana çok yakışır," dedi.

O kadar çok koku koklamıştı ki koku alma yetimi kaybettiğime emindim fakat kokuyu bana doğru uzattığında burnuma gelen koku ilk buhurdanlıktan aldığımdan katbekat güzeldi.

Üstelik tüylerimi diken diken etmişti. "Ne var içinde?" dedim.

"Sümbülteber en yoğun notasıdır."

Sonra izin almadan kokuyu gerdanıma değdirip yukarı doğru bir çizgi çekti. Bu izinsiz temasından hoşlanmasam da tenim o kadar güzel kokmaya başladı ki sesimi çıkarmadım.

Kokuyu boynumun diğer tarafına da sürerken, "Ne işe yarıyor?" dedim.

Dudakları yukarıya doğru kıvrılırken iki küçük gamze ortaya çıktı. "O gülüş çok tehlikeliydi," dedim.

Geri çekildi. "Merak etme," dedi. "Kadın kendine inanmadıktan sonra hiçbir koku bir adamı bir kadına çekmez." Eğilip boynumu kokladı. "Arzu tene işler," dedi. "Bir adam için en güzel koku yalnızca onun için tahrik olan kadına aittir."

Bu sefer elini uzatıp iki göğsümün arasına hafifçe dokundu. Bakışları arzu doluydu. "Burası kokar!" dedi. "Burası o kadar güzel kokar ki bir kadının iki göğsünün arası adamı cehenneme bile götürür."

Benimle oynadığını bilerek ona doğru bir adım attım. "Benim kimi arzulamamı istiyorsun?" dedim.

Gülümsemesi genişledi. "Biliyorsun," dedi. "O adam seni mahveder, Firuze." Sanki bu ihtimali yalnızca benim yaşayabilecek olmamın kıskançlığını yaşıyor gibiydi.

"Eğer senelerdir yalnızca seni beklediyse içtiği sigara gibi yiyip bitirecektir seni."

Görünen o ki Ezra'yı her fırsatta incelemişti. Onun sigara içişine kadar her şeyi biliyor olması hiç hoşuma gitmedi. Kıskançlığın kesif sancısı midemi ağrıttı ama aynı zamanda bahsettiği ihtimal uzun zamandır hissetmediğim bir arzuyu uyandırmıştı.

Karnımın alt kısmının ısındığını hissettim.

Yine de kıskançlık baskın geldi. "Beni kışkırtma, Şevval!" dedim. "Ben senin çıngırağınla büyüleyeceğin kurbanlarından biri değilim."

Alt dudağını ısırarak geri çekildi. Sonra onunla birlikte ben de odadan çıktım. Yine de peşimi bırakmadı. Görünen o ki hem erkekleri hem de kadınları baştan çıkarmak onun için bir hobiydi.

Benim üzerimde uyguladığı bu muamele ise yalnızca uğraşmak içindi. Bu sefer bütün kızlarla birlikte oturduk. Müzik kapatılmıştı ve artık birçoğu hazırdı.

Hepsinin üzerinde çeşitli kıyafetler vardı. Her biri birbirinden baştan çıkarıcıydı. Nasıl bir sistemleri olduğunu merak ettim. Tam bunu soracağım sırada Şevval konuştu: "Dans eder misin, Firuze?"

Ona ters ters baktım. Bacak bacak üstüne atmış, süt beyaz teni tamamen ortaya çıkmışken Nalan'ın gösterdiği şarabı içiyordu. "Evet, ederim," dedim.

Yine aynı kışkırtıcı gülümsemeyle bana baktı. "Seni *Mimi* ile dans ederken görmeyi çok isterdim," dedi.

Sahra mevzuyu bilmediği için, "Mimi ne?" diye sorduğunda kızların hepsi güldüler.

Nalan, "*Ne* değil de *kim* diyelim biz ona," diyerek durumu açıklamaya başladı. "Eğer o kız ondan bir eşyaymış gibi bahsettiğini duyarsa çok alınır."

Sahra'nın durumu anlamadığı için sorgulayan bakışları bana döndü. Tam ben açıklayacaktım ki bir başka kadın, "Patronumuzun evcil yılanı," diyerek durumu izah etti.

Sahra şaşkın bir şekilde kadına döndü. "Patronunuzun bir yılanı mı var?" dedi.

Pakize kaçıncı olduğunu bilmediğim bir sigara daha yakarken, "Daha çok ona âşık bir yaratığı diyelim," dedi. Sonra kafasını kaldırıp Sahra'ya baktı. "Sahiplenicidir. Bu yüzden patronumuzun eve kadın götürmediğini duymuştum."

Mimi, Saruhan konağına hiç gelmese de daha önce onu görmüştüm çünkü Bedran biz ikimiz üniversitedeyken onu sahiplenmişti. Bir süre sonra onunla yaşayabilmek için nereye gittiyse orada ayrı bir ev tutmaya başlamıştı.

O anın hatırası puslu bir şekilde kafamda canlandı. Bu hissettiğim pus, anının çok geçmiş olmasından değil de burada kaldıkça hissettiğim değişik hislerdendi. Özellikle tenimin ağır ağır alev aldığını hissediyordum. Burnuma gelen kokular çok güzeldi. Burası oldukça ferah bir yerdi ama bir anda sanki tenim bedenime dar gelmeye başlamış gibi hissettim.

Mimi konusunu yarıda bırakıp, "Peki, buranın enerjisi neden böyle?" diye sormamın sebebi buydu.

Üzerinde Mata Hari'nin giydiği dansöz kıyafeti olan kızıl saçlı kadın, "Frekanslarla oynanıyor," diyerek dürüstçe cevap verdi. Sonra başparmağını kaldırarak, "Şu tiz sesi duyuyor musun?" dedi.

Kısa bir an sessizlik oldu. İlginç bir şekilde arkada havuz olmasına rağmen o sesi anında duydum. Bu ise tenimdeki gerginliği arttırdı. "Peki ya çan gibi olan tınıyı?"

Her birini teker teker duyuyordum ve hiçbiri de beni mutlu hissettirmedi. Aksine irade mekanizmamla açıkça oynandığını fark ettim.

Üstelik bu iradenin azalışı Şevval'in sözleriyle birlikte başlayan karnımın altındaki ısının sabit bir şekilde orada kalmasına sebep olmuştu.

Sahra, "Ben duymuyorum," dedi.

Bunun bizim Yâde Arjin'in elinden geçmiş herkes için mantıklı bir açıklaması vardı. "Çünkü senin tılsımın var ama benimki kırık."

Görünen o ki artık işe yararlığını tamamen yitirmişti. Sahra dönüp kızlara baktı. "Sanırım hepiniz Mata Hari'den ilham alarak eğitildiniz," dedi. Bu açıkça olmasa da onların muhbir veya başka şeyler olarak kullanılabilmelerine bir atıftı.

Kızlar cevap vermedi. Pakize ise sadece kısa bir baş onayıyla Sahra'nın tespitini kabullendi. "Peki, burada ekip olarak siz mi varsınız?"

Nalan durumu açıkladı. "Normalde her şehirde ayrı bir ekip var ama biz *luxury* müşterilere hizmet etmek için eğitilen *La Rose Noire*[19] *ekibiyiz,*" dedi. *"Bir de erkek ekibimiz var. Onların da adı Le Cabinet Noir.*[20] Erkek ekibimiz şu an Fransa'da."

Sahra'ya gülerek baktım. Onun daha barda çalıştığı, saçlarını kısacık kestirdiği o deli fişek dönemlerinde *Magic Mike* şovuna karşı zaafı vardı. Birlikte o şova gitmek için sürekli beni darlardı. Ben ise gönlümü ezelden beri Mardinli bir beye kaptırdığım için striptizci kılıklı heriflere karşı hiç yükselememiştim.

---

[19] (Fransızca) Siyah gül.

[20] (Fransızca) Siyah kabine, gizli oda.

Yine de sırf onun hatırına gidecektim fakat sonra bizim kız yüz seksen derece değişip kapanmaya karar vermiş, bizim erkek güzeli şovunu izleme hayallerimiz de çöpe atılmıştı.

Sırf bu yüzden onunla uğraşmak için, "Eminim, Sahra..." diyerek cümleme başladım ama uzanıp çimdikledi.

Cümlemi ise, "Kulağa saf günah gibi geliyor," diyerek örtbas etti. Gerçekten buradaki her şey günahın bir kısmını temsil ediyor gibiydi.

Üstelik frekanslar, kokular ve belki de daha fazlasıyla Mata Hari bir hipnoz seansı gibiydi. Tenimin üzerindeki gerilimi ve bacaklarımın arasına sızan arzunun tesirini hissederken, "Galiba eve gidince arınmak için okunmuş suyla yıkanmamız gerekecek," dedim.

Alınmadan güldüler çünkü onlar da durumun farkındaydı. Burası bir ustanın kurbanlarını baştan çıkarması için tasarlanmış olmalıydı.

Daha dışarısını görmemiş olmama rağmen böyle hissettiriyordu.

Pakize oturduğu taht gibi koltuğa geri yaslanırken, "Yâde Arjin'in buraya geldiğini biliyor muydunuz?" dediğinde şaşkınlıktan donup kaldım.

"Ne?" dedim Pakize'nin söylediğine inanamazken. "Ne tepki verdi?"

Onun gibi biri için burası günah batağından farksızdı.

Pakize, "Hepimize gusül abdesti almayı öğretti," dediğinde ise ben de dâhil bütün kadınların şen kahkahası birbirine karıştı.

Yâde Arjin her zamanki gibi tarzını ortaya koymuştu.

Kızlardan bazıları yanımızdan ayrılırken gittikçe huzursuzlanmaya başladım. Çok fazla koku kokladığımdan mı yoksa buranın enerjisinden kaynaklı mı, bilinmez ama ışıklar rahatsız ediciydi.

Karanlık bir yerde olmayı arzuluyordum.

Sahra, "Tam olarak ne yapıyorsunuz?" diye sorma cesaretini bulduğunda buradaki herkes bize alışmış, birbirimize az da olsa güvenmeye başlamıştık.

Pakize ayağa kalkıp kendine şarap doldururken, "İzlemediğiniz sürece bu size anlatabileceğimiz bir şey değil ne yazık ki!" dedi.

Sonra bakışları bana doğru çevrildi. "Kokular seni çarptı mı, Firuze?" dedi. "Yanakların ve boynun kızarmış."

Elimin tersini boynuma bastırdım. Şevval'in koku sürdüğü yerler sıcacıktı. "Muhtemelen öyle oldu çünkü başım da ağrımaya başladı," dedim. Bana sürdüğü kokuyu kendisine de sürmüştü. Bu yüzden şüphelenmiyordum ama yine de burada her şey bir tuhaftı.

Uzun zamandır arzu hissetmeye dair hislerimi kaybetmiştim. O kadar çok erkek gibi davranmak zorunda kalmıştım ki belki de dişilliğimi kaybetmiştim.

Etrafımda herhangi bir şehvet uyandıran unsur olmamasına rağmen Şeval, Ezra'dan bahsettiği andan itibaren bedenim herhangi bir ihtimalin duygusuna kapılmış gibiydi.

Nalan koluma dokundu. "Ben seni bir lavaboya götüreyim," dedi. "Boynuna su tutarsan bir nebze rahatlarsın."

Sahra dikkatli bir şekilde bana bakıyordu. Şüpheleneceği bir ihtimal var mıydı, bilmiyorum ama "Bence de gitmelisin," dedi.

Böylece Nalan'la birlikte odadan çıktık. Nalan beni koridor boyunca yürüttü. Daha geniş bir alana çıkmadan önce sadece siyah bir kafesin köşesini gördüm. Sonra sağa döndük.

Bu koridorun teması gümüştü. Bordo renklerle Mata Hari'nin öpücük attığı hâli tasvir edilmişti. Koridorun sonunda siyah kapılar vardı. Ortadaki üç tane kırmızı kapıyı gördüğümde burada muhtemelen on iki tane kapı olduğunu düşündüm.

Mata Hari'yi öldürmek için karşısına geçen on iki askerden yalnızca üçünün isabet ettirebildiği rivayet edilirdi.

Nalan koridorun sonundaki ilk kapının önünde durdu. "İçerisi tek kişilik. Ben burada bekliyorum seni," dedi. İçeride lavabo olduğuna dair herhangi bir işaret olmaması bana ilginç geldi. Yine de içeri girdim.

Gerçekten de lavabo tek kişilikti. Her ne kadar aşırı lüks olsa da bordo ve siyah temasıyla biraz ürkütücüydü. Camın üzerine siyah bir ağaç işlenmişti, çeşme bile elma şeklindeydi.

Nasıl çalıştığını anlamak için birkaç dakika uğraşmak zorunda kalacağım türdendi. Neyse ki sonunda suyu açabildim ve enseme gerdanıma ıslak ellerimi değdirerek biraz sakinleştim.

Babamdan kaynaklı olarak alkolden tiksinirdim ama şimdi kafamın hafifçe çakırkeyif olduğunu hissediyordum. Üstelik tek kişilik banyoda bile hafif erotik tınıları olan bir müzik çalmaya devam ediyordu.

Bedran müşterisinin aklının başına gelmesine hiç fırsat tanımıyordu.

Dışarı çıktığımda biraz daha iyiydim ama kapının önüne baktığımda Nalan yoktu. Geldiğimiz yere doğru bakınsam da orada yoktu.

Üstelik kafesi gördüğüm taraftan da yoğun bir alkış sesi yankılanıyordu. Oraya yönelmeden önce diğer koridora bakmak için girdiğim sırada bir adamın bana doğru geldiğini fark ettim.

Soluk ışıkta kim olduklarını ayırt etmek zordu. Koridor iki kişinin birbirine çok yakın olmadan yüzünü göremeyeceği kadar karanlıktı ama sonra yüzüne ışık vurdu ve o yüzün Zake Rinaldi'ye ait olduğunu anladığım vakit panik yaptım.

Arkamı dönüp yürümeye başladım fakat kaçamadım.

Diğer taraftan da bir adamın geldiğini fark edince bunun bir tuzak olduğunu anladım çünkü o adamın yüzü apaçık ortadaydı ve ne yazık ki sağ gözü yaralı olan bu yüzü çok uzaktan görsem bile tanırdım.

Gelme demişti, gelmiştim. Şimdi başıma bir bela gelse *hak ettin* dese bile ses edemezdim.

Lavabodan da uzaklaşmıştım. Bu yüzden elimi attığımda bulabildiğim ilk kapının kulpuna asıldım ve içeri girdim. Gerilim filmlerindeki aptal kızların en sövdüğüm hareketini yapmak da tam manasıyla kınadığımı anında yaşayan bana yakışırdı.

Oda kapkaranlıktı. Sevişen bir çifti bassam hiç şaşırmazdım. Elimdeki telefonu çıkardığımda telefonun hiç çekmediğini fark ettim. Telefonun flaşını açacağım sırada odanın ışığı da açıldı. Işık açıldıktan sonra ise sanki birden oda da ısınmaya başladı.

Işık dediğim de tıpkı koridordaki gibi soluk bir ışıktı. Deri bir bordo koltuk duvara karşı konumlandırılmıştı. Siyah bir masanın üstü ise bazı içeceklerle doluydu.

Neden odada sadece bir koltuk olduğunu merak ettim ama sonra Zake'in sesini sanki bu odadaymış gibi duyduğumda irkildim. "Firuze'yle tanışmamak beni hayal kırıklığına uğrattı."

Kafamı koltuğun tam karşısındaki duvara çevirdiğimde yaklaştıkça aydınlanan bir camın duvarı kapladığını fark ettim.

Burası bir izleme odasıydı. Diğer oda ise bu odanın aksine gri ve ferah bir toplantı odası gibi gözüküyordu. Ezra ve Zake ise karşılıklı olarak gri koltuklarda oturuyordu. Simsiyah giyinen Ezra Saruhan, bu oda için fazla karanlıktı.

Üstelik benim adıma yalan söyleyip, "İşleri vardı," derken görünen oydu ki o da artık oyunlar oynamayı biliyordu. Yine de gözlerimi ondan alamadım.

Tam sigarasını yakarken Şevval'in sesi kulaklarımda yankılandı.

Eğer senelerdir yalnızca seni beklediyse içtiği sigara gibi yiyip bitirecektir seni, Firuze.

Ensemden akan bir damla terin gerdanıma doğru ilerlediğini hissettim. "Yalancı," diye fısıldadım sigarayı derin bir şekilde içine çeken sevdiğim adama bakarken.

Hem yalancı hem de güzel bir adamdı.

Zake onu kışkırtırcasına, "Güzel bir kadın," dediğinde de "Eminim ki şehvetlidir," diyerek onu kışkırttığında da Zake'in amacını anlamak için ona bakmam gerekirken gözlerimi Ezra'dan alamadım.

Ezra sigarayı dudaklarına götüreceği sırada duraksadı. Bakışlarımın hedefi ise kirli sakalı arasındaki koyu renkli dudaklarıydı.

Buraya geldiğimden beri duygu durumumu kontrol edemediğimi hissediyordum ama şimdi tüm duyularımın birden ona odaklandığını hissettim.

Bir kere bile öpememiştim. Bir kere bile nasip olmamıştı.

Nasıl olurdu? Bir kere olsun kollarında tükensem tekrar kadın olduğumu hisseder miydim?

Onunmuş gibi yapabilir miydim?

Kafamı allak bullak eden sorularla birlikte kendime gelmek için elimin tersiyle kendimi yellemeye başladım. Onu ilk defa görmüyordum, onu ilk defa arzulamamıştım ama Midyat'a geldiğimden beri ona karşı hissettiğim çekim farklıydı.

Üstelik şimdi sanki bir şey bu duyguyu tetiklemiş gibiydi. Belki de buraya gelmem başlı başına bir tuzaktı çünkü bu odada tuhaf bir şeyler vardı.

Sanki odanın ısısı gittikçe artıyordu. Benim tenim ise dokunulmak ister gibi yanıyordu.

Zake, "Onu asla elde edemeyecek olmak nasıl bir duygu?" dediğinde Ezra sigarayı ağır ağır geri çekti.

Çelik mavisi gözleri hedefine kilitlenmiş namlu gibiydi.

"Yasak, mahrum, günah," dedi Zake. "Eminim çok acı veriyordur."

Başımı zorlukla Zake'e doğru çevirdim. Belli ki onun ağzından laf almaya çalışıyordu ama oynadığı at çok yanlıştı. Bacaklarımın dermanı kalmamışken Zake'in kibirli gülüşüne zorlukla tahammül ettim.

Koltuğa ağır ağır oturdum. "Seni anlamıyorum, Saruhan," diyerek haddini son sınırda zorlamasını izledim. "Seni durduranın ne olduğunu hiçbir zaman anlamadım."

Aklım başımda olmamasına rağmen adamın ağzının ortasına bir tane geçirme isteğim sabitti. Yine de gözlerim sevdiğim adama doğru mıknatıs gibi çekildi.

Ezra sessiz bir şekilde onu izliyordu. "*Cerchio Nero* senin için ağzının suyunu akıtırken sen elinin tersiyle onların teklif ettiği şeyi reddedip sadece onların verdiği görevi yapıyorsun."

Cerchio Nero.

Bu ismi hayatımda ilk defa duyuyordum ama yine de duyduğum anda kollarımdaki tüylerimin diken diken olduğunu fark ettim. Bir diğer fark ettiğim ise tenimin ince bir ter tabakası ile kaplı olduğuydu.

Normal değildi, bu oda normal değildi. Şu anki hâlim hiç normal değildi. Odadan çıkmam en sağlıklı olan şeydi ama konuştukları mevzu Ezra'nın hiç bilmediğim yönüyle alakalıydı.

Bu yüzden yapamadım.

Sevdiğim adamın ilgisiz bir sesle, "Güç için daha fazla sorumluluk almak gibi bir isteğim yok," diyerek cevap verişini izledim.

Duruşu ise sözlerinin aksine tetikteydi. Geniş omuzlarının gergin olduğunu fark ettim. Öne doğru eğildiğinde ellerini dizlerine koyarak Zake'e baktığında da gözlerim her adımını izliyordu.

Bileğinde on bir taşlı yamuk tespihimin olduğunu fark etmek içimde bir şeylerin akıp gitmesine sebep oldu. Yanında olmasam bile benden bu kadar iz taşımak zorunda mıydı?

Beni böyle yakmak zorunda mıydı?

Zake'in sabır sınayan konuşmasını dinlerken bile elimi kirli sakallarında dolaştırmak istediğimi fark ettim. Düşüncelerimin yönü gittikçe sapıtıyordu.

Zake, "Peki, neden bu kadar adamın var?" diyerek bana onun hakkında ömrüm boyunca duymadığım kadar bilgi verirken benim derdim koyunun değil, kasabınki gibiydi.

"Her yerde muhbirlerin, güçlü bağlantıların, bir tetikçin ve İstanbul'u elinin tersiyle itsen bile burada bir şehrin olduğunu görüyorum."

Omuzlarımda şu koca şehrin sorumluluğu var, iki gözüm.

Aklım puslu olmasına rağmen bana Güher'in İstanbul'daki açılışında kurduğu bu cümleyi hatırladım. Bir mücevher tasarımcısının nasıl muhbirleri ve tetikçisi hatta bir şehri olurdu?

Şüpheler, hissettiğim arzunun içine karıştı. Yine de ne yazık ki bedenimi saran şehvet mantığımı bastırdı.

Koltuğun üstünde bacaklarımın arasında hissettiğim sızıyla birlikte bacak bacak üstüne atarken Zake, "İtalya ise hiçbir zaman senin evin olmadı," dedi. "Orayı sadece güç toplamak için kullanıyorsun."

Ezra'nın olduğu yerde dikleştiğini fark ettim. Eğer Zake onu biraz tanıyor olsaydı Ezra'nın bu sakinliğine kanmaması gerektiğini bilirdi.

Ezra'nın soğukkanlı bir şekilde, "Bu tahminlerine dair kanıtın var mı?" deyişine inanmaması gerektiğini bilirdi ama görünen oydu ki onu tanımıyordu.

Bütün kartlarını açık oynarken ondan laf alabileceğini zannediyordu. Ona doğru eğildi. Bir sır verir gibi, "Burayı suikastların için kullandığını biliyorum," dedi ve geri çekildi. Ona o kadar dikkat etmemiştim ki elinde bir bardak viski tuttuğunu sonradan fark ettim.

Hepsi kısa süreli ilgimi çeken ahmaklığı yüzündendi.

Hepsi Ezra yüzündendi.

Hiçbirinin suçu olduğunu bilmeden rahat bir şekilde oturan Zake'e, "Peki ya seni neden öldürmedim?" diye sorduğunda tenimde sancıyan arzuyla birlikte kıvranıyor olmama rağmen gülümsedim.

Aptallara acırdım ama kibirli aptallara tahammülüm yoktu. Belalarını bulmalarını acımasız da olsa hep isterdim. Görünen o ki bu kibirli adamın belası karşısındaydı.

Ama farkında değildi. "Çünkü dostuz," derken kendine fazlasıyla güvendiği belliydi.

Ezra'nın yüzündeki ifadenin sakinlikten öfkeye geçişini adım adım izledim. "Varsayımların beni mutlu ediyor, Rinaldi," derken ses tonu öyle karanlıktı ki soluklarım hızlandı.

"Neden?" dedi Zake keyifli bir şekilde.

"Çünkü aptallar ölümün nereden geleceğini asla tahmin edemezler."

Sonra onun üzerine atlayışı o kadar hızlıydı ki Zake kaçamadı. Ezra onun boğazına sarılırken elindeki bardak ise yere doğru savruldu.

Kendimi durduramadan ayağa kalktım.

Ezra'nın ses tonu yüksek değildi ama o kadar ölümcüldü ki titremeye başladığımı hissettim. "Bir daha benim şehrimde benim *kadınıma* dilin uzanırsa seni öldürürüm." Zake kurtulmaya çalışırken Ezra'nın boğazındaki eline asılıyordu ama nafile bir çabaydı.

Acı gücünü görebiliyordum. Sözlerindeki açık tehdidi hissedebiliyordum.

Yine de yalnızca kafamda tek bir kelime yankılanıyordu.

Kadınım. Benim kadınım.

Bana demişti. Kafamda aynı kelime tekrar ederken oda dönmeye başladı. Önümde bir kavga varken ben sendeleyerek masaya tutundum.

"Bir daha buraya küçük oyunların için adım atarsan seni öldürürüm!" dedi Ezra boğazından tutup onu sarsarak. "Bir daha bana kumpas kurmaya çalışırsan seni öldürürüm!"

Zake'in yüzü bembeyaz kesilirken eğer benim hâlim de harap olmasaydı bu hâlinden zevk alabilirdim ama kendimi zorlukla koltuğa atarken tek istediğim birinin gelip üstümdeki elbiseyi çıkarması ve göğüs kafesimi açıp nefes almama yardım etmesiydi.

O birinin beni öpmesini de deli gibi isterdim ama imkânı yoktu.

Bu odada bir şey olduğuna artık adım gibi emindim.

Ezra'nın Zake'i koltuğa sanki yastıkmış gibi fırlatmasını göz ucuyla izledim.

Zake nefes nefese bir şekilde boynunu tutarken, "Sen ne diyorsun?" dedi dehşete düşmüş bir sesle ama Ezra onu rahat bırakmadı.

Tekrar ona doğru eğildiğinde Zake yumruğunu ona savursa da ıskaladı. Buna karşılık olarak Ezra bir eliyle özenli taranmış saçlarını, diğer eliyle ise çenesini kavrayıp başını koltuğa bastırdı.

Bu açıdan adamın boynu neredeyse kırılacakmış gibi duruyordu.

"Haritayı almak isteyen kim?" dediğinde bir an donup kaldım.

Harita. Bizim aradığımız harita. Başkası olma ihtimali çok düşüktü. Demek ki bu adam da harita için gelmişti.

Kafamın içi allak bullak olmasa eminim ki bu konuşmadan çok daha fazla çıkarım yapabilirdim ama ilkel çağa dönen beynim bu kavgaya rağmen onun acı gücüne ve sesinin öfkesinin beni tahrik edişine odaklanmıştı.

Ellerimi göğüs kafesime bastırırken tenimin artık her zerresi su gibiydi.

Zake bu sırada ayan beyan yalan söylediğini belli edecek şekilde, "Ben bilmiyorum," diyerek kekeledi. Sonra başını kaldırmaya çalıştı. "Bırak, gideyim."

Sesinde artık o kibrin zerresi bile yoktu. Yine de Ezra'nın öfkesi önüne geçecek her şeyi yıkıp geçecek cinstendi. "Sana beni bu zamana kadar durduranın ne olduğunu söyleyeyim mi, Rinaldi?" dedi.

Zake'i ileri doğru savurup geri çekilirken yüzündeki tiksintiydi.

"Sizi kendimle denk tutup sözünüzü tutacağınızı zannetmemdi."

Zake olduğu yerde toparlanmaya çalışırken aynı zamanda ayağa da kalkmaya çalışıyordu. "Peki ya şimdi?" dedi hem nefret hem de korku dolu bir sesle.

"Sevdiklerime dokundunuz. Onları kullandınız. Haddi aştınız!"

Her bir cümleyi bastıra bastıra söylerken ihaneti asla affetmediğini bir kere daha gösterdi.

Üstelik kullanıldığını söylediği *sevdiklerim* derken işin içerisinde benim de olduğumu düşündüm.

Sonra tıpkı Zake'in ona yaptığı gibi işaret parmağını ona doğru salladı. "Şimdi git o patronuna söyle, bu şehirden çıkmadığım sürece güvende." Tehdidin sonuna doğru sesi tehlikeyle kısıldı. "Ama eğer bu şehirden çıkarsam onu kül ederim!"

Ezra'nın açıkça ona meydan okuması ile birlikte Zake'in suratı buz kesti. Kapıya doğru telaşla ilerledi. Kapının kulpunu tuttuktan sonra durdu.

Dönüp ona baktığında artık saklanacak bir düşmanlık da yoktu. "Seni geldiğin yere yeteneğin çıkarttı, *Vox Ashen* ama lanetin indirecek."

Vox Ashen.

Zake, sevdiğim adama hayatımda duymadığım bir isimle hitap ettikten sonra Ezra'nın, "Belki de lanetin hükmü kalmamıştır," deyişini duymadan çekip gitti ama ben duydum.

Nefessiz kalan dudaklarım bu sefer şok ile aralandı. Ezra'nın ilk defa lanet hakkında ne düşündüğünü duyuyordum.

Bittiğini düşünüyordu, senelerce önümüzde olan o engelin kalktığına inanıyordu.

Bugün bu odada hiç şahit olmamam gereken bir konuşmaya şahit olmuş, sevdiğim adamın hiç görmediğim bir yüzüyle karşılaşmıştım.

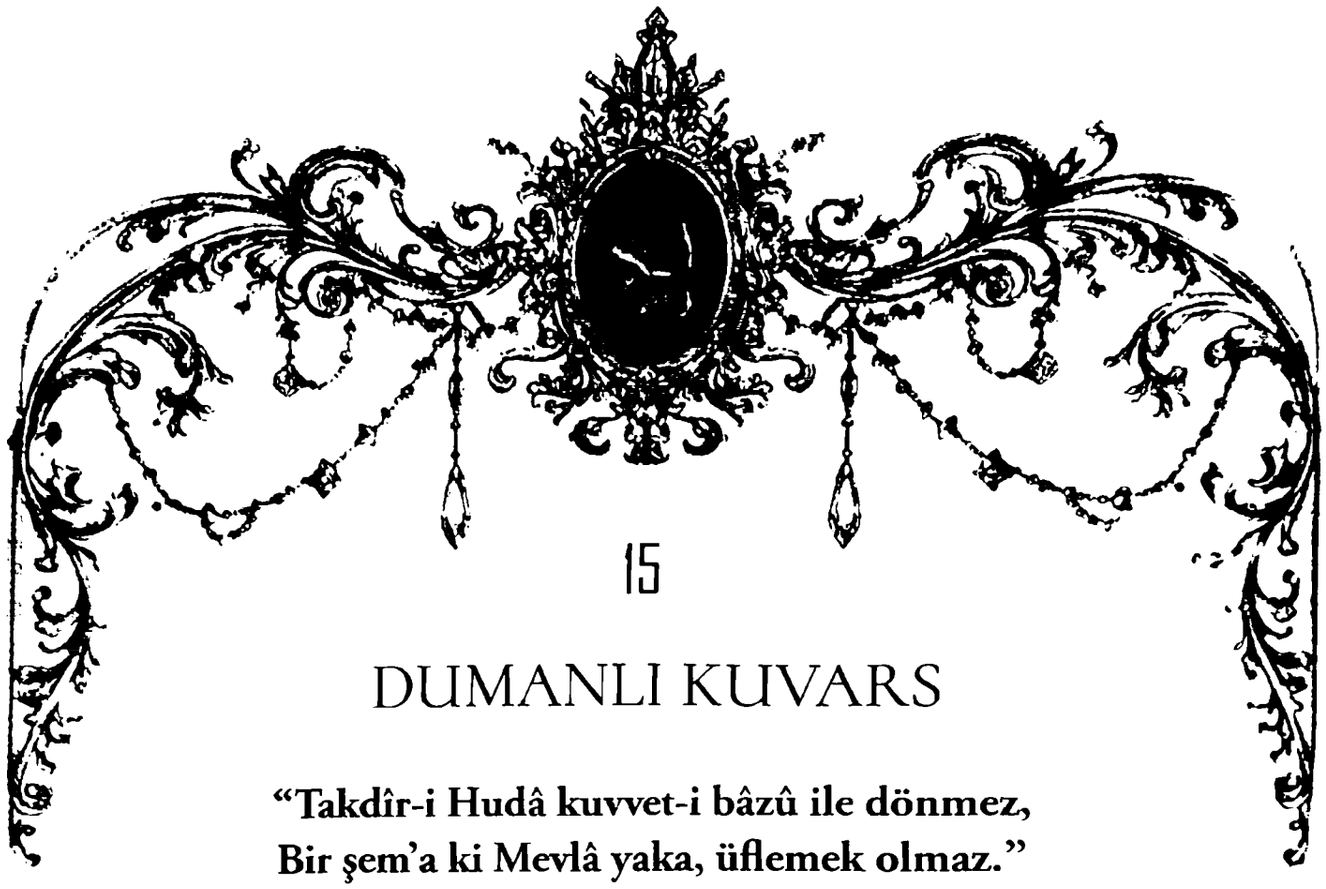
Sindirmem gereken bir sürü bilgi vardı ama şu an çok daha vahim bir durum vardı. O durumdan kurtulmam için ise önce buradan çıkmam lazımdı fakat olmadı.

Birden aramızdaki camın şeffaflaştığını fark ederken bunu ne yazık ki tek fark eden ben olmadım. Ezra'nın keskin bakışları duvara doğru çevrilirken artık aramızda hiçbir şey yoktu.

Benim onun zalim yüzünü görmemden başka şansım, onun ise benim ona yanışımı görmesinden başka çaresi yoktu.

Bu seneler sonra ilk defa birbirimize en dürüst olduğumuz andı.

15

DUMANLI KUVARS

"Takdîr-i Hudâ kuvvet-i bâzû ile dönmez,
Bir şem'a ki Mevlâ yaka, üflemek olmaz."

"Tanrı'nın takdiri zorla değişmez,
Yaradan'ın yaktığı mumu üfleyerek söndüremezsin."

-Nâbî

Kalan gücümle koltuktan kalkıp kapıya doğru titreyen bacaklarla gittim ama kapıya asıldığımda benden önce davranan birinin gücüyle kapıyla birlikte geriye doğru gittim.

Karşımdaydı. Yüzündeki öfkeli ifade ise yalnızca onu isteyen benim zararımaydı.

"Sana gelme demiştim!" dedi o derin sesiyle. Bakışları tenimi yakarcasına üstümde dolaştı.

Ben ise artık daha fazla yanmaya tahammül edemiyordum. "Çıkart beni buradan, yalvarırım," dedim.

İşte o zaman fark etti. Tenimdeki teri, sanki kilometrelerce koşmuşum gibi hızlı soluklarımı, yanan tenimi...

Ona yanan bedenimi.

Üzerime doğru gelip sözümü dinlemeden kapıyı kapattı. Boğazımdan çaresizlikle birlikte inlemeye benzer bir ses çıktı.

"Ne oldu sana?" dedi. Üzerime geldikçe ondan başka bir şey düşünemez hâle geldim.

Elleri bana uzandığında, "Dokunma," dedim sanki elleri ateştenmiş gibi. "Lütfen dokunma!"

Dokunursa dayanamazdım. Sonra ise bir ömür boyu bunun utancını yaşardım. O ise sözümü dinlemedi. Kollarımdan tutup beni kendine doğru çekti. Dizlerimin bağı çözülür gibi oldu.

Başını eğip soluğumu kokladığında benim tüm odağım dudaklarındaydı. "Siktir!" dedi sanki başım fena hâlde dertteymiş gibi. Geri çekilip bana bakarken çelik mavisi gözleri endişe doluydu. "Sen ne içtin?"

Sorusunu kısa bir an algılayamadım.

Sadece istedim ki, diledim ki geri çekilmesin. Ne içtiğimi anlamak için içsin dudaklarımı, sonra da Allah tam da o an alsın canımı çünkü hayatımda hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

"Bilmiyorum," dedim titrek bir sesle. "Bir şerbet ikram ettiler." Oysa Nalan'a güvenmiştim. "Bir de koku..." Kolumu tutan ellerinin izin verdiğince elimi gerdanıma götürdüm.

Bakışlarının izi tutuşarak elimin izini takip etti. "Bu da mı farklı kokuyor?" dedim. Sorum tuzaklıydı çünkü tek yanan ben olmak istemiyordum.

Eğer ki bu utancı yaşamak zorunda kalacaksam tek olmamalıydım. Ben tutuşmuşsam onu da yakmalıydım.

Yüzünde acı çeken bir ifade belirdi. Gönülsüzdü, belliydi. İlk elleri geri çekilir gibi oldu ama sanki onsuz tutunacak dalım yokmuş gibi sendeledim.

Bu ise beni daha sıkı tutmasına sebep oldu.

Sonra daha fazla karşı koyamadı, eğilip kokladı. Basit, temassız, masum bir andı ama burnu hafifçe boynuma sürtünce dudaklarımdan firar eden inlemeyle her şey altüst oldu.

O ise geri çekilmeden iç çekti. Bana baktığında sonunda o güzel gözlerinde aynı kor vardı. Sevdiğim adam bana bir daha böyle bakacaksa Şevval'den bu kokunun tamamını almam lazımdı.

Yine de verdiğim tepki için özür dilercesine dudaklarım aralandı. "Ben, ben..." diyerek kekeledim ama cümlemin devamı gelmedi.

Vücudum o kadar hararet yapmıştı ki kollarına yığılır gibi oldum. Beni kaldırıp kendine yaslarken küfredercesine, "Bedran!" dedi dişleri arasından.

Mantıklı düşünebilseydim benim de ona soracak hesabım vardı ama düşünemiyordum. Eğer mantıklı düşünebilseydim o beni kucağına alırken başımı boynuna gömmez, tiryakisiymiş gibi boynunu koklamazdım.

Ellerim saçlarına gömülmez, kendimi ona daha fazla yaslamazdım.

Beni nereye götürdüğü umurumda olurdu ama olmadı. Sadece beni bıraktığında fazla uzaklaşmadığımızı idrak ediyordum.

Kafamı kaldırdığımda hayatımda gördüğüm en lüks banyoyla karşılaştım. Odadan çıktığımızı hatırlamıyordum. Bu yüzden buraya nasıl geldiğimizi anlamamıştım.

Bembeyaz banyodaki küvet altın kaplama gibiydi ama ondan daha ilginç olan bordo renkteki minik havuzdu.

Beni ikisine de götürmeyip tamamen siyah olan duş kabinine soktu. Üzerime suyu açtığında sıcaklığı ayarlamış olmalıydı çünkü ıslaklık haricinde hiçbir şey fark etmedim. Yalnızca beni ayaklarımın üzerine bıraktığında ona baktım.

Izdırap dolu yüzünden acı çektiği belliydi. Ben ıslanırken beni tek koluyla tuttu ve üzerimden akan suya getirdi. Ben ise gözlerimi ayırmadan ona bakıyordum. Sanki gözümü kırpsam ortadan kaybolacaktı.

Teni tenime değmeyecek, bana bir daha böyle yanmayacaktı.

Gözleri gözüme değmemek için elinden geleni yaparken öylece birkaç dakika sessizce bekledik. Ben ona bakarken onun bana bakmayışıyla sessiz bir irade savaşına girdik. Teninin tenime değdiği tek yer eliydi ama orası bile alev alev yanıyordu sanki.

Su soğuk olsa bile zerre etki etmiyordu. En sonunda pes etti, çelik mavisi gözleri bana değdiğinde korla dövülmüş sıcak demir gibiydi.

Söylemedi ama zaten söylemesine gerek yoktu. Bana olan açlığının tenime dağlandığını hissettim.

Ağır ağır gülümsedim. Beni bilmediğim etkenler teşvik etmiş olabilirdi ama onu yalnızca ben bu hâle getirmiştim.

Başını eğip sabır dilenircesine iç çekti. Sonra acı çeken bir sesle, "Bana öyle bakma, Firuze!" dedi.

Hiç hâlim olmamasına rağmen gülümsedim. "Nasıl?" dedim.

Bir eli yüzüme uzandı. Gülüşüme dokunmak ister gibi yanağımı kavradı. "Senelerdir sana hasretim, bu şekilde olmasına izin vermem," dedi başparmağı yanağımı okşarken.

Gülüşüm yavaşça soldu. Bugünkü itiraflarından haberdar değildi ama bana karşı söylediği bu cümle de en az odadakiler kadar büyük bir itiraf gibiydi.

Sevdiğini itiraf eder gibiydi. Unutmadığını itiraf eder gibiydi. Bu itiraflar beni bu adamın önünde derbeder ederdi.

Yine de umurumda değildi. Sırtımı yasladığım fayanstan uzaklaştım. Üstüme akan su da umurumda değildi. Ona doğru adım atarken istediğim yalnızca bana dokunup tenimi dokunuşuyla sevmesiydi. "Böyle olsa nasıl olacak ki?" dedim.

Islak elimi geniş göğsüne koydum. Parmak uçlarımdan siyah gömleğine ıslaklık yayıldı. Ona doğru uzandığımda ilk defa bakışları dudaklarıma kaydı.

Bir an hipnoz olmuş gibi orada takılı kaldı. Ben ise gözlerinin dokunduğu yere dudakları değsin istiyordum. Senelerdir cesaret edemediğim şeye bir adımda ulaşmak istiyordum.

Yüzümdeki eli beni durdurmasaydı muhtemelen başarırdım da. Onu tutan tek şey bana kurduğu cümleydi: "Bilinçsiz."

Sonra o geri çekildi. Ne yazık ki hâlâ benden daha iradeliydi. Yine de benden kaçtığı için yarasını deşmem bana haktı. "Bilinçsiz olsam beni öpmek üzere olduğun o günü hatırlamazdım," dedim deli gibi bana dokunmasını istesem de elini yüzümden uzaklaştırarak.

O da hatırlıyordu. Biliyordum. Bana da tam olarak o anı hatırlar gibi baktı. Yirmi iki yaşımdaydım. Samuel Usta evini kendi inşa etmek için bir süre tutturmuştu. O da ustasına yardım ederek yaşlı adama destek oluyordu.

Ben de yemek götürme bahanesiyle onları ziyaret etmiştim ama o gün tekti ve inşaat için çuval taşırken ilk kez onu yarı çıplak görmüştüm.

Ayağım üzengiye sıkıştığı için bana yardım etmişti. Ben de resmen üstüne devrilmiştim. Yemek de harap olmuştu ben de ama yerde yatarken beni öpeceğine adım gibi emindim.

Yine öpmemişti.

Şimdi de öpmedi.

O elini ensesine götürüp başını kısa bir an geri attı. "Firuze!" dedi sabır ister gibi ama bende ne sabır ne de tahammül vardı.

Madem bugün itiraf günüydü, o zaman ben de bu duruma düşmüşken kendimi tutmayacaktım. Üstelik bedenim alevler içerisinde yanıyor ve ben acı çekiyordum ama yine de susmayacaktım.

Kalbimin senelerdir kanayan yarasını açtım. "*Firuze* değil, *iki gözüm*!" dedim acı dolu bir sesle. "Bir kere *iki gözüm* desen ölür müsün?"

Durdu. Başını ağır ağır bana doğru çevirirken ikimiz de Arjin'in ağacı yaktığı tepede benim onu reddettiğim o yaranın yanı başındaydık.

Benim yalanlarım bu yarayı örtmüştü ama ben o yalan perdesini artık ayakta tutamıyordum. O maske düştü, o yara göründü.

Ona bakarken bana dokunmayışı kadar bana bakmadığı, beni görmediği anlar için de acı çektim.

İki gözüm demediği için sahipsiz hissettiğimi bu zamana kadar bilmese de olurdu ama bugün öğrense ne olurdu? İhaneti affetmeyen bu adam bana kanar mıydı?

Ağzını açtı, sonra kapattı. Sanki ilk kuracağı cümle öfke doluydu ama yine bana kıyamadı. İkinci defa konuşmak için ağzını açtığında kelimeleri, canı çok yanmış bir adamınki gibi temkinliydi. "Benim olmayı bıraktığını zannediyordum," dedi.

Bırakmamıştım. Ben yalnızca onun beni bırakmasını sağlamıştım.

Yine de en savunmasız yanımı göstererek, "Orada *benim kadınım*, dedin," dedim. "Yoksa başkasını mı kastettin?"

Sesimdeki çaresizlikten nefret ettim. Böyle oluşumdan nefret ettim ama engel de olamadım. Bana baksın istiyordum. Beni görsün istiyordum. *Firuze'yi* değil. *İki gözü* olan Firuze'sini. Serçe parmağında taşıdığı yüzükte bile ismi olan Firuze'sini.

Ama canını haddinden fazla yakmıştım, cevap vermedi. Sadece benden uzaktaki çeşmeyi daha da soğuk hâle getirdi. Bedenim onun için sızlıyor olsa da reddedilişimin acısı daha ağır geldi.

"Niye cevap vermiyorsun ki?" dedim. Sesim ağlamak üzereymiş gibi çıkarken ben en çok kendimden nefret ettim.

Sadece tek bir bakış ile cevabımı da aldım. Güvenmiyordu. Başka bir sebebe ihtiyacı yoktu. Tenimin her zerresi tıpkı benim gibi onu istese de yine de elimle dışarıyı işaret ettim.

"Çık dışarıya!" dedim. "Ben kalanı hallederim. İstemiyorum seni."

Bir şey söylemedi ama gitmedi de. Üstelik güzel gözlerinin her zerresi üstümde dolaşırken sanki işkence çeker gibi bakmaya devam etti.

Ben ise reddedilişimin ardını daha fazla bekleyemezdim.

"Çıksana!" dedim. Elimi fayansa dayarken karnıma bir sancı girdi. Hızlı hızlı soluk alırken vücudumun artık afrodizyak etkisinde olduğuna neredeyse emindim.

Gitmedi. Kısa bir an gözleri kapandı. Sanki iradesi benimle savaşında galip gelmeye çalışıyor gibiydi, sonra gözleri açıldığında gördüğüm kararlılık ile kalbim hızlandı.

Bana doğru iki adım attı. Suyun altına girdi, iki eliyle yüzümü kavradı. Sonra beni kendine doğru çekti.

Dudaklarımızın arasında tutuşturulacak son bir nefes kalmışken, "Bana sonu seni yakacak sorular sorma, iki gözüm!" dedi beni sarsarcasına.

Öpmedi.

Öpmedi ama bana dünyaları verdi.

İki gözüm.

Seneler sonra ondan duyduğum bu sahipleniş ile birlikte deli gibi gülmek, deli gibi ağlamak istedim. Onu öpmek, bu kelimeleri bir de dudaklarında tatmak istedim. Dudaklarım yukarı doğru kıvrılırken ben bir tek onun Firuze'siyken kendimi tam hissettim.

Gözleri gülüşüme takılırken ben muradıma ermiştim, o ise yenilmişti. Bunun kızgınlığıyla, "Şimdi dön de saçlarını da yıkayayım!" dedi. Elleri tenimin sıcaklığını yoklar gibi boynuma indi.

Gözlerimi bir türlü ondan ayıramıyordum. Tenime dokunan her zerresine erimek istiyordum.

İradesinin her zerresini kullanan oydu ama ben o iradeyi de kırmak istiyordum. Madem bugün bana yüreğimin yarısını geri vermişti, o zaman hepsini almak hakkımdı.

"Sana tekrar bir tılsım hazırlamamız gerekiyor," dedi ciddi bir ifadeyle.

Ben ise boynumdaki elini tutup tenimden usulca aşağı indirdim. "Beni yaksana!" dedim son cümlesinde takılı kaldığımı göstererek.

Elini göğsüme bastırdım. "Razıyım," dedim çaresiz bir sesle. "Yemin ederim!"

Bana kansın istiyordum. Bana böyle güzel bakarken bir benimle yansın istiyordum.

Sesini çıkarmadı. Daha doğrusu artık o da benimle aynı çaresizlik sınırındaydı. Ellerinin sıcaklığını elbisenin üstünden bile hissederken, "Beni yak," dedim dudaklarına doğru uzanarak. "Beni tam buradan..." Dudaklarına bıraktım kelimelerimi. Sonra elini tenimde dolandırdım. "Ve buradan yak!"

Başımı geriye doğru atmadan önce hızlanan soluklarını, irislerini yutan göz bebeklerini gördüm ama yetmiyordu. Beni kollarıyla sarsın kendine katsın istiyordum.

Gerdanımı ortaya çıkarırken su tenime daha hızlı çarpmaya başladı. Umursamadım. "Buraya değsin dudakların," dedim senelerdir deli gibi dilediklerimle. "Ben hep buraya değsin istedim dudakların."

Bana doğru eğildiğini hissettim. Soluğunu boynumda hissettim. "Elimi kolumu bağladın, Firuze," dedi tenime doğru sitem edercesine. "Ben kendinde olmayışına mı yoksa sözlerinle beni yakışına mı yanayım?"

Kendimde olmadığım için sözlerini umursamadım. Dudaklarını kısa bir an gerdanıma bastırdığında ise karnımı saran elinin üstüne elimi bastırdım.

Kalbim sanki canımı almak istermiş gibi hızlı atıyordu.

İki küçük buse kondurdu boynuma. "Seni bana sabır taşım diye mi gönderdi Yaradan?" dedi tenime doğru. Üstümüze akan suya rağmen titredim. Sanki dudakları yalnızca iki kere dağlamıştı tenimi.

"İnsan *iki gözüne* öyle der mi?" dedim soluk soluğa bir sesle. Daha doğru düzgün bana dokunmamıştı bile ama sanki dokunsa bitecektim.

Yine de yapmadı. Kıyamadı. Geri çekilirken kaşları çatık, bedeni ise dokunduğum yerlerinde bile kaskatıydı. Beni kendinden uzaklaştırmak için hafifçe çekilmeye çalıştı.

"Neredeyse doğduğun günden beri bekliyorum," dedi dişlerinin arasından. "Başka ne diyeyim?"

Hayal kırıklığıyla iç çektim ama sonra her şey daha kötü oldu. Titremelerim arttı. Sanki vücudum gerçek bir dokunuş için acı çekiyordu. Bedran'ın nasıl bir halt yediğini bilmiyordum ama onu ilk bulduğum fırsatta öldürecektim.

Ezra üstümdeki kıyafeti çıkaramıyordu. Kendi de dokunamıyordu. Yaklaşık on dakika boyunca beni suyla sakinleştirmeye çalıştı ama olmadı. En sonunda yarı kapalı gözlerimin ardında yüzünde sert bir kararlılığı belirdi.

Bedenimi kendine doğru çekti. "Sana ben dokunmayacağım," derken sanki beni değil de kendini inandırmak istiyormuş gibiydi.

"Nasıl?" dedim. Artık çenem bile titremeye başladığı için sesim de titrekti.

Bir elimi avucunun altında hapsetti. Sonra ikimizin elini de tenime bastırırken elimi kuklası gibi aşağı doğru indirdi. "Böyle!" dedi.

Parmaklarımı kıvırdı. Eteğimi yukarı çekti. Gözlerime bakarken sanki göğsünde yanan ateşin sesini duyar gibiydim.

Üstelik ne yaptığını anlayarak yalnızca devam etmesi için nefes bile alamayabilirdim.

Yine de elimi iç çamaşırıma değdirdiğinde dudaklarım yetersiz bir soluk için aralandı. İç çamaşırımı benim elimle kenara çekti. Sonra parmağımı en çok sızlayan, ıpıslak etime bastırdı. "Bu şekilde!"

İki parmağımı tek parmağıyla yönlendirirken elinin sıcaklığıyla birlikte ilk dokunuşta bile tüm vücudum zevkle sarsıldı. Parmaklarımı klitorisimin üzerinde ileri geri hareket ettirirken sanki dünyanın en zor işini yapıyormuş gibi kaşları çatıktı.

Üstümüzden akan suya rağmen alnında atan damarı görebiliyordum. Her tepkimi içer gibi bakışını, parmaklarıma sert baskısını hissedebiliyordum.

Tüm dokunuşlarının nabzı ise bacaklarımın arasında atıyordu. İnlememek için dişlerimi alt dudağıma bastırdım ama sanki tepkisizliğime tahammül edemiyormuş gibi sırtımı destekleyen eli geri çekilip bu sefer çenemi kavradı.

"Bırak, duyayım," dedi dudağımı dişlerimden kurtarırken. Parmaklarımın ritmini hızlanırken beni yavaşça girişime yönlendirdi. "Duymazsam ölürüm, iki gözüm!"

Dudaklarım hissettiğim ani hazla aralandı ve inledim. Gözlerimin önü bulanıklaştı. Bacaklarım titremeye başladı.

Sırtımı duvara yaslarken su artık en çok onun üstüne akıyordu. Ben ise ona doğru kıvranıyordum. "Parmaklarını hissediyorum," dedim bir başka inleme dudaklarımın arasından firar etmeden önce.

İşte o zaman bir parmağını içimde hissettim. "Kendimi kandırıyorum," dedi. Bir parmağının baskına alışmamışken ikincisini ekledi. "Yoksa durmam, biliyorum."

Şu an en büyük yalanı kendisine söylüyordu. İçimdeki parmaklarının ritmi hızlanırken kukla gibi kullandığı elimi aramızdan çektim.

Hissettiğim hazzın sancılarıyla sarsılırken geniş omuzlarına tutundum.

O ise bir eliyle ensemdeki saçları kavradı. Beni kendine doğru çekti. "Bir ömür boyunca seni bekledim, Firuze," dedi beni hem içimdeki parmaklarıyla hem de bakışlarıyla sarsarak. "Bir ömür."

Kesik kesik inledim. O ise acımadı. İki parmağı içimdeyken başparmağıyla klitorisimle oynayarak farklı bir ritim tutturdu. Bu ritim ile tüm bedenim parçalara ayrılacak sandım.

Kısa bir anlığına ona doğru savrulunca dudaklarım dudaklarına sürtündü. Anın yoğunluğuyla ne hissettiğimi bile anlayamadan sözleriyle sınıra doğru hızla sürüklendim.

"Başlarsam durur muyum sanıyorsun?" Gözleri gözlerime değdi. Sonunda orada yatan tutkuyu apaçık görebildim.

Şevval haklıydı. Senelerdir bekliyordu ve bu adam beni tüketirdi. Bu adam benim tiryakim olurdu, biliyordum.

Nitekim bunu kanıtlarcasına, "Bu masum dokunuş yeter mi sanıyorsun?" dedi. Bacaklarımın arasındaki ritmi hızlandı.

Hazzın bedenimdeki o acı sınırındaydım. Acıyordu ama bir yandan da deli gibi o sınıra ulaşmak istiyordum.

Sonra omzuna sardığım elimi aşağı indirdi. "Çekme elini!" dedi sanki onun dokunuşuyla kadınlığımın arasına girebilirmişim gibi. Sanki bir daha içimdeki parmaklarının ritmini unutabilirmişim gibi.

Sanki beni nasıl doyuma ulaştırdığını hatırlamazmışım gibi.

"Ezra!" dedim neredeyse çığlık atar gibi. Tüm bedenim kasılmaya başladı. "Lütfen!"

Tükenmek istiyordum. Beni o noktaya ulaştırsın istiyordum. O ise isteğimi emir bildi. Dudakları şakağıma yaslıyken birkaç saniye sonra geri çekilip bana baktı.

Ben ise o andan sonra içim tükenircesine patladım. Tüm vücudum ona ve eline doğru sarsılırken parmakları doyuma ulaşmamın sarsıntıları geçene kadar içime ağır bir ritimle girmeye devam etti.

Geri çekilip alnını alnıma yasladığında ikimiz de artık kapanmayacak olan bir kapıyı açtığımı biliyorduk. İkimizin de hızlı olan solukları sönmeyen bir ateşi yaktığımı bilerek birbirine karışıyordu.

Dudakları biraz daha bana yaklaştı. Gözlerini sımsıkı kapattı. Başını dayanamıyormuş gibi hafifçe iki yana doğru salladı.

"*Bir nazarın kâfidir âteş-i hevesi yakmağa. Hâbda olan gönlümü bidâr eden sensin*, dedikleri.[21]"

---

[21] Senin tek bir bakışın, içimde gizli duran arzuyu alevlendirmeye yeter; gönlümde uyuyan duyguları uyandıran da sensin.

Sözlerini kısmi olarak anlasam da hissi sanki bana dokunmadığı her zerreme dokundu. Sesindeki acı saf bir ihtiyaçtı. Başını hafifçe geri çekerek bana baktı.

Benim daha fazlasına, onun ise sonuna kadar ihtiyacı vardı ama durdu. Bedenim tekrar aynı ateşe hazırlanacakken parmakları içimden çıktı. Sızlanırcasına çıkaracağım inlemeyi son anda dudaklarımı birbirine bastırarak hapsettim.

Suyu kapattı ve sanki ateşten kaçıyormuş gibi uzaklaştı.

Güzel gözlerini çevreleyen kirpiklerinden geniş göğsünü kaplayan siyah gömleğine kadar ıslaktı. Kısa saçları dağılmıştı. Pantolonunun önündeki kabartıyı gördüğümde zihnimdeki pus dağılır gibi oldu.

Sırtımı fayansa yaslayarak ağır ağır yere çöktüm. "Ben..." dedim vücudum artçı sancılarla titrerken. İlk defa yapacağım bir açıklama yoktu.

Bir daha ne ben eski Firuze olacaktım ne de o eski Ezra. Senelerdir asla geçmediğimiz o tutku sınırını bugün belki de çok basit bir teşvikle geçivermiştik.

Kendine bir havlu çıkardı ve üstündeki gömleği çıkarmadan üstünü kurulamaya başladı. Bu sırada ben de ağır ağır soğuduğumu hissettim.

Bu sefer ise üşüdüğüm için titremeye başladım.

Bir nebze olsun üstündeki ıslaklığı aldıktan sonra, "Sana kıyafet getirecekler," dedi yüzüme bakmadan. Yüzüm utançla yanmaya başladı. "İşin bitince seni götüreceğim."

Sonra kısa bir an bana baktı. Yaptıklarımın ardında durmak her zamanki huyumdu, yine de bu sefer o bakınca gözlerini kaçıran ben oldum. "Gerek yok, ben giderim," dedim.

Sesini çıkarmadı ama gitmedi de. Sanki ona bakmamı bekliyordu. En sonunda ben de pes edip baktım. Bana soğuk baksaydı belki de hiç sesimi çıkarmazdım ama bana öyle ihtiyaç dolu bir şekilde baktı ki kendimi arsız bilirken üşümeme rağmen daha da kızardığımı hissettim.

"Sen..." dedim tedirgin bir sesle. "Bugünü unutur musun?"

Sanki imkânı varmış gibi bunu ondan istemem çok saçmaydı ama yine de ihtiyacımı anladı. Bakışlarındaki ihtiyaç yerini şefkate bıraktı.

"Unuturum," dedi.

İkimiz de yalan söylediğini biliyorduk. Bu yüzden ona çaresiz bir şekilde baktım. "Söz mü?" dedim.

Dudakları acı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ben tutamayacağım sözler vermem, iki gözüm," dedi ve gitti.

Geriye ise bana bir ömür boyunca yalnız anlarımda yetineceğim bir anı bırakmıştı.

Sahra doğduğu anda eğlence sektörünün içine düşmüştü. Annesi bu hayatın daha karanlık yönünde olsa da bazı temeller hep aynıydı.

İçkiler, sarhoşluklar ve yönlendirmeler... Hepsi aslında bir kandırmacanın parçasıydı. Bu kandırmacayı pazarlamak her zaman çok kolaydı. İnsanlar mutluluklarını ancak satın alınca elde edebileceklerini zannedecek kadar yorulduğunda eğlence mekânları onlara kucak açardı.

Buradaki her mutluluk ise çölün serabıydı. Firuze'nin rahatsız bir şekilde buradan ayrılması ve kızların hiçbir şey belli etmeyen profesyonel tavırlarına rağmen Sahra baştan beri burada bir oyun döndüğünü biliyordu.

Bu kadınlar bu işin profesyoneliydi. İnsanları kandırmanın her yolu onlara en güzel şekilde öğretilmişti. Firuze gittikten sonra bir süre daha sıradan sohbetlerle onu oyalamaya çalıştılar ama Sahra bu oyalamacaya daha fazla tahammül edemedi.

Pakize'ye döndü ve "O içecekte ne vardı?" diye sordu. Firuze ya kokudan ya da Nalan'ın duygu sömürüsü yaparak verdiği içecekten etkilenerek o hâle gelmişti.

Buradaki kadınların ona zarar vereceğini düşünmüyordu. Bu yüzden önce onlara hesap sormak için beklemişti.

Kadınların hepsi Sahra'nın sert bir şekilde sorduğu bu sorudan sonra duraksadı. Hoş sohbetler rafa kaldırıldı. Pakize ise ilk sahtekârken şimdi dürüst olandı. "Duyuları hassaslaştıracak bir tür rahatlatıcı," dedi. "Kişi hangi duyguya odaklanırsa onu çoğaltır."

Sahra yalnızca Firuze'nin yanlış bir duyguya odaklanmamasını umdu.

"Peki neden?" dedi kalkmadan önce bir soru daha sorarak. "Dost olduğunuzu söylemiştiniz."

Pakize birbirlerine olan güvenlerinin sınandığını bilerek, "Bir kadına zarar verecek bir şeye asla ortak olmayız," dedi. Sonra Şevval konuşmayı devraldı.

İşveli bir şekilde omuz silkti. "Sadece Ezra Saruhan buradaydı," dedi. "Biz de sevdiceğini ona hazırlamış olduk."

Sahra'nın Şevval'in cıvık tavırlarına karnı toktu. O bu gibi tiplere büyüdüğü yerde yeterince maruz kalmıştı. "Peki ya kadının rızası yoksa?" dedi.

"O zaman hissedeceği ilk duygu öfke olacak ve tüm vücudu buna odaklanacaktır."

Sahra, arkadaşını birazcık tanıyorsa; konu Ezra'ysa odaklanacağı ilk duygunun öfke olacağını hiç zannetmiyordu. Yine de tedbir almakta fayda vardı.

Bu yüzden ayağa kalktı. Tam selam vermeden ayrılacaktı ki Pakize bu camiada her zaman aldığı o soruyu sordu.

"Sahra, yüzün neden bu kadar tanıdık?"

Sahra bu soruya hiçbir zaman doğru yanıt vermemişti. Şimdi de vermeyecekti. Tam hiçbir şey demeden arkasını dönecekti ki keyfini kaçıran bir sesle duraksadı.

"Ben de aynı şeyi düşünüyorum, Pakize Sultan."

Arkasını döndüğünde kapının girişinde buranın sahibi vardı. "Bedran Saruhan," dedi küçümseyici bir sesle. Şu an hislerini saklamanın bir manası yoktu çünkü iyi niyetleri suistimal edilmişti.

Simsiyah saçlar, gizemli bakışlar ve çapkın gülüş. Koyu yeşil gömleğiyle itici bulduğu her şey bu adamda vücut bulmuş gibiydi. Üstelik buradaki bunca güzel kadına rağmen bakışları onun üstünde baskı kurarcasına kilitlenmişti.

"Benimle gel!"

Bir de üstüne ona emir verince Sahra'nın cinleri tepesine geldi. "Sebep?" dedi ellerini göğsünde kavuşturarak.

Bedran'ın gülümsemesi genişledi. "Merak ettiklerin için buraya gelmedin mi?" Evet, bunun için gelmişti ama merak ettiği içeride ne yapıldığı değildi. O, bu mekânın kuruluş amacını merak ediyordu.

Bedran da zayıf yerini bulan bir vesvese fısıltısı gibi tam olarak amacından onu yakaladı. "Patronu olarak bizzat ben sana burayı gezdireceğim," dedi oradaki herkesi şaşırtarak.

Patronları genelde teklif eden taraf olmazdı. Ona burada onlara eşlik etsin diye yalvaran sayısız insan vardı. Yine de Sahra için bu teklif, amacı için yetersizdi. "Ben burayı gezmek istemiyorum," dedi.

Şu an oturdukları bir pazarlık masasıydı.

Bedran'ın gözleri kısa bir an düşünürcesine kısıldı. Bir varsayımda bulunarak, "O zaman bilgi istiyorsun," dedi.

Sahra bu sefer reddetmedi. Bedran'ın gülümsemesi şeytani bir şekilde genişledi. Eliyle, "Gel," dedikten sonra ekibine bakmadan oradan ayrıldı.

Sahra ise kısa bir süre bekledi. Pakize, "Bu teklifi kolay kolay yapmaz," dedikten sonra ancak harekete geçti.

Ardından kızlardan birinin, "Bir de o bakış..." diye başlayan cümlesini duymazlıktan geldi çünkü ne Bedran'ın dikkatli bakışı ne de onu tanıyan kadınların bundan yaptığı çıkarımlar umurundaydı.

Kadınların şen kahkahası gittikçe uzaklaştı. Koridorun başında bekleyen Bedran'ın silüeti gölgeler içerisinde ancak bir suikastçı kadar güvenilir gözüküyordu.

Yine de bu, Sahra'nın tekinsiz adamlarla ilk kez aşık atışı değildi. Solık ışıkla aydınlanmış koridorlar labirent gibiydi ve hepsi birbirinden ayrı bir temaya sahipti.

Sahra istemsizce gözünü farklı Şahmeran ve Mata Hari tasvirlerinden alamıyordu. Birlikte siyah, demir merdivenin başına ulaştıklarında Bedran önce onu buyur eder gibi eliyle işaret verdi.

Sahra ise onu ardına alacak kadar güvenmezdi. Bu yüzden bekledi ve ona dik dik baktı. Bu da Bedran'ın başını eğip hafifçe gülmesine, sonra da önden çıkmasına sebep oldu.

Sahra arkadan gelen hafif erotik dans müziğini duyabiliyordu. Bu ortamlardan kendini çekmişti ama görünen oydu ki bazen geçmiş insanı geri çekebiliyordu.

Merdivenden çıktıktan sonra onları bir cam kapı karşıladı. Bedran bu cam kapının tam ortasına elini bastırdığında kapı kendiliğinden yana doğru kaymaya başladı.

Bu sefer içeri davet ettiği Sahra sessizce kabul etti ve ilk anda kocaman bir akvaryumun içerisindeki sarı piton ile göz göze geldi.

Daha doğrusu bu tek taraflı göz değmesiydi çünkü yılan uyuyordu. Yine de bir yılanla aynı odada olmanın vermiş olduğu hisle birlikte ürperdi.

Bedran arkasından kapıyı kapattı. Sonra onun neye baktığını fark edince arkasından eğilip, "Uyuyor, bu yüzden seni rahatsız etmez," dedi.

Sahra irkilir gibi kendine geldi.

Böyle anlarda dilinin filtresini kaybettiğinden arkasına dönüp Bedran'a baktı. Adamın neşeli gözleri onun tepkilerini su gibi içiyordu ama Sahra farkında değildi.

"Neden bir adamın evcil yılanı olur ki?" dedi kendini tutamadan.

Bedran'ın omuzları sessiz bir gülüşle sallandı. Sonra ise odanın içine ilerlemeye başladı. "Bana sadık, benden başka herkese düşman olabilme potansiyeli olan bir dişinin yanımda olmasını seviyorum," dedi dürüstçe. Yılanın geniş başını okşadı. "Çünkü korkunu hisseder ve bunu tehlike olarak algılar."

Sahra, Bedran'ın mantığını anlamıyor olsa da en azından bir açıklama yaptığı için *anladım* dercesine başını salladı.

Sonra etrafı incelemeye başladı. İlk gözüne çarpan duvara sabitlenmiş elinde kılıç tutan bir melek figürüydü. Sanki kılıcını duvardan çekip çıkarırken donup kalmış gibiydi.

Duvarlar tam tahmin ettiği gibi bordoydu ama her duvarda ya bir kanat ya da meleği temsil eden bir figür olması ona garip gelmişti.

O savaşçı melekten sonra bir diğer duvara biri siyah, biri beyaz olmak üzere kabartmalı bir şekilde melek kanatları işlenmişti.

Siyah taştan masasının üstünde bile minik bir melek figürü vardı. Bu kanatların hepsi rahatsız edici bir aşinalıkla onu huzursuz etti. Bir şeyi çağrıştırdıklarının farkındaydı ama görmezden geldi.

Bedran ise Sahra'nın bu incelemeleri sırasında sessizdi. Sahra odayı incelemeyi bitirdiğinde ise masasına yaslanıp ellerini göğsünde kavuşturdu. "Gördüğün gibi gizli saklım yok," dedi bilmiş bir şekilde gülümseyerek.

Sahra bir şey söylemedi ama Bedran'ın söyleyecek birkaç sözü vardı çünkü bu kadını merak ediyordu.

"Peki ya senin neden geçmişine dair bütün bilgilerin sildirilmiş?"

Soru odaya bomba gibi düştü. Ardını ise derin bir sessizlik takip etti. Bedran elbette merakından sonra elinde bunca istihbarat imkânı varken rahat durmamıştı ama hayatında ilk defa duvara toslamıştı çünkü Sahra'ya dair tüm bilgiler sağlam bir şekilde yok edilmişti.

Geri kalan bilgilerden öğrendiği her şeyi teker teker sıraladı. "Bir tek sonradan tesettüre girdiğini, Bulgar kökenli olduğunu biliyorum," dedi. "Bir de eskiden Club48'de barmen olarak çalıştığını biliyorum ki oranın sesine asla tahammül edemezdim." Bedran'ın yüzü tiksintiyle buruşurken Sahra ona hak verse bile yüzünde tek bir mimik bile oynamadı.

"Seni orada mı gördüm diye düşündüm ama oraya sadece bir kere gittim." Aslında gittiği o tek seferde de Sahra'yı görmüştü ama o hâliyle şimdiki hâlini asla bağdaştıramazdı. "Üstelik bütün bu bilgileri de ancak büyük rüşvetler vererek eski okul çevrenden öğrenebildim."

Sahra o çevre kimse hepsiyle teker teker hesaplaşacaktı. Bu temiz geçmiş için o ve Kadir abisi çok uğraşmıştı. Şimdi ise bir adam gelmiş, sanki ona geçmişte yardım etmemiş gibi hayatına karışmaya çalışıyordu.

Bedran şüphelerini sıralamaya devam ederken ilk defa kısa bir süre de olsa ciddiydi. "Kadir abi senin kimlik bilgilerinde baban olarak gözüküyor. Bu da bana isminin bile sahte olabileceği ihtimalini düşündürüyor." Son cümlesi nokta atışıyken Sahra bunu çaktırmamak için kendini kontrol etmeye çalıştı.

Bedran tekrar ona baktığında yüzünde yine aynı gülümseme belirmişti. "Neden?" dedi Sahra'nın üstünde baskı kurmaya çalışarak ama Sahra bu baskıyı zerre umursamadı.

"Cevap çok basit, Bedran Bey," dedi. "Sizi ne ilgilendirir ki?"

Bedran omuz silkti. "Merak," dedi. "Basit, sade bir merak."

Yalan söylüyordu. Günlerdir onu uyutmayan ve bir şekilde hatırlayacağına inandığı bir meraktı bu. Sürekli kafasında bir anda canlanacakmış gibi hissettiren ama bu vaadi yerine getirmeyen bir meraktı.

Ne yaparsa yapsın, bu merak onun peşini bırakmamıştı ve o da pes edip Sahra'yı araştırmaya başlamıştı. Kadının hayatı tam manasıyla öncesi ve sonrası gibiydi ama öncesine dair bilgiler bir avuç bile etmezdi.

Bu ise Bedran'ı delirtmek için yeterli bir bilgisizlikti.

Yaslandığı yerde dikleşip Sahra'ya doğru yürüdü. "Kaç yıldır Firuze'yi tanıyorsun?" dedi.

"Yedi yıl olacak."

Bedran'ın kaşları şüpheyle çatıldı. "Peki niye seni bir kere bile görmedim?"

Sahra bütün soruları -istese cevap vermeyecek olmasına rağmen- soğuk bir hissizlikle cevaplıyordu. "Çünkü onun çevresinde değilsin."

Mantıklıydı ama Bedran için yeterli değildi. "Birlikte büyüdük," dedi.

Bu seferki cevap ziyadesiyle imalıydı. "Birlikte büyümen onu tanıdığınız anlamına gelmez."

Sahra keskin yeşil gözlerini onun üzerine dikti. Bedran yine tuhaf bir aşinalık hissetti. Sanki bu yüzü hafızasına kazımak istemişti ama sonra zihni ona ihanet etmişti ve tamamen unutmuştu.

Yoksa bu arayış takıntısının başka bir açıklaması olamazdı.

Yine de söylediklerine odaklanmaya çalıştı. "Bildiklerin var," dedi.

Sahra ise ona aynı misillemeyle karşılık verdi. "Görünen o ki sizin de bildikleriniz var," dedi. "Yoksa buraya tuzağa çeker gibi bizi çağırmazdınız."

Bedran ise pes edermiş gibi ellerini kaldırdı. "Yakalandım."

Yakışıklıydı, yakışıklı olduğunun da ziyadesiyle farkındaydı ama Sahra neşesinin içinin boş olduğunu düşünüyordu. Bu adamın da örtbas ettikleri vardı. Nitekim sonra birden ciddileşti ve ona doğru bir adım attı.

"Araştırdığınız şeyin ne kadar tehlikeli olduğunun farkında mısınız?" dedi.

Haritadan bahsediyordu. Bu imayı yaptığına göre Firuze'nin de bir hain olduğundan şüpheleniyorlardı. Bu da Sahra'nın onları doğru yönlendirebileceği fırsat anıydı.

Bunu da ziyadesiyle kullandı. "Peki siz bizim daha önce zaten tehlikeye bulaştığımızın farkında mısınız?"

İkisi de kartlarını açık oynamaya başladı ama Bedran'ın tarzı ne yazık ki çileden çıkarmak üzerine kuruluydu. "Farkındayım, ihanet de bu işin içerisinde," dedi.

Sahra'nın etrafında dolanmaya başladı. "Farkındayım," dedi. "Belki de buraya gelme sebebiniz de bir başka ihanet içindi." Böylece bütün şüphelerini Sahra'nın önüne serdi. "Firuze daha fazla can yakmak için geldi."

Sahra'nın önüne geldiğinde genç kadının artık sakin bir ifadeyle durmadığını görünce gülümsedi. Sahra da tıpkı arkadaşı gibi içinde ateşi taşıyordu ama bunu çok daha iyi saklıyordu.

Yine de Bedran'ın üzerine yürüyecek kadar ileri gitti. "Meydan okumanın senin gibi tipler için bir zevk olduğunun farkındayım," derken *farkındayım* kelimesine özellikle vurgu yaptı. "Ama Firuze'nin canını yakarsan seni ezip geçerim."

Tehdidi en az öfkesi kadar beklenmedikti ama yine de Sahra için bitmemişti. "Anladın mı?" dedi işaret parmağını ona doğru sallayarak. "Bana bilgi vermeyeceksen beni boşuna burada tutma."

Bedran güldü. Bu rencide edici bir gülüş değildi; aksine nadiren gerçekten eğlendiği anlardaki rahat, samimi hatta ziyadesiyle yakışıklı gözüktüğü bir gülüştü.

Gülmelerinin arasında, "Yine bir önyargı sezdim," dedi.

Sahra ise niye avukat olduğunu kanıtlarcasına anında lafı yapıştırdı: "Yalnız sezebiliyor olmanız da acı verici."

Bedran arsızca gülmeye devam etti. Sahra'nın ise çok fazla tahammülü yoktu, bu yüzden kapıya doğru döndü, bir iki adım attı ama Bedran birden önüne geçti.

Başladığı gibi birden gülümsemesi kesilmişti. Bu sefer tamamen ciddiydi. "Sen ve Firuze tehlikede misiniz?" dedi.

Sahra'nın ise cevabı *bizi koruyacak kişi siz misiniz* dercesine, "Siz hangi işin içerisindesiniz?" oldu.

Bedran onun iğneleyici tavrını bu sefer umursamadı. "Tehlikedeyseniz bize söyleyin, Sahra," dedi. "Biz düşman tarafta değiliz." Sahra öyle olmadıklarını biliyordu çünkü düşman tarafla ne yazık ki ziyadesiyle haşır neşir olmuşluğu vardı. "Bir kadının tek başına her şeyi başarabileceğini biliyorum ama aynı zamanda kendi cinsimin ne kadar acımasız olabileceğini de biliyorum."

Bu gerçek bir uyarı ve yardım eliydi ama Sahra değil bu eli tutmak, yanına bile yaklaştırmazdı.

Bedran da tam olarak karşısındaki kadının yüzünde bunu gördü. Bu yüzden o eski gülümseyişine geri döndü. "Ve teşekkür ederim," dedi.

Sahra soğuk bir sesle, "Ne için?" dedi.

"Nalan için." Bedran olayı duyduğu anda Şevki'ye selamlarını yollamıştı ama eğer daha fazla ileri giderse canını almaktan da çekinmezdi. "Bu iyiliğin unutulmayacak."

Sahra sesini çıkarmadı. Bedran en nihayetinde yolundan çekilmek zorunda kaldı.

Sahra tam kapıyı açacaktı ki durdu. Dönüp Bedran'a baktı. Kısa bir süre tereddüt etse bile Bedran sabırla onun konuşmasını bekledi.

En nihayetinde akıllı bir kadın olarak stratejik davrandı ve "Abin arkadaşımı korur mu?" diyerek üstü kapalı da olsa tehlikede olduklarının haberini verdi.

Bedran ise buna karşılık en dürüst cevabını verdi: "Her şeye rağmen korur çünkü muhtemelen sen kalbinin kapılarını kapattığından pek de haberin yok ama sevdanın gözü kördür derler." Arada Sahra'ya laf dokundurmayı da ihmal etmemişti. "Onun da gözü doğduğundan beri başkasını görmedi."

Yine de her bir sözünde ciddiydi ve Sahra da bunu fark etti. Kısa bir baş onayı verdikten sonra önüne döndü ama Bedran, "Çıkışta bir arkadaşımız sana eşlik edip konağa bırakacak," dediğinde tekrar duraksadı.

Hiç mutlu olmasa da dönüp tekrar Bedran'a baktı. "Firuze nerede?" dedi.

Buna karşılık eğer ki Bedran'ın tavrı lakayıt olsaydı Sahra, Mata Hari'de ne gördüğünü umursamadan arkadaşını bulmak için burayı karış karış tararardı ama Bedran gülmedi.

Aksine başını hafifçe eğdi. Sahra'yı bile utandıracak bir ses tonu ve imayla, "Onların daha işinin bittiğini sanmıyorum," dedi.

Böylece Sahra bir daha arkasına bakmadan gitti ama eğer arkasını dönseydi görecekti. Adamın ona olan bu meraklı takıntısının tıpkı odasındaki melek figürleri kadar derin bir anlamı olduğunu fark edecekti.

Bedran gibi adamlar gerçekleri bulmadan asla vazgeçmezlerdi. Her ne kadar sonucu harap edici olursa olsun.

Bedran sonunda onun kim olduğunu öğrenecekti.

16

SİTRİN

"Güllü dîbâ giydin ammâ korkarım âzâr eder.
Nâzenînim sâye-i hâr-ı gül-i dîbâ seni."

"Sevgilim, ipekten çiçekli bir elbise giymişsin.
Çok yakışmış ama ben elbisenin üzerindeki çiçeğin
dikeninin bile seni incitmesinden korkarım."

-Nedim

17. GÜN

Buraya geldiğim günden beri ne hayatımın hızına ne de olayların beni yıkıp tekrar inşa edişine engel olabiliyordum.

Dildar'ın intihara teşebbüsünden sonra yaşananlara asla anlam veremiyordum. Yirmi yedi yaşımdaydım. Doğduğumdan beri Ezra'yı tanıyordum ve her ne kadar bana dokunmayı çok arzulasa da bunun için evlenmemizi bekleyeceğini tahmin edebiliyordum.

Bana sevgisini mücevherlerle anlatan adam elbette tenimi kutsal görür, ona dokunmak için önce karısı olmamı beklerdi.

Ona karşı arzu hissetmeye başladığım ilk zamanlarda bu benim için kolay değildi. Ona dair hayaller kurardım. Beni öptüğü, sevdiği, birlikte uyuduğumuz anlardı bunlar ama yaşlarımız ilerledikçe bu hayaller ümitsizleşmişti.

O daha lisedeyken şehir dışına okumaya gönderilmişti. Neredeyse yirmi dört yaşına kadar ise çok nadir Mardin'e gelirdi. Sonra ben İstanbul'a gelmiştim ama onun için de İstanbul tek yasaklı şehirdi.

Böylece küçücük bir temasa bile muhtaç hâle gelmiştim. Bunu sevdiğim adamın bana karşı arzu duymadığına yorduğum anlar da olmuştu ama sonra bir an gelirdi, güzel bir elbise giydiğimde veya ona ait bir mücevher taktığımda bana öyle bir bakardı ki bu hissim yok olup giderdi.

Sanki bana dokunamadığı için tenime değen mücevherler yolluyordu. Bu onun kendince sahiplenme yoluydu.

Temsiliydi ama yetersizdi.

Bunu üç gün önce bana dokunduğunda anlamıştım. Tılsımın başlattığı o çatlak, o gün bir yıkıma dönüşmüştü. Onun hakkında duyduklarım bir yana, dokunuşunu tenime öyle bir dağlamıştı ki üzerime sinen kokunun, içtiğim içeceğin hatta o odanın tesirlerinden arındığıma emin olmama rağmen geceler tam bir işkenceye dönmüştü.

Her gece rüyamda onu görüyordum. Her gece karanlıkta odama giriyordu ve önce soluğunu, sonra dudaklarını dudaklarımda hissediyordum.

Yüzü netti ama dokunuşları silikti. Yine de her gece bacaklarımın arasındaki ıslaklığı hissederek uyandığıma göre bu silik dokunuşlar bile onu arzulamam için yeterliydi.

Bu yüzden kafam allak bullaktı. Sahra ile o gün hakkında yalnızca duyduklarımı konuşmuştuk. Duyduklarımdan sonra olanları o da tahmin ettiği için sadece gülümsemiş ve "Belliydi," demişti.

Elbette belliydi, yine de hayal ettiğimden bin beterdi.

Ben hiç tesirine bu kadar kapılacağımı düşünmemiştim. Şimdi gecem gündüzüm o olmuş gibiydi ama benim ne yazık ki odaklanmam gereken kahrolası meselelerim vardı.

Üstelik Ezra'nın Zake'e söyledikleri de asla yabana atılamazdı. İhanete uğramıştı, belki de onun bu zamana kadar önüne konulan engeller vardı.

Ama şimdi görünen oydu ki meydan okuyacak kadar güçlenmişti.

Chercio Nero. Vox Ashen. İtalya ve Ezra'nın şehri olabileceği iddia edilen İstanbul. Bunların hepsi ziyadesiyle tehlikeli gözüküyordu.

Sahra da benimle aynı şekilde düşünüyordu hatta o da tıpkı benim gibi düşmanımızın da bu adamlarla bağlantılı olduğuna inanıyordu. Sonra bana bir de Bedran'la konuşmalarını anlatmıştı.

Bedran'ın ciddi ciddi başımızın belada olup olmadığını sorması, bizi araştırdıkları ihtimalini güçlendiriyordu.

Bir gün önce Pusat beni aradığında ise bu tahminim artık netleşmişti.

"Hisselerin araştırılıyor, haberin olsun," demişti. "İstanbul'u çoktan bitirmişler, sıra Katar'a gelmiş."

Yeni uyandığım için tedirgin olmam gerekirken sakin bir şekilde, "Kim tarafından?" demiştim.

Ve bana tahmin ettiğim ismi vermişti. "Ezra Saruhan," demişti. "Engel olmaya çalıştım ama ben sadece bir elemanım. O ise patronumun arkadaşı."

Patronu dünyanın en iyi güvenlik şirketlerinden birine sahip olduğu için aralarındaki bağlantıya elbette şaşırmamıştım.

Aslında çok korkmam gerekiyordu çünkü Saruhanların şirketinde Sahra ile birlikte oynadığımız oyun büyüktü.

Benim de abimin de tıpkı babam gibi Saruhan şirketinde çok küçük hisselerimiz vardı ama bu hisselerin kontrolü bize ait değildi. Hisselerin temliği şirketin başındakine aitti. Şirketin Katar ayağı kurulunca ilk etapta burada tabiri caizse amele gibi çalışıp projeleri artırmıştık çünkü Katar'da rekabet çok daha büyüktü.

Başlangıçta ne yapmam gerektiğine dair bir fikrim yoktu ama Kadir abi, "Burada yaptığın hiçbir hamle Türkiye'de görünmez. Bu da hem kardeşini hem de seni korur," dediğinde aklımda bir şeyler canlanmaya başlamıştı.

Böylece ilk yaptığım şey her avukat gibi kendi payıma düşen hisseleri yönetim temliği ile üstüme almak olmuştu. Durumun anlaşılmadığını gördüğümde ise hisse payımın değer kazanması için uğraşmış ve Katar'daki şirketin ana şirketten bağımsız hâle gelmesi için bazı hilelere başvurmuştum.

Şimdi ana şirketin neredeyse en büyük fonları Katar'daki şirkete aitti ve zamanı geldiğinde en büyük hamlem buradaki kaynağı kesip düşmanımı ayağıma kadar getirmekti.

İşte o zaman o senelerin köklü şirketinin bir Koçak sığıntısına nasıl muhtaç olduğunu görecekti.

Tabii, öncesinde yaptıklarım ifşa edilmezse. Anlaşılan Ezra bu durumdan daha önce haberdar olacaktı. Verdiği tepki ise oldukça kritik olacaktı.

Eğer ki bana karşı şu bir hafta içerisinde davrandığı gibi davranmaya devam ederse ne yapardım, bilmiyordum. Göz göre göre yaptıklarıma göz yumması bir şeyleri anladığını düşünerek beni ümitlendirirdi.

Benim ise ümit etmeye karşı büyük bir korkum vardı.

Yine de başka çarem olmamasının etkisiyle risk aldım. Bu gerçeklerin ben itiraf etmeden ortaya çıkması için büyük bir adımdı.

"Tamam, araştırsın," dedim. "Bakalım ne tepki verecek."

Sonra Kadir abiyi arayıp durumdan haberdar olup olmadığını sordum ama oldukça sakin bir şekilde Ezra'nın onu aramadığını söyledi. Bu da bana oldukça şüpheli geldi çünkü Ezra'nın her şeyini mutlaka Kadir abiye danıştığını biliyordum.

Tek başına hareket etmesi ise artık herkes hakkında derin bir araştırmaya girdiği ve güvenip güvenemeyeceği insanları tekrar araştırmaya başladığının bir göstergesiydi.

Hızlı bir şekilde bir noktaya doğru sürükleniyordum ama ben artık sürekli endişelenip korkmaktan yorulmuştum.

Bu yüzden bıraktım. Üzülmeyi, korkmayı kenara attım. Eski Firuze her ne yaşanırsa yaşansın gülmeyi, eğlenmeyi severdi. Şimdiki Firuze ise başta kardeşi dâhil herkesi tedirgin ediyordu.

Ben de bu yüzden eskisi gibi neşemin ardına saklanmayı tercih ettim ama sabah aldığım aramayla bu kararımın içine edildi.

Arayan Derya'ydı. Bir hafta sonra mahkeme vardı ve ben bütün delilleri toplamıştım. İstanbul'a gidip gelecektim. Savcıya rağmen kız kardeşi Çiçek'in tehdit edildiği kamera kayıtlarına ulaşmıştım.

Bu davayı kazanacağıma adım gibi emindim. Ta ki açtığım telefonda ağlayan bir Derya'yla karşılaşana kadar. Daha ilk andan Zivaların bir halt yediğini anladım. "Ne oldu, Derya?" dedim.

İç çeke çeke, "Bu davadan geri çekilmek istiyorum," dediğinde küfretmemek için kendimi zor tuttum.

Yine de öfkemi yansıtmadan duramadım. "Ne demek geri çekilmek istiyorum?" dedim çıkışırcasına. "Derya, aylardır bu dava için uğraşıyorum. Delillerin karartılmaya çalışılmasına rağmen yine de hepsini bulmayı başardım."

Kendi planlarımı hazırlarken aynı çabayı Derya'nın intikamı için de göstermiştim.

"Babamı, abimi ve iki erkek kardeşimi işinden etmiş," dedi. Derya'nın tüm ailesi otelcilik işindeydi. Babası ve kardeşleri bir başka taşeron firmanın içinde butik otellerin güvenliği için çalışıyordu. "Hadi, kardeşlerim genç ama babamın emekliliğine çok az kalmıştı. Daha ne kadar dayanayım?"

Yarım saat onu ikna etmek için dil dökmüş, tazminatla da zararı telafi edebileceğimizi söylemiştim ama bu yalnızca onun değil, ailesinin de kararı olduğu için ikna edememiştim.

Bir insanın rızkıyla oynamak bu kadar kolay olmamalıydı ama artık o kadar çok kötülüğe maruz kalmıştım ki hiçbirine şaşırmıyordum. Yine de Derya telefonu kapattığında içimdeki adalet arzusu ile göğsüm körük gibi inip kalkıyordu.

Dildar'ın odasındaydık. Dildar, Sahra ve ben üç miniği çadırlarından çıkarmış; viyaklaya viyaklaya da olsa yerde yürümelerini izliyorduk.

Benim bu gergin konuşmamdan sonra ise Dildar sanki yavrular duymasın ister gibi hepsini tekrar çadıra geri koymuştu.

Telefonu kapatır kapatmaz, "Ben de onu itin götüne sokmazsam!" dedim. O Talat'ı da babasını da rezil edecektim.

Pusat'ı aradığımda daha hiçbir şey söylemeden, "Mardin'de değil mi Talat denen!" dedim ama sonra Sahra'yı karşımda buldum.

"Firuze, sakın!" dedi.

Mardin en riskli bölgeydi. Düşmanımız bir, iki değildi de sanki bir sürü iletti. Yine de umurumda değildi. Ben hem kendi işimle hem de bu şerefsizlerle uğraşırdım.

Talat'ın Mardin'deki Ziva Otel'de olduğunu duyduğum anda dışarı çıkmaktan başka çarem yoktu ama bu sefer riskli olmasına rağmen yanıma Dildar'ı aldım çünkü çarşıya gidecektik ve İzzet şerefsizinin bizden şüphelendiğini ama Ezra burada olduğu için gelemediğini öğrenmiştim.

Şimdilik adamı tarafından takip edilsek de bu sefer bunu masum bir çarşı gezisine dönüştürmek istedim. Hem Sahra'yı da burada doğru düzgün gezdirme fırsatım olmamıştı.

Bu yüzden önce Dildar'ı hazırladım, sonra kendim hazırlandım. Geçen gün odamı karıştırırken bir çekmece dolusu eski tokalarımı bulmuştum. Bunların hepsi kiraz şeklindeydi çünkü çocukken kiraza takıntılıydım.

Ezra o sıralarda takı tasarlamadığı için burada ona ait bir takı yoktu ama yine de buradaki çoğu hediye ondandı. Kirazlı mandal toka, kirazlı kolye, kirazlı bileklik, kirazlı tarak toka... Bunların hepsi benim çocukken en sevdiğim takılardı.

Üstelik hepsi ya ince işçilikliydi ya da altındandı.

Bugün de Talat'la takışacak olmama rağmen altından kirazları olan tarak tokayı aldım. Üstünde etnik desenleri bulunan krem rengi elbisemi giydim hatta minik yakutları olan halhalımı bile taktım.

Ayşe annesini ziyaret edeceği için yoktu. Üç kız birlikte önce dışarıda teraslı bir mekânda kahvaltı yaptık. Sonra çarşıyı gezmeye başladık. Buraya geldiğimden beri -Hanzade'yi aramak haricinde- çarşıyı hiç gezmemiştim.

Şimdi dükkânların yanından geçerken eski Firuze gibiydim. Tanıdıklarımla selamlaştım, el dokuma tezgâhlarında dolaştım. Tanımadığım insanlarla bile kolayca iletişim kurdum çünkü buradaki herkesi tanımayı, onların hikâyelerini bilmeyi seviyordum.

Üstelik Ezra'nın ilk takılarını yaptığı zamanlar onları üstümde taşımaktan da deli gibi hoşlanırdım. Konuşulsun isterdim, bilinsin ki önümüzde engeller ve lanet olsa da bizi birbirimizden başkasıyla anmasınlar ama olmamıştı.

Samira'nın dükkânının önünden geçerken dudaklarımdaki gülüşün kısa bir anlığına solması da bu yüzdendi. Meyhanenin önünden geçerken Azat Eraslan'la babamı gündüz vakti içerken görmek ikinci sebebimdi.

Yine de bugün geçmişe takılmayacağıma dair söz vermiştim.

Sonunda telkâri çarşısına girdiğimizde Talat'ı görmeden önce Samuel Usta'yı ziyaret etmeye karar verdim. O adam her zaman sır küpü gibiydi. Harita hakkında bilgi sahibi olması bile muhtemeldi. Üstelik gelmişken tılsımımı da ona sormak istiyordum çünkü rüyalarımdan bile belliydi ki etkisini yitirmişti. Bir rüya daha görürsem duvarı aşıp Ezra'nın odasını basmam an meselesiydi.

Samuel Usta, Ezra'nın ustası olmasına rağmen buradaki en küçük dükkâna sahipti. Kapalı Çarşı'da da bir dükkânı vardı ama adam hiçbir zaman bu mütevazı dükkândan çıkmıyordu.

İçeri girdiğimizde her zamanki gibi elindeki takıyla uğraştığını görmek beni hiç şaşırtmamıştı. Arkada eski zamanlarda yaşamayı seven bir adam olduğundan udlu bir musiki çalıyordu.

Ezra burada çırak olarak çalışırken Samuel Usta sayesinde Divan edebiyatından birçok şiiri öğrenmişti.

Beni öpmemek için direnirken söylediği beyit aklıma düşünce iç çekercesine derin bir nefes aldım ve bu düşünceyi geceye sakladım.

Nasıl olsa kendime işkence etmek için ziyadesiyle yaşanmışlıklarım vardı. Sonra arka taraftaki lehim bölümünden biri çıktı ve bütün keyfim kaçtı.

Mikhael Hüner.

Hayatımda gördüğüm en gereksiz insanlardan biriydi.

Aptal değildi ama yönlendirilmeye oldukça müsaitti ve babası tarafından ziyadesiyle yönlendiriliyordu. Üstelik kıskanç bir adamdı. Onu Ezra'yla burada birlikte çıraklık yaparken gördüğüm andan itibaren Ezra'yı kıskandığını anlamıştım ama Ezra bunu anlamakta çok geç kalmıştı.

Ezra, Mikhael'den aldığı darbede bile ona düşman olmamıştı ama aptal Mikhael sırf Ezra beni seviyor diye bana kafayı takınca birbirlerinin başdüşmanı oluvermişlerdi.

Onunla buluşmak zorunda kaldığım anlarda dahi bana karşı olan ilgisi tamamen Ezra üzerineydi. Beni gördüğünde duraksadı. Sarı saçlarını her zamanki gibi yarım bir topuzla toplamıştı. Apaçık mavi gözleri keyifle parıldayınca yüzümü tiksintiyle buruşturmamak için kendimi zor tuttum.

Allah'tan azıcık aklı vardı da Samuel Usta'ya veda ettikten sonra bize yalnızca baş selamı verip dükkândan ayrıldı.

Hem Sahra hem de Dildar'la bakıştık.

İkisi de bu adamı tanıdığı için ne yazık ki bundan sonra peşime takılacağını biliyorlardı. Onunla buluşmadığım her an ısrar edecek, en sonunda tehdit etmeye başlayacaktı çünkü onun huyu buydu. *Zorla güzellik olmaz* lafından anlamayan bir aptaldı, o beş para etmez takıları nasıl sattığını da hâlâ bilmiyordum.

Samuel Usta kısa bir an Mikhael'in ardından sert bir şekilde baktı. Sonra bana dönen bakışları yumuşadı. Bütün çıraklarına kök söktüren bu adam beni her zaman sevmişti.

"Samuel Usta'm, merhabalar!" dedim. Elini öptükten sonra bana sarıldı.

"Fairuz kızım, hoş geldin!" dedi. Bana her zaman en sevdiği Lübnanlı sanatçının ismiyle seslenirdi.

Benden sonra Dildar'a da sıkı sıkı sarıldı. Sonra Sahra'ya selam verdi. Yaşlı olan o olmasına rağmen hürmet edercesine hepimize oturakları kendi getirdi. Sonra çırağını çağırıp hemen çay söyletti.

Çocuğu görünce bu dükkânda dolanan küçük Ezra aklıma geldi. O da bu yollardan geçmişti. Kısa bir hâl hatır faslından sonra açık sözlü bir insan olduğu için direkt sadede geldi.

"Seni buraya atan rüzgâr da hoş mudur, Fairuz Hanım?" dedi.

Gülümsedim. "Bilmem, öyle umarım," dedim. Oysa beni buraya atan şehri altüst edecek bir fırtınaydı. Yine de hemen mevzuya girmektense boynuma taktığım kırık korunma tılsımımı çıkardım.

"Tılsımımı bir de sana göstereyim istedim." Ona uzattığımda yalnızca ipinden tutup tılsımı aldı. "Sanırım artık işlevini kaybetti."

Samuel Usta Arbil Koçak'ın, yani Arjin'in babasının çıraklığını yapmıştı. Bu yüzden o da en az Arjin kadar tılsımdan anlardı.

Kırık tılsımı elindeki mercekle incelerken, "Arjin bahsetmişti," dedi. Arjin'le ikisi asla anlaşamazlardı çünkü gençliğinde Samuel Usta, Arjin'e deli gibi âşık olmuş ama Arjin ona asla yüz vermemişti. Sonra bu tek taraflı aşk hem birbirlerine saygı duydukları hem de birbirlerinden nefret ettikleri garip bir ilişkiye dönüşmüştü.

Bu yüzden sürekli buluşur ama aynı zamanda kavga ederlerdi.

Samuel Usta özellikle çatlak kısma dokunduktan sonra taşı masaya koydu ve küçük bir çekiçle üstüne birden vurdu. Hiç beklemiyordum ve bu kadar tedbirsiz adım atmasına da inanamıyordum.

Normalde sert bir taş olmasına rağmen anında tuzla buz oldu.

Tam o anda içim bulandı. Neredeyse kusacak duruma geldim. Sanki bir şey içimden sökülüp tamamen gitmiş gibi hissettim. Kafasını kaldırıp bana baktığında yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"Bazı şeylerin yaşanma vakti gelmiş demek ki."

Bunu ilk defa duymuyordum ama yaşananları gördükçe ilk defa inanmak istedim. Bana yaptırılanları unutmak, lanetin kırıldığına inanmak ve her şeye rağmen Ezra'ya kavuşmak istedim ama sonra Dildar da kendi kırık tılsımını gösterdiğinde gerçekler tekrar yüzüme vurdu.

Onun taşını da kırarak yok etti ama bana söylediği gibi bir şey söylemedi. Sadece şefkatli bir şekilde gülümsedi. Bu yüzden çaylarımız geldikten sonra dayanamayıp sordum: "Neyi kast ettin, Samuel Usta?" dedim.

Önce kaşları çatıldı, sonra çırağına dışarı çıkıp kapıyı da kapatmasını söyleyince bizimle bir şeyler konuşacağını anladım. Nitekim çayından bir yudum aldıktan sonra bana anlamını çözemediğim bir ifadeyle baktı ve "Duydum ki bir vaftiz kumaşı ararmışsın," dedi.

Alt tarafı vakfa gidip küçük bir araştırma yapmıştım. Maşallah, sanki Midyat meydanında harita arıyormuşum gibi herkesin haberi vardı.

"Kim?" dedim söyleyenin torba ağızlı David olduğunu tahmin ederek. Onun kalan bütün saçını da yolmazsam ben de Firuze değildim.

Ama beni şaşırtarak Samuel Usta, "Efrem'le muhabbetimiz çoktur," dedi.

Demek ki David de babasına çekmişti. Yine de homurdanmaktan kendimi alamadım.

"İyi ki bir yardım istedim."

Samuel Usta kısa bir an gülümsedi. Sonra birden ciddileşti ve bize doğru eğildi. "Buradaki herkese güvenir misin?" dedi önce. Sahra'dan şüphelendiğinden değildi, sadece teyit istiyordu.

Yine de vaftiz örtüsünü söyleyerek geç kalmıştı ama çaktırmadım. "Canımı emanet edecek kadar güvenirim," dedim.

Sahra gülümsedi. Kısa bir an uzanıp elini tuttuğumda kız kardeşim ortamızdaydı ve bu iki kişi de hayatımdaki en önemli iki kadındı.

Samuel Usta sandalyesini bize doğru yaklaştırdı. "Yaklaşın bakayım bana," dedi sonra. Bizler de ona yaklaştık. Sonra ağzından birer birer sırlar dökülmeye başladı:

"Ben öyle sır saklamayı bilmem. Nuhran Koçak neden bu kadar bilmecelerle uğraşmış, anlamam ama rotası olmayan pusulayla dolanıp durursun, belli."

Demek ki sandığımdan daha fazla açık vermiştim çünkü ne aradığımı tam olarak biliyordu. Her ne kadar gerilsem de Samuel Usta'ya güvenirdim. Bu yüzden başımı onu onaylarcasına salladım.

Kısa bir an duraksadı. Çayını yudumladıktan sonra sanki biri duyacakmış gibi kısık bir sesle, "*Yada taşını* bilir misin, Fairuz?"dedi.

Duymuştum elbette ama tam olarak ne olduğunu hatırlamıyordum. Üstelik adını duyunca bile neden kuyruk sokumumdan omurgama kadar ürperdiğimi bilmiyordum.

Sahra benim yerime cevap verdi: "Türk taşı diye bilinir."

Sahra söyleyince hatırlamıştım. Medeni Hukuk dersinde hocamız bir kere bu taştan bahsetmişti. Aslında konu başkaydı ama Osmanlı zamanında padişahların tıpkı tılsımlı gömlek gibi üstlerinde taşıdığını söylemişti.

Sahra benden daha dikkatli ders dinlediği için doğal olarak benden önce hatırlamıştı. Samuel Usta Sahra'ya bakıp, "Akıllı kız," dedi. Sonra kaşları çatıldı. "Sen bana bir yerden tanıdık gelirsin," dediğinde gülmemek için kendimi zor tuttum çünkü Sahra'nın en nefret ettiği cümle buydu.

Annesini gören herkes onu da tanırdı. Sahra ise ne annesini ne de kendisini tanımalarını istiyordu.

Samuel Usta, Sahra cevap vermeyince devam etti: "Yada taşı hava için sanılır ama asıl insan içindir. İçinde taşıdığı güç bir enerji merkezidir. *Fırtınayı çağırır*, derler ama asıl çağırdığı şey sahibinin içindekidir. Doğru eldeyken yolu açar, saklananı görünür kılar, mühürlü olanı gevşetir."

Bir kehanet gibi söylediği sözler üçümüzün de tüylerini diken diken etmişti ama beni aynı zamanda ağlama isteği ile doldurmuştu çünkü ben bu taşı bir yerden tanıyordum.

Hocamız bize anlattığında da etkilendiğimi hatta o gün çok şiddetli bir baş ağrısı çektiğimi hatırladım. İçimi dolduran bu garip hisle birlikte Samuel Usta anlatmaya devam etti:

"O yüzden yenilmezlik diye anılır çünkü taşıyanı değil, *karşısındakini* çözer. Ama bu taş bulundum diye susmaz. Bulunduğu an her şeyi hareket ettirir. Nuhran'ın korkusu da bundandı. Yanlış ellere geçmesin diye sakladı."

Dolaylı yoldan bu taşı aradığımı bana söylemiş oldu. Aradığımız harita ise muhtemelen bu taşa götürecek olan haritaydı. Neyi aradığımızı fark ettiğimde ağzım açık kaldı ama Samuel Usta ömrüm boyunca duymadığım gerçekleri büyük bir sakinlikle anlatmaya devam etti:

"Nuhran taşın gücünü taşıyacak soy gücüne de sahip değildi." Sonra kısa bir an bana baktı. "Şimdi ise mümkün."

Kafam allak bullak olmuştu. "Nasıl mümkün?" dedim. Bundan önce mümkün olmayan şey hangi soy bağıyla mümkün olabilirdi?

Ayrıca soy bağı da neydi? Yoksa bir evlilik miydi?

"Kastın bir evlilik mi?" dedim. "Eğer o evlilik gerçekleşirse mi taşın gücü taşınacak?"

İçten bir şekilde gülümsedi. "Aradığını bulduğunda Fairuz, arayan sen olmaktan çıkarsın," dedi. "İşte o vakit her şey başlar."

Bıkkınlıkla iç çektim. Buraya geldiğimden beri uğraştığım bu gizemden artık bıkmıştım. Evet, Dildar ve Sahra'ya yapılanların ardında da normal bir sebep yatmıyordu ama ben hiç bilerek mistik şeylerin ardında koşmamıştım.

"Şimdi sen de gizemli konuşmaya başladın," dedim yakınırcasına.

Samuel Usta'nın bu hâlimden aşırı keyif aldığı belliydi. "Şayet bir gün evlenirsen kimi seçtiğine dikkat et," dedi. "Seninle lanet de lütuf da mümkün."

İyice kafam karışmıştı. "Benimle mi mümkün?" dedim. Niye evlenme ihtimalim bile olaylıydı? Benim hiç mutlu olmaya hakkım yok muydu?

Samuel Usta uyarılarına devam etti: "Ne aradığını bil, ona göre hareket et. Yoksa bir bakmışsın ki peşine yüzyıllardır bu taşı elde etmeye çalışan hırsızlar doluşmuş."

Kaşları çatıldı. Sonra başıyla kapıyı işaret etti. "Aha şu yeni giden gibi," dedi.

Mikhael'i kastettiğini anladım. Demek bütün düşmanlarım, benim peşine yeni düştüğüm haritanın da -eğer Samuel Usta'nın dedikleri doğruysa- *yada taşı*nın da çok uzun zamandır peşindeydiler.

Belki de başımıza gelen her şey bu taşı elde etmek için gerçekleşmişti. Burada asıl soru şuydu: Bu taşın gücü bir efsane miydi yoksa gerçekten herkesin peşinde olduğu kadar güçlü bir enerji mi taşıyordu?

Bilmiyordum ama görünen oydu ki ben haricinde herkes bu taşın gücüne inanıyordu. Öyle ki Zake Rinaldi gibi büyük bir kötülüğe hizmet ettiği belli olan bir adam bile onu arıyordu.

Benim soyumla bağlantısı olmasına rağmen ben bu bilgiyi öğrenmekte çok geç kalmıştım.

Üstelik her ne kadar ailem içinde başta lanet olmak üzere spiritüel olaylar yaşasam da pek inanamamıştım. Tuhaf bir aşinalık hissetsem bile. Adını duyunca göğsüm ağrımaya başlasa bile.

İnanmak istemiyordum.

Samuel Usta'nın dükkânından çıktığımızda hepimizin üstünde tuhaf bir gerginlik vardı çünkü öğrendiğimiz bilgileri nereye oturtacağımızı hiçbirimiz bilmiyorduk.

Dildar bile daha dükkândan çıkmadan bu anlatılanların *deli zırvası* olduğunu düşündüğünü söylemişti. Ben ise öyle kolayca kestirip atamıyordum.

Telefonum titremeye başladığında Ziva Otel'e doğru yürümeye başlamıştık. Telefonu elime aldığım anda arama kapandı ama ismi gördüğümde yüzümü tiksintiyle buruşturdum.

Mikhael Hüner.

Rezil herif hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Aramanın üstüne mesajı düştüğünde sabır dilenir gibi iç çektim.

Madem buradasın, buluşmamız gerekiyor güzel Firuze!☺

Telefona bakıp, "Seninle bok buluşurum ben," dedim. O eskide kalmıştı. Artık hiçbir tehdit beni bu pislikle bir araya getiremezdi.

Dildar telefona küfrettiğimi görünce güldü. "Bugün pek bir modundasın, abla," dedi.

Telefonu tekrar elbisemin cebine koydum. "Bu sümsükle moralimi hayatta bozamam," dedim.

Bugün gezmeye çıkmış ve tüm öfkemi ise Talat Ziva'ya saklamıştım. Şimdi bu öfkeyi başka biri için harcayamazdım. Birlikte meydanı geçip bir başka sokağa girerken Sahra bana doğru yaklaştı. "İzzet'in adamı da bizi izliyor," dedi.

Bakmadım ama ardımızdan açıkça on beş dakikadır yürüdüğünün gayet de farkındaydım. Yine de burada bize hiçbir şey yapamazdı. Muhtemelen İzzet gözdağı vermek için ona böyle bir talimat vermişti.

Omuz silkip, "Kör olsun inşallah!" dedim.

Sahra da Dildar da güldü. Neye güldüklerini bilmiyordum ama ben de gülümsedim. Dildar gülmelerinin arasından, "Sonunda eski Firuze'yi görür gibi oldum," dediğinde ise doğru yolda olduğumu anladım.

Beni böyle gördükçe iyi olduğuma inanmaya başlamıştı.

Ziva Otel bir ara sokaktaydı. Yanındaki ise çıkmaz sokaktı. Burayı hiç sevmezdim. Otel bu kadar lüksken o çıkmaz sokakta kaç defa hayat kadını görmüştüm.

Otel yönetimi sesini çıkarmadığı sürece bağlantısı olduğuna inanırdım ki Zivaların bu şekilde bir bağlantısı olsa da hiç şaşırmazdım.

Tam Ziva Otel'in olduğu sokağa girdiğimizde gözüm o ara sokağa takıldı. Muhtemelen İzzet'in adamı da bizi buradan izleyecekti.

Otelin önünde ise lüks bir Vito araç vardı. Önünde duran kişinin kel kafasından Talat olduğunu anladım. "Bakın burada kim varmış!" dedim.

Kurbanım ben aramadan önüme düşmüştü. O sırada Dildar, "Yanında olana bakın," demeseydi yanındaki kadının kim olduğunu anlamadan onun yanına gidecektim ama fark ettim.

Samira.

Talat'ın yanındaki Samira'ydı. O kadar değişmişti ki onu tanıyamamıştım. Kendini Ezra'ya yamamaya çalışırken saçları simsiyahtı. Şimdi ise beyaza yakın platin sarıydı. Upuzun saçları ile birlikte yüzüne ne yaptırmıştı, bilmiyordum ama eskiden beğendiğim o elmacık kemikleri tamamen kaybolmuş, yerini ise sivri iki çıkıntı almıştı.

Nefretin tüm bedenimi sardığını hissettim. Dünyanın kanunu hiç değişmiyordu. Samira, Talat'ın koluna girerken pisliğin mutlaka bir başka pisliği çektiğine bir kere daha şahitlik ediyordum.

"Böylesi daha da keyifli," dedim.

Böylece ikisini birden rezil edebilirdim ama istediğim olmadı.

Arkamda bir fren sesi duyduğum anda refleksle Dildar'ın önüne geçtim. "Ne oluyor?" dedi Dildar telaşla. Ben de bilmiyordum ama tüm koruma içgüdülerim ayağa kalkmıştı.

Arkamı döndüğümde siyah, büyük bir aracın o ara sokağı kapattığını fark ettim.

"Sahra, geri çekilin!"

Talat ve Samira içeri kaçarken bir yandan Dildar'a siper olup diğer yandan da silahımı çıkarmaya çalışıyordum ama sonra aracın EZR plakasını gördüm.

Durdum.

İzzet şerefsizinin adamının arabaya yaka paça tıkıldığını gördüğümde şaşkınlıkla Sahra'ya baktım. O da aynı şaşkın ifadeyle bana doğru döndü.

"Görünen o ki Ezra sadece hisselerini izlemiyormuş," dedi.

Çok daha fazlasını yapıyordu. Resmen adım adım geçmişe yaklaşıyordu. Bunu yaparken hep doğru ata oynuyordu.

Bunun bir ilerisi İzzet, sonrası ise düşmanımdı. Eğer ona da ulaşırsa gerçeklerin ortaya çıkması kaçınılmazdı. Hayatımda ilk defa hem korkuyor hem de bekliyordum.

Sanırım kıyamet erken kopacak, düşmanım buraya gelmeden de büyük oranda son bulacaktı.

Olan elbette olacak, dediğimiz ve hayatımıza devam ettiğimiz bazı dönemler vardır. Normalde uzun zamandır bu ruh hâlinde olmasam da şu birkaç gündür kendimi öyle hissetmeye zorluyordum.

Ezra'nın söyledikleri, Samuel Usta'nın anlattıkları, Mikhael aptalının beni görmesi, Samira'nın Talat'la birlikteliği ve İzzet'in adamının Ezra tarafından sepetlenmesi çok fazla stres sebebiydi fakat artık önünü alabileceğim sınırı çoktan geçmiştik.

Bu yüzden ben de akşam, tıpkı daha önce yada taşından bahsedildiğinde olduğu gibi tutan migrenim yüzünden ağrı kesici alıp Arjin'e gitme kararı aldım. Böylece tılsımımı yenileyebilir, bir nebze olsun rahat edebilirdim.

Pamuk'u arayıp haber verdikten sonra akşam sakin bir vakitte Koçak konağından çıkıp Saruhan konağına geçtim. Burası hâlâ gerildiğim bir yerdi.

Üstelik her seferinde niyeyse Ezra'nın burada yüzüme bile bakmadan gittiği o an aklımda canlanıyordu. Avluda, Pamuk'un yanında Gülruba teyzeyi gördüm.

Sık sık Dildar'ın yanına geldiğinden beri yüzünün daha çok güldüğünü görmeye başlamıştım. Beni gördüğünde ise aynı gülüşü kendim için görmek içimin hüzünle dolmasına sebep oldu.

Annemle kuzen olsalar da birbirlerine çok benziyorlardı ve ona bakmak bana yalnızca annemi hatırlatıyordu.

Bana sarıldı. Kısa bir süre sohbet etti ama asıl niyeti farklıydı, belliydi. Ben gelmeden önce de Pamuk teyzemle yoğun bir şekilde bir konu hakkında konuşuyorlardı.

Nitekim en sonunda ağzındaki baklayı çıkardı. "Cânemin, iki gün sonra bizim otelde sıra gecesi vardır," dedi. "Siz de katılın. Hazır misafirin gelmişken onu da güzelce ağırlayalım."

Evet, aramızdaki buzlar bir nebze olsun erimişti ama yakında her şey daha beter hâle gelebilirdi. Bu yüzden itiraz etmek için ağzım açıldı. "Xalti..." diyerek cümleme başladım ama beni durdurdu.

Yüzünde ise acı bir ifade belirdi. "İtiraz etmeyesin, Firuze'm," dedi. "Bırak, telafi edeyim." Onun o üzgün hâlini gördüğümde ise yine kıyamadım.

"Tamam, xalti."

Tekrar gülümsediğinde geçmişte her ne yaşanmış olursa olsun, ben bir tek bu kadına kıyamıyordum. Kısa bir süre daha Gülruba teyzeyle konuştuktan sonra oradan ayrıldım.

Pamuk'la birlikte yukarı çıktığımda Arjin tek başına oturuyordu. Başının yazma ile sarılı olduğunu gördüğümde onun da başının ağrıdığını fark ettim.

Bu kadınla yaşadıklarımızın paralel olması bazen beni korkutuyordu.

Beni görünce bastonuna yaslanıp bana baktı. "Hayırdır, imdelleliti?" dedi. "Gelmek istemişsin."

Direkt konuya girdim: "Taş artık işe yaramıyor, meyme! Geceleri kâbus görüp dururum."

Kâbus değil de başka bir şey görürdüm ama yine de bunu söylemeye yüzüm yoktu.

Onun ise bu isteğime karşılık hiç de keyfi yoktu. "Yarın gelesin, şu an başım ağrır," dedi. Hayal kırıklığıyla iç çektim. O ise kısık gözlerle bakıp, "Sen bugün Samuel'e mi gittin?" dedi.

Soru tuzaklıydı. Çoktan bildiği bir şeyi benle teyit etmek istiyordu. Ayrıca burada hiçbir şeyin gizli saklı kalmamasından da bıkmıştım.

Bu yüzden omuz silktim. "He gittim," dedim umursamaz bir sesle.

Bastonuna dayanıp ayağa kalktı. Üzerime doğru gelirken aksi bir sesle, "O keçiden isteseydin ya tılsımını," dedi.

Durduk yere Samuel Usta'ya uyuz olası tutmuştu. O gün de beni bulmuştu. "Meyme, ben Koçak'ım," dedim. "Hem hani senin tılsımların sana özeldi?"

Söylediklerimi umursamadı. "Ben bilmem," dedi kestirip atarcasına. "O zaman kimden bilgi alman gerektiğini de bileceksin."

Görünen o ki Samuel Usta'nın bizzat kendisiyle konuşmuştu. Bir de bunun üstüne bana kızmıştı. Sanki sakladıkları bilgilerin suçlusu benmişim gibi bir de "De haydi git, yarın gel," dediğinde küfretmemek için kendimi zor tuttum.

Ezra da tılsımımı hazırlayabileceğini söylemişti ama ona gitmek istemiyordum. Arjin'in bu işi halletmesini ve bu gece rahat bir uyku uyuyabilmeyi ummuştum ama görünen o ki bu gece de hayal olmuştu.

"Bir Arjin'den trip yemediğim kalmıştı," dedim.

Daha sonra dışarıdan gelen yüksek bir müzik sesiyle yerimde sıçradım. "Bu ses de ne?" dedim.

Terastan baktığımda hiçbir şey göremedim. Bu yüzden etrafta kimse olmadığı için bir yukarı kata çıktım. Burası çok yüksek değildi. Aslında bu kısım da teras sayılırdı ama çok sıcak olduğu için çok kullanılmıyordu.

Midyat'ın o güzel gecesinin en güzel manzarası yalnızca buradan gözüküyordu. Kısa bir an dalıp gittim ama sonra sazın sesiyle tekrar kendime geldim.

Sazın ritmi arttıkça bu türkünün Neşet Ertaş'a ait olduğunu fark ettim. Konakların arka sokağında, gittikçe artan tanıdık müzikle birlikte taş duvara yaslanarak bir heves ve merakla başımı aşağıya, sokağa doğru eğdim.

Âşık ve Arap kullandıkları Jeep'e yaslanmışlardı, arabanın dört kapısı da sonuna kadar açılmıştı, Koçakların konağının olduğu tarafa bakıyorlardı.

Âşık'ın suratının hüzünlü olduğunu görünce neden bu türkünün çalmaya başladığını anladım. "Ahmet!" diye seslendim Âşık'a.

Bu sırada saz çalmaya devam ediyordu. Ahmet başını kaldırıp sesimin geldiği yöne baktı. "Ne oldu, yine niye küstünüz Zahide'yle?" dememle Neşet Ertaş türküye giriş yaptı.

"Zahidem, kurbanım!"

Sevdiğinin adı anılınca Âşık gözlerini hasretle yumdu.

Başımı çevirip Koçak konağına baktım. Zahide adının anılmasını bekliyormuş gibi Koçakların terasından başını uzattı. Suratında memnuniyetsiz bir ifade vardı.

Ahmet'in gözleri kapalı olunca Zahide'yi görmedi ilk. Ben ise saçlarım duvara değene kadar eğildim.

"Sen söyle, Zahide," dedim. "Evlilik arifesinde hayırdır, neyin küslüğü bu?"

Bunları bir araya getirmek için durduk yere dert sahibi olmuştum. Şimdi araları bozulursa ikisinin de burnundan getirirdim.

Zahide cevap vermedi çünkü sesimi duymadı. Ahmet'e tekrar baktım. Ahmet sevdiğinin adı tekrar anılınca gözlerini açıp heyecanla Zahide'yi aradı. Sonra buldu onu. İkisinin de yüzüne kırgınlıkları yansıdı. Bu sırada Neşet Baba tekrar müdahil oldu o güzel türküsüyle.

"Ay n'olcak hâlım? Yine bir laf duydu, kırıldı belim."

Bu sözler sanki Ahmet'in yerine konuşuyor gibiydi. Bu yüzden Zahide'den cevap gecikmedi.

"Beter ol Âşık, beter!" Ahmet'in bu sözlerden sonra canı fiziksel olarak yanmış gibi irkildi.

Üzüldüm bu hâline ama daha çok merak ettim.

"Alo!" deyip el salladım. "Ne oldu diyorum size, beni duysanız ya!" diyerek seslendim ikisine.

Sonunda Zahide başını bana doğru çevirdi. Sonra Saruhan konağından sarkmamı hiç garipsemeden konuşmaya başladı:

"Ya abla, bunlar benim kına gecemin olduğu günde bekârlığa veda yapacaklarmış Refik abinin meyhanesinde." *Eyvah* der gibi başımı salladım. Alt dudağımı dişlerimin arasına aldım bu cümlenin sonunu tahmin ederek. "Refik abi de Nadya var ya, şu ünlü ve büyük dansöz..." Zahide neyin büyük olduğunu göstermek için ellerini açtı. Belli ki kıskançlıktan gözü dönmüştü. "Onu çağırtacakmış sırf beyefendi için. Yanında birkaç dansöz daha olacakmış. Bütün erkekler duyunca kudurmuşlar tabii!"

Zahide *kudurmuşlar* derken Ahmet'e bakarak söylemişti bunu. Sanki konuşurken aynı zamanda tükürüyordu da.

"Zahide'm..." diyerek atıldı Ahmet konuşmaya ama Zahide öyle bir bağırdı ki tüm sokakta yankılandı.

"Zahide'm deme bana!" Sonra bana dönüp, "Abla sen söyle, hak mı bu ya? Sanki yokluktaymış, son kez karı kız görüyormuş gibi dansöz getirtiyorlar," dedi.

Zahide kızgın olduğu kadar kırgındı da haklı olarak. "Biz de gidelim Bedran abinin mekânına, birkaç erkek dansçı oynatsın o zaman o da bizim önümüzde. Böyle iş mi olur? Zorla mı evleniyor bu adam?" dedi.

Haklıydı ve misilleme isteği de çok mantıklıydı. Bu yüzden Ahmet'i yerden yere vurmak için başımı ona doğru çevirdim.

"Yapın oğlum siz bu eğlenceyi!" dedim. "Yapın da göreyim, hadi!" diyerek meydan okudum. "Ben de aynı gün kızları alıp İstanbul'a, en ünlü erkek striptizcilerin olduğu kulübe götürmezsem adım Firuze değil!"

Ahmet'in bu sözlerden sonra yüzü kıpkırmızı kesildi ama kavga çıkacağını bildiğinden bir şey de diyemedi.

Celal ise kardeşinin şamar oğlanına döndüğünü görünce, "Firuze, yine anlamadan dinlemeden asıp kesme be kızım!" dedi. Elini Ahmet'in geniş omzuna koydu. "Vallahi bu çocuğun hiçbir suçu yok. Biz Refik abiye gitmeyecektik bile. İmam nikâhı kıyılacak yakında, şu zıkkımdan uzak durayım dedi bu çocuk ama Refik abi çoktan ayarlamış bile. Etrafımızdaki herkese de haber salmış. Millet de Ahmet'in tanıdığı olduğu için gelir. Refik abi de kazanacak işte."

Eliyle terazinin kefelerini gösterir gibi yaptı. "*Win win* durumu yani."

Neredeyse tebessüm edecektim bu tabire ama kendimi zor tuttum. "Adamın ekmek kapısına zeval gelmesin diye kendi mürüvvetiyle mi oynayacak yani? Saçmalığa bak!" diyerek yine de ikisini de fırçaladım. "Çağırmış dansözleri; Ahmet bahane, keyif şahane beylere!"

Yaptığım ironi ile birlikte Celal sakallarını sıvazladı bıkkınlıkla. Arkada hâlâ Zahide türküsü çalıyor, Ahmet ise Zahide'ye bakıyordu.

Zahide belli ki ben onu savundukça daha da öfkeleniyordu.

Ben ise ortamı sakinleştirmem gerekirken daha da kızıştırıyordum. "Ahmet'in kıytırık bekârlığa vedasına mı kaldılar? Ahmet, eşinin hoş karşılamadığını

söylesin o zaman. Bu kız birkaç gün sonra gelin olacak. O gece bir şey mi oldu acaba, benimle evlendiği için kısıtlandığını mı düşünüyor diye şüpheyle mi baksın kocasına?"

Ahmet bu sefer konuşurken üzgündü. Boynu büküktü. Pes etmiş gibiydi. "Haklısın," dedi. "Ben Refik abinin de gönlü kırılmasın istemiştim sadece ama Zahide'min böyle düşüneceği aklıma gelmedi. Biz şu kadarcıktık." Eliyle yere yakın bir yeri işaret etti. "Ben onu sevmeye başladım. Benim ondan başkasını gözüm görmez ki." Sonra Zahide'ye döndürdü bakışlarını. "Bakmazdım bile."

Sözleri abartıydı çünkü on sene önce de Ahmet uzundu ama yine de çaktırmadım çünkü Zahide, Ahmet'in bu sözleriyle yumuşar gibi oldu.

Elimi çenemin altına koyup dirseğimi taş duvara yasladım ve iki âşığı izlemeye başladım.

Zahide omuz silkti. "Senin bakıp bakmaman mühim olan değil, Âşık. Bekârlığı veda edecek kadar sevdiğin bir şeymiş gibi eğlence yapman kötü olan."

Zahide'nin gözleri dolduğu anda Ahmet'in değişimini anbean izledim. Her şey gözünden silindi, akan sular duruldu Ahmet için.

Bu yüzden birden yükseldi. "Tamam ulan! Yok bekârlığa veda!" dedi.

Bunun üzerine Zahide ona bakıp gülümsedi. Kaytan bıyıklı olan koca adam, Zahide'nin karşısında eridi resmen. Bu gülüşle daha da bir gaza geldi.

"Hatta ben de geleceğim kınana, nasıl olsa bana da kına yakılacak. İşte o an ağladığını görürsem..." İşaret parmağını Zahide'ye doğru salladı. "Ben de seni aynı beni yaktığın gibi yakarım, Nemrut'un kızı!"

Zahide'nin kaşları çatıldı bu sözlerden sonra. "Ama Ahmet," diye nazlanmaya başladı. "Ailemin evinden ayrıldığım için o. Ana evinden ayrılmak kolay değil ki..." diye itiraz ederken Ahmet sözünü kesti.

"Ben bilmem!" dedi iki elini havaya kaldırarak. "O güzel gözlerinden tek bir gözyaşı dökülürse yakarım o kınayı!" dedi.

Olan yine Zahide'ye olmuştu. Zahide imdat ister gibi bana baktı.

Ben ise eğilip Ahmet'e baktım. "Abartma sen de Ahmet," dedim pireyi deve yaptığını görünce. "Annen ağlarsa senin bile gözlerin dolar. Kınada bu kız mutlu olsa bile anası kızını verdiği için elbette hüzün..."

Ahmet bu sefer de benim sözümü kesti: "Beni ilgilendirmez." İki elini havaya kaldırmıştı. "Deliyim derim, yakarım ortalığı alimallah!" dedikten sonra Neşet Baba'ya eşlik etti.

İki elini ağzının her iki tarafına koydu ve haykırmaya başladı sevdasını.

"Hezeli de deli gönül hezeli. Çiçekdağı da döktü m'ola gazeli. Dolaştım âlemi gurbet gezeli. Bulamadım Zahide'mden güzeli!"

Zahide kendini tutamayıp gülerken ben de güldüm. "Deli ya! Vallahi deli!" dedim.

Ahmet bağırmaya devam ederken Celal de "Yok mu benim yârim, o da gelsin. Açayım bir Hülya! Vallahi ben de çok özledim," diye bağırdı Zahide'ye.

Mahalle iki delikanlı yüzünden ayağa kalkarken tekrar onlara doğru eğildim. Ayağım kaysa neredeyse düşecektim ama keyfim yerinde olduğundan umurumda değildi.

"Mahalleyi başımıza toplayasınız var herhâlde," dedim. "Yâde'nin başı ağrıyor, sizi sıra dayağından geçirir ses duyarsa valla!"

Benim de başım ağrıyordu ama bunların atışmasını izlemek de çok zevkliydi. Yine de Arjin'in ismini duyunca Ahmet direkt arabaya gitti. Müziğin sesini kapattığı sırada eğlence bittiği için ben de geri çekildim.

Tam arkamı döneceğim sırada ise derin bir sesle birlikte irkildim. Kalbim bir an bu sesle durdu sanki.

"Biraz daha eğilirsen düşeceksin."

Ben ise bu sesle doğdum sanki. Daha arkamı dönmeden bile kalbim o kadar hızlandı ki elim ayağım birbirine dolaşacakmış gibi hissettim.

O gün bana bakışı, dokunuşu ve daha fazlası birden üstüme hücum etti. Nasıl yüzleşeceğimi bilemez oldum. Yine de ardımı dönmek zorundaydım yoksa çok anlaşılır olurdu.

"Sen evde miydin?" diye sorarken sesimi sakin tutabilmemin tek sebebi yıllardır kendimi kontrol etmeyi öğrenmiş olmamdı.

Yine de sorum aptalcaydı. Adam evdeydi, üstelik çoktan beri burada olmalıydı çünkü taş duvara yaslanmış, sigarasını ağır ağır içip bana bakıyordu.

Sokak lambasının ışığının vurduğu yüzünde her şey ayan beyan ortadaydı. Bakışlarını gördüğümde o sigaranın ben niyetine yakıldığını hissettim.

Ve hazırlıksız yakalandığım utançla birlikte karşısında kalakaldım.

Yaralı tarafındaki dudağı yukarı kıvrıldı. "Kızarıyorsun," dedi. Ah, az konuştuğu kadar bir de bu kadar açık sözlü olmasaydı!

Duvardan uzaklaşırken kendimi korumak istercesine ellerimi göğsümde kavuşturdum. "Hani unutmuştun?" dedim.

Cevap vermedi ama bakışları zaten *unutmadığını* göstermeye yeterdi. Böyle bakarsa erirdim. Bu kadar yakışıklı olursa biterdim. Baktıkça bakasım geliyordu, sigarayı tutan elini tutasım sonra da başımı o geniş göğsüne yaslayasım geliyordu.

Yine de şu gereksiz utançtan bir türlü kendimi kurtaramıyordum. Benim yerimde başkası olsa *kendinde değildin* diyerek onu bir güzel savunurdum ama iş kendime gelince farklı etkilere maruz kalsam da ziyadesiyle gönüllü olmak beni darmaduman ediyordu.

Kendimi arsız bilirken bu bakışlarla birlikte aklıma yalnızca o gün geliyordu.

Neyse ki sonunda gözlerini kısa bir an dışarı doğru çevirdi de rahatladım. "Aşağıda ne oluyor?" dedi.

"Refik abi bekârlığa veda yapacakmış meydanda. Dansöz de olacakmış."

Dansözü söylerken bakışlarımı ona dikmiştim çünkü tepkisini merak ediyordum ama her zamanki gibi açık bir tepki vermedi. Yalnızca *anladım* dercesine başını salladı.

Benim de bir kere merakım tetiklenmişti. Pusuda bekleyen kıskançlığım ise onun biraz gerisindeydi. "Sen katılacak mısın?" dedim.

Sesime yansıyan şey kıskançlık gibiydi. Bu benim hiç hoşuma gitmezken onun duraksamasına sebep oldu. Sonra sanki beni denercesine, "Davet edilirsem ve buradaysam mecburen katılırım," dedi.

Bunca senedir yokluğumda doğmayan mecburiyet ne hikmetse şimdi birden doğuvermişti. Bu da beni tabii ki sinir etmişti.

Kafamı başka yöne çevirip, "Burada olma inşallah," diye mırıldandım. Muhtemelen duymuştu çünkü duyma yetisi çok hassastı.

Yine de sırf beni gıcık etmek için, "Ne dedin?" diye sordu. Ona döndüğümde sokak lambasının ışığına rağmen güzel gözlerinde keyifli bir ifade görür gibi oldum.

Bu ise beni daha çok gıcık etti. "Kadir abiyle bu aralar görüştün mü?" dedim.

Üstüme gelmedi ama aptal bir adam değildi. Şu an topu ona attığımın farkındaydı. "Hayır," dedi direkt. "Niye sordun?"

Omuz silktim. "Bilmem," dedim. "Bu aralar çok sessiz."

Üstelik hisselerimizin araştırılıyor olmasına da hiç doğru dürüst tepki vermemişti. "Şu vakitten sonra yapabileceğimiz bir şey yok," demesi bize yokluktan çözüm bulan Kadir abinin karakterine tersti.

Araştırması benim aleyhime olmasına rağmen ne düşündüğünü merak ederek ona yaklaştım. Tatlı tatlı gülümserken, "Bugün EZR plakalı bir araç, biz çarşıdayken önümüzse durdu. Bir adamı yaka paça arabaya atıp götürdüler, biliyor musun?" dedim.

Sigara kokusunu sevmediğim için başını eğip dumanı yana doğru üfledi. Sonra bana baktığında sözlerim imalı, onun ise tavrı sanki hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi ağırdı. "Bilmem, öyle mi olmuş?" dedi.

Yürek yemiş olsam açık açık neden beni araştırdığını, şüphelendiklerini ve bulduklarını sorardım. Gerçi öyle bir cesarete sahip olsaydım tüm gerçekleri hiç beklemeden şu an anlatırdım.

Yine de bana o kadar çok felaket senaryosu anlatılmıştı ki aksine bir türlü inanamıyor, bu yüzden sadece yaptıklarının imasında bulunabiliyordum.

Başımı ağır ağır salladım. "Öyle olmuş ama ne hikmetse senin haberin yokmuş."

Kısa bir an birbirimize meydan okurcasına baktık. Onun bakışları dudaklarıma kaymasaydı bu oyunun kazananı elbette ben olurdum ama hile yaptı.

Bakışları tenimde ağırlaştı. İşin içine ihtiyaç girdi. Hasret de ona eşlik etti ve ben kendimi bu çekimden kurtulmak için geri çekilirken buldum.

O ise kazanan, geri çekilmeyen taraftı. "Sen niye geldin?" diye sordu ve sigarasını yanında getirdiği kül tablasına bastırdıktan sonra tekrar dudaklarıma baktı.

Zaten sadece yanında olmak bile yetiyordu, bir de böyle bakarsa daha fazla dayanamazdım. Yine de ona durumu anlatmaya istekli olmasam da duyabileceğini baz alarak, "Tılsımım beni rahatsız etti," dedim. "Ben de Yâde'den yenisini yapmasını istemek için geldim. "

Kaşları çatıldı. "Ne gibi bir rahatsızlık?" derken bana doğru uzanacak gibi bir hâli vardı.

Ah, bir bilseydi! Ah, bir görseydi gecelerdeki hâlimi.

Anlaşılmasın istedim. O bana baktığı için ayağımda bir şey varmış gibi başımı ayağıma indirdim. "Geceleri uyuyamıyorum," dedim.

O ise hiç huyu olmamasına rağmen sorgulamaya devam etti: "Korkuyor musun?"

Bir ayağım diğerinden büyükmüş gibi gözüktü gözüme. Bir insanın bir ayağı diğerinden neden büyük gözükürdü ki?

Sesimi normal tutmak için buna odaklandım.

"Sayılır."

Sonra elini çenemde hissettim. Başımı nazikçe kaldırdı. Onunla göz göze geldiğimde başka bir şeye odaklanmamın nafile bir çaba olduğunu fark ettim.

Bana baktığı sürece ona bakmaya mahkûm gibiydim. Diğer elinin tersi yüzümü okşarken, "Biraz daha kızarırsan yakutun kıymeti kalmayacak," dedi o derin sesiyle.

İç çekmemek için kendimi zor tuttum. "İnatla hatırlatmak ister gibisin," dedim.

Böyle yaptıkça utançtan yerin dibine giresim geliyordu. O günü hatırladığım sürece böyle utanacağım da kesindi. Yine de utanacağımı bile bile aynı mevzuyu açması hiç onluk değildi fakat ben bundan önce onun bana karşı tutkusuna da hiç şahit olmamıştım.

İstediği zaman nasıl zalimleşebileceğini de görmemiştim.

Bu sefer geldiğimde gördüğüm Ezra farklı biriydi. Artık sanki o sakin yüz ifadesinin ardındakileri bana göstermeye karar vermişti.

Bana doğru hafifçe eğildi. Sanki bir sırrı verir gibi sesi kısıldı. "Söz vermedim." Çelik mavisi gözleri sanki her zerremi ezberlercesine yüzümde dolaştı. "Nasıl vereyim?" Yüzümdeki eli saçlarıma kaydı. Saçlarımı okşarken sesinde geçmişte, ailelerimizin önümüzde kocaman bir engel olduğu zamanlardaki çaresizliği duydum.

"Nasıl unutayım?" dedi.

Geri çekilmek istedim ama yapamadım. Saçlarımı okşarken beni kendine zincirleyen bakışlarına daha fazla dayanamadığım için gözlerimi kapattım. "Bilmem," dedim.

İçten içe unutmasın istiyordum. Benim onu unutmadığım gibi o da beni unutamasın istiyordum.

Gözlerim kapalıyken sitem dolu sesini duydum. "Bil artık, Firuze," dediğinde sessiz kaldım çünkü yalan söylemek istemiyordum.

Beni bir ömür sevmesini dilediğimi bilmesini istemiyordum.

Bir parmağını kirpiklerimde hissettiğimde sadece onu soluyordum. "Mumu bağrına bastığı ip eritir derler." Dokunuşu usulca aşağı kaydı ve tüy hafifliğinde de olsa dudaklarıma dokundu. "Göğüs kafesimi yine kül edecek gibisin."

Sanki bir felaketmişim gibi bahsediyordu ya haklıydı ama yine de en çok canımı bu yakıyordu. Gözlerim açıldı. Bakışlarıma da bu acıyı yansıttım ama o benim aksime aynı ateşteydi.

Üstelik öyle bir bakıyordu ki ilk defa onu bu kadar yalın bir ihtiyaca duçar olmuş hâlde görüyordum. Banaydı bu ihtiyaç ve bunun için ona zerre acıyamadım.

"Sadece duruyorum," dedim.

Şimdilik duruyordum.

Başparmağı alt dudağımı tekrar okşadı. "Yetiyor," dedi. "Durman bile yetiyor."

Başımı eğip ona baktım. Öyleyse durmaya devam edeceğimi gösterircesine yerimden bile kıpırdamadım. Onu yakanın sadece ben olduğumu bilmenin vermiş olduğu bir istekti bu. O da anlamıştı.

Son kez dudağımı okşadıktan sonra zorlukla da olsa geri çekildi.

Tam gideceğini düşünürken birden durup bana baktı. "Tılsımını ben yapacağım," dedi sanki bir hükmü ilan eder gibi. "Kehribar taşından olacak."

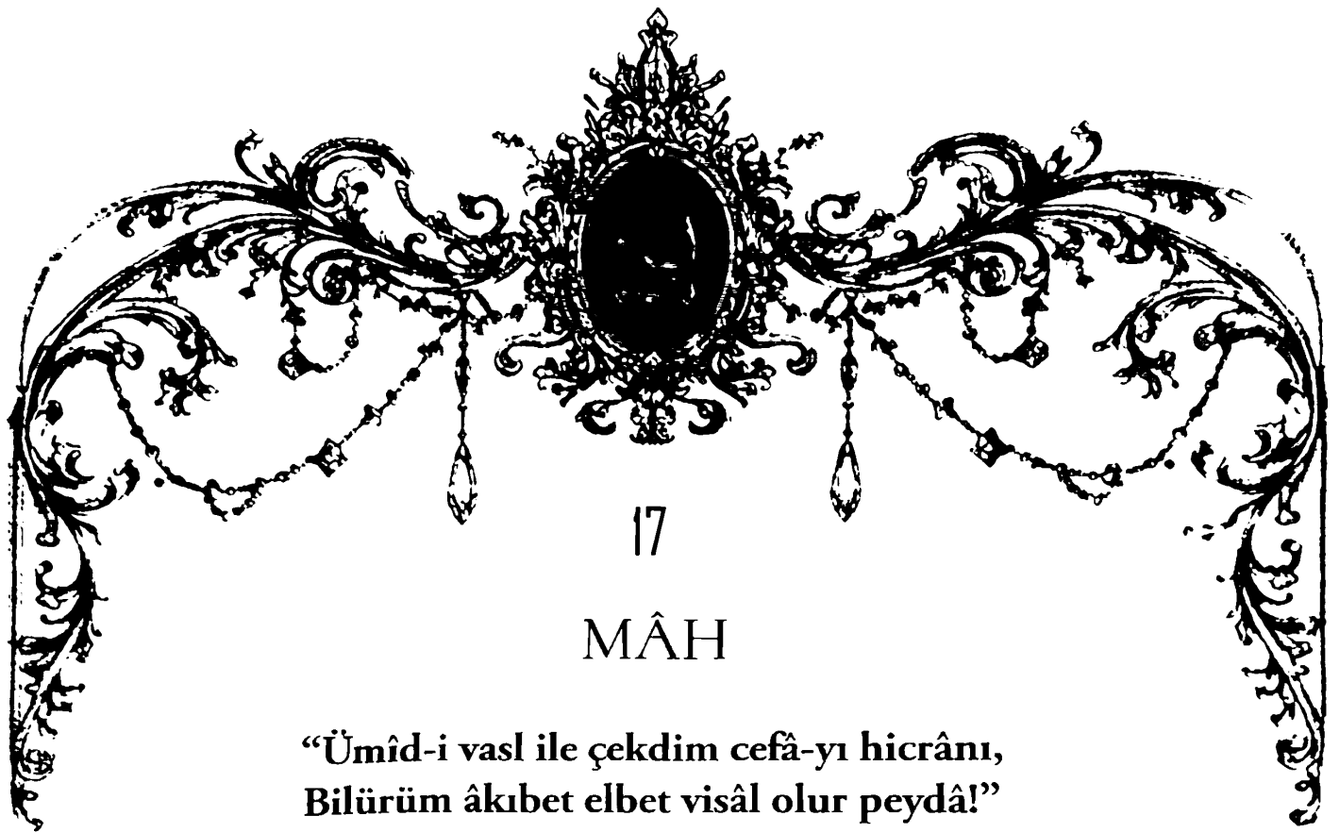
Asıl soruyu sormadım. Sadece, "Neden sen yapacaksın?" dedim. Tılsımımı neden onun taşı olan kehribarla yaptığını sorarsam alacağım cevaptan korktum.

İstediğim benden uzakta bana yanmasıydı ama iş bana gelince hâlâ kaçak oynuyordum. O da sanki ne zaman kaçacağımı bilirmişçesine bana baktı.

"İyi geceler, iki gözüm!" dedikten sonra aşağı indi.

Beni görmedi. Sırf *iki gözüm* dedi diye gülümsediğimi bilmedi. Onun olduğumu hissettiğim her an tam olduğumu ise anlamadı.

Belki de böyle böyle yok olup gidecektik. Tıpkı mumun bağrına bastığı ip gibi.

17

MÂH

"Ümîd-i vasl ile çekdim cefâ-yı hicrânı,
Bilürüm âkıbet elbet visâl olur peydâ!"

"Kavuşma ümidiyle ayrılığın cefasını çektim,
bilirim ki sonunda mutlaka kavuşma ortaya çıkar."

-Fuzûlî

18. GÜN

Ertesi gün hem hissettiklerimden hem de yine haddinden fazla ateşli rüyalar gördüğümden uykusuz bir şekilde Sahra'yla tekrar Ziva Otel'e gittik.

İçeri girdiğimizde resepsiyonun aşırı lüks olması bile canımı sıktı. Üstelik otelin tek güzel cephesi sokağa bakan taraf olduğu için kahvaltı da hemen yan taraftaydı.

Resepsiyona gidip Talat'ı sormadan önce kafamı sağ tarafa çevirdim, Asaf'ı görmemle keyfim kaçtı. Sonra önündeki adam başını yana eğdi ve diğer koltukta oturan kediyi sevdi.

Aslında üstündeki gri işlemeli gömleği gördüğüm anda arkası dönük olmasına rağmen Bedran olduğunu anlamam gerekiyordu ama anlayamamıştım.

Asaf'ı gördüğümdeki keyfimin kaçıklığı Bedran'la birlikte ikiye katlandı. "Bir yerde de tanıdık görmesek dişimi kıracağım," dedim.

Sahra yanımda benim baktığım yere bakarken, "Artık ben de," dedi.

Dönüp ona baktım. Bedran'ın burada olması elbette riskliydi çünkü Talat'la tartışmamızı görecekti ve muhtemelen ardını sorgulayacaktı.

Yine de zaten batacağım kadar batmıştım. Üstelik şu an tek derdim Talat'ı görmek ve yaptıklarını yüzüne vurmaktı. "Bedran artık umurumda değil."

Sahra mutsuz bir şekilde iç çekti. "Keşke onun da umurunda olmasa."

Ama olacaktı ve bizi gördüğü anda yanımıza damlayacaktı. Üstelik ona Mata Hari'de yaşananlar hakkında hesap da soramazdım çünkü arsızdı ve ben de yeni gelin gibi utanıyordum.

Tam o sırada yanımdan geçen kel adamı fark ettiğimde hızla onun önüne geçtim.

Yakın yaşlarda olmamıza rağmen benden en az on yaş büyük gözüküyordu. Adamla davalık olmadan önce onu her gördüğümde kelaynağa benzetesim geliyordu.

Şimdi ise bu benzetme bile hayvana hakaret gibiydi.

"Talat Ziva," dedim nefret dolu bir sesle.

Beni tanıdığı anda kaşları çatıldı. "Firuze Koçak," dedi sinir eden alaycı bir tavırla. Elini uzattı. "Nasılsın?"

Onun elini tutmak yerine elimi köpeklere yem etmeyi tercih ederdim. O da hislerimi fark etmiş olacak ki elini yavaşça geri çekti. Sonra ise istediğim gibi kılıçları çekti.

"Derya'nın davadan geri çekildiğini duydum," dedi.

Nefretle gülümsedim. "Kızı bir ölüme sürüklemediğin kalmış," dedim. "Tıpkı Çiçek gibi."

Çiçek'in adı anılınca suratı asıldı. "Kanıtın var mı?" dedi.

Kavga çıkaracağımı bilerek etrafına bakındı. Ben ise tam olarak tahmin ettiği şeyi yapmak için telefonumu çıkardım.

"Var," dedim. Sonra elimdeki kayıtları gösterdim. "Bak, bizzat babasının iş yerinin kamera kayıtlarını buldum."

Talat'ın üşenmeden gidip bizzat Derya'nın babasının patronuyla konuşması da onun ne kadar rezil olduğunun göstergesiydi.

Nitekim kanıtları gördüğü anda telefonu savurmak istercesine elimi itti. Sonra üzerime yürüdü. "Bana bak!" dedi işaret parmağını yüzüme doğru sallayarak.

Ben ise böyle anlarda tehlike radarımı kaybederdim. Ondan daha fazla üstüne yürürken Talat geri adım atmak zorunda kaldı. "Çiçeği sen öldürdün, değil mi?" dedim herkes duysun diye yüksek sesle. Beni suçlamam için şikâyet etse de artık umurumda değildi. "Bu iş daha bitmedi. O adamın işini geri vermezsen..."

Bana doğru atıldı. "Beni tehdit etme. Seni öldürürüm!" dedi ama ben de tam olarak bunu isterken birden duraksadı.

Ardıma baktı ve kalkan eli geri indi. Bedran'ın sesini duyduğum anda sabırsız bir şekilde iç çektim.

Bedran elini omzuma koydu. "O işler kolay olsaydı biz Firuze'yle her gün birbirimizi öldürürdük, Talat," dedi.

Talat kendini toparlarken telaşlı bir sesle, "Bedran," dedi. "Siz gitmemiş miydiniz?"

Dönüp ona baktığımda Bedran'ın bana bakmak yerine Talat'a kilitlenmiş olduğunu fark ettim. Yüzünde her zamanki gülümsemesi olsa da bunun sadece bir maske olduğunu biliyordum.

Nitekim böyle anlarda o kadar iğneleyici olurdu ki insanı ezip geçerdi.

Öyle de oldu. Talat'ı baştan aşağıya süzerken tavrı *hadi, bana da saldırsana* dercesineydi.

Talat ise azıcık aklı olmalıydı ki bu yemi yutmadı.

Bedran bunun üzerine onu diliyle yerden yere vurmaya başladı. "Kahvaltınız çok sıkıcı," dedi sanki karşısındaki adam bir böcekmiş gibi ezercesine küçümseyici bir sesle. "Bütün içi geçmiş turunçgilleri siz mi topladınız? Taze diye yutturduğunuz portakal suyu az kalsın bayatlıktan ekmek olacakmış. "

Hiç keyfim olmamasına rağmen gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Hamur işlerini bir gün daha bekletirsen tekrar mayalanacak." Diğer eliyle uzanıp Talat'ı teselli ediyormuş gibi omzuna iki kere vurdu. "Bir gün Mata Hari'ye gel de yemek nasıl olurmuş, sana göstereyim." Adam ise -Bedran artık nasıl vurduysa- elini refleksle onun vurduğu yere koydu.

Sonra Bedran'la baş edemeyeceğini bildiğinden sahte bir şekilde gülümsedi. "Mutlaka gelirim," dedi.

Başını kısa bir an daha yeni üzerime yürümemişçesine bana çevirdi. "Size de iyi günler," dedi sanki çok saygılı biriymiş gibi ve yanımızdan kaçarcasına uzaklaştı.

Bu durumdan nefret ettim. Haklının değil de güçlünün kazandığı bu dünyayı sevemiyordum.

Bedran'ın elinden kurtulup ona ters ters baktım. O ise bana ciddi bir bakışla karşılık verdi.

Asaf araya girdi. "Ne oldu, Firuze abla?" dedi. Bedran'a bakmayı bıraktığımda Asaf'ın endişeli yüz ifadesiyle karşılaşınca yumuşadım.

Bedran yanımda, "Haberi yok ama daha yeni cami duvarını işeyerek yıktı," dedi. Onu normalde tersleyecektim ama sonra, "Anlatmazsan da öğrenirim, Firuze," dedi. "Beni yorma, düşmanımızı da artırma."

Tekrar ona baktığımda bakışlarının diğer tarafımda duran Sahra'da olduğunu fark ettim. Bu kıza karşı tuhaf bir ilgisi vardı ve bu beni rahatsız ediyordu. Başımı eğip dik dik ona bakarak arkadaşıma bakmasına engel oldum.

Buna karşılık her zamanki gibi güldü. Sonra Asaf'ın omzuna kolunu atarak beni dinledi. "Derya'yı hatırlıyor musun?" dedim. Aynı lisede okuduğumuz için biliyor olması lazımdı.

Kısa bir an düşündü. Sonra, "Sümüklü olan mı?" dediğinde gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Kız sürekli hasta olduğu için ona okulun zorbası olarak bu lakabı takmıştı.

"Kardeşi Çiçek bunların otelinde öldü," dedim ciddi bir sesle.

Bir kadın cinayeti duyduğu her zaman olduğu gibi ifadesi birden ciddileşti. "Öldü mü, öldürüldü mü?"

"Öldürüldü," dedim. Bir gün önceki telefon aramasında Çiçek'e *artık onu reddetmeyi bırakması gerektiğini yoksa sonunun iyi olmayacağını* söylemişti. Çiçek ise onu reddetmiş ve bir gün sonra ise ölmüştü.

Asaf dehşete düşmüş bir sesle, "Biz de bu adamlarla ortaklık yapacaktık," dedi.

Kaşlarım çatladı. "Ne için?" dedim.

Bedran durumu açıkladı. "Abim eski çiftliği yıktırdı. Yenisi yapılana kadar yakında düğün için misafirler geleceğinden yedek bir çiftlik alacak."

Bu yeni bilgi beni haddinden fazla sarstı. Ne çiftliğin yıkıldığını ne de Ezra'nın yeni çiftlik alacağını biliyordum. Çiftliğe en son o olayın olduğu gün gitmiştim.

Sevdiğim adam ise nefret yerimi yıktırmıştı. Kalbimin ısındığını hissettim. Tam duygularımı kontrol altına aldığımı düşünürken öyle bir şey yapıyordu ki kendimi yine dağılmış buluyordum.

"Asaf da bunların çiftlik yapısını beğenince teklif yolladık. Onlar da kabul edince konuşmaya geldik."

Asaf bana mahcup bir şekilde baktı. "Firuze abla, böyle şerefsiz olduklarını bilseydim..."

Bedran sözünü kesti. "Çiftliğin şeklinden mi anlayacaksın, Asaf?" dedi. Hafifçe ensesine vuruyormuş gibi yaptı. "Saf saf konuşma, oğlum."

Ben ise buraya gelmiş olmamın en azından böyle bir işe yaradığına sevindim. Yine de değişen bir şey yoktu. Bu herif elini kolunu sallayarak etrafta dolaşabiliyordu.

Bu işi kendim başka bir şekilde halletmem gerekiyordu. Bedran'a bakarak, "Ezra'ya söyleme," dedim. "Şimdi bunlar daha fazla bilenirler."

Halledeceksem kendim halledecektim.

Bedran bana ilgi bile göstermeden, "Bakarız," dedi. Bakışları yine Sahra'daydı.

Sahra ne kadar dikkat çekmemek için sessiz kalsa bu beyefendi de bir o kadar ona dikkat kesiliyordu.

Tekrar arkadaşımla arasına girip uyarırcasına, "Bedran!" dedim fakat bu sefer yemedi.

"Sen nasılsın, çöl prensesi?" dedi Sahra'ya gülümseyerek. Arkadaşına öyle dikkatli bakıyordu ki en ufak bir mimik değişimini bile fark edebilirdi.

Neyse ki Sahra bu şeytan tüylü adama pabuç bırakacak bir tip değildi. Bu yüzden sorusuna karşılık ilgisiz bir şekilde ona bakmakla yetindi.

Ta ki Bedran konuyu onun ilgisini çekebilecek noktaya getirene kadar.

"Nalan'la yine karakola gitmişsin."

Dönüp Sahra'ya baktım. İkimiz de dün gece Dildar'ı bırakıp kendi odalarımızda uyumuştuk ama görünen o ki Sahra sonrasında dışarı çıkmıştı. Üstelik onunla en son konuştuğumuzda Nalan'a Mata Hari'de yaptıklarından dolayı kızgın olduğunu söylemişti.

Yine de kıyamamış olmalıydı ki ona yardıma gitmişti.

Sahra nötr bir ifadeyle, "Şevki'ye uzaklaştırma kararı çıkardık," dedi. Bu da o pislik herifin uyarılara rağmen yine Nalan'ın peşine düştüğü anlamına geliyordu.

Bedran'ın kaşları havalandı, sonra yalnızca onu tanıyanların anlayabileceği bir sinirle güldü. "Eceline susadığını da bu kadar belli etmez derdim ama bir köpek gibi dil sarkıtmadığı kaldı," dedi.

Şevki ölüm biletini kesmişti. Bedran ona hayatta acımazdı. Ondan daha acımasız olan ise benim en yakın arkadaşımdı.

Bedran'ı kışkırttığını umursamadan, "Biraz daha onu ortadan kaldırtmazsanız ben katil olacağım," dedi.

Bedran, Sahra'nın acımasız olan açık sözlülüğü karşısında şaşırdı ama sonra ikimize baktı ve "Bitirim ikili, en sevdiğim," dedikten sonra kahkahayı bastı.

Ben de bu sefer keyifsiz olsam da güldüm çünkü Sahra benim bu hayatta en büyük şanslarımdan biriydi. Onunla birlikteyken ise Bedran'ın dediği gibi iş bitiriciliğimiz tartışılmazdı.

Tek sıkıntı onun da bizim meselemizde artık çaresiz olmasıydı. Bu yüzden ikimiz de bu şehirde boşa kürek çekiyorduk.

19. GÜN

Ertesi akşam sıra gecesine gittiğimizde uzun zamandır gitmediğim için ne kadar eğlenceli olduğunu unuttuğumu fark ettim.

Yemekler, türküler ve anlatılan hikâyelerle birlikte ortamın atmosferi büyüleyiciydi. Etnik desenli sedirler, önümüze koyulan sinili sofralar ve sürekli tazelenen çay ve şerbetlerle birlikte sohbetin bile ayrı bir tadı vardı.

Gerçek kandiller ve ortadaki gerçek gibi gözüken yapay ateş ile burası sıra gecesi konseptiyle birlikte bir çöl masalından fırlamış gibiydi.

Saruhanların Kızıltepe'deki otelindeydik. Burası İstanbul'daki otelden sonra gördüğüm en lüks otel olabilirdi. Mardin'in tarihi dokusuna sadık kalınarak o kadar güzel yapılmıştı ki kendimi bazen herkesten uzakta burada kalmak isterken bulurdum.

Kendi memleketimde bir misafir olsaydım belki de daha mutlu olurdum çünkü şehrimi çok özlüyordum ama içindeki çoğu insanı hiç sevmiyordum.

Özellikle çaprazımda oturup yediğimiz içtiğimiz her şeye bakan Behiye ve tayfası burada başı çekiyordu. Yine de gülüyordum, eğleniyordum.

Başta Arjin oturuyordu. O da türküleri dinlerken dalgındı. Kim bilir, geçmişe dair hangi anısını hatırlamaktaydı.

Hayat gerçekten çok garipti.

Bundan dokuz gün önce buradan gidecekken şimdi ise bu şehirde düşmanlarımın karşısında eğleniyordum.

Başımda koyu yeşil bir yazmayı yarım bir şekilde takmıştım. Kulağımda ise büyük halkalı küpelerim vardı. Omuzları düşük, büzgülü, açık kahve, çiçekli bir elbise gitmiştim.

Boynumda ise Ezra'nın bana yapmış olduğu ilk kolye vardı. Adını dengbejlerin anlattığı bir hikâyeden almıştı. Elim, tılsımım olmadığı için sürekli kolyeme gidiyordu. Kolyeye dokundukça kendimi okunan uzun havayla dalgın hatta kaybolmuş hissediyordum.

Bir akıntıya kapılmış, gidiyordum ve tutunabileceğim tek dalın senelerdir köşe bucak kaçtığım adam olması, kaderin benim için yeni oyunuydu.

Üstelik bu öyle bir oyundu ki kalbim onun için artık eskisinden daha fazla yanıyordu ve Ezra'yı görmeyeli bir gün olsa bile onu özlüyordum.

Kolyeyi çekiştirirken üç kişinin oturabildiği sedirde benim yanıma oturan Sahra'ya baktım.

Diğer tarafım boştu. Kısa bir süre önce siyah bir kedi gelmiş ve onunla yemeğimi paylaştıktan sonra çenesini dizime yaslayıp uyuyakalmıştı. Onu rahatsız etmemek için başını bile okşamıyordum.

Saat gece yarısını çoktan geçmişti ama ikramlar devam ediyordu.

Sahra'nın elinde Midyat'ın meşhur tatlılarından biri vardı. Üstelik bu üçüncü kaseydi. "Harireyi bu kadar seveceğini asla düşünmemiştim," dedim. "Tatlı seven benim."

Genelde birlikte yaşadığımız eve tatlı alan ben olurdum çünkü Sahra'ya kalsa bir ay evde tatlı olmasa yine o sade kahvaltısını yapar ve dışarı çıkardı.

Şimdi ise tatlıyla aşk yaşıyor gibi bir hâli vardı. Hissettiği keyif yeşil gözlerine bile yansımıştı. Kaşığı ağzına atmadan önce bana baktı. "Çok hoşuma gitti," dedi.

Onun da burayı sevdiği belliydi. Birçok yerin fotoğrafını çekmiş hatta yanımda duran kediyi bile uyurken fotoğraflamıştı.

Dildar karşımızda oturuyordu. "Kahiye de benim canımdır," dedi gülümseyerek. Keyfi yerindeydi. Yanına Asaf'ın oturmasına bile sesini çıkarmamıştı hatta onunla ara sıra sohbet etmişti.

Kısa bir süre Sahra'yla Dildar tatlılar hakkında konuştular. Sonra Sahra bana doğru döndü. "Senin niye tüm gün moralin bozuktu?" dedi.

Hatırlayınca bile suratım düştü. "Derya'yı bir türlü ikna edemedim," dedim. Dün neredeyse iki saat boyunca telefonda konuşmuştum ama onun için bu mevzu kapanmış gibiydi ve bu da beni deli ediyordu.

Sahra *anladım* dercesine başladı. "Haklı olarak korkuyor," dedi.

Öyleydi ama diğer türlü hiçbir zaman gönül rahatlığıyla başını yastığa koyamayacaktı. Kardeşinin katillerinin dışarıda olduğunu bilerek asla huzurlu bir uyku uyuyamayacaktı.

Biliyordum çünkü yaşamıştım.

Gülruba teyzenin sesiyle kendime geldim. "Sevdin mi buraları, Sahra kızım?" dediğinde dönüp ona baktım. Buraya geldiğimiz andan beri bizi memnun etmek için bütün imkânlarını seferber etmişti.

Bütün garsonlar masamızın etrafında dört dönüyor olmasına rağmen yine de sanki onun sofrasıymış gibi sürekli bir isteğimizin olup olmadığını soruyordu.

Sahra, Gülruba teyzeye gülümsedi. "Çok güzel, sanki bir masal şehri gibi," dedi. "Akşamları daha da masalsı oluyor."

Öyleydi. Bu şehirde akşamları insan kendini sanki mistik bir masaldaymış gibi hissederdi. Küçükken Alaaddin'in gelip sihirli halısıyla beni gezdireceğine inandıracak kadar büyüleyiciydi.

Gülruba teyze de burada yaşayan her insan gibi onu onayladı. "Bu şehrin her köşesinde bir masal vardır," dedi. Yüzünde hüzünlü bir tebessüm vardı. Bu tebessüm o masalı yaşamış bir kadına aitti. Zeyd amcanın çocukluğumda bile onu deli gibi sevdiğini hatırlardım.

Her akşam o upuzun saçlarını avluda tarar sonra da güzelce örerdi. O kadar düşkündü ki karısının saçlarına bir kere bile makas vurmasına izin vermemişti.

Ta ki Zeyd amca ölene kadar.

Gülruba teyze kocası öldükten sonra saçını örüp kesmiş ve kocası mezara indirilirken yanına koydurmuştu.

"Benim kocam özler benim kokumu."

O an onun yerine ağladığımı hatırlayarak göğsümün ağırlaştığını hissettim. Bu şehirde ne kadar masal varsa bir o kadar da yarım kalmış sevdalar ve bir türlü bitmeyen acılar vardı.

Dildar sanki düşündüğümü hissetmiş gibi, "Bir de kâbuslar," dedi.

Dönüp uyarırcasına kardeşime baktım. "Dildar..." dedim.

Ellerini kaldırdı *ben suçsuzum* der gibi. "Valla şaka," dedi. "Gayet eğleniyorum." Eğlendiği belliydi hatta öyle ki yıllar sonra bugün ilk defa mor bir elbise giymiş, saçlarına özenle bakım yapmıştı.

Ben ona bakarken onun uzun zaman sonra neşeyle parıldayan gözleri arkama değdi ve dudakları yukarıya doğru kıvrıldı. "Hatta daha da eğleneceğiz gibi gözüküyor," dedi imalı bir sesle.

Arkamı dönüp baktığımda sıra gecesinin yapıldığı salonun girişinde, muhtemelen otelin müdürü olan adam, Ezra'yı karşılıyordu.

Buraya gelmesini hiç beklemediğim için donup kaldım. Gürültülü alanlardan özellikle kaçınırdı. Üstelik kalabalıkları da pek sevmezdi.

Şimdi ise buradaydı. Bedran'ı da yanında getirmişti. Bir ortama girdiği anda her zaman olan olmuş, baskın enerjisiyle tüm ilgiyi üstüne çekmişti. Onu görmenin heyecanıyla birçok kişi toplaşmıştı.

Arkasına dizilmiş birçok adam vardı.

Gözlerimi ayıramadan ona baktım. Kahverengi gömleğine, heybetli gövdesine, bana gözüken yarım ve yaralı yüzüne. Adamlardan birkaçı elini öpmeye kalktıklarında hepsini durdurdu.

Bir yandan *bana bakmasın, beni görmesin* istedim ama bir yandan da deli gibi *gözü gözüme değsin* istedim. İçim o kadar çelişkili duygularla dolmuştu ki konu sevda olunca insanların onu neden bir hastalığa benzettiğini bir kere daha anladım.

Tam kurtuldum zannederken tekrar tüm yüreğimi saran bir illet gibiydi. Üstelik bu sefer aklımı da ele geçirmişti. Gözlerimi zorlukla ayırıp Gülruba teyzeye baktım.

"Ezra da mı gelecekti?" dedim. Gülruba teyze de tıpkı benim gibi dönüp oğluna bakarken benim sorumla birlikte bana doğru döndü.

"Bir sorun mu vardır, cânemin?" dedi endişeli bir sesle. O muhtemelen hâlâ aramızın bozuk olduğunu zannediyordu ki zaten herkesin bizi gördüğü yerde hiçbir şey yaşamamıştık.

Şimdi de benden uzak durmasını umuyordum çünkü Behiye ve gelini teyzemin sorusunun cevabını beklerken bile sanki delip geçercesine bana bakıyordu.

"Yok, xalti," dedim. "Saat geç oldu, ondan şaşırdım."

Gülruba teyze rahatlamış bir şekilde gülümsedi. "Ben de şaşırdım geldiğine," dedi. "Ezra'mı bilirsin, artık pek buralarda değildir. Olsa da işi geç biter. Kalabalık içinde görünmeyi de pek sevmez."

Gülruba teyzenin bilmediği tek şey oğlunun bir amacı varsa şartları pek umursamama ihtimaliydi. Ben de bu ihtimalin gerçek olmasından ve oğlunun hedefinin de benimle bağlantılı olmasından korkuyordum.

Dildar kimseyi umursamadan benim duyabileceğim bir sesle, "Sevdiği bir şey var demek ki," dediğinde ise bu sefer kardeşime kızarak baktım.

"Dildar!" dedim. Hiç kimse duymasa bile yanında Asaf vardı. O ise *banu ne* dercesine omuz silkti. Küçük kardeş arsızlığı diye bir gerçek vardı.

Ona öfkeyle bakmaya devam etsem de şerbetini yudumlayıp bana gülümsedi. Ben ise arkamdaki kalabalığı görmezden gelmeye çalıştım. Bugün Behiye varken açık veremezdim.

Zaten Ezra ve Bedran neredeyse yirmi dakika sonra ancak yanımıza gelebildiler.

Ezra o derin sesiyle, "Hepinize afiyet olsun," dediğinde kafamı kaldırıp ona baktım. Herkes onu selamladı. Ezra bu selamları aldıktan sonra bakışlarını bana doğru çevirdi.

Ben ise o güzel gözlerden anında bakışlarımı kaçırdım. Şu an sırası değildi. Bakarsam tüm hislerimi milletin önünde gözler önüne serecektim.

Annesinin yanına konuşmaya gittiğinde derin bir nefes almamın sebebi tam olarak buydu.

Bedran'ın konuşmasıyla ona doğru döndüm. Şaşırtıcı bir şekilde bugün siyah giyinmişti. Böyle abisine daha çok benzediğini fark ettim. Yine de yüzündeki o çapkın gülümseme her şeyi bozuyordu. "Ne kadar da sıkıcısınız, hanımlar," dedi keyifli bir sesle. "Niye nargile söylemediniz?"

Bugün modu yerinde olan kardeşim ise bu sefer hedef olarak Bedran'ı seçmişti. "Herkes sizin gibi nikotin bağımlısı değil demek ki," dedi önündeki çerez tabağından badem aşırırken.

Bedran, Dildar'ın ona laf çarptığını fark edince eğilip ona doğru baktı. Dildar ise geri çekilince Bedran'la karşı karşıya kaldı.

İrkilmedi, korkmadı. Bu da beni hiç olmadığım kadar mutlu etti.

Bedran, "Ooo, Dildar Hanım," dedi keyifli bir sesle. "Sizi sahalarda görmek pek güzel."

Dildar ona gülümsedi. "Seni de, abi," dedi.

Ben ablasıydım, bu yüzden onun bu hâlini görünce duygulanmak hakkımdı ama Bedran'ın yüzü şefkatle yumuşarken aynı benim gibi hissettiğini fark ettim.

Sonra her zamanki Bedran'lığını yaptı ve Dildar'ın kıvırcık saçlarını karıştırdı. "Seni kıvırcık," dedi keyifli bir sesle. "Sen bir de bana laf mı sokuyorsun?"

Dildar saçlarını kurtarmaya çalışırken, "Ya abi, hayır!" diyerek isyan ediyordu.

Bedran'ın ise umurunda bile değildi. "Bir kere izin vereceksin," dedi. "Senelerin hakkı!"

İki ailenin de baş belası bu adam olduğu için tabii ki de kız kardeşimin kıvırcık saçlarını küçükken en çok o karıştırmıştı. "Bırak Bedran abi ya!" dedi Dildar ellerinden kurtulmaya çalışarak.

Sahra'nın tatlısını bırakarak ikisini pürdikkat izlediğini fark ettim. Ne düşündüğünü bilmiyordum, tam onunla konuşacaktım ki sırtıma bir elin hafifçe dokunduğunu hissettim.

Arkamı dönmeden ise Ezra'nın yanıma geldiğini anladım ve yanda oturabileceği genişçe bir sedir varken yanıma oturduğunda ne yapacağımı bilemediğimden donup kaldım.

Kokusu sardı dört bir yanımı, varlığının sıcaklığı ise hemen ardımdaydı. Tılsım çatladığından beri aramızda gittikçe artan çekimi saymak bile istemiyordum.

Niye herkes içinde bu işkenceyi bana reva görmüştü?

Bana baksa kalkıp gitmesini istediğimi görecekti ama bakmadı.

Dönüp ona şaşkınlıkla bakarken o ise aramızdaki kediye bakıyordu. Kedi neredeyse bir saattir uyuyorken onu hissedince başını kaldırdı. Mahmur sarı gözleri Ezra'ya çevrildi.

Ezra normalde onun için yabancı olmalıydı ama aramızdaki kısa mesafede kalkıp gerindi. Sonra Ezra'nın ona uzattığı eline sürtündü.

Tuhaftı ama bir kediyi bile kıskanacağımı hiç düşünmemiştim. Onu okşarken güzel ellerine baktım. Bu ellerin bana dokunduğunu hatırladım.

Bu hatıranın tehlikeli olduğunu bilerek bu sefer yüzüne baktım.

Sonra asıl tehlikenin burada yattığını anladım.

Bana bakıyordu. Siyah, gür kirpiklerinin ardındaki çelik mavisi gözleri erimiş demir gibiydi. Hafifçe gülümsüyordu. Bu kadar yakın mesafeden gülümseyişini görmek ise kalbimin teklemesine sebep oldu. Sakalları arasındaki dudaklarına bakmak istemedim. Bakarsam güzel gelirdi dudakları. Sonra bir de öpmek isterdim ve bu hislerimi saklama isteğimin de içine ederdim.

İnsanların gözünün içine bakmak huyumken bu sefer yine ilk gözlerini kaçıran ben oldum. "Aç mısınız?" dedim. "Açsanız size ayrı bir sofra kursunlar."

Bu dolaylı olarak *yanımdan git* demekti ama kimse üzerine alınmadı. Bedran sözümü duysa da oralı olmadı. Çoktan atıştırmalıklara yumulmuştu. Ezra sakin bir şekilde, "Yedim ben," dedi.

Ben ise iç çekmemek için kendimi zor tuttum. Bu gece güzel başlamıştı ama bundan sonra zor olacaktı belliydi. Dönüp tekrar ona bakmak zorunda kaldım.

Yine bana bakıyordu. Niye bu kadar kişinin içerisinde bu kadar güzel bir şekilde bana bakıyordu? "Bu gürültü seni rahatsız etmesin," dedim.

Tüm cümlelerim *git* sinyali veriyordu. O ise sinyalden falan anlamıyordu.

Sedirin başlığına kolunu yaslamış, bana doğru hafifçe dönmüştü. Gözümün içine baka baka, "Artık etmez," dedi. Sanki *sen sayesinde* der gibiydi sözleri ki bu itirafa en az buraya gelip yanıma oturuşu kadar hazırlıksızdım.

Onu özleyen kalbim de hazırlıksızdı. Bunca yıldır ondan nefret bekleyen aklım da hazırlıksızdı.

Bu adamın cümleleri insanın gardını kırardı.

Bu yüzden de tepkimi filtreleyemeden dudaklarım yukarı kıvrılırken buldum kendimi. Hoşuma gitmişti. Hatta o kadar hoşuma gitmişti ki göğüs kafesim birden bahar şenliğine çevrilivermişti.

Bu yüzden daha yeni telaşlanan benken birden çözülüverdim. "Peki," dedim kendimin bile fark edebileceğim kadar nazlı bir sesle. "O zaman çay getirsinler."

Hatta ben de bir demlik çay eşliğinde onu izleyebilirdim.

Ağır ağır dolaştı gözleri yüzümde. O sevince gardımı nasıl indirdiğimi izledi. "Onlar ne getireceğini bilirler," dedi. Sonra gözleri boynumdaki kolyeye değdi.

"Zembilfiroş kolyeni takmışsın."

Kolyeye dokunurken gülümsedim. "Sadakat sepetim o benim," dedim. "Ayrıca bana yaptığın ilk kolyeydi."

Zembilfiroş, *sepet satan* anlamına gelmekteydi. Bu kolye tıpkı kilamlarda[22] geçen sepet satan adamın hikâyesini anlatmaktaydı.

Başlangıçta valinin oğlu olan bu adam bir beymiş ve çok zenginmiş ama bir gün mezarlığın yanından geçerken gördüğü insan kemikleriyle ölümün gerçekliğiyle yüzleşmiş. Sonra bütün malını mülkünü bırakıp ibadet ve manevi yaşama yönelmiş.

Evlenmiş, eşiyle birlikte sıradan bir hayat sürüp *sepet satarak* geçimini sağlamış.

Sonra bir gün bir beyin karısı, zembilfiroşu sepet satarken görüp âşık olmuş. Onu sarayına davet etmiş. Zembilfiroş gittiğinde ise kadın evli olmasına rağmen ona aşkını ilan etmiş.

Zembilfiroş ise onu reddetmiş.

Beyin karısı ise onu sarayına hapsetmiş, olmamış. Zembilfiroşun karısının kılığına girmeye çalışmış, olmamış. Adamı en sonunda tekrar sarayına hapsetmeye çalışırken Zembilfiroş bir uçurumdan düşüp hayatını kaybetmiş.

Her ne kadar sonunu sevmesem de en mantıklı bulduğum ve Yâde'ye en çok anlattırdığım masal buydu. Dengbejlerin anlattıklarının birçoğunu mantıksız bulur ya adama ya da kadına gıcık olurdum ama bu masaldaki sadakat çok hoşuma giderdi.

"*Bir gün ben de Zembilfiroş gibi bana sadık bir bey isterim,*" diyerek dolaştığım günler daha dün gibiydi.

O ise baklava dilimi şeklindeki saf altından kolyenin içine sanki bir kafesteymiş gibi kehribar bir taş yerleştirmişti. Kolye yuvarlaktı ama sanki aynı zamanda göğüs kafesi gibiydi. Kolyenin ince detaylarında ancak gözle görülebilecek kadar küçük işlemeler ve her bir dilim etrafında kristaller vardı.

---

[22] Dengbejlerin şarkı şeklinde anlattığı hikâye veya destan.

Kehribarı yerleştirdiği o kafesle birlikte bu onun dilinde *benim sadık beyimin* o olmak istediğini gösterme şekliydi. Ailecek Beyazsu'ya gittiğimizde bana hediye etmişti. Sonra artık kimin gözü değdiyse akrep yuvasına oturmuştum.

O gözü değen kişinin şimdi de bize baktığını hissediyordum ama tek bir cümle beni umursamaz hâle getirmiş gibiydi.

"Dengbej abiye söyledim birazdan hikâyeyi anlatıp türküyü çalacaklar," dedim.

Gözleri bana değdiğinde bu kolyeyi takmamın benim kadar onda da anlamı olduğunu fark ettim.

"Senin sadık adamın," dedi.

Benim sadık adamım oydu.

Keşke her şey farklı olsaydı da bunu cümle âleme duyurabilseydim. Sadece bir kolyeyle değil de her zerremi onunla sarabilseydim. İç çektim bakışı karşısında sonra önüme döndüm. Sohbet devam etti. Onların çayları geldi. Bir yandan çay içerken diğer yandan da ona sırnaşan kedinin başını okşuyordu.

Ben ise sakin bir şekilde onları izliyordum. Behiye'nin sürekli gözlerinin bize kaydığını, Gülruba teyzenin Ezra'yla konuşurken kısa bir anlığına bana bakıp gülümsediğini fark ettim.

Bugün ilk defa onların karşısındaydık. Lanetin yok olma ihtimalini çok fazla bilen kişi olmasa bile Behiye haricinde düşmanca bakışlar yoktu çünkü ne abim ve babam ne de onun erkek kuzenleri ve amcası buradaydı.

Geriye kalanların ise -Arjin'in yanında oturan Ayşe de dâhil- sanki yan yana oturmamızdan mutluymuş gibi bir hâlleri vardı. Sonra ilgi ağır ağır bizden uzaklaştı.

Dengbej abi Zembilfiroş hikâyesini anlatırken herkes ona dikkat kesildi. Ben de her ne kadar yanımda oturan sevdiğim adam yüzünden sürekli heyecanla kıpırdanıyor olsam da hikâyeyi dinlerken keyif aldım.

Ta ki ortamızdaki oyunbaz ve ilgi budalası kediye sadece başının okşanması yetmeyene kadar. İşte o zaman dikkatim tekrar ona doğru kaydı.

Siyah kedi üzerine çıktıktan sonra kendini sevdirmek için onun çenesine sürtünmeye başladı. Sanki kedi nanesi almış gibi- bunu da bizim yavru kedilere bakarken yeni öğrenmiştim- sürekli ona sürtünüyordu.

Hâlim haraptı. Onu kediden bile kıskanacak kadar bitmiş durumdaydım ama aynı zamanda sessiz bir cana bu kadar merhamet gösteriyor olması da çok hoşuma gidiyordu.

Onları izleyip gülümserken yakasına dolanmış deri bir ip sarmalını fark ettim. Kendimi tutamadan, "Yakana ip dolanmış," dedim.

Kediye bakmayı bırakıp ona baktığımda o da bana bakıyordu. Arkada anlatılan hikâye soluklaştı. "Sen düzelt," dedi hangi tarafta olduğunu bile sormadan.

Başımı hafifçe sağa ve sola salladım. "Etrafta insanlar var, Ezra," dedim.

İlgisiz bir şekilde bana baktı. "Kalsın o zaman," dedi boştaki eliyle çayını yudumlamadan önce ama bu sahte ilgisizlik bir tuzaktı.

Biliyordu ki dayanamazdım. Kıyafet konusunda düzen takıntım vardı. Sabrım sınanıyormuş gibi iç çektim. Sonra kısa bir an etrafıma bakıp kimsenin bize bakmadığını teyit ettikten sonra ona doğru eğildim. "Cidden bana işkence ediyorsun," dedim bu sırada dişlerimin arasından.

İpin düğümünü çözerken aramızda kedi olmasına rağmen kısa bir mesafe vardı. Teninin sıcaklığını bile buradan hissedebiliyordum. İpi yakadan kurtardıktan sonra *tılsımı mı acaba,* diye merak edip yukarı çektim ama değildi.

Siyah bir tül kesenin içerisinde ağır bir cisim vardı. Üzerine ışık vurduğu için çok net olmasa da içindeki cisim anlaşılıyordu.

Yüzüktü. Üstelik o kadar çok çıkarmak için uğraşmıştım ki artık ezberlediğim o kehribar taşlı yüzüktü bu. Yüzüğü boynunda taşıyordu.

Yüzük benim olmasa da dönüp ona şaşkın bir şekilde baktım. Gözlerindeki ateş, senelerdir ağır ağır yanmaya devam eden bir sevdanın tesiriydi. "Sen de bana hep eziyet ediyorsun," dedi. "Ama ben bana eziyet etmene alışkınım, iki gözüm."

Yanmışım gibi geri çekildim. Yüzük dışarıda kaldı. Benim ise elim bile uyuştu sanki. Bu adam bana biraz daha böyle davranırsa ben kendimi bir daha toparlayamazdım.

Elim ayağım birbirine dolaştı. Onun ise dudağının bir kenarı yukarı kıvrılmışken yüzüğü alıp tekrar gömleğinin içine koydu.

Tam o sırada anlatılan hikâyenin Kürtçe şarkısı okunmaya başladı.

"Zembîlfiroş hükümdar oğlu,
Sevgili hükümdar oğlu,
Hayatı sefa ve avcılıkla dolu,
Bir gün düşer kabre yolu,
Ölümü daha yeni hatırladı."

Ben ise ne sevdiğim hikâyeyi dinleyebildim ne de çalan müziğe eşlik ettim. Aklım yüzükte kalbim ise ondaydı. Ağır ağır onu sevmenin o derin batağına düşüyordum.

Üstelik ne çıkmak ne de kurtarılmak istiyordum.

Gece saat bire gelirken eğlenceye yeni gelenler vardı. Üstelik bizim masadan da kimsenin kalkası yoktu hatta yeğenim Yeşim bile ayaktaydı.

Üstüne bir de gece enerjisi olmalıydı ki etrafta koşturmaya başladı. Ayşe baş edemedi. Ben onu kucağıma aldım ama bir türlü hanımefendiyi mutlu edemedim.

En sonunda Saruhanlara sardı. Önce Asaf'ın sonra da Bedran'ın kucağına gitti.

Ezra'nın kucağındaki kediye ters ters bakmayı ihmal etmedi. Bazen şu küçücük çocukla aynı tepkileri verdiğim için kendime inanamıyordum.

Neyse ki Bedran onu oyalamayı başardı. Yeşim'e her ne anlatıyorsa minik yeğenim cilveli bir şekilde kıkır kıkır gülmeye başladı.

Bu adamın konu kadınlar olunca cidden şeytan tüyü vardı.

Yeşim sonrasında takılarını tek tek Bedran'a göstermeye başladı. Sıra künyesine geldiğinde ise, "Bak Bedran, burma yeşim oldum ben," diyordu. Asaf da eğilmiş, Yeşim'in künyesine en değerli taşmış gibi bakıyordu.

Bakmazsa Yeşim onların façasını aşağı alırdı, öyle cin gibi bir kızdı.

Bedran abartılı bir ifadeyle, "Çok güzelmiş!" dedi. Sonra abisine baktı. "Abim mi söyledi sana?"

Yeşim hevesle onayladı. "Ezra amcam zümrüt olmama az kaldığını söyledi. Ben büyüyünce zümrüt olacağım," dedi o çocuk neşesiyle gülerek.

Bedran ise abisinin sinirini bozacak şekilde sırıttı. Daha ağzını açmadan ne söyleyeceğini biliyordum. Yine de engel olamadım.

"Abimin de ne hikmetse bütün sevdiği kadınlar taştan evrim geçiriyor."

Daha Ezra tepki veremeden dönüp bana baktı. "Sen büyüyünce ne oldun, Firuze?" dedi. "Abim sana da bir şey söyledi mi?"

Herkesin içinde olmamızı es geçsem bile yine de ona ters ters bakardım çünkü işi gücü ortalığı karıştırmaktı. Neyse ki Ezra araya girdi de ağzımı açıp ona sövmekten kurtuldum.

"Onu bilmem de sen bugün biraz daha konuşursan musaila taşı olacaksın," dedi. Ona baktığımda çok sakin gözüküyordu ama bu sakin tehdit asıl tehlikeli olandı. "Bizzat ben yontacağım seni."

Bedran arsız bir şekilde sırıttı. Bu tehditleri ilk defa duymadığı için belli ki bağışıklık kazanmıştı.

"Duydun mu, Yeşim?" dedi. "Senin amcan bu kadar fakirleşti işte. Artık mezar taşçılığı yapacak."

Ezra başını eğip kardeşine *öyle mi* dercesine baktı. Bu sözlerin bir de evde hesap sorması vardı ama Bedran küçükken de dayak arsızıydı.

Neyse ki o konuşmadan minik yeğenim araya girdi: "Hiç de bile. Ezra amcam kehribar. Bana taşını söyledi. Anlattı bana kehribarın nasıl çıkarıldığını."

Kendimi tutamadan güldüm çünkü küçücük yaşıyla Bedran'a kafa tutmayı ancak benim yeğenim başarırdı.

Bedran ise yılmadı. İstettiği nargilede artık her ne varsa gevşek bir şekilde gülümsedi. "Hımm," dedi. "Peki, benim taşım ne o zaman?"

O her zaman Arjin'in ona verdiği taşıyla gurur duyardı. Zeki olduğunu biliyordu. Arjin de ona vermiş olduğu zekâ taşı olan *dumortierit* ile bunu teyit etmişti.

Minik yeğenim işaret parmağını kaldırarak hevesle, "Biliyorum," dedi. "Geçen onu da öğrendim ben."

Bedran vereceği cevabı merak ederek ona bakarken Yeşim ise Bedran'ın kibirlendiğini fark etmeden onun öz güvenini yerle bir eden sözleri söyledi.

"Bok böceği senin taşın," dedi. "Evet, bok böceği. Doğru bildim, değil mi?"

Bunun üzerine sofrada kısa bir sessizlik oldu. Sonra ise yerini kahkahalara bıraktı. Ezra dâhil olmak üzere herkes gülüyordu ama en çok Asaf ve ben gülüyorduk. Hatta Sahra bile kendini tutamayıp gülüyordu.

Ayşe ise bu sırada utançla birden yerinden kalktı. "Yeşim!" dedi. "Öyle denmez, annecim. Çok ayıp! Nereden öğrendin sen bunu?"

Yeşim omuz silkti.

"Geçen aşağı sokaktaki Rukiye teyze dedi. *Bedran Saruhan, bok böceği gibi. Kızları biriktirdikçe biriktiriyor maşallah*, dedi anne. Duydum ben, tam böyle dedi."

Ayşe yüzünü ekşitti. Geçen misafirliğe gittiğinde Yeşim'i hiç büyüklerin olduğu odaya almamaya çalıştığını bana da anlatmıştı ama ne yazık ki kızı büyümüş de küçülmüş gibiydi. Oturup yarım çaydanlığı devirebileceği gibi tüm Midyat'ın dedikodusunu da bu yaşta döndürebilirdi.

"Maşallah kızım, sende de fil hafızası varmış," dedi Ayşe, Bedran'a mahcup bir şekilde gülümseyerek. Diğer herkes sesli bir şekilde gülerken Bedran ona *sorun yok* der gibi baktı.

Alınmamıştı. Bu yine de Asaf'ın ensesine geçirmesine engel olmadı. "Gülme lan!" dedi. "Ben bok böceğiysem sen de hamam böceğisin," dedi.

Ensesinden tutup Asaf'ı salladı. Ezra kardeşine ilgisiz bir şekilde bakarken ilk sigarasını yaktı. "Sen tek başına yetersin, Bedran," dedi. "Çocuğu bulaştırma pisliğine."

Haklıydı, bu yüzden ben de ona bakarken, "Oh olsun sana!" dedim dudaklarımı kıpırdatarak. O ise başını salladı *ben sana günü gösteririm* der gibi ve bu sıralar beni en çok sinir eden şeyi yaparak yanımda duran arkadaşıma baktı.

Bu gidişle Sahra yüzünden birbirimize girmemize çok az kalmıştı. Tam hepimiz keyifli bir şekilde gülerken Arjin'in olduğu taraftan bir grubun bize doğru yaklaştığını fark ettim.

Öndekinin Zahir Ziva olduğunu anladığımda ise yüzümdeki gülüşüm anında soldu. Ardında ise Talat ve onun kolunda ise Samira vardı.

Üçlü komplo takımı gibi yanımıza geliyorlardı.

Kavga çıkaracaklarını bilerek olduğum yerde dikleştim ama tam o sırada sırtımda Ezra'nın elini hissettim. Dönüp ona baktığımda o bana değil, gelenlere bakıyordu.

Kolunu ardıma koymuş, sanki alanını belirlemiş gibi sakin bir şekilde oturuyordu. Kimsenin görmemesinin verdiği öz güvenle elinin tersiyle sırtımı ensemden omuzlarıma kadar okşadı.

Tüylerim diken diken olurken neye odaklanacağımı şaşırmış durumdaydım. Zahir ve arkasındaki kuyrukları yanımıza geldiğinde bana değil, Ezra'ya çevirdi bakışlarını.

Samira ise Ezra'yı fark ettiği anda usulca Talat'ın kolundan çıktı. Kısa bir an göz göze geldik. Bir bana bir de Ezra'nın ardımdaki koluna baktığında hiçbir şeyin değişmediğini, aynı kıskançlığın devam ettiğini gözlerinde gördüm.

Her ne kadar ortalık karışacak gibi gözükse de kendimi gülümsemekten alamadım. Bazı intikamlar zamansız denk düşüyordu.

Zahir yaşlı bir adamdı. Yine de Ezra'nın elini öpmeye yeltenerek, "Ezra Ağa'm," diyerek koluna uzandı ama Ezra izin vermedi.

Elini *istemez* der gibi havaya kaldırdı. Sonra soğuk bir sesle, "Buyur Zahir!" dedi.

Yaşlı adamın bakışları kısa bir an öfkeyle bana değdi. Sonra Ezra'ya âciz bir şekilde döndü. "Ağam, neden böyle bir şey yaptınız?" dedi.

Yüzündeki çaresizliği görmek benim için tehlike çanlarının çalması için yeterliydi. "Ne yapmışım, Zahir?" dedi Ezra ilgisiz bir sesle.

"Bir kusurumuzu mu gördün?" dedi Zahir.

Ne olduğunu anlayamadığım için bir yaşlı adama bir de Ezra'ya baktım. Ezra'nın ise soğuk ilgisizliği birden kayboldu.

Bakışları babasının ardındaki Talat'a değerken yüzünde gösterdiği nadir öfke, Talat için biletinin kesildiğinin en büyük işaretiydi. "Hayır," dedi Ezra kestirip atarcasına. "Kısasa bunu uygun buldum!"

Zahir'in sesi yükseldi. "Ama ağam..." dediği anda korumaların bize doğru yaklaştığını fark ettim.

Ezra ise kimseyi umursamadan sakince oturmaya devam ediyordu. Yine de işaret parmağını tehdit edercesine Zahir'e salladığında gelecek olanı anladım.

"Oğluna sahip çık, Zahir!" dedi. "Şayet bir masumun sebebi olduysa tenha bir köşenin de mağduru olmasın."

Apaçık bir ölüm tehdidiydi bu ve Talat'ın yüzünün bembeyaz kesilmesine sebebiyet verdi. "Size yalan söylemişler," dedi ileri doğru atılarak.

Sonra bana baktı. "Sen ağamın kafasını karıştırdın, değil mi?"

Böyle anlarda susmam gerekirdi aslında ama bu asıl benim meselemdi. Ezra ise muhtemelen Bedran'ın haber uçurmasıyla bu işe müdahil olmuştu. "Kamera kayıtları var," dedim. Sonra Zahir'e çevirdim başımı. "Oğlunun Çiçek'i

taciz ettiği kamera kayıtları var. Üstelik tehdit ettiği mesajlara da eriştik, Zahir Efendi!"

Zahir, oğlundan önce üzerime doğru atılmaya çalıştı fakat hemen ardında duran Celal onu anında yakaladı. "Seni var ya!" dedi Zahir bağırarak.

Benim ise umurumda değildi hatta daha söyleyeceklerim de olduğundan ayağa kalkmaya çalıştığımda Ezra dirseğimi tuttu.

Ona baktığımda başını eğdi *dur* dercesine. Sakin değildi ve onu ilk defa bu kadar öfkeli görüyordum. Buna rağmen yine de benden kontrollüydü. Bu yüzden onun da çekmesiyle birlikte ağır ağır yerime oturdum.

Samira ise aynı anlarda korumaların arasından kurtulup bu ortamdan kaçmaya çalışıyordu.

Ezra tekrar bakışlarını Zahir'e çevirdi. "Borcumun peşinde koşmayı sevmem ama madem bu kadar heveslisisin saat on ikiyi geçtiğine göre borcunu ödemek için tam dokuz günün var, Zahir," dedi.

Zahir'in yüzündeki öfke anında kayboldu. Yerini alan çaresizlik ise bana bu borcun otellerin genel borcu olduğunu düşündürdü. Bu rakamlar hep uçuk olurdu ve dokuz gün içerisinde ödemesinin imkânı yoktu.

Nitekim Zahir âdeta yalvaran bir sesle, "Ağam, nasıl ödeyeyim?" dedi ama Ezra tahammülünün sonuna gelmiş gibi Celal'e başıyla dışarıyı işaret etti.

"Gidebilirsiniz," dedikten sonra mevzuya olan bütün ilgisini kaybetmiş gibi önüne döndü. Geriye ise bu olaya şahitlik eden bir oda dolusu insan ve biz kaldık.

Bir yandan utanmak diğer yandan da hesap sormak istiyordum. Ben işime kimsenin karışmasını sevmezdim. Tek başıma halletmeye de alışkındım. Bu yüzden başkasının müdahalesi sınırımı ihlal etmek gibi hissettirirdi.

Bedran'a öfkeyle döndüm. "İyi ki söyleme dedim."

Bedran bu şamatayı keyifle izlemişti. Yine de bana bakarken sözlerinde samimiydi. "Derya benim de arkadaşımdı," dedi.

"Bu benim meselemdi," diyerek direttim ama Sahra omzuma dokundu. Sanki *dur* dercesine bana baktı. Adamlar her ne kadar istemesem de altından kalkamayacağım bir noktada bana yardım etmişti ama ben bir türlü gururumdan teşekkür etmeyi bile bilmiyordum.

Ezra yine de bu tepkimi yadırgamadı. "Sayende ortaklık etmemiş olduk," dedi diğer sigarası ziyan olduğu için yenisini yakarken.

Dönüp ona baktım. Daha yeni racon kesmemiş gibi hâlâ kucağında kedinin uyuyor olmasına mı yoksa bu kadar yakışıklı gözükürken ona direnmeye çalışmama mı yanayım, bilmiyordum.

"Sadece kendi işinden geri çekilmemiş gibisin," dedim.

Sigara dudaklarındayken içmeden geri çekti. "Borçlulara yardım etmeyi severim," dedi.

Gülmüyordu hatta espri bile yapmıyordu ama yine de ben gülümsedim. Onun ise gözleri gülüşüme takılırken ardındaki ailesini umursamadan bana bakarak sigara içişini izledim.

"Ne yaptınız peki?" dedim.

Ezra tabii ki de anlatmazdı ama çok şükür ki arkadaşı David gibi gevşek ağızlı bir Bedran vardı.

"Otelin bütün borcunu satın aldı," dedi. "Güvenlik, asansör ve havuzun bakımını yapan taşeron firmayı da satın aldı." Ağzım açık bir şekilde ona baktım. Bedran ise keyiften dört köşeydi. "Sonra Derya'nın babasına verdi."

Bu milyonlarca para ve büyük bir masraf demekti. Üstelik kısa bir sürede gerçekleştirdiğine göre taşeron firmayı satın almak için değerinden daha fazla para ödediğine emindim.

Kendi gücüyle adaleti sağlamıştı. Bu yaptığını nereye koyacağımı bilemedim. O kadar hazırlıksızdım ki hiç huyum olmamasına rağmen karşısında ağlamak istedim.

İnsan sırtındaki kambura bile alışıyordu ama sanki o böyle yapınca yükümü almış da artık ağırlıktan bükülen dizlerim tekrar dikleşirken sevinçten titremeye başlamış gibi hissettim.

Ona dönüp, "Ezra..." dedim sesim titrerken.

O ise ona seslenişimi öfkeye yordu. "Benimle tartışma, Firuze," dedi. "Senin üzerine yürümüş, bir kadını öldürmüş, bir de üstüne ailesini tehdit etmiş."

Tek tek yapılanları sayarken işaret parmağını büküp masaya vurdu.

"Mazluma el uzatana tahammülüm yok," dedi kesin bir hüküm gibi. "Dua etsin ki şu an elimi kana bulamaya niyetim yok. Yoksa dirisinin de karşıma çıkmaya cesareti olmazdı."

O ölümden bahsederken tam o anda annemin mezarına gömdüğüm ümidim de dirilir gibi oldu. Bu sefer engel olamadım. Olmak da istemedim çünkü karşımdaki adam beni araştırmasına belki de bazı şeyleri çoktan öğrenmesine rağmen yine de bana yardım ediyordu.

Yanımda duruyordu, kalabalık ortamları sevmemesine rağmen yanımda oturuyordu. Eli ardımdaydı. Sırtıma dokunurken sanki yıllardır olmak istediği yerde gibiydi.

Bu ise yıllardır tek başına mücadele etmiş Firuze'nin hem ondan kaçmak hem de ona sığınmak istemesine sebep oldu.

Bedran, "Defin işleriyle uğraşırdı diyor abim," diyerek abisinin tehdidini açıklamasaydı muhtemelen gözlerim dolu bir şekilde ona bakakalırdım ama sonra güldüm ve Bedran'a baktım.

Fark etmese de beni kurtarmıştı çünkü abisi hem beni çok iyi tanıyor hem de gardımı parça parça kırıyordu. Kendimi çırılçıplak bir şekilde karşısında

bulsaydım bu kadar savunmasız hissetmezdim ama şimdi zırhımı delmişti ve ben artık onun rüzgârına kapılmaktan başka çare bulamıyordum.

Gücümü tekrar toplayıp gururumu bir kenara koyarak, "Teşekkür ederim," dedim.

Bana bakmadan kısa bir şekilde başını sallayarak bu teşekkürü kabul etti. Sanki ciddiye alırsa ve gözlerimin içine bakarsa kaçıp gideceğimi bile biliyor gibiydi.

"Otelinin meraklısı değilim," dedi. "Derya intikamını alsın, ilerisine bakarız."

Şu an ona sıkı sıkı sarılmak isterken sadece konuşmak zordu ama başardım. "Uğraşmak istemezsen bana verebilirsin çünkü ben seve seve uğraşırım onlarla," dedim keyifli bir sesle.

İntikam benim için en lezzetli yemekti ama tabii ki de ciddi değildim. Sonuçta bunca masrafı yapan oydu.

O ise sanki sırf bu iş için milyonlar harcamamış gibi, "Tamam," dedi. "Şirkete gel, Seymen'le bütün işlemleri birlikte halledin."

Seymen Bey'in onun başasistanı olduğunu biliyordum. Bütün işlere bakan yaşlı bir adamdı ve iş bitiriciliğiyle tanınırdı. Ezra ise beni ona göndererek yaptığı masraf yetmiyormuş gibi bir de hepsini bana vermeyi teklif ediyordu.

Bütün bunlar fazlaydı, benim için çok fazlaydı.

"Şaka yaptım," dedim.

O ise bu zamana kadar sanki duruma karşı ilgisizmiş gibiyken birden bana baktı.

Artık uyanan siyah kedinin başını severken, "Ben hiç şaka yapmam, iki gözüm," dedi. "Bilirsin."

Bilirdim ve bu çok daha tehlikeliydi. Bana bakarken çelik mavisi gözlerinde gördüğüm kararlılık çok tehlikeliydi. Bu ilk planı değildi, son da olmayacaktı. Ben ise oynadığı oyunun dilini bile daha çözememiştim.

Ağır ağır tuzağına düşüyormuşum gibi hissediyordum ve ne yazık ki şikâyetim yoktu. Her şeye isyan eden tabiatım bile bu adamın karşısında mum kesiliyordu.

Ben ise onun ateşinde yanmaya da razıydım.

@ayisigikitap

18

SEDEF

"Âb ile pâk olur sanma dilin kirini,
Gönül yıkanmadıkça neylesin çeşme suyu."

"Su bedeni temizler sanma, gönül arınmadıkça su neylesin?"

- Şeyhülislâm Yahyâ

Ezra hayatının büyük bir bölümünü kontrol edemediği şeylerle baş etmeyi öğrenerek geçirmişti. Yeteneğinin keşfedilmesini kontrol edememişti. Laneti kontrol edememişti.

Babasının ölümünü kontrol edememişti. *Chercio Nero*'nun habercisi olmak zorunda kalışını kontrol edememişti.

Bu kontrolsüzlüğünün başını ise sevdası çekmişti. Firuze doğduğu gün, bir gözü ameliyat yüzünden kapalı olan Ezra'ya o minik bebeği gösterdiklerinde hissettiği hayranlığın sonunun burada biteceğini bilemezdi.

Yine de kabul etmişti. Bu sevda ona zarardı ama onsuz da yaşanmıyordu.

Oysa eskiden lanet aralarına girmeden önce Firuze, Ezra'nın *yaşam ateşiydi.* Onunla olmak hisleri ve enerjileri ayırt edemeyen Ezra için sanki hayatta huzurlu bir nefes almak gibiydi.

Firuze'nin çok konuşmasından şikâyet edenlerin aksine Ezra hep Firuze'nin konuşmasını isterdi çünkü bir tek o konuştuğunda onu dört bir yandan sıkıştıran insanların duyguları geri çekilirdi.

Ezra sessizliğinin Firuze'nin kelimeleriyle tamamlandığını hissederdi.

Efkârını ise Firuze'nin neşesi örterdi.

O yanına gelince ortamın bile enerjisi değişir, insanlar birden keyiflenirdi.

Ezra da bundan nasiplenir. Gülüşüyle güler, neşesiyle neşelenirdi.

Firuze, Ezra'ya duyguların nasıl yaşandığını göstermişti. Ezra çoğu zaman hislerini saklamayı tercih eden bir adamdı.

Firuze ise yaşardı. Mutluysa herkes onun mutlu olduğunu anlardı. Öfkeliyse herkes bu öfkeyi bilirdi. Ezra ise onun her bir zerresine âşık olurdu. Şimdi Firuze değişmişti. Artık duygularını saklıyordu.

Gerçekleri söylememek için ise susuyordu.

Ezra'nın ona bunu yapanlara soracak büyük bir hesabı vardı.

Firuze'nin mezarlıktaki itiraflarından sonra Chercio Nero'yu kızdırmak pahasına Zake'i kovmasının da burada kalmasının da sebebi buydu.

Bundan sonra Firuze'siz yaşamaya hiç niyeti yoktu. Bu süreçte senelerdir tuttuğu yeminini bozmuş ve ona dokunmuştu.

Beni yak, demişti iki gözü. *Razıyım, yemin ederim.*

O an duramamasının tek sebebi bu yalvarıştı. Ona dokunmaya kıyamayan bu adam, yalnızca mücevheriyle tenine dokunmaya razıyken seneler sonra bu sınırı yıkıp geçmişti.

Şimdi ise artık geri dönülmez bir yoldaydı. O gün mezarlıktaki itiraflardan sonra bir hedefi vardı. Firuze nasıl dokunmasına razı geldiyse yine aynı rıza ile onunla evlenmeliydi çünkü biliyordu. O olmadan savaşamazdı. İsterse dünyanın en büyük gücüne sahip olsun, Firuze'siz yine de olmayacaktı.

Bu yüzden öğrendiği her bilgi Firuze'nin ihanetini ortaya çıkarırken yine de kararından dönmüyordu.

Firuze'nin Katar'da hisselerle oynadığı oyunu öğrenmişti.

Prag'da kurduğu şirketi de artık biliyordu.

Şirketi adım adım ele geçirecek o planı yapmamış gibi Prag'da da kendini güvence altına almıştı.

Hepsini öğrenmişti.

Neden sorusuna geldiğinde ise aklına yalnızca iki kişi geliyordu. Biri babasıydı. Diğeri ise kendi ailesinden olandı.

Ezra eskiden beri Faysal'ı hiç anlamıyordu. Kendi kızından öyle bir nefret ediyordu ki sanki düşmanıydı.

Şimdi ise durumu yavaş yavaş kavrıyordu. Faysal Koçak hiçbir zaman Saruhanları sevmemişti. Onların şirketinin içinde çalışmaktan hiç hazzetmez, her fırsatta bu şirketi babasının kurtardığını söyleyip dururdu.

Onlara haksızlık edildiğini ve şirketin yarısının onların olması gerektiğini savunurdu. Bir noktadan sonra işleri tamamen bırakıp tamamen oğlu ve kızı üstünden geçinmeye başlamasaydı Ezra ona hak verebilirdi ama Faysal ne hırsından ne de içkiye olan bağımlılığından vazgeçebilmişti.

Üstüne üstlük bu yolda da düşmana bel bağlamıştı. Her zaman yan yana olduğu Azat Eraslan, Ezra'nın en nefret ettiği kişilerden biriydi.

Ne işi vardı ne de gücü, yalnızca soyadının kazandırdığından beslenirdi. Faysal'ın içki arkadaşı olan bu adama büyük bir borcu vardı.

Bu borcu üzüm bağları satın alıp yeni bir şaraphane kurmak ve şirketini büyütmek için yapmıştı ama daha baştan işi batırmıştı. Sonra çocuklarından gizli bir şekilde düzeltmeye çalışmış ama durumu daha vahim hâle getirmişti.

Öyle ki bir başka düşmanının kapısını çalacak kadar zavallıydı. Hünerlerin kapısına geldiğinde Shimon ise ona seve seve kucak açmış, sonra da her şeyi elinden almıştı.

Görünen o ki ne Firuze'nin ne de Baran'ın bu durumdan haberi vardı. Firuze öğrendiği anda olay çıkarmak yerine bu durumu örtbas etmeye çalışacaktı çünkü senelerdir yaptığı buydu.

Sürekli babasının pisliklerini örtmeye çalışıyordu.

Yardım istemek için asla Ezra'ya gelmezdi. Babası ise Firuze'nin bunca çabasına rağmen onu yine kullanmaya niyetliydi.

Ezra'nın hem Firuze'yi kendine bağlayacağı hem Faysal'ın önünü keseceği hem de başta kendi ailesi olmak üzere tüm Mardin'in ağzını kapatacağı bir plana ihtiyacı vardı. Bu planın en nihai sonucu, Firuze ile evliliğinin hem mantıklı hem de başka bir seçeneği olmayan bir anlaşma olması yönündeydi.

Böylece lanet de artık bir bahane olmaktan çıkmış olacaktı.

Ezra elbette Firuze'ye aşkını cümle âleme duyuran bir yol seçmek isterdi. Bunca senedir bekleyişin hakkı da böylece bir nebze olsun tamamlanmış olurdu ama ne yazık ki Firuze'yi sevdasıyla ikna etme yolunu çoktan geçmişlerdi. Firuze, onu terk ettiği gün bu yolun önü kapanmıştı.

Tabii ki önce öğrenmesi gereken başka gerçekler vardı. Elindeki kanı sakin bir şekilde yıkadıktan sonra serçe parmağına tekrar firuze taşını taktı.

O taşı her hâlükârda temizlerdi ama bir tek taşa kan değerse çıkaramazdı.

Sorgu odası olarak kullandığı depo gibi alandan çıkıp asansöre bindi. Sekiz kat yukarıda zaman zaman inzivaya çekildiği sınırda bir dağ evi vardı.

Burayı gerekmedikçe kullanmazdı ama bugün ihtiyaç olmuştu. Yukarıda Bedran onu karşıladı. Yüzünde ise beklenti dolu bir ifade vardı.

Ezra sakin bir sesle, "İzzet'in adamıymış," dedi. Sorgunun devamı için adamlarını bırakmıştı ama öğrenilecek pek bir bilgi de kalmamıştı.

Bedran'ın elinde törpü vardı. Abisi aşağıda işin pis kısmını hallederken o görünen o ki dağ evinin tadını çıkarmıştı. "İzzet kimin adamı?"

Ezra sadece baktı. İkisinin tahmin ettiği yalnızca bir kişi vardı ve gittikçe bu kişiye doğru yaklaşmaktaydılar.

Bedran'ın gülümseyişi keyiflendi. "Oo, işler kızışıyor desene!" dedi.

Ezra ise ihaneti içten yaşadığı için ziyadesiyle keyifsizdi ama alışkındı. En yakını da olsa acımaz, kalemini kırardı. Şöminenin kenarındaki kahverengi

koltuğa oturdu. Bedran ise elindeki törpüyü sallayarak konuşmaya devam etti: "Bir de üstüne Firuze'nin şirkette yaptıkları."

Ezra dirseklerini dizlerine yaslayıp ona baktı. "Kendini garanti altına almaya çalışmış."

Korktuğu bariz bir şekilde belliydi. Sadece güç isteyen bir kadın bu kadar riski almazdı ama o bütün korumaları kardeşlerine göre yapmıştı.

Bedran ona imalı bir şekilde baktı. "Görünen o ki senin de daha fazlasını üstüne yapasın var."

Ezra kardeşinin de artık eskisi gibi Firuze'ye öfkeli olmadığını biliyordu. O sadece abisinin çıkarlarını korumaya çalışıyordu. "Derya'nın meselesi için bana gelen sendin."

Bedran güldü. "Ben böyle çözeceğini nerden bileyim?" dedi.

Ezra neredeyse otel zincirinin sahibi olacak kadar bu işe yatırım yapmıştı ama umurunda değildi. "Var bir sebebim," dedi.

Ziva Otel'de sadece Talat'ın mevzusu yoktu. Saruhanlarla yakın bir vakitte ortak bir toplantı gerçekleştirilmişti ama toplantının içeriğine dair hiçbir bilgi yoktu.

Bu da birçok ihtimali ortaya çıkarıyordu. Firuze'nin sadece Çiçek yüzünden bu davayı kabul etmemiş olması da bu ihtimallere dâhildi.

Ezra araştıracaktı. Ezra her şeyi araştıracaktı çünkü fazla güvenmişti. İnşaat şirketiyle bağlantısının kalmamasının daha iyi olduğunu düşünmüştü ama görünen o ki yokluğunda şirket köstebek delikleriyle dolmuştu.

Bedran sonunda dolanmayı bırakıp karşısına oturdu. Abisine kısa bir an da olsa ciddi bir şekilde baktı. "Bunları ne zaman ona soracaksın?"

"Kimi öldürdüğünü bulduğumda."

Bulamadığı tek şey buydu. Aslında birkaç tahmini vardı ama henüz net bir şey bulamamıştı.

Bedran, "Neyi çaldığını biliyor musun?" diye sordu.

Ezra ses çıkarmadı çünkü çaldığını bulması için gizli kasalarına bakması yetmişti. Firuze tüm düşmanlarının harita ile birlikte işe yarayacağına inandığı bir parçayı çalmıştı.

Bunu ise şimdilik Bedran'ın bile bilmesine gerek yoktu.

Bedran kısa bir süre geriye yaslanıp abisini inceledi. Sonra, "Abi, sen ihaneti affetmezsin," dedi.

İhanet, Ezra'nın kırmızı çizgisiydi. Bu uğurda tek hatasında harcadığı birçok insan vardı.

"Evet, etmem," dedi.

Bedran sorgularcasına ona baktı. "Firuze istisna mı?"

Ezra ağır ağır başını sağa sola salladı. "Değil," dedi.

Sadece zamanı vardı. Sevdiği kadın bu kadar savunmasızken önceliği hesap sormak olamazdı. Ezra böyle bir adam değildi. Eğer Firuze'yi sevmiyor olsa bile ona sırtını dönemezdi çünkü bunca yükü bir kadının taşımasını asla kabul etmezdi.

Arjin onları böyle yetiştirmemişti.

Kısa bir an derin düşüncelere dalarken Bedran'ın enerjisi onu huzursuz etti. Kardeşinin üstünde bazen o kadar çok karamsarlık oluyordu ki nasıl bu kadar iyi rol yapabildiğini anlamıyordu.

Birden ayağa kalktı. Sonra kardeşinin omzuna dokundu. Böyle anlarda bir abi olarak yalnızca ona değil, ruhundaki yüklere de dokunurdu.

Ezra taşırdı. Firuze'nin aksine o kendine verilen görevleri taşımak için doğmuştu. Bedran dönüp ona baktı. "Harun'u ara!" dedi Ezra onun omzuna dokunmaya devam ederken.

Bedran'ın şaşkınlıkla siyah kaşları havalandı. "Bizim kuzen olan Harun mu?" dedi.

Ezra kısa bir baş sallamasıyla birlikte, "Evet," dedi. "Eğer hâlâ Azat Eraslan'ın kızı Ayşegül'ü istiyorsa gelsin de konuşalım."

Bedran buraya geldiğinden itibaren ilk defa gerçek bir şekilde gülümsedi. "Kral sonunda savaşı kendi elleriyle kuruyor," dedi.

Ezra öyle yapıyordu. Oyunun bütün kurallarını kendi belirliyordu. Sırf kazanmak için.

Firuze'sini kendine ait kılmak için.

24. GÜN

Sıra gecesinden beş gün sonra sonunda Zahide'nin merasimlerine başlama zamanı gelmişti.

Bu merasimlerin ilki ise gelin hamamıydı. Yâde düğün için önce arınmamız gerektiğine inanırdı. Bu yüzden kına yapılmadan merasimler hamamla başlatılırdı.

Tarihi Sıhhı Emir Hamamı'nın önüne dizilmiş lüks araçların etrafında bir dizi koruma vardı. Arjin'in adamları tarihi mekânı değil, içindeki kadınların sınırsız eğlencesini ve buraya gelen kadınlara verilen lüks hediyeleri koruyordu.

İçeriye giren her misafire siyah kadifeden bir kese ve sabun hediye ediliyordu. Keselerde sıradan taşlar yoktu; zümrüdü, yakutu hatta altın sikkeleri bile vardı.

Arjin yine kesesinin ağzını açmış ve hamamın yanında eğlendirdiği insan kadar yoksul doyurmak için kurban kestirmiş, yemek dağıttırmıştı.

Böylece her zamanki gibi hem halktan insanlarla hem de önemli ailelerden olan kişilerle bağını sağlam tutmuştu.

Hamama gelen kadınlara özel peştamallar dağıtılıyordu. Bordo rengindeki peştamalları sağlam tutturabilmek için kırmızı akik taşından broşlar vardı.

Sedirlerin kurulduğu, eski bir Osmanlı resminden fırlamış gibi gözüken girişe bir büfe koyulmuştu. Envaiçeşit meyveler, yiyecekler hepsine özel seramik kâselerle birlikte servis ediliyordu.

İçeri girildiğinde ise mermer zeminde yankılanan kadınların şen kahkahalarıyla birlikte parmak uçlarına zil takıp raks eden kızlar karşılıyordu herkesi.

Gelen kadınlar da en lüks takılarını takıp gelmişlerdi. Kollarında bilezikler; gerdanlarında altından, gümüşten kolyeler; saçlarında birbirinden özel tokalar, burunlarında hızmalar, kulaklarında değerli küpeler ve son olarak çeşit çeşit halhallar.

Gelen misafirler giyinme odasında hazırlanıp içeri girince kadının fıtratında olan bütün zenginlikler bir hazine gibi ortaya dökülüyordu.

Bir köşeyi gelin köşesi yapmışlardı. Orada Zahide gerçek elmastan tacıyla oturuyor, içinde gül yaprakları koyulmuş özel suyla tenine masaj yapılıyordu.

Diğer yanında ise gelin sepetini tutan Hülya vardı. Şimdiden sepeti dolduran altınlarla birlikte gözünde dolar işareti beliren çizgi film karakterleri gibiydi.

Herkes ona, Selma halama ve kayınvalidesi olan Şehriyar'a tebriklerini sunuyordu ama ilk önce elbette saygı gereği diğer köşede siyah bir peştamalla yalnızca kolları ve gerdanı açıkta kalan Arjin'e gidiyorlardı.

Gelen önce elini öpüyor, sonra saygısını ve tebriklerini sunuyordu. Arjin'deki kudret öyle işlemişti ki Mardin kadınlarına, küçüğünden büyüğüne herkes hürmetle eğiliyordu karşısında. O da bu hürmetin karşılığını bolca veriyordu. Bu yüzden gelen her kadın pahalı hediyeler için teşekkür ediyor, sonra da gelini tebrik etmeye gidiyordu.

Arjin'in bir yanında bir gelini Gülruba, diğer yanında ise diğer gelini Behiye oturuyordu. Tam dibine ise Dildar'ı almış, ondan kısa aralıklarla üzerine su dökmesini istiyordu.

Dildar hâlinden memnundu çünkü en güvende hissettiği kişinin yanındaydı. Üstelik bir de bu hamam için Ezra'nın ona hediye ettikleri ile sanki dünyalar onun olmuştu.

Bacağında o günden arta kalan boydan boya bir yara vardı. Dildar bu yüzden uzun bir süre boyunca elbise giyinememişti. En son sıra gecesinde elbise giydiğinde ise sürekli eteğini çekiştirdiğini fark etmiştim.

Sanırım bunu fark eden sadece ben değildim. Sevdiğim adam da bu duruma dikkat etmiş olmalıydı ki bir gün sonra bacağını boydan boya sarabileceği saf altından sarmaşık şeklinde bacak aksesuarları yollamıştı. Bu sadece bir parçaydı. Bunun haricinde birçok çeşit değeri paha biçilemez bacak

aksesuarları Dildar'ın bizzat kendisine teslim edildiğinde kardeşimin sevincini görmek doğru adamı sevdiğimi bir kere daha gösterdi.

Şimdi Dildar'ın bacağında bu aksesuarlardan biri vardı ve prenses gibi gözüküyordu.

Ben ise muhtemelen burada mutluluk taklidi yapan tek kişiydim.

Buraya geldiğim günden beri en sakin beş günü geçirmiştim. Üstelik ailem ve arkadaşımla vakit geçirmiş, sonra da bolca eğlenmiştim. Hatta kısa bir süreliğine Derya ailesiyle birlikte gelmiş, onu evimde ağırlarken defalarca bana teşekkür etmişti.

Ama asıl teşekkür edeceği kişi burada yoktu. Benim de tam olarak mutsuzluğumun sebebi buydu.

Ezra gitmişti.

Tam *beş gün* geçmişti aradan.

Beş gündür yoktu.

Bu beş günün bendeki etkisi ise çoktu. Sanki yokluğu beni derinden çarpmış gibiydi.

Beş gün içerisinde onu üç yıl boyunca görmediğimden daha çok özlemiştim.

Bu beş gün içerisinde yokluğunun acısını o üç yıldan daha çok hissetmiştim.

Direncim kırılmıştı sanki. Yüreğim ise hemen ardındaydı. Kalbime asla söz geçiremiyordum. Her ne kadar gerçekleri anlatsam da onu bir türlü ikna edemiyordum.

Sanki Ezra'nın varlığı beni tamamen işgal etmiş gibiydi.

Ahmet'in dediğine göre şehir dışına çıkmıştı ve ne zaman döneceği belirsizdi.

Bu haberi aldığım anda içime düşen hüzne karşılık kendime yaptığım eziyet o kadar acımasızdı ki bazen kendim bile kendime acıyordum.

Ezra gittiği andan itibaren içimden bir ses öğrendiklerinin peşinde ilerlediğini söylüyordu. Hangisini önce bulacağını tahmin edemiyordum.

Öldürdüğümü mü yoksa çaldığımı mı?

Bilmiyordum ama her hâlükârda öldürdüğüm o şerefsizin sözleri sürekli kafamda yankılanıyordu.

"Saruhanlar gerçeği öğrenince atanı da soyunu da yok edecek!"

Her ne olursa olsun deneyeceklerdi.

"Ezra seni affetmeyecek!"

Bundan artık emin değildim. Bu kadar güçlü bağlantıları olan bir adam, çoktan yaptığım oyunları öğrenmiş olmalıydı. Peki, neden gelip bana hesap sormuyordu? Ben her gidişinde böyle yüreğim ağzımda beklemek zorunda mıydım? Bu işkence ne zaman son bulacaktı?

Bilmiyordum ama yine de artık geceler haricinde saklamayı daha iyi başarıyordum. Burada bu kadar mutsuz hissetmeme rağmen en çok eğleniyormuş gibi gözüken bendim.

Bakışların üzerimde olduğunu bildiğim hâlde gittikçe keyifleniyormuş gibi gözüken yine bendim.

Kalçama kadar uzanan saçlarımı altın saç kolyesiyle örmüştüm. İkiye ayırdığım saçlarımın tam ortasında damla şeklinde gelen bir saç mücevheriyle birleşiyordu bu kolye. Mücevherin ucundaki damla taş, firuze taşındandı.

Kulaklarımdaki ağır küpelerde de minik halkaların içine yerleştirilmiş damla şeklinde firuze taşı vardı. Ayağımda halhal, kollarımda bilezikler, hamamın en ücra köşesinde çalan minik orkestranın meşk müziğine en çok ben eşlik ediyordum.

Ben hamam taşının üstünde dans ederken yanımda oturan Ayşe ve Sahra'nın önünde bir meyve tabağı vardı. Hem benim dansıma bakıp meyve yiyorlar hem de Yeşim'in bana eşlik etmeye çalışmasına gülüyorlardı.

Sonra sohbet etmeye başladılar. Ayşe, "Saçında hiç mi boya yok, Sahra?" dediğinde duraksayıp kızlara baktım. Ayşe'nin de saçlarının rengi açık kahverengiydi ama bu kadar değildi. Sahra bunca kadının içinde altın gibi parlıyordu resmen. Upuzun saçları tek bir ton değildi. Koyu bal renginden açığa doğru sanki özenle gölgelendirilmiş gibiydi.

Köşede oturan büyük yaşlı teyzelerin ilk konusu benken bir diğer konusu da onun saçları ve güzelliğiydi.

"Valla yok." Sahra bir tutamı alıp ona doğru uzattı. Benim aksime o hiçbir takı takmamış, yalnızca saçlarını açık bırakmıştı. "Hatta rengi çok açık geliyor bana. Eskiden boyattım aslında ama son zamanlarda boyatasım yoktu. Sonra lacivert saçlı bir kız aklımı çeldi. Tam o sıralarda yeni kapanmıştım. *Eğer kötü olursa bile nasıl olsa yalnızca ben göreceğim* diyerek boyatacaktım ama şu şahıs..." Eliyle beni gösterdi. "Neredeyse evden atıyordu beni."

Bir ayağımı onun dizinin üstüne bastırdım. Parmak uçlarımla Sahra'nın dizini dürterken ayağımdaki halhalın ucundaki taşlar sallandı. Bir an halhala bakıp gülümsedikten sonra Sahra'ya döndüm.

"Bir katliamdan kurtardım o saçları ben. Kadınlar kuaförlere o saç rengini tutturabilmek için ne kadar para bayıyorlar, haberin var mı senin?"

Ayşe dehşete düşmüş bir şekilde baktı ona. Sanki kırılacak narin bir şeymiş gibi elindeki altın rengindeki saç tutamını okşadı.

"Firuze haklı valla. O kadar güzel ki saçların," dedi Ayşe. "Rabbimin boyasıyla boyanmış. Çok yazık edersin böyle bir şey yaparsan." Ona bakıp içten bir şekilde gülümsedi. Abimin ölüp bittiği tek gamzesi belirdi bu gülüşüyle.

Tam bu sırada Yeşim geldi ve Sahra'nın kucağına zıpladı. Yeşim sosyal bir kızdı, kısa bir süre içerisinde Sahra ile de bağ kurmuştu. Birbirlerini öpüp sevme seviyesine gelmişlerdi bile.

"Benim de saçlarım Sahra abla gibi, değil mi anne?" dedi Sahra'nın saçlarına hayranlıkla bakarken.

Kendi saçlarını Sahra'nın saçlarının yanına koydu.

Sahra, Yeşim'in başının tepesini öptü. "Seninki çok çok daha güzel, **minik** Zümrüt!" dedi. Yeşim hemen güldü bu neşe karşısında.

"Papatya gibi," dedi. "Bedran öyle diyor. Papatya gibiymişim ben." Bunun iltifat olduğunu bilerek bir kız çocuğu mutluluğuyla seviniyordu.

Sahra'nın ise bu sırada takıldığı yalnızca bizim için lüzumsuz bir isim oldu. Suratının düştüğünü bir tek ben fark ettim.

Yeşim ise değişen atmosferin farkında olmadan hevesle anlatmaya devam etti:

"*Bizim buradaki papatyaların üstünde hep arı oluyor. Saçıma üşüşürler* deyince güldü bana. *Ben izin vermem, iğnelerini koparırım onların,* dedi. Ezra amcam da vurdu ona böyle pat diye."

Yeşim ellerini birbirine vurdu. Ezra'nın, Bedran'a vuruşunun sesi aklına öyle işlemişti ki taklit etmek istedi annesine gösterebilmek için.

Ayşe gülmemek için kendini zor tutarken ben ise kendimi tutmadan kahkaha attım. "Oh iyi etmiş Ezra amcan!" dedim hiç acımadan. Bir eliyle göğsümü sıvazlayarak *oh çektim.*

Ayşe bana dönüp, "Firuze..." dedi uyaran bir sesle. Yüzündeki yumuşak ifade ile bu uyarıyı umursamadım.

"Ne?" dedim omuz silkerek, sonra örgümün ucunu yakalayarak sağa sola kıvırdım bedenimi. "Çocuk bilsin şimdiden kimi ciddiye alıp kimi almayacağını," diyerek müziğe eşlik ettim.

Sonra ileride oturan Zahide'ye seslendim: "Hadi, gel de oynayalım artık, gelin hanım. Yoksa udun başına geçeceğim."

Zahide olduğu yerde mayışmıştı. Ben ona seslenince kendine geldi. "Ay!" dedi sanki aniden gelin olduğunu fark etmiş gibi. "Hemen geliyorum, abla. Ben biraz yorulmuşum da."

Arjin, Zahide gelin olduğu için onun çalışmasını istemiyordu ama iş bitmiyordu bir türlü. Daha köylerden, çevre ilçelerden ve illerden gelecek misafirler vardı. Konaklar bu kadar misafiri zaten ağırlayamazdı.

Otel ayarlanmış, organizatör tutulmuştu ama yine de yetmiyordu.

Zahide bir telaşla ayağa kalktığında içeri giren kişiyle birlikte donup kaldı. Tüm bakışlar kapıdan içeri giren kişiye çevrilirken ben de baktım. Sonra gülüşüm soldu ve oynamayı bıraktım.

Gelen Samira ve üç kardeşiyle birlikte ekürisi Şimal'di. Toplam beş kişilerdi ve beşinden de nefret ederdim.

Özellikle Samira ve Şimal'den. Biri sarışın, diğeri esmer olan kadınların ikisi de Arap güzeliydi. Ben Samira'yı ilk gördüğümde çok beğenmiştim.

Eski Türk filmlerinden çıkmış bir güzelliği vardı. Makyajını hep o tarzda yapar, kaşlarını da inceccik alırdı. Yeşil gözleri hep buğulu bakardı. Belki gönülde görünen gözde de çirkin gözüküyordu ama şimdi bana sanki şeytan gibi geliyordu bu kadın.

Her hâlükârda eskisi gibi değildi artık. Benim nefretim onu çirkinleştirmişti.

Sahra eliyle benim bacağımı dürttü ve yıllardır içimde biriktirdiğim öfkeyle yüzleşti. Ben öldürdüğüm adama bile böyle bir nefretle bakmamıştım hiç.

Sahra da beni tanıdığından, "Bak sakın!" dedi. "Ne yapacaksan dilinle yap, ellerini kullanırsan seni asla kurtaramam."

Ona gülümsedim ama biliyordum ki bu gülümseme gözlerime ulaşmadı. "Yapmam," dedim gülümsememin aksine buz gibi bir sesle. "O kadar kolay değil."

Bedel ödemek o kadar basit değildi.

Dedikoduların sesi artarken tekrar oynamaya başladım. Hiçbir şey olmamış gibi Zahide'yi elimle tekrar yanıma çağırdım fakat gerçek yalnızca saklanmıştı.

O sakladığım ise hırsımdı. Şimdiden dört bir yanımı sarmıştı. Alt etme isteği kör bir yılandı. Boğazıma sarılıp yavaşça tenimin üzerine akmaya başladı.

Neyse ki sonunda gelinle birlikte seremoni de başladı da bir nebze olsun aklım dağıldı. Zahide gelip kalabalık göbek taşında toplandığında en ortalarında ben ve Zahide ile birlikte herkes oynamaya başladı.

Bu sırada göz ucuyla bakarken Samira'nın Arjin'le sohbet ettiğini gördüm. Dildar'ın ona düşmanca bakışına karşılık, kardeşimi öpücüklere boğmayı aklıma not ettim.

Oynadım, Samira bir köşeye geçip kardeşleriyle birlikte yalnız oturuncaya kadar oynadım. Behiye gelip onunla sohbet ederken oynadım. Bir ara udu elime aldım ve kendim çaldım. Bizzat gelinin oynadığı bir raks müziği ellerimde hayat buldu ama bir daha Samira'ya bakmadım fakat onun bana baktığını biliyordum.

Tıpkı önünde sonunda pes edip yanıma geleceğini bildiğim gibi.

Bir ara o meşhur *el Hubb* şarkısı için kapatıldı müzik.

Kadınlar sessizleşsin diye işaret parmağımı dudaklarıma bastırdım ve "Şşt!" dedim. Sanki bir sırrı açıklamak üzereymişim gibi gizemli bir ifadeyle onlara baktım. "Hanımlar, meşhur şarkımıza geçmeden önce bilmeyenler için kısa bir açıklama yapacağım."

Herkes dikkat kesildi. Ben de göbek taşının üstünde yavaş adımlar atarken anlattım birazdan çalacak şarkının hikâyesini.

"Bu şarkı eskiden beri hamamlarda çalınırmış. Nîsa tarifesi sayılır, sır kabul edilirmiş," dedim.

Bazı kadınlar bu şarkıyı çok iyi bildiğinden hamam göbeğinde toplanırken bazısı da köşede izliyordu. Arjin'den izin almıştım. Bu şarkı biraz müstehcendi çünkü.

"Belki bilir ya da bilmezsiniz. Eminim ilk duyduğunuzda biraz ayıp gelecek size ama en nihayetinde siz de kendinizden bir şeyler bulabileceksiniz."

Bilen kadınlar kıkırdadılar bu sözlerden sonra. "Ben kocaya doydum, Firuze. Bu benim üçüncüsü," dedi arkadan birisi. Arkamı dönünce Midyat'ın meşhur lokumcusunun yeni eşi Kadriye'nin konuştuğunu fark ettim.

En son Midyat'a geldiğimde ikinci kocası saatçi Mehmet ile evliydi Kadriye. Bu gidişle tüm esnafı elden geçirecekti.

"Biraz da bize bırak, Kadriye Abla," dediğimde şen kahkahalar koptu etrafta.

Kadınları susturmak için ellerimi çırptım. Ortam tekrar sessizleşince herkesi davet ettim bu şarkıya.

"Şimdi kalkın da oynayalım. Biraz beylerinizi çekiştirmiş olalım," dedim ve talimatım ile birlikte müzik çalmaya başladı.

Yeşim de hevesle bu şarkıya katılacağını sanıyorken annesi onu birden kucağına aldı. Yeşim çığlığı bastı. "Hala, ben gitmek istemiyorum!" dedi ama ben iyi hala olmak yerine, "Yaşın küçük, halacım," diyerek Ayşe'ye destek verdim.

Yeşim ağlarken Ayşe onu dışarı çıkardı.

Sonra başladık dans etmeye.

Aşk zinciri erir.

El hubb devri gelir!

El Hubb derim ben El Hubb!

Allah gönlümce verir.

Bazı kadınlar bunu yalnızca nimet sanırken bazısı ise ne istediğini bilerek gülüyordu. Hülya arkadan, "Allah'ım hepimize ver, âmin!" diye bağırınca oynarken Arjin'in bile gülümsediğini gördüm.

Bu şarkıyı söylerken hepimizin üstünde ayrı bir neşe vardı.

Hava bulutlandı.

Şimşekler çakacak.

Kadınlar damlarda seyre çıkacak!

Şarkının dansını yaparken kalçama vurduğum yerde, "Bana da âmin, inşallah!" dedim. Şevkim vardı çünkü Samira'nın bana baktığını biliyordum.

Şarkı, benim ne istediğimi göstermek ister gibi tam bu anda dile geldi. Hepimiz mermer zeminin üstünde çökerken ellerimizi havaya kaldırdık. Sonra ne istediğimizi dile getirdik Allah'tan.

Derler ki bu gece yatsıdan sonra,
Gökten yağmur, gökten yağmur,
Gökten yağmur!
Gökten yağmur gibi herif yağacak!

Hepimiz tekrar ellerimizi havaya dua eder gibi kaldırdığımızda arkadan, "Âmin Allah'ım!" diye haykırdı bir başka kız ve kıkırtılar bozdu bu ahengi.

Gökten sapır sapır herif yağacak!
Gökten şapur şupur,
Herif yağacak, herif yağacak.

Sonuna kadar oynadık şarkıyı. Kimi kınayarak baktı bize, kimi ise eşlik edemese de alkış tutarak destek oldu. Şarkı bitti, hepimiz alkışladıktan sonra kahkahalar sardı dört bir yanı.

Kadın dediğin en güzel varlıktı. Kahkahası şen, mutluluğu bulaşıcıydı. Hemcinslerimle bir arada olmak beni her zaman mod olarak yükseltirdi.

Üstelik birlikte o kadar eğleniyorduk ki ritim değişti ama biz oynamaya devam ettik. Şarkının daha müstehcen yerleri vardı fakat burada kesmeyi tercih etmiştim çünkü Arjin'i zor durumda bırakmak istemiyordum.

Güç de bazen her insanın ağzını kapatmaya yetmiyordu ama benim için bu bile yeterliydi. O gerekli yerlere şimdilik minik bir mesaj iletmiştim. Hatta burada bulunan kadınlara bile bu mesajı bir nebze olsun vermiştim.

Belki birazcık Arjin'in ekmeğine yağ sürmüş, onun *gelin getirir* gibi yaptığı şenliği desteklercesine bir harekette bulunmuştum ama şimdilik sonuca bakıyordum.

Her zaman olduğu gibi sonra düşünürdüm başıma açtığım dertleri.

Ayşe, Yeşim'i tekrar getirdi. Onun gönlünü almak için kucağımda onunla da oynadım. Azıcık hararetlenince üstüme su döküyor, sonra da oynamaya devam ediyordum çünkü yılların stresi vardı üstümde. Ata ata bir türlü bitmiyordu.

Samira ve yanında getirdikleri yalnızca köşede oturup izlemişti bu süreçte. Hiç oynamamışlardı.

Bu yalnızca benim dikkatimi çekmemişti. Biz oynarken Ayşe bana doğru eğilip, "Bu eskiden böyle değildi. Seninle yarışa girer, kendini kanıtlamaya çalışırdı. Şimdi neden sinsi sinsi izliyor?" dedi.

Ayşe kolay kolay birinden hoşlanmazlık etmezdi ama o bile sevmiyordu Samira'yı.

Başımı Ayşen'in omzuna yaslayıp omuzlarımı salladım ve "Beni Ezra'nın yanında gördü. Nasıl geldiğimden de haberdardır mutlaka. Önce her zamanki gibi izliyor. Nerden saldıracağını bulunca yanıma gelir o," dedim.

Yüzüm gülüyordu, sesim neşeliydi ama hırsım beni içten içe tüketiyordu.

"Ben onun ciğerini bilirim. *Canım, cicim, tatlım benim* diye diye şeker komasına sokar insanı ilk," dedim. "Sonra bir bakmışsın zehirli bir laf etmiş, öyle ki düşmanım bile bu kadar acımasız konuşmaz dersin."

Bana dönüp, *"Küçüksün Firuze,"* deyişi hâlâ aklımdaydı. *"Sen Ezra gibi bir adamı taşıyamazsın. O sessiz sakin birini ister, sen konuşkansın." Omzumu sanki bana merhamet ediyormuş gibi okşamıştı. "Yorarsın onu. Yorulan adam da bir gün sevmeyi bırakır. Üstelik etrafında bunca güzel kadın varken bu adam seni, beni mi tanır?"*

Çapkın olduğunu ima ettiği adama ilk fırsatta kendini yamamıştı. Bu yüzden sözlerini yalnızca rakibini aşağıya çekmek üzere tasarlamıştı.

Kısa bir süre sonra mola verildi.

Ara verilince tam tahmin ettiğim oldu. Ben mermer kurnanın başında otururken Samira ayağa kalktı ve Şimal ile birlikte bana doğru yürümeye başladı.

Ateşine odun taşımaya geliyorsun Samira, dedim içimden. *Bende seni yakacak öyle bir ateş mevcut ki!*

Benim yanıma Şimal'le birlikte geldiğinde yanımda duran Sahra ve Ayşe bizi sessizce izlediler.

Samira sinsiydi. Herkesin izlediğini bilerek sanki arkadaşmışız gibi gülümseyerek bekledi. Konuşmayı başlatanın, savaşı başlatanın ben olmamı istedi ama yalnızca bir yabancıymış gibi baktım ona.

Bunun üzerine suratı düşer gibi oldu. "Bir selam, sabah yok mu, Firuze?" diyerek konuşmayı başlatan kişi olmak zorunda kaldı. "Buraya geldiğimden beri beni görüyorsun ama ev sahibi olarak değil yanıma gelmek, görmedin bile beni."

Sitemine gülmemek için kendimi zor tuttum. Manipüle kraliçesi tam bir kendini acındırma ustasıydı.

Elimdeki salkımdan ağzıma bir tane üzüm atmadan önce, "Selam, şekerim!" dedim. Sonra üzüm ağzımdayken direkt onun kendine yontarcasına açacağı o mevzuya girdim.

"Biz geçen gün karşılaştık aslında," dedim. "Sen niye o sırada selam vermedin?"

Asık olan suratı daha da düştü. Muhtemelen önce bu mevzuya girmek istiyordu. Böylece sohbeti istediği gibi yönlendirebilir konuyu da illaki Ezra'ya getirirdi ama ben oyunlarını çoktan çözmüştüm.

İlk açıklamayı o yapmak zorunda kaldı. "Talat çok yakın bir arkadaşımızdır," dedi Şimal'le kendisini göstererek. "Mevzuyu çözmeye çalışıyordum."

Bizim buralarda *at yalanı, sikeyim inananı,* derlerdi ama ben edepli bir kızdım. Bu yüzden *öyle mi* dercesine kaşlarımı kaldırdım. Sonra, "Daha çok kaçmak istiyormuşsun gibi bir hâlin vardı," dedim.

İstiyor gibi değildi de direkt kaçmıştı. İstediğini elde edemedikçe yeşil gözleri zehirle doldu ve bu sefer amacını açıkça ortaya sermek zorunda kaldı.

Sanki özel bir şey konuşacaklarmış gibi mahcup hatta utanmış bir sesle, "Aslında Ezra'yla konuşmak istiyordum ama fırsat bulamadım," dedi.

Tam o sırada tek isteğim saçına asılıp yüzünü duvara yapıştırmaktı ama sonra Sahra'yla göz göze geldim. Onun sakinliği sayesinde kendimi toparladım ve aynı şekilde ben de sanki bir sırrı taşıyormuş gibi hülyalı bir şekilde gülümsedim.

Yalnızca Arjin'in kullandığı o ismi kullanarak, "Üzeyir şehir dışında," dedim. Sanki gelmesini hasretle bekliyormuş gibi bir hâlim vardı ki yalan da sayılmazdı.

Bozuldu. Hem de öyle bir bozuldu ki kafasında dönen ihtimallerin dehşetiyle sesi birden buz gibi oldu.

"Yaa!" dedi o asıl nefret dolu sesiyle. "Siz galiba eskisi gibisiniz."

Başımı geriye atarken cık cıkladım. "Değiliz," dedim aşk sarhoşu misali.

Bu sefer kaşları çatıldı. "Nasıl yani?"

Tam tekrar konuşacaktım ki Arjin bana seslendi: "İmdelleliti!" Dönüp ona baktığımda bizi izlediğini gördüm. Hoşnutsuz bakışları ise Samira'ya odaklanmıştı. Eliyle *gel* işareti yaptı.

Yansımam olan kadına tatlı tatlı gülümsedim. Sonra Samira'ya döndüm. "Ah," dedim sahte bir üzüntüyle. "Beni Yâde çağırıyor."

Ayağa kalktım. Samira'nın yanına gittim. "Geç kalmayayım şimdi kızar bana," dedim. Bana meydan okurcasına baktığının farkında değildi.

Onu yakında ezeceğimi bilmiyordu. Böylesi ise daha iyiydi. Darbenin nereden geleceğini asla bilemeyecekti. Omzuna dokunurken gülmeyi birden bıraktım. "Bu arada," dedim. "Hoş geldiniz!"

Hoş gelmişti ama pek de hoş gitmeyecekti. Sonra Arjin'in yanına gittim.

Yanına ulaştığımda Behiye de orada olduğu için bir şey söylemedi. Yalnızca sesini herkesin duyabileceği kadar yükseltti. "Yürek hiçbir şeyin fazlasını sevmez. Çok neşelendik bugün. Hüzünlü bir şeyler çal da yüreğimiz dengelensin," dedi.

Başımı *hay hay* dercesine salladım. "Sen yeter ki iste, Meymê," dedim. Minik orkestranın olduğu tarafa gidip udumu elime aldım.

Ud çalmayı on yaşımdan beri biliyordum. Bir ara o kadar çok Arjin'le hamam kınasına, normal kınaya gitmiştim ki bu sadece öğrendiğim enstrümanlardan biriydi. Bir şeye kafayı takınca ona dair her şeyi öğrenmek gibi bir huyum vardı fakat çok çabuk sıkılırdım.

Bu yüzden yirmili yaşlarıma gelene kadar bir daha udu elime almamıştım. Udu tekrar elime alma sebebim ise stres atmaktı. Musiki gerçekten de insanı şifalandırıyordu.

Arjin'in yanına gelip tam dibine oturdum.

"İstediğin bir şey var mı?" diye sorduğumda Arjin'in her şeyi gören mavi gözleri yavaşça süzdü beni.

Sonra, "Yüreğin ne söylemek istiyorsa onu çal," dedi. Sesinde yaşanmışlık, bakışlarından gizli bir bilgelik saklıydı.

Bana fırsat veriyordu aslında. Sanki ne yaparsam yapayım yanımda duracağını göstermek ister gibi elini omzuma koydu. Parmağında eşinden kalma yüzüğü vardı Arjin'in.

Bazı pişmanlıkların geri dönüşü olmadığını gösterircesine taşıyordu o yüzüğü.

Kısa bir süre düşündüm ne çalacağımı, sonra aklıma gelince yüzümde hüzünlü bir tebessüm belirdi. Bir iki kere udun tellerinde hissi yakalamaya çalışırcasına ritmi denedim. Sonra çalmaya başladım.

Çalan müziğin hüznü ile birlikte herkes suspus kesildi. Sonra dudaklarımdan hislerim bir bir döküldü.

Karanlık çökünce sokağınıza,

Köşede ben varım, unutamazsın.

İlk defa Müslüm Gürses'te duyduğum bu şarkıyı söylerken sesimde gerçek bir hüzün vardı. Yüreğim her sözle birlikte ağırlaşırken burada herhangi birine söylemiyordum şarkıyı.

İki gözüm diyen adam içindi bu. *İki gözüm* diyen adamın her şeyi olmak içindi.

O mutlu günler gelir hep aklına,

Sen beni ömrünce unutamazsın.

Yalnızca derdim döküldü dudaklarımdan. Udun sesi hamamda yankılanırken sözler yalnızca çaresiz dileğimi dile getiriyordu.

Mektupları yırtıp attın diyelim.

Resimleri yırtıp yaktın diyelim.

Bir mazi var onu nasıl silelim?

Sen beni ömrünce unutamazsın.

Ah edip adını her anışımda,

Bir gelen misali her yanışımda.

Dudaklarım acı bir tebessüme ev sahipliği yaptı. Öyle bir şarkı bulmuştum ki hem kendime hem de başkasına yara olduğumu biliyordum.

Bir hayal olurum yanı başında,

Sen beni ömrünce unutamazsın.

Ben son sözleri söylerken Samira ayağa kalktı ve ailesiyle birlikte terk etti hamamı. Gözlerim dolu doluyken tebessümüm genişledi. Şarkının son notalarını çalarken başımı eğdim.

"Unutamasın Allah'ım," dedim fısıltıyla. "Beni hiç unutamasın."

Başımı kaldırdığımda herkes alkışladı beni. Ben ise Arjin'e döndüm. İkimizin de gözlerindeki yaş aynı acıya aitti.

"Senin fırsatın var, imdelleliti," dedi duygu dolu bir sesle. "Ardındayım."

Ağlamamak için dişlerimi sıkarken başımı onun omzuna yasladım. "Biliyorum, meyme," dedim fısıltıyla. "Sen olmasan ne yapardım zaten?"

Onun gücüyle güç alıyordum ama hiçbir şey yalnızca güç ile çözülmüyordu işte. Başımı kaldırıp beni alkışlayan insanlara gülümsedim.

"Yâde Arjin'in dediği gibi yüreği biraz dengeleyelim derken demledik de sanki harlı ateşte, ha?" dedim. "Hadi, tekrar neşelenelim şimdi."

Herkes gülse de yine de konuşulacağını biliyordum. *Firuze'nin, unutamamasını istediği bir sevdalısı var. Bu kişi eğer Ezra'ysa neden o zaman ayrılar,* diyeceklerdi.

Ah bir bilselerdi. Ah bir bilselerdi...

Özellikle Samira'nın şarkı devam ederken gidişi bile insanlara bir sürü dedikodu malzemesi çıkartırdı. Burada başı da Şehriyar çekiyordu.

İstemeleri ayrı olaylıydı. Bunun haftalarca dedikodusunu yapmıştı. Özellikle kızının duası tutuğundan mı, bilinmez ama Ezra ve Firuze arasında da bir şeyler yaşandığına emindi.

Şimdi ise hamam merasiminde bile en az bir haftalık malzemesi vardı.

"Git," dedi Gülden'e onu ileri doğru hafifçe iterek. "Bak bakalım Samira nereye gitti. Firuze resmen Samira'yı yerle bir etti. O kadın şimdi yerinde duramaz, kesin bir şey yapacak."

Tekrar neşeli şarkılar çalarken Gülden annesinin sözünü itirazsız dinledi ve peşlerinden gitti çünkü o da olacakları çok merak etmişti.

Onları buhar odasında buldu ama bu denk gelmiş bir tesadüftü çünkü kapı açık olmasına rağmen buhar odası tamamen beyaz bir buharla kaplıydı.

Gülden köşeye geçtiğinde onu fark edemeyecek kadar buhar doluydu oda.

"Biz niye gitmedik?" dedi Şimal sert bir sesle. "Kardeşlerini yolladın, biz hâlâ buradayız. Durduk yere kadınların ağzına sakız olacağız şimdi."

Samira başını elleri arasına aldı. "Düşünmem lazım. Bugün abinin orada toplanacaklar, değil mi?" dedi. Meyhane sahibi Refik, Şimal'in abisiydi. "Gidip konuşsam mı acaba iş bahanesiyle? Bir ağzını arasam Ezra'nın."

Şimal konuşmadan kendi kendine monoloğuna devam etti Samira.

Yerinde sallanırken huzursuzluğu sanki ayyuka çıkmış gibiydi. "Hiçbir şey de söylemez ki. Çok sessiz, öyle kolay kolay da konuşmaz."

Bir tek konu Firuze olunca dili çözülüyordu Ezra'nın. Samira bu yüzden onu bir türlü tam manasıyla tanıyamıyordu.

Ezra'yı gördüğü günü daha dün gibi hatırlıyordu. Firuze onları tanıştırdığı anda çarpılıvermişti. Adam derindi; bakışları, duruşu, tavırları... Her şeyiyle insanı kendine çekiyordu. Üstelik hem zengin hem de itibar sahibiydi.

Samira ona kapılmadan edememişti ama sonra Firuze'ye bakışını görmüş ve bunun kolay olmayacağını anlamıştı. Allah'tan şansına bu lanet ve bu sevdaya karşı çıkan iki aile vardı. Bu sayede ona yardım edilmiş, Ezra'ya yaklaşabilmişti ama yine olmamıştı.

Ezra onu yalnızca başka ülkeden geldiği için yardımcı olması gerektiği bir kadın olarak görüyordu.

Fazlası yoktu. Fazlası olmayacağını o gün çiftlik evinde tam onu öpecekken omuzlarından tutup onu durdurarak açık açık söylemişti.

"Sen çok güzel ve saygın bir kadınsın," demişti gururunu incitmemek için elinden geleni yaparak. "Ama benim ezelden beri sevdiğim tek bir kadın var. Bir başkası da olmayacak."

Samira o gün aslında reddedilmenin acısını çok ağır bir şekilde yaşamıştı ama sonra onun Firuze'yle olmadığını görünce içten içe rahatlamıştı.

Ta ki Ezra'yı sıra gecesinde Firuze'nin yanında görene kadar. Kolunu sevdiği kadını sahiplenir gibi arkasına koymuş ve koskoca Zivaları önce yalvartıp sonra da kovdurmuştu.

Samira'nın o günden beridir içi içini yiyordu. Şimdi bir de Firuze'nin nispet yapan tavırlarını görünce hepten delirecek gibi olmuştu.

Şimal kıkırdadığında dönüp ona ters ters bakmasının sebebi bu yüzdendi.

"Gidelim, gidelim. Valla ben dündeн razıyım," dedi Şimal. "Hem benim ritüel işe yaramış mı, onu da öğreniriz."

Samira kafası karışmış bir şekilde ona doğru döndü. "Ne ritüeli?" diye sordu. Sonra ani bir aydınlanma yaşadı. "Yine büyü işlerine mi giriştin, Şimal?" İşaret parmağını ona doğru salladı. "Bak çarpılacaksın!"

Samira böyle şeylerden nefret ederken Şimal büyü, her türlü fal ve tarotu çok iyi bilirdi. Zaten Bedriye'nin kokoş ortamına da böyle girmişlerdi.

"Büyü değil, ritüel! Şarap ritüeli," dedi Şimal. "Abim bugün Süryani şarabı ikram edecek özel davetlilere. Ben de böyle libidolu adamlar için bana âşık olmasını istediklerimi niyet ederek birkaç özel karışımımı dolunay ışığında bekletip şaraba ekledim. Normalde sadakatsiz arasam *Bedran Saruhan* derdim. Adam libidonun kitabını yazmış ama sadakatsiz sevmiyorum ben. Gerçi..." dedi omzunu hafifçe kıvırarak. Gözlerinde arzunun yalın açlığı yankılandı. "Yine de aklımdan geçirmedim değil."

Şimal, Bedran Saruhan'ın tutkusuna *hayır* demezdi.

"Ama hafif kabadayı sevdiğim için Arap Celal'i bile niyet ettim. Geçen o salak Hülya'yı harabelerin orada bir öptü," dedi. "O nasıl bir tutku, o nasıl bir seviş!"

Şimal'in ağzının suyu akmış gibi gözükürken Samira onun bu hâlinden hoşlanmadığı için tiksintiyle baktı. Gülden ise kusmak üzereydi. Celal, Ahmet kadar abisi sayılırdı. Bunları duymak midesini bulandırmıştı. Üstelik Hülya ablasıyla da evlenecekti.

"Ben de öyle tüketilmek istiyorum," deyince Gülden derin bir nefes aldı kusmamak için ama buhardan burnu yanınca daha da kötü oldu.

Samira arkadaşına o her zamanki küçümsemesiyle baktı. "Bu yönünü hiç sevmiyorum senin. O adamın sevgilisi var bir kere. Ayrıca *haydan gelen huya gider* diye bir söz duymadın mı? Şimdi sana azan bir başkasının yaptığı ritüelle başkasına azar," dedi.

Şimal, Samira'nın bu küçümseyici hâllerine alışkın olduğundan takmadı.

"Ezra da Firuze'ye âşıktı. Üstelik bunu cümle âlem biliyordu ama bu seni durdurmadı," dedi. Şimal haklı bir yöne parmak basınca Samira daha da huysuzlandı.

"Hem arkadaş kontenjanından senin için de Ezra Saruhan'ın sana arzu duyması, seni ölesiye bir tutkuyla sevmesi için niyet ettim ritüeli yaparken. Şu an kalbimi kırdın." Şimal elini kalbine sahte bir üzüntüyle bastırırken yüzünde şeytani sayılabilecek bir gülüş vardı.

Samira rahatsız olsa da "Sanki işe yarayacak da," dedi kalbine düşen küçük bir umut filiziyle.

Şimal'in gülümsemesi genişledi. "Daha işe yaramayanı görmedim. Bu dolunayın etkisi çok yüksek. Ben böyle günlerin enerjisine inanırım, şekerim."

Cilveli cilveli omuzlarını salladı. Sonra ayağa kalktı Şimal. "Bu yüzden kalk, gidelim. Ben bir şekilde buluşmanızı sağlarım. Hem de bakarız, benim sihrimin..." Parmaklarını oynattı sihir yapıyormuş gibi. "İşe yarayıp yaramadığını görürüz."

Samira onun ardından kalkarken yüzünde her zamanki gibi burnu havada bir ifade vardı. "İnanmıyorum ama en azından belki iyi bir ruh hâlindedir de sohbet etme fırsatı elde ederim," dedi.

Onlar buhar odasından çıkarken Gülden oturduğu köşede iyice büzüştü.

Onların gittiğine emin olunca buhardan sersemlemiş bir şekilde dışarı çıktı. Şansına da sanki hissetmiş gibi elinde gelin tepsisini taşıyan Hülya ablasıyla karşılaştı. Birine söyleme isteği, annesine söyleme isteğinden daha baskındı.

Üstelik bu büyü işlerine de çok inanırdı Gülden. Annesi yıllarca eltisi yüzünden evin etrafından yumurtalar toplamıştı. Evin bereketi kaçtığı için abisi uzun bir süre iş bulamamıştı da bizzat Arjin işe almıştı Ahmet'i.

Evlerini ziyaret etmiş, annesine bir şeyler önermişti.

Bunun vermiş olduğu korku ve şaşkınlıkla Hülya ablasının yanına gitti. "Abla," dedi telaşla. "Sana anlatacaklarım var. Bir geliver hele!"

Hülya, "Ne oldu kız? Yâde ilaçlarını istedi, onları getireceğim bu tepsiyi bırakıp," dedi elindeki tepsiyi göstererek. Gülden'in resmen rengi atmıştı ama Hülya, Gülden olanları anlatana kadar neden bu kadar kötü olduğunu anlamadı.

Her şeyi bir çırpıda döküldüğünde ise Hülya'nın gözü döndü resmen.

Bir hışımla içeri girdiğinde derdi Zahide'ye olanları anlatıp bir an önce buradan gitmek ve o içkiyi o Şimal yosmasının başından aşağıya boşaltmaktı ama şansına Zahide'nin yanında bir grup vardı.

O grup da Firuze, Dildar, Sahra ve Ayşe'den oluşuyordu. Zahide'nin yanında olanlar kaosun eşlikçisi gibiydiler.

İşte tam bu yüzden Hülya, "Ben bu kadını öldürürüm!" diye ortama daldığında herkes ne olduğunu öğrenmek istedi. Gülden ise olayın büyüyeceğini anlayarak kabağın başına patlamasından korktuğu için annesinin yanına gitti.

Firuze, Hülya'ya, "Kim?" dedi bıkkın bir ifadeyle. "Yine ne oldu?"

Hülya, "Şimal!" diye yükseldiğinde ise o da ciddileşti. "Süryani şarabına büyü yapmış azgın yosma! Üstelik Celal için de niyet etmiş büyü yaparken." Sonra yalnız kendisi delirmemek için Firuze'ye de delireceği bir bilgi verdi. "Samira da zaten Ezra Ağa'mın ağzını aramak için Refik abinin mekânına gidecekmiş. Ayrıca Samira'nın da niyetini ekleyivermiş." Firuze'ye bu niyetin ne olduğunu belirtircesine imalı bir şekilde baktı Hülya. "Birlikte şimdi oraya doğru gidiyorlarmış."

Firuze hislerini yansıtmadan Hülya'ya baksa da kehribar rengi gözleri ateşle yanmaya başlamıştı.

"Ezra burada mı niye?" diye sordu sakin bir sesle.

Hülya her saat başı Celal'le konuştuğu için, "Celal bir saat önce geldiğini söyledi," dedi.

Firuze, "Nereden öğrendin sen bunları?" dedikten sonra Hülya, dönüp bakışlarını Gülden'e çevirince orada bulunan her baş Gülden'e doğru çevrildi.

Gülden ise annesinin ardında saklanmamak için zor tuttu kendisini ama annesi orada olan herkesten daha beterdi. Gülden kızlardan saklanmaya çalışırken Şehriyar, "Ne oldu, gitmiş mi Samira?" dediğinde dalgın dalgın, "Hee gittiler," demekten başka bir şey yapamadı.

Gözleri hararetle konuşan gruptaydı.

Annesi onu omzundan tuttu. "Ne öğrendin peki? Neden sana baktı bütün kızlar?" diye sordu.

"Off anne!" diyerek omzunu kurtardı. "Hiç öğrendim!" dedi birden patlayarak. "Başıma bela olmasın diye hiç öğrendim," dedi ve yanından uzaklaştı.

Şehriyar ise Gülden'in çıkışına şaşırdı. "Ne dedim ben şimdi buna?" diyerek dünürü olan Selma'ya döndü.

Selma da anlamamıştı olup biteni, bu yüzden yeğenlerinin toplandığı yere baktı. Asıl olay Zahide'nin yanındaydı.

Hülya, Gülden'den öğrendiğini söyledikten sonra bütün nefretini kustu kızlara. Gözleri öfkeden kıpkırmızı olmuştu. "Katil olacağım ben bugün. Bakın görürsünüz, olacağım!" dedi. Zahide en yakın arkadaşını sakinleştirmek için titreyen ellerini tuttu.

O da öfkelenmişti ama daha çok suçlu hissetti kendisini.

"Ben dedim Âşık'a bu meyhane zıkkımı musibet diye ama kıyamadım da. Çok zor durumda kaldı Refik abi senin için o kadar organizasyon yaptım deyince."

Hülya kahrolmuş gibi gözüküyordu.

"Yapma Hülya!" dedi onu sakinleştirmek için. "Köpeğin duası kabul olsaydı gökten kemik yağardı. Bu ritüel dedikleri zıkkım büyü değil, bizim amca kızı da yapmıştı. Niyet miyet diyordu. Hatta manifest falan varmış," diyerek onu teselli etmeye çalıştı ama nafile bir çabaydı.

Ayşe ise bütün bunları dinlerken bugünün olaysız bitmeyeceğini bilerek Firuze'ye baktı. Onun da yüz ifadesindeki öfkeyi görünce yüzünü ekşitti.

Sahra da görmüştü bu yüz ifadesini. Firuze bu öfkeyle kesin bir şey yapardı. Firuze'nin kolunu tuttu. "Sakın!" dedi. "Bugün buraya geldiğinden beri uyarıyorum seni. Bugünü vukuatsız kapatacaksın."

Firuze kolunu onun elinden kurtardı. "Kötü bir şey yapmayacağım." Orada olan hiç kimse buna inanmadı. "Yemin ederim ki kötü bir şey yapmayacağım," diyerek etrafındaki insanlara kendini inandırmaya çalıştı. "Ama sessiz de kalmam."

Kendi için bir şey yapmasa bile bu adaletsizliğe tahammül edemezdi. Firuze Hülya'ya döndü. "Gel gidelim biz," dedi Hülya'yı yanına çekerek. "Ayşe'nin araba burada. Hemen yetişiriz arkalarından. Ben seni zapt ederim. Şu şarap olayını halleder, geri döneriz."

Sahra, "Ben de geleyim," dedi.

Firuze başını reddedercesine salladı. "Burada birilerinin kalması lazım. Baksana, Eraslanlardan biri de burada."

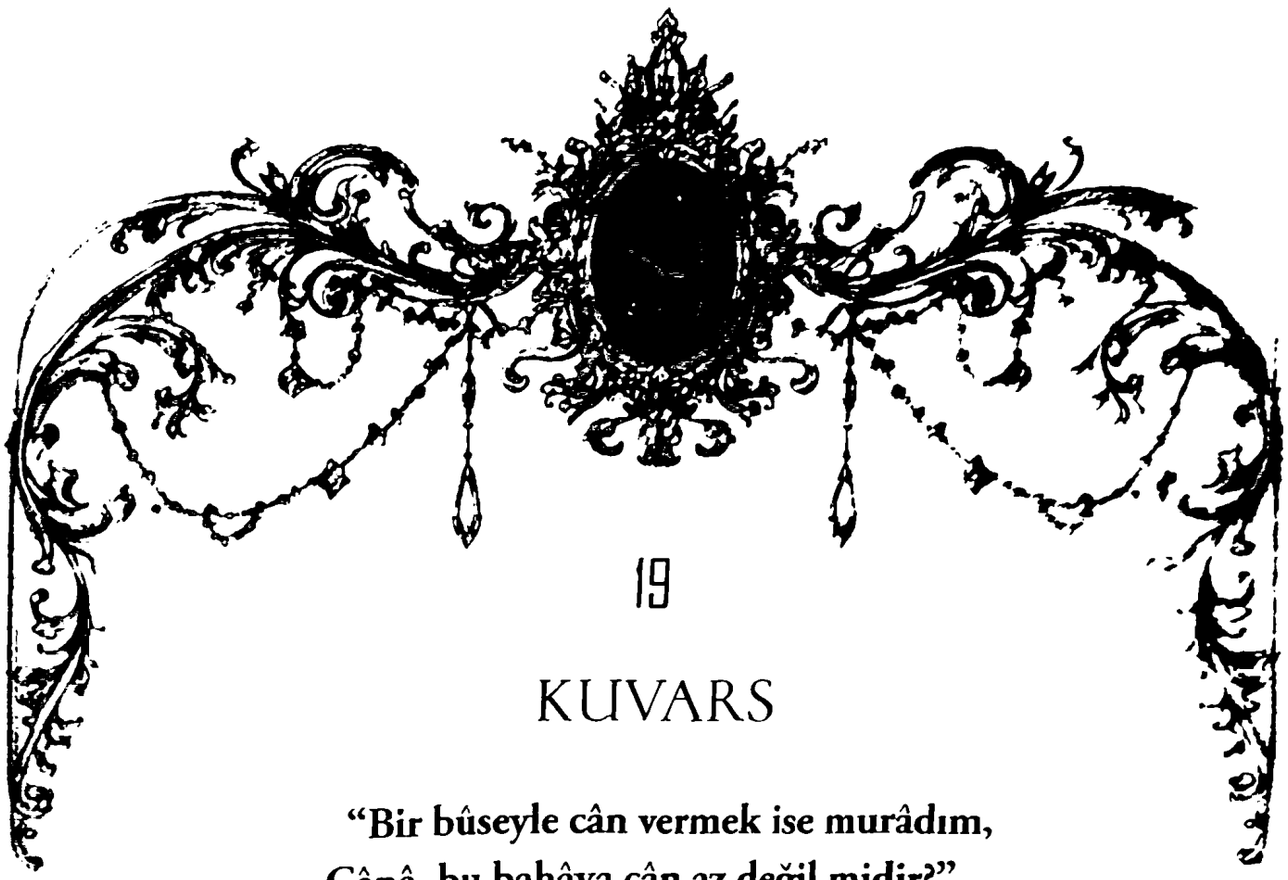
Başıyla ileride Revan'ın karısı Hacer'le birlikte oturan kadını gösterdi.

Sadece gelinlerinden biri gelmişti ama bu asıl kınada gelmeyecekleri anlamına gelmiyordu. Şu an toplayacakları bütün malzemeleri kınada kullanırlardı. Firuze'nin ise onlara malzeme vermeye asla niyeti yoktu.

Sahra ısrar etmedi.

Böylece hazırlanıp gittiler ama bilmedikleri şey onları orada bekleyen kaosun çok daha büyük olduğuydu.

Çünkü meydanda herkes toplanmıştı. Ezra başta, karşısında da hem Hünerler hem de Eraslanlar vardı. Bu da yakında kapışacak düşmanların ilk buluşmasıydı. Yakında bu meydanda dökülen kanların hesabı sorulacaktı.

19

KUVARS

"Bir bûseyle cân vermek ise murâdım,
Cânâ, bu bahâya cân az değil midir?"

"Eğer bir öpücük uğruna can vermekse isteğim,
ey sevgili, bu bedel can için az değil mi?"

-Fuzûlî

Kutlama aslında tam olarak meyhanede gerçekleşmiyordu çünkü Refik genel bir kutlama yapıyordu.

Gelen misafirlerden *içen olur, içmeyen olur,* diyerek ilk olarak meyhanenin önündeki esnaf meydanı denilen yere masalar kurmuş, büyük de bir orkestra getirmişti. Kürtçe ağırlıklı olarak Türkçe ve Arapça şarkılar çalıyor, bazı erkekler Kürtçe şarkılarla halay çekerken ağır şarkılarda ise misafirlerin bir kısmı getirilecek rakıları isteseler de bekletiliyordu.

Damada özel masa kurulmuş, onun için eğleniliyor, onunla birlikte oyun havalarında birlikte oynanıyordu.

Ahmet, başta can dostu Celal olmak üzere en sevdiği arkadaşlarıyla son kez bekâr olarak eğleniyordu.

Her sofrada istisnasız Refik'in özel mezelerinden, tatlılarından vardı. İnsanlar hem bunları yiyor hem de şimdilik çayla birlikte sohbet ediyordu.

Firuze'nin dediklerinin aksine Refik'in bundan çıkarı yoktu. Ahmet'i ve babası Mahmut'u çok severdi. Müslüman, Hristiyan, herkes tarafından da sevilirdi.

Bu yüzden onun eğlencesini üstlenmek istemişti.

Meyhane işletmesi çok ön planda değildi. O esnaf tarafından herkese yetmeye çalışan hâliyle tanınırdı. Merhameti, hoş sohbeti herkes tarafından bilinir ve sevilirdi.

Bir nevi dert babasıydı Refik. Midyat'ın saklı sırlarının yarısı Şehriyar'daysa yarısı da Refik'teydi. Şehriyar'ın aksine o sır tutmayı iyi bilirdi. Bu yüzden herkes tarafından sevilip sayılmıştı.

Hatta öyle bir ortamdalardı ki Ezra'nın yanında onun bir diğer yakın arkadaşı olan merkez camisinin imamı Halil bile vardı.

Ezra onunla neredeyse on yıldır arkadaştı. Genç yaşta Midyat'ta daha küçük bir camiye imam olarak atanmıştı. O zaman babası tanıştırmıştı onu Halil'le.

O gün bugündür de birbirlerinden kopmamışlardı.

Refik, Ezraların masasının önünden elinde dolu bir tepsiyle geçerken, "Halil hocam, helal kazancımdan harcayıp aldım tüm malzemeleri. Bizim mirastan kalan arazinin mahsulüdür. Hiç çekinmeden yiyesiniz," dediğinde Halil anlayışlı bir şekilde tebessüm etti Refik'e.

"Sağ olasın, Refik abi. Yedim, içtim, çok şükür. Hepsi çok güzeldi," diyerek ona karşılık verdi. Sonra ellerini dizlerine koydu ve ona doğru eğildi. "Ama anlaşmamızı unutmayasın," dedi muzip bir ifadeyle.

Refik elindeki tepsilerde bir sürü tabak olmasına rağmen durup başını eğdi. "Tamamdır, geleceğim bu cuma. Sözüm sözdür," deyince David bıyık altından güldü.

"Meyhaneciyi namaza getirmek için pazarlık mı ettin, Halil hocam?" dedi. Halil kumral, kahverengi gözlü hafif kemerli burnuyla sert bir yakışıklılığa sahipti ama yüzü gülümseyince hemen yumuşardı.

Yine gülümsedi. "Pazarlık demeyelim de kalbini ısındırmaya çalışıyoruz namaz yoluna diyelim," dedi her insana karşı gösterdiği o yumuşak tavırla.

David din konularına pek girmezdi. Bu yüzden işi şakaya vurdu. "Senin gibi imamı da bu ülke asla görmemiştir."

Bu masa onlar ve Asaf'la birlikte iki Saruhan sayesinde epey bir ilgi görüyordu.

Refik, "Halil hocama yüklenmeyesin, David. Onun sayesinde benim de yolum Allah'la daha çok buluşacak belki," dedi yaşı büyük olmasına rağmen mütevazı bir tavırla. David bu hâline tebessüm etti. Tam cevap verecekti ki Refik, Ezra'ya döndü.

Ezra sakin bir şekilde etrafı izliyor, gelen geçen selam verip konuştukça konuşuyordu. Eğer biri konuşmazsa o da susuyordu.

Yine her zamanki sessiz ve ağır tavrıyla yalnızca inceliyordu insanları çünkü çok ses vardı. Sese karşı kendini kontrol etmeyi öğrense de duygular da çok fazlaydı çünkü insanlar tedirgindi.

Uzun zaman sonra Mardin'in en büyük düşmanları bir araya gelecekti. Ezra ise o çok sakin görüntüsünün ardında derin bir öfke taşıyordu.

İzzet, adamının sepetlendiğini öğrendiği anda köşe bucak kaçmaya başlamıştı. Ezra ise ona mühlet veriyordu. Gittiği yerleri tek tek izletiyor ve nerede bağlantısı var onu çözümlüyordu. Yakında elbette onu da yakalatacaktı ama şu beş günde uğraştığı şeyler başkaydı.

Zake, ilk fırsatta elçilere Ezra'nın ona karşı tehdidini yetiştirmişti. Ezra'ya ise siyah bir zarfta bir uyarı mektubu gönderilmişti.

İtalya'ya çağrılıyordu. Ona elbette açıkça hesap soramazlardı ama bu şekilde de onu deniyorlardı. Ezra ise Katar'da işi olduğunu bahane ederek bu çağrıyı reddetmiş ve gerçekten de Katar'a gitmişti.

Oradaki şirketin müdürü ve bölge sorumluları ile teker teker konuşmuş, Firuze ve Baran hakkında raporlarını dinlemişti.

Yine de bu sadece bir oyalama taktiğiydi. Bir an önce buradaki sorunu kökten halledip sonra asıl büyük savaşa girecekti.

Bu meydan, onun için basit bir meydan okumaydı. Bu insanların düşmanlıkları onda ancak sivrisineğin bıraktığı iz kadardı. Bu yüzden öfkesi sadece Firuze'yeydi.

Firuze de Ezra da onun Firuze'den şüphelendiğini hatta bir şeyleri bildiğini biliyordu. Peki ya neden Firuze bir türlü onunla konuşmak için cesaret edemiyordu?

Bu kadın nasıl bu kadar manipüle edilmişti ki her meselede bu kadar korkusuz olmasına rağmen konu Ezra olunca bu kadar korkuyordu?

Ezra bilmiyordu ama artık tahammülünün sınırına da çok az kalmıştı.

Refik, "Ezra Ağa'm, bir isteğiniz var mı? Hemen getirteyim," dedi.

Ezra daha o konuşurken başını olumsuz anlamda salladı.

"Gerek yoktur, Refik abi. Kaç kolun var da zaten. Her şey güzel merak etme." Başını yavaşça onu onaylarcasına salladı. "Ayrıca yardım lazımsa Celal'e talimat verdim, eksiğin olduğu anda ona git, sana istediğin konuda yardım edecek."

Refik mahcup bir şekilde tekrar başını salladı. Zaten buradaki her insanı doyurmaya gücü yetmezdi. Daha programı duyurduğu anda Celal gelip *Ezra Saruhan'ın selamını* söylemiş ve *ihtiyacı var mı,* diye sormuştu.

Her zamanki gibi birçok eksik onlar sayesinde giderilmişti. "Allah razı olsun, ağam. Varlığınla şeref verdin ya, gerisi mühim değil!"

"Senden istediğimi biliyorsun," dedi Ezra kısık sesle. Refik mesajı almış gibi başını arka tarafa doğru çevirdi. Ezra'nın ondan istediği tek şey Faysal'a sahip çıkılmasıydı. Refik de sürekli Faysal'ı kontrol ediyordu.

Faysal'ın bir yanında ustası Samuel, diğer yanında Baran olsa da Ezra gergin bir ifadeyle kısa aralıklarla Faysal'a bakıyordu.

Kimsenin daha içki içmemiş olmasına rağmen o çoktan sarhoş olmuştu bile. Bu gece taşkınlık ederse bunun ucunun Firuze'ye dokunacağını biliyordu. Bu yüzden tetikte bekliyordu.

Refik önüne döndü. "Sorun çıkmayacaktır, ağam. Ayarlayacağım ben. Hem Faysal abi, Samuel Usta'nın sözünü dinler," dedi vakur bir tavırla. O da bir meyhane işletmecisi olarak durumun elbette farkındaydı.

Ezra tekrar başını salladı. Uzun uzun açıklamalara gerek yoktu. Çelik mavisi gözlerindeki sessiz tavır yalnızca bir maskeydi. Herkes onun buraya getirmiş olduğu ağırlığın gerekliliğini çok iyi biliyordu.

Refik tam yanından gidecekti. "Ha ağam!" dedi durup. "İznin olursa dansöz çıkmadan önce Süryani şarabı ikram etmek isterim misafirlere. Sonra ayrılmak isteyen ayrılır, biz de meyhaneye geçeriz."

Ezra dizinde duran yüzüklü elini havaya kaldırarak, "Davet senindir, Refik abi," dedi insanları göstererek. "Sen nasıl uygun görürsen."

Refik tekrar başını sallayıp, "Tamamdır, ağam," dedikten sonra yanından ayrıldı.

Tam o anda önce Eraslanların şimdiki başı olan Hamit ve en büyük iki oğlu Azat ile Şivan, sonra onların peşinden de diğer Eraslanlar ortama giriş yaptı.

Kalabalıklardı. Buraya gelip güçlü olduklarını kanıtlayacaklarını bilerek, güçlerinin çoğunluktan geldiğini göstermek istercesine minik bir orduyu artlarına katıp gelmişlerdi.

Ezra meydanın ortasında ağır ağır yürüyen Hamit'i karşılamak için ayağa kalktı ama ayağına gitmedi. Zamanında annesinin babasıyla evlenmesine engel olan büyüklerden birisi de Hamit'ti.

Gülruba onun yeğeniydi ve yeğeninin bir Saruhan'la evlenmesindense ölmesini tercih edecek kadar canileşmiş bir adamdı. Sonra diğer yeğeni Behiye'yi kendi elleriyle vererek tükürdüğünü yalamıştı ama Ezra annesinin bu adam tarafından aşağılandığını bilerek gardını koruyordu.

Hamit, Ezra'nın ona gelmediğini görünce duraksadı.

Elindeki baston sert zemine gömüldü. Gür, gri kaşları çatıldı. Kaşlarının ortası kalın tüylerle doluydu. Üstelik aynı şekilde bir türlü iflah olmayan gri sakalları da vardı.

"Bedran abim burada olsaydı kesin gülerdi şimdi," dedi Asaf kısık sesle. "*Bu adama ne zaman sinirlensem gözümde cımbızla kaşlarının alındığını canlandırıyorum,* derdi."

Bedran bugün işi olduğu için gelmemişti. Yoksa bu cümbüşü asla kaçırmazdı.

Ezra gülmedi çünkü o da erkek kardeşini tanıyordu ve şu an bakışlarla bir güç savaşındalardı ama David bir kahkaha patlatırken Halil ise gülmemek için kendisini zor tuttu.

Bu da Eraslanlar için bir hakaret olarak algılandı. Hamit'in arkasındaki iki oğlu Azat ve Şivan'ın yüzünde öfkeli bir ifade belirmişti.

David bunu fark edince gülmesi kesildi. "Canımdan olasım yok bugün, ben Samuel Usta'mın yanına gideyim," dedi ve masadan uzaklaştı. Ezra ise masanın orada beklemeye devam etti. Burada, tam bu anda yaşanan bir güç savaşı vardı. Hamit ayağına gelmezse onun üstünlüğünü kabul etmeyecekti ki bir büyük olarak buna hakkı vardı ama Ezra ona bu hakkı tanımıyordu.

Bu topraklar nice genç adamların kudretiyle ayağına kapandırdığı kötüleri tanımıştı.

Hamit'in bir oğlu babasının kulağına bir şey fısıldadıktan sonra elini hafifçe beline attı. Bunu fark eden Saruhanların bazıları ayağa kalkarken damat Ahmet olmasına rağmen o bile her zaman taşıdığı silahına uzanmıştı.

Ezra'da ise yaprak kıpırdamadı.

Ayakta beklemeye devam etti yalnızca. Yine bu topraklarda bu bir savaşsa, güç sessiz olanda saklıydı. Gücünü sürekli göstermeye çalışan yalnızca kırılan egosunun parçalarını toplamaya çalışandı.

Nitekim Hamit de öyle yaptı. Ezra'nın çelik mavisi gözlerine bakmak için geri döndüğünde karşısındaki heybetli adamın sessizliğinin ardındaki tehdidi sezecek kadar görmüş geçirmiş bir adamdı.

Bu yüzden bastonunu hareket ettirerek tekrar Ezra Saruhan'a doğru yürümeye zorladı kendisini. Herkes bu adımın bir boyun eğme olduğunu çok iyi biliyordu. Tetikte olan herkes sakinleşirken Hamit tam Ezra'nın önünde durup elini uzattı.

Güçlü bir şekilde tokalaşırken, "Hayırlı olsun, Saruhan," dedi Hamit. "Bereket getirsin bu düğün topraklarımıza." Alttan verilen mesaj Arjin'in lanetinin getirdiği kuraklık imasıydı ama Ezra bunu görmezden geldi.

"Sağ olasın, Hamit Ağa! Hoş gelmişsiniz. Şeref getirdiniz." Asaf bu söze karşılık alaycı bir ifade takınmamak için zor tuttu kendisini. Güçlü tokalaşmadan sonra Refik hemen yanlarında bitiverdi.

Hamit'in elini öperken, "Hoş gelmişsen, Hamit Ağa," dedi. "Size en özel masalarımdan birini ayarladım. Hemen oturasınız. Ben de birazdan yiyecekleri getireceğim."

Bu sırada Hamit'in iki oğlu da Ezra ile el sıkıştı. Ezra için tehditkâr bakışlar bir şey ifade etmiyordu. Bu topraklarda bir Saruhan olarak doğduğu günden beri dostu olduğu kadar düşmanı da vardı.

Asaf gittikleri anda yüzünü ekşitti. "Bu adamlarla akraba olmak beni yoruyor, yemin ediyorum," dedi kısık sesle. "Bunlar yerine tosunla akraba olmayı tercih ederdim."

Tosun çiftliklerindeki yabani domuza verdiği addı. Hayvan öyle bir yiyordu ki Asaf yakında bu yemesiyle patlayacağına emindi. Üstelik yemek yemediği

zamanlarda da tavuk kovalamak gibi bir huyu vardı ama o bile bu adamlardan daha uysaldı.

Birlikte tekrar oturduklarında tam Halil, "Bu Hamit Ağa'nın kinini anlamıyorum..." diyerek konuşmaya başlamıştı ki Asaf sözünü kesti.

"İt itin kokusunu alır, peşine takılırmış..." dedi. Bu sefer meydanın diğer tarafından Shimon Hüner ve yanında oğlu Mikhael gözüktü. Shimon, Ezra'nın yanına gelmek yerine ilk önce Samuel Usta'nın yanına gitti.

Ezra, Samuel'in her zaman iki aile arasında tarafsız kalmaya çalıştığını biliyordu ama defalarca onların yaptığı büyük teklifleri reddettiğini ve dükkânına gelen Shimon'un adamlarını azarlayarak gönderdiğini görmüştü.

Bu yine de mücevher sektöründeki her adamın Samuel gibi bir ustaya saygı duyması gerektiğini değiştirmiyordu. Shimon, Samuel'den yaşlı olmasına rağmen onun elini öperken yanında duran oğlu Mikhael bakışlarını Ezra'ya doğru çevirdi.

Nefret, meydan okuma ve rekabet aralarında bariz bir şekilde ortadaydı ama Mikhael bile artık Ezra'ya yetişemeyeceğinin farkındaydı.

Bu yüzden onun en kıymetlisini elinden almak için planlar yapmaktaydı.

Ezra onların yanına gelmeyeceklerini bilerek Mikhael bakışlarını çevirene kadar ona bakmaya devam etti. Sonra bakışma bitti ve herkes önüne döndü. Kimse Hünerlerin Saruhanların yakınına geleceğini düşünmüyordu. Nitekim öyle de oldu. Herkes kendi tarafındayken eğlence devam etti.

Sazın sesi tüm meydanı inletiyordu. Bir ara Celal'in çalan telefonla kalkıp gittiğini gördüler ama kimse bir şeyden şüphelenmedi.

David, yanlarına geri döndüğünde daha ağır bir şeyler çalıyordu. Yüzünde hem eğlenen hem de kafası karışmış bir ifade vardı. "Refik abinin de başını yakacaklar," dedi sanki sıradan bir olaymış gibi ama onu tanıyan herkes, onun her şeyi küçük göstermek gibi bir huyu olduğunu bilirdi.

Ezra ona doğru başını çevirdi. "Ne oldu niye? Bir sıkıntı mı çıktı?"

David güldü.

"Sıkıntı demeyelim de minik olaylar diyelim." Halil'in lafına gönderme yaptığı için ona göz kırptı. Halil de gözlerini devirdi.

"Şimal gelmiş buraya Samira'yla," diye devam etti David. "Refik abinin yardıma ihtiyacı vardı. Meyhanenin mutfağından limonları alacaktım, bir baktım iki kadın oradalar. Meyhanenin içinde görünce şaşırdım ama *ne için buradasınız* dediğimde ikisi de geçiştirdi." David sonra bir bilgiyi hatırlamış gibi ekledi: "Ha bremin! Samira, sen müsait olursan meyhanenin köşesindeki sokakta seninle görüşmek istiyormuş. Seni aramış ama sana ulaşamamış."

David, Samira'yı pek sevmezdi. Kadının işine gelince tepeden bakan işi düşünce sırnaşan tavırlarından hiç hazzetmiyordu. Bu yüzden gönülsüzce yaptı bu elçiliği.

Ezra ise, "Müsait değilim," deyip kestirip attı. Böyle bir ortamda gizli saklı hangi kadınla buluşsa adı çıkardı. Bunu bir kere yaşamıştı. Bir daha aynı hataya düşmeye niyeti yoktu.

David çaktırmadan gülümsese de işi uzatmadı. "Neyse asıl olay Samira'nın kaprisleri değil zaten," dedi keyifli bir ifadeyle.

"Oradan çıktığımda Celal'in telefonda kavga ettiğini duydum. O da *Şimal kim kızım, ne bileyim ne büyüsü*, diyordu. Ben de merak edip durdum yanında. Daha yeni Şimal'i görünce de merak ettim."

Halil bıyık altından, "Bir de bize dedikoducu diyor," dedi. Asaf duyup güldü ama David bir şey dediğini anlasa da ne olduğunu merak edemeyecek kadar olaya kendini kaptırmıştı.

"Kızlar meyhanenin oraya geliyorlarmış. Şimal'le ilgili bir durum varmış da Celal bir bok anlamamış."

David bayılırdı böyle gününü renklendiren olaylara.

"Celal delirdi tabii. *Bu kız bu kadar erkeğin arasına giremez. Bir de hamamdan geliyorlar, bana cinayet mi işletecek bu*, diye söylene söylene Refik abiye gitti."

Ezra sakin kalmak için ilk defa zorladı kendisini. "Kiminle geliyormuş?" diye sorarken içinden bir ses ona bir cevap veriyordu ama bu sesi duymak istemiyordu.

Yoksa Celal'den beter hâle gelirdi çünkü bütün düşmanları buradaydı ve Ezra'nın da sabrı son sınırdaydı. Bir anda o sabır taşar, birinin katili olur, sonra da bununla uğraşmak zorunda kalırdı.

David omuz silkti. "Ne bileyim, abi?" dedi kayıtsız bir tavırla. "Kız kavgası olacak, bir onu bilirim ben," dedi.

Halil ona doğru döndü. "Evvela böyle musibetlerin bize bela olacağını da bilirsin. Ne diye böyle şeylerden eğlenirsin? Kızlar başlatır sonra adamlara bulaşır böyle kavgalar."

David onu umursamadı. "Var benim de şahsi sebeplerim," dedi imalı bir şekilde başını sallayarak.

Halil içten içe tövbe çekerken Ezra bu atışmayı duymuyordu bile.

Refik'in koşturarak meydanın ortasından geçtiğini görünce kısa süre sonra bir olayın patlak vereceğini anlayarak ayağa kalktı. Siyah bir gömlek giyiyordu. Ceketini ve arabasının anahtarını aldı.

Ceketini giyerken Halil'e döndü. "Dikkatli olun," dedi onun acil durumlardaki sakinliğini bilerek. Sonra kardeşine çevirdi bakışlarını. "Gözünü Faysal'dan ayırma."

Asaf tam onun arkasından kalkacakken hayal kırıklığıyla yerine oturdu. "Abi, ben de gelseydim..." dese de Ezra onu duymazlıktan geldi.

Özellikle düşmanlarının gözü üstündeyken hiçbir şüpheli ifadeye yer veremezdi. Sakin bir ifadeyle meydanı geçti ve meyhaneye giden yola girdi.

David'le yürürken sessizlerdi. Ezra'nın sessizliği tetikte olması yüzündendi çünkü eğer bir nebze olsun sevdiği kadını tanıyorsa Firuze mutlaka bolanın ortasından geçerdi.

Çok geçmeden yanılmadığı ortaya çıktı.

Meyhanenin iki tarafında da çarşıya giden dar yollar vardı. Birinin önünden geçerken sokağın diğer tarafına yanaşan bir araba gördü. Farları sanki uzun yola gidecekmiş gibi sonuna kadar açıktı. Ezra ışıktan ilk önce gözlerini kıstı.

Tam geçip gideceklerdi ki tesadüfen gözü plakaya takıldı ve sonra arabanın rengini fark etti. Durdu. KCK plakalı araç Ayşe'ye ait olsa da Firuze'nin sıklıkla bu aracı kullandığını görmüştü.

Yanından bir hışımla geçip giden Hülya da Firuze'yle geldiğini kanıtlıyordu. Ezra o meşhur sabrının sınanacağını daha Firuze'yi görmeden biliyordu.

David de Hülya'yı fark edince, "Hülya!" diye seslendi ama genç kadın onu duymadan meyhaneye doğru ilerledi.

Ezra sabrının sonbahar yaprakları misali dökülen son parçalarına tutunup bekledi. Firuze arabayı durdurmuş ama daha arabadan inmemişti.

"Git, Celal'i meyhaneye çağır!" dedi Ezra, David'e bakmadan.

David, Ezra'nın sert ifadesine baktığında işin ciddileştiğini anladı ve sözünü ikiletmeden yanından geçip gitti.

Firuze tam bu sırada arabadan çıkıyordu.

İlk önce başı gözüktü. Saçına taktığı altın toka sokağı aydınlatan gün ışığı rengindeki ışıkta parladı. Sonra başı diğer tarafa dönük olduğu için uzun saç örgüsündeki mücevherleri gördü.

Eğer yüzünü görmeseydi bile bu uzun saçlardan onu tanıyabilirdi. Firuze'nin habersiz olduğu saplantılı bir düşkünlüğü vardı.

Firuze ayağa kalkınca uzun saç örgüsü kalçasına doğru düştü. Ezra gözlerini onun saçlarından çekebildiğinde ilk defa ne giydiğiyle ilgili şüpheye düşerek kaşlarını çattı.

Sonra ona doğru yürümeye başladı. Her adımla birlikte genç kadının üstündeki krem rengi şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyor diğer yandan da kendini sakin olmaya zorluyordu.

Firuze ardından yaklaşan tehlikeden habersizce arabasının kapısını kapattı. Bir yandan da söyleniyordu. "Madem benimle gitmek istiyordun, ne diye arabayı kapatmadan fırlayıp gittin be Hülya? Ben şimdi seni nasıl durduracağım?"

Tam kapıyı kapattığında yüz yüze geldiği Ezra'yla birlikte Firuze'nin kehribar renkli gözleri dehşetle açıldı. Ezra ise bugün bu ara sokakta uzun zaman sonra ilk defa Firuze'yle tartışacaktı.

Çünkü bu kadının belayı mıknatıs gibi üstüne çektiği yetmiyormuş gibi bir de kendisi belaya bulaşıyordu. Firuze durmuyordu ama Ezra onu durduracaktı.

Her ne pahasına olursa olsun.

Hülya'yı yol boyu sakinleştirmeye çalışırken asıl tehlikenin ben olduğumu biliyordum. Eğer ki Samira ve o aptal arkadaşını iş üstünde yakalarsam muhtemelen Sahra beni nezarethaneden toplamak zorunda kalacaktı.

Yine de Hülya ben daha park etmeden arabadan uçarcasına çıktığında tüm planımı bozdu. Sonra üzerime doğru gelen Ezra'yı gördüğümde ise asıl tehlikenin bu adamla yüzleşmek olduğunu anladım.

Sanki her şeyi öğrenmişti. Sanki şüphelenmesine rağmen bana yardım etmeyi sonunda bırakacak ve senelerdir aynı kâbusu gören bana o kâbusu gerçekten yaşatacaktı. Sokak lambası üzerimize vururken burada bütün yalanlarımı yüzüme vuracak ve sonunda gidecekti.

Tıpkı kabuslarımdaki gibi bir sesle, "Firuze!" dedi. Öyle kaba, öyle öfke doluydu ki irkildim bu ses tonuyla. "Sabır taşım Firuze!" dedi dişlerinin arasından.

Beni kendine doğru çektiğinde amacını anlayamadım. Sonra sokaktan geçen biri görmesin diye heybetli gövdesiyle önümü kapattığını fark ettim.

Muhtemelen takıldığı şeylerden birisi üzerime sadece kısa bir trençkot geçirmiş olmamdı ama başka çarem yoktu. Eve gideceğimi düşünerek kıyafetlerimi getirmemiştim. Umumi yerlerde duş almayı da hiç sevmezdim. Bu yüzden saçlarım hâlâ hamamın nemini taşıyordu.

Bacaklarım ise şimdiden üşümeye başlamıştı.

"Ne?" dedim. "Daha ne yaptım da sabır taşın oldum yine?"

Kollarımı kavradı. Üzerime eğildiğinde o sabır taşının kırıldığını gördüm gözlerinde.

"Düşmanım meydanda," dedi üstüne basa basa. "Sen burada!" Sebeplerini bir bir sıralarken ilk defa o öfkeli ben ise sakindim. "Kan mı çıksın istiyorsun sen?"

"Bilmem," dedim o sakinlikle birlikte. "Belki istiyorumdur." Yılların acısı vardı sesimde. "Belki bazısının hakkıdır."

Durdu.

Gözlerimin içine delice bakarken sanki gerçekleri görmek ister gibi bir hâli vardı. Belki de zaten biliyordu.

Elleri kollarımdan yavaşça aşağı indi ve benden bir adım uzaklaştı. Şüpheler, öfkeler, ihanet ve imkânsızlık şimdi tam olarak aramızdaydı. "O zaman beni katil etmek istiyorsun," dedi.

Bana baktı sonra dayanamadı. Cebinden bir paket sigara çıkardı. Sanki yine şu mereti yakma sebebi bendim. Sigaranın ucu ateşten önce tutuşsun diye bir başka gerçeği söyledim.

"Belki sana gerek kalmaz," dedim. "Ben katil olurum."

Onunla kavga etsem muhtemelen bu kavga ayrılıkla bitecekti ama benim onun karşısında bağırmaya da yüzüm yoktu. Sanki o da anladı. Genelde güler, arsızlaşırdım ama bugün aslında neşemin ardına saklanamayacak kadar yorgundum.

Bu yüzden gitmeye kalktım. "Ben gideyim," dedim. "Hülya'yı yalnız bırakmamam lazım!"

Direkt önüme geçti. "Ölümü çiğnemen lazım!" dedi. Adam o kadar iriydi ki iteklemek istesem sadece kendimi yorardım.

Bu yüzden zehir dilimi kullandım. Ona doğru yaklaştım. Ellerimi arkada kavuşturdum. Parmak uçlarıma yükseldim. "Dirini yakmam yetmiyor mu?" dedim. Aramızda kısacık bir mesafe vardı. Gülmüyor olsam da hem suçlu hem de güçlüydü tavrım.

İstedim ki bu anda suratıma çarpsın yalanlarımı ama yapmadı.

Uzun örgümü kavradı ve başparmağıyla okşadı. "Bünye alışkın," dedi kısa bir an gözleri saçlarıma değerken. "Gönül de arsız." Sonra gözü gözüme değdi. Yine zar zor toparladığım yıkık gardımı kırar gibi oldu.

Nefesimin kesildiğini hissettim. "Artık yetmiyor demek ki, iki gözüm."

Ben ondan kurşunun darbesini beklerken o yine sanki elini göğsüme siper etti. Bu yüzden ben utanan oldum o ise dürüstlüğüyle hür. İnsan yalanının esiri olurdu. O ise ya sessiz kalmayı ya da gerçekleri konuşmayı tercih ediyordu.

Yanmış gibi geri çekilen yine ben oldum.

"Bu ritüel işini anlat bakayım bana," dedi biraz önceki hâlinin aksine oldukça sakin bir sesle.

Ben ona bakarken o da sigarayı dudaklarına yerleştirdi. Sonra çakmağın kapağını açtı ve bir elini siper olarak kullanırken diğeriyle sigarayı yaktı.

Kısa bir an ağlamak ile gülmek arasında bir yerde sıkışıp kaldım.

Yine de aynı zamanda şaşkındım. "Sen nereden biliyorsun?" diye sordum şaşkın bir ifadeyle. Ezra bana doğru döndü. Sigara dudaklarındayken içine çekti ve bana derin derin baktı.

Sigarayı ağzından geri çektikten sonra sigara dumanı dudaklarından sızarken konuştu: "Sen anlat. Celal'le David oraya gitti zaten. Kötü bir şey olmasına izin vermezler."

Sigarayı tekrar dudaklarına götürdükten sonra üstüme baktı. Sigara kokusundan nefret ederdim ama içen adam kendimi bildim bileli sevdiğim adamdı. Karşımda daha yeni öfkelenmemiş gibi her zamanki ağır tavrıyla dururken sokak lambasının ışığı, yakışıklı yüzünü bana en güzel şekilde sunuyordu.

"Anlatacak bir şey yok," dedim yine de sitemkâr bir sesle. "Kızsal bir meseleydi, kendi aramızda halledecektik." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Tabii, ağam izin verseydi."

Cümlemin sonunda ürperdim çünkü arkamdan rüzgâr esti. Ezra da anında fark etti. Kılık kıyafetim şu an hakikaten ortam için uygun değildi. Zaten ben de kadınları bulamazsam apar topar geri dönecektim.

Sonra sigara dudakları arasındayken ceketini çıkarmaya başladı. "Başımın belası..." diye mırıldanıyordu bu arada dudaklarında sigara varken.

"İstemem!" dedim ceketini bana vereceğini anlayınca ama beni umursamadı. Ceketini çıkardıktan sonra yanıma geldi ve ceketi arkama geçirdikten sonra omuzlarıma koydu.

Sonra da önümü kapattı. Ceketten ilk aldığım koku tuhaf bir şekilde alkol kokusuydu. "Sen içtin mi?" dedim. Bildiğim kadarıyla eskiden içmiyordu ama şimdi onunla ilgili artık hiçbir şey bilmediğimi fark ediyordum.

Ben ceketi geri çıkarmak için hamle yapmadan sigarayı bir eline aldı ve "İçmedim, iki gözüm," dedi. Duraksadım. Boştaki eliyle ceketin içinde olan örgümü tuttu ve yukarı doğru yavaşça çekerken, "Benim acım ne kadar uyuşsam da geçmiyor çünkü," dedi.

Tuttuğu sadece bir saç örgüsüydü ama saçlarıma dokunduğu anda dudaklarından dökülen duman gibi gözlerinde de yoğun bir şeyler görüyordum.

O yoğunlukta da kendimi kaybediyordum. Kendimi de ona bakmaktan alamıyordum. "Eski mi?" diye sordum.

Örgümü bıraktıktan sonra elini boynuma koydu. Başparmağıyla hafifçe boynumu okşarken elinin sıcaklığı sanki tüm bedenimi sarıp sarmaladı. Dokunuşu ise ağır ağır beni kontrolü altına almaya başladı.

"Ne eski mi?" diye sorarken beni tüketircesine bakıyordu.

"Yaran," dedim. Sesimin hafif titrediğini fark ettiğimde ise artık bunun üşümekten olmadığını biliyordum.

"Eski," dedi içi gider gibi. "Çok eski. Kendimi bildiğimden beri."

Onun gözlerinin içine bakarken o yaranın bana ait olduğunu biliyordum. Yine de ben o yarayı bile mertçe sahiplenemiyordum.

Bu yüzden bir adım geri çekildim. Sözlerim kendi namertliğim içindi.

"*Her yara kabuk bağlar,* derler ama bazıları sanki kalp için yaratılmış. Onunla da olmuyor onsuz da."

Nedenini bilmiyordum ama tam bu anda ilk defa dolup taştığını hissettim. Bu adamın beni sevdiğine dair sayısız delil ve bu uğurda yaptığı tonlarca şey vardı.

Üstelik canını acıtarak onu terk etmeme rağmen üç sene sonra bile bana hak ettiğim zalimlikle davranmamış, şüphelenmesine rağmen arkasını dönmemişti.

Bir de üstüne yüzük elime yapıştığında çıkarmış, akrep yüzünden kriz geçirirken yanımda olmuş, Hanzade'yi benimle birlikte aramış, kardeşime yardımcı olmaya çalışmış, dava sürecim raydan çıkmışken bana yardım etmiş, peşimde olan adamı ise halletmişti. Mata Hari'de onu zorlamasam değil bana dokunmak, yaklaşmaya bile kıyamayacaktı.

Ben ise bir kere bile dürüst bir şekilde onu sevdiğimi söyleyemiyordum. Çok yorulmuştum. O kadar yorulmuştum ki omuzlarımın çöktüğünü hissettim.

O ise fark edemedi çünkü telefon çaldı. Konuştuğu her kimse, "Refik'in meyhanesinde sorun çıkmayacak," dedi sadece.

Sonra dinledi, dinledi ve bir şey demeden telefonu kapattı.

Arkada hâlâ meydanda çalan müziğin sesi vardı. Bu sesten sebep meyhanede bir şey oluyorsa bile ikimiz de duymuyorduk. Sonra başka bir şarkı çalmaya başladı ve donup kaldım.

Daha sazın ilk ritminden çalan şarkının kime ait olduğunu anladım.

Unutamam Seni çalacaktı.

Kaderin cilvesi miydi yoksa yüreğimin sesine cevap mıydı, bilmiyordum ama hamamda söylediğim şarkıya cevap veriyormuş gibi şarkının ilk sözleri yanık bir ses tarafından söylenmeye başlandı.

Gün gelir de beni unutursun, unutursun demiştim.

Kalbimdeki bu derdi uyutursun, uyutursun demiştim.

Ezra sigarasını son kez içine çekip biraz ilerideki lağımın içine atarken gözlerimi ayırmadan onu izliyordum.

Dudaklarım titremeye başladı. Bu zamana kadar içimde tuttuğum her şey boğazıma dayandı sanki. Bana baksaydı tam bu anda onu nasıl sevdiğimi anlardı ama bakmadı.

Yüzündeki sakin ifadeye rağmen sıkıntılı olduğunu siyah gömleğinin altında belirginleşen gergin omuzlarından bile anlayabilirdim. Sonra bana doğru döndü ve onun bakışlarıyla birlikte arkada çalan şarkı sözlerine karşılık tüm gardım yerle bir oldu.

Ne ben seni unutabilirim.

Ne bu derdimi uyutabilirim.

Ne bu gönlümü avutabilirim.

Ezra da aynı sözleri duymuştu. Dudağının bir kenarı yukarı kıvrılırken sözlere buruk bir tebessüm bıraktı yalnızca. Sonra nakaratı dudaklarının arasında mırıldandı ve gözlerim hızla dolmaya başladı.

Unutamam canım, unutamam seni.

Unutamam gülüm, unutamam!

Dişlerimi sıktım, etrafıma bakmaya çalıştım ama beceremedim. Gözlerimi bir türlü ondan ayıramıyordum. Bana bu satırları söylerken kendimi o kadar

âciz hissediyordum ki en nihayetinde kendime haram kıldığım gözyaşlarım da yeminini bozdu.

Unutamam canım, unutamam seni.

Unutamam gülüm, unutamam.

Gözümden bir damla yaş süzüldüğünde yıllardır taşıdığım yükten sadece bir çakıl taşı dökülmüş gibi hissettim. Elimin tersiyle gözyaşımı silerken başımı eğdim. "Bunca sene sonra..." dedim kendime lanet ederken.

Hak etmiyordum, ben bu adamı da sevgisini de hak etmiyordum ama çok istiyordum. O kadar istiyordum ki karşımda böyle duruyorken uzanıp dokunamamak bile çok ağırıma gidiyordu.

Ağlayışımı görmesin istedim. Bu yüzden başımı yerden kaldıramadım ama sonra ayakları tam ayaklarımın önünde durdu. Çenemi tutup yukarı kaldırdı.

Bu sefer gözlerimi kapattım. Başımı yana doğru çevirdim. "Neden ağlıyorsun?" dedi. Bir gözyaşı daha yanağımdan aşağı süzüldü.

Çenem titredi. "Çok yoruldum," derken omuzlarım ağrıdı sanki.

Diğer eli yüzümü kavrarken başparmağıyla yanağımı sildi. "Neden yoruldun, iki gözüm?" dediğinde ise hıçkıra hıçkıra ağlamak istedim.

Keşke bana şefkat göstermeseydi. Belki o zaman kendimden bu kadar nefret etmezdim. Ardımı döner, yine giderdim ama olmadı.

Bunca senedir sustuğum gibi yine susmak istedim ama olmadı. "Taşıdıklarımdan," dedim şarkının arkada çalmasına rağmen fısıltıyla. "Yükümden."

Yine de duydu. Sonra bir yemin gibi, "Ben taşırdım," dediğinde harabeye döndü gönlüm.

Omuzlarım sarsılmaya başladı. Çenem titredi, gözlerim kapalıyken ağlamaya devam ettim. Artık bu suskunluk orucundan çok yorulmuştum. Kâbus gibi işlediğim günahların ortaya çıkacağı günü beklemekten çok yorulmuştum.

Gözlerim aralandı. Gözyaşlarımdan göremedim onu. Sonra gördüğümde ise sesli bir şekilde ağlamaya başladım çünkü o kadar güzel bakıyordu ki zamanında ona nasıl sırtımı dönebildiğimi bilmiyordum.

Şimdiki Firuze başaramazdı. Yalnızca dudaklarından gerçekleri kaçırırdı.

Tıpkı şimdiki gibi. "Desem ki sana ben bir günah işledim," dedim hıçkırıklarımın arasından. "Sırtında hançerim var."

Bunca sene sonra bunu itiraf etmek bile göğsümde kocaman bir yangın başlattı. Bana bakan şefkat dolu gözlerin ağır ağır buz kestiğine şahit olduğumda ise o yangın zemheriye döndü.

"Sırtımda hançerin var," dedi yavaşça sanki bu ihaneti sindirmeye çalışırcasına.

Ben ise bunca senedir susarken bana böyle bakmasına rağmen kendimi tutamıyordum. "Yine de taşır mıydın o yükü?" dedim.

Ve sonra korktuğum başıma geldi. Elleri yavaşça yüzümden uzaklaştı.

Kara kaşları çatıldı. "Kim ihaneti taşır, Firuze?" dedi.

Korku boğazımı dikenli telleriyle sarmaya başladı. Nefes alamadığımı hissettim. "Peki ya sebebim olsa?" dedim ağlamaktan boğuk olan sesimle.

Baktı, sadece baktı. İhanet edilmiş bir adamın bakışıydı bu. Kâbusumdaki Ezra'ydı karşımdaki. Başını hesap sorarcasına sallarken, "Hangi sebep seni bana gelmekten menetti?" dedi.

Tehdit edildim, diyemedim. *Kardeşimle, abimle hatta babamı öldürmekle tehdit ettiler* diyemedim.

Senden çaldığım şeyi Mikhael'e verirken beni çekmişler. Bunu sana nasıl açıklayabilirim, bilmiyorum diyemedim.

Kardeşime tecavüz eden adamı öldürdüm ama onun yaptığına dair tüm delilleri ben erişemeden yok ettiler. Bir tek bana ettiği itiraftan biliyorum. Sana bu şekilde kanıtlayamam diyemedim.

Ben Firuze, herkesi savunurken bir kendimi savunamadım. Bu yüzden sevdiğim adamın yüzünde hayal kırıklığı dolu bir ifade belirdi. "Susuyorsun," dedi. "Sen ki kelimeleri dilinin ucunda oynatan Firuze bir bana gelince susuyorsun."

Sonra yüzünde acı bir gülümseme belirdi. "Doğru ya," dedi. "Dağ bile bilir, taş bile anlardı."

Bu ağır cümleler Arjin'in ağacı yaktığı tepede onu sevmeyişimi söyleyişime atıftı.

"Firuze, Ezra'yı sevmez ama anlamasını beklerdi." Başını ağır ağır her şeyi biliyormuşçasına salladı. "Şüphelendiğini bilir ama yine de inanmasını isterdi."

Yalnızca ağlamaya devam ettim. Daha yeni konuşabilen benken sanki bundan sonrası için sözlerime kilit vurdular.

O ise göz yaşlarımı görmezden gelerek buz gibi bir sesle, "Bin arabana, git artık eve. Ben de arabamı alıp geleceğim," dedikten sonra bana sırtını döndü. Ardını dönmek kolay; yürüyüp gitmek bir o kadar zordu. Ama yaptı.

Gitti.

Ne ben seni unutabilirim.

Ne bu derdimi uyutabilirim.

Ne bu gönlümü avutabilirim.

Şarkı yüreğimin acısını haykırırken sokağın diğer ucuna doğru yürümeye başladı. Ben ardında ağlarken sevdiğim adamın omuzlarının çöktüğünü görürken ağlamam daha da şiddetlendi.

Sonra onu gördüm. Samira'yı. Sokağın başında bekliyordu. Sevdiğim adamı karşılamayı belki de kollarında teselli etmeyi.

İşte, o anda beni tutan tüm iplerin koptuğunu hissettim.

Yapamazdım. Bir daha bunu görmeye dayanamazdım. İstanbul'a döndüğümde ilk bir ay hastalıktan yataktan kalkamamıştım.

Öleyim istemiştim. Eski çiftlikte Samira'nın Ezra'yı öpmek için eğilen yüzünü gördüğüm an kafamdan silinsin diye biri beni öldürsün istemiştim.

Bir daha aynı şeyi yaşayamazdım. Sevdama sahip çıkamamanın bedelini bunca senedir ödüyordum. En azından bir kere olsun göstereyim istedim.

Bir kerecik olsun ben adım atmak istedim. Elimin tersiyle hırsla sildim gözyaşlarımı.

Ezra'nın ardında kararlı bir şekilde yürümeye başladım. Onun ağır adımlarına yetiştiğimde sokağın ortasındaydım. Kolundan tutup kendime çektim. Ezra ne olduğunu anlamadan iki elimle yüzünü tuttum ve doğduğum andan itibaren ait olduğum adamın dudaklarına dudaklarımı bastırdım.

Sanki kendimi bir ateşin ortasına atar gibi.

O ateşin ortasında gül bahçesine düşer gibi.

Ölüp de uyanır gibi.

Daha önce kimseyi öpmemiştim, bu yüzden ne yapacağımı bilmiyordum. Yalnızca dudaklarımı hem sıcak hem de sert olan dudaklara bastırmıştım.

Tüm vücudum yalnızca bir buse olmasına rağmen daha önce hissetmediğim bir hisle uyuşmaya başladı.

Ezra beni iter sandım, geri çekilir belki de bana kızar sandım ama hiçbir şey yapmadı. Gözlerim sıkı sıkı yumulmuşken tek istediğim kimsenin beni ondan ayırmamasıydı ama sonra elleri nazikçe yüzümü kavradı.

Korktum.

Beni itecek sandım. Gözleri kapalıyken dudaklarımı hafifçe onun dudaklarına sürtünce sevdiğim adamın boğazından boğuk bir ses yükseldi.

İşte, o an geri çekilemediğini anladım. Dudakları aralandı, sanki doğduğumdan beri ilk gerçek nefesi dudaklarımın arasına bıraktı.

Küçük bir dokunuş ile yakıp kül etti bedenimi.

Islak kirpiklerim aralandı. Dudaklarım hafif çekildi ve ona baktım. Gözlerinde tekrar gördüğüm sevda ile ağlamaya başladım. Şaşkınlık da elbette oradaydı. Sanki onu öpmeme inanamamıştı.

Sanki ilk defa adım atanın ben olduğuma inanamamıştı.

Sonra ilk defa bu zamana kadar sakladığım hislerimi ona gösterdim.

Korkumu.

Kaybetme korkumu.

Sevdamı.

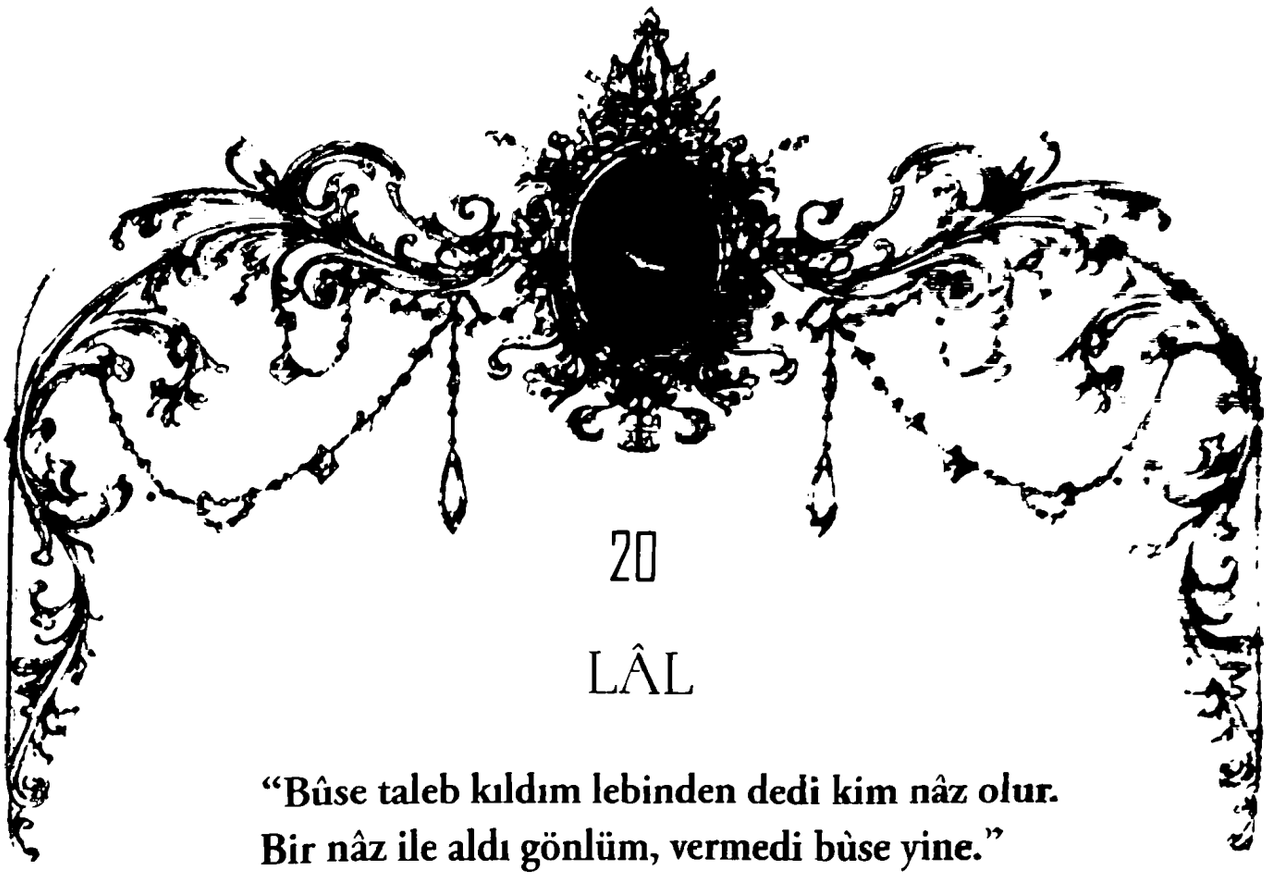
Kaybettiğim sevdamı.

Hayatımda ilk defa ona karşı tamamen dürüsttüm. Bunun karşılığı ise sebebim olan harlı bir tutkuydu. Hislerimi gördüğü anda bir eli yanağımı tutarken diğeri sımsıkı belime sarıldı ve beni içine katmak istercesine kendisine çekti.

Dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Beni öptü.
Ezra, iki gözünü ilk defa öptü.
Ben, Ezra'mı ilk defa öptüm.
Sonunda bir kere de olsa ona kavuşmuştum.

20

LÂL

"Bûse taleb kıldım lebinden dedi kim nâz olur.
Bir nâz ile aldı gönlüm, vermedi bûse yine."

"Dudaklarından bir öpücük istedim,
'Bu naz olur,' dedi. Bir tek nazla gönlümü aldı
ama yine de öpücüğü vermedi."

-Şeyhülislâm Yahyâ

Gül goncasını öpmek isteyen, dikenine ah etmemeyi öğrenirmiş çünkü gülü seven *ah ederse* gül goncası sevenine küsermiş.

Nazlıymış gül goncası, güzel olduğu kadar da kırılganmış. Bu yüzden varmış ya dikenleri zaten! Onu güzel bulan herkes, sırf güzelliğinden bir parça koparmak için hırpalamasın diye.

Dikenine katlananın gerçek seveni olduğunu anlasın diye.

Sevilsin diye. Doğru kişiyi sevsin diye.

Gül goncası sevdiğini defalarca yaraladıktan sonra kan revan içinde bıraktığı sevdalısının hâlâ ona sırt çevirmediğini görünce onu öyle severmiş, öyle çok severmiş ki çiçek açarmış. Yalnızca sevdiğini kendine hayran bırakırmış.

Ama o zamana kadar onu seveni yine dikenleriyle imtihana tutarmış.

Ezra ezelden beri sevdiği kadının, gül goncası dudaklarını öpebilme imkânına kavuşmuşken kalbinin dört bir yanında dikenlerin varlığını hissediyordu.

O dikenler yıllardır oradaydı. Asla çıkmıyorlardı.

Üstelik Firuze'nin uzaklığıyla acıtıyorlardı da.

Şimdi o acı susmuştu, adı Firuze olan yürek yangını dinmişti.

Firuze'yi öyle bir öpüyordu ki sanki ab-ı hayat şarabından yudum yudum içip hasretini dindiriyordu. Bir eli Firuze'nin yüzünü kavrarken gözyaşlarının izini hissediyor, elleri sevdiği kadının dikenlerini sıkı sıkı tutsa da umursamıyordu.

Yaşıyordu. Sonunda kalbi yaşıyordu. Gitmesinden korkarcasına üstündeki yeleği sıkı sıkı tutan Firuze'nin her zerresinin farkındaydı. Onu kendine çektikçe daha fazla çekişini hissetmemek ise imkânsızdı.

Ezra'nın kalbi, üst üste gelen bu mucizelerle kocaman bedenini yıkacak bir kuvvette atıyordu. Aynı korkunun bin beterini yaşarmışçasına genç kadının belini sıkı sıkıya sarmış, onu öylesine kendine yaslamıştı ki Firuze parmak uçlarındaydı.

Parmak uçlarında, sevdiği adamın dudaklarında, tutkunun ilk adını tatmaktaydı.

Ezra, Firuze ona cevap verdiği andan itibaren bütün kontrolü ele geçirmişti. Alt dudağını öperken dilini sanki iz bırakabilirmiş gibi üstünde dolaştırıyor, sonra aynısını üst dudağına da yapıyordu.

Sanki ondan bir şey bekliyordu. Bir şeyi deli gibi istiyordu. Firuze'den aldığı karşılık yetmiyordu. Ruhunu teslim etmesini istiyordu.

Oysa sevdiği kadının hasreti ona denk olsa da onun tüketişine yalnızca eşlik edebiliyordu. Ama Ezra'ya bir kere yılların hasretini çıkarmak için fırsat verilmişti ya, yer ve gök bir araya gelse durduramazlardı bu adamın yangınını.

Firuze'nin içini çekercesine, soluğunu tüketircesine öpüyordu. Sevdiği kadının sonunda bir nefes alabilmek için ağzı aralandı.

Ağzı aralanınca asıl olanlar oldu. Harlı ateşin üstüne su döktüler.

Söner sandılar ama daha da azgın ettiler.

Firuze bundan önce yalnızca öpülüyordu. Şimdi ise fethedilmeye başlamıştı. Ezra'nın dili sevdiği kadının ağzına girdiğinde Firuze'nin ağzından boğuk bir ses yükseldi.

Ezra ondan aldığı karşılık sanki yeterli bir delil değilmiş gibi bu sese karşı daha da tetiklendi sanki.

Hırçındı, kızgındı, hasretti.

Bunca zamandır *neden beni bu zevkten mahrum ettin* dercesine genç kadının dilini kendi dudakları arasına hapsetti.

Firuze'nin bu dokunuşla birlikte tüm vücudu titredi.

Yanmıştı, bitmişti, kül olmuştu.

Ezra ise küllerinden doğmuştu.

Dili kadının ağzını tavaf ediyor, yüzünü tuttuğu eli çenesini kaçamasın diye kavrarken onu soluğunu kesercesine öpüyordu.

Firuze başlatan olsa da şimdi bu tutku fırtınasında tüketilen taraftı. Nereye gittiklerini bilmeden Firuze'yi geriye doğru itti. Firuze'nin sırtı duvara yaslanana kadar geri adımladılar.

Her adımda başını ona daha çok eğiyor, Firuze onu öperken o ise hem elleriyle hem de dudaklarıyla genç kadını yönlendiriyordu.

Sevdiği kadın, ardında hissettiği taş duvarların hayal meyal farkındaydı. Karşısındaki adama sıkı sıkıya yaslanan bedeni alev alev yanıyordu. Göğüslerinin ağırlaştığını, karnının alt kısmında başlayan kıvılcımın, Ezra tarafından her dudak kıvrımı tüketilircesine öpülürken tekrar tekrar çaktığını hissediyordu.

Üstelik Ezra daha tenine dokunmuş bile değildi ama hem dudaklarının üstünde hoyratça gezen dudaklarda hem de onu hiç bırakmayacakmışçasına sarılan güçlü kollarında eriyip yok olacak kıvama gelmişti.

Sonunda hasret dinmedi ama nefesler tükendi.

Ezra'nın dudakları hafifçe yana doğru kaydığında sevdiği kadın ciğerlerinin gerçek bir soluk için yandığını hissetti. Ezra durmak istiyormuş da duramıyormuş gibi dudaklarını genç kadının dudaklarının kıvrımına yaslı bir şekilde bıraktı.

Firuze nefes alırken o da ondan nefes alıyormuş gibi dudakları hâlâ birbirlerine yaslıydı.

Ezra'nın fısıltısı ikisinin arasında yankılandı. "Hanımeli özü," derken sevdiği kadın ne dediğini anlamayacak kadar dağılmış bir durumdaydı.

Ne demek istediğini sormadı. Aklını kullanmadı.

Ezra'nın dudaklarından aldığı tadı küçükken sokaklarda koparıp emdikleri o beyaz ve sarı çiçeklerin tadına benzettiğini anlayamadı.

"Dudakların," dedi Ezra solukları da dudakları da birbirine değerken. "Tükettin beni." Tıkanmış gibi nefes aldı. "Bitirdin beni, iki gözüm."

Firuze konuşmak için dudaklarını araladığında Ezra başparmağıyla yanağının kenarını okşadı, sanki istediği sözü almak içindi.

Ama olmadı.

Arkalarından gelen bir boğaz temizleme sesi ile Ezra başını arkasına doğru çevirdi. Önce utanma lütfunu gösterip hafifçe başını yana çeviren David'le, sonra ise arkasında donmuş gibi duran Samira ile yüz yüze geldi.

David sonradan gelmişti. Yaşanılanlarla çok yüzleşmiş değildi ama Samira, David kadar şanslı değildi.

İkisinin birbirlerini tüketişlerinin her anına şahit olmuştu.

Yıllarca böyle sevilmenin hayalini kurarken başka bir kadının hatta ezelî düşmanının bu hayali yaşadığını görmek eti koparılıyormuşçasına canını yakmıştı. Üstelik ilahi adalet işlemiş ve zamanında Ezra onu hiç öpmediği hâlde onu öpmüş gibi davranırken şimdi aynı acıya kendi maruz kalmıştı.

Dehşetle ikisine bakarken kanı çekilmiş gibi gözüküyordu.

Ezra, David'in burada olmasına şaşırmamıştı ama yanında duran Samira'ya şaşırdı ve yaşadığı mutluluğu çok gören aklı, vesvesesini sol kulağına fısıldadı.

Samira ne zamandan beridir buradaydı?

Firuze'ye döndüğünde onun dağınık hâline ve yaşadığı o tutkulu andan sonra al al olmuş yanaklarına, ateşten gözlerine, daha da güzelleşmiş yüzüne baktı.

Dudaklarından gözlerini özellikle uzak tuttu çünkü bakarsa yine aklını kaybederdi. Aklını kaybeder ve bu kadını tüketene kadar bırakmak nedir, bilmezdi.

Bunun bir nispet olduğuna inanmıyordu. Eğer öyle olsaydı Firuze'nin birçok fırsatı vardı. O ise buraya geldiğinden beri yalnızca ondan kaçmıştı.

Bu yüzden zorlukla bir adım geri çekildi.

David ise olanlardan bihaber bir şekilde sonunda beklediği haberi almış pişmiş kelle gibi sırıtırken, "Kavga ayrıldı ama meydandakiler buraya geliyor. Ben de seni aramaya gelmiştim," dedi Ezra'ya.

Firuze'yi utandırmamak için gözlerini Ezra'dan ayırmıyordu ama Ezra'ya bakarken gülüşü bile her şeyi anlatıyordu. Ezra sevdiği kadının utanma ihtimaline karşılık sırtını ona dönerek gövdesiyle siper oldu. Sonra sert bir sesle, "Tamam," dedi. "Biz gidiyoruz buradan."

Kendisinin de sarsıldığını gösterircesine tam arkasını dönecekken durakladı ve yeni hatırlamış gibi huysuz bir ifadeyle ekledi. "Asaf'a söyle, eve gitsin."

Ezra'nın bu dağılmış hâli David'in daha çok hoşuna gitti.

David *memnuniyetle* dercesine başını salladı ve arkasını döndü. Bu dedikoduyu *tövbe tövbe* çekse de *dinlemem ben başkasının günahını* dese de Halil'e anlatmazsa adı David değildi.

Keyifli bir şekilde ilerleyecekken Samira'yı ve donuk yüzünü gördü. Kadına inme inmiş gibi gözüküyordu.

Yüzündeki acı ifade, ondan hazzetseydi gerçekten üzülebileceği bir ifadeydi ama zerre acımadı çünkü Samira yaptıklarıyla çok daha acımasız yüzleşmeleri hak ediyordu.

David, Samira'nın tam yanında durdu ve omzundan dürtükledi. Samira yeni kendine gelmiş gibi başını ona yavaşça çevirirken, "Devamını izleyeceksin herhâlde," dedi alaycı bir sesle.

Samira bu sözle birlikte tokat yemiş gibi irkildi ve Ezra'ya baktı. "Ben... Ben..." dedi acınası bir telaşla. "Ben buraya seninle konuşmaya gelmiştim."

Ezra'nın arkasında duran Firuze'ye baktı ve yaşadığı acı yerini derin bir nefrete bıraktı. "Daha sonra..." dedi. Yutkundu sesli bir şekilde. Kuyruğunu dik tutmak için omuzlarını dikleştirdi. "Sen müsait olunca şirkete gelirim."

Ezra onu utandırmamak için kısa bir baş onayı verdi sadece. Üstelik Firuze, Samira konuştuğu anda kolunda olduğunu fark etmediği elini tırnaklarını geçirircesine sıkmaya başlamıştı.

Firuze'ye döndü. Onun da Samira'ya baktığını fark etti. Yapılacak konuşmalar, sorulacak hesaplar vardı ama önce sevdiği kadını bu sokaktan çıkarması lazımdı.

Yoksa öpecekti. Bir daha hiç durmaksızın öpecekti.

Nefes almaksızın onu tüketecekti çünkü senelerdir beklemişti. Artık beklemek değerini yitirmişti. Şimdi Ezra nasıl duracağını bilmiyordu.

Gerçek şuydu ki artık durmak da istemiyordu.

Sonucunu düşünmeden attığım ilk adım değildi ama ilk defa yüreğim de aklım da aynı fikirdeydi. Belki bu adımın devamı gelmeyecekti, belki yine günü geldiğinde düşman olmak zorunda kalacaktım ama hayatımda ilk defa sevdama sahip çıkmıştım.

Bana yine o zehir dilim yüzünden ardını dönmüşken bu sefer peşinden gitmiştim. Sonunda yıllardır istediğim gibi dudaklarını dudaklarıma bastırmış ve ömrüm boyunca ilk defa nefes aldığımı hissetmiştim.

Mükâfatını da almıştım. Hem de öyle bir almıştım ki dudaklarım öpülmekten hâlâ sızlıyordu. Sakalının izi tenimi dağlamış gibiydi ve ben ellerimi dudaklarıma bastırmak, bir ömür boyu bu izlere sahip olmak istiyordum.

Yine de arabaya bindikten sonra aramızdaki sessizlik konuşacaklarımızın olduğunun işaretiydi. Samira'yı gördüğünde bana dönüşü, gözlerinde kısa bir an da olsa beliren şüphe konuşulacak ilk konuydu çünkü bunca yıldan sonra ilk kez ona adım atmaya cesaret etmişken o yılanın gölgesinin üstümüze düşmesini istemiyordum.

Ayşe'nin arabasını başka bir koruma getirsin diye anahtarı benden almıştı. Şimdi tüm camları siyah filmle kaplı o zırhlı aracıyla eve geri dönüyorduk.

Üstelik kapalı alanda yan yana olmamız hiç de duruma yardımcı olmuyordu. Tılsım kırıldığından beri ateşle barut gibiydik.

Şimdi ateş barutu yakmıştı. Bu patlamanın sonucunun nereye varacağını ben bile tahmin edemiyordum çünkü görmüştüm, Mata Hari'de bana dokunduğunda da bugün beni öptüğünde de bizi birbirimize bağlayan sevdanın nasıl bir tutkunun ateşini sakladığına şahit olmuştum.

Bu beni korkutmuyordu, aksine diliyordum. Bir onun kollarında bu tutkuyu yaşamayı istiyordum. Bunca senedir gözüm asla başkasını görmemişti.

Bir ara Allah şahitti ki istemiştim.

Gönlümden bu sevdayı alması için dua etmiştim ama Yaradan duamı kabul etmemiş olacak ki adım nasıl kendimi bildim bileli Firuze'yse ben de kendimi bildim bileli Ezra'ya sevdalıydım.

Küçükken hayranlık, lise çağıma geldiğimde ise ilk ve son sevdamdı o benim.

O zamanlar bu laneti açıkça benimle konuşan ilk kişi annemdi. Odamda dinlediğim eski aşk müziklerini duyduğunda, Ezra'nın bana aldığı her şeye karşı aşırı düşkün olduğumu fark ettiğinde o zamana kadar ondan gördüğüm en sert üslupla beni uyarmıştı.

Yâde'nin lanetini elbette daha önce de duymuştum ama o güne kadar Ezra ile benim aramdaki sevdaya etki edeceğini düşünmemiştim. O ise özellikle tek bir kısma vurgu yapmıştı.

"Bir daha ne bir Koçak bir Saruhan'ın yâri olsun ne de çocuğunu doğursun."

İlk ergenlik yıllarımda tabiatım daha da isyankârdı. Bir türlü inanmamıştım gerçek olduğuna. Arjin'in acı çekerken söylediği bir sözün hayatımıza bu denli etki edişine.

Ezra'ya da soramamıştım çünkü benim yüzümden zaten başı yeterince beladaydı. Babası ve amcasının onu benim yanımda her gördüğünde tavırları hemencecik değişiveriyordu. Babasının onu yaz tatilinde bile göndereceklerine dair tehdidini ahırın kenarında bizzat kendi kulaklarımla duymuştum.

Ezra babasına kolay kolay sesini yükseltmezdi. En büyük erkek çocuğuydu. Eskiden beri sorumluluk sahibiydi ama o gün ilk defa sesini yükseltmişti.

"Sen çocuk mu tehdit ediyorsun, baba?" demişti. "Beni gönlümdekini bilemeyecek kadar aptal mı zannediyorsun?"

Zeyd amcanın bağırışı hâlâ kulaklarımdaydı. "Sen daha kendi başındaki belaya çare bulamıyorsun, bir de üstüne lanete mi meydan okuyorsun?" demişti.

O zaman başındaki belanın ne olduğunu bilmiyordum. Ağzını aradığımda da cevabını bulamamıştım. Seneler geçmişti ve ben bu konuşmayı unutmuştum ama babası öldüğü gün başındaki belaya dair ilk şüphemi yaşamış, Zake Rinaldi ile konuşmasında ise emin olmuştum.

"Sana beni bu zamana kadar durduranın ne olduğunu söyleyeyim mi, Rinaldi? Sizi kendimle denk tutup sözünüzü tutacağınızı zannetmemdi."

Bu bela *Chercio Nero* dediği şeyle bağlantılı olabilirdi ama onunla konuşmadığım sürece bu sadece bir ihtimaldi. Bizim için o zaman en büyük engel ise lanetti. Bu yüzden en sonunda laneti söyleyene gitmiştim.

"Yâde," demiştim. "Gerçek mi bu lanet? Öyleyse biz Ezra'yla yan yana dursak bile zarar mı göreceğiz?"

Net bir cevap vermemişti, o günden sonra da bu lanet konusunda herkes imkânsızı konuşurken o hiçbir zaman olumsuz konuşmadığı gibi bu laneri ne reddetmiş ne de kabul etmişti.

Sonra on sekiz yaşımı doldurduğum doğum günümde Ezra gelemeyince beni tepede ağlarken bulmuş, bana acımış olacak ki ilk defa konuşmuştu.

Elini sırtıma koymuş, beni teselli edercesine sırtımı sıvazlarken, "Sen neye inanırsan o olur, imdelleliti," demişti. "Sonuçta gönül de iki kapılı kafesedir, yine de ne atmaktan ne yaşatmaktan vazgeçer." İki avucuyla yüzümü elleri arasına almıştı sonra. "Ben bir kapıyı kilitlediysem şayet sende o kapıyı açacak da yakacak da kuvvet vardır."

Ben ağlamaya devam ederken saçlarımı usul usul okşamıştı. Bir süre sonra ona baktığımda umudu görmüştüm gözlerinde. Sonradan bu umudun onun tek şansı olduğunu da fark etmiştim.

"Bir gün doğru vakit elbette gelecek. İşte o zaman yak, Firuze'm," demişti. "Eğer gönlün razıysa önündeki kapıyı yak! Sendeki ateş bir başkasının gönlünü gül bahçesine çevirir."

O anda aklıma Hz. İbrahim'in kıssası gelmişti. "İbrahim Peygamber gibi," demiştim. Yâde gülümseyerek beni onaylamıştı. "İbrahim'e gül bahçesini veren Rabb'i, iki yüreğe bir saadeti çok görür mü sanırsın?"

Umudumu da geçmişe dair bu acı dolu anıları da yine göğüs kafesimde hapsolan gönlüme sakladım.

Bir gün Allah'tan bize bu saadeti nasip etmesini fısıldadım içimden. Uzun zamandır vicdan azabımdan bu duayı edemiyordum ama bu sefer yürekten diledim.

Sessizlik duamla şekillendi ama huzurunu ağır ağır kaybetti.

En nihayetinde bu sessizliğe daha fazla tahammül edemedim. Gözlerim kucağımdaki ellerimi izliyorken konuşmaya başladım. "Samira görsün diye yapmadım," dedim.

Mevzuya buradan girmiş olmaktan hiç hoşnut değildim ama yapmak zorundaydım.

Sakin bir şekilde, "Biliyorum," dedi.

Dönüp ona kaçamak bir bakış attım. O ise direksiyonu sıkı bir şekilde tutuyor bakışlarını ise asla yoldan ayırmıyordu. Üstelik sorumdan sonra konuşmayı devam ettirmeye de tenezzül etmedi.

Dayanamadım. "Ne düşünüyorsun?" dedim. Böyle sessiz kalıp konuşmadıkça dıştan kontrollü gözüksem de kafamda kurmaya başlardım. Evlerimizin olduğu sokağa giriş yaptığında hiç konuşmadan ayrılacağımızdan korktum. "Biraz daha konuşmazsan kafayı yiyeceğim," dedim.

Araba dönüş yapıyor olmasına rağmen birden frene bastı ve aniden öne doğru savruldum. Telaşla etrafımızda bir tehlike olup olmadığına bakarken asıl tehlikenin onun ses tonu olduğunu fark ettim.

"Biraz daha konuşursan seni öpeceğim." Dönüp dehşet içerisinde ona baktım. "Üstelik beni durduran olursa da çekip vuracağım."

Bakışlarındaki kararlılık hissettiğim adrenalinle birlikte vurgun yemişim gibi hissetmeme sebep oldu.

"Bunu düşünüyordum!" dedi. "Oldu mu?"

Bir eli direksiyondayken bakışları karşısında titremeye başladım. Bana öyle bir bakıyordu ki ne tehdit ne de vaatti sözleri. Sadece olanı dile getiriyordu.

"Niye beni öptün, Firuze?" diye sordu sonra sitem edercesine. "Senin ne yaptığından haberin var mı?"

Vardı ama bana böyle bakarken daha çok idrak ediyordum. Yine de bu soru, bu zamana kadar *kaçak* oynayan Firuze içindi. Ezra yalnızca o kadını tanımak zorunda kalmıştı. Ben ise bu seferlik de olsa yaptığımın ardında durmak istiyordum.

"Gittiğini sanmıştım," dedim sesim titrerken. "Arkanı döndüğünde de beş gün önce gittiğinde de." Ona bakarken tekrar ağlamaktan korktuğumdan başımı eğdim. Üç senedir bana haram kılınan göz yaşları şimdi ise acısını çıkartmak istercesine göz pınarlarımı yakıyordu. "Gittiğini sandım."

Bunun için yaptım diyemedim. *Tepedeki gidişinin acısı geçmiyor, bir daha kaldıramazdım* diyemedim.

Yine de anladı. Sesindeki şefkati duyduğumda hissettiğim duygu yoğunluğu o kadar fazlaydı ki acı beni gerçekliğe döndürsün diye tırnaklarımı avuçlarıma batırdım.

"Senin şu sakladıklarını öğrenmeden buradan hiçbir yere gitmem ben."

Bu daha da kötüydü benim için ama bir şey söylemedim. Yalnızca ellerimi izledim ona bakarsam ağlamaktan korktuğum için. Benim hakkımda birçok şey değişmiş olabilirdi ama başkasının karşısında ağlamayı gururuma yediremiyordum.

Karşımdaki sevdiğim adam olsa bile.

Yine de eli yüzüme uzandı. Çenemi nazikçe yukarı kaldırdı. "Bana bak, iki gözüm," dediğinde gözlerim doluyken ona bakmak kolay değildi ama yaptım.

Sonra bir damla onu gördüğüm anda yanağımdan aşağı süzüldü. Sanki gözyaşım da bunca zamandır onu bekliyor gibiydi. Yanağıma düşen gözyaşını başparmağıyla sildi. "Ne oldu senin cesaretine?" dedi.

Susardım, susmalıydım da tam bu anda çünkü ona karşı yaptığım hatanın acısıyla yine onun omuzlarında ağlayamazdım ama yapamadım.

Bir kere olsun omzuna başımı yaslamak ve biraz olsun dinlenmek istedim.

"Sıkıştım," dedim dudaklarım titrerken. "O kadar uzun zamandır mücadele ediyorum ki ne yöne dönsem çıkmaz sokak." Gözyaşlarım tekrar akmaya başladı. "O kadar çok sıkıştım ki yaptıklarımın bile ardında duramıyorum."

Bu cümlemin ardından gözünün içine bakamadım çünkü onun merhametli bakışlarını görmek hem ona sarılmak istememe hem de vicdan azabımdan göğsümün ağrımasına sebep oluyordu.

Yanaklarımı şefkatle sildiğinde dayanmayıp geri çekilmeye çalıştım ama izin vermedi.

Yine de beklediğim o soruyu sordu: "Ne yaptın?"

Bu sefer ona bakmamın sebebi vicdanımın zehirli sesiydi. Hayatımda ilk defa kaçmadım. Kendimi de önemsemedim ama önümüzde bir düğün vardı ve kuzenim zaten isteme sürecinde bile birçok şey yaşamıştı.

"Şu düğün merasimi bitene kadar beklesek olur mu?" dedim. Anlattıklarımın tesiri uzun sürecekti. "Söz veriyorum, ondan sonra her şeyi anlatacağım."

Ondan çok şey istediğimi biliyordum. Hem ona ihanet ettiğimi ima edip hem de zaman istiyordum. Hırsızın çalacakları için ev sahibinden evin anahtarını istemesi gibi bir şeydi bu.

Ama benim de ona bir adım atmışken bu süreye ihtiyacım vardı. Bu yüzden, "Ben sadece..." dedim ama devamı gelmedi çünkü korku hiç beklemediğim bir anda beni yakaladı.

Yine de Ezra ne sözün yarımını ne de yalanını severdi. "Sen sadece..." diyerek konuşmam için beni teşvik etti.

Ona bakıp derin bir nefes aldım. Avuçlarındaki şefkate sığınıp bir gerçeği daha itiraf ettim.

"Özledim bunu." Yüzümü yanağına sürttüğümde gözlerim şefkatiyle kapandı. Bir damla yaşı daha gözlerimden süzüldü. "Bizi," dedim fısıltıyla. Hiçbir zaman tam manasıyla biz olamamıştık ama yine de eski hâlimizi bile özlüyordum. "Yanında kendimi güvende hissetmeyi," dedim.

Ben o üç sene her Allah'ın günü yastığımın altında silahla uyumuştum. Şimdi bile silahı yastığımın altına koymadan uyuyamıyordum ama şu an deselerdi ki *dört bir yanından silahlar doğrultulacak sana, Firuze ama aynı zamanda bu tuzağın ortasında Ezra'nın kollarında uyuma hakkı verecekler,* bir an bile düşünmeden kollarında deliksiz uyurdum.

Gözlerim kapalıyken bu anda kaybolup gitmekten başka dileğim yoktu. "Kaybetmekten korkuyorum," dedim hayatımda ilk defa. "Çok korkuyorum."

Sesim titredi sözümün ağırlığından. Yine de daha fazla ağlamak istemediğim için gözlerimi açtım. Ona baktığımda ise bana aynı şekilde bakan Ezra'yla karşılaştım.

Yüzünün yaralı tarafı bana hep daha sert gelirdi ama o bile acıtan taraf benken acıyan benmişim gibi şefkatle bakıyordu.

Her sözünü tutan bir adamın rahatlığıyla, "Hangi hatanın ardında durmadım?" dedi. Elbette hatalarımın ardında durmuştu. Yine de öfkemin, çocuksu hırçınlığımın ve isyankâr tabiatımın hatalarıydı bunlar.

Şimdiki hatalar ise yetişkinliğe aitti. Yetişkinliğimin hayrını da bugüne kadar pek görmemiştim.

"Durmadın değil ama zaman zaman sana da engel oldular," dedim. Bu sefer konuşacağımı anlayınca geri çekilmeme izin verdi. "On sekizine basınca bir şey oldu sana. Benden uzaklaştın." Ona bakmadan torpidoyu açmaya çalıştım. Uzay gemisi gibi bir araç olunca başaramadım. Benim öfkeyle çekiştirdiğim kulpu elimin üstüne elini koyarak nazikçe açtı.

İçeride bir silah gördüğümde şaşırmadım ama silahı kucağıma koyup peçete ararken artık kendi alışkanlıklarıma şaşırıyordum.

"Sonra okullarımız girdi araya," dedim. "Bana kalırsa yirmi dördüne kadar baban vardı."

Zeyd amcayı ne kadar sevsem de ahirette hesaplaşacağımız bazı meseleler vardı. Sonunda araba alındığında içine koyulmuş bir tane kuru, bir tane ıslak mendil buldum. Muhtemelen arabanın standartları kadar pahalıydı ama umursamadan ikisini de açıp burnumu, ellerimi sildim.

Ona bakarsam tekrar ağlamak gibi bir aptallık yapacağımı bildiğimden bir yandan da kendimi oyalıyordum.

"Yirmi dördünden sonra ise sen zaten yoktun," dedim. "Sonra benim başıma dertler açıldı. Annem de öldü, kardeşime de kıydılar."

Sesim son cümlemle birlikte tekrar titrerken güneşliği indirip aynadan kendime bakmak istedim ama kendimle yüz yüze gelirsem kendime olan nefretimi de ortaya sererim diye ondan da vazgeçtim.

"Ne zaman ümitlensem sanki lanetten çok kader bir araya gelmemize karşı gibiydi."

Son cümlemle birlikte uzun bir sessizlik oldu. Bunlar benim için kocaman itiraflardı. Üstelik yıllardır da saklıydı. Bu yüzden göğsümdeki ağırlık bir nebze olsun azalmış gibi hissetsem de insan alıştığından kolayca kopamıyordu.

Panikliyordu. Bilinmezlik önce zihni, sonra da kalbi korkutuyordu. Bu korkuyu hissettiğimde ama umursamadım. Artık sınırdaydım zaten son haddine kadar dayanmıştım.

Bu yüzden ondan, "Hani sevmiyordun, Firuze?" sorusunu duyduğum anda hissettiklerim çok ağır olsa da gerçekleri konuşmanın huzuruna tutundum.

Elimdeki mendilleri kapının kenarına koyulmuş çöpe attım. Kucağımdaki silahı tekrar torpidoya koydum. Sonra ona baktım hatta bakmakla kalmadım bana doğru eğilmek için aradaki deri desteğe dirseğini yaslamışken ben de onu taklit ettim.

Yaklaştım, yaklaştım, yaklaştım. O güzel gözlerindeki beklentiyi, yakışıklı yüzündeki yaşanmışlıkları görecek kadar yaklaştım.

Onu sevmediğimi söyleyeceğime o kadar emindi ki buna bile yüreğim ağır yaktı. Bu yüzden elim yüzünü kavradığında kısa bir an şaşırdı.

Sakallarını okşarken ben onun şefkatine alışkın, o ise benimkine hazırlıksızdı. Gözlerinin içine baktım, sevdamı görmesine izin verdim. "Sözümü taşıyamayacak kadar yüküm var," dedim.

Anladı. Sonunda bunca zaman neden sustuğumu fark etti. "Ama..." dedi cümlemin devamını bilerek.

Dudaklarım buruk bir gülümseme için kıvrıldı. Ancak onun duyabileceği bir sesle, "Ama göstermeden de duramadım," dedim.

Sevdamı haykırmaya mecalim yoktu ama o fısıltımı da duydu. O güzel gözleri arabanın ışığında can buldu sanki. Bu zamana kadar onu yakarken hayatımda ilk defa *yaşam ateşi* gibi hissettim kendimi.

Bir an ben ona yakınken diğer an dirseğimi kavrayıp beni tamamen kendine doğru çekti. Kucağına doğru düşerken ani hareketiyle birlikte şoke oldum.

"Ne yapıyorsun, Ezra?"

Dudaklarımızın arasında kısa bir mesafe kalmışken ben geri çekilen taraftım, o ise beni kendine çekmek isteyen taraftı. "Sabır mı bıraktın, iki gözüm?" dedi beni hafifçe sarsarak. "Bir karışlık mesafede yıllardır beklediğim cümleleri duydum o gül dudaklarından." Gözlerinin ateşi dudaklarıma kor gibi düştü. "Nasıl dayanayım?"

Sözü ağır, bakışları ise yakarcasınaydı ama yine de içimde uzun zaman sonra tarifsiz bir mutluluk peyda oldu. Onun kollarında olmanın mutluluğuydu bu.

Omzumu kaldırıp indirdim. "Hâlbuki sabır taşın da kucağında," dedim sevdamla ona gülümserken.

Sanki yuvam burasıymış gibi rahattım. Aslında ilkti. Bizim için her şey ilkti ama bana bu bakışı yeni değildi.

Gözleri delicesine üstümde dolaşırken, "Her zerren ayrı," dedi. Sonra ağır ağır, ürkütmeden yaklaştı bana. Tutsak olursam kaçardım, bağlarsa durmazdım.

Bu yüzden usul usul sardı dört bir yanımı. Bir eli saçlarımda, diğeri ise belimdeydi. Yaklaştıkça yaklaştı.

Önce nefesini hissettim sonra ise dudaklarını. "Lâl taşına benzetirlermiş eskiler dudakları," dedi dudaklarını dudaklarıma hafifçe sürterken. "Dudaklarını," dedi mırıldanarak. "Dudaklarımı," diyerek ilkel bir içgüdüyle sahiplendi.

Öpmedi ama öpsün istiyordum.

Çok konuşmazdı ama artık sussun istiyordum çünkü her sözü gerçek bir sahiplenişti.

Dudaklarını önce alt, sonra da üst dudağıma sürttü. İçgüdüsel olarak ona doğru çekilirken, "Mademki ben bu lâlin yâriyim..." dedi dudaklarımdan yaşamı içer gibi.

"O zaman Fuzûlî'nin dediği gibi *canfedâ-yı la'liyim bir dilber-i canperverin. İstemem ben Hızr'ın olsun çeşme-i âb-ı hayât!*[23]"

Fuzûlî'nin bu beytini bildiğim için bu sefer ne demek istediğini anladım ama daha fazlasına tahammülüm yoktu. Bu yüzden öpsün diye tüm vücudumu onun sert vücuduna yasladım.

Bu ise onun için yeterliydi. Saçlarımı tutarak beni kendine çekti. Dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Burnundan nefes alırken sanki ilk nefesiymiş gibi bir öpüştü bu. Son nefesiymiş gibi dudaklarımı tüketişiydi.

Dili dilime dolandı, beni kendine bastırırken bedenlerimiz iki kibrit gibi birbirine yandı.

Ben ona yaslandıkça tüketildim o beni öptükçe tüketti. İstedim ki tam o anda beni kendinin yapsın. Beni alsın, göğüs kafesinin ardına katsın. Bunu istercesine yüzünü kavradım. Sakalları yüzüme sürtünürken kalbim hem hazzın idrakiyle hem de onu öpüyor olmamın sevinciyle deli gibi atıyordu.

Ağzımın kenarına dili değdiğinde ise kendimi durduramadan inledim. O kadar hassas bir noktaydı ki sanki ağzımın kenarındaki dilini bacaklarımın arasında, çoktan ıslanmış olan kadınlığımda hissetmiştim.

Bacaklarımı birbirine bastırırken onun öpüşleri sesimle birlikte daha da hırslandı. Sanki canıma kastı vardı.

"Dur!" dedim fazla geldiği için. Geri çekilmeye çalıştığımda dudaklarımı daha derin bir şekilde esir aldı. Yüzündeki elim aşağı kaydı, sert pazısını kavradım. Tırnaklarım kumaşın üstünden tenine battı.

Onu itmeye çalıştım. Dudaklarını kısa bir an hafifçe çekti. "Durduranı vururum dedim!" dedi ondan nadiren duyduğum hırslı bir sesle.

Bu sefer öpüşünde daha acımasızdı. Dilimi dudaklarına hapsederken kucağında öyle bir kıvrandım ki ilk kez altımda sertliğini hissettim.

Ellerimi göğsüne yaslayıp can havliyle kendimi ittim. Çok yoğundu, çok fazlaydı. Şu an onun olmak istesem bile en nihayetinde nerede olduğumuzu hatırladım.

Mahallenin girişindeydik. Ön camlar bile karartılmış olsa da pek de uygun bir yer değildi. Sonunda birbirimize yapışmış dudaklarımız zorlukla ayrıldı. Nefes nefese kalmış bir şekilde ilk tepkim onu durdurduğum için, "Beni de mi vuracaksın?" oldu.

---

[23] Canımı feda ederim gönlümü çalan bu dilberin dudaklarına! İstemem ben, Hızır'ın olsun ab-ı hayat çeşmesi.

Bana baktı, tıpkı tiryakisi olduğu tek varlık benmişim gibi bir bakıştı bu. Üstelik o kısa siyah saçları dağılmış ve sakallarının ardındaki şekilli dudakları kızarmıştı.

O bu kadar dağılmışken kim bilir ben ne hâldeydim?

"Kıyamam," dedi o da hızlı nefesleri arasında. İki eli yüzümü kavradı. "Nasıl kıyayım?" Öpüşü nasıl harap ediciyse dokunuşu bir o kadar nazikti. "Ne zaman kıyabildim?"

Sözleri daha yüreğimde yankılanırken tekrar bana doğru uzandı. Ben ise geri çekildim. Sırtım direksiyona çarptı.

Sonunda Ezra gibi bir adamın bile o sakin hâlinden kopup gittiğini görebilmek ömrü hayatımda gördüğüm en ateşli şeydi ama etrafa bakarsam biriyle göz göze gelmekten korkuyordum.

Korumalardan biri bizi fark etse arabanın sokağın girişini kapatırcasına niye durduğunu merak edip yanımıza gelebilirdi.

Göğsündeki ellerimi onu itmek için kullanırken yine de bana doğru gelişine karşı çaresizdim. "Kapının önündeyiz," dedim.

Etrafına bakmadı bile. "İsterse cehennemin dibinde olalım!" dedi. Dudaklarını kısa bir an boynuma bastırdı. Sonra çeneme doğru öpücüklerle yukarı doğru çıkmaya başladı. "Demek ki razıyım yanmaya."

Ben de razıydım yanmaya, o böyle öptüğü sürece de umurumda bile olmazdı. Aklımı kaybederdim, ruhumu teslim ederdim.

Ta ki ardımızdan gelen korna sesine kadar.

Ezra'nın dudakları sakince geri çekilirken ben panikle arkada duran araca baktım. Onlar bizi görmese bile ön koltuktaki Yâde Arjin'i görünce yerimde sıçradım.

"Ezra," dedim hem şaşkın hem de dehşete düşmüş bir sesle. "Yâde var arkada!" Ona baktığımda ise yüzünde yalnızca öpüşü bölündüğü için sıkıntılı bir ifade vardı.

Yine de beni belimden tuttu, sanki kuş kadar hafifmişim gibi kaldırıp tekrar yan koltuğa oturttu. Arabayı çalıştırırken sanki zamanlamaya küfrediyormuş gibi hissettim. Kısa bir süre sonra evin önüne park etti. Ardımızdan da Arjin'in arabası yanaştı.

Sadece tek olması için dua ettim çünkü yanında Gülruba teyzeyi veya Behiye'yi görseydim asla rol yapamazdım.

Araba döndüğünde saçlarımı düzeltmeye çalıştım. Dudaklarımda ruj yoktu ama tenimde sakalı yüzünden hafif batmalar hissediyordum.

Kızarıp kızarmadığını bilemediğimden dönüp ona baktım. "Nasıl gözüküyorum?"

O ise çoktan bana bakıyordu. Üstelik dudağının bir kenarı onda nadiren gördüğüm bir şekilde yukarı doğru kıvrılmıştı.

Derindi o gözler. "Benim gibi, iki gözüm," dedi ben bakışlarında boğulurken. "Bugün itibariyle benim olmuş gibi gözüküyorsun."

Kalbim göğüs kafesime sanki *kabul edercesine* sertçe vurmaya başladı.

Keşke bu kadar kolay olsaydı, dedim içimden. Gönlüm ezelden razıydı ama aklımda koca bir şüphe saklıydı.

Dudaklarımdaki gülümseme bu yüzden tedirgindi. Kapıyı açıp arabadan ilk çıkan da ben oldum. Ezra'nın ceketini çoktan arabanın arkasında bırakmıştım.

Arabada yeterince hararet yaptığım için dışarısı sanki buz gibiymiş gibi hissettim. Tüm tüylerim diken diken oldu. Arjin ise çoktan aşağı inmiş, bizi bekliyordu.

Dik dik arabaya baktığını gördüğümde sanki her şeyin farkındaymış gibi hissettim. Nitekim bana bakarken yüzünde öyle şüpheci bir ifade vardı ki karşısında yerin dibine girecek gibiydim.

"Karakoldan mı gelirsiniz?" dedi.

Ezra arkamdan cevap verdi. Dönüp ona baktım. Ceketini arkadan alıp kapı açıkken üstüne giyiyordu. "Biz hiç karakola gitmedik," dedi.

Yolda bize haber gelmişti ama Sahra orada olduğu için *gelmeme gerek olmadığını* söylemişti.

Arjin, Ezra'ya bakarken bu sefer bakışları açıkça yargılayıcıydı. "Sahra kızım tek başına uğraşır o zaman," dedi. Sonra Ezra'dan tepki alamayınca o yargılayıcı bakışlar tekrar bana doğru döndü. Açık açık suçlayarak, "Sen ne güne durursun, Firuze Hanım?" dedi.

Başımla üstümdeki kısa trençkotu işaret ettim. "Üstüm müsait değildi!"

Bana *çocuk mu kandırıyorsun* dercesine baktı. "Ezra'ya müsait herhâl!"

Bu işin sonu hiç hayra gitmiyordu. Üstelik ben de en gereksiz yerlerde olduğu gibi yine kızarmaya başladığımı fark ettim. Ayak üstünde azar yiyeceğimizi anladığım anda çocukluğumdaki gibi kaçtım.

"İyi geceler, meyme!"

Konağın kapısından uçarcasına girerken bir daha Ezra'ya bakmadım ama onun bana baktığını biliyordum. Gözlerinin izini hâlâ üstümde hissediyordum.

Üstelik kapının ardında olsam da ne konuşacaklarını deli gibi merak ediyordum.

Nitekim Arjin her zamanki gibi sözünü esirgemedi. "Edebine lafım yok ama kıymetlimi koynuna aldığın vakit artık nikâh haktır size."

Nokta atışı tespitiyle birlikte şaşkınlıkla elimi hızla atan kalbime bastırdım. Bir de üstüne tehdit etti. "Yoksa seni çiftemle vururum."

Nefesimi tuttum Ezra'nın vereceği cevap için. Susar diye inandırmak istedim kendimi çünkü böylece gerçeklerin beni tekrar çarptığı bir anda korkup kaçmazdım ama susmadı.

"Sana gerek kalmaz, Yâde," dedi.

Arjin ise hâlâ aksiydi. "Ne yaparsın?" dedi. Çakmak sesini duydum.

Sonra ise onun yemin gibi sözlerini. "Ben kendimi vururum."

Yavaşça kapının ardında yere doğru çökerken kalbimin hızından göğüs kafesim delinecekti.

Ben bu adama yalnızca bir adım atmıştım. O ise beni tamamen kendine ait kılmaya kararlıydı. Onu durdurmanın yolunu biliyordum ama artık istemiyordum.

Ben yalnızca ona ait olduğum bu düşte yaşamak istiyordum.

Bugün yaşanılanlar en az hamamdaki eğlence kadar konuşulacaktı çünkü meyhanede çıkan kavgayı neredeyse herkes duymuştu.

Hülya meyhanede Şimal'i şarapla uğraşırken bastığı anda, "Demek sen benim sevdiğim adama büyü yaparsın, ha!" diyerek Şimal'in saçlarına asılmıştı. Çıkan kavga ile birlikte ayırmaya gelenler de birbirine dalmış hatta Celal, Şimal'in diğer abisini dövmek zorunda kalmıştı.

Bu yüzden bir tarafta onlar nezarethanede tutulurken diğer tarafta ise kadın erkek ayrı olması gerekirken Celal ve Hülya vardı.

Üstelik Hülya, Celal'in yüzüne bile bakmıyordu. Sahra bütün bu karmaşanın içerisinde önce Dildar'ı Ayşe'yle birlikte eve yollamış sonra karakola gitmişti.

Bir ay olmadan bu karakola üçüncü gelişiydi. İlk gün buraya geldiğinde tanışmak zorunda kaldığı komiser yardımcısı artık onu tanıyordu.

Adamın adı Hayrat'tı ve Sahra'nın ise ne yazık ki en sinir olduğu insan tiplerinden biriydi. Bir kere çok ağırdı ve Sahra onu gördüğünde sürekli hızlı hareket etsin diye dürtmek istiyordu. Bir de bütün bunların üstüne başta ne güzel ona sinir olmaya başlamışken ikinci gelişinde durduk yere yılışmaya başlamıştı.

Sahra, karakolda ilk defa böyle bir şey yaşamıyordu. Avukat ve polisler arasında her zaman bir çekişme olurdu ve bu şekilde evlenen arkadaşları vardı ama o bu kategoriye girmiyordu.

Bu yüzden en son Nalan'ın uzaklaştırma kararı için soğuk ilgisizliğine devam etmişti. Ta ki bu sefer de karakola gelmek zorunda kalana kadar. Mecburen adamın ilgisine katlanmak zorunda kalmıştı.

Yine de işe yaramış ve komiser yardımcısı ne kadar ağır vasıta olsa da ona yardım etmişti. Böylece ifadeler hızlıca alınmış ve ritüelli şarap bile delil olarak kabul edilmişti.

Şimal ve abisi ise ilginç bir şekilde şikâyetçi olmamıştı. Sahra bunu büyük abileri olan meyhane sahibi Refik'e bağlıyordu çünkü buraya gelip onları ikna etmiş hem de darp raporu alınmasına engel olmuştu.

Sahra'nın çok işi kalmamıştı. Ta ki Bedran Saruhan gelene kadar. Onun geldiğini başkomiserin odasından çıkarken görmüştü.

Yüzündeki keyifli ifadeyi görünce sıkıntıyla iç çekti. Daha önce sadece aksi yüzünü gördüğü başkomiserin onunla birlikte güldüğünü gördüğünde ise keyfi kaçtı.

Sadece bir soyadının bu kadar kapıyı açabiliyor olması her zaman onun en nefret ettiği şey olmuştu. Bunun acısını zamanında çok çekmişti ve bu adaletsizliğe tahammül edemediğinden avukat olmuştu.

Yine de değişen bir şey yoktu. Bazen şans yalnızca doğru ailede doğmakla gelirdi.

Onlar aşağıya nezarethaneye indiklerinde o da komiser yardımcısı yanından ayrılmadığı için onu yönlendirerek nezarethaneye girdi.

Bedran ise demir parmaklıkların ardındaki korumalarıyla eğlenmekle meşguldü. "Celal, seni de burada gördüm ya!" diyordu keyifli bir sesle.

Celal kısa bir an yanındaki sevdiği kadına baktı. "Bedran Ağa'm, valla ben arada kaynadım," dedi. Kastettiği dövdüğü adam değil de Şimal yüzünden sevdiği kadının onun yüzüne bakmayışıydı.

Sahra ikisine de üzüldü. Hülya bir köşede uyuklamaya çalışsa da üstü başı dağılmış bir hâldeydi.

Komiser yardımcısı ona bir soru soran polis memuru yüzünden dışarıda kalmıştı. Bu yüzden müjdeyi Sahra verdi. "Çıkacaksınız birazdan," dedi.

Hem Celal hem de Hülya sevinçle ayağa kalktı. İkisi de teşekkürlerini sıralarken Sahra'nın en hoşlanmadığı kısım buydu.

Yine de onların gönlünü kırmadan bu teşekkürleri sakince kabul ederken Bedran'la göz göze geldi. Üstündeki mor renk desenli gömlekle o asla ciddiye alacağı bir tip değildi ama bakışları aynı şeyi söylemiyordu.

Bu adam biraz daha ona bakmaya devam ederse Sahra yüzünü hiç görmediğine emin olsa da onu bir şekilde tanıyacaktı. "Firuze'den sonra ailemizin avukatı oldu Sahra Hanım, değil mi?" dedi.

Böylece tekrar övgü seremonisini başlatmış oldu. Sahra kendini ona ters ters bakmaktan alamadı. Bilerek yapmıştı, yaptığı işten dolayı teşekkür edilmesinden hoşlanmadığını fark edecek kadar analizci bir adamdı.

Sahra bu yüzden nezarethaneden çıkarıldıklarında kendini tutamadı. "Siz orada bile değilmişsiniz," dedi çıkışırcasına. "Neden geldiniz ki?"

Sahra'nın fark etmediği şey iyi veya kötü de olsa Bedran'ın ondan bir tepki almak istemesiydi. Komiser yardımcısı olmayınca birlikte aynı asansöre bindiler.

Bedran elleri cebindeyken ona keyifli bir şekilde bakmaya devam etti. "David haber verdi," dedi.

Sahra, olay yerine geldiğinde köşede olayları eğlenerek birine anlatan siyah saçlı bir adam görmüştü. Adamı tanımıyordu ama daha gördüğü anda ortalık bu kadar karışıkken adamın eğleniyor olmasına gıcık olmuştu. Sonra onun da ifadesinin alınacağını duyunca isminin David olduğunu öğrenmişti.

Tabii ki gıcık olduğu adam Bedran'ın arkadaşı çıkacaktı. Üstelik o adam Mardin'de başka Davidler olsa da muhtemelen Firuze'nin bahsettiği vakfın başındaki David'di.

"Eğlence mi bu?" dedi Sahra. "Hülya nasıl korktu nezarethaneye alınınca."

Onu bu süreçte sakinleştirmek ayrı bir zordu. Sanki Şimal'i evire çevire döven o değilmiş gibi birden korkmaya başlamıştı.

Bedran sanki o ana şahit olmuş gibi güldü. "Ben gayet eğleniyorum," dedi.

Arsızdı, sözünü sakınmıyordu ve Sahra artık onun bu gözünü dikip bakmalarından bunalmıştı. Bu yüzden ondan hiç hazzetmediğini gösterircesine ona baktı ve asansör açıldığı gibi dışarı çıktı.

Bedran ise hem bu bakıştan hem de ondan kaçışından doğru mesajı almıştı.

Peşinden gelmeye devam etti. "Beni yargılamayı ne zaman bırakacaksın, çöl prensesi?" dedi.

Sahra adımlarını hızlandı. "Muhtemelen ciddi olduğunuzda."

Bedran yine de ona yetişti hatta önüne geçti çünkü Sahra'nın dört adımı onun ancak bir adımı kadardı. Sahra durmak zorunda kaldı ama onu itmesi an meselesiydi.

"Ciddi olursam bana katlanamazdın."

Kaşlarını kaldırıp hafifçe başını eğerek söylemişti ona bu cümleyi. Sahra ise bu cümleye çok da derin manalar yüklemedi.

Yalnızca Bedran kaşlarını kaldırınca bir kaşında çizik olduğunu fark etti. Üstelik bu özellikle çizilmiş gibi durmuyordu. Sanki bir yaradan arta kalmış gibiydi. O günden kalan bir yara olup olmadığını merak etti.

Yine de kısa sürede kendini toparladı ve keyifle parlayan mavi gözlerinin içine baktı. "İnanın bana, çok daha fazlasına katlandım," dedi.

Bedran'ın gülüşü ağır ağır soldu. Sahra bu ciddi gözüktüğü anlarda Bedran Saruhan'ın çok yakışıklı olduğunu kabullendi. Bu yine de onun için objektif bir tespitti. Üstelik onun için güzel veya yakışıklı olmak her zaman yetersiz bir sebepti.

Annesi çok güzeldi ama güzelliği ölmesine engel olamamıştı.

Bedran'ın gözleri hatırlamak ister gibi yüzünde dolandı. "Keşke bana seni nereden tanıdığımı söylesen," dedi ciddi bir sesle.

Böylece o da delirecek seviyeye gelmezdi. Geceleri onu hatırlamak için uykusundan olmaz, bu kadının kim olduğunu bulmak için tüm kaynaklarını kullanıp durmazdı.

Sahra farkında değildi ama Bedran onu geri dönülmez bir şekilde takıntı hâline getirmeye başlıyordu. Bunun önünü kesmesi gerekirdi ama o zaman da tüm kimliğini ifşa ederdi. Bu ise şu an Firuze'nin yaptıklarını anlatmasından bile daha tehlikeliydi.

Bu yüzden bir adım geri çekildi. "Tanışmıyoruz..." diyerek cümleye başladı ama sözünü bir başkası kesti.

Arkasını döndüğünde komiser yardımcısı karşısındaydı. Yüzünde o her zamanki yılışık gülümseme vardı. "Avukat Hanım, çıkıyorlar sizinkiler," dedi. Sonra ekledi. "Tesadüf mü yoksa siz bilerek mi seçiyorsunuz, bilmiyorum ama müvekkilleriniz hep şiddete eğilimli oluyorlar."

Sahra'nın sadece iki mesele için buraya geldiği düşünülürse bu abartılı bir genellemeydi ama karşısındaki adam zaten hem yavaş hem de abartılı biriydi.

Yine de Sahra'nın bu adama bir daha ihtiyacı olabileceği için kendini sakin kalmaya zorladı. "Ağır tahriki görmezden geliyorsunuz sanırım, komiserim," dedi.

Adam ortalama, esmer bir tipti. Yine de gözlerini kıstığında çok yakışıklı bir duruş sergilediğine inanıyor olmalıydı çünkü Sahra'ya yine öyle baktı. Sonra bir de derin bir şekilde çıkarmaya çalıştığı sesiyle, "Bilmem, öyle mi yapıyorum?" dediğinde Sahra arkasını dönüp bulduğu ilk çöp kovasına kusmak istedi.

Bu adamla muhatap olmaktansa Bedran Saruhan'la uğraşmayı tercih ederdi. Hatırlamışken dönüp ona baktı ve kaşları hafifçe havalanmış, komiser yardımcısına kilitlenmiş gibi bakan Bedran'ı görmek onu şaşırttı.

Görünen o ki şimdi de komiser yardımcısına takılmıştı. Peki ama derdi neydi?

Sahra kolunda kısa bir dokunuş hissetti. Döndüğünde komiser yardımcısını kendisine daha yakın buldu. İçgüdüsel olarak geri çekildi. İzinsiz temastan nefret ederdi.

Yine de karşısındaki adam ya aptaldı ya da görmezden geliyordu çünkü ısrarla üzerine gelmeye devam etti. "Şimdi siz yorulmuşsunuzdur," dedi. "Gelin, birlikte bir çay içelim."

Sahra'nın sabrı artık sonuna gelmişti. *İşe yarar bağlantı* kontenjanını es geçecek ve bu adamı *bir daha gördüğünde kıçını dönüp gidilecekler* listesine ekleyecekti.

Tam ağzını açacaktı ki komiser yardımcısı ile aralarına heybetli bir beden girdi. Sahra mor desenlerle kaplı geniş sırta neredeyse burnunu çarpacaktı. Haddinden fazla neşeli olan Bedran'ın sesi Sahra'ya ziyadesiyle sahte geldi.

"Çeşme, bu sen misin?" dedi.

Çeşme? Çeşme de kimdi?

Sahra yana doğru kaydı ve Bedran'ın komiser yardımcısına elini uzattığını gördü.

Aralarındaki boy farkı ona komik geldi. Sahra, 1.70 boyundaydı ve muhtemelen komiser de ondan ancak bir iki santim uzundu. Saruhanların hepsi ise dev gibiydi ve Bedran da bu boy uzunluğundan ve cüsseli oluştan nasibini almıştı.

Üstelik komiser yardımcısının bu cüssesine rağmen daha önce onu fark edememiş olması da ayrıca absürttü.

Yine de Bedran kendini zorla belli etmiş bu da komiser yardımcısının suratının asılmasına sebep olmuştu. Sahra, komiser yardımcısının elini zoraki uzattığını gördüğünde daha önce tanıştıklarını anladı.

"Bedran Saruhan," dedi tokalaştıkları ellerini sallarken.

Komiser yardımcısının ona sinir dolu bakışlarına karşılık Bedran'ın gülümsemesi daha da genişledi.

Sahra burada bir olay olduğunu anında fark etti ama önce merak ettiği soruyu sordu. Komiser yardımcısına bakarak, "Sizin isminiz Hayrat değil mi?" dedi.

Komiser yardımcısı bu sorusuna karşılık daha da bozuldu. Bedran'la tokalaşmayı bıraktı.

Tam ağzını açıp cevap verecekti ki Bedran ondan önce davrandı. Adamı devirmek istercesine bir elini sert bir şekilde onun omzuna koydu. "Çeşme en büyük hayrat değil mi?" dedi. "Hem biz ilkokul arkadaşıyız. Bu velet birinci sınıfta o kadar sınıfta işiyordu ki bence yaşıma göre çok zekice bir lakap takmıştım."

Sahra hiçbir şey olmasa bile sırf adama saygısızlık olmaması için Bedran Saruhan'ın çocukken bulduğu bu zekice lakaba gülmezdi. Yine de dudaklarının neredeyse yukarı kıvrılacak gibi olduğunu da inkâr edemezdi.

Komiser yardımcısı ise burnundan solumaya başladı. Gururu kırılmıştı, belliydi. "Hiç değişmemişsiniz," dedi ve bir daha Sahra'nın yüzüne bakmadan, "Size de iyi akşamlar!" diyerek oradan kaçarcasına ayrıldı.

Sahra bu kadar kolay kırılabilen bir adamın nasıl komiser yardımcısı olduğuna anlam veremedi. Bazı insanlar şans eseri meslek ediniyor gibiydi.

Bedran ise arkasından bakarken, "Sen de hiç değişmemişsin, Çeşme," dedi. "Hâlâ yanlış yerde akıyorsun."

Adamı birkaç cümleyle yerle bir etmişti. Üstelik bu ilk de değildi. Talat Ziva'yı da aynı şekilde yerden yere vurmuştu. Sahra doğru yerde, doğru adamları yerle bir ettiği için ona bu sefer kızamadı.

Üstelik Bedran bakışlarını çevirip işaret parmağını ona doğrultarak, "Kabul et, neredeyse gülecektin," dediğinde de inkâr edemedi.

Bedran *yakaladım seni* der gibi başını salladı. "Gözlerin bile parıldadı, gördüm."

Sahra arkadaş olma ihtimalleri olsaydı ona gülümserdi ama yoktu. Bu yüzden, "Siz gerçekten iflah olmazsınız," demekle yetindi.

Bedran'ın ise ne oldukları umurunda bile değildi. Arsız bir şekilde, "Daha iflah edeni bulamadım," dediğinde eğer Sahra ona gülümseyecek olsaydı bu sefer onu hatırlardı.

Hatırlardı ve onu iflah edecek kadının karşısında olduğunu anlardı.

21

JADE

"Kederlenme hayât-ı bi-safâdan hâtır-ı zârım.
Kimi gördün ki ömründe safâsı artar eksilmez?"

"Ey inleyen hatırım!
Sefası olmayan hayatta dolayı sakın kederlenme.
Zira, ömründe sefası artıp eksilmeyen kimi gördün ki?"

- Bahâ

Faysal hayatının çoğunu kendini uyuşturarak geçirmiş bir adamdı. Bu, ona göre kafasını susturmasının tek yoluydu. Böylece geçmişteki pişmanlıklarını hatırlamazdı.

Geçmişteki hatalarını görmezdi. Zayıf olduğu için sevdiği kadının başkasına verildiği o güne şahit oluşunu hatırlamazdı. İstemeyerek kurduğu o ailenin hâlâ ona minnettar olması gereken nankörlüklerine maruz kalmazdı.

O günden itibaren ne yaptıysa güçlenmek için yapmıştı. Tek amacı Saruhan sığıntısı olmaktan çıkıp köklerini yüceltmekti ama o şeytanın dölü olan kızı bütün oyunu bozmuştu.

Onun doğduğu güne her gün lanet ediyordu Faysal. Saruhan itine âşık olduğu yetmiyormuş gibi bir de ona bela olmuştu.

Gidip geçmişi karıştırmasa hiçbir şey olmayacaktı fakat nasıl olduysa annesinden önce başkasına âşık olduğunu duymuş ve bu uğurda yaptığı her şeyi yüzüne vurmuştu.

Sonra onun yüzünden tehdit edilmeye başlamışlardı.

O şeytan yüzünden küçük kızına tecavüz edilmişti. Hepsi onun yüzündendi. Geçen gün odasının önüne geldiğinde kapısına asılmasının tek sebebi elindeki meyve bıçağıyla onu öldürmek istemesiydi.

Böylece susardı ve geçmiş kapanırdı.

Kapı kilitliydi. Ne yazık ki düşmanının evde olduğunu bilecek kadar akıllıydı Firuze.

Bu yüzden Faysal geçmişin yüküyle yaşamaya devam ediyordu. Onun yüzünden hiçbir işi de ilerlemiyordu. Borç batağına düşünce Hünerlere gitmişti ama yine o şeytan yüzünden işi bir türlü nihayete erdirmiyorlardı.

Firuze'yi istiyorlardı. Faysal, Firuze ona boyun eğse çoktan onu Hünerlerin kapısının önüne bırakırdı ama Firuze boyun eğmezdi.

Sadece onun başına bela olurdu.

Masaya bakıp kara kara ona üzüm bağını tavsiye eden meyhane arkadaşı Bahattin'i vurmayı düşünürken bir el masanın önüne iki kere sert bir şekilde vurdu.

Faysal ağır ağır başını kaldırdı. Karşısında uzun zamandır içki arkadaşı olan Azat vardı. Faysal onun yüzündeki ciddi ifadeyi görünce meselenin ne olduğunu anında anladı.

"Faysal Efendi!" dedi sert bir sesle.

Şu an onu yumuşatmak tek seçeneğiydi çünkü asıl büyük borcu bu adamdan almıştı. "Ooo, hoş gelmişsin, Azat'ım!" dedi. "Hemen bir şişe söyleyeyim. Gel, birlikte içelim."

Tam elini kaldıracaktı ki Azat onu durdurdu. "Bugün pek hoş gelmedim," dedi.

Tam karşısına paltosuyla birlikte oturdu. Faysal otururken silahını görünce dolu gelmiş olduğunu anladı.

Bu yüzden ona, "Ne oldu?" demekten başka çare bırakmadı.

Azat dirseklerini masaya yasladı. "Harun Saruhan yine evimin önünde sabahladı," dedi nefret dolu bir sesle. "Dokunsam dokunamıyorum, Saruhan köpeği çünkü."

Azat, Saruhan ismini tükürür gibi söylerken, Eraslanların bu zamana kadar bu aileye neden kız verdiklerin asla anlamıyordu. O değil kızını vermek elinden gelse hepsini çekip vururdu. Ezelden beri bu topraklara hükmeden Eraslanlarken onlar gelip bu hâkimiyete çomak sokmuş, bir de lanetlerine rağmen bu kadar zengin olmuşlardı.

Hepsi o büyücü yılan yüzündendi. Rohat Saruhan'a kuma giden halasını da kesin bu kadın öldürmüştü. Evlerine büyüler yapmış, onları zehirlemişti. Bir de yetmiyormuş gibi kızlarını almıştı.

"İt de bırakmıyor kızımın peşini," dedi. Harun'a değil kızını vermek, çöpünü bile teslim etmezdi.

Faysal konu borca gelmediği için kısa bir an rahatlayarak, "Ver gitsin başkasına," dedi ama sonra yaş tahtaya bastığını anladı.

Azat kaşları çatık bir şekilde ona baktı. "Ben de onun için geldim zaten," dedi. "Borcumu artık ver. Kız tarafı olsak da masrafımız çoktur. Hem üstünden çok zaman geçti artık beni kandırdığını düşünmeye başladım."

Faysal, Azat'a bahanelerini sıralayabilirdi ama bunu daha önce defalarca yapmıştı. Şimdi ise Azat'ın aşırı öfkeli olduğunun farkındaydı.

Sürekli içiyor olabilirdi ama içgüdüleri hâlâ çalışıyordu. Bu yüzden, "Tamam, ben birkaç güne halledeceğim," dedi. Azat ise ancak ondan söz aldıktan sonra yanından ayrıldı.

Bu yüzden o gittikten sonra telefonuna sarıldı. İsimler birbirine karıştığı için iki kere yanlış kişiyi arasa da sonunda doğru kişiyi bulabildi.

Telefonu açar açmaz teyit için, "Alo, Mikhael!" dedi.

Bu sefer doğru ses ona cevap verdi. "Efendim, Faysal?"

Varını yoğunu Hünerlere vermişti. Bu yüzden hiç uzatmadan, "Benim paramı ne zaman vereceksin?" dedi.

Mikhael normalde her seferinde onu yatıştırır hatta onu yemeğe çağırıp, en eski viskileri ikram ederek gönlünü hoş ederdi ama bu sefer öyle olmadı.

O da aksi bir sesle, "Belgelerde bazı sıkıntılar var," dedi. "Firuze'ye söyle, telefonlarıma baksın. İşlemleri tamamlamadan sana paranı yollamam."

Faysal, şeytanın ismini duyunca çarpılmış gibi oldu. Dönüp dolaşıp konunun o rezil kızına geliyor olmasından sıkılmıştı. "Eğer benimle oynuyorsan..." diyerek çıkıştı ama Mikhael onun sözünü kesti.

"Seninle niye oynayayım?" dedi. "Senin borcunun karşılığı o minnacık hissen mi zannediyorsun?" Sonra sesi sakinleşti. İsteğini söylerken onu kandıran şeytan karşısında gibiydi. "Asıl borcunun bedeli bana bir ömür boyu bağlılıktır, bunu sen de biliyorsun."

Faysal yine bu meselenin aynı yere geldiğini görünce küfredercesine, "Firuze'yi ikna edemem!" dedi. Firuze ya onu vurur ya da tenha bir köşede boğdururdu.

Mikhael, "Ben bilmem," dedi buz gibi bir sesle. "O zaman sonuçlarına da katlanırsın."

Sonra telefonu yüzüne kapattı. Faysal'a ise düşmanı olan kızına gitmekten başka çare bırakmadı. Tehditle veya rızayla Firuze onun istediğini yapmak zorundaydı çünkü bunu ona borçluydu.

Öğrenmemesi gereken şeyleri öğrendiği ve başlarını belaya soktuğu için ona bir hayat borçluydu.

Bedeli her ne olursa olsun.

25. GÜN

Ertesi gün Efrem amca tarafından Mor Gabriel'e çağrıldığımda buraya en son geldiğimdeki o umutsuz hâlimden eser yoktu. Tüm gece boyunca uyuyamamıştım. Yıldızları izlemiş ve Sahra gelince onunla birlikte neredeyse sabaha kadar sohbet etmiştik.

Yaptıklarımı anlatmıştım, attığım adımı. Sahra olay duyguları olduğunda benden çok daha otokontrole sahip bir insandı. Aşkın bir zehir olduğuna ve insanı sadece yanlışa sürüklediğine inananlardandı.

Böyle düşünmesi için birçok sebebi vardı ama benimle konuşurken sözlerinde yalnızca destek vardı.

Dizlerini yukarı çekmiş, başındaki yazmayla yıldızları izlerken, "Bu adam ihaneti asla affetmeyen biri olabilir, Firuze ama bence senin asıl derdin bu değil," demişti.

Dönüp ona bakmıştım. O ise yıldızlara bakmaya devam ediyordu. Yüzünde tatlı bir gülümseme vardı.

Sonra bana doğru dönmüştü. "Sen o kadar kendi kendine bir şeyleri halletmek zorunda kalmaya alıştın ki Ezra'ya güveniyor olmana rağmen kendini ona bile teslim edemiyorsun."

Belki başka bir zaman olsa bu tespitini inkâr ederdim ama şu bir aya yakın süreçte ben de kendimde yalnızca bu ruh hâlini görüyordum.

Yüzünde şefkat dolu bir ifade belirmişti. "Sebebi baban," demişti. "Belli."

Ezra'yla yüzleşmemde sonunda pes eden gözyaşlarım o an dökülmek için hazırda bekliyordu. Sahra bu yaramı uzun zamandır biliyordu. Yine de çok uzun zaman sonra ilk defa bu kadar acıtmıştı.

Babam eskiden bana karşı duygusuz bir insandı. Aslında hepimize karşı öyleydi. Pek onun çocuğu gibi değildim ama kavgalar olsa da bu kadar nefret dolu bir insan değildi fakat adım adım daha da kötülüğe sürüklenmişti.

Önce günah keçisi abimdi. Şimdi ise bendim. İnsan benim gözümde iki çeşitti. Hatalarını üstüne alan ya da başkasının üstüne atan.

İkinci tip insanlar kendilerine eziyet etmeyi bilmezdi. Onlar hayatın benciliydi ama diğer türlü hatasının sorumluluğunu alan insanlar kendine eziyet etmekten bu tip bencil insanların ardında kalıyordu.

Benim babam hatalarını üstüme yükleyerek beni ardında bırakmıştı. Şimdi istesem bile bu yükü başkasına veremiyor, eğer bunu yaparsam ben de onun gibi bencil olurum diye korkuyordum.

Ben aslında en çok babam gibi bencil, annem gibi korkak olmaktan korkuyordum.

Sahra konuşmaya devam etmişti: "Yine de o da seni çok seviyorsa..." Dönüp bana imalı bir şekilde bakmıştı. "Ki öyle gözüküyor." Kendimi tutamadan gülümsemiştim. "O zaman niye kendi başına mücadele etmeye çalışıyorsun ki?"

Ona hissettiklerimi tek bir kelimeyle ifade etmiştim. "Korkuyorum," demiştim.

Sahra inkâr edercesine başını sallamıştı. "Hayır," demişti. "Korkutuldun."

Sonra bu zamana kadarki gözlemlerini açıkça söylemişti. "Seni korkutan adamın her zerresini tanırım ben," demişti. "Seni öyle bir sıkıştırdı ki kendin gönüllü girdin onun yaptığı kafese. Şimdi kapı açık olsa bile çıkamıyorsun çünkü hâlâ kendini kafeste sanıyorsun."

Bir süre düşünmüştüm. Belki dediği doğruydu ya da belki değildi. Yine de her hâlükârda ben kendimi o kafeste hissetmeye devam ediyordum.

Benim yüzümdendi çünkü. Bu yüzden ben taşımalıydım bu yükü. Her ne kadar tehdit edilmiş olsam da bu meseleyi ben nihayete erdirmeliydim. Ezra bana her yardım eli uzattığında geri çekilmemin sebebi de buydu.

Aksi günahmış gibi geliyordu. Kısacası Sahra'nın dediği noktaya geri dönüyorduk. Sorun bendeydi ama o akşam Ezra'ya adım atmış olsam bile bir şey olsa yine kendim halletmeye çalışır, en son çare kalırsa ona giderdim.

Sanırım benim de Dildar'ın psikoloğu Elif Hanım'dan birkaç seans almam gerekiyordu.

Benim düşündüğüm onun ise beklediği kısa bir an yaşanmıştı. Sonra konuştuğumda ise bende bir şeylerin değişmediğini görünce keyifsiz bir şekilde iç çekmişti.

Çünkü, "Sana anlattıklarımı unutuyorsun ama onun başında benden daha büyük bir bela var gibi gözüküyor," demiştim.

Sahra ise bana kızmıştı. "Bu belanın çoktan sana bulaşmadığı ne belli?" demişti.

Haklıydı. Ezra'nın tam o anda Zake'e söylediği öfkeli sözler kafamda yankılanmıştı.

"Sevdiklerime dokundunuz. Onları kullandınız. Haddi aştınız!"

"Bilmiyorum," dedim yine de. Bu alışkanlıklarıma dokunan konuşma her ne kadar haklı olsa da beni rahatsız etmişti.

Sahra ise bu alışkanlığımı kırmak istercesine konuşmaya devam etmişti: "Bence sen bilmesen bile Ezra çoktan şu anki hissettiklerini biliyor. Yoksa bana bahsettiğin profildeki bu adam, ihanet etmiş olma ihtimaline karşı seni beklemezdi."

Bu ihtimali hiç düşünmemiştim ki ben Ezra'yı bu kadar iyi tanıyorken ne yaptığını, neler düşündüğünü de bilmiyordum. Her zaman gizemli bir adamdı ama araya giren yıllarla birlikte bu gizem ayyuka çıkmıştı.

Yine de Sahra'nın söylediği ihtimalin nereye varacağını da kestiremedim. Belki kendimi olayların dışında görsem durumu daha iyi analiz edebilirdim ama bir türlü kendimi hain rolünden çıkaramıyordum.

"Peki ya o şerefsiz geri döndüğünde onu manipüle ederse?" dedim. "Elinde fotoğraflarım var ve zorla yaptırdığına dair hiçbir görüntülü kanıtım yok."

Kendim, kendimin avukatı olsam muhtemelen bu davayı kaybederdik. Bir müvekkilim benim yaşadıklarımı yaşasa deliller umurumda olmaz, müvekkilimin mağduriyetine dair her türlü kanıtı ortaya sunup hâkimin karşısına çıkardım ama konu ben olunca bütün deliller yetersiz gibi geliyordu.

Sahra da bana tam olarak bu şekilde bakmıştı. Hâkim Ezra'ymış gibi, "Seviyorsa sözüne inanır," dedi.

Benim sevgim o kadar çok yenilmişti ki zafer kazandığını bu akşam yaşanılanlara rağmen hayal edemiyordum. "Ya sevmek yetmezse?" dedim.

Sahra sanki her şey çok basitmiş gibi omuz silkmişti. "O zaman sen de eski Firuze olursun."

Sonra bana gülümsemişti. "Yine de ben bu akşam seni ilk gördüğüm halini çok sevdim." Beni ilk gördüğünde bulutların üzerinde geziniyordum. "Rabb'im birbirinize kavuşmayı nasip etsin."

İhtimaller, korkular, her şey bir yanaydı da onu sevdiğimi tam söyleyemesem bile sözlerimle birlikte bana öyle bir bakmıştı ki bir ömür ben o bakışta saklı kalmak isterdim.

Konu geçmiş olduğunda aynı kafada olsam da bir ihtimal diyordum. Bir ihtimal acaba Ezra bana inanır da ben de kendi savaşımı verebilir miydim?

Aykırı çiçekti sözlerim. Hâlâ yalnızdı, çarpıktı ama gönlüm de aksine bir olmayı arzulamaktaydı.

"Âmin," demiştim bu yüzden. "Âmin."

İlk kilisenin önüne geldiğimde işte tam bu duanın ve dün gece yaşanılanların etkisi vardı üzerimde.

Normalde artık Mor Gabriel ve bilmeceyi araştırmak istemiyordum. Çünkü Samuel Usta'nın anlattıkları da Zake Rinaldi de dâhil olmak üzere herkesin önce bu bilmeceyi sonra anahtarı ve en nihayetinde gerçekse *yada taşını* bulmaya çalışmaları da beni bu mevzunun peşini bırakmaya itiyordu. Ama halama söz vermiştim.

Üstelik ben sözümü unutsam bile sağ olsun, halam neredeyse her gün arayarak bana sözümü hatırlatmayı unutmuyordu. Hatta hamamda bile fırsatını bulup beni bir köşede sıkıştırmış ve bir gelişme olup olmadığını sormuştu.

Bu yüzden ben de paşa paşa sözümü yerine getirmeye devam ediyordum. Efrem amcayı gördüğümde her ne kadar buraya bilmece için gelmiş olsam da gergin değildim.

O ise hâlâ rahatsız gözüküyordu. Rengi sanki yeterince nefes alamıyormuş gibi soluktu. "Efrem amca, çok geçmiş olsun," dedim onu görür görmez.

Benimle birlikte mezar odalarına doğru yürümeye başladı. "Sağ olasın, kızım," dedi. "Geçen sefer sana da veda edemedim ama çok rahatsızdım."

Şu anda da iyi gözükmüyordu ama bir şey söyleyip de adamın canını sıkmak istemedim. "Hiç sorun değil," dedim.

Üstelik ben de geçen sefer olduğu gibi burada huzursuz hissetmeye başlamıştım.

Mezar odalarından birine girdiğimizde bu his arttı. Eskiden manastır böyle hissettirmezdi ama şimdi burada bir şeylerin yanlış olduğuna dair hissi bir türlü atamıyordum.

Üstelik burada nasıl bir gizli oda olduğunu merak ediyordum ama çok geçmeden anladım.

Üstündeki haç kolyesini taşlardan birkaçının üstüne bastırdı ve sanki taşlardan oluşuyormuş gibi gözüken bir kapı geri çekildi, sonra da ağır ağır açıldı.

Beni içeri çağırdı.

Işığı yaksa da bu oda hem küçük hem de yetersiz bir aydınlatmaya sahipti. Efrem amca, "Dediğim gibi küçük bir oda burası," dedi ama sadece küçük bir oda olsa beni rahatsız etmezdi.

Tüylerimin diken diken olduğunu vücudumun sanki bir tehlike varmış gibi tetikte bir hâle büründüğünü hissettim.

Üstelik bu odada sadece ince raflardan oluşan bir dolap ve rafların içerisinde de vaftiz örtüleri vardı. "Belli," dedim dolaba ağır ağır yaklaşırken. "Klostrofobim yok ama burası..."

Sonra sanki ardımdan biri geçmiş gibi ensemdeki tüyler kabardı. Arkamı döndüğümde ise Efrem amca benden uzaktaydı.

Yüzünden garip bir ifade geçti. "Sadece burası değil, kızım," dedi. Onu mutsuz eden bir şeyin olduğu belliydi. Bu mutsuzluğun sebebinin ise buradaki tuhaflık olduğunu o an fark ettim.

O da biliyordu hatta belki de çok daha fazlasını biliyordu.

Geri geri odadan çıkmaya başladı. "Ben seni yalnız bırakayım," dedi. Sonra tedirgin olduğumu fark edince, "Dışarıdayım, bekleyeceğim seni," diyerek bir nebze olsun içimi rahatlattı.

Yine de ona arkamı döndüğümde birilerinin beni izlediği hissinden bir türlü kurtulamadım. Ben de durum biraz absürt olsa da bildiğim tüm korunma surelerini vaftiz örtülerini incelerken okumaya başladım.

Bir ara aşağı diz çöküp rengi daha eski gözüken örtüyü elime aldığımda birinin omzuma dokunduğunu hissettim. Yerimden sıçrarken hızla arkamı döndüm ama kapı açıktı ve kimse yoktu.

Sabır çekercesine iç çektim. "Okuduysam gidin işte!" dedim artık benimle uğraşan hangi âlemin varlığıysa. "Tılsımım da yok zaten."

Ancak ben görülmeyen âlemdeki varlıkla tartışırdım. Üstelik bir de eşeğimi sağlam kazığa bağlamak için Efrem amcayı çağırıp kapının kapanma kısmına ya bir engel koymasını ya da kendisinin durmasını söyledim.

O da kapının önüne büyük bir taş getirdi.

Zamanında korku filmlerini izlemenin tedbir almam için işe yarayacağını söyleseler gülerdim ama işte burada, manastırın gizli odasında büyük büyükdedemin bilmecesinin diğer parçasını aramaktaydım.

Bütün rafları teker teker taradım. Çoğu artık erimiş olan kumaşların içlerine ne yazık ki bazı haşereler yuva yapmıştı. Yine de cesaret edip hepsine bakıyordum ama raflar azaldıkça ümidim de azalıyordu. "Yok," dedim sitem edercesine. "Burada da yok işte."

Artık son rafa geldiğimde kalkmak üzereydim. Sonra daha önce incelediğim birkaç raf üstte diğerlerinden farklı renkte üçgen bir parçanın sarktığını fark ettim.

Bunun düzgün koymadığım bir parçanın olduğunu düşündüm ilk. Bu yüzden kumaşı çektim ama vaftiz örtüsü yerinde kalırken daha ince olan kumaş elime geldi. Kumaşı elime aldığımda kendimi tıpkı halamın bana bilmece kumaşını gösterdiği anda olduğu gibi çok tuhaf hissettim.

Kulaklarım uğuldamaya başladı. Sanki ışıklar biraz daha kısıldı. Kumaş rulo hâlinde sarılmış ve köşeye sıkıştırılmış gibiydi. Ben yanındaki vaftiz örtüsünü alınca üçgen bozulmuştu ve ucu açılmıştı.

Üçgen olan kumaş parçasının ucunda Süryanice iki satır yazı vardı. "Bu ne?" dedim fısıltıyla.

O iki satırda tam olarak şunlar yazıyordu:

Zakkum ağacının yanından geç.

Suyu arama.

Bu bilmecenin devamı gibiydi. Rulo olan kumaşı ağır ağır açtım. Kumaşa harika bir şekilde işlenmiş zakkum ağacını gördüğümde ağzım açık kaldı. Üstelik bu ağaç uzakta gibi tasvir edilmişti, önünde ise kalıntı şeklinde taşlar vardı.

Kumaşın üst kısmında Süryanice *Nuhran Koçak* ismini gördüğümde tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

Bu onun vaftiz kumaşıydı.

Bu zamana kadar Samuel Usta'nın söyledikleri benim için aklımın inanacağı bir gerçek değildi ama büyük büyükdedemizin ismini burada görmek bir nevi söylenenlerin kanıtı gibiydi.

Burası her yer olabilirdi. Mardin içinde birçok kalıntı vardı. Roma İmparatorluğu'ndan başlayıp bu şehirde hüküm süren her devletin izleri bu şehirde mevcuttu. Bu yüzden kesin bir çıkarım yapamadım.

Yanımda getirmiş olduğum kalan kumaşı çıkardım belki birleştiririm diye ama kumaş aynı gözükse de parçalar birbirinden ayrıydı. Sadece ikisini yan yana getirdiğimde bir şey bana tuhaf geldi.

Halamın verdiği kumaşta ikinci satırdan sonrasında çok fazla boşluk vardı.

Önce sadece eski bir yazı olduğu için bir yamukluk olduğunu düşündüm ama sonra ilk iki satırın ardındaki boşluğun tesadüfi olamayacağı ihtimalini de değerlendirerek üçgen kısmı o kısma yerleştirdiğimde tekerleme Süryanice olarak kafiyeli oldu.

O kafiyeyle birlikte tam olarak şöyle yazıyordu:

"Söylenen toprakta değil, susan toprakta.
Sular geçer ama durmaz, taş nefesi tutar.
Zakkum ağacının yanından geç, suyu arama.
Rahimden gelir, erkeğin eliyle değil."

Kadın soyundan geldiğini bir su ile bağlantısı olduğunu ve önünde zakkum ağacı olduğunu anlamıştım ama ne yazık ki bu ihtimaller arama bölgemizi azaltmıyordu.

"Bunları yazan büyük büyükdedemse bizi neden bu kadar zorlamak istediğini bir anlasam," dedim sitem edercesine.

Kumaşı elime aldım ve götürmek üzere çantama koydum ama bir şeyler yanlış hissettirdi. Ayağa kalktığımda bu his daha da artarken kapıya doğru yürümeye başladım ama bir iki adım ilerlesem bile devamı gelmedi.

Sanki bacaklarımın dermanı kesilmiş gibi hissederken yanlış yaptığımı anında anladım. Bu kumaş buraya mühürlenmiş gibiydi ve ben sanki onu çalan bir hırsızdım.

Bu yüzden kumaşı çantamdan çıkardım.

Her ihtimale karşılık yanımda getirdiğim fotoğraf makinesi ile bilmece ve ağaç tasvirini çektim. Herhangi bir delili asla telefonumda saklamazdım çünkü Pusat'tan telefonların çok kolay *hacklenebileceğini* öğrenmiştim.

Sonra kumaşı bıraktığımda sanki daha yeni bayılacak kadar kötü olmamışım gibi kapıya doğru yürümeye başladım. Yine de birinin hatta birilerinin beni izlediğini düşünmekten kendimi alamıyordum.

Arkamı son kez döndüğümde ise vaftiz örtülerinin içerisinde ufak da olsa gözüken o rulonun oradan tamamen kaybolması, bana bu hislerimin de doğru olabileceğini kanıtladı.

Eğer korkak biri olsaydım muhtemelen topuklarımı kıçıma vura vura kaçardım ama değildim. Bu yüzden yalnızca buradan kurtulduğumu düşünerek dışarı çıktım.

Yine elde ettiğim sonuç beni tatmin etmemiş aksine soyumdaki bu gizemden hiç hoşlanmamıştım. Fakat bildiklerimi de halama anlatmak zorundaydım.

İstesem de istemesem de.

26. GÜN

Ertesi gün hayatımın en garip günlerinden biriydi. Üstelik o günden sonra Ezra'yı görmeyeli iki gün olmuştu. Dünden beri yine şehir dışında olduğunu öğrendiğimde beni sakinleştiren tek şey canımı acıtsa da tutacağı sözüydü.

Senin şu sakladıklarını öğrenmeden buradan hiçbir yere gitmem ben.

Ama Arjin kapımıza dayanıp misafirler gelmeden önce evleri boşaltmamızı söylediğinde neye uğradığımızı şaşırmıştık. Abim karşısındaydı hatta ayık bir şekilde babam bile vardı.

Onları evdeki haşeratlar ile ikna etmeye çalıştı ilk ama olmadı. Sonra, "Bir sürü misafir gelecek evinize. Kem gözden, kem sözden korumak gerek. Hiç mi korkmazsınız?" diyerek ikna etmeye çalıştı ama babam bu konularda bilgi sahibi olsa da yine de ikna olmadı.

Onları durduran ne ben ne de yukarıda uyuyan Dildar'dı.

Üstelik biliyordum ki eğer ben mevzuya girersem babam illaki benim dediğimin tersini yapardı.

Ayşe onları ikna eden taraf oldu çünkü abimle evlenmeden önce *Koçak* ailesi hakkında duydukları yüzünden abimle evlenmemek için bir süre direnmişti. Bunun en büyük sebebi ise ikiz kardeşinin nazardan ya da başka varlıklar yüzünden kırkı çıkmadan öldüğünün söylenmesiydi. Yeşim doğduğunda bile çok panik yapmış hem annesi hem de Arjin kırkı çıkana kadar onunla birlikte kalmışlardı.

"Hale annemden sonra burayı tekrar bir yuva yapmak için çok uğraşıyorum," dedi. "Ama bu yuvayı da korumak lazım." Sesi endişe doluydu. "Ben Yâde'nin sözüne katılırım. Misafir geleceğini bildiğimden beri bir tek bundan endişelenir dururdum hatta ona gidip danışacaktım. Şimdi o bize geldi, elini uzattı." Tam abimin karşısında durdu. "Lütfen engel olmayın!"

Abim, Ayşe'nin endişesini biliyordu. Üstelik bu yüzden kavga etmişlikleri bile vardı çünkü o, bu aile içerisinde böyle meselelere en az inanan adamdı.

Yine de Ayşe'siydi karşısındaki.

Bu yüzden kıyamadı. Babam ise daha fazla halasına karşı çıkamadığından mı yoksa başka bir şeyden miydi, bilmiyorum ama hem suratı aşırı asık hem de ayıktı.

Üstelik kısa bir an dönüp bana baktığında içimi istemsizce sıkıntı sardı. Onunla konuşmak istemiyordum hatta mümkünse zamanı gelene kadar yüzünü bile görmek istemiyordum.

Yine de bizimle birlikte geleceğini biliyordum.

Hep birlikte kıymetli eşyalarımızın çok mühim olanlarını yanımıza aldık. Alamayacaklarımızı ise her birimizin odasının içinde olan kasalara koyduk. Bu kasalar sencler önce Ezra tarafından hepimize hediye edilmişti. Ailemiz içerisinde herkesin hediye olarak aldığı bir mücevher illaki vardı.

Bu yüzden evin içinde duvarlara saklanan kasalar yapılmıştı ama bu sadece minik bir tedbirdi. Saruhan konağında çok daha büyük tedbirler vardı. Pusat'ın da bünyesinde çalıştığı dünyaca ünlü güvenlik şirketi Saruhan konağında yaklaşık üç ay çalışıp evi baştan aşağıya güvenlik araçlarıyla donatmıştı.

Üstelik koruma ekibi de o günden sonra artırılmıştı. Şimdi de korumaların tekrardan artırılma yoluna gidildiğini görüyordum. Misafirleri için bu tedbir normaldi fakat yine de bu tedbirin yalnızca misafirleri için yapıldığını düşünmüyordum.

En son Dildar'ı hazırlarken ben de iki haftada büyüyen üç yavruyu puset çantaya yerleştiriyordum.

Dildar onları burada bırakamayacağı için yanımıza alıyorduk.

O da almak istediği eşyalarını topluyordu. "Şimdi hepimiz bu yeni çiftliğe mi gideceğiz?" dedi sarılmadan uyuyamadığı pelüşünü valizine koyarken.

Başımı onaylarcasına salladım. Yavrular yer değişikliğinden hoşlanmamışlardı ama yolculuğun ne kadar uzun süreceğini bilmediğimden şimdiden alışmaları için pusetin delikli kapağını açık bıraktım.

Sonra, "Yâde öyle istedi," dedim.

Onun tedirginliği ilk başta eski çiftliğe gidecek olmamızdı ama oranın çoktan yıkıldığını yerine yenisi yapılırken Ezra'nın bir başka çiftliği satın aldığını anlatmıştım. Bu aslında Zivaların çiftliği olacaktı ama ben işi bozmuştum.

Yine de iyi olmuştu. Gitmeden önce yeni alınan çiftliğin fotoğraflarını, yerini görmüş ve hayran kalmıştım. Burası sadece çiftlikte yaşayan köklü bir ailenin yeriydi ve u şeklinde kocaman bir köşkü, Asaf'ın çok seveceği büyük bir ahırı vardı.

Atlar için koşturacakları alanın esnek olduğunu gördüğümde *Leylâ'm* için de sevindim çünkü benim özgür kızımı ancak böyle bir yer bir nebze olsun keyiflendirirdi.

"Evi arındıracakmış," dedim.

Eşyaları yerleştirmeyi bırakıp bana baktı. "Ezra abi eski çiftliği neden yıktırmış?" dedi.

Aslında biliyordu ama benden teyit istiyordu. Nasıl bir tepki vereceğini bilemediğimden, "Asaf'a sormadın mı?" diyerek topu ona attım.

Omuz silkti. "Sorarsam o benden daha çok üzülür," dedi.

Asaf hassas bir çocuktu. Mevzu o gün ve çiftliğe gelirse, gerçekten de üzülür ve bunu saklayamazdı. Yine de kardeşimin de bu konuda hassas olduğu bir gerçekti.

Konuyu güvenli alana çekmeye çalıştım. "Eskisi gibisiniz sanırım," dedim gülümserken.

Onun benim aksime gülüşü buruktu. "Hiçbirimiz artık eskisi gibi değiliz, abla," dedi. Sadece artık çabalıyordu, hem de eskisinden çok daha fazla.

Hâlâ tek başına dışarı çıkamasa da bir kerelik de olsa Asaf'la birlikte bizim miniklere yeni oyuncaklar almak için çarşıya inmişti.

O gün evde dört dönmüş ama peşinden gitmemiştim çünkü kardeşimin alana ihtiyacı olduğunu biliyor, Asaf'a ise güveniyordum. Üstelik Arjin de yanlarına koruma vermişti.

Yine de katetmesi gereken çok fazla yol vardı. "Abim ne dedi?" dedi.

Kedilerin pelüş oyuncağını onlara doğru uzatırken, "Ayşe için ses çıkarmadı ama babam pek hoşlanmadı," dedim.

Dildar'ın yüzünde nefret dolu bir ifade belirdi. Bir sonraki eşyayı bu nefretle birlikte valize fırlattı, sonra aksayarak yanıma yürürken, "Hoşlanmadığı yerine tuz bassın," dedi.

İki kız kardeş olarak en ortak özelliğimizin babamıza olan nefretimiz olması da çok acıydı.

Çiftliğe gittikten sonra yerleşmeydi, yemekti derken akşamı ettik.

Bu sırada aklım sürekli Ezra'daydı. Onu bir kere de olsa aramak istiyordum ama o kadar yoğun bir gündü ki değil onu aramak yemek yemeye bile zar zor fırsat bulmuştum.

Bizim için en zor kısmı yavruları yerleştirmekti çünkü yolda siyahlı olan Asaf'ın dediğine göre korktuğu için çok fazla işemişti.

Onu yerine alıştırana kadar da Asaf, ben, Sahra hatta en son Gülruba teyze bile uğraşmıştı. Şimdi yine sıcacık yatakları vardı fakat özellikle siyahlı olan sürekli Dildar'ın kucağına tırmanıyordu.

Daha adlarını vermemiştik ama Gülruba teyze siyahlı olan dişi nazlı diye, "Bizim *Reş*[24] keyfine pek düşkün," dediği için Asaf onu öyle çağırmaya başlamıştı.

Yemekten sonra çardağın olduğu yere sofra bezleri ve onun üstüne de minderler yerleştirildi çünkü bugün kına merasiminin ilk kısmı başlatılacaktı.

[24] (Kürtçe) Siyah.

Arjin geldi, sandalyesi getirildi. Sonra Pamuk teyzem bir leğen içerisinde kınayı getirdi. En son ise eski bir tişörtle Zahide geldi.

Arjin'in bir tarafında Selma halam diğer tarafında ise Şehriyar abla vardı. Onların yanına ise Arjin'in gelinleri ve Hacer dizilmişti.

Biz Koçaklar ise diğer köşede Zahide'yi izliyorduk.

Çardakta erkekler oturuyordu. Başlarında Revan, yanında ise babam ve abimin olduğunu görmek sinirimi bozdu. Abimin kucağında ise Yeşim vardı. Üçü sakin bir şekilde sohbet ediyorlardı. Ahmet bugün orada damat olarak vardı ama Celal koruma diye oradaydı.

Sadece neyi koruduğu pek anlaşılmıyordu çünkü yalnızca Hülya'ya bakmakla meşguldü. O kavga gününden beri konuşmadıklarını bildiğim için kıs kıs güldüm.

Kedileri de yanımızda getirmiştik. Bu yüzden beyazlı olanı göğsüme yaslayıp mırıltısıyla birlikte başını severken karşımda oturan Hülya'ya baktım.

Artık nasıl kızdıysa asla Celal'in olduğu tarafa bakmıyordu. Sonunda kimsenin açamadığı o konuyu pat diye açtım. "Hülya, çocuğun ne suçu var, canım?" dedim. "O muşmula suratlı göz dikmiş işte."

Ben de olsam onun yerinde bir güzel Şimal'i döverdim ama zaten yapmış, hıncını da bir güzel almıştı. Şimdi hiçbir şeyden haberi olmayan Celal'i niye süründürdüğünü anlayamıyordum.

Hülya omuz silkti. "Gözükmeseydi gözüne," dedi.

Hanzade'nin Gülden'den sonradan aldığı bilgiye göre Şimal'in gördüğü şey Hülya ve Celal'in öpüşmesiydi ama bunu ona söylersem tekrar kışkırtılacağını bildiğim için sustum.

"Her ne kadar Celal'in sürünen hâlinden en çok ben zevk alacak olsam da bugün ben bile üzüldüm," dedim. Tüm gün her fırsatta Hülya'nın peşinden koşmuş ama Hülya bir kere olsun yüzüne bakmamıştı.

Celal ise o dev cüssesine bakmadan çocuk gibi üzülmüştü.

Hülya bir nebze olsun yumuşamadan, "Ben başka adam yanımdan geçtiğinde nasıl başımı eğiyorsam o da eğecek," dedi. Her ne kadar boşuna inat ediyor olsa da direncini takdir ettim.

Ben iki gündür leyla gibi etrafta dolanırken pek de bu dirence sahip değildim.

Yine de hayatımda ilk defa erkek tarafını savundum. "Abarttın sen de," dedim. "O zaman bizi nasıl koruyacak, içgüdüleriyle mi?"

Asaf yanımızda oturan tek erkekti. O da köşede eğreti gibi duruyordu ama gelmeden de duramamıştı. Sessizce siyah beyaz kediyi seviyordu.

Bu cümlemden sonra gülmemek için ağzını kapattı ama Dildar tıpkı eskisi gibi kimseyi umursamadan güldü.

Bu ise hepimizin ona eşlik etmesine neden oldu çünkü hepimiz en çok onun gülüşünü özlemiştik. Biz kedilerle eğlenirken Behiye ve gelini pek de bizden hoşnut değildi ama Arjin yüzünden de seslerini çıkaramıyorlardı.

Arjin ellerine eldiven takmadan tüm kınayı güzelce Zahide'nin saçlarına yedirdi sonra yardımcısı Pamuk'la birlikte bir güzel sardılar. Zahide, Arjin'in ve tüm büyüklerin elini öptükten sonra yanımıza geldiğinde Arjin tarafından ilgilenilmesinin keyfi vardı üzerinde.

"Saçları kınalı gelin," diyerek omzunu sıvazladım. Onun gözleri ise çardaktaki sevdiğindeydi.

Onu yadırgamıyordum. Ezra da burada olsaydı muhtemelen ben de aynı hâlde olurdum. Bu bir yandan iyi olsa da sevmediğim erkekler orada olduğu için ikimizin de zararına olurdu.

Zahide sevdiğinden zorlukla gözlerini uzaklaştırarak, "Allah'tan Ahmet seviyor," dedi.

Gülruba teyze bize en yakın oturandı. Normalde yanında oturan Ayşe'yle koyu bir sohbet içerisindeydi ama sonra sesini duydum.

"Bizim oğlanlar hiç sevmez kokusunu."

Dönüp ona baktığımda ise bakışlarının bende olduğunu fark ettim. Yüzündeki tatlı gülümsemeyi gördüğümde şaşırdım çünkü eskiden beri o da Ezra'yla benim bir arada olmamızı pek destekler gibi gözükmemişti.

Şimdi ise bana bakarken sözlerinde bir ima sezdim fakat daha tam anlamlandıramadan Arjin araya girdi. "Benim oğlum da sevmezdi ama ben yine de sana yakmıştım," dedi.

Gülruba teyze dönüp kayınvalidesine baktı. "Çok da güzel olmuştu," dedi. İkisi de birbirlerini çok severlerdi ama şu anda her ne kadar gülümsüyor olsalar da ikisi de buruktu çünkü biri oğlunu diğeri ise sevdiği adamı kaybetmişti.

Tam konunun Gülruba teyzenin kestiği saçlarına geleceğini hissederken hiç sevmediğim bir ses bu konuşmayı böldü.

Behiye, "Yâde bana niye yakmadın?" dedi. Yüzündeki memnuniyetsiz ifadeyi saklamaya bile tenezzül etmiyordu.

Yaşın getirmiş olduğu olgunluk bile bu kadında yoktu. O ancak kendini bulabildiği herkesle yarıştırmayı bilirdi.

Arjin ise ona en çok haddini bildirendi. Diğer gelinine döndüğünde yüzündeki yumuşak ifade kaybolmuştu. "Saçımın rengini bozacak demiştin, Behiye," dedi. "Gelinlerin de sen de istemediniz saçınızın yumurta sarısı rengi bozulacak diye."

Behiye'den önce gelini bozuldu. Hacer, "Küllü sarı o, Yâde," dedi. Küllü sarıyı bilmesek bize yutturacaktı.

Tam o sırada Behiye yerinden sıçramasaydı daha bu tartışma uzardı ben de keyif alırdım ama Behiye yana doğru geri çekilirken bizim siyah minik aradan çıktı.

Behiye öfkeyle bir minik kediye bir de Dildar'a baktı. "Dildar şu kedilerini uzak tut bizden," dedi.

Dildar benim aksime Behiye'ye olan düşmanlığını saklamadan öfkeli bir sesle, "Nereye götüreyim, Behiye teyze?" dedi. "Ev ilaçlanıyor diye çıkardım zaten."

Asaf gidip kediyi alırken onun yüzünde ise aşırı memnuniyetsiz bir ifade vardı. "Ben bilmem," dedi. "Hiç de hazzetmem!"

Asaf'ın yengesine baktığını fark ettim. Siyah kediyi göğsüne yasladıktan sonra, "Bir yerde okumuştum," diye başladı konuşmaya. "Kedilerden hazzetmeyen insanların fıtratında ya yılanlık ya da köpeklik oluyormuş. Bu yüzden bir türlü onlara ısınamıyorlarmış."

Ağzım açık bir şekilde Asaf'a baktım çünkü ondan böyle bir çıkış asla beklemiyordum. Üstelik sözleri bariz bir saygısızlıktı. Arjin muhtemelen onu uyaracaktı.

Nitekim Behiye yüksek sesle, "Sen ne ima ediyorsun, Asaf?" dedi.

Asaf ise ona saf bir şekilde baktı. Bu öfkeye şaşırmış gibi bir hâli vardı. "Valla ima etmiyorum, yenge," dedi. "Hepimizin fıtratı bir hayvana benziyor. Ben de mesela hep at olduğumu düşünmüşümdür. Zaten küp şekeri de havucu da çok severim."

Çocukluğundan beri cebinde küp şeker taşıdığını bildiğimden ben de Dildar da güldük. Behiye ise aslında amacının hakaret olmadığını anlayınca tiksinircesine Asaf'a baktı.

"Bu çocuk niye böyle tuhaf?" dedi sonra.

Dayanamadım, "Tuhaf değil," dedim sert bir sesle. "Hayvanlara düşkün sadece."

Behiye'nin bakışları bu dafa bana doğru çevrildi. Halamla ilgili mevzuda bana iyice bilenmişti. Bu yüzden kinini saklayamıyordu.

"Sizinle uğraşamayacağım," dedikten sonra Arjin'den bile müsaade istemeden kalkıp gitti. Asaf ise o gittikten sonra ardından öfkeli bir şekilde baktı.

Bilerek yaptığını o an anladım. Asaf çok zeki bir çocuktu. Sadece o bunu saf görüntüsü ardına saklamayı çok iyi öğrenmişti. Böyle yapması da iyiydi yoksa abisi onu korumakta çok daha zorlanabilirdi.

Tıpkı benim gibi.

Asıl kınada oynamak istediğimden kalan kınayla avuçlarıma kına yaktım. "Merasim bittikten sonra ikramlarla birlikte çay içilirken halam beni kaldırıp bir köşeye çekince yine ne soracağını anlayarak sessiz bir köşeye geçtim ve ona fotoğraflarla tekerlemeyi gösterdim.

"Bu şekilde yazıyordu işte," dedim. "Bir de bu ağaç işlenmişti örtünün üstüne."

Ağacı ve önündeki kalıntı gibi şekilleri uzun uzun inceledi. Sonra irkilerek geri çekildi. "Ben burayı bilir gibiyim," dedi gözleri dalgın bir şekilde bana bakarken.

İlk defa bu mesele hakkında heyecanlandım çünkü görünen o ki sonunda bir yere varıyorduk. "Neresi?" dedim.

Halam soruma cevap vermedi. Sadece dalgın bir şekilde düşünmeye devam etti. "Hala, neresi?" diye sorumu tekrar ettiğimde ise ürperdi.

Sonra bana baktığında yüzündeki kararlı ifadeyi görmek beni mutlu etti. "Ben yer bilmem ama çok tanıdık gelir," dediğinde ise mutluluğum yükseldiği hızla geri çakıldı.

Mıcırlı yolda ayak sesler duyunca ikimiz de o tarafa dönmeseydik daha onu konuştururdum ama nasip olmadı. Üstelik Hülya'nın yanımıza geldiğini görünce bastonuna yaslanıp sanki kaçarcasına yanımdan uzaklaşması da bir an şüphelenmeme sebep oldu.

Yine de ardını sorgulayamadan Hülya, "Firuze abla, bir bakar mısın?" dedi.

Yanına gittiğimde yüzünde utanmış bir ifade vardı. "Ne oldu?" dedim.

İlk önce kıvrandı ama ben ısrar edince sonunda istediğini yumurtladı. "Celal beni ahıra çağırdı da tek başıma gidersem Keriman abla kafamı kırar," dedi. "Bana yardım eder misin?"

Normalde bugün Celal'i savunmasaydım hayatta yardım etmezdim ama bir kere erkek tarafını tutasım gelmişti. Onda da sonuna kadar gitmek gerekirdi.

Üstelik sevenleri kavuşturursam belki de Allah benim de sevdiğime kavuşmamı nasip ederdi.

Yine de uyarmayı ihmal etmedim. İşaret parmağımı ona sallarken, "Yardım ederim ama çocuğa cilve yapıp da yoldan çıkarma," dedim.

O güzel maviş gözleriyle bana bakarken, "Ya abla!" dedi nazlı nazlı.

Kolundan tutup onu ileri hafifçe iterken, "Öyle bakarsan tabii üstüne atlar, Hülya!" dedim.

Önümde uslu uslu yürüdü. Önce ahırı kontrol ettim çünkü daha önce öyle bir dilim yanmıştı ki bir daha yakınım olan hiçbir kızı tek başına bir yere gönderesim gelmiyordu.

Celal'i ahırın içinde görünce ancak içim rahat etti. "Git sen," dedim. "Ben evin köşesinde bekliyorum."

Hülya ikiletmeden koştura koştura ahıra girdi. Ben de gülerken evin köşe kısmında beklemeye başladım. Buradan ahırın kapısı da tam karşımda gözüküyordu. Su yeşili elbisemin cebinden telefonu çıkarıp şu an Ezra'yı aramak istedim ama daha telefonu elime almadan köşeden babam çıktı.

Önce beni görmedi. Birini arıyormuşçasına sağına soluna baktı. Sonra gözleri bana doğru değdi. İkimizin de aynı anda yüzüne aynı ifade yerleşti.

Nefretti bu ifade. Artık ikimiz de birbirimize karşı başka duygu hissedemiyorduk. "Firuze!" dedi bana doğru yaklaşırken.

Cevap vermedim. Bu adama *baba* demek asla içimden gelmiyordu.

O da bana çok fazla tahammül edemiyor olacak ki direkt konuya girdi: "Mikhael'in telefonlarına cevap vermiyormuşsun."

Yüzümde alaycı bir ifade belirdi. Mikhael gibi adamlar ancak çocuk gibi beni babama şikâyet etmeyi bilirdi. "Niye vereyim?" dedim.

Üzerime doğru yürümeye başladı. "Git, hemen cevap ver," dedi öfkeyle. "Buluş onunla."

O üzerime yürürken geri kalırsam namerttim. Aramızdaki saygı çoktan bitmişti bu yüzden ben de üzerine yürüdüm. "Niye, baba?" dedim tıpkı onun gibi sesimi yükselterek.

Cevap vermedi. O cevap vermedikçe içimi bir sıkıntı sardıkça sardı. Öfkeli yüzüne bakarken ne yazık ki bir halt yediğini ve başımızı yine belaya soktuğunu anladım.

Yüzümü tiksintiyle buruşturdum. Başımı eğip tüm hayal kırıklığımla baktım ona. "Yine ne yaptın, Allah bilir!" dedim.

Eli direkt havaya kalktı. "Bana bak!" dedi bağırarak.

Sesi evi inletirken her zamanki gibi bizi rezil ediyordu, ben ise sadece ona bakmaya devam ediyordum.

"Allah için vur bana da sana *baba* diyen nefret ettiğin kızına son kez yazık et," dedim. Durdu ama ben durmasın istedim. Bileğinden tutup yüzüme doğru çektim elini. "Vursana!" dedim tıpkı onun gibi bağırarak.

Elini hırsla kurtardı. Belki de dediğimin tam tersini yapmayı kendine huy edinmişti. Sonra, "Gidip konuş onunla, sana diyecekleri var," dediğinde kısa bir süre de olsa onun hakkında yine hayal kurduğumu fark ettim.

Bir kere bu meseleyi açmıştı ya asla peşini bırakmazdım. "Borç mu aldın, baba?" dedim üzerine gitmeye devam ederek. "Yine ne yaptın?"

Kısa bir an, çok kısacık bir an gözlerini kaçırdı. Doğru bir tahminde bulunduğumu o an anladım. "Evlenmeni istiyorum Mikhael'le," dediğinde ise ağlamak istememe rağmen önce omuzlarım sarsıldı.

Sonra gülmeye başladım.

Sinirliydi gülüşüm, ellerim ise yumruk olmuştu. Gülmeye devam ederken, "Her haltı geçtim, sen din değiştirmiş olabilirsin ama ben Müslüman'ım," dedim. "Nikâh düşmüyor, farkında mısın?"

Annem öldükten sonra yarım yıl geçmeden Hristiyan olduğunu ilan etmiş ve özüne döndüğünü söylemişti. Annem gibi dinine düşkün bir insan onun dinden döndüğünü görse muhtemelen kalpten giderdi ama biz çocukları bu değişimi pek de umursamamıştık.

Adam olmadığı sürece ne yaptığı umurumuzda değildi.

Pişkin bir şekilde, "O senin için dinini değiştirir," dedi.

Benim ise sinirle gülümsemem birden kesildi.

"O bir bok değiştiremez," dedim. Aklıma yılışık hâlleri geldikçe içim bulanıyordu. "Sümsük herif!"

Bu sefer bana doğru tokat atmak için uzanan ele hazırlıksızdım. "Firuze!" dedi babam bağırarak.

Sonra köşeden bir başka el uzandı. Babamın elini bileğinden sert bir şekilde kavradı. Serçe parmağındaki *firuze* taşını görmesem bile o eli tanırdım.

Yine de ilk defa o an utanırken haddinden fazla öfkeli sesini duydum.

"Kırarım o elini!"

Sonra benimle babam arasına girdi. Geniş sırtı önümü kapattı ama yine de babamla meselemizin arasına giremezdi.

Bu hayatta birimiz diğerini öldürmeden bu husumet bitmeyecekti.

22

SELENİT

"Geceler yatmadım endîşe-i zülfünle senin
Hâb-ı râhat bana harâm oldu hayâlinle senin."

"Senin saçlarının düşüncesiyle geceler boyu uyuyamadım,
Hayalin yüzünden bana rahat uyku haram oldu."

- Fuzûlî

Yaklaşık üç senedir ben en çok eski Firuze'yi özlüyordum. Eski Firuze yerimde olsa geriye çekilip Ezra'nın babamı pataklamasına izin verir, sonra bir de keyifle izlerdi.

Hak ettiğini bildiği için asla sesini çıkarmaz, bir de üstüne utanmazdı da.

Şimdiki ben ise bu adamdan hiçbir şey istemeye hakkımızın olmadığını söylüyordu. Üstelik bir de babamı duyduysa delirmesi de an meselesiydi çünkü babam *Mikhael'le evlenmemi* söylemişti.

İsteksiz bir şekilde de olsa Ezra'nın kolunu tuttum. "Sorun yok," dedim. Dönüp bana baktığında ise yüzünde öyle bir öfke vardı ki eğer onu sevmiyor olsaydım ben bile ürkerdim. "Konuşuyoruz biz, Ezra," derken ses tonumun çok daha kısık olmasının sebebi buydu.

Lafımın üzerine sıkıca tuttuğu eli bıraktı ama yine de önümden ayrılmadı.

Babam ise gururunu kurtarmak için bileğini acıyla tutarken, "Sen niye karışıyorsun?" dedi.

Ezra ona doğru eğildi. "Kızına el kaldırırken hiç utanmıyor musun sen, Faysal Efendi?" dedi öfke dolu bir sesle.

Babam aslında aptal değildi. Sadece hırsının benciliydi. O hırsı ise en çok beni yakmıştı.

Ezra yanımda olmasına rağmen bana nefretle bakmasının sebebi buydu. "Leke getirir soy..." diyerek o iğrenç cümlelerinden birine başlayacakken bıkkınlıkla gözlerimi yumdum ama sonra birden sustu.

Acı bir inleyiş duyduğumda ise Ezra'nın tekrar onu yakaladığını anladım.

Gözlerimi açtığımda Ezra'nın onu kolundan yakaladığını ve ileri doğru sürüklediğini gördüm.

"O cümlenin sonunu getirmeni tavsiye etmem," dedi tehditkâr bir sesle. "Edeceksen de olacaklardan mesul olmam." Babam kısa bir an ona öyle bir korkuyla baktı ki içten içe bu bakıştan haz duymadığımı söylersem yalan söylemiş olurdum.

Ezra son kez onu tehdit etti. "Ona göre hareket et! Benim de asabımı bozma!" Sonra babamı ileri doğru savurdu.

Babam neredeyse yeri boylayacakken sarhoş olmadığı için toparladı. Olduğu yerde dikleştiğinde ise bütün bunların sebebi benmişim gibi gözleri yine bana kilitlendi.

Görünen o ki yalnızca hırsından değildi. Boğazına kadar borca batmış olduğu için korktuğundan Ezra'nın yanında olmamıza rağmen işaret parmağını bana doğru salladı. "Dediğimi yap!" dedi.

İç çektim çünkü ağzımı açsam avazım çıktığı kadar bağıracaktım. Ezra önüme geçmiş olmasaydı muhtemelen o sınırı da aşardım ama beni babamın bakışlarından bile korumak istercesine önüme geçti.

Bu ise boğazıma bir düğümün oturmasına sebep oldu. "Sen de sözümü dinle," dedi babamı defedercesine. "Senin hayrına!"

Çok şükür ki sonunda babam Ezra'nın boşuna tehdit etmediğini bilerek gitti. Ben ise onunla baş başa kaldım.

Bana arkasını döndüğünde hâlâ öfkeliydi ama bunun ardında çelik mavisi gözlerinde birçok soruyu görmek gözlerimi kapatıp başımı arkadaki duvara vurmak istememe sebep oldu.

Allah belki bana acırdı da almak istediği cevapları ben bile unuturdum. Yine de ne ben kendimi duvardan duvara vurdum ne de sorularının cevabını unuttum.

Ezra sakin bir şekilde bana yaklaştı. Daha biraz önceki öfkesine zıt bir şekilde kollarımı kavradı. "Ne oldu?" dedi. Bedenimde herhangi bir hasar var mı diye incelediğini fark ettiğimde o boğazımdaki düğüm büyüdü.

"Boş ver," dedim. "Her zamanki boş lafları."

Gerçekten de öyleydi. O hep kendi yediği haltları benim kapatmamı ister, bir de üstüne benden nefret etmeye devam ederdi.

Normalde ısrar etmezdi ama bugün babamın onu çileden çıkardığı belliydi. "Dediğimi yap derken neyi kastetti?" dedi.

Gözlerinin içine baktım. Gülerdim, geçiştirirdim, saklardım ama bu sefer yapamadım.

Artık saklamaya takatim yoktu. O bana böyle endişeli bakarken tüm sakladıklarımın yorgunluğunu gösterdim ona. Üstelik sözüm de vardı. "Sonra anlatsam," dedim o sözümün üstüne bir yük daha ekleyerek.

Sesi sitemkârdı. "Firuze!" dedi.

Sonuna kadar hakkı vardı ama benim onunla mutlu anlarımın vakti dardı. Geleceğimiz belirsizken bu anları yine babam yüzünden harcamak istemiyordum.

Bir adım geri çekildim. Sonra avuçlarıma sürdüğüm kınamı gösterdim. Kısa bir süre sürüp sonra hemen yıkasam bile kıpkırmızı olmuştu.

"Bak!" dedim. "Ben kına yaktım ellerime."

Yalvarırcasına baktım ona. Yüzümdeki neşeli ifade onun tek bir olumsuz tepkisinde yıkılıp gidecekti. Daha fazla uzatmasın istedim.

Gözlerime baktı, böyle yaparak ondaki hakkımı bir bir tükettiğimin farkındaydım. Yine de kıyamadı. Bakışları yavaşça ellerime indi. Sonra ağır ağır uzandı ellerime. Bileklerimi kavrayıp kendine doğru çekerken, "Bakayım," dedi.

Ben sadece inceler sandım ama o avucumun içini öpünce yüzümdeki sahte gülümseme ağır ağır kayboldu. Dudakları sanki kor bıraktı avucuma. Kokusunu içine çektiğini fark edince, "Sevmezsin..." dedim hafif bir itirazla.

Geri çekildi. Başı avuçlarıma doğru eğikken, "Sen sürersen severim, iki gözüm," dedi ve diğer avucumu da öptü.

Ben avuçlarımın içini hürmetle öpen bu adamı yüreğimin neresine koyacağımı bilmiyordum. Yetmiyordu, kalbim onun sevgisine karşı eksik kalıyordu.

Başını geri çektiğinde ağlamamak için kafamı dağıtacak başka bir soru sordum: "Sen neredeydin?"

Ellerimi bırakmadı. İki elimi tutarken, "İşim vardı," dedi sakin bir sesle.

Benim ise yüreğim yine ağzımdaydı. Onun dokunuşlarının bende bıraktığı hisse hiçbir zaman alışamayacaktım.

Üstelik daha yeni tek başıma savaşmak zorundayken onun yanımda olmasıyla o kadar güvende hissettim ki kendimi, yumuşadım. Başımı eğip ona gülümseyerek baktım. "Ne işi?" dedim.

O her zamanki gizemli hâliyle, "Zamanı geldiğinde anlatırım," dedi.

"Hım..." dedim *öyle mi* dercesine. "Ben anlattıktan sonra mı?"

Gözlerini ayırmadan bana bakarken her tepkimi içiyordu sanki. "Her şey karşılıklı."

İkimiz de o anda taşlı yolda bir ses duyduk. Normalde ondan ayrılmam lazımdı ama izin vermedi. Önce yola baktı, sonra geleni o kadar önemsememiş olacak ki ben duvara yaslanana kadar üzerime geldi ve önümü kapattı.

Böylece görebildiğim tek şey o oldu. Şikâyetçisi değildim, aksine hayatımdaki en mutlu anlardan birini yaşıyordum. Kendini bana doğru siper ettiğinde bir elini belime koymuştu.

Benim için ise artık bu azıcık yakınlık yeterli değildi.

Riskli olsa da kollarımı beline doladım. Şaşırsa da belli etmedi. Kısa bir an başımı göğsüne koyduğumda ise belimdeki eli sıkılaştı, diğer eli ise başımı göğsüne daha çok yasladı.

Çok uzun zaman olmuştu. Ona böyle sarılmayalı, gözlerimi kapatıp da huzurlu hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki her zaman hızlı olduğunu bildiğim kalp atışları benim için dünyanın en güzel sesiydi.

Sıcacıktı, mis gibi kokuyordu. Bir süre böyle kaldık ama Hülya her an çıkabileceği için zamanım kısıtlıydı.

Üstelik sarılmanın bile yetmediği bir hasret vardı içimde. Geri çekilip ona baktım. Eli başımın üstündeydi. "Demek her şey karşılıklı, öyle mi?" diyerek son kurduğu cümleyi ona hatırlattım.

Kısık gözlerle bana baktı. Nereye varmak istediğimi anlamadı. Ben ise çoktan hedefimi belirlemiştim. Bu yüzden kısık bir sesle, "O zaman benim de öpme hakkım kaldı," dedim.

O avuçlarımdan öpmüş ve nasibimi kendine bağlamıştı. Ben ise dudaklarını dudaklarıma bastırıp yaşamını bile kendime bağlamak istiyordum.

Gözlerimde bile bu isteğin ateşini gördüğünü biliyordum. Nitekim onun da gözlerine kor düştü. "O hak değil, hüküm," dedi ağır ağır üzerime eğilirken. "Senin benim üstümde her türlü hükmün var, iki gözüm."

Yüreğim, o bana doğru eğildikçe hem sözleriyle hem de bakışlarının ağırlığıyla hızlandı.

"Ölümün de zulmün de," dedi sanki ona eziyet ediyormuşum gibi. "Sevabın da günahın da." Dudaklarım sanki en büyük günahıymış gibi baktı. "Senin her zerremde hükmün var."

Dudakları dudaklarıma kısa bir an sürtündü ama öpmedi. Sanki bunca zamandır onu bekletmiş olmanın intikamını alıyordu.

"Şifam yok mu?" diye fısıldadım dudaklarına.

Geri çekilip kısa bir an bana baktı. "İleride göreceğiz," dediğinde ise bunca zamandır söylediği sözlerden daha çok bu iki kelimeyle kızardığımı hissettim çünkü her şeyi açıkça söyleyen sevdiğim adam için bu sözler oldukça imalıydı.

Tam artık dayanamayıp ben onu öpecektim ki ahırdan yüksek bir ses gelince yerimden sıçradım.

O ise geri çekilip kaşlarını çatarak ahıra baktı. Oraya gidecekti ki kolundan tuttum.

"Dur!" dedim. Dönüp bana baktığında ise kendimi tutamadan güldüm. "Ahıra gitmem lazım," dedim. "Hülya beş dakika diye söz verdi."

O beş dakika çoktan geçmişti ama Hülya'ya derken ben kendi sevdiğimle burada cilveleşiyor olmamdan dolayı geç kalmıştım.

Kaşları hafifçe havalandı. "Buluşma mı ayarladın?"

Omuz silktim. "Hep Celal'e üzüldüğümden," dedim.

Geri çekildi. Yanıma gelip duvara yaslandıktan sonra, "İyi, sen git, ben buradan izlerim seni," dedi.

Bir iki adım gittim ama aklım onda kalmıştı. Dönüp baktığımda elleri cebinde beni izlediğini görünce içim gitti. "Gideyim mi?" dedim hâlâ ona doğru çekilirken.

"Sen gitmek istedin," dedi. Yine de gözlerini ayırmadan beni izlerken işimi hiç de kolaylaştırmıyordu.

Ona bakıp iç çektim. "İyi gideyim madem," dediğimde dudakları yukarı kıvrılır gibi oldu.

Daha fazla iç çekesim geldi çünkü bana böyle güzel bakarken gözüme daha da yakışıklı görünmesi çok adaletsizdi.

Arkamı döndüm, bir iki adım daha ilerledim ama çocukluğumdan beri bir şeyi kafama koydum mu yapma huyum burada da baş gösterdi. Yoksa gecceleyin kesin uyuyamayacaktım.

Tekrar ona döndüm, koşarak kısa yolu kapattım o daha ellerini ceplerinden bile çıkarmadan sakallı yüzünü kavradım. Dudaklarını dudaklarıma kısa bir an bastırdım ve geri çekildim.

Ellerinin havada kaldığını görmek gülmeme sebep oldu. Geri kaçacağım sırada elimi tuttu ama ona direndim. "Vallahi gitmem lazım," dedim.

Biraz daha beni kendine çekerken gözlerine öyle bir kor düşmüştü ki o kor binbir ateşten daha büyük yangındı.

"Sabır taşım!" dedi hafif kızgın bir sesle. "Hükmün dudakların yüzünden ölümüm mü?"

Başımı şiddetle iki yana salladım. "Asla," dedim. Başımı eğip ona bakarken, "Kıyamam," dedim tüm sevgimi gösterircesine.

Bakışları yumuşadı. Sonunda elimi bıraktığında sevgisiyle çocuklar gibi şendim. Bu yüzden neredeyse seke seke ahıra doğru gittim.

Ahırın kapısına sesli bir şekilde vururken tek derdim gözümü yıkamak zorunda kalacağım bir şeyle karşılaşmamaktı çünkü malum Celal'in libidosu Şimal yüzünden ün yapmıştı.

"Çıkın dışarı," dedim. "Zaman doldu!"

Bir telaşla ahırın kapısı açılırken ilk önce Celal dışarı çıktı. Ceketini üstüne geçirirken yüzünde öfkeli bir ifade vardı. "Yuh Firuze!" dedi.

Ben ise şoke olmuş bir şekilde baktım. Arkadan Hülya da gelirken yüzü kıpkırmızıydı üstelik elbisesinin üstteki iki düğmesi de yamuk iliklenmişti.

Ben de aynı dakikalar sevdiğim adamın yanındaydım ama ancak masum bir öpücük çalabilmiştim. Bunlar ise neredeyse samanlığı seyran eylemişlerdi.

"Asıl size yuh!" dedim. Hülya'ya bakmak yerine Celal'e döndüm.

"İkiniz de yetişkinsiniz diye bir şey demiyorum ama onu saçma bir şeyden terk edecek olursan iki topuğuna da ben sıkarım, haberin ola!" dedim.

İki gün önce Arjin'in kurduğu cümleye benzer sözlerimle birlikte bir kere daha ne kadar benzediğimizi hatırladım ama Hülya benim kardeşim gibiydi. Uyarmazsam içimde kalırdı.

Celal ise sanki ona hakaret ediyormuşum gibi baktı. "Ayıp ediyorsun, Firuze," dedi. "Ahmet evlendikten sonra Yâde bana söz verdi. Birlikte istemeye gideceğiz, Maviş'imi!"

Dönüp arabesk bir bakışla sevdiği kadına baktığında Hülya'nın âşık bir şekilde iç çekmesini görmek gülmek istememe sebep oldu. Yine de ciddi kalmaya çalıştım.

"Ben bilmem!" dedim. Celal kaçarcasına uzaklaşırken onu ileride bekleyen daha büyük bir tuzaktan haberi yoktu. Nitekim Ezra'yı görünce resmen üç buçuk attı. Ezra ise onu yanına çağırdı. Bir kuple ondan da azar yiyeceği için hiç acımadım.

Ben ise çoktan Leyla olmuş Hülya'ya başımı çevirdim. "Ben sana demedim mi cilve yapma adama diye?" dedim sanki ben daha yeni aynı şeyi yapmamışçasına.

Suratı düştü. "Ya abla..." dedi yine her zamanki gibi.

"Başlatma, gidiyoruz," diyerek kolundan tutup sürüklemeye başladım ama Ezra'nın yanından geçerken gülümsemekten kendimi de alamadım çünkü bana bakıyordu ve biliyordum ki eğer fırsatı olsaydı biz de aynı durumda olacaktık.

Bir ateşle *ikiz alev* gibi yanacaktık.

Hülya'yla geri döndüğümüzde ne babam ortalıktaydı ne de minderler yerindeydi. Herkes yatmak için toparlanmaya başlamıştı.

Bu da benim işime gelmişti çünkü Ezra çardağa giderse ne gözümü ayırabilirdim ne de gönlümü. Bu yüzden ben de Sahra'yla birlikte odamıza geçtim. Yan odamızda Arjin, Dildar'ı kedilerle birlikte yanına almıştı.

Dildar da dünden razıydı çünkü o olaydan sonra Arjin onunla kâbus gördüğü her seferinde uyumaya gelmişti. Kardeşimin kıvırcık saçlarını incitmeden tarar uyuyana kadar başında Kur'an okurdu.

Dildar uyuyana kadar asla yanından ayırmaz ben de onunla kalsam bile mutlaka yanına yatardı. Bu yüzden benim de içim ziyadesiyle rahattı.

Sahra geceliğini giydikten sonra odada su olmadığını fark ettiğimizde aşağı inmek bana düştü. Çok şükür ki mutfakta yalnızca Pamuk ve Gülruba teyze vardı. Gülruba teyze de yazmayı öylesine başına dolamış, Pamuk teyzeyle konuşuyordu.

Beni gördüklerinde ikisi de gülümsediler. Çok fazla muhabbet etmek istemediğimden direkt sürahilerin nerede olduğunu sordum.

Pamuk teyzem bana sürahi ayarlarken Gülruba teyze de misafir odalarını teyit ediyordu. "Bir tek Ezra damda yatıyor, geri kalan herkese bir oda ayarladık," dedi.

Dönüp ona baktığımda yine bana baktığını fark ettim. Sanki beni deniyormuş gibi bir hâli vardı. Yine de kendimi sormaktan geri alamadım. "O niye damda yatıyor ki?" dedim. "Yer yok mu?"

Gülümsedi. Oğullarının üçü de babasına benziyordu ama böyle gülünce bana Asaf'ı hatırlattı. "Sever o biliyorsun, cânemin!" dedi.

Bildiğimi ima ettiği için bir kere daha tepkilerimin incelendiğini hissettim. Bu yüzden yalnızca başımla onu onaylamakla yetindim.

Sürahiyi Pamuk'umdan aldıktan sonra, "Cümleten iyi geceler," dedim. Kaçarcasına uzaklaşmaktı niyetim ama arkamı döndüğümde Gülruba teyze seslendi:

"Firuze!"

Dönüp ona baktığımda Pamuk teyzeme gözleriyle talimat verdiğini gördüm. Nitekim hemen bu talimatın ardından Pamuk'um omzumu sıvazladı. Sonra da mutfaktan çıktı.

Gülruba teyze oturduğu iki kişilik koltukta yanındaki boşluğa vurdu. "Bir otur bakayım sen yamacıma," dedi.

Tedirgin oldum çünkü gözümün önünde canlanan eski görüntülerdi. Kulağımda yankılanan ise laneti hatırlatan sözlerdi. Yine de sürahiyi ve elimdeki bardakları bıraktım. Sonra da yanına oturdum. "Ne oldu, xalti?" dedim.

Hiç uzatmadan konuya girdi: "Benim oğlanın bakışlarında bir farklılık var bir süredir." Gülümsemeye devam etti. "İyice kopmuştu bizden ama bak neredeyse ay olacak, hâlâ buradadır." Bakışlarındaki soru işaretini gördüm. Benim ise bu sorulara verecek cevabım yoktu ama sonra yüzümü elleri arasına aldı.

Şefkatle bana baktı ve hain zihnimde ne yazık ki bana *annemi* hatırlattı. "Benim ateş kızımın da gözleri parlar," dediğinde kötü olmamın sebebi tam olarak buydu.

Sesim hafifçe titrerken yine de "Yok bir şey, xalti," dedim.

Onun ise yüzündeki ifade hiç bozulmadı ama sanki yalan söylemiş olduğumu da anladı. Nitekim ondan bir uyarı beklememin sebebi tam olarak buydu ama yapmadı.

Aksine, "Ben babaları değilim, cânemin," diyerek konuşmaya başladı. "Ona da hep çok kızdım ama Nuh dedi, peygamber demedi. Merhamet etti elbette ama çok da gaza geldi. O ve kardeşi, Ezra'nın psikolojisinin içine etti."

Hayatımda hiç duymadığım bu gerçeklerle birlikte şaşkın bir şekilde ona baktım. O ise bana şefkatle baksa da gözleri hüzün doluydu.

"Hiç bahsetmem ama son zamanlarda yatağımı bile ayırmıştım ondan sırf bu sebepten. Sana susma sebebim ise boşa ümit vermek istememdi yoksa babasıyla da amcasıyla da evlatlarıma eziyet etmesinler diye az uğraşmadım."

Gülruba teyze konu evlatlarıysa kaplan kesilirdi ama yine de Zeyd amca kardeşiyle bir araya geldi mi onunla baş etmek neredeyse imkânsızdı.

"Benim her çocuğumun farklı bir yönü var," dedi. "Ben hepsini ayrı ayrı kabul etmişim çünkü sevgi budur."

Bu konuşma karşısında gözlerim doldu. Ben de onun omzunu sıvazlarken onun ise çoktan gözlerinden bir damla süzülmüştü. "Sen ne güzel bir annesin," dedim.

Sonunda konuyu asıl yarama getirdiğinde ise bir kere daha annemle farkları gözüme değdi. "Senin annen de öyleydi ama çok korkuttular onu da," dedi. Ben annemden bir kere bile böyle destek görmemişken o yine de annemi savundu.

"Ben korkmadım, korkmam da çünkü ben de zamanında sevdalandım. Eğer yüreğe bir sevda düşmüşse, bunca senedir de unutulmamışsa peşine düşmek lazım gelir."

Ağlamamak için başımı eğdim. "Xalti, kolay değil..." diyerek konuşmaya başlayacağım zaman sözümü kesti.

Sonra yüzümü kaldırdı. Beni inandırmak istercesine yüzüme baktı. "Kolaydır!" dedi. "Sen sevgini kabul edersen benim Ezra'm artık kimsenin sözüne kulak asmaz." Sanki bu sebeple birçok kişiye kinliymiş gibi söylemişti bu sözleri. "Bütün o güç hırsı da bundandı zaten. Kimsenin size engel olmaması içindi ama ne olduysa sonra tamamen koptunuz."

Ezra'nın güçlendiğini fark ettiklerinde benim önümü kesmişlerdi. Mesele aslında tamamen buydu. Artık arka planda dönen oyunları parça parça birleştirebiliyordum. Yine de meseleyi uzatmak istemedim. "Vardır elbet bir sebebi," dedim.

Bir elini yüzümden geri çekti, kalbime bastırdı. "O sebep buraya engel olmasın, olur mu cânemin?" dedi.

Yarama dokunurken sanki bana en zor anımda uzanan şifalı bir el gibiydi. Başımı onaylarcasına salladım. "Tamam, xalti," dedim.

Sonra bana sıkı sıkı sarıldığında gözlerimi kapattım. Keşke annem de zamanında bana böyle sahip çıksaydı. Belki de ben de böyle olmazdım.

Yine de olanla teselli buldum. Onun bilmeden sebep olduğu bazı olaylar olsa da bana şefkat gösteren bu kadına sıkı sıkı sarıldım çünkü uzun zaman sonra ilk defa Arjin haricinde bir Saruhan kadını ardımda duruyordu.

Benim ise bu desteğe sonuna kadar ihtiyacım vardı.

Odaya gittiğimde Sahra'ya olan biteni anlatmıştım. Onun ise alaycı bir sesle tek tepkisi, "Kaynanandan da onay çıktığına göre yakında düğününüzü yaparız," olmuştu.

Yastığımı ona fırlatmıştım. Benimle uğraşıyordu ama o da en az benim kadar olasılıkları hesaplıyordu. Bunu yüzünden bile görebiliyordum.

Ezra ihaneti kabul etseydi ne olurdu? Bana inansaydı ne olurdu? Devamında cinayet ortaya çıktığında ne yapardı?

Bunların hepsi kafamızda dönüp duruyordu. Üstelik çift kişilik yatakta birlikte yatarken o kıpırdamadan uyurken benim dönüp durma sebebim hem bu hem de yukarıda Ezra'nın yatıyor olduğunu bilmemdi.

Senelerce yan yana konaklarda yaşamıştık hatta çocukken hep birlikte aynı damda uyumuşluğumuz da çoktu ama yine de aynı değildi. Şimdi gitsem beni kolları arasına alır mıydı?

Şu susmak bilmeyen aklım onun yanında lâl olur, beni göğsünde uyutur muydu?

Kıvranıp durdum bu düşünceler içerisinde. İlerisini düşünmeden attığım adımların sayısı artırıyordu. Yine de kalbim bir tek onu istiyor, onu diliyordu.

Sahra birden yatakta oturunca irkilmemin tek sebebi düşüncelerime dalmış olmamdı. Saçları dümdüz bir şekilde sırtına dökülürken ben şu an muhtemelen kıvranmaktan elektrik çarpmış gibiydim.

Dönüp bana bakarken odaya ay ışığı vurduğu için bıkkın yüz ifadesini gördüm. "Allah için git şu adamın yanına, ben de rahat bir uyku uyuyayım," dedi.

Yastığımdan başımı kaldırıp ona baktım. "Nereden anladın?" dedim şaşkın bir sesle.

Bu kız bazen *akıl okumalarıyla* beni korkutuyordu. "Yatak alev aldı dönmenden," dedi. "Sıra gecesinden beri saklayamıyorsun da zaten."

Yatakta ben de onun gibi otururken artık çok da umurumda olmasa da "Herkes fark etti mi?" dedim.

Bana *sence* der gibi baktı. "Aklı noksanlar hariç," dedi. "Behiye ve tayfası hiç fark etmemiştir mesela."

Kendimi tutamadan güldüm. Yakın arkadaş kategorisinden şimdiden onlara bu kadar kurulmuş olması hoşuma gidiyordu. Yine de emin olamıyordum.

Bu kadarı aşırı olur muydu, bilemiyordum. Bir yanım onunla mutlu anılar biriktirmek isterken diğer yanım ona tekrar bu kadar bağlanmanın sonrasında çok acı vermesinden korkuyordu. "Sahra..." dedim endişeli bir sesle.

O ise benim yerime karar verdi. Kışkışlarcasına yastığımı ve komodinin üstünde duran telefonumu alıp kucağıma koydu. "Git, git!" dedi eliyle kapıyı işaret ederek. "Ben de rahat bir uyku çekebileyim."

Uzanıp yanağını öptüm. "Teşekkür ederim," dedim. Bana bakarken yüzünde yumuşak bir ifade vardı. "Kendi iyiliğim için yaptım," dese de öyle olmadığını biliyordum. Daha bu zamana kadar kendi iyiliği için bir şey yaptığını görmemiştim. O sadece annesi için yaşıyordu.

Yastığımı da alıp odadan çıktıktan sonra kapı arkamdan kilitlendi. Böylece artık geri dönme imkânım yoktu. Odaların olduğu koridoru geçtim ve merdivenden yukarı çıktım.

Buradaki damı daha görme fırsatım olmamıştı ama çiftlik düzeni aynı gibiydi. Bu yüzden karanlıkta dar merdivenleri gördüğümde çıkıp demir kapının kulpunu asıldım. Allah'tan güzel yağlamışlardı da gıcırdamadan açıldı ve gelişimi de tüm çiftlik ahalisine duyurmamış oldu.

Yukarı çıktığımda beni karşılayan ilk şey tam gökyüzünün ortasındaki dolunaydı. Gece o kadar güzel kokuyordu ki derin bir iç çektim. Sonra kapıyı yavaşça kapattım.

Arkamı döndüğümde geniş damın bir kısmında lüks sedirler olduğunu gördüm. Burası muhtemelen bu evin eski sahibinin en sevdiği yerlerden biriydi çünkü salıncağı, hamağı ve biraz ileride çocuklar için oyuncakları bile vardı.

En köşede ise çift kişilik bir yatağın olduğunu gördüm. Hemen yanına dolap koyulmuştu. Muhtemelen sabah güneş vurmasın diye böyle bir önlem alınmıştı. Hoşuma gitti. Ayağımdaki terlikler ses çıkarmasın diye sessiz adımlarla yatağa doğru yürümeye başladım.

Bir yandan da uyanık olup olmadığını kestirmeye çalışıyordum. Sonra ucu siyah olan bir kedi kuyruğunun yatağın kenarından hafifçe sarktığını fark ettim.

Yatağa yaklaştığımda serçe parmağında firuze taşı olan bir elin kedinin alnındaki gri kısmı usulca okşadığını görünce istemsizce gülümsedim.

Bu kedi eski çiftlikte de vardı. Muhtemelen yaşı onu geçkindi. Asaf da orada yaşayan her canlı gibi onu da buraya getirtmişti.

"Ooo, Hayriye Hanım," dedim kedinin adını hatırlayınca. "Yeriniz bayağı rahat bakıyorum da."

Tam yanlarında durdum. Ezra bir eli kafasının altındayken gökyüzüne bakıyordu. Üstünde kısa kollu siyah bir tişört vardı. Üstündeki örtüyü öylesine bir şekilde üstüne atmıştı.

Muhtemelen daha uyumayı denememişti bile. Bakışlarını bana doğru çevirmeden, "Sivrisinek ilacı dolapta," dedi.

Gülümsemem genişledi. Unutmamıştı. Çocukluğumda damda yatmayı çok sevsem de sabah kalktığımda en çok şikâyet eden ben olurdum çünkü sivrisinekler en çok benim üstümde kahvaltılarını yaparlardı. Her nasıl oluyorsa cibinliğin de bir faydası olmaz, ortada yatıyor olmama rağmen yine de gelip beni bulurlardı.

Şimdi cibinlik de yoktu ama o yine çözümünü bulmuştu. Yatağın yanındaki tel dolabı açarken, "Geleceğimi biliyor muydun?" dedim. Bakmıyordum çünkü bakarsam daha çok heyecanlanırdım.

Hassas ciltli çocuklar için sivrisinek kremi gördüğümde cildimi umursamadan yüzüm de dâhil, açıkta olan her yerime sürdüm.

Üstümde krem rengi, minik kiraz desenleri olan bir gecelik vardı. Ben de şu an baştan çıkarıcı olmak isterdim ama adamı zaten yeterince yoldan çıkarmıştım.

Bir süre sessiz kaldı. Beni izlediğini biliyordum, yine de yastığımı telefonumu yatağa koysam da ona doğru dönemedim.

Kremi cildime sürdükten sonra tuhaf bir kimyasal kokmadığına emin olduktan sonra ancak ona baktım. Her adımımı izlemişti hatta kendi cildimi koklamam da buna dâhildi.

Bu yüzden bana bakarken gülmese bile gözlerinin keyifle parladığını fark ettim ki bu da beni daha da mahvetti çünkü yetişkin bir Ezra'nın yataktaki bu dağınık hâli tam benim için gibiydi.

Geniş bir yatak, kaslı kolunun başının altındaki seyirlik manzarası, firuze taşlı yüzüğünün olduğu eliyle kediyi okşayarak uyutması, geceden kara saçları, sağ gözünün etrafındaki yaralarıyla yetişkin Firuze'nin eriyebileceği her parça bu adamda mevcuttu.

Bana özeldi, mahremdi ve bu mahremi sadece ben görmek istedim.

Üstelik o mahremiyete bir de o derin ses tonu eklendi. "Gelmeni umuyordum, iki gözüm," dedi gözlerini benden ayırmadan. "Bir şeyi umduktan sonra gerçekleştiğinde olabilecek bütün ihtimalleri ayarlar, gerisini Allah'a bırakırım."

Artık sadece bakmakla yetinmiyordu, sözleriyle de beni harap ediyordu. Yine de daha yanına yatmadan balataları sıyırmamak için sanki iş arkadaşıymışız gibi baş parmaklarımı havaya kaldırdım. "Sen bu işi çözmüşsün," dedim.

Bu sefer hiç saklamadan güldü. Başı hafifçe geriye doğru giderken *niye gülüyorsun* diye çemkiresim vardı ama o kadar güzel gülüyordu ki bu büyüyü bozmak istemedim. Sadece boynundan gözüken deri iple birlikte başka bir şeyi hatırladım ve konuyu değiştirdim.

Elimi belime koyarak, "Peki, benim tılsımım nerede?" dedim.

Gülüşü dudaklarında ağır ağır solarken, "İki güne hazır olacak," dedi. Bakışları çıplak boynumda dolandı. Hava sıcak olmasına rağmen bakışlarıyla ürperdiğimi hissettim. Gözleri tekrar bana doğru döndüğünde, "Şimdi gel buraya!" dedi.

Çok istiyordum aslında ama böyle sanki bir sınırı daha geçeceğim hissini de aşamıyordum. Yine de onun dediği gibi ben cesur olandım. Sadece bu cesaretin önünde minik bir engel vardı. "Hayriye kapmış yerimi," dedim.

Bana *sadece sebep bu mu* dercesine baktığında omuz silktim. Sonuçta yanındaki de dişiydi ve ben onu dişi sinekten bile kıskanacak kadar kıskanç bir kadındım.

En sonunda iç çekti. Yataktan kalktı. Uyuyan kediyi rahatsız etmeden kucağına aldı ve ilerideki sedire bıraktı. Ben de bu fırsatı onun yastığını kaydırıp yan tarafına kendi yastığımı koyup yatağa yatmak için kullandım.

Bana döndüğünde yatakta olduğumu fark edince bir an donup kaldı. Evli değildik, belki de hiç evlenemeyecektik ama bu an mahremdi. İkimizin de içten içe istediği kadar özeldi. Birlikte bir yatağı paylaşmamızın hatta bir ömür boyunca birlikte olmamızın nasip olduğunu benim kadar onun da hayal etmiş olduğunu fark ettim.

Bu yüzden bakışları ile birlikte yatak soğuk olmasına rağmen omurgamdan bir sıcaklık yayıldı. O yavaşça yatağa yaklaştığında da yatağa oturup elinin tersiyle yüzümü sonra ördüğüm saçlarımı okşadığında da bu sıcaklık arttı.

Normalde ne zaman ona yaklaşsam fırın gibi sıcaktı ama yine de üstüme örttüğüm örtüyü açtı ve altına girdi. Sonra bana yakın bir şekilde yattıktan sonra acaba ayrı mı yatacağız gerginliğini yaşamadan beni kendi göğsüne çekti.

Dudaklarını saçlarımın üstünde hissettim. Beni sımsıkı saran kollarıyla sanki cennete düşmüştüm. Yüzümü göğsüne gömdüm, bu huzurun tadını çıkarmak için gözlerimi kapattım.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki beni heyecanlandıran oyken sakinleşmek için yine ona sarılıyordum. En sonunda fark etti. Kolumu sıvazlarken, "Titriyorsun," dedi.

Ona bakmadan derin bir iç çektim. "Üşümüyorum aslında," dedim. Bu sefer dudaklarını alnımda hissettiğimde bu titreme daha da artınca sebebini anlamış olacak ki sesini çıkarmadı.

Onun kalbi her zamanki gibi hızlıydı. Üstelik sıcaktı ve mis gibi kokuyordu. Ayrıca bu kokunun parfümüyle de alakası yoktu. O kadar güzel bir kokuydu ki hiç daha önce ondan bu kokuyu almamıştım. Bacağımı üstüne atıp koala gibi ona yapışmak istememe sebep oluyordu.

En sonunda dayanamadım. Yüzümü hafifçe kaldırıp ona baktım. Sonra üstünü koklamış gibi yaparak, "Yeni bir koku mu bu?" dedim. Sevdiğimi gösterircesine iç çektim. "Bayıldım, bana da mutlaka ver."

O ise kafası karışmış bir şekilde bana baktı. "Hiçbir şey sürmedim, Firuze," dedi.

Şaşkınlıkla kaşlarım kalktı. Göğsüne yaslanarak kendimi biraz daha kaldırdım. "Emin misin?" dedim. Ona böyle bakarken sakallı çenesine dudaklarımı bastırmamak için kendimi zor tuttum.

"Yeni duş aldım," dedi sakin bir şekilde. Ezra'nın cildi hepimizden daha hassastı. Hissettiği enerjiler çoğu zaman bedeninde tepki verirdi. Bu yüzden sabunları bile Arjin tarafından özel olarak ayarlanmıştı.

Onların kokusunu bilecek kadar da takıntılıydım. Hiçbiri şu an cildinden gelen koku kadar güzel kokmuyordu. Bu yüzden, "İnanmıyorum sana," dedim çıkışırcasına.

Tam o sırada aşağıdan biri müzik açtı. Muhtemelen yine ya Ahmet ya da Celal'di. Ney sesini duyarken eğilip bu sefer boynunu kokladım.

Burada o kokunun daha yoğun olduğunu fark edince kendimi boynuna gömülüp derin derin nefesler almamak için zor tuttum. Yine de ademelması sert bir şekilde hareket ederken kasıldığını fark edip zorlukla geri çekildim.

"Burası da aynı kokuyor," dedim. Bu kokuyu çözemediğimden içime dert olmuştu. Onun yokluğunda yastığıma sıkıp bir nebze teselli bulurdum ama o yine de reddetmeye devam etti.

"Boynuma koku sıkmayı sevmem, Firuze," dedi. Haklıydı, boynunun bir kısmı bir keresinde parfüm yüzünden alerji olmuştu. O zamandan sonra boynuna parfüm sıkmazdı.

Geriye tek bir seçenek kalıyordu. "Senin kokun mu bu o zaman?" dedim çaresiz bir sesle. Eğer öyleyse yokluğunda en az onun kadar kokusunu da özleyecektim.

Arkada *ah o gözlerin* çalmaya başladığında ben de onun güzel gözlerine bakıyor ve bir cevap bekliyordum.

Görür görmez vurdu beni.
O an zaman durdu sanki.
Saplandın sol yanıma.
Acımadın hançer gibi.

Başını kısaca salladı. "Muhtemelen," dedi.

İsmini unutmak zor değil.
Zor olan o eşsiz, o sessiz, o derin.
Ah, o gözlerin! Ah, o gözlerin!

Şarkıyla birlikte iyice mest olurken kendimi tutamadım. "O zaman bağımlısı oldum," dedim.

O ise bu sözlerimden sonra sanki tahammülü kalmamış gibi kollarımdan tuttu ve beni kendi yastığıma doğru döndürdü. Kendi gövdesini ise yarı yarıya da olsa bana bastırdı. Yine de yatağa gömüldüm.

Kalbim göğsümde gümbürderken öpeceğini sandım ama tam zamanında durdu. Ay ışığı ardından vururken, "Sabrımın selamı var sana, iki gözüm," dedi boğuk bir sesle.

Üzerimde yükselmişken kolları arasında bir kafeste gibiydim ama yine de hayatımda hiçbir tutsaklıktan bu kadar mutlu olmamıştım.

Bu yüzden gülümsedim. Bir de başımı hafifçe eğip ona, "Ne diyor?" dediğimde istedim ki o sabrı tükenip gece rüzgârına karışsın.

Bana işkence çekiyormuş gibi bakmaya devam etti. "*Ben evliya değilim*, diyor." Eğilip o da tıpkı benim gibi boynuma başını gömdü. "*Zaten yeterince beklemiş, bu ateş gözlü ceylan avlanacak, haberi yok*, diyor."

Sesi tenimde titreşirken ben de tıpkı onun gibi iç çektim.

Tutunabildiğim ilk mantıklı cümleyi unutmadan dile getirirken bedenim sanki ona doğru çekiliyordu. "Ateşten değil benim gözlerim."

Dudaklarını sert bir şekilde boynuma bastırdı. Öpüşüyle birlikte başım geriye doğru giderken geri çekildi.

Sonra yetmiyor olmasının acısıyla bana baktı. "Daha kötü." Bir eli yüzümü kavradı. "Kehribar senin gözlerin." Sanki çoktan içine düşmüş gibi baktı. "İçine düştün mü bir daha kurtulmanın imkânı yoktur."

Kalbim sözleriyle birlikte hem acıyıp hem de yaşam doldu.

Alnıma dudaklarını bastırdı. "Bir ömür hapsolursun," diye fısıldadı alın yazıma. Tıpkı kalbim gibi yazgıma da mühürledi kendisini.

Yine de bana bu kadar güzel bakarken dudaklarından da gerçeği alabilmek için, "Hapsoldun mu?" diye sordum.

Başını yavaşça, onaylarcasına salladı.

Asıl sorum ise en büyük korkumdu. "Peki," dedim dalgın bir şekilde uzanıp gözünün kenarındaki yaraya dokunurken. "Şikâyetçi misin?"

İlk önce bir şey söylemedi. Sonra ise kolayca yalan söyleyebilecekken yine doğruyu seçti.

Saçlarımı okşadı. "Sen o kadar uzun zamandır hayatımdasın ki *göğsündeki yangın yüreğini tüketmiş* deseler şaşırmazdım, iki gözüm," dedi. O hissi iyi bilirdim, sanki ona bakarken alevden bir elin kalbimi kavradığını hissediyordum.

Yine de bu şekilde olsun istemezdim. Bunun için üzgündüm. Bizim sevdamız kavuşamadıkça bizi tüketmişti.

Ne bitmişti ne bitirmişti.

O ise üzüntümü yanlış anladı. Beni inandırmak istercesine yüzüme eğildi. "Şikâyetim yok," dedi. "Hiçbir zaman da olmadı."

Dudaklarım istemsizce yukarı doğru kıvrıldı. Giden bendim, ardımı dönen bendim, canını yakan bendim ama sevmeyi bırakmadığı yetmiyormuş gibi bir de beni de buna inandırmaya çalışıyordu.

Ben bu adamı nasıl sevmezdim?

İki elim yüzünü kavradı. O kendini tutuyor olsa da buraya geldiğimden beri deli gibi istediği şeyi söyledim. Başparmağım yanağını okşarken, "Öpeyim mi seni?" dedim.

Başını ağır ağır sağa sola salladı.

"Neden?" dedim.

Saçımdaki eli çenemi buldu. Başparmağı dudağımı sanki göğsünü kül eden yangınmış gibi okşadı. "Durduramam olmayacak," dedi.

Yine de onunla olduğum her anda kendime daha fazlasını arayan ben bir ümit, "Ben çekilirim," dedim.

Ne arsızdım ne de yüzsüzdüm sadece muhtaçtım. Onun şefkatine, sevgisine, bunu her şekilde göstermesine deli gibi muhtaçtım.

O da bunu bildiğinden gülümsedi. Sonra geri çekildi. Kendi yastığına yattıktan sonra beni yine göğsüne çekti. "Sen çoktan kollarımda hapsoldun," dedi.

Başımın üstüne dudaklarını bastırdı. Her ne kadar istediğimi alamamış olsam da benim için onunla olduğum her an bir lütuftu.

"Olayım," dedim sıkı sıkı sarılarak. "Hiç şikâyet etmem."

Saçlarıma yüzünü bastırdığını sonra da iç çektiğini hissettim. "Göreceğiz," dediğinde ise kısa bir an kasılsam da yine de umursamadım.

Şu an bu kollarda olmak için bile çok şeyi feda etmiştim. İnsanın böyle anların kıymetini bilmesi gerekiyordu. Yoksa kaybedince ah etmenin de ağlamanın da bir manası olmuyordu.

Biliyordum, ne yazık biliyordum.

23

KAPLAN GÖZÜ

"Gamzen okudur kirpiğin tîr-endâz olur.
Her neye kim değse ol dem câna âvâz olur."

"Bakışın ok gibi, kirpiğin onu atan bir okçu.
Kime değse, o anda yüreği sızlatır."

-Fuzûlî

27. GÜN

Ertesi gün hâlim pembe bulutlar üzerinde gezen birinden bile beterdi. Uyuyamam zannediyordum ama Ezra saçlarımı okşarken deliksiz bir uyku çekmiştim. Sabah ezanları okunurken uyanmasaydım daha da uyuyabilirdim ama şartları daha fazla zorlamamak için odama gitmiştim.

O da izin vermişti.

Ezra da uyuduğunu söylemişti ama bana kalırsa hiç uyumuş gibi bir hâli yoktu. Yine de başta Arjin'in uyanacağını bildiğinden ısrar etmeden kaçarcasına aşağı inmiş ve Sahra beni odama aldığında ise aşırı enerjik hâlimle onu da mahvetmiştim.

O enerji bitmek bilmiyordu. Bugün asıl kına yapılacaktı ve ben sanki kendimi kırk yıldır oynamıyormuşum gibi hissediyordum.

Koçak konağı şimdiden misafir dolduğundan Zahide'yi kuaföre götürmüştük. O orada hazırlanırken ben de Yeşim'i hazırlamak için yanında duruyordum.

Buranın en eski kuaförü Şaziment ablaydı. Annem beni ona ilk getirdiğinde saçlarımı kesmemesi için annemi ikna eden de oydu.

Onun sayesinde bugün saçlarım bu kadar uzundu.

Bu yüzden saçlarımın kırıkları olduğunda eğer buradaysam bir tek ona gelirdim. Zahide'yi de çok güzel bir şekilde hazırlıyordu ama sonra küçük bir problem çıktı.

Güher'den Ezra'nın izniyle bir taç ayarlanmıştı. O tacı alabilmenin belirli prosedürleri vardı ve bunlardan birisi Ahmet'in ya da Zahide'nin imzasıydı. Ahmet'in çok acil işi çıkınca taç geç kalmıştı.

Zahide ise gelin olmanın stresiyle ağlamaya başlamıştı. "Abla, o tacı almasalar benim başımı nasıl yapacaklar?" derken sonuna kadar haklıydı.

Güher'in buradaki şubesinin kapatılacağını duymuştum ama ondan önce müdürünü tanırdım, o da beni tanırdı. Bu yüzden Ezra'yı aramadan oraya gidecek ve şansımı deneyecektim. Eğer kabul etmezse o zaman Ezra'yı rahatsız ederdim.

"Tamam, ben hallederim," diyerek onu teselli ettim ve sonra yeğenimi de Zahide'ye emanet edip kuaförden dışarı çıktım.

Bugün hiçbir aksilik moralimi bozamazdı. Bu yüzden kaldırımda yürürken tanıdığım herkese gülerek selam verdim. Yolum kısaydı, telkâri çarşısı buradan çok da uzak değildi.

Yine de önünden geçmem gereken dükkânların önüne bakmayı ihmal etmedim.

Bu dükkânlardan biri ne yazık ki Samira'ya aitti. Yanından geçerken deli gibi kahkaha atmak istedim ama yine de tuttum kendimi.

Ama o aptaldı çünkü dükkânın içinde olmasına rağmen beni görmüş olacak ki ardımdan seslendi. "Firuze!" dedi. Dönüp ona baktığımda benim aksime suratı ziyadesiyle asıktı.

Yanıma doğru geldi. "Hayırdır, ne bu neşe?" dedi.

İkimizin de ara sokakta Ezra'nın beni öpüşünü hatırladığı aşikârdı ama o her zamanki gibi sinsiliği tercih etmişti.

"Mutluyum, şekerim!" dedim haddinden fazla neşeli bir sesle. "Kuzenimin düğünü var, daha ne olsun?"

Başka bir şey söyleyeceğimi düşünüyordu ama ben değil sevdiğim adam hakkında konuşmak, bu kadının yanında Ezra'nın adını bile anmazdım.

Benim kıskançlığımdan hiçbir zaman haberi olmamıştı. Bu bihaber haliyle birlikte, "Doğru diyorsun," dedi. "Bir de Saruhanlar üstlenmiş her şeyi. Bol keseden olacak her şey."

Bunu ona söyleyenin Behiye olduğuna adım kadar emindim. Onun suyu yine kaynamaya başlamıştı. Ben onu yerle bir etmeyi bilirdim de zamanı vardı.

Yüz ifademi bozmadan, "Kınayı biz yapıyoruz, Samira," dedim.

Asabımı bozmak için itinayla uğraşmaya devam etti. "Aaa, öyle mi?" dedi sanki gerçekten şaşırmış gibi. "Yetebilecek misiniz onca misafire peki?"

Elimi koluna koyup dostça vuracak kadar oyununu bozandım. "Gel, gör," dedim. "Tüm Midyat davetlimizdir."

Hasedinden gelmeyeceğine o kadar emindim ki bu yüzden bu davet sözlerini rahatlıkla kurdum. O ağzının payını hamamda almıştı. Dahasını da almak istiyorsa seve seve yardımcı olurdum.

Yanından gitmek için hareket ettiğimde önümü geçti. Yüzünde gördüğüm sahte gülümsemeyle birlikte beni kışkırtamadığı için daha da pisleşeceğini o anda fark ettim.

Nitekim, "Ben sana ne söyleyecektim?" dedi. "Ben öğrendim bu otel meselesinin aslını."

Başımı eğip yine ne palavralar sıkacağını merak ederek ona baktım. "Neymiş Samira?" dedim.

Omzunu kaldırıp indirdi keyiflenmiş gibi. "Hatırlıyor musun, bir gün bana Mikhael bir takı seti göndermişti," dedi. "Ezra da kıskanıp bana Şahmeran koleksiyonunu hediye etmişti."

Tam olarak ondan beklediğim hamle buydu. Eskiden de böyleydi. Ne zaman Ezra'nın bana yakın olduğunu hissetse ona hediyeler gönderdiğini söyleyerek beni kandırmaya çalışırdı.

O zaman inanmış gibi yapardım çünkü başka çarem yoktu ama şimdi beni öptüğünü görmesine rağmen aynı taktiği uygulamaya çalışması aslında ne kadar çaresiz olduğunun bir göstergesiydi.

Üstelik ben Ezra'nın her koleksiyonunu bilirdim. "O koleksiyon seri üretimde değil, Samira," dedim.

Bana gönderildiğinde deli gibi beğenmeme rağmen ilk defa bencil olmak istemiş ve bu kadar emek vermiş olmasına rağmen kıskançlığım yüzünden hiçbirini güzel bulmadığımı söylemiştim. Daha koleksiyonu açar açmaz bütün mücevherler sanki sadece benim için yapılmış gibi hissettirmişti.

Bu yüzden de onu başkasıyla paylaşmak istememiştim. Şimdi Samira o koleksiyonun kendinde olduğunu iddia ediyordu.

"İşte onu diyorum ya, bir tek bende vardı," diyerek ısrar etti. Sonra bir de üstüne kanıt getirecek kadar da bu planı kafasında kurduğu belliydi. "Hatta fotoğrafım var."

Fotoğrafa gönülsüz bir şekilde baktım. Gerçekten de o koleksiyonun kolyesiydi bu ama çekindiği yer Ezra'nın şirketindeki genel ofisiydi. Beni kolyeyi takmasından daha çok Ezra'nın ofisinde olması rahatsız etti.

Takılı kaldığım yer başkayken o ise kıskandığımı düşünerek zaferle gülümsedi. Olurdu ya, sinek uzun bir süre insanın başında vızıldayınca insanın tahammülü kalmaz, tırnak ucu kadar hayvana sanki cüssesi onun kadarmış gibi saldırırdı.

Tam o anda tahammülümün azalmaya başladığını hissederken sırf daha ne kadar ağzından yalan dökülebileceğini merak ederek, "Gerçekten de bir sana yapmış," dedim.

Bu sefer gülümsemesi mutluluk saçıyordu. "Öyle ya!" dedi. "Şimdi de bir süredir Talat'la dolaşırdım. Adım çıkınca böyle hıncını aldı zannımca."

Yaptığı plana karşı midem bulandı. Bir insan ancak kendini bu kadar zavallı bir hale getirebilirdi. Yakınlaştığımızı fark ettiği anda araya girmeye çalışıyordu.

Üstelik bunu aptalın bile anlayacağı bir manipülasyonla yapıyordu. Yine de sanki ona kanmışım gibi suratım düştü. "Kıskandı mı yani?" dedim tedirgin bir sesle.

Bunun üzerine onun da gülüşü soldu sonra sanki beni uyarıyormuş gibi, "Şu an ikimiz de ayrı hayatlar yaşıyoruz ama düşünmeden de edemedim," dedi.

Aklıma başka bir şey takılı kalmış gibi şaşkın bir sesle, "Peki Derya'nın ailesini niye taşeron firmanın yerine getirdi?" dedim.

Planının açığını bulduğumu anladığında kısa bir an donup kaldı. Sonrasında ise kahkaha atarak üstünü kapatmaya çalıştı. "Ben ne bileyim, canım!" dedi gülmelerinin arasında. "Ben sadece kendime bakarım."

Böylece ipliğini pazara sermiş oldu ama aynı zamanda sabrımın sonuna da gelmiş oldu.

Bu zamana kadar bu kadına ne zorluklarla tahammül ettiğimi hatırladım. Kıskançlığı, bir zavallı gibi sürekli Ezra'nın üstüne kendini atışı ve daha nice nice entrikalarıyla baştan aşağıya iğrençlik abidesiydi.

Eskiden ona kanmış rolünü o kadar iyi oynamış olmalıydım ki yine beni bu şekilde kandırabileceğini zannedecek kadar da işgüzardı ama artık o eski Firuze yoktu karşısında.

Ezra'yla bir arada olmasak bile bu kadının bir ders almaya ihtiyacı vardı. Tedirgin bir şekilde ona bakmaya devam ettim. "Doğrusu böyle söyleyince benim de aklıma bir şey geldi," dedim. Dükkânının yanında küçük bir ara sokak vardı. Buraya genelde malzeme dizerdi. Oraya doğru ilerlerken, "Bir gelsene benimle!" dedim.

Kafası karışmış bir şekilde bana baktı. "Gizli mi?" dedi. Onu başımla onaylarken yüzümde sanki bir şeyden korkmuş gibi bir hal vardı.

İstediğimde çok iyi rol yapabildiğimi unutmuştum. Bir an kanmayacağını düşünmem bu yüzdendi ama kandı. Merakı onu benim peşimden sürükleyecek kadar aptaldı.

Sokağın yeterince içine girene kadar bekledim. "Neymiş gizli..."

Arkamı döndüğüm anda yüzümdeki ifadeden tuzağa düştüğünü anladı ama geç kalmıştı. Onu boğazından tutup sert bir şekilde duvara vururken gözümü döndüren öfke yılların birikmişliğiydi.

Acıyla inlerken, "Ne yapıyorsun?" dedi. Tırnakları kurtulmak istercesine elime battı ama umurumda bile değildi.

Tekrar onu duvara vururken beni bu hâle getiren oydu.

Öfkemin acı gücünün sebebi oydu.

"Senin ciğerini sökerim!" dedim kendimin bile tanıyamayacağı kadar öfkeli bir sesle. "Bir daha o ufak aklınla bana oyunlar oynamaya kalkarsan seni öyle bir yerle bir ederim ki ayağa kalktığında adını bile hatırlamak istemezsin."

Onu duvara bastırırken soluk borusunu ezmenin verdiği o haz bana daha önce neden katil olduğumu hatırlattı. Bunun içindi. Canımı yaktıkları kadar canlarının yandığını da görebilmek içindi.

Yine de gerçekler ortaya çıkana kadar bir daha o topa girme niyetim yoktu. Bu yüzden onu fırlatırcasına yere doğru savurdum.

Dizlerinin üstüne çökerken elleri nefes almak istercesine boğazına sarıldı. Bana baktığında yüzünde sonunda ilk defa dürüst bir ifade vardı.

Dehşete düşmüştü. "Ne halt yediğini zannediyorsun sen?" derken canının tehlikede olduğunun sonunda farkına varmıştı.

"Benimle oynama, Samira!" dedim işaret parmağımı ona doğru sallayarak. "Benimle sakın bir daha oynama!"

O küçük aklıyla bir daha beni kandırmaya çalışırsa bu kadarla da kalmazdım. Yanından gitmek için hareket ettim ama sonra nefes nefese kalsa da akıllanmadığını gösterircesine, "Bilerek öptün onu," dedi.

Ardımı döndüğümde o güne dair yıkılmışlığını, bana olan nefretini gördüm yüzünde. Mesele aslında Ezra değildi, mesele bu kadının iğrençliğiydi ama onu yerle bir etmek pahasına çenemi tutamadım.

Başımı eğip tatlı tatlı gülümsedim. "Dahasını da yapacağım," dedim. "Şahit olmaya yüreğin varsa kal burada."

Sonra o gülüşüm birden buz kesti. "Ama aklın varsa buralardan hemen git, Samira," dedim. "Git, yoksa bütün düşmanlarım gibi seni de yakarım!"

Üstelik bir saniye bile vicdan azabı çekmezdim. Bu kadın benim gözümde sevdiğimi elimden almaya çalıştığında değil, iyi niyetimi suiistimal edecek kadar kendini akıllı sandığında bitmişti.

Bir daha da o fırsatı ona asla vermezdim.

Tacı teslim aldıktan sonra moralimi bozmadan akşamı ettim. Ne Samira ne de sözleri, takacağım bir mesele değildi.

Yine de içimde yanan ateş bu akşamı bana harlı geçirecekti. Sanki alev topu gibiydim. Bugünün yanacak olan şanslısı kimdi bilmiyordum ama birçok talihli mevcuttu.

Ben ise çoktan hazırdım.

Zahide'yi kuaförden aldıktan sonra biz de hazırlanmaya başladık. Dildar ve isteyen misafirler için makyaj ekibi buradaydı ama ben kendim hazırlanmayı tercih etmiştim.

Saçlarım çok uzun süreceği için de ben makyajımı yaparken saçlarıma Sahra yardım etmişti.

Akşam olduğunda Midyat sakinlerinin hepsi Saruhanlar tarafından yapılan kınaya doğru akın akın geliyordu.

Kına iki taraflıydı, erkek tarafı Ahmet'in evinin bahçesine genişçe bir ateş yakmıştı. İçine defne ağacının dalları ve yaprakları koyulan ateşin etrafında büyük bir eğlence başlatılmıştı.

Kadın tarafı ise Koçakların evinde büyük bir cümbüşün içerisindeydi. Koçakların konağı yeni bir gelin gibi kırmızı tüllerle, kandil gibi ışıklarla süslenmişti.

Yukarıdan yükselen zılgıt seslerine canlı bir orkestra eşlik ediyor, kadınların yönettiği bu orkestrayla hem aşağı katta hem de yukarıda ucu bucağı görünmeyen uzunlukta halay çekiliyordu.

Merdivenden koştur koştur inip çıkan çocuklar müzikle birlikte bu kısımda eğlenebildiği için çalışanlar yetişmekten daha çok kalabalıktan dolayı hareket etmekte zorlanıyordu.

Bordo, kadife kaplı, koltuk şeklindeki sandalyeler dört bir yandaydı. Teras genişçe bir pist yapılmıştı. Pistin ortasındaki gül motifi yukarıdan bakılınca sanki sürekli dönüyormuş gibi hissettiriyordu.

Zahide'nin oturduğu taht da açan bir gül şeklindeydi. Başındaki kristal taç gerçekti. Üstündeki kıpkırmızı kaftan el işçiliğiydi ve onun da kan taşından yapılma taşları özenle dikilmişti.

Zahide yüzüne yapılan makyajla birlikte masallardan fırlamış bir sultan gibi gözüküyordu.

Gösteriş sadece gelinle ve eşyalarla sınırlı değildi elbet. Gelen misafirler de kime geldiğini bilerek ne kadar ziyneti varsa takıp takıştırmış, en lüks kıyafetlerini giymişlerdi.

Kına olmasına rağmen şimdiden Zahide'ye bırakılan altınların haddi hesabı yoktu. Arjin sayesinde hiç borca girmedikleri gibi şimdiden bir ev alacak kadar paraları olmuştu.

Üstelik Zahide Arjin'in yakın akrabası bile değildi. Sırf ona hürmetten bu denli altın takılıyordu Zahide'ye. Zahide bana dönüp, "Yarın bir gün Yâde bir torununu evlendirdiğinde gökten altın yağsa şaşırmam," dediğinde gülmüştüm ama bir yandan da haklıydı. Herkesin bu gösteriş karşısında gözleri kamaşmış durumdaydı. Yanında gök mavisi bir elbise giyen Hülya da aynı durumdaydı.

Yakında o da Arjin tarafından evlendirileceği için Zahide'yi dürtüp *acaba bu mükâfatı kazanmak için ne sevap işledik biz,* deyip duruyordu.

Evet, onlar için de mükâfattı ama bana kalırsa yalnızca sebep bu değildi.

Arjin için bugün de dâhil olmak üzere yaptığı her şey bana bir meydan okuma gibi hissettiriyordu. İkimiz de kılıçlarımızı kuşanmıştık ama onun savaşma şekli apayrıydı.

O sadece sevenleri sevindirirken gücünü de gösterebileceği fırsatlar yaratıyordu.

Üstelik bunu yaparken oturduğu koltuktan taktığı broşa kadar her bir parçasının bir anlam içerdiğine inanıyordum. Altın varaklı koltuğu simsiyahtı. Giydiği siyah takımla birlikte üstündeki tek renkli şey başındaki şalı tuttur-duğu broştaki zümrüt taştı.

Yanına oturttuğu Dildar haricinde yalnızdı ama sanki yanında biri varmışçasına sol tarafı da doluydu ve herkesin istemsizce gözü yanında taşıdığı emanete kayıyordu.

Arjin'ın sol tarafında, oturduğunda neredeyse boyu kadar olan bir kılıç vardı.

Şu an kabzasının içindeydi ama bu da öyle bir kabzaydı ki sanki Topkapı Sarayı'ndan getirilmiş gibi üstü taşlarla bezeliydi.

Babasına aitti bu kılıç.

Anlattığına göre Arbil Koçak en fakir zamanlarında bile bu kılıcı kimseye satmamış, Arjin defalarca bunu satıp ömür boyu geçineceklerini söylese de *satarsam ömür boyu laneti de üstümüze kalır Arjin'im,* diyerek onu reddetmişti.

Arjin körelmiş kılıcın hikâyesini asla anlatmazdı. Üstelik kılıç kendisine miras kalınca da babası gibi kimseye dokundurmamıştı. Bu yüzden kılıcın gizemi hâlâ bir sırdı.

Üstünde yazan Süryanice atasözü bile baştan aşağıya bu sırrı taşıyordu.

"Her çekiç vuran, demirci olamaz."

Geçmişe de bugüne de çok uyan bir atasözüydü. Etrafındaki Eraslanların kadınlarının ben kadar Arjin de oldukça farkındaydı.

Başka aşiretlerin kadınları da buradaydı.

Onun zamanında yaşayan, onun zamanında yaşayıp onunla her fırsatta alay eden herkes bugün Arjin'in kudretini izlemeye gelmişti ama Arjin gösterişini yalnızca zenginlikle yapmayacaktı.

İzleyen gözlere kendisi malzeme vermeyecekti. Onun yerine bu görevi bana verecekti. Daha hazırlanmamışken yanıma girmiş, Pamuk da ardından bir elbise kılıfını getirmişti.

Arjin, "Bu senin," demişti Pamuk kıyafeti yatağıma koyarken. "Bugün savaş boyalarını sür, öyle çık herkesin karşısına. Yarın açıkça düşmanımız olduklarında bilsinler ki ne seni ne de senin ardındaki beni alt edemezler."

Sözünü dinlemiş ve özenle hazırlanmıştım.

Hazırlığımı yapıp dışarı çıktığımda beni ilk fark eden Arjin'di. Üstümdeki zümrüt yeşili iki parçalı elbiseyi gördüğünde yüzündeki gülümseme, çelik mavisi gözlerindeki o bakış aslında her şeyi anlatıyordu.

Yine de düşmanları onun planını fark edemeyecek kadar haset doluydu.

Güzel hissediyordum. Bana değen her gözün *güzel* olduğumu inkâr edemeyeceğini biliyordum.

Kıyafeti ilk giydiğimde kendimi *Prenses Yasemin*[15] gibi hissetmiştim çünkü bu kıyafet tam olarak onun giyebileceği tarzdaydı.

Üstündeki büstiyer şeklindeki kısım göğsümde fiyonk şeklindeydi. Askıları düşüktü ve üst kollarımın üzerinde duruyordu. Üstündeki kristaller ise dirseğime kadar sarkıyordu.

Eteğim satendendi ve kalem şeklindeydi ama derin yırtmacı sayesinde rahatça hareket edebiliyordum. Elbisenin yırtmacından gözüken bacağımda, ucunda şahmeran figürü olan bacak aksesuarı gözüküyordu.

Bütün takılarım gibi o da altındandı.

Üstelik bu aksesuarı bacağıma çapraz şekilde dolamış, ayağımdaki sandalete benzeyen ayakkabılara bağlamıştım.

Bir ayağım bu şekildeyken diğerinde halhal vardı. Karnımın açıkta kalan kısmında ise aynı takımdan bir bel aksesuarı takılıydı.

Kollarımdaki bileklikler ben hareket ettikçe ses çıkarıyordu. Bir tek saçlarımla çok uğraşmamıştım. Onlar yalnızca kalın dalgalar hâlinde sırtıma dökülüyordu. Alnımda kocaman damla şeklindeki zümrütle başlayan saç aksesuarı, sanki örgüymüş gibi saçlarımın içinden geçirilerek saklanmıştı.

Parlak kıyafetim fazlasıyla gösterişliydi. Belki bazıları için oldukça abartılıydı ama hem kıyafetimi hem de takılarımı büyük bir zevkle taşıyordum.

Bütün bunlara karşılık yaptığım makyaj sadeydi. Yalnızca gözlerime çektiğim *eyeliner* ile bakışlarımı keskinleştirmiş, geriye kalan her şeyde -özellikle de rujumda- *nude* bir renk tercih etmiştim.

Tabii, dudağımın ortasından başlayıp çeneme inen *gold* renginde ince şerit şeklindeki geçici dövmeyi saymıyordum.

Sanki Arjin'in modern versiyonu gibiydim.

Üstümdekiler bir nevi intikam nesneleriydi.

Ama ne yazık ki asıl intikam alacağım kişi yine tam tahmin ettiğim gibi korkak çıkmıştı.

Samira gelmemişti ama kardeşlerini yine buraya göndermişti. Adım kadar emindim ki onları gönderme amacı bugün benim ne giydiğim hatta ne taktığımı öğrenmekti.

---

[15] Alaaddin'in Sihirli Lambası.

Ben de ona istediğini vermiştim. Bugün sadece kendinde olduğunu iddia ettiği koleksiyonun parçalarını üstümde taşıyordum.

Ne kadar aptal olduğunu göstermekti amacım ama anlamazdı. Bugün bir kere daha onu tıpkı diğerleri gibi yerle bir etmeden anlamayacağını fark etmiştim.

Üstelik bugün onların ağzına yalnızca ne giydiğimin, ne taktığımın bilgisini vermeyecektim. Dans edecektim. Arjin'in kılıcını getirme sebebi tam olarak buydu.

Ben bugün o kılıçla dans edecektim. Sevdiğim adama da hem giydiklerimi hem de dans edişimi bir şekilde gösterecektim.

Yine de bu planım gecenin ilerleyen vakitleri içindi. Şimdilik ısınma vaktiydi.

Doğu kınalarının vazgeçilmezi olan *Keçe Kurdan* arkada çalarken Sahra ile birlikte halaya girdik.

Ben ne kadar süslüysem Sahra da bir o kadar sadeydi. Bugün simsiyah giyinmişti. Saten elbisesinin tek farklı detayı ona vermiş olduğum gümüş kemerdi. Ellerine bile takı taktıramamıştım.

Yine de yeşil gözleriyle çok güzeldi. Gözleri benim nezdimde en güzel mücevherdi.

O güzel gözler de sürekli etrafını inceliyordu çünkü o da burada düşmanlarının olduğunun farkındaydı. Üstelik benim saçımı yaparken Samira'yla sokak ortasındaki konuşmalarımı öğrenmişti.

"Bir dahaki sefere ilk darbeyi onun vurmasına izin ver ki daha çok dövebilesin," derken o hem benim en yakın arkadaşım hem de avukat olarak ortağımdı.

Şimdi ise Eraslanlardan gözüne kestirdiği birkaç kişiye bakmakla meşguldü.

Omuzların hızla sallandığı halayda zılgıtlar havada uçuşurken Sahra kulağıma eğildi.

"Sultan hangisi?" diye sordu. Geçen sefer Eraslanlardan kimse gelmediği için bu sefer onları tanımaya çalışıyordu. Gözlerimle tıpkı Arjin gibi çenesinde deq olan kilolu ve yaşlı kadını işaret ettim. Bu kadından tırnağımın ucu kadar hazzetmezdim.

Üstelik o da kocasının kaşlarından nasibini almış gibi gür kaşlıydı. "Bu mu Hamit'in karısı?" diye sordu Sahra şaşkın bir şekilde.

Sahra, Gülruba ve Hale'yi hatta Behiye'yi bile görmüştü.

Eraslan kadınları güzeldi ama bu kadın pek o güzelliği taşımıyordu hatta muhtemelen Allah'ın yarattığına söz ediyormuş gibi hissetmeseydi daha kötü şeyler söyleyebilirdi.

Ben ise ne yazık ki Sahra kadar düşünceli değildim. Müziğin gürültüsünü bastırmak için Sahra'ya doğru bağırarak, "Bazen hangisi Hamit hangisi Sultan ayırt edemiyorum," dediğimde Sahra kendisini tutamadan güldü.

"Yanındakiler kim?" diye sordu Sahra. İki tane güzel kadın vardı ama büyüklerdi. Biri Behiye gibi saçlarını sarıya boyatmıştı, diğeri ise simsiyah saçlıydı. İkisi de kadife elbise giymişti.

"Gelinleri," dedim gözlerimi devirmeden önce. "Hepsi birbirinden meymenetsizdir. İşleri güçleri Zahide'ye takılan takının gramını ölçmek. Eğer bir gram fazla olursa kocalarını yolmaya gideceklerdir."

Sanki alaycı bir şekilde millet hakkında dedikodu yapmıyormuşuz gibi bir de omuzlarımı sallayıp halaya coşkulu bir şekilde eşlik ediyordum.

Sahra ise benden daha dikkatliydi çünkü o halayı sonradan benden öğrenmişti. Doğu'da büyüyen her kıza otomatik olarak halay kodu yerleşmiş olmalıydı çünkü buradaki her kadın hiç ayaklarına bakmadan hızlı olan halaya eşlik ediyordu.

Üstelik bazıları şarkıya eşlik ederken bazıları da tıpkı biz gibi yoğun bir muhabbet içindeydi.

Herkesi derin bir şekilde incelerken, "Hepsi mi tehlikeli?" diye sordu. Aslında sadece teyit ediyordu. Yoksa bunların hepsini buraya gelmeden önce defalarca konuşmuştuk.

Başımla onay verdim. "Hepsi ama en çok Sultan çünkü Yâde'ye kin tutuyor. Yâde'nin kumasıyla arkadaşmış."

Sahra anlamlandıramıyormuş gibi dudak büktü. "Bana kalırsa güç savaşı da olabilir," dedi. "Sonuçta arkadaşı değil, Arjin Saruhanların başında."

Bu sırada sanki anlattıklarımı yaşıyormuşuz gibi Sultan, Arjin'in yanına gitti. Arjin onu gördüğünde ayağa kalkmaya tenezzül bile etmedi.

Arjin'in yanında Dildar ve Ayşe de vardı.

İki kadının birbirine bakışı sanki pisliğe bakıyormuş gibiydi. Ne konuşulduğunu bilmesek bile Sultan'ın sanki daha önce hedefini belirlemiş gibi bana bakıp sonra başını tekrar Arjin'e çevirmesini izledik.

"Bak şimdi beni Meymê'ye şikâyet ediyor. Kesin kıyafetimin açıklığından vurmaya çalışacak." Tam dediğim gibi Arjin'in yüzünde öfkeli bir ifade belirdi ve bastonunu yere vurdu.

Dildar ve Ayşe de Arjin'in yanında öfkelenmiş gözüküyorlardı.

"Şimdi ise Meymê ona *seni böcek gibi ezerim* adlı konuşmasını yapıyor." Ben gülerken Sahra da kendini tutamadan güldü çünkü gergin olan ortamlarda eğer öfkeli ben değilsem ortamı yumuşatacak bir mizah malzemesini mutlaka bulurdum.

Oysa hiçbir şey anlattığım kadar komik değildi. Dört bir tarafımızda açık arayan insanlar varken Rohat Saruhan'ın kız kardeşleri ve yeğenleri gelmişti. Yeğenlerin hepsi erkek olunca burada değillerdi ama onların da birçoğu evli olunca burası gelinler matinesi gibiydi.

O tarafa bilerek bakmıyordum çünkü onlar da Arjin'e saygı duysa bile hâlâ Koçaklara karşı husumet besliyordu.

Bu düşmanlığa çocukluktan beri maruz kaldığım için alışkındım ama muhtemelen Sahra bunca insanın bir araya gelip birbirini çekiştirdiğini ve aynı zamanda eğlendiğini ilk defa görüyordu.

Batı'da da bir gösteriş yarışı vardı ama buradaki güç yarışı çok daha derinlere işlemişti. Sanki kadınların dilinin ucundaki bu güzel türküler birkaç saniye içerisinde lanetler içeren ağıtlara dönüşebilirmiş gibi hissettiriyordu.

Halay bittiğinde Sultan da gelinleriyle birlikte Arjin'in yanından ayrılıp eskiden Eraslanlardan olan Gülruba ve Behiye'nin yanında gittiler.

Dildar da bu sırada Arjin'in yanından kalktığı gibi çaktırmamaya ve aksamasını göstermemeye çalışarak bize doğru gelmeye başladı.

Ezra ona yine bacak aksesuarı yollamıştı ama bu kına onun en çok insana maruz kaldığı yerdi. Bu yüzden birkaç dakikaya bir mutlaka onu kontrol ediyordum.

Yine de kız kardeşimin üstündeki mürdüm rengi elbiseye âşık olmuştum. İp askılı elbiseyle inci gibi teni ortaya çıkmıştı. Dildar uzun zaman sonra tam yaşında gözüküyordu. Yüzündeki makyajı bizzat ben yapmıştım ve ona her baktığımda okuyup duruyordum.

Yanımıza ulaştığında ilk cümlesi, "Yemin ediyorum ki bu kadına baktığımda Bedran abimin dediği gibi kaşlarını yolasım geliyor," oldu.

Ben ise kendimi tutmadan yüksek sesle güldüm. "Şaziment ablayı epey uğraştırırdı," dedim.

"Ne dedi?" diye sordum sonra. Dildar önce omuz silkti *boş ver* dercesine. "Her zamanki gibi abla, hepimizi dilinden geçirdi işte. Bana bile laf söyledi de Meymê az kaldı çiftesini almaya gidecek sandım."

Kardeşimin adını andığını öğrenince ısrar ettim. "Farklı bir şey söyledi mi?" dedim. Dildar bir an durup düşündü. Sonra hatırına gelmiş gibi gözleri büyüdü.

"Evet, söyledi," dedi. Bir an söylemekte tereddüt etti ama sonra benden bir şey saklamayacağına söz verdiği için anlattı.

"Takılarını Samira'dan aldığını böbürlenerek anlattı. Selamını da söylediler Samira'nın. Sultan hatta bu sözlerden sonra kötü şeyler ima edercesine *senin Ezra da bu kızla gönül mü eğlendirdi, bilmem,* dedi."

Sinirlenmedim, aksine ona ileteceğim mesajım için artık çok daha şevkliydim.

"Meymê de *torun benim torunum sen kendininkilere bak. Ben en azından gelin alıp sonra aldığın geline burun kıvırarak üstüne kuma getirtmeye çalışmıyorum,* dedi."

Dildar gülerken, "Sultan da mort oldu çünkü Feraye'den hiç memnun değilmiş," dedi. "Habire oğlunu doldurup duruyormuş. Feraye bunu duyunca Sultan Hanım'a öyle baktı ki oracıkta kavga edeceklerini sandım."

Bu sefer birlikte güldük. Kısa bir süre daha sohbet edip birlikte halay çektikten sonra zamanın geldiğini düşündüm ve Dildar'a, "Sen Sahra ablanın yanında kal, ben geliyorum şimdi," dedim.

Sonra da yanlarından ayrıldım.

Etraftaki çalışanların ve misafirlerin bana bakmasını umursamadan koştur koştur merdivenden çıkıp odama gittim ve kilitli olan kapımın anahtarını halının altına yaptığım küçük oyuktan aldım.

Taşa yaptığım oyuk neredeyse yirmi yıllıktı ama bugün yirmi yıldan daha eski olan bir şeyin peşinde koşuyordum.

Kapıyı kapattıktan sonra telefonuma uzandım ve kilidini açtım. Hedeflediğim numarayı bulup mesaj butonuna tıkladım.

Sonra aklıma gelen ilk mesajı yazdım.

Gönderilen: *Ezra SARUHAN*

Tılsımımı istiyorum.

Genelde arama insanıydı. Yoksa telefonuna çok bakmaz hatta acil durumlarda ona geri getirmeleri için telefonu en yakın korumasına verirdi.

Bu yüzden telefonu kısa bir an aradım sonra hemen kapattım. Tam tahmin ettiğim gibi birkaç dakika sonra cevap geldi:

Kına bitince vereceğim.

Sabırsızlandım. Burada yalnızca kadınlar varken kolay kolay gelmezdi. Onu buraya getirmek için doğru motivasyonu bulmam lazımdı ama aynı zamanda telefonu elinden bırakmaması için acele etmem gerekiyordu.

Bu yüzden ısrarcı olmak zorunda kaldım.

Şimdi isterim. Yoksa buradakiler gözleriyle devirecekler beni.

Ne cevap vereceğini bilemediğimden noktaların hareket etmesini izledim. Kısa bir süre sonra gördüğüm soru ile doğru yolda olmasam bile gülümsedim.

Çok mu bakan var?

Çok ama benim baktığım tek.

Şimdi burada olsa gözümü bile ayırmazdım. Üstelik onun önünde dans etmeye asıl benim ihtiyacım vardı. Gözü başkasını görmezdi bilirdim ama yine de bir ömür gözünü her kapattığında kıvrılan bedenimi görsün istedim.

Yarım saat sonra erkek evinden kına getirilecek. Sen de gel. Sizin terasta bekle beni.

Cevabını beklerken endişeliydim ama sonra aldığım cevapla resmen çocuklar gibi zıplayıp dans etmek istedim.

Emrin olur.

Burada bile nazlanmasam hatırım kalırdı.

Ricamdır.

Her ikisi de kabulümdür, iki gözüm.

Son aldığım mesajla birlikte telefonu sanki bir aşk mektubu almışım gibi göğsüme bastırmak istedim. Yine de gitmem lazımdı. Bu yüzden telefonu yatağa fırlatıp dışarı çıktım.

Sanki yeterince sevdalı değilmiş gibi büyülemem gereken bir adam vardı. Bugün onun ömrüne ismimi kazıyacaktım.

Bir daha başkasını sevemesin diye. Beni asla unutmasın diye.

Sevsin diye, hep sevsin diye.

Ezra, İzzet'i uzun bir süre takip ettirdikten sonra sonunda Koçak konağının içerisinde yakalamıştı.

Konaklar tek bir sebeple boşaltılmamıştı. Bunların birkaç sebebi vardı ama bunlardan bir tanesi adamı yakalanınca önce kaçan sonra da patronundan talimat alıp Midyat'a gelmek zorunda kalan İzzet'ti.

İzzet'in bunca riske değecek sebepleri elbette vardı ama yine de bu sebepler yakalanmasına engel olamamıştı.

Yine de Ezra'yı çok kızdırmıştı. Sevdiği kadın hakkında karşısında Ezra olmasına rağmen ileri geri konuşmaları onun aslında sonu olurdu ama Ezra'nın ondan öğrenmesi gereken çok bilgi vardı.

Bu yüzden onu Bedran'ın ellerine teslim etmişti ki bu İzzet için çok daha kötüydü. Bedran kurbanlarıyla oyuncak gibi oynardı ve çocukken de ne yazık ki bütün oyuncakları paramparçaydı.

Dönüşte bu sefer damat tarafının eğlencesine gitmemişti çünkü orada Harun, zamanı geldiğinde yapması gerekeni yapacaktı.

Bu yüzden Saruhan konağının önüne geldi. Gürültü her zamanki gibi onu rahatsız etti. Kadınların neşeli sesleri yüksek bir titreşimdi ama bu titreşimi bozan çok güçlü bir enerji vardı.

Sanki göğe doğru simsiyah bir bulut gibi yükseliyordu.

Ezra uzaktan bile bu isi görebiliyordu.

Şehri yoldan çıkmıştı. Burayı tekrar düzene sokmadan kendi yoluna bakamazdı. Kan dökülse de bedel ödense de gereken her neyse yapacaktı.

Yine de öncesinde Firuze'sinin emrini yerine getirmesi lazımdı. Onu bütün bu kalabalığın içinde çağırmasının elbette başka bir sebebi olmalıydı ama Ezra yine de kabul edip gelmişti.

O ne zaman çağırırsa gelirdi. Ucunda ölüm olsa bile.

Yine de biraz geç kalmıştı. Saruhan konağının önüne vardığında kına yakılırken müziğin kesildiğini ve son zılgıtların çekildiğini duydu.

Kına yakma merasimi çoktan bitmişti.

Saruhan konağında derin bir sessizlik hâkimken korumalar eğlenceye bakmayarak etrafta dolanıyordu.

Ezra'nın arabasını gördüklerinde ise telaşlandılar ve hemen kapıyı açtılar. Ezra arabadan inip bugün korumaları yöneten Celal'in yanına gitti.

Ezra, Celal'in yanında durdu. "Var mı bir sıkıntı, Celal?" diye sorduğunda Celal, Ezra'yı burada gördüğüne şaşırsa da belli etmedi. "Yoktur, Ezra Ağa'm. Her şey yolundadır. İstanbul'dan takviye gelince biz de rahat ettik valla," dedi.

Bir de Hülya'sının yüzünü görseydi kaçan tadı da geri gelecekti ama daha aşağı inmeye tenezzül etmemişti Nemrut'un kızı.

Ezra Celal'in efkârlı hâllerini fark etmeden bir baş onayı verdi sadece. Sonra yanından geçip içeri girdi.

Celal merakla Ezra'nın arkasından seslendi: "Dinlenmeye mi gidiyorsunuz, ağam?"

Sorusuna cevap gelmedi.

Ezra konağın geniş avlusunu geçip merdivenden ağır ağır çıktı, sonra da sol tarafa dönerek terasa geldi. Burada diğer taraf rahatsız olmasın diye tüm ışıklar söndürülmüştü.

Üstelik korumalar da uzakta duruyordu. Ezra korumaları gönderdi. Firuze buraya gelirse sevdiği kadını tüm gözlerden saklamak istedi.

Sonra karanlıkta *Firuze hâlâ orada mı değil mi* diye duvara doğru baktı. Tüm ışıklar söndürüldüğü için kınadaki her şey daha da net gözüküyordu.

O kadar kalabalığın içerisinde genç kadını görmek zor olabilirdi aslında ama Firuze kalabalıkta yok olacak bir kadın değildi.

Bu yüzden Firuze'yi bulmak yalnızca an meselesiydi.

Bir zümrüt misali parıldarken etrafındaki bütün kadınlar bulanık bir görüntüye büründüler. Neşeli bir şekilde oynayışına üstündeki dikkat çekici kıyafet ve o düşkün olduğu upuzun saçları eşlik ediyordu.

Hem bu kadar kadınsı hem de bu kadar eğlenceli olmak herkesin taşıyabileceği bir şey değildi ama Firuze her ikisini de çok güzel taşıyordu.

Hem yüzü hem fiziği güzeldi Firuze'nin ama güzellik bunlardan ibaret değildi Ezra'ya göre. Bir insanın gözlerinin içine baktığında ondan aldığın yoğun hissiyat, onun ruhunun hangi mücevherden yapıldığının göstergesiydi.

Ezra hiçbir zaman onun ruh hâlini çözemezdi çünkü onun koruma kalkanı ateşten bir çember gibiydi. Şimdi o ateş, bir sarmal gibi onu sarıyor ve görmeyen gözleri bile ona bakmak zorunda bırakıyordu.

Yaptığı mimikler, içten gülüşü ve ses tonu bir kadının başlıca cazibeleriydi.

Firuze bunlara sahipti. Bu sahip olduklarıyla Ezra'yı dişil bir tuzağa çekiyordu sanki.

Firuze her şeyden habersiz kafasını geriye doğru eğdiğinde gerdanı ortaya çıktı, karnındaki bel aksesuarları parıldadı ve Ezra kanının ona duyduğu hasretle ağır ağır akmaya başladığını hissetti.

Bu kadın onun imtihanıydı. Ona dokunmadan evlenmek yeminiyken bu yeminini bozdurması yetmiyormuş gibi her fırsatta onu sınamaya devam ediyordu.

Telefonla onu aradı ama ya yanında değildi ya duymadı çünkü oynamaya devam edip Ezra'yı mahvetmeye de devam etti.

Sonra sesler yoğunlaştı. Ezra kulağındaki uğultunun arttığını hissettiğinde dalıp gittiğini fark etti. Tam gözlerini ondan çekecekti ki Firuze sanki hissetmiş gibi başını o tarafa çevirdi.

Ezra görünmediğinden emindi ama Firuze onun orada olduğunu tahmin ediyor olmalıydı çünkü o tarafa bakarak öyle bir gülümsedi ki sanki bedenin etrafındaki ateşten sarmal kancasını ona taktı.

Usul usul kendine çekmeye başladı. Ezra kolay kolay tahrik olan bir adam değildi. Bedeni o kadar çok uyarana maruz kalıyordu ki odak isteyen haz onun için kolayca elde edilemezdi.

Bedeninin bu kuralı Firuze için geçerli değildi. Firuze kural bozandı. Firuze ona dair bütün oyunları bozandı. Bu yüzden Ezra'nın erkekliğine doğru giden kan ile saniyesinde şehvet, kurak kalmış bedeninde uyandı.

Elindeki sigara paketini açarken ellerinin titrediğini görmek kendine karşı acı acı gülmesine sebep oldu. Bakışlarını hızla Firuze'den uzaklaştırdı ama şansına tam bu sırada müzik tekrar sustu ve merakından tekrar başını kaldırıp baktı çünkü sanki bir şey olmuş gibi birden müzik kesilmişti.

Ezra, Arjin'in ayağa kalktığını gördü. Sigarayı dudaklarına götürürken ne yaptığını merak ederek dikkatli gözlerle izledi Arjin'i.

Arjin'in elinde tanıdık gelen bir nesne vardı. Arjin yaklaştıkça bunun babasının odasında asılı olan kılıç olduğunu fark etti.

Çelik mavisi gözleri kılıca kilitlendi. Arjin yine ne işler karıştırıyordu? Neden bu kılıcı durduk yere kınaya getirmişti?

Ezra'nın soruları kısa süre sonra cevap buldu.

Arjin, kılıcı kabzasından çıkardığında duyulan ıslık benzeri sesle herkes suspus kesildi. Firuze de şaşkın gözüküyordu.

Arjin'in yüzündeki ifade ise meydan okurcasınaydı.

Tam Firuze'nin karşısında durdu. "*El Ardha* niye oynanır, Firuze?" diye sordu Arjin.

El Ardha kılıç oyununun bir diğer adıydı. Arabistan'da ilk Necd Kabilesi'nde ortaya çıkmıştı. Savaştan önce oynanan kılıç oyunu sonradan gelenekselleşmişti.

"Meydan okumak için!" dedi Firuze. "Savaşmadan önce kılıçların ne kadar güçlü ve keskin olduğunu göstermek için oynanırmış."

Firuze şaşırmış gibi gözükse de aynı öz güvenle Arjin'in karşısında duruyordu. "Bir kadın neden kılıç oyununu oynar peki?" dedi Arjin meraklı ve sinsi gözlerin onlara daha dikkatli bakması için ellerine yem vererek.

Firuze'nin gülümsemesi genişledi.

"Kılıcın ta kendisi olduğu için!" dediğinde sözleri söyleyiş şekli öyle eğlenceliydi ki aslında ciddi olmasına rağmen etrafındaki kadınlar güldü.

Arjin onu onaylarcasına başını salladı ama sonra ekledi. "Bu yalnızca bir sebeptir," dedikten sonra genç kadına kılıcı uzattı. "Oynayayım mı?" dedi Firuze şaşkın bir sesle. Arjin yalnızca bir baş onayı verdi.

Ezra, Firuze'nin bunun eğitimini aldığını biliyordu. Elinden tutup düğünlere götürdüğü o küçük kız Beyrut'tan gelen bir kadın oynarken görmüştü kılıç dansını. Aynı kadın uçlarında ateş olan oklarla bir hokkabaz gibi dans edip minik Firuze'yi büyülemişti.

Sonra Firuze de büyümüş ve Mardin'de bir kadından bunun eğitimini almıştı.

Bugün onu harap etmek için.

Ezra, Firuze'nin onu neden çağırdığını sonunda anladı.

Onu izlemesini istiyordu. Sanki yeterince onu büyülememiş gibi Ezra'yı kendine daha da hapsetmek istiyordu.

"Dilim kılıç gibi keskindir diye yapıyorsun, değil mi? Bak bakalım gerçek kılıcı taşıyabiliyor musun diye sınıyorsun beni?" dedi Firuze ortamı yumuşatmak için.

Arjin yalnızca hafif bir tebessüm etti ama Ezra sebebin bu olmadığını biliyordu.

Arjin sanki Firuze'nin oynaması bir şeylere vesile olacakmış gibi yapıyordu bunu.

Firuze kılıcı aldı sonra Saruhan konağına doğru baktı. Bir şey söylemesine gerek yoktu. Bu bir savaş çağrısıysa şayet kılıcı alması savaşı kabul ettiğinin en büyük göstergesiydi.

İnsanlar geriye doğru çekildiğinde bir kralı büyüleyen yılanın hikâyesinin anlatıldığı eski bir müzik çalmaya başladı.[26]

Müziğin insanın içine işleyen tınısı ile kalabalık tekrar sessizleşti. Ezra da dudaklarına dayadığı sigaranın yanmaya devam ettiğinden habersiz gözlerini ayıramadan Firuze'yi izlemeye başladı.

Firuze kılıcın ters tarafını başının üstüne yerleştirdi. Kılıcın dengesini sağladıktan sonra ellerini yavaşça çekti üstünden.

[26] *Solace-Naga* yazarak şarkıyı dinleyebilirsiniz. (Yazar Notu)

Sonra elleri iki yanında usulca kıvrılmaya başladı. Bedenini yavaşça Saruhan konağına doğru çevirdi ve karanlıkta küçük bir kıvılcım gördüğü belli olan o güzel ateşten gözleri bir kedi gibi kısıldı.

Gülümsedi. Sanki kralı büyüleyen Şahmeran bizzat kendisiydi.

Yavaşça büyüsünü fısıldamaya başladı bedeniyle. Belini yavaş yavaş kıvırırken kadının erkeğin üstünde kurduğu şehveti fısıldayan hâkimiyeti kullanıyordu aslında.

Bu bir dans değildi, iki bedenin birleştiği o yoğun sevişme anında kadının kıvranışlarının tasviriydi.

Ellerinin dengesini sağladığı bu dansta kılıcın ağırlığı ise bir meydan okumaydı. O meydan okumayla birlikte beli ritme uygun şekilde kıvrılmaya başladı.

Ağır ritimle birlikte yavaşça etrafında dönerken belinin her kıvrılışıyla birlikte Ezra'yı efsunluyordu.

Ritim hızlandı. Hızlandıkça Firuze'nin elleri bir aşağı bir yukarı hareket ediyor, bir yandan da sanki müziğin büyüsüne kapılmış bir siren gibi bedenini ritme göre kıvırıp şekillendiriyordu.

Ezra'nın büyülenmiş gibi onu izlediğini hatta izlerken acı çektiğini her zerresinde hissediyordu. Ezra, karşısındaki kadının bundan derin bir haz duyduğuna emindi.

Sonra ritim değişti ve başındaki kılıcı çekip aldı.

Kılıç eline geldiğinde büyüsünden sonra kralı öldüren Şahmeran'a dönüştü.

Ezra da tam olarak böyle hissediyordu. Kaskatı kesilmiş bedeni her zerresiyle Firuze'nin bu oyunu onun için oynadığını biliyordu.

Eli kolu bağlı bir şekilde kendi ölümünü izlemek zorundaydı. Firuze'nin çektirdiği işkence uzun zamandır bastırdığı hasretle ona zulmetmeye başladı.

Ezra sigarayı yanakları içeri çökecek kadar derince içine çekerken burnundan süzülen duman içindeki yangının minik bir yansımasıydı sadece.

Firuze arkasına döndüğünde tükenmişti.

Firuze'nin beline kadar uzanan saçları bir sağa bir sola sallanırken beli de aynı şekilde kıvrılıyordu. Firuze'nin yaptığı efsun onun zihnine sızarken Firuze'nin tahrik eden büyüsüne kapıldı.

Firuze'yi altında uzanırken hayal etti. Simsiyah saçları yastığa yayılmışken onun içine girdiğinde de böyle kıvranır mıydı bedeni?

Ona doğru bu şekilde yükselir, dokunuşunu ararcasına kıvrılır mıydı elleri?

Ezra gözünün önünü kaplayan pusla birlikte kanının şehvetle yandığını fark etti. Otuz bir yaşında adamdı ama hiçbir zaman Firuze tarafından bu denli baştan çıkartılmamıştı.

Genç kadın hep cazibeliydi. Ona bakmak bile bazen sabrını sınardı ama şimdi ipin ucu kaçmış, onu sevmenin yolu yordamını da şaşırır olmuştu Ezra. Yüreğindeki öyle bir hasretti ki ellerinin titremesinin arttığını fark etti.

"Firuze!" dedi kendi kendine. "Sabır taşım, hastalığım Firuze!"

Sesindeki öfke Firuze'nin istediği gibi söndürülemez bir yangının başladığını haber verir gibiydi. Dışarıdan bakan birisi onun gerilen çenesinden, çakmak çakmak olmuş gözlerinden öfkeli olduğunu sanırdı.

Ama yalnızca bu değildi işte. Firuze kılıcı bir sağa bir de sola savurup oynarken ona savaş açtığını biliyordu Ezra.

Oysa Firuze'ye *başlarsam duramam*, demişti.

Firuze bu tehdidi göz göre göre çiğniyorsa Ezra da duramazdı.

Konu Firuze'siyse artık duramazdı.

Göğsüm körük gibi kalkıp inerken bakışlarımı bir türlü Saruhan konağındaki terastan ayıramıyordum. Beni izleyip izlemediğini bilmiyordum bile ama yine de içimden bir ses izlediğini söylüyordu çünkü dans ederken bakışlarını üzerimde hisseder gibi olmuştum.

Müzik değişmeye başladığında elimdeki kılıcı oynamayacağını bildiğim kardeşime uzatıp yanıma Hülya'yı çekip oynamaya devam ettim. Ben oynarken ritim tutulan alkışlar hızlandı ama umursamadım çünkü bana kinle bakan gözlerin farkındaydım.

Ben Ezra'ya meydan okumuştum. Bana memnuniyetle bakan Arjin ise düşmanlarına aba altından sopa göstermişti.

Gören göz için her şey ortadaydı. Ne yazık ki bana yalnızca alkış tutan Sahra için de bu geçerliydi. Yanıma geldi. Kulağıma doğru eğildi.

"Adamın şirazesini kaydırmak ne işine yarayacak, Firuze?" dedi. Sahra'nın sorusuyla dans etmeyi bıraktım.

"Neyden bahsediyorsun?" dedim vurdumduymaz bir tavırla. Ellerimi enseme koyarak terden enseme yapışmış saçlarımı havaya kaldırdım.

Sahra'nın gülümseyişi *benimle oynama* der gibiydi. "Sigaranın külü kırmızıdır, diyorum," dedi müziğin sesini bastırmak için yüksek sesle. "Karşı terasta da kör değilsem biri sigara içiyor."

Kendimi tutamadan gülümsedim, Sahra ise konuşmaya devam etti:

"Aptal değilsem de sen daha yeni adamı resmen baştan çıkardın. Birazdan ya sigarayı külüne kadar içecek ya da Mardin'i yakacak."

Direkt dünyayı da yakabilirdi, öyle bir yangın yakmıştım ki bu gece kimse söndüremezdi.

"Yoksa seni mi yakmasını istiyorsun, Firuze?"

Tam nokta atışıyla niyetimi bulmuştu. Gülümsemem genişledi. "Ben karşı tarafa geçsem kıçımı kurtarman ne kadara mal olur?" diye sordum.

Her zamanki gibi dürüsttü. "Burada kalmaya devam edersek bebeğimi getirmeme yardım edeceksin," dedi. Bebeği dediği Sahra'nın biricik klasik aracı *Chevrolet Impala'ydı*. 1969 modeldi. En sevdiği dizi *Supernatural* olduğu için takıntı hâline getirmiş ve sonra galerici bir müvekkilinin kaçakçılık işinden sıyrılmasına karşılık bu aracı almıştı.

Kalan borcunun bir kısmını ödüyor olmasına rağmen arabasıyla o kadar mutluydu ki ondan uzakta acı çekiyor olduğunu biliyordum.

Telefonundan arabasının fotoğraflarına bakmadan asla uyumazdı.

Uzanıp kocaman bir öpücük kondurdum Sahra'nın yanağına. "Oldu bil," dedim. Gerekirse tırla taşıtırdım.

Sahra beni itermiş gibi yaptı. "Hadi, git de ne halt yersen ye!" dediğinde kıkırdadım. Sonra koştur koştur Zahide'nin yanına gittim ve masanın üstünde isteyen alsın diye bırakılan güzelce karılmış kınayı yanındaki minik poşetlerden birine koydum.

Gözlerin üzerimde olduğunun farkında olsam da yüz ifademi kontrol edemiyor, gülümsemeden duramıyordum. Kınayı aldıktan sonra kalabalığın arasından sıyrılıp aşağı indim ve konaktan çıktım.

Dışarıdaki adamlar görür de benimki dellenir diye uçarcasına diğer konağa geçtim. Bu yüzden beni bir tek kapının önündeki Celal tam manasıyla fark etti.

O da zaten her zamanki gibi benimle uğraşmayı tercih etti. "Ne giydin kızım sen?" dedi. "Dört bir yanın takı dolu yine. Fosforlu Cevriye gibisin maşallah."

Benim ise Celal'le uğraşacak zamanım yoktu.

Yine de keyfim yerinde olduğu için iki laf sokmaktan da geri kalamadım. "Kurban ol sen bana!" dedim. "Güzelim diye kıskanıyorsun. Hülya benden daha da güzel oldu ama göremiyorsun tabi!"

Celal tüm gün onu görmek için bin kere aramıştı ama yine de bizim kız *erkekler nasıl terbiye edilir* kitabını yazmış olmalıydı çünkü bir kere bile aşağı inmemişti.

İki dakikada Celal'i yine öfkelendirirken bana bakmadan, "Firuze! Deli etme beni, Firuze!" dedi.

Benim deli ettiğim tek kişi o değildi.

"Söyle de Hülya aşağı insin," diyerek devam etti. Ben ise umursamadığımı gösterircesine elimi kaldırdım. "O seni görmek isterse gelir zaten. Beni elçi kılma," diyerek Celal'i tekrar püskürttüm.

Celal benim Saruhan konağının içine girdiğimi görünce, "Nereye gidiyorsun sen?" diye sordu ama bu sefer hiç cevap alamadı çünkü o arkamdan soruyu sorarken ben çoktan avluyu geçmiştim.

Konağın merdivenlerini çıkarken bir sekmediğim kalmıştı. Her adımımda ayağımdaki halhalın ucundaki taşlar ve elbisemdeki boncuklar ses çıkartıyordu.

Geldiğimi haber veren seslere rağmen karanlığa doğru yürürken gittikçe kalbimin hızlandığını hissediyordum. Adrenalinden elim ayağım buz kesmişti. Oynadıktan sonra terlediğim için de üşümeye başlamıştım.

Soluklarım da hâlâ hızlıydı, bu yüzden soluğumun sesi bana bile gürültülü geldi.

Yine de terasın karanlığına girdiğimde sakince ilerlemeye başladım. Burada da müzik çok geliyordu ama kıyafetlerimin ve takılarımın sesini niyeyse daha çok duyuyordum.

Etrafıma bakıp Ezra'yı ararken kalbim korku ve heyecanla tekledi. Yakalanma korkusuyla, yakalanma isteği arasında sıkışmıştım sanki.

Terasın dışarıya doğru bakan kısmına doğru ilerlerken gözlerim karanlığa alışmış değildi ama sonra gördüm onu. Diğer taraftaki sokağın ışığı ona doğru vurdu ve boyunu, posunu ama en çok bana sertçe bakan çelik mavisi gözlerini ortaya çıkardı.

Karanlıkta olmama rağmen ona yanan yüreğimin kavrulduğunu hissettim.

Ondan bir ses bekledim ama o her zamanki gibi oldukça sessizdi fakat bakışları yeterdi. Sadece bakışları bile üşüdüğümü hissederek kollarımı bedenime sarma isteği verdi.

Oysa üşümüyordum, aksine onun için yanıyordum.

Her zamanki gibi konuşmayı başlatan ben oldum: "Bir şey söyle."

Başını eğip bana baktı. Karanlıkta beni görebiliyor muydu, bilmiyordum ama gözleri ağır ağır üstümde dolandı. Adrenalin gibi ona karşı duyduğum arzu da kanımda geziniyordu sanki.

Nihayet konuştuğunda aramızdaki gerilimin, ilk kıvılcımını çaktığını hissettim. "Derdin taş değilmiş, iki gözüm," dedi. "Sen beni ateşe atmak istemişsin."

Kalbim tekledi. Ondan bir tepki alabilmek beni teşvik eden yegâne şeydi. Ona doğru bir adım attığımda "İzledin mi?" dedim hem keyifli hem de heyecanlı bir sesle. "Güzel miydim?"

Bir adım daha attığımda, "Yaklaşma!" dedi uyarırcasına. Sesindeki sert ton beni durdurmalıydı ama aksine gülümsememin genişlemesine sebep oldu.

Ben de tıpkı onun gibi başımı eğip ona baktım. "O kadar mı?" dedim. Deli gibi gülümsemek ama aynı zamanda deli gibi kollarına atılmak istiyordum.

"Daha fazlası," dedi bu isteğimi teşvik edercesine. "Çok daha fazlası."

Acı çekiyordu, belliydi ama benim için acı çektiği sürece umurumda değildi. Yüreğinde bıraktığım izimin her zerresine işlemesini istiyordum.

Bu yüzden uyarmasına rağmen ona doğru bir adım daha attım. Geçen gece damda yaptığı konuşmaya atıfta bulunarak, "Sabrının daha ömrü var mı?" dedim.

Ona yakınlaştıkça gözlerinde kendi yansımamı görür gibi oldum. Ateşlendi. Tıpkı benim gibi.

"Bugün cenazesi kalktı," dedi o ateşle birlikte. "Sen o kılıçla aldın canını."

Başını acı çekiyormuşçasına ağır ağır salladı. "Acımadın, Firuze," dedi. "Ne bana ne de sabrıma acımadın!"

Bana yandığı sürece ne ona ne de kendime acırdım. Bu yüzden ona doğru ilerledim ve aramızdaki mesafeyi kapattım, sonra da uzanıp elini kavradım. Ezra başını eğip önce ellerime sonra da benim yanımda büyük kalan ellerine baktı.

Anlamlandırmaya çalışıyordu ama ben anlamasın istiyordum. Sadece bana kapılıp gitmesine ihtiyacım vardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sorduğunda bambaşka bir telden çalarak elini havada tutmasını ister gibi bıraktıktan sonra ona daha fazla yaklaştım. Bile bile kurdun yanına yaklaşan kuzu gibiydi bu hâlim. Sonra, "Üzerimdeki takı koleksiyonunu hatırlıyorsun, değil mi?" dedim sadece. "Adı Şahmeran'dı."

Bu sırada ona bakmıyor, elimdeki poşetten bir parça kınayı çıkarıyordum.

"Biliyorum," dedi sadece sert bir sesle. Muhtemelen bu meseleden dolayı bana bir nebze de olsa kızgındı.

Değişmemiştim, hâlâ bildiğimi okumaya devam ederek Ezra'nın serçe parmağına kınayı sürmeye başladım. Ezra kınayı sevmemesine rağmen sesini çıkarmadı.

Ben de konuşmaya devam ettim. "Samira çıktı bugün karşıma," dedim. "Ona verdiğini iddia etti."

Direkt kestirip atarcasına, "Vermedim," dedi ama bakmasam da kızgındı sesi.

Haklıydı da üstelik.

"Biliyorum," dedim bu yüzden huyuna gidercesine nazik bir sesle. "Bir bana verdin."

Üzerime gelmeye devam etti. "Sen ise beğenmediğini söyledin."

Kınayı sürerken ona bakmamak için oyalanıyordum çünkü yüzüne bakarsam amacımın şirazesi kayar ya onu öper ya da gerçekleri söylerdim.

Yine de bu koleksiyona dair gerçeği de daha fazla saklayamadım. "Yalan söyledim," dedim. "O kadar güzeldi ki..."

Cümlemin devamı bir türlü gelmedi çünkü daha sevdiğimi itiraf edememişken kıskandığımı söylemek fazlaydı sanki.

Arkada müzik çalmaya devam etse de sanki ikimiz ateşten bir kapsüle hapsolmuş ve ne zaman yanacağımızı bekliyor gibiydik.

Yine de o, konu gerçeklerse her zamanki gibi beni zorlamaya devam etti. "Kıskandın mı?" dedi. Dönüp ona bakmak gibi bir hata yaptım. Bakışlarının yumuşadığını görmek ise yine tüm gardımın yıkılmasına sebep oldu.

"Koleksiyonu," dedi ama mevzunun takıyla hiç alakası yoktu.

Mesele oydu. Mesele bendim. Mesele o saklayamazken benim saklamak zorunda kaldığım sevdamdı.

Yine de bugün gözlerinden dürüstlük iksiri içmiş gibiydim. "Hakkım yoktu." Geçmişi anınca sesim titredi. "Hiçbir şey için hakkım yoktu."

Kalbimden geçen soruyu sordu. Diğer eliyle yanağımı kavradı. "Şimdi var mı hakkın, Firuze?" dedi başparmağıyla yanağımı okşarken.

Yoktu ama ben artık çok yorulmuştum. Geçmişten de saklamak zorunda kaldıklarımdan da çok yorulmuştum. Ona dair sevdamdan sonra en çok hissettiğim duygu kıskançlıktı.

Bunu bile saklamaktan yorulmuştum.

Bu yüzden kendimi tutamadan, "Ben sen gibi çok bilmem şiir falan," dedim. "Bir unutamadığım *Kıskanç*[27] şiiri var çünkü o şiir bir tek beni tanımlıyor."

Şarkısını dinlediğimde de hep ağlayasım gelirdi. Ezra da emindim ki bu şiiri çok iyi biliyordu ama benden duymak istiyor olmalıydı ki başparmağı bu sefer sanki kelimeleri almak istiyormuş gibi dudağımın kenarını okşadı. "Ne diyor orada?" dedi.

Dokunuşunun efsununa kapıldım. Bana bu kadar güzel bakıyor olmasına inandım. *"Kan tükürsün adını candan anan dudaklar. Sana benimi gözümle bakan gözler kör olsun!"* dedim.

Her bir kelimesiyle bu şiir bendim. O da gördü sonunda kıskançlığımı ama aynı zamanda tahammülünün de sonuna gelmiş oldu.

Başını öpmek için eğdiğinde geri çekilmemin tek sebebi işimin bitmemiş olmasıydı yoksa dünden razıydım.

Ezra ise hiç hoşlanmadı. Tekrar başımı serçe parmağına çevirdiğimde huysuz bir sesle, "Neden yapıyorsun bunu?" diye sordu.

Sesimi çıkarmadım. Başımı kaldırmadan kınalamayı bitirdikten sonra elimi göğüslerimin arasına daldırdım ve Ezra daha ne yaptığını anlayamadan göğüslerimin arasından çıkardığım gibi Ezra'nın gözünün önünde bir mendili sallamaya başladım.

"Tiksinir misin?" diye sordum keyifli bir sesle. "Terledim de ıslanmış biraz."

Burnuma götürdüm mendili. "Ama kokmuyor," dedim.

---

[27] Faruk Nafiz Çamlıbel'in Kıskanç adlı şiiri.

Aslında kokuyordu. Kendi tenimden hiç alamadığım farklı bir kokuydu ama çok güzel bir kokuydu. Şevval'in sözleri tam o anda kafamda yankılandı.

Burası o kadar güzel kokar ki bir kadının iki göğsünün arası adamı cehenneme bile götürür.

Sonra ona doğru uzattım. Sınadım sabrını o da kandı bana. Biliyordu, ne yapmaya çalıştığımı çok iyi biliyordu ama yine de gözleri kapandı, *sabır* der gibi iç çekti. Kokumla nefes alır gibiydi hali.

Cehennemin ortasında bir yudum su verilmeye tenezzül edilmiş gibi derince nefesini verdi.

Gözleri açıldığında çakmak alevi gibi yanıyordu. En son haddine getirmiştim o ateşi.

Kınalı parmağına sarmak için mendili kullanacağımı anladığında, "Kınayla harap etme!" dedi.

Ani çıkışını umursamadım. Ben istersem tüm bedenini kokuma bulardım.

"Yâde'nin bize kına gecelerine dair anlattığı hikâyeyi hatırladın mı?" dedim.

Parmağını sarmayı bitirdikten sonra düğüm yaparken sessiz kaldı. Ben ise ona baktım. İdrak edişini anbean izledim.

Dondu kaldı çünkü bu anı eskiydi ve yaptığım da çok eski bir âdetti. Arjin'in bizi odasına alıp bayramdan bir gece öncesi ellerini kınalarken söylediği sözleri sonunda hatırlamıştı.

Arjin hepimizi ayak ucuna oturtup, *"Evlenmeden önceki gün kına gecesinde kadının avuç içlerine, erkeğin ise serçe parmağına kına yakılır. Aynı gece birbirini seven gençler de gizlice buluşur ve her kız sevdiği adamın serçe parmağını kınalar ki bilsinler. Bilsinler, artık onun sevdiği vardır ve sahiplidir. Herkes duysun diye yaparlar bunu," dedi.*

Ben kısa bir kontrol için serçe parmağıyla uğraşırken, "Hatırladın mı?" dedim. Sonra itirafım için gözlerine bakmak istedim ama olmadı. Ben de bir gerçeği daha tenine dağladım. "Sözümün yükü hâlâ ağır ama hakkımı da göstermek istedim."

Bundan sonrası bir ömür boyu tükenmemiş bir hasretti.

Ezra elini aniden elimden kurtardı. Ona bakamadan iki eliyle yüzümü kaldırıp suya batmadan son nefesini alır gibi dudaklarıma kapandı.

Dudaklarıma aniden çarpan dudakların baskısıyla neye uğradığımı şaşırdım. Aramızdaki gerilim sanki ikimizin bedenindeki basıncın infilak etmesiyle patladı.

Ezra'nın bir eli enseme doğru ilerleyip saçlarımı kavradı ve saçlarımı elleri içerisinde büküp başımı kendisine daha çok bastırdı. Derince aldığı solukla birlikte dudaklarımda nefes aldı. Bir eli boynumda diğeri ise saçımdayken beni kendine kilitledi.

Sonra bir tiryaki gibi tüketmeye başladı dudaklarımı.

Bu sefer ona karşılık vermekte geri kalmadım. Elimdeki kına yere düştükten sonra parmak uçlarıma yükselip Ezra'nın omuzlarına tırmandım.

Bir belirsizlik ve kışkırtmayla başlayan bu öpüşme belki de nahif olmalıydı ama Ezra'nın dudakları dudaklarıma kapanmışken tükenmiş olan her hissimin uyandığını hissettim.

Bu yüzden hızla yükselen tutkunun yolunda kurban edildim. Ezra dilini dudağımın çizgisine doğru bastırdığında ağzımı aralamak zorunda kaldım. Başını eğip ağzımın içini fethetmeye başladığında ise meydan okuduğu bu savaşta yenilen yine ben oldum.

Ezra'nın dili, sanki bedenime uygulamak istediği ritüeli tekrarlarcasına dudaklarımı tüketiyor, geri çekildiği her seferinde sanki bir adım daha ileri gidiyordu. Bu derin baskıda omuzlarındaki ceketi daha sıkı tutmaktan başka çare bulamıyordum.

Yoğunluk çok fazlaydı. Saçlarımdaki elleri beni sıkı sıkı tutarken kafeslenmiş gibiydim. Öpüşmemizin mahrem sesi kulaklarımda çınlarken Ezra başını hafifçe geri çekti ve sonra dişlerimizin birbirine çarpacağı bir şiddette alt dudağımı ve dilimi birden dudakları arasında hapsetti.

Kendimi tutamadan inlerken gövdemi tamamen Ezra'ya yasladım. Göğüslerimi Ezra'nın sıcak ve sert göğsüne bastırdığımda karnımın altında öpüşmeye başladığımız anda başlayan ısı, sıcak bir top gibi patladı.

Düşüncem yoktu, yalnızca his vardı. O his de öyle yoğundu ki bir şeyleri ararcasına Ezra'ya kendimi daha çok yaslamaya başladım. Ellerim ensesine doğru çıktı ve ensesine tırnaklarımı batırdım.

Ezra sonunda ihtiyacımı fark etti ve boynumdaki elini sürterek aşağı kaydırdı. Belimi usulca okşadı, kalçamı avuçladı. İhtiyaç duyduğum şeyi hissetmemi istercesine beni sertliğine bastırdı.

Dudaklarımın arasından bir inleme dökülürken onun da boğuk sesini duyunca dizlerimin dermanı çekilir gibi oldu.

Onun hakkında rüyalar görmüştüm ama hiçbiri bana gerçekte dokunduğu kadar etki etmemişti.

Bedenlerimiz sadece birbirimize yaslı bir şekilde öpüşüyor olsak da göğüslerim sızlıyor, karnım durmadan kasılıyordu. O kadar çok onu istiyordum ki çıldıracakmışım gibi hissettim.

Ezra'nın tahrik olduğunu anlamak bir haz, hissetmek ise harap ediciydi. Kendimi, daha fazla tutuşmak için sürtercesine ona biraz daha yasladım. Bu yangın bitene kadar tükenmek istiyordum.

Ezra başını yana doğru çevirdiğinde alt dudağımı hapsetmişken birden durdu ve ciğerlerimdeki bütün soluğu içercesine derin bir nefes aldı.

Bayılacakmışım gibi hissettim. Yine de bağımlı gibi o durunca tekrar saçlarını asıldım devam etmesini istercesine ama Ezra dudaklarını ayırmadan aşağı

doğru inmeye başladı. Öpe öpe ilerlediği yollarda dili ile iz bırakıyor, her izle birlikte önce yakıyor sonra da dağlıyordu.

Boynumu öperken saçlarımdaki eliyle beni kendine doğru daha çok bastırdı. "Yaptığım takıları bile kıskanıyorum, Firuze!" dedi, küfredercesine bir sitemdi bu. Dişlerini boynumdaki hassas tene sürttü.

Ezra'nın ses tonunu ilk defa böyle duyuyordum. Dağılmış, yoğun ve tahrik dolu bir ses tonuydu bu ve en az dokunuşu kadar beni etkilerken derin derin soludum. "Onlar buraya defalarca dokundular ama ben ömrüm boyunca dokunamadım."

Sözleri beni tüketti. Yaptıkları ise beni bitirdi.

Dili ve dudaklarıyla boynumu tüketirken ağzının tahrik edici görüntüsünü görmesem bile yaptıklarını derinden hissediyordum.

"Bir ben burada izimi bırakamadım."

Dudaklarının sert baskısı boynumda hem acıyı hem hazzı verirken o izi bırakmanın hıncını hissettim. Bu ise beni mahvetti. Sitemlerine cevap veremeyecek kadar kendimi kaybettirdi.

Ne aradığımı bilmeden bedenim ona doğru büküldü. Üstelik bu aradığım şey her neyse yokluğunu derinden hissediyordum. Bacaklarımın arasındaki ısıya hissedebileceğim bir ıslaklık eklendiğinde daha fazlasını isteyerek onu kendime doğru çektim.

İstiyordum, diliyordum ama burada gerçekleşmeyeceğini bilerek aynı zamanda acı çekiyordum.

Ezra'nın sadece gece karası saçlarının gözüktüğü başı aşağıya doğru kaydı ve kumaşın üstünden bir göğsümü öptü. Dudaklarını göğsümün ucuna değdirdiğinde başını kaldırıp bana baktı.

O bakışla nefesimin kesildiğini hissettim. Ezra çok farklı gözüküyordu. O ağır adam sanki kendini tüketmiş; yerine durdurulamaz bir açlığa sahip, benim tiryakim olan birisi gelmişti.

Gözlerindeki bakışla bile titrerken Ezra, "İçinde bir şey yok mu?" diye sordu. Ağzımı açtım ama sanki nefesim boğazıma tıkandı.

Başımı olumsuz anlamda salladım bu yüzden.

Yüzüme değen hafif meltem ile dudaklarım sızladı. "Uymadı," dedim, nefesimin bile teklediğini hissettim.

Ezra buraya geldiğinden beri ilk defa acımasızca gülümsedi. Bu gülümsemenin yankısı kasıklarıma çarptı sanki.

Masum değildi. Niyeti ise hiç iyi değildi.

Benim de yoldan çıkasım vardı.

Durum da oldukça vahimdi.

Ezra başını tekrar eğip kumaşın üstünden göğüs ucumu hapsedercesine dudaklarını kapattığında yerimde sıçradım. Saten olduğu için miydi, bilmiyordum ama sanki bizzat tenime dokunuyordu.

Dilini hissettim, sonra ağzının sıcaklığını. Göğüs ucumu eminee yüksek sesle inledim.

Bu hisse o kadar yabancıydım ki Ezra'nın saçlarını kavradım ama kararsızdım. Onu kendime daha çok mu çeksem yoksa bu baskıya dayanamayıp itsem mi, bilmiyordum.

Karar vermeme gerek kalmadı.

Art arda ateşlenen kurşunlarla birlikte Ezra ağzını göğsümden çekerken telaşla başını bu korkunç sese doğru çevirdi.

Kurşun seslerine bağırış sesleri de eklenirken aniden hissettiğim korku bir felakete gebeydi.

24

OBSİDYEN

"Âh kim bîm-i kazâdan yine cân titrer idi.
Bilmedim ben bu belânın ne zaman kopacağını."

"Ah! Kader korkusuyla canım yine titriyordu.
Ama bu belânın ne zaman patlayacağını bilemedim."

- Bâkî

İhtimallere göre hayatı yaşamak hiçbir zaman benim tarzım olmamıştı. Eğer öyle olsaydım sürekli bir belayı bekler ve her gün kendimi derbeder ederdim.

Hayatımda herhangi bir tehlike varsa harekete geçmekti benim tarzım. O belayı önlemeyi, önleyemiyorsam da hasarı en aza indirgemeyi kendime görev edinmiştim.

Şimdi ise her ne kadar gelecekte bir bela bekliyor olsam da kendimi aşırı hazırlıksız hissediyordum.

Belki de silah seslerinin bizimle alakası bile yoktu. Yine de içgüdülerim hiç de öyle olduğunu söylemiyordu.

Ezra'nın kollarındaydım, beynim daha yeni yaşadıklarımızdan dolayı kısa devre yapmalıydı ama geçmişte aklım o kadar çok olasılıklar üzerine çalışmıştı ki şimdi de alışkanlıklarını tekrarladı.

İzzet, Ezra yüzünden buraya gelemiyordu. O şerefsiz ise tüm odağını yurt dışındaki işine vermişti.

Potansiyel olarak sorun çıkarabilecek gözümde iki kişi vardı. Bir Mikhael'di ki o pedikürlü ellerine silah almayı bile bilmezdi. Diğeri ise babamdı.

O olmasın istedim, kısacık bir süre de olsa mutluluğu bulmuşken yine sebebim olmasın istedim.

Korkular dört bir yanımı sarmışken Ezra beni bıraktı. Merdivene doğru ilerlerken ardından adımlamaya başladım ama merdivenin başında birden durdu.

Bana doğru döndüğünde yüzünde sert bir ifade vardı. Daha yüzünü görür görmez gelmeme izin vermeyeceğini anladım. "Ezra!" dedim sitem edercesine.

Yine de engel olamadım. "Sen asla gelmiyorsun!" dedi.

Kaşlarım çatıldı, tam sert bir şekilde itiraz edeceğim sırada aşağı katın ışığı merdivene vurduğu için üstüme baktı. Üstümde her ne gördüyse kısa bir an duraksadı. Ben ise neye baktığını merak ederek bakışlarımı aşağıya indirdiğimde göğsümde gördüğüm kocaman ıslaklıkla birlikte donup kaldım.

Birkaç dakika önce sevdiğim adamın kollarında tutkunun ilk adımını yaşamaktaydım. Şimdi ise panikten hiç tedbir almadan neredeyse dışarı fırlamak üzereydim.

Kafamı kaldırdığımda ceketini çıkarıyordu. "Al bunu!" dedi. Ceketini omuzlarıma bıraktığında önü açılmasın diye ilk düğmeyi kapattım.

Bu sırada o da merdivenden inmeye başladı. Ben de peşinden ilerledim. Her adımımda üstümdeki takılarımın sesi geliyordu. Kınanın da müziği kapatılmıştı. Bu da şüphelerimle birlikte endişelerimi de artırıyordu.

"Bizden biri de olabilir," dedim. "Nasıl durayım?"

Merdivenin en aşağısına ulaştığında geri dönüp bana baktı. Endişemi görünce yüz ifadesi kısa bir an yumuşadı. Ondan bir basamak yukarıdayken yüzümü elleri arasına aldı.

"Ben halledeceğim," dedi.

Hallederdi, biliyordum ama yine de geride kalmaya tahammülüm yoktu. O da bunu biliyordu. Bu yüzden, "Söz veriyorum iki elim kanda da olsa endişeleneceğin biriyse birini haber vermesi için yollayacağım," dediğinde endişeli olsam da dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı.

Başımla onu onaylayana kadar beni bırakmadı.

Kapıya doğru hızlı ama sabit adımlarla ilerledi. Ben ise peşinden yürüdüm çünkü en azından Koçak konağına geçmem gerekiyordu.

Tam kapının önündeyken duraksadı. Tekrar arkasını döndü. Cebinden çıkarıp siyah kadife keseyi bana verdi. "Şunu da al," dedi. Tahmin ettiğim şey mi diye düşünüp hemen açtım. "Kendim takmaktı niyetim ama sabrımı tüketmekle meşgul olduğun için fırsatım olmadı."

Stresli olmasaydım gülerdim. Dönüp ona baktığımda ise benim aksime o oldukça sakindi. Sanki dışarıda yaşanan olay da dâhil her şey kontrolü altındaymış gibi bir hâldi bu.

Soluk ışıkta kehribar tılsımı gördüğümde yüreğim sızladı. "Gerçekten de kehribardan yapmışsın." Tılsımı avucumda hapsederken, "Neden?" dedim.

Kapının önündeydik. Ben karanlıktaydım ama onun yüzüne dışarının ışığı vurmuştu. Çakmak alevi gibi yanıyordu gözleri. "Kehribar olgunlaştı," dedi. "Artık ateşi taşımaya hazır."

Ben gibi.

Bu cümlenin devamında bu *iki kelime* varmış gibi hissettim. Üstelik onun taşıyacağı *ateş* de bendim.

Uzanıp diğer elimi tuttu ve avucumun içini öptü. "Bu yüzden, iki gözüm," dedi ve gitti.

Ardında bıraktığı Firuze artık asla eskisi gibi olamayacaktı. Ona olan sevdam canımı alsa bile yaşadığım her an onu sevmekten vazgeçemeyecektim.

Onunla veya onsuz. Bu sevda bende hiçbir zaman bitmeyecekti.

Bunu tılsımla mühürlemişti.

Harun Saruhan hayatı boyunca hiçbir işi tam manasıyla becerememişti. Kuzenleri olan diğer Saruhanlar gibi inşaat işine girmeye çalışmış, olmamıştı. Galericilik yapmaya çalışmıştı, becerememişti. Neye elini uzatsa hep batırmış, bu işin sonunu da en nihayetinde lanete bağlamıştı.

Bu yüzden o da halalarından olan kuzenleri ve kardeşleriyle birlikte soyadı ve miras hakkından geçinmeye başlamıştı.

Ta ki Ayşegül'e âşık olana kadar. Ayşegül, Azat Saruhan'ın biricik kızıydı ve Eraslanlar, Saruhanların başdüşmanıydı.

Bu aşk Harun'un bu zamana kadar yaptığı en büyük aptallıktı. Yine de ne sevdalanmaya engel olabilmiş ne de Ayşegül'ün peşinden koşmamak için kendini durdurabilmişti.

Bu hayatta şanslı olduğu tek şey ise Ayşegül'ün de sevgisine karşılık vermiş olmasıydı.

Harun bundan sonra ilk iş, onun elinden tutması için Yâde Arjin'in karşısına çıkmıştı. Arjin ise bir iş kurabildiği anda gidip bizzat aracı olacağını söyleyerek onu yerle bir etmişti.

Oysa onun bu bahtsızlığının sebebi karşısındaki kadının lanetiydi. Bunu da dilini tutamadan söylediğinde Arjin sadece suratına bakmış, sonra da "O zaman benim torunlarım niye çalışır, elleri niye ekmek tutar?" demişti.

Harun, çenesini tutamadığı için en büyük destek kapısı onun yüzüne bir daha açılmayacak şekilde kapanmıştı.

Ta ki kuzeni Bedran bir gün onu arayana kadar. İşte o zaman o kapı tekrar açılmış ve Harun'a bizzat Ezra Saruhan el uzatmıştı.

Ama bazı şartları vardı. Harun ise bu şartları garipsese de işin sonunda Ayşegül'üne kavuşmak olunca dünden razı olmuştu.

Bunu bilerek Azat'ı kızdırırcasına peşinde koşmaya başlamıştı. Bugün ise sondu. Ona anlatılanlara göre dananın kuyruğu artık bugün kopacaktı.

Ahmetlerin evinde gerçekleşen erkek kınasında, bir kere daha Azat Eraslan'ın yanına gitti. Daha adama yaklaşırken Azat onu oracıkta öldürmek ister gibi bakmaya başlamıştı.

Harun korunmasının tek sebebinin soyadı olduğunu biliyordu. Bunu bilmenin rahatlığıyla Azat'ın tam önünde durdu. Yalvarırcasına, "Azat Bey'im, bir konuşsak seninle," dedi.

Azat etrafta insanlar olduğu için bağırmadı ama tükürürcesine, "Seninle konuşacak bir şeyim yok benim," dedi. "Def ol git, gözüm görmesin seni!"

Harun etraftakilere bakıp sanki gururu kırılmış gibi davrandı. Sonra Azat'a kısa bir an öfkeyle bakıp oradan ayrıldı.

Azat'ın tam yanında Samuel Usta vardı. Normalde hayatta aile işlerine karışmazdı ama bu sefer bir istisna yaptı. Harun'a bakarak tiksinti dolu bir sesle, "Bu böyle hep it gibi havlar mı peşinde?" dedi.

Azat bu çıkışa kısa bir an şaşırsa da Samuel Usta tam da dert yanacağı biri olduğu için konuşmaya başladı. "Öyle, Samuel Usta!" dedi. "Beni bıktırdı bu herif! Çekip vuracağım ama kan çıkar biliyorsun."

Cümlesinin sonunda sesi öfkeyle titreşti. Bazen gözünü kararttıyordu ama sonra gerçekler yüzüne çarptığı için cesaret edemiyordu.

Yine de Samuel Usta da doğrulardan şaşmazdı. Bu yüzden açıkça, "Ezra ezer geçer seni," dedi.

Azat bu cümleye karşı burnundan solusa da ses etmedi. Samuel Usta ise konuşmaya devam etti.

Azat'ın yanında oturan Faysal'ı başıyla gösterdi. "Bir şuna yapamaz bir şey," dedi. "Zaten ondan bu itliği."

Faysal dertli bir şekilde içinde içki olan matarasına bakıyordu. Bir günü kalmıştı. Bir gün sonra yanındaki adam ümüğüne çökecek ya onu öldürecek ya da cümle aleme borçlu olduğunu söyleyecekti.

Samuel Usta'ya dönerken üstünde bunun keyifsizliği vardı. "Günlük beni azarlamazsan için rahat etmez, öyle değil mi?" dedi.

Samuel Usta onu her zaman uyaran taraftı. Çoğu zaman evlatlarının bile onu görmediği rezil hallerdeyken onu evinde ayıltmaya çalışmıştı ama Faysal hiçbir zaman bu huysuz ihtiyarın azarlarına tahammül edemiyordu.

Yine ona aksi bir şekilde baktı. Sonra, "Ben bilmem," dedi. "Ben sadece gerçekleri söyledim. Senin bu aylaklığını başkası yapsaydı şimdiye çoktan beş kuruşu kalmazdı. Sen dua et ki evlatların hayırlı."

Öyle evlat olmaz olsundu. Eğer hayırları dokunsaydı saraylarda yaşıyor olurdu ama şimdi rezil rüsva olmak üzereydi.

Üstüne bir de Azat vaktinin daraldığını hatırlatırcasına, "Bir de bana yüklü borcu var," dedi.

Samuel kısa bir an durdu sonra *sen adam olmazsın* dercesine başını salladı. Faysal ise onu umursamadan önüne döndü.

Yine de Samuel Usta konuşmaya devam etti: "O zaman her derdine derman olmayı da bilecek." Faysal şaşkın bir şekilde tekrar bakışlarını ustaya çevirdi. "Gidip konuşsun Harun'la, gerekirse korkutun Ezra'yla veya silahla. Ezra sana yalvardığını duyarsa topuğuna sıkar onun."

Bu tavsiyeleri Azat can kulağıyla dinlerken Faysal ise şaşkındı çünkü Samuel Usta kimsenin olayına karışmazdı. İlk defa bu denli bir işin içine giriyor, bir nevi Azat'a destek oluyordu.

Üstelik buna karşılık Azat onaylarcasına başını sallayıp sonra Faysal'a döndüğünde, Faysal başının daha fazla belada olduğunu fark etti.

Samuel Usta'ya nefretle baktı ama Samuel'in umurunda bile değildi. Birkaç dakika sonra kalkıp sohbet etmek için başka masaya geçti.

Faysal'ı ise yeni bir tehlikeyle baş başa bıraktı. Faysal kendi kendine lanetler okurken Azat'ın ona baktığını biliyor, bu yüzden de aşırı sarhoş olmuş rolü yapıyordu.

Ta ki korktuğu başına gelene kadar.

Azat birden kucağına bir cisim bıraktı. "Al!" dedi.

Faysal kucağına bırakılanın silah olduğunu fark ettiğinde şaşkınlıktan rol yapmayı bırakıp, "Ne yapayım bunu ben?" dedi.

Azat ise oldukça kararlı gözüküyordu. "Bak yine geliyor," dedi başıyla karşısında ona doğru gelen Harun'u işaret ederek. "Gerekirse sık bir tane. Biz de test edelim bakalım gerçekten Ezra Saruhan seni koruyor mu, korumuyor mu?"

Yüzündeki meydan okuyan ifadeyle birlikte Faysal, Samuel Usta'ya içinden söverken, "Aptal aptal konuşma!" dedi. "Borcum var diye katil mi olayım?"

Azat'ın kaşları çatıldı. Sonra tehditkâr bir şekilde onun üzerine eğildi. "Nereye sıkacağını bilemeyecek misin?" dedi.

Faysal'ın bu mesele umurunda değildi. Silahı tekrar Azat'a vermeye çalıştı. Azat ise tehdit edercesine, "Al, aksi takdirde yarın akşam ben kafana sıkarım," dedi dişleri arasından. "Artık son sınırdasın."

Faysal bu tehditle birlikte silahı ağır ağır kucağına geri koyarken öfkeden kuduruyordu. Samuel Usta'nın tek bir sözü yüzünden birden bu pis herifin tetikçisi oluvermişti.

İçten içe sövmeye devam ederken Harun Saruhan bu sefer masalarına yeni öğrendiği bilgiyle birlikte öfkeyle geldi. Neredeyse bağırırcasına, "Duydum ki Ayşegül'ü, Mehmet Mirkani'nin oğluna verecekmişsin," dedi.

Türküden dolayı sesi duyulmadı. Azat ise daha önce Harun'u bu şekilde gözü dönmüş görse çoktan korumalarını çağırtırdı ama bir şeyi test etmek istiyordu.

Bu yüzden Harun'u daha fazla kışkırttı. "Senin cenaze namazın kılınırken kızımı istemeye gelmelerini istemiyorsan bas git şuradan!" dedi.

Harun ise ardındaki Ezra'nın cesaretiyle birlikte bağırdı. "Gitmiyorum lan, var mı? Gitmiyorum!" dedi. "Ayşegül de beni seviyor, biliyorsun!"

Müziğin sesi kesildi. Ahmet başta olmak üzere korumalar Harun'a doğru gelirken Azat da ayağa kalktı. Sonra kolundan tutup Faysal'ı da zorla kaldırdı. "Senin gibi işsize kızımı verir miyim sanıyorsun?" dedi.

Harun, "Sen ne yapıyorsun ki sanki Azat Eraslan?" dedi bağırarak. "Senin benden farkın ne? İçki sofraların mı?"

Azat tam o sırada Faysal'a başıyla Harun'u işaret etti. Harun da bunu fark ederek bu sefer tiksintiyle Faysal Koçak'ı gösterdi. "Bu ayyaş arkadaşın mı?" dedi.

Faysal'ın başka çaresi yoktu. Üstelik daha fazla kışkırtmaya da ihtiyacı yoktu. Azat'ın isteği açıktı.

"Bana bak!" diyerek bağırdı. Sonra da elindeki silahı Harun'a doğrulttu ve bacağına sıktı.

İşte o zaman asıl kıyamet koptu. İçeri adamlar girdi. Silahlar ateşlendi. Harun, Faysal'ı vururken aynı zamanda Azat'ı da vurdu. Ezra gelmese daha ortalık karışırdı ama o tam zamanında olayı durdurdu.

Yine de bir kere olan olmuş, Azat Eraslan'ın azmettirmesiyle birlikte bir Koçak yine bir Saruhan'ın kanını dökmüştü.

Faysal, Harun'un bacağına sıktığı kurşunun yalnızca sıyırmasıyla en şanslı olan gibi gözükebilirdi ama hemşire ilk müdahalesini yaparken oğlunun ve o şeytan kızının ona bakışları aksini söylüyordu.

Baran elleri belindeyken bir sağa bir sola volta atıyor bir türlü babasının bu aptallığını anlamlandıramıyordu. Bir kere daha aynı soruyu sorarken amacı farklı bir cevap alma ihtimaliydi.

"Sen niye Harun'u vurdun, baba?" dedi.

Faysal ise aynı cevabı vermeye devam etti. Oysa herkes Azat Eraslan'ın başıyla ona işaret verdiğini görmüştü.

"Beni vuracağını zannettim," dedi.

Baran burnundan derin derin nefesler aldı. "İyi de baba, kavga seninle alakalı bile değilmiş," dedi. "Harun seninle konuşmuyormuş. Azat Eraslan'ın işini niye sen yapıyorsun?"

Hemşire bu sırada Baran'a kısa bir an tedirgin bir şekilde baktı çünkü Baran cüssesiyle bile göz korkutuyorken bir de öfkesiyle birlikte iki katı tehlikeli gözüküyordu.

Firuze saçlarında takıları varken ona haber gönderildikten sonra üstünü değiştirip alelacele hastaneye gelmişti. Yüzünde tiksinti dolu bir ifadeyle babasına baktıktan sonra hemşireyi sakinleştirircesine gülümsedi.

"Hemşire Hanım, inanın ki direkt dikseniz de bir şey hissetmez," dedi. "Kanında o kadar alkol var ki muhtemelen narkozu da su niyetine içer bu adam."

Faysal acı çekmesine rağmen her şeyin sebebi olan kızına bağırdı: "Firuze! O Mikhael'le evlenmeyi kabul etseydi şimdi bunların hiçbiri yaşanmayacaktı.

Suçlu o olmasına rağmen bir de güçlüymüş gibi karşısında duruyordu. Üstüne üstlük bir de babasını suçlamaya cüret etti. "Sana Azat Eraslan'ın silah verdiğine dair tanıklar var," dedi.

Faysal bacağındaki yaraya bakmadan kalkmaya çalıştı, madem boka batmıştı o zaman ilk karşısındaki şeytanın canını alacaktı.

"Seni var ya!" dedi ona atılmak istercesine. Hemşire geri çekildi. Baran ise Faysal'ın tam karşısına geçti. Kollarını göğsünde kavuştururken babasına *hele bir dene* der gibi baktı. "Kardeşim haklı, baba," dedi.

Faysal durdu çünkü oğluyla baş edemeyeceğini çok uzun zaman önce öğrenmek zorunda kalmıştı. Bu yine de şeytana son kez ölümcül bakışlar atmasına engel olmadı.

Hemşire ilk müdahaleyi yaptıktan sonra doktor geldiğinde de sakinleşmek zorunda kaldı çünkü polislerin ondan ifade almaya geleceğini öğrendi.

Kızı onu savunmak zorundaydı. Başka çaresi yoktu. Baran çıktığında Firuze de ardından çıkmak için harekete geçti.

Faysal ise onu durdurmak için son kozunu oynadı. "Dediğimi yap Firuze, yoksa başımız belaya girecek," dedi. Firuze ona bakmadan durdu. "Bak bu daha başlangıç. Hepsi senin yüzünden!"

Firuze yüzüne bakmadan suçlamalarını dinledi sonra da dışarı çıktı. Baran keyifsiz bir şekilde etrafta dolaşan polislere bakıyordu. Firuze'yi görünce, "Niye gelmedin peşimden?" dedi. "Babam bir şey mi söyledi?

Kız kardeşi böyle anlarda güçlü gözükürdü. İş bitiriciydi ve en nihayetinde adam yaralama olduğu için mutlaka bu meseleyi de çözerdi.

Baran bu şekilde düşündü ama sonra Firuze ona haddinden fazla yorgun bir şekilde bakınca kafası karıştı. Firuze'ye ne olmuştu?

"Onu savunmamı istiyor," dedi. "Yoksa Saruhanlar başımıza bela olacakmış."

Baran sorgularcasına kız kardeşine bakmaya devam etti ama Firuze'yi birazcık tanıyorsa *yorgunum,* deyip geçiştirirdi. Bu yüzden sinirli bir şekilde güldü ve "Sanki hak ediyormuş gibi," dedi.

İki kardeş de babasının pisliklerini toplamaktan yorulmuşlardı. Yine de görünen o ki Firuze, Baran'dan daha fazla yorgundu.

Baran bir de görünmeyeni bilseydi şu an içeri girip bizzat kendisi babasını vururdu.

Ama bilmiyordu. Bilmediği için geç kalıyordu. Baran çok geç kalıyordu...

28. GÜN

Harun Saruhan, babamdan şikâyetçi olmamıştı.

O an *keşke olsaydı da babam hapse tıkılsaydı,* demiştim ama talimat aldığı belliydi. Ezra'nın araya girmiş olduğu açıkça ortadaydı çünkü biz bir avuç Koçak'a, Ezra ve Saruhanlardan birkaç kişi haricinde kimse yardımcı olmazdı.

Hastanedeyken geleceğin ön gösterimi gibi hem Saruhanların hem de Eraslanların nefret dolu bakışlarına maruz kalmıştık.

Koçak sığıntısı. Saruhanların sığıntıları.

Bir kere daha gerçekler yüzüme çarpmıştı. O sığındığım mutluluk balonu birkaç saatte darbe üstüne darbe almıştı. Yine de onu koruyabileceğim en derinliklerime saklamış, hissizliğime sığınmıştım çünkü artık bu olayı öğrenme vaktim gelmişti.

Babamın yine ne haltlar yediğini öğrenebilirsem en azından öncesinde hiçbir şey yapamasam bile hasarı görme, kısa sürede de olsa düzeltebileceğim yerleri düzeltebilme fırsatım olurdu.

Bu yüzden yeminimi bozmak ve hiç istemesem de Mikhael'le buluşmak zorundaydım. Bunun sonuçlarının olacağının farkındaydım hatta Sahra öğrendiğinde, "Gitme!" demişti. "Bırak, bir kere de yaptığı hataların sonucuna o katlansın."

Onun yerinde ben de olsam aynı şeyi der hatta gitmesini engellemek için önüne bile geçerdim. Yine de benim derdim hiçbir zaman babamın piskliklerini kapatmak olmamıştı. Ben sadece kardeşlerimi korumaya çalışıyordum.

Bu yol da ne yazık ki babamın yaptıklarını temizlemekten geçiyordu. Bu sefer niyetim onu da yapmak değildi. Sadece bizi ne kadar daha çıkmaz yola soktuğunu öğrenecektim.

Bunu Ezra'ya dün söylemeyi düşünmüştüm ama hastanede yoktu. Olayları Bedran'la yönetmişti. Eraslanlar hastanedeyken bile hastaneye bir sürü koruma göndererek sanki onlara gözdağı vermeyi hedeflemişti.

Nitekim başarmıştı da. Eraslanlar normalde asla yerlerinde durmaz, mutlaka kavga çıkarırlardı ama Azat Eraslan'ı paşa paşa beklemişlerdi.

Yine de *aşiret toplantısından* kaçamayacaklardı. Arjin'in derhâl aşiretlerin toplanmasını talep ettiğini duyduğumda başta şaşırmıştım çünkü ipin ucunda babam da vardı.

Fakat sonra hüküm *ölüm* çıkarsa ilk geri adım atanın ben olacağımı bildiğimden sesimi çıkartmamıştım.

Mikhael'le buluşmam da gizli saklı olmayacaktı. Samuel Usta'nın dükkânında buluşmayı ayarlamıştım. İlk başta sorgulamış ve nedenini sormuştu. Ben ise buluşacağımız saati söylemekten başka bir şey dememiştim.

Samuel Usta'nın dükkânına girdiğimde, işin aslına bakılırsa geleceğini düşünmüyordum çünkü Mikhael çok şüpheci bir adamdı. Eski buluşmalarımızda her şeyin onun istediği gibi olmasının sebebi bu yüzdendi.

Bütün bunların sonucu fotoğraflarımız hatta videomuzun çekilmesi olmuştu.

Bu sefer şartları ben belirlemiştim. Yine de gelmişti.

Üstelik beni gördüğünde bakışlarında beliren zafer, sonunda beni elde ettiğini düşünmesindendi.

O sinsi gülümsemesiyle birlikte yanıma geldi ve koluma girmeye çalışarak, "Gel, başka yere gidelim," dedi.

Kolumu hızla ondan uzaklaştırdım. Mikhael bana şaşkın bir şekilde baktı. Muhtemelen ona geldiğim için uysal olacağımı zannediyordu ama yanılıyordu.

Ben artık babamın kurbanı değildim.

Arkadaki Samuel Usta'ya baktım. Gözlüklerini hafifçe aşağı indirmiş, bizi izliyordu. Onun gözlerinin içine bakarken, "Burası iyi," dedim.

Samuel Usta sırrımı tutardı. Üstelik bu adam bir taşkınlık yaparsa diye bu sefer yanımda olacak birine ihtiyacım vardı çünkü Ezra'ya artık bir ihanetle daha gelmek istemiyordum.

Samuel Usta da yanımda olduğunu gösterircesine, "Birazdan Bedran gelecek," dedi. "Benim de ifademi alacaklarmış, beni oraya götürecek."

Bu durumu bilmiyor olsam da şaşırmadım. Bedran gelmeseydi bile mutlaka biri Mikhael'le buluştuğumun haberini uçururdu. "Sorun yok, Samuel Usta," dedim. "Artık gizlim saklım yok benim!"

Mikhael, Samuel Usta'yla aramıza girdi. Neredeyse beyaza yakın mavi gözleriyle bana sert bir şekilde baktı. Beni ilk gördüğünde yüzünde beliren keyifli ifade yok olmuştu.

"Nasıl yok, Firuze?" dedi. Yüzündeki şüphe artık açıkça ortadaydı.

Yine de hiçbir şüphe benim bakışlarımdaki nefretle yarışamazdı. "Yok!" dedim o nefretle birlikte.

Buna karşılık Mikhael, babama en benzeyen özelliğini ortaya serdi. "Seni daha akıllı zannederdim," dedi. "Demek ki sen de bencilleştin."

Kafamda *bencil* kelimesi üst üste birkaç kere yankılanırken bu hayatta bir tek bencil olamadığım için bu herifin karşısında olduğumu biliyordum. *Bencil* kelimesi benim yaramdı.

Hayatımın hiçbir evresinde *bencil* olamamışken en çok suçlanıldığımdı.

Yine de o kadar alışmıştım ki bu şekilde suçlanmaya nefretle gülümserken, "Nasıl bencilleşmişim ben?" dedim.

Mikhael ise sanki yaramı biliyormuş da onunla oynamaktan zevk alıyormuş gibi konuşmaya devam etti. "Babanı kurtarman gerekirken yaptıklarına da bak," dedi. "O adam sadece sizi Saruhan sığıntılığından kurtarmaya çalışıyor."

Tiksintiyle ona baktım. Babamın tüm hırslarını çözdükleri yetmiyormuş gibi bir de onun diliyle benimle konuşuyordu ya bir tane ağzının ortasına geçirmek istiyordum.

"Nasıl yapacakmış bunu?" dedim. "Senden borç alarak mı?"

Beklemediğim darbe ilk bu anda geldi. Mikhael acımasızca gülümsedi. "Sadece borç almadı," dedi. "Saruhan şirketindeki hisselerini de konağı da satti."

Evimizi satmıştı.

Anneme dair tek hatıramızı, Koçakların en kıymetlisini satmıştı.

Üstelik Saruhan şirketindeki hisselerini sattığı duyulsa bütün Saruhanlar onu öldürürdü. Abime de acımaz, verdiği emeklere rağmen ilk fırsatta kovdururlardı.

Sarsıldığımı hissetmemesi için tüm hislerimi yaktım. Bu zamana kadar babamın yaptıkları sona bir kala gibiydi.

Şimdi bu yaptığı ile o hezimet dolu sona gelmiştik.

"Peki, benden ne istiyorsun?" dedim en hissiz sessimle.

Yine de Mikhael karşımda oldukça rahattı çünkü çıkışımın olmadığına inanıyordu. Her zamanki gibi tek derdini ortaya sererek bana bir adım yaklaştı. "Benimle evlenirsen bütün borçlarını silerim," dedi sanki yumuşak sesine kanacakmışım gibi.

Sanki ardındaki sinsiliğini görmüyormuşum gibi. Üstelik bu cümleden sonra eli yüzüme uzanmaya kalktığında artık dolup taştığımı hissettim. Babamın yaptıkları yüzünden başıma gelmeyen kalmamıştı. Bu adamlar ise hem o şerefsizi hem de babamı parmağında oynatmışlardı.

Ben artık o kategoride yer almıyordum. Ucunda ölüm olsa bile bunu kendim yapar yine de bu herifle evlenmezdim.

Bana uzanan elini tutup onu ileri doğru savurdum. Ani tepkimle birlikte şaşkına döndü. "Siktir git buradan!" dedim yüksek sesle.

Acı gücümle birlikte hazırlıksız olduğu için kapıya doğru bir iki adım ilerlemek zorunda kaldı. Sonra bana baktığında yüzümde nasıl bir öfke varsa onun da maskesi sonunda tamamen düştü.

İlk tehdidini tam bu anda savurdu. "Firuze, duyulursa abini o şirketten atarlar," dedi.

Benim sesim ise çarşıdakileri başımıza toplayacak kadar yüksekti. "Defol git buradan!" diye bağırdım.

O ise işaret parmağını bana doğru salladı. "Sizi o evden de çıkarırım," dedi.

Samuel Usta'nın ayağa kalktığını fark ettim. Yine de umursamadan bağırmaya devam ettim.

Üzerine doğru yürüdüm. "Sana defol git dedim!"

Samuel Usta aramıza girince Mikhael bir bana bir de Samuel Usta'ya baktı. Sonra yüzünde kibir dolu bir ifade belirirken, "İyi," dedi. "Kendi başına bütün ihanetlerinle nasıl mücadele edeceğini çok merak ediyorum." Sonra acımasızca gülümsedi. "Bakalım Ezra Saruhan sana sırtını dönünce ne halt yiyeceksin?"

O kapıdan çıktıktan sonra dizlerimin dermanı çözülür gibi oldu. Ben alışkındım bu sözlere ama yine de bedenim sanki birden tükenmişti.

Samuel Usta tutmasaydı muhtemelen düşüverirdim ama o yaşlı hâliyle beni kolumdan tuttu. Öfkeyle titrerken bana acıyan gözlerle baktı ve "Ne yaptı bu adam sana, güzel Firuze'm?" dedi.

Ben ise kendimi taşmak üzere olan bir volkan gibi hissettim. Artık çözemiyordum bu oyunu, hiçbir yere varmıyordu. Varacaksa da sonu hep felaket gibi gözüküyordu çünkü evimiz bile bizden alınmıştı. Sığınacak hiçbir yerimiz kalmamıştı.

Tam o anda her şeyi ağlaya ağlaya Samuel Usta'ya anlatmaya başladım.

Adam benim dolup taştığımı fark edince beni arka odaya aldı. Dinledi. gözyaşlarım için mendil verdi ve anlatmam bitince bana her şeyin sebebi babamken o bir baba şefkatiyle sarıldı.

Bu ise beni daha çok ağlattı çünkü bir babanın evladını her koşulda koruması gerekirken ben hiçbir zaman babam tarafından korunmamıştım.

Aksine her fırsatta beni düşmanlarının önüne bir yem gibi atmıştı. Samuel Usta sırtımı sıvazlarken, "Güzel kızım," diyordu. "Ah güzel kızım!"

Böyle daha çok ağlayasım geliyordu çünkü düştüğümüz bu durum gururuma çok ağır geliyordu. Bir çıkış yolu bulamıyordum. Bulsam bile yine başa sarıyordum.

Görünen oydu ki bu şehre Koçaklar artık fazla geliyordu. Gitmemiz gerekiyordu. Bizden biri en azından bizden biri canından olmadan buradan kaçmamız icap ediyordu.

Sadece hisseler ve evimizi almış olsa hukuki yolla savaşır bir şekilde ikisini de elinden almasını bilirdim ama babam o kadar çok şeyin sebebi olmuştu ki bir yeri yamasam diğer taraf çatlıyordu.

Hatalarının önüne koyduğum duvar ikiye ayrılmak üzereydi ve benim aklıma da ailemi korumak için buradan uzaklaşmaktan başka çare gelmiyordu.

Ama Ezra vardı. Artık ona nasıl sırtımı döneceğimi bilmiyordum. Üstelik dönmek de istemiyordum. Bu saatten sonra onun benden nefret etmesini de kaldıramazdım.

Bu çaresizlikle birlikte geri çekildim. "Ustam, ben ne yapacağım?" dedim.

Bakışları benim için merhamet dolu olsa da sözleri oldukça netti. "Bugünden tezi yok gidip konuşacaksın Ezra'yla," dedi.

"Nasıl yaparım?" dedim uzattığı mendille yüzümü kurularken. "Söylesem bile bizi rahat bırakmayacaklar. Ailemden birini öldürürlerse ben nasıl göz göre göre onunla olurum?"

Samuel Usta benim aksime kararlı gözüküyordu. "Bırak, orasını da o düşünsün," dedi.

Başımı inkâr edercesine salladım. Ezra'ya sözüm vardı ama o sözümü yarım tutacaktım çünkü babamın bu son yaptıklarını da anlatırsam onun gözünde hem suçlu hem de âciz olacaktım.

O ise her ne kadar ihaneti asla affetmeyen bir adam olsa da zor durumda kalan her kadına olduğu gibi bana da el uzatacaktı. Ben ise yaşarsam sonsuza kadar bana acıdığı için yardım ettiğini hatta evlenmek zorunda kaldığını biliyor olacaktım.

Üstelik ya babam ya da abim belki de her ikisi de ölecekti. Ben ise dört bir tarafım düşmanlarımla çevriliyken bir Koçak sığıntısı olarak yaşamaya çalışacaktım.

Bu ihtimalleri belki de eksik tartıyordu aklım. Yine de gözümde canlanan senaryolardan hiçbiri mutlu son değildi.

"Olmaz," dedim.

Samuel Usta ise ısrarcıydı. "Geç kalırsan daha da kötü olacak," dedi. "Nefret edecekse bile bırak ilk senden duysun."

Bu konuda haklıydı. Yaşadıklarımıza bir nebze olsun saygım varsa Ezra'nın gerçekleri ilk benden duyması lazımdı. Eğer başkasından öğrenirse sonuçları çok daha ağır olurdu ama değil onunla konuşmak, konuşmaya nasıl başlayacağımı bile bilmiyordum.

Birçok zorlu konuşmanın üstesinden gelmişken konu geçmişse iki cümleyi bile bir araya getiremiyordum.

Samuel Usta da bu çıkmazımı fark etmiş olacak ki bana bir çıkış yolu verdi. "Git ona de ki *Samuel Usta bugün bana bu beyti söyledi.*" İç çekerek ona baktım. "Anlamını sordum ama söylemedi. Senin söylemeni istedi."

Her ne kadar gönülsüz olsam da "Neymiş o beyit?" dedim.

"Haddeden geçmiş nezâket yâl ü bâl olmuş sana.
Mey süzülmüş şişeden ruhsâr-ı âl olmuş sana!"

Ne beyti ne de anlamını biliyordum ama duyduğum anda tekrar ağlamak istedim. Samuel Usta duygusal olduğumu bilerek haddinden fazla şefkat göstererek ezberlememe yardımcı oldu.

Sonra, "İyice ezberledin mi?" dedi.

Onu başımla onayladım. Sonunda dükkândan ayrılmaya karar verdiğimde bana tekrar sarıldı. Son bir öğüt verircesine, "Kimse kaderin önünde duramaz, Firuze'm," dedi. "Bunu sakın unutma!"

Bu sözler onun nezdinde ümit vermek içindi ama ben evimizin de elimizden gittiğini öğrenmişken şu an bu sözlerini istesem de iyiye yoramıyordum.

Yine de zoraki bir şekilde gülümsedim. "Sağ olasın ustam," dedikten sonra dışarı çıktığımda biri ardımdan, "Firuze!" dedi.

Artık adımdan bile yorulmuştum.

Arkamı döndüğümde dükkânın kapısının kenarında Bedran'ı gördüm. Kısa bir anlığına şaşırdım ama sonra bu şaşkınlık yerini alışkanlığa bıraktı. Burada kimsenin kimseden gizlisi saklısı olmuyordu. Üstelik muhtemelen karşısında ağlamaktan şişmiş gözlerimle ben de pek normal gözükmüyordum.

İlk tepkisi her şeyi biliyor olmasına rağmen endişeli bir şekilde yanıma gelmesi oldu. "İyi misin?" diye sordu.

Tarazlı bir sesle, "İyiyim," derken bile ruh gibi gözüktüğümün farkındaydım. Samuel Usta'ya içimi döktükten sonra sanki benden geriye sadece içi boş bir kabuk kalmıştı.

Tekrar gitmek için harekete geçtiğimde, "Dur!" dedi ve önüme geçti.

Başımı kaldırıp ona baktığımda yüzünde endişe olsa da sözleri uyarı doluydu. "Senden artık nefret etmiyorum, Firuze," dedi. "Bu yüzden bu uyarıyı sadece çocukluk arkadaşın olarak yapıyorum."

Bana dair kimin ne hissettiği pek umurumda değildi. Bu yüzden, "Sadede gel, Bedran," dedim.

Çünkü mevzu o ve ben değildik. Mevzu abisiydi.

Nitekim, "Çarşı ortasında Mikhael ile buluşuyorsan elbette vardır sebebi ama bilirsin ki abim bir tek ihaneti affetmez," dediğinde dudaklarımın acı bir gülümsemeyle kıvrılmasının sebebi de buydu.

"Biliyorum," dedim. Bilmek beni bu hâle getirmişti. Bilmek beni *hiç* etmişti.

Bedran bugün herkes gibi yine de son uyarısını yapmayı ihmal etmedi. "Artık kendine bunu yapma," dedi. "Benim tanıdığım Firuze bu değildi."

Ben artık kimsenin tanıdığı Firuze değildim. Zaten Firuze olmak da istemiyordum.

Ben yalnızca Ezra'nın *iki gözü* olmak istiyordum.

Ona da izin vermiyorlardı.

@ayisigikitap

25

KAYA KRİSTALİ

"Söylesem tesîri yok, sussam gönül râzı değil.
Ben bu rûh-ı bî-karârı neyleyim yâ Rab n'ideyim?"

"Söylesem faydası yok, sussam gönlüm razı olmuyor.
Bu huzursuz ruhla ne yapayım, ya Rab, ne edeyim?"

-Nâbî

29. GÜN

Mardin hatta tüm Doğu ve Güneydoğu Anadolu Bölgesi uzun zamandır bu kadar kalabalık bir aşiret toplantısı görmemişti. Düğün merasimi için gelen aşiret reisleri ise bir olayı çözmek için aşiret toplantısına davet edildiklerinde neye uğradıklarını şaşırmışlardı.

Üstelik bu talep *Saruhanlardan g*elmişti. Soyu kurak ama malı mülküyle bu topraklara en çok hükmedenler onlardı.

Eski bir düşmanlık patlak vermişti. Eraslanlar ile Saruhanların yıllarca bu toprakları kan gölüne çevirdiğini bilmeyen yoktu.

Bu yüzden herkes bir telaşla bu toplantıya katılmıştı çünkü savaş hiçbir zaman kimseye yaramazdı.

Bu toplantıda aşiret reislerinden en baskın olanlar, Sadunoğulları, Mirkaniler ve Dersawîler aşiretlerinin reisleriydi.

Sadunoğulları, bu topraklarda en az Eraslanlar kadar eskiydi. Başlarındaki Yakup Sadunoğlu ise Arjin kadar yaşlıydı. Bu yüzden sözü onun kadar geçerdi.

Aşiret toplantısı için kendi evini açmış, tüm aileleri silahsız şekilde evine kabul etmişti. Lüks divanlarla döşenmiş salonu daha önce de bu şekilde toplantılara ev sahipliği yapmıştı ama hiçbiri bu kadar kalabalık değildi.

Yakup ise ilk defa endişeliydi çünkü burada bir anlaşmazlık çıkarsa bu topraklarda çıkan karmaşa bir sürü insanın ocağına ateş düşürebilirdi.

Eraslanların başı Hamit ise Azat suçlu olmasına rağmen Sarıhanlardan daha öfkeliydi.

Daha oturmalarının ilk dakikalarında Yakup konuya bile girmeden, "Hüküm kısastır," dedi diğer ağalara doğru dönerek. "Kan bedeli alınmadan Eraslanlara rahat uyku yoktur."

Aşiret toplantılarına kadın olarak yalnızca Arjin katılırdı ama hiç kimse onu yadırgamazdı çünkü sözleri hep isabetli, yüreği ise gerekli zamanda merhametli gerekmediğinde ise buradaki tüm erkeklerden daha zalim olurdu. Arjin bu toplantılar için yoksa üvey oğlu Şiyar gelirdi ama ilk defa Ezra ona eşlik ediyordu.

Yine de konuşan Arjin oldu: "Niye? Azat öldü mü, Hamit Efendi?"

Hamit öfkeyle baktı Arjin'e. "Benim oğlumun canına kastedildi," dedi. Oysa Harun'un sıktığı kurşun ne Azat'a ne de Faysal'a tam olarak isabet etmişti. İkisi de sıyrıkla kurtulmuşlardı.

Faysal'ın kurşunu ise Harun'un bacağına hasar vermişti. Bu yüzden Harun hastanede yatmaya devam ediyordu.

Arjin de tam bu sebepten dolayı sözünü asla esirgemiyordu. "İlk kurşun sizin azmettiriciliğinizle atılmış," dedi.

Hamit'in bakışları nefretle kabardı. "Hepsi o sığıntı Koçaklar yüzünden."

Bugün burada Koçaklardan kimse yoktu. Baran babasının sorumluluğunu üstüne almayacağını ne hüküm çıkarsa razı olacağını söyleyerek bu toplantıya katılmamıştı.

Yine de burada eskiden Koçak olan biri vardı.

Tak tak!

Arjin bastonunu öfkeyle iki kere yere vurdu. "Şimdi de soyumu mu diline dolarsın?" dedi. Hamit ve Arjin arasındaki öfkenin tansiyonu yükselirken diğer ağalar ise endişeliydi.

Mehmet Mirkani, Azat'ın kızını kendi oğluna alacak olmasına rağmen, "Bu işi hayra bağlamak en doğrusudur," diyerek araya girdi.

Diğer aşiret reisleri de onu birer birer onayladı.

Yakup ise bu onayı aldıktan sonra ortamı yumuşatmak istercesine hafifçe gülümsedi. "Ağalarım doğru söyler," dedi ellerini önünde kavuşturarak. "Gelin, bu olayı tatlıya bağlayalım, gençler kavuşsun biz de düğünlerini yapalım."

Bu cümleden sonra Hamit köpürdü. Bir hışımla ayağa kalkarken, "Hayatta olmaz," dedi. Daha önce yeğenlerini vererek bu hatayı defalarca yapmıştı. Şimdi torununu da bu uğurda harcamayacaktı.

Hakkı Dersawi, Hamit'e sert bir şekilde baktı. "Kan mı dökülsün istersin, Hamit Ağa?" dedi.

Hakkı, aynı zamanda Hamit'in eski ahbaplarından biriydi. Onu bu şekilde uyarmasının sebebi de tam olarak buydu çünkü Hamit ne kadar güçlü olursa olsun Saruhanlarla baş edemezdi.

Bunun sebebi tam olarak Arjin'in yanında duruyordu. Bu zamana kadar sessizce toplantıyı izlemişti ama varlığı bile yeterince büyük bir tehditti.

Hamit onun gözünün içine bakarken bir kere daha gerçekler yüzüne çarptı. Buradaki ağalardan bir tanesi bile ona destek çıkmıyordu çünkü korkuyorlardı. Saruhanlardan deli gibi korkuyorlardı. Para, soyun önüne geçmişti. Eraslanlar daha eskiyken Saruhanlara para yüzünden yenilmişlerdi.

Hamit bütün bunların hepsinin sebebi olan kadına nefretle bakarken ağır ağır yerine geri oturdu. Bu oturuş buradaki herkes için bir kabullenişti.

Bu yüzden dışarıdaki misafir odasında bekleyen Azat Eraslan bilgilendirildi. Sonra da toplantı odasına çağrıldı. Azat burnundan soluyarak toplantı salonuna girse de babasına bakınca başka çarelerinin olmadığını anladığı için sustu.

Yakup aracı olarak, "Azat Eraslan kızını vermek için ne ister?" diye sordu.

İşte tam o anda Ezra ilk defa konuştu. Bu zamana kadar sessiz bir tehditken konuşmasıyla herkes ona dikkat kesildi. "Ben vereceklerimi sayayım ondan sonra başka dilediği varsa konuşuruz."

Azat ses çıkarmadı. Yakup ise *buyur* dercesine eliyle işaret etti çünkü Ezra'nın ne vadedeceğini o da herkes gibi merak ediyordu.

Nitekim Ezra konuşunca ağızlar açık kaldı. "Faysal Koçak'ın tüm borcu ödenecek," diyerek vereceklerini bir bir sıralamaya başladı. "Mardin'deki Ziva Otel'in bütün borcu kapatılıp Azat Eraslan'ın üstüne yapılacak. Ayşegül'ün bütün düğün masrafları Saruhanlar tarafından karşılanacak. Ağırlığınca altın takılacak ve Ayşegül'ün istediği başka ne varsa o da yapılacak."

Buradaki herkes Ezra'nın verecekleri karşısında şaşırırken Hamit bile memnuniyetsiz olsa da Ezra'nın iyi bir teklifte bulunduğunun farkındaydı.

Bir tek Azat, Ziva Otel'le onu tuzağa düşürdüğünün farkında olandı ama istese de sesini çıkartamazdı çünkü itiraz ederse şüpheleri otele çekmiş olurdu.

Hepsini reddederse tekrar anlaşmazlık yaşanırdı. Ezra ona meydan okurcasına bakarken bile bile bu tuzağa başıyla onay vermek zorunda kaldı.

Buna karşılık tüm yüzler gülerken Yakup'un ise halletmesi gereken tek bir mesele kalmıştı. "Peki Faysal Koçak'ın yaptığına karşılık siz ne istersiniz?" dedi Saruhanlara bakarak.

Arjin konuşmadan Ezra bu sorunun cevabını verdi: "Ben kan hakkımı sonrası için saklı tutarım."

Gizemliydi bu cevap, üstelik tehlikeliydi de ama burada Koçakların, Saruhanlardan başka destekçisi olmadığı için kimse bu hakka itiraz etmedi.

Yakup son kez Eraslanlara döndü. "Kabul eder misin bu teklifi, Hamit Ağa?"

Hamit ise son kozunu ortaya sürdü. Gururu için bunu yapmak zorundaydı yoksa bir kez daha tamamen yenik olarak Saruhanların karşısından ayrılacaktı.

"Biz hep kız veririz," dedi. "Eğer ki siz de bize kız verirseniz kabul ederim."

Kısa bir sessizlik oldu. Hamit'in bu mantıksız isteğinin cevabını herkes biliyordu. Yine de Arjin sert bir sesle, "Bizde kız yoktur," dedi. Buradaki herkes lanetin sonuçlarından birinin bu olduğunu biliyordu.

Hamit ise azılı düşmanının değil de Ezra'nın gözünün içine bakarak, "Koçaklar da size bağlıdır," dedi. Daha adı söylenmeden Ezra bir hışımla ayağa kalktı.

"Firuze..."

Ezra, Hamit'in sözünü bir bıçak gibi kesti. Hamit'e öyle bir baktı ki yaşlı adam ilk defa Saruhanlardan birinin onu bu kadar korkuttuğunu hissetti.

"Teklifim geçerliliğini yitirmiştir," dedi Ezra kestirip atarcasına. "Bundan sonra dökülecek kanın mesulü ben değilim!"

Yakup da onunla birlikte ayağa kalkarken ortamı sakinleştirmek için, "Tamam," dedi sonra Ezra'yı durdurmak için önüne geçti. "Tamam, dur Ezra Ağa'm sen de!"

Yakup dönüp Hamit'e ilk defa öfkeyle baktı. "Hamit Ağa, sen de haddi aşma!" dedi.

Bu topraklarda cümle alem Ezra Saruhan'ın, Firuze Koçak'a âşık olduğunu bilirdi. Hamit'in bu yaptığı ise bile bile damara basmaktan başka bir şey değildi.

Yakup zorlukla Ezra'yı yerine geçmesi için ikna etti. Hamit ise bu sırada sessizce bekledi. Yakup toplantıda daha fazla tartışma çıkmaması için son hükmü söyledi.

"Kız alındı, berdelin hakkı mal ile verildi." Ayakta dururken ağaları teker teker inceledi. Kimseden itiraz gelmeyince bu anlaşmazlığın sebebi olan iki aileye baktı.

"Gelin, bu anlaşmayı mühürleyelim!" dedi.

Eraslanlardan Hamit, Saruhanlardan ise Ezra ayağa kalktı. İlk el uzatan ettiği yanlış laf yüzünden Hamit'ti. Ezra ise ona sert bir şekilde bakmaya devam etse de elini tuttu.

Onlar el sıkışırlarken Yakup, "Hayırlı olsun o vakit," dedi.

Böylece uzun yıllar sonra Eraslanlar ve Saruhanların arasındaki ateşkes bir evlilikle daha yenilenmiş oldu.

Bu anlaşma her ne kadar pamuk ipliğine bağlı olsa da.

Yakında bir kere daha bozulmak zorunda kalsa da.

Dönüşte siyah bir V-Class'ın lüks koltuklarında oturan Ezra ve Arjin'in yanında Bedran da vardı. Toplantıya giremese bile yine de merakından gelirdi çünkü bu toplantı abisinin başlattığı planlar silsilesinde sadece bir zincirdi.

Bedran, hayatında ilk defa abisinin tam olarak ne yapmaya çalıştığını anlamıyordu. Her şeyi Firuze için yaptığını düşünse bile yine de ihaneti kabul edeceğine asla inanmıyordu çünkü önünde birçok örnek yaşanmıştı.

Bunlardan birisi ise Samuel Usta'dan sonra en değer verdiği Kâmil Usta'sını ihanet yüzünden silmiş olmasıydı.

Kâmil Usta'sı mücevher ustası olduğu gibi aynı zamanda tılsım ilminden de anlıyordu fakat abisini satan ilk kişilerden biri de o olmuştu. Hünerler ona yüksek bir teklif verince Ezra'nın taslak tasarımlarının ve tılsım tekniklerinin hepsini onlara satmıştı.

Ezra ise buna karşılık onu bütün mücevher çarşılarından kovdurmuştu. Değil dükkân açmak, bundan sonra kimse ona iş bile vermez olmuştu. Kâmil bu vakitten sonra yalnızca Hünerler için çalışmak zorunda kalmıştı.

Geçen sene Hünerler de ona tekmeyi basınca yine Ezra'nın kapısını aşındırmıştı. Ezra ise yine de onu affetmemişti.

İkinci büyük örneği ise Leonard'dı. Ezra'nın yıllarca koruma şefliğini yapan Leonard adlı yabancı bir koruması vardı. Bedran bile bu adama oldukça güvenirdi ama Ezra'nın yakın olduğu birisi tarafından Leonard'ın hain olduğu delilleriyle birlikte önüne serilmişti.

Leonard bu hainliğin sebebinin erkek kardeşini kaçırmaları üzerine tehdit edilmesi olduğunu savunmuş ve İtalya'dayken yaptığı her şeyi anlatmıştı. Ezra ona kardeşini kurtarması için yardım etmişti ama ihanetini affetmemişti. Leonard bir daha hiçbir yerde koruma görevini yapmamak üzere işten çıkarılmıştı ve izleniyordu. Ezra onu en küçük bir hatasında öldürürdü. Leonard da bunu çok iyi biliyordu.

Pişmanlık, abisi için ihaneti telafi edecek bir ceza değildi. Ezra ihanetin ilk bedelini o kişiyi hayatından çıkarmakla ödetirdi.

Bedran, Firuze'nin istisna olduğuna inanmıyordu. Yine de izleyip görecekti.

Derin ama aynı zamanda huzursuz olan sessizliği bozmak için yeni bir bilgiyi Arjin'in yanında abisine verdi. "Selma hala yarın için bir taksi ayarlattı," dedi.

Ezra bakışlarını ağır ağır ona doğru çevirdi. "Nereye gidecekmiş?" dedi.

Bedran'ın gülümsemesi bu sefer ne yazık ki pek keyifli değildi. "Dara Antik Kenti'ne gidecekmiş."

Ezra'nın bir kaşı yukarı kalkarken, "İyi, gitsin," dedi ve sonra tekrar bakışları dışarıya doğru döndü. "Nasıl olsa kaybolacak."

Bedran abisinin yaşamış olduklarını biliyordu ama yine de bu tepkisizlik ve sakinliğe bir türlü anlam veremiyordu. Firuze'den gerçekleri duymadan önce en ufak şüphede deliren bu adam şimdi ziyadesiyle sakindi.

O zamandan bu zamana tam olarak ne değişmişti?

Mikhael'le buluştuğunu bildiği hâlde neden ses etmemişti?

Firuze'nin tek bir aşk itirafı her şeyi bu kadar değiştirmeye yetebilir miydi?

En sonunda dayanamayıp, "Abi, hayatımda ilk defa kafandan geçenleri tahmin edemiyorum," dedi.

Bu konuşmayı sessiz bir şekilde dinleyen Arjin ilk defa konuştu: "Ben ediyorum."

İki torunu da bakışlarını ona çevirdi. O ise gözlerini Ezra'dan ayırmıyordu. Yüzünde ise ilk defa endişeli bir ifade vardı.

Arjin korkuyordu. Yıllar sonra ilk defa korkuyordu.

Firuze'yi dün akşam Faysal'ı ziyaret ettiğinde görmüştü. O etrafını her daim saran ateş yok olmaya yüz tutmuştu. Yüzü kâğıt kadar beyazdı. Gözleri ise hem şişmiş hem de kızarmıştı. Arjin ne kadar onu konuşturmaya çalışsa da kısa cevaplarla onu geçiştirmişti ama bir kere o korkuyu Arjin'in içine yerleştirmişti.

Üstelik tek endişeli olan o değildi. Dildar'ın da ablası için endişeli olduğunu görmek olayı daha da tehlikeli hale getiriyordu.

Ezra'nın gözlerinin içine baka baka, "O kızla artık evlenmen gerek," dedi.

Ezra'nın buna karşılık tek tepkisi kaşlarını çatmak oldu. "Sana bu hayatta en çok benzeyen kişi o," dedi. "Bu şartlar altında benimle evlenir mi?"

Arjin başını ağır ağır sağa ve sola salladı. Yüzündeki acı geçmişe dayalıydı. Tepedeki ağaç yanarken genç olan Arjin gözlerinin önünde canlandı. İçindeki ateş, ağacın yangını yanında hiçbir şeydi.

O an dilemişti ki Allah'tan, ağacın ateşi onu kucaklasın sonra da uyutsun. Arjin bir daha uyanmasın, uyanmasın ki ne sevdiği adamı başka kadınla görsün ne de koynuna aldığını duysun.

Yine de olmamıştı.

Gözünün önünde o ağaç yanmaya devam ederken, "Evlenmez çünkü evliliğin hiçbir şeyi çözmediğini benden gördü," dedi.

Ezra, Arjin'in geçmişe daldığını bilerek onu uyandıracak o soruyu sordu. "Peki ne gerek, Yâde?" dedi

Arjin gerekenleri anlattı. Ezra ve Bedran da sessiz bir şekilde dinledi. Bedran hâlâ abisinin bu yolu seçeceğine inanmıyordu. Nitekim abisi, "Bana ihanet

etmesine rağmen mi?" diye sorduğunda da tam olarak onun da kafasında aynı soru vardı.

Arjin'in yüzünde aksi bir ifade belirdi. Normalde hem Ezra'yla hem de yanındaki haşarı torunuyla dil dalaşına girerdi ama burada verilecek karar mühimdi. Bu yüzden, "İşte orası sana kalmış," dedi sonra konuşmayı bitirircesine bakışlarını cama doğru çevirdi.

Arjin, konağa bırakılana kadar ne Ezra ne de Bedran bir kez daha konuştular. Bedran, abisinin düşüncelerle boğuştuğunu fark etse bile sesini çıkarmadı çünkü bundan sonra atacağı her adımın sonucu geri dönülmez olacaktı.

Ya Firuze buradan gidecek, döndüğünde ise felaketi ile birlikte gelecekti ya da abisi her şeye rağmen bu felaketi de üstlenecek, Firuze'yi ise bir daha asla bırakmayacaktı.

Bu karara dair verdiği tek ipucu, "Kayıp ortaya çıktığında Revanlarla Faysal'ı aynı arabaya bindir, gerisi zaten kendiliğinden gerçekleşecektir," demek oldu.

Bedran gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle, "Sen herkesin elini kolunu bağlayacaksın," dese de bu işin sonunun nereye varacağını kestiremiyordu.

Yine de abisi *ölüme git* dese bile giderdi. Bu yüzden onun dediği her şeyi yapacaktı.

31. GÜN

Aşiret toplantısından iki gün sonra Saruhanlar düğün merasimlerine kaldıkları yerden devam ettiler. Ayşegül ve Harun evlenecekti. Ezra buna karşılık babamın borcunu kapatıp Ziva Otel'in Mardin'deki şubesini Azat'a vermişti.

Ayşegül için vadettikleri iki gündür dilden dile dolaşırken Saruhanların cömertliği takdir topluyordu. Ben ise dakikaları sayıyordum. Ezra ile konuşmak için birkaç girişimim olmuştu ama sanki iki gündür değil bu şehirde olmak, bu ülkede bile değil gibiydi.

Bu ise bana yalnızca zamanımın tükendiğini hissettirmekteydi. Bu iki günde babamın tapuyu nasıl verdiğini araştırıp geri almak için Sahra ile yollar bulmaya çalışmıştık ama Kadir abiden aldığımız dönüt ikimizi de durdurmuştu.

"Çoktan başkasına satılmış, Firuze," demişti. "Üstelik her şey usulen olmuş. Bu yüzden dava açsak da bundan bir sonuç çıkmaz."

İlk kapı suratıma kapanmıştı. Konağın değerini duyduğumda ise dudağım uçuklamıştı. İki yüz elli milyon lira bu konak için bile olsa oldukça uçuk bir rakamdı. Üstelik babamın nasıl bir işe girişerek bu borcu edindiğini de bilmiyordum.

Kadir abi de bulamamıştı.

Bir gece kapısını çalıp hesap sormak istemiştim ama eve gelmiyordu. Bir daha da Mikhael'e soramayacağım için ortada kalmıştım.

Ezra ise babamın borcunu da biliyordu. Ödemeyi de kabul etmişti. Peki Azat'a borç ödenecekse konağın parası neredeydi?

Kendimi kafayı yemek üzereymiş gibi hissediyordum. Babam için tırnağımı bile kıpırdatmak istemezken bu zoraki uğraşım sabrımı ziyadesiyle sınıyordu. Dün gece Sahra odama gelmişti.

"Bırak artık," demişti. "Bu bir yere varmıyor."

Haklıydı. Dizlerimi kendime çekmiş, kendi kendime saçlarımı örüp tekrardan çözüyordum. Bu ev annem gittiğinden beri bir yuva değildi ama şimdi bize de ait olmadığını öğrenmek çok ağır gelmişti. Üstelik parayı bir şekilde bulup denkleştirsem bile Mikhael bir daha asla bu konağı bize vermezdi.

Yatağın üstündeki desenlere bakarken, "Kardeşlerimi buradan götürmem lazım," demiştim.

Bunun için de hepsini teker teker ikna etmem, uçak biletlerini tekrar ayarlamam ve hepsinden önce Ezra'yla konuşmam gerekiyordu.

Uzun zaman sonra Sahra ilk defa bana hak vermişti. "Haklısın," demişti. "Şu an bu tek seçenek gibi gözüküyor ama Ezra'yla konuşmadan hareket etme."

Ben de tam olarak bunu yapmam gerektiğini biliyordum ama yine de her şeyi söylemek istemiyordum. Özellikle de bu konak meselesini. Aklımda sadece bu düşünce varken, "Kurtar beni mi diyeceğim, Sahra?" demiştim.

Sahra ise hislerimi biliyordu. Bu yüzden sakince açıklamıştı. "Hayır onların yaptıklarını ve senin tehditle yaptıklarını anlatacaksın. Gerisi de ona kalacak."

Tam bu anlarda kafamda Ezra'nın *nerede o senin eski cesaretin*, deyişi canlanıyordu. O cesaretin nereye gittiğini ben de bilmiyordum.

Sadece sonuçlara bakıyor, o sonuçlardan da hiçbir şey elde edemiyordum.

Bu yüzden, "Bir şey değişmeyecek," demiştim. Eğer babam maddi olarak bu kadar işleri batırmasaydı şirketteki üstünlüğümüzle bile bir yol bulabilirdim ama insan kökünü kaybettikten sonra tutunacak hiçbir yer bulamıyordu.

Anlatmak sadece kayıp haneme kalbimi de koyduracaktı. Ben Ezra'ya sevdiği kadın olarak gitmeyecektim. Ben Ezra'ya düşmanıyla her fırsatta iş birliği yapmış, elinc imkân geçse onu devirecek ilk kişinin kızı olarak gidecektim.

Bunun utancını ise nereye koysam sığmıyordu.

Babamın hataları yüzünden bu hâle düşmüş olmamız çok ağırıma gidiyordu. Sahra omzumu sıvazladığında neredeyse ağlayacakmış gibi hissetmemin sebebi buydu. "Değişmese bile benim arkadaşım bu kadar hasta gözükmeyecek," demişti. "Kendini yıpratman için haklı sebeplerin olduğunu biliyorum ama seni en çok hasta eden bu hataların hiçbirinin sana ait olmaması."

Bir şey söylememiştim çünkü gerçekler zaten ortadaydı. Bedenimi o günden beridir toparlayamamamın tek sebebi ise uzun zaman sonra ilk defa kalbimi bu kadar savunmasız bırakmış olmamdı.

Kendimi Ezra'ya çok kaptırmıştım. Şimdi ise kopabilmemin asla imkânı yoktu. Karşısına geçip konuşmam gerektiğini biliyordum ama bu yine de kendimi güçsüz hissetmeme engel olmuyordu.

Yine de günler bir şekilde geçiyordu ve benim için olmasa da hayat, başkaları için kaldığı yerden devam ediyordu. Bu akşam Firuze Restoranı'nda Arjin tarafından tüm aşiret reislerine yemek verilecekti.

Buna Eraslanlar ve biz de dâhildik. En son annemin broşunu almaya gittiğimde her ne kadar acı çekiyor olursam olayım, gideceğim yolda kararlıydım. Şimdi ise kararsızlıkla birlikte rol yapmak ilk defa çok zor geliyordu.

Bu yüzden ruh hâlime uygun bir şekilde kare yaka, siyah bir elbise giymiştim. Boynumda sadece tılsımım vardı.

Kulaklarıma ise kehribar taşlı damla şeklindeki küpelerimi takmıştım. Bütün yüzüklerimi de aynı taştan seçmiştim ki Ezra burada olmasa bile ondan güç alabileyim.

Saçlarımı açık bırakmıştım. Yüzüme sadece göz altlarımdaki morlukları kapatabilmek için makyaj yapmıştım ama solgunluğuma bir türlü çare bulamadığım gibi bir de fena hâlde başım ağrıyordu.

Dildar ve abim bir yanımda Sahra ise diğer tarafımda oturuyordu. Koçaklar olarak yine ait olmadığımız bir masadaydık. Arjin tarafından kazanılan saygınlığımız babam tarafından yitirilmişti.

Bunu da en çok abimle ben hissediyorduk çünkü o şirkette eziyet gören taraftı ben ise arka planda bunun acısını çekiyordum.

Dildar en son dayanamayıp kendi kendine söylendi: "Dün birbirlerine girecekken bugün Saruhanların yemeğini yerler."

Hamit Ağa'nın gülerek biriyle sohbet ederken garsondan bir şeyler istediğini görmek bu masada kimseye aksini düşündürmüyordu.

Abim, "Para bütün yaralarını sardı demek ki," dedi. Ezra'nın borcu kapatmayı teklif ettiğini duyduğundan beri babamdan bu borcun ne olduğunu öğrenmeye çalışmıştı. Babam ise ancak bugün bu restorana teşrif edebilmişti.

Bu adamın yalnızca bize zararı vardı.

Elimle burun kemiğimi sıkarken bugünün bir an önce bitmesini istiyordum çünkü restoran her ne kadar ışıklı hâliyle muhteşem gözükse de baş ağrım artık migren atağına doğru ilerliyordu. Dildar en sonunda dayanamayıp birkaç gündür tekrar ettiği aynı soruyu sordu: "Bugün doğru düzgün ağzını bıçak açmadı, abla. İyi misin sen?"

Ona hiçbir şeyi çaktırmamak için kendimi çok zorluyordum çünkü en son yaşanılanlar bana büyük bir ders olmuştu. Elimi burun kemiğimden çekip kız kardeşimin endişeli yüz ifadesine karşı gülümsedim.

"İyiyim," dedim. "Sıkıntı yok, ablacığım."

Yine de yeterince iyi rol yapamıyor olmalıydım ki bana aynı şekilde bakmaya devam etti.

Tam o sırada omzumda nazik bir dokunuş hissettim. Arkamı döndüğümde bir organizasyon şefi gibi gözüken şık giyimli bir kadın, "Firuze Hanım, beni takip edebilir misiniz?" dedi.

Herkes ona doğru dönerken o ise bana nazik bir tebessümle bakmaya devam etti.

Kısık gözlerle ona baktım. "Kim çağırıyor?" dedim.

Yüzünde hiç mimik oynamadı, sıkı topuzuna bakarken başımın daha fazla ağrıdığını hissettim.

"Şefimiz söyledi," dedi. "Yardım etmeniz gereken bir husus varmış."

Başım ağrımıyor olsaydı daha fazla sorgulayabilirdim ama o kadar çok başım ağrıyordu ki belki mutfağa gitmişken bir ağrı kesici bulurum diyerek ayağa kalktım ve gri takımlı, sıkı topuzlu kadını takip ettim.

Restoran buradaki araziyi en verimli şekilde kullanmış ve üç kat yüksekliğiyle birlikte de kapasitesini oldukça arttırmıştı.

Yine de bugün tıklım tıklım doluydu.

Kadın merdivenlerden çıkarken onu takip ettim. En son kata geldiğinde dar bir koridordan geçip bir kapıyı açtı. Sonra mutfağa girdi ama oradan da ilerleyince şüphelenmeye başladım.

Üstelik burada değil şefin, hiç kimsenin benimle konuşmaya vakti yok gibi gözüküyordu. Aşağıdaki lezzetli sofraların emeği buradaki yoğun çalışmada yatıyordu.

Mutfağı da geçip balkon gibi dar bir yere çıktık. Burada iki kapı vardı. Birinin önünde yapılı bir koruma duruyordu. Beni gördüğünde başını eğerek selam verdi. Bu korumayı daha önce Ezra'nın yanında gördüğümü hatırladım.

Kalbim burada olma ihtimaliyle hızlanırken aynı zamanda acımaya başladı.

Koruma arkasını dönüp kapıya siyah bir kart okuttu. Kapı açıldıktan sonra, "İçeri girin lütfen," dedi. Normalde kimseye güvenmezdim ama daha önce Ezra'nın burada gizli bir odası olduğunu bildiğim için içeri girdim.

Koridor duvar kenarlarındaki ışıklarla aydınlatılmıştı. Kapı ardımdan kapandı. Soluk ışıkla baş ağrımın bir nebze olsun azaldığını hissettim.

Yumuşak halıya ince topuklarım gömülürken kiremit rengi boş duvarlara bakarak ilerledim. Uzun bir koridordu, içerisi ise dışarıdaki gürültüye karşın oldukça sessizdi.

Koridorun sonuna ulaştığımda elimi duvara yasladım ve içeri doğru baktım.

Sonra onu gördüm.

Boydan boya camla kaplı duvarın önünde sırtı dönük bir şekilde duruyordu. Üzerinde koyu gri bir gömlek vardı. Elleri cebinde sessiz bir şekilde dışarıyı izliyordu.

Buranın bir çalışma odası olduğunu fark ettim. Bir tarafta masası, arkada koleksiyon yaptığı taşları ve çalışma masasının tam karşısında duvarın içine gömülmüş devasa bir firuze taşı vardı.

Taşı gördüğümde kesik bir nefes aldım. O sevdasını her yere işlerken ben ise ancak fısıldayabilmiştim. Bu yüzden arkamı dönmek istedim ama yapamadım.

Onu görmeyeli dört gün olmuştu. O olaydan önce bana verdiği taş ve söylediği sözler hâlâ aklımdaydı. Babamın borcunu öğrendiğine göre değişen bir şey olup olmadığını merak ettim.

Üstelik özlemiştim ve kaçmanın bir yere varmadığı o noktaya da gelmiştim. Bu yüzden ileri doğru iki adım daha atarak içeri girdim.

Normalde çoktan geldiğimi duymuş olmalıydı ama sessiz kalmaya devam etti.

Her zamanki gibi ilk konuşan ben oldum: "Bu kadar büyük bir taşı nereden buldun?"

Sesimi her ne kadar neşeli tutmaya çalışsam da aşırı yapay gelmişti. Arkasını döndü. Bana baktı. Artık rol yapmanın hiçbir faydası olmadığını anladım çünkü o yapmıyordu.

O bakışları kaybolmuştu. "Ben istersem her şeyi bulurum," dediğinde tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

Ellerimi kendimi korumak ister gibi bedenime sardım. *Bulurdu,* belki de çoktan bulmuştu.

Bugün bu adamla yüzleşmekten başka çarem yoktu. Aksine tahammülü olmadığı belliydi. Konuşmak için buradan daha iyi bir yer bulamazdım. Cesaretimi toplamak için derin bir nefes aldım. "Ezra, seninle konuşmam lazım," dedim.

Kaşları hafifçe kalktı *öyle mi* dercesine. Sanki geç kalmıştım.

Belliydi, bu dört günde öğrendikleri artık söyleyeceklerime yaklaşmıştı. Belki de bu yüzden soğuktu ya da sadece Mikhael'le buluştuğumu öğrenmek bile onun için yeterliydi.

Yine de yanıma doğru adım adım yaklaştı. "Misafirler gitsin, terasta konuşuruz," dedi. Sonra orta masadan siyah bir kart aldı. "Şimdi aşağıya inmem gerekiyor."

Tam önümde durduğunda nabzım hızlandı. Her ne kadar soğuk olsa da yüreğim bunu umursamıyor, ona sığınmak için can atıyordu. "O zaman beni niye çağırdın?" dedim.

Kısa bir an omzuma dokundu. Küçük, masum ve tesellisi bile olmayan bir temastı. "Sen burada dinlen," dedi. "Masanın üstünde ağrı kesicin var."

Ne sözleri ne de bakışları şefkat barındırıyordu. Yine de o gidince ağlama isteği boynumu bir ilmek gibi sardı. Cama yakın olan koltuğa yığılır gibi oturdum. "Ne olur ben yapmadan sen beni ardında bırak," dedim.

Belki o zaman daha az canım acırdı.

Masanın üzerindeki bir bardak suya ve kâsenin içindeki ağrı kesiciye baktım. Bir gram bile şefkat göstermemişti bana fakat masada duran ağrı kesici aksini söylüyordu.

"Lütfen yap çünkü ben yapamam," diye fısıldadım. "Artık yapamam."

Ağrı kesiciyi içtikten sonra kapı tekrar açılana kadar gözlerim kapalı bir şekilde yattım. Bir ara içim geçip uyuyakaldığımda restorandaki ağacı gördüm.

Üstüne astığım siyah yazmanın üzerinden damla damla kan akıyor, toprağı sanki kan suluyordu. Bakışlarımı toprağa çevirdiğimde ise siyah akik taşlı yüzüğü olan bir elin toprağın içinden çıkmaya çalıştığını fark ettim.

Sıçrayarak uyandığımda tam o anda Ezra da içeri giriyordu. Bana baktı, hızlı soluklarımı izledi.

Yüzünde kısa bir an acı ifade belirdi. Yine de nasıl olduğumu sormadı, ne düşündüğümle ilgilenmedi.

Sadece, "Hazır olduğunda terasa inelim," dedi. Ben de sessizce ona itaat ettim. Lavabonun yerini sorduktan sonra kendime orada kısa bir süre çekidüzen verdim ve onunla birlikte buradaki odasından çıktık.

Aşağı indiğimizde misafirlerin çoğu ayrılmış, yalnızca bizden ve Saruhanlardan birkaç kişi kalmıştı. Onların da üst kata alındığını fark ettim.

Aralarında Bedran'ın da olduğunu ve bizim masada oturduğunu gördüğümde Sahra'nın bundan hiç memnun olmadığını düşündüm ama ne yazık ki şu an daha büyük dertlerim vardı.

Biz terasa çıktığımızda Ezra arkamızdan kapıyı kilitletti. Sanki kaçamayayım diye aldığı bir önlemmiş gibi hissettim ve dudaklarım gergin bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı.

Kaçmayacaktım. Artık kaçacak yerim kalmamıştı. İncir ağacının üstünde siyah yazmanın olduğunu gördüğümde yas tutacak yerimin de olmadığını anladım.

Ezra sigara yakar sandım ama yakmadı. O konuşmayınca sessizliği dinledik bir süre. Midyat'ın güzel manzarasına bakarken esen rüzgâr uzun saçlarımı uçuşturdu.

Kardeşim haklıydı. Ne yer ve gök ne de insanlar seninle aynı yası tutuyordu. Hava benim ruh hâlimin aksine o kadar güzeldi ki cesaret toplamak için derin derin nefesler aldım.

Konuşmaya nasıl başlayacağıma dair aslında hiçbir fikrim yoktu. Bu yüzden ustamın sözünü dinledim.

"Samuel Usta geçen gün bana bir beyit söyledi," diyerek konuşmaya başladım. "Manasını sordum ama söylemedi. Yalnızca ezberle bunu. Ezra'ya söyle, o sana anlatır hikâyesini, dedi."

Ezra'nın bakışları bana doğru döndü. Çelik mavisi gözlerinde gördüğüm hissizlik canımı yaktı.

"Neymiş o?" diye sorduğunda acı bir gülümsemeyle kıvrıldı dudaklarım. Bakışları gülümseyen dudaklarıma kayarken beyti söyledim.

"Haddeden geçmiş nezâket yâl ü bâl olmuş sana.
Mey süzülmüş şişeden ruhsar-ı âl olmuş sana."

Kısa bir an donup kaldı. Sanki beytin onun nezdinde derin bir anısı varmış gibi gözleri dalar gibi oldu. Sonra o bakışlar bana döndüğünde ise benim nefesim kesilir gibi oldu çünkü gözleri acı doluydu.

Benden birkaç adım uzaktaydı. Usulca yanıma doğru yaklaştı. Tam karşıma geçince beytin anlamını söyledi:

"Nezâket haddeden geçmiş, boy pos olmuş sana. Şarap şişeden süzülmüş, kırmızı yanak olmuş sana."

Serçe parmağında firuze taşı olan eli bana doğru uzandı. Elinin tersiyle yanağıma dokunduğunda sanki tenim yanmaya başladı. "Haddeyi biliyorsun, değil mi?" dedi.

Başımı usulca salladım. "Bilirim," dedim. "Telkâride kullanırsınız. Telin malzemesini inceltmek için kullanılan araçtır."

Yine de bütün odağım sadece küçük bir temasla bana dokunan elindeydi. Gözlerimi kapatmak, dokunuşuna teslim olmamak için kendimi zor tuttum.

O ise beni mahrum etti ve elini ağır ağır yüzümden uzaklaştırdı. "Nedim'indir bu gazel," dedi. Sonra bir şey hatırlamış olacak ki kaşları çatıldı. "Nedim'in bir görünüp bir kaybolan sevdiğine isyanıdır."

Hatırladığı *bendim.* Kaçak oynayan da *bendim* ama mecburdum. Yine de o uzaklaşan elinin bir kere daha bana dokunması için nelerimi vermezdim.

Ezra acı çektirmek ister gibi şiirin devamını okumaya devam etti:

"Bûy-i gül taktîr olunmuş nâzın işlenmiş ucu.
Biri olmuş hoy birisi dest-mâl olmuş sana."

Elinin tersi bu sefer gerdanıma kaydı. Boynuma ve tılsımımın deri ipine usulca dokundu.

"Gülün kokusu damıtılmış, nazın ucu işlenmiş; biri koku, birisi de mendil olmuş sana."

Şiiri bana okuyordu. Her bir sözü bana söylüyordu. Yüreğim kor ateşte yanmaya başladı.

"Söyle gird olmuş Firengistân birikmiş bir yere.

Sonra gelmiş güşe-i ebrûda hâl olmuş sana."

Ezra'nın gerdanımdaki eli, bu sefer kaşımın üstüne geldi. İşaret parmağını tam kaşımın üstündeki minik bene dokundurdu.

Her bir dokunuşla birlikte ikimiz de acı çekiyorduk.

"Kâfirlerin ülkesi şöyle toplanmış bir yere birikmiş, sonra gelmiş kaşının köşesine ben olmuş sana."

Nedim yüzyıllar önce beni ona anlatmıştı sanki.

"Ol büt-i tersâ sana mey nûş eder misin demiş.

El-amân ey dil ne müşkil-ter suâl olmuş sana."

Ezra bu sefer duraksadı. Sanki yanmış gibi eli tenimden uzaklaştı ama gözlerini saklı tutamadı.

Bakışları dudaklarıma kayarken dudaklarım ondan içmek istediğim bir solukla aralandı.

"Ey gönül! O ecnebi güzeli sana şarap içer misin demiş, aman ne de zor soru sormuş sana."

Yine de o kızgın olandı. Bu yüzden bana tek bir soluğu, kendine ise şarabı haram etti.

"Sen ne câmın mestisin âyâ kimin hayrânısın.

Kendin aldırdın gönül n'oldun, ne hal olmuş sana."

Fakat bu cümleden sonra bir şeyler oldu Ezra'ya. Sırlar bir kenara çekildi, ihanetler hemen yanına ilişti. Geriye ise o güzel gözlerinde bir tek geçmişe dair sevdası kaldı.

Önüme düşen bir tutam saçı geriye doğru iterken usulca okşadı.

"Gönül! Sen nasıl bir kadehin sarhoşusun, Allah için söyle kimin hayranısın? Kendini mi aldırdın, ne oldun. Ne hâller olmuş sana?"

"Leblerin mecrûh olur dendân-ı sin-i büseden.

Lâl'in öptürmek bu hâletle muhâl olmuş sana."

Bu sefer ki sözler arabada beni öpüşüne atıftı. Bu yüzden ne dudaklarımdan bakışlarını ayırabildi ne de bana soğuk bir şekilde bakabildi.

"Buse kelimesindeki sin harfinin dişlerinden, dudakların yaralanır. Bu suretle dudağını öptürmek imkânsız olmuştur sana."

Keşke öpseydi. Keşke öpseydi de bir nebze acımı dindirseydi.

"Yok bu şehr içre senin vasfettiğin dilber Nedîm.

Bir perî-sûret görünmüş bir hayâl olmuş sana."

Yine de yıkıldı bütün düşler. Sevdiğim adamın gözleri tekrar karşımda buz keserken elleri de ağır ağır uzaklaştı benden.

Şiirin son sözleri sanki yüzüme bir tokat gibi çarptı.

"Nedim! Senin anlattığın güzel bu şehirde yok. Sen bir hayal görmüşsün, peri yüzlü bir güzel görünmüş sana."

Tüm gerçekleriyle bu şiir bana aitti. Ona ihanetimi, kaçışımı ve daha nicesini tek satırda anlatır gibiydi. O bana bakarken ziyadesiyle dürüsttü. Ben ise yalancı olandım. Bu yüzden bakışlarımı ilk kaçıran ben oldum.

"Sen gittikten sonra bana okumuştu bu gazeli," dedi.

Uçuşan siyah elbiseme baktım. "Neden?" dedim sesim bile titrerken.

"Çünkü bir türlü gittiğine inanamıyordum."

Dönüp ona baktığımda yüzündeki acı ifadeye hazırlıksızdım. Sanki bana bakarken artık sırtındaki hançerleri görüyor gibiydi.

Üstelik ilk gidişimde çok acı çektiğini de itiraf etmişti sanki.

Bu da son gardımın yıkılmasına sebep oldu. Sesimin ardından tüm bedenim de titrerken derin derin nefesler aldım. Dilime düşen kelimeler o kadar ağırdı ki ne yutabildim ne de konuşabildim. Öylece bakakaldım yüzüne.

Sonunda bedenim daha fazla kaldıramadı. İlk kelime dilimden düştüğünde bir damla gözyaşı da yanağımdan aşağı süzüldü. "Yine gideceğim," dedim.

İki kelime aramıza bir bomba gibi düştü. O sessiz kaldı. Ben ise en çok bundan korktum. Ezra'nın sessizliği en tehlikeli olandı. O sessizlikle birlikte sakin bir şekilde, "Neden?" diye sordu.

Cevap vermedim. Cevap vermeme de izin vermedi zaten. Aşağı indiğinde tekrar ceketini giymişti. Ceketinin iç cebinden dört tane siyah zarf çıkardı. Sonra zarfları bana doğru uzattı. "Bunlar yüzünden mi?" dedi.

İlk başta bu zarfları hatırlayamadım. Titreyen ellerimle uzattıklarını alırken, "Bunlar ne?" dedim.

O ise bana bu zarfları nereden hatırladığımı gösterdi. "Dildar'ın mektupları," dedi.

Kardeşimin *intihar mektuplarıydı* bunlar. Onları Dildar'ın kendi kasasında daha sonra imha etmek üzere saklamıştım. Sonra da olaylarla birlikte tamamen aklımdan çıkmıştı.

Çiftliğe gittiğimizde bu işte bir bit yeniği olduğunu anlamalıydım ama aklım hayallerime kapılmıştı.

O zaman mektuplar ele geçirilmiş olmalıydı. Birlikte damda uyuduğumuz o gece geldi aklıma. Belki o zaman da sadece ihaneti aramaktaydı. "Nerede buldun?" dedim bu ihtimali teyit etmek için.

Ezra ise şüphelenmeye bile hakkım olmadığını gösterircesine, "İzzet'i, Dildar'ın odasında bunları ararken yakaladık," dedi.

İzzet burnumuzun dibine kadar gelmişti. Üstelik bir de kardeşimin intihar mektuplarını öğrenecek kadar da istihbarat edinmişti.

Kanım çekilirken Ezra'ya baktım.

Onun yüzünde ise ihanetin kalıntıları vardı. Bu mektuplarda muhtemelen her şey Dildar'ın ağzından anlatılmıştı. "Okudun mu?" dedim çaresiz bir sesle.

İşte o noktada benim aksime onun sadakatini gördüm. "Okumadım çünkü senin sözün var, Firuze!" dedi. Bana doğru bir adım daha attı. "Şimdi söyle, neden gidiyorsun?"

Mektupları tutan ellerim kâğıt kesiğini umursamadan yumruk oldu. "Çünkü Koçaklar bu şehrin sığıntısı," dedim. "Çünkü iki ailenin arasında yok olmasına ramak kaldı."

Sebeplerimi bir bir sıralarken sanki aramızdaki aşılmaz duvarın üstüne yeni tuğlalar diziyordum. O tuğlaların üzerini kor alevle örterken tam burada, geçmişte söylediğim sözlere atıfta bulundum.

"Dağ bile bilir, taş bile anlar," dedim.

Geçmişe dair sözlerim sanki aramızda yankılanır gibi oldu.

"Zaten sen de sevmiyorsun beni. Şu dağ bile bilir bunu. Taş bile anlar."

Tam bu anda bütün ipler koptu sanki. Ezra'nın başı eğildi. "Deme onu." Başı sağa ve sola sallandı acı çeker gibi. "Onu deme!"

Bağırmasa bile iki kelimesiyle yerimden sıçradım çünkü bana hem öfke hem de acıyla öyle bir baktı ki yerin yedi kat dibine girseydim bu kadar acımazdı canım.

"Ahım, Firuze!" dedi bir kolu belimi sarıp beni kendine çekerken. Diğer eli ise kaçmayayım diye yüzümü kavradı.

"Ben daha sana nasıl anlatayım seni sevdiğimi?" dedi beni sarsarcasına. "Senin sevdanı demire söyledim, boynunu büktü. Taşa fısıldadım, yükümden dağıldı. Şu dağa bağırsam yıkılır ama bir sen anlamadın, Firuze!"

Her kelimesiyle yıllardır söylemeye bile kıyamadığı sevdasını haykırdı. Beni karşısında çaresiz bıraktı. "Neden?" dedi yıllardır dilinin ucunda tuttuğu, boğazına düğüm ettiği soruyu sonunda sorarak. "Neden bunca yıldır kaçtın benden?"

Ağlamaya başladım.

Yaptıklarım yüzünden değil de yaşayamadığım o güzel sevdasına ağladım. Bana bu kadar güzel bakan bir adamı ardımda bırakmak zorunda kalışıma ağladım ve gerçekler bir bir ağzımdan döküldü.

"Birini öldürdüm," dedim.

İlk hançer sırtına saplandı. "Kimi?" derken yüzündeki saf acıydı.

Benim ise acım haykıramayacak kadar ağırdı. "Kendal'ı," dedim ancak onun duyabileceği kadar kısık bir sesle. Kuzenini öldürmüştüm. Amcası Şiyar'ın ilk oğlunu öldürmüştüm.

Kolları ağır ağır beni bıraktı. "Neden?" dedi.

Başımı sağa ve sola sallarken gözyaşlarım önümü kapatırcasına döküldü. "Çünkü Dildar'a tecavüz eden oydu," dedim.

Nasıl tepki verdiğini görmek istesem de başımı eğip yüzüne bakmadan konuşmaya devam ettim çünkü bu cümleyi kurmak bana bile ağır gelirken onun nasıl taşıdığını görmek istemiyordum.

"Senden çaldıklarım var," dedim.

Bu sefer sesinden ne hissettiğini anlayamadım. "Ne çaldın?" dedi.

"Kırık mührü çaldım," dedim elimin tersiyle gözyaşlarımı silerken. "Onu Mikhael'e verdim."

Dönüp ona korkarak baktığımda insanın korktuğunu eninde sonunda kendine çektiğine şahit oldum.

Senelerce kâbuslarım olmuştu bu an.

Yine de yaşamak zorunda kalmıştım.

Kocaman bir nefret. Dopdolu bir nefret bakışlarındaydı.

Tek bir bakışla tüm dünyam alev alev yanmaya başladı. Her şey başladığı hızla tükendi. Ben yok oldum.

Firuze yok oldu.

İki gözü yok oldu.

İhanetim onun gözünde asla kabul edilebilir olmayacaktı.

Düşmanına onu belki de yerle bir edecek parçayı vermiştim. "Neden?" dedi bu sefer bu nefretle birlikte.

Dayanamadım bu bakışa. Buna sebep olan herkesten nefret ettim. Elimi ağrıyan kalbime bastırdım. "O söyledi," dedim. Ondan nefret ediyordum. Onun yaptığı her şeyden nefret ediyordum. Bu sefer Ezra'nın sesi yüksekti.

"O kim, Firuze?" dedi çileden çıkmak üzereymiş gibi.

Sanki karşımda onu her sözümle birlikte parça parça ediyordum.

Bu seferki itirafı yaparken olduğum yerde dikleşmeye çalıştım çünkü bir daha onun adını söylerken bile asla boyun eğmeyeceğime dair kendime söz vermiştim. "Amcan Şiyar," dedim ağlarken nefret dolu bir sesle. "Senelerce sözünden çıkamadığın ikinci baban."

Artık bana nefret edercesine baktığı için bütün korkularım kenara çekilmişti. Şu an kâbusun içinde yalnızca gerçekleri haykıran Firuze'ydim.

Bu yüzden inanıp inanmadığını ayırt edemedim.

"Babamın sırları var," diye devam ettim. "Çok iğrenç sırlar. Duyulsa değil Koçak'ın adının anılması yüzümüze bile bakmazlar. Bana Mikhael'le evlenmemi söylüyor. *Başka çaren yok* diyor çünkü konağı bile ona satmış," dedim.

Sırtımdaki yükler bir bir önüne serilirken belki bazılarını tahmin etse de yine de benim için her şey o bakışlarındaki nefretle birlikte bitmişti.

Affetmeyecekti. İhanetimi her ne olursa olsun affetmeyecekti.

Sırtındaki hançerimi asla unutmayacaktı.

Bu yüzden her şeyi anlattım. "Abimin de yaptığı hatalar var," dedim. "Amcan bir bir dizdi karşıma hepsinin delillerini."

Tekrar elimle göz yaşlarımı silerken bu sefer acı acı güldüm. "Ben ise bana delil getir desen iki şahit haricinde tek bir kanıt bile sunamam sana," dedim.

Çaresizlik boynumu bükecek gibi olduğunda yine de kendime izin vermedim. Bugün sevdiğim adamın karşısında yıkılmayacaktım. Çok sonra, kardeşlerimin güvenliğinden emin olduktan sonra bir köşede bana nefretle baktığı o anı hatırlayıp ağlardım ama şimdi bir daha ağlamaya hakkım yoktu.

Sessiz kaldı. Şu an önüne süreceğim delillerin de hiçbir hükmü yoktu. Karşısında ne Firuze'si ne de iki gözüydüm.

Ben yalnızca katil ve hırsızdım.

"Sen bana niye gidiyorsun diyorsun ya niye gitmeyeyim, söyle?" dedim. Şu an belki de gitmeme de izin verecekti çünkü sessizliği yalnızca ben konuşmamı bitirince çekip gitmemi beklercesineydi. "Ben ailemi bu pisliğin içinden nasıl kurtarayım?" dedim.

Bu yüzden olur da ileride merhamet ederse diye tüm ihtimalleri yok etmeye kalktım.

"Ben sığıntı olmam, Ezra," dedim hırsla. "Ben bir daha sığıntı olmayacağım ama onları burada ölümden korumaya da gücüm yok."

Bunu itiraf etmek şu an bile ağır geliyordu. Neredeyse başarmıştım. Babam ise yine her şeyi mahvetmişti. Bu yüzden bütün gemileri yakarcasına konuşmaya devam ettim: "Bana inanıp yardım etsen bile ailemin yaptıklarının yükünü sana yüklemeye de hakkım yok."

Sözlerim bittikten sonra hızlı soluklarımla birlikte aramızda kocaman bir mesafe vardı. Her cümlemle birlikte ondan bir adım uzaklaşmıştım. Üstelik tek bir ağır cümle bile etmemiş yalnızca nefretle bana bakmıştı.

Ben ise bu bakışa inanmış ve tüm bağı koparmıştım.

Geriye doğru bir adım daha attım.

O ise geri giden ayaklarıma baktı. "Cevabımı bile dinlemeyeceksin," dedi hem soğuk hem de oldukça sakin bir sesle.

Dinlemeyecektim. Dinlersem unutamazdım. Unutamazsam sebebim olurlardı. Bir köşede can verirken bile yakamı bırakmazlardı. "Ben bir hayale kapıldım," dedim sesim titrerken. "Ama gerçekler peşimi bırakmadı."

Keşke son kez ona sarılabilme fırsatım olsaydı. "O hayale tutunamadım."

Olsaydı, keşke böyle olmasaydı.

"Gideceğim," dedim son kez. "Kardeşlerimi de götüreceğim." Bu akşam ikisini de karşıma oturtup her şeyi anlatacaktım. "Abim sonra geri gelmek isterse gelir ama bir daha göz göre göre kimsenin ölmesini izlemek zorunda kalmam."

Kaşları çatıldı. Bunca itirafım karşısında sesinde ilk defa tehlikeli bir öfke sezdim. Oysa en büyük ihaneti nefretle kabul etmişti.

"Kimi izledin?" dedi.

Dudaklarım acı bir gülümseme için yukarı doğru kıvrıldı. "Annemi..." dedim gözümün önünde son nefesini veren annem canlanırken. "Annemi izledim."

Ezra'nın bakışlarında anlamlandıramadığım bir ifade belirdi ama ne olduğunu çözemeden arkamdaki cam yumruklanmaya başladı.

Arkamı döndüğümde panikle bana bakan Ahmet'le yüz yüze kaldım. "Firuze!" dedi camın ardından sesini duyurmaya çalışarak. "Firuze, halan kayıp! Öğlen bir taksi kiralayıp gitmiş."

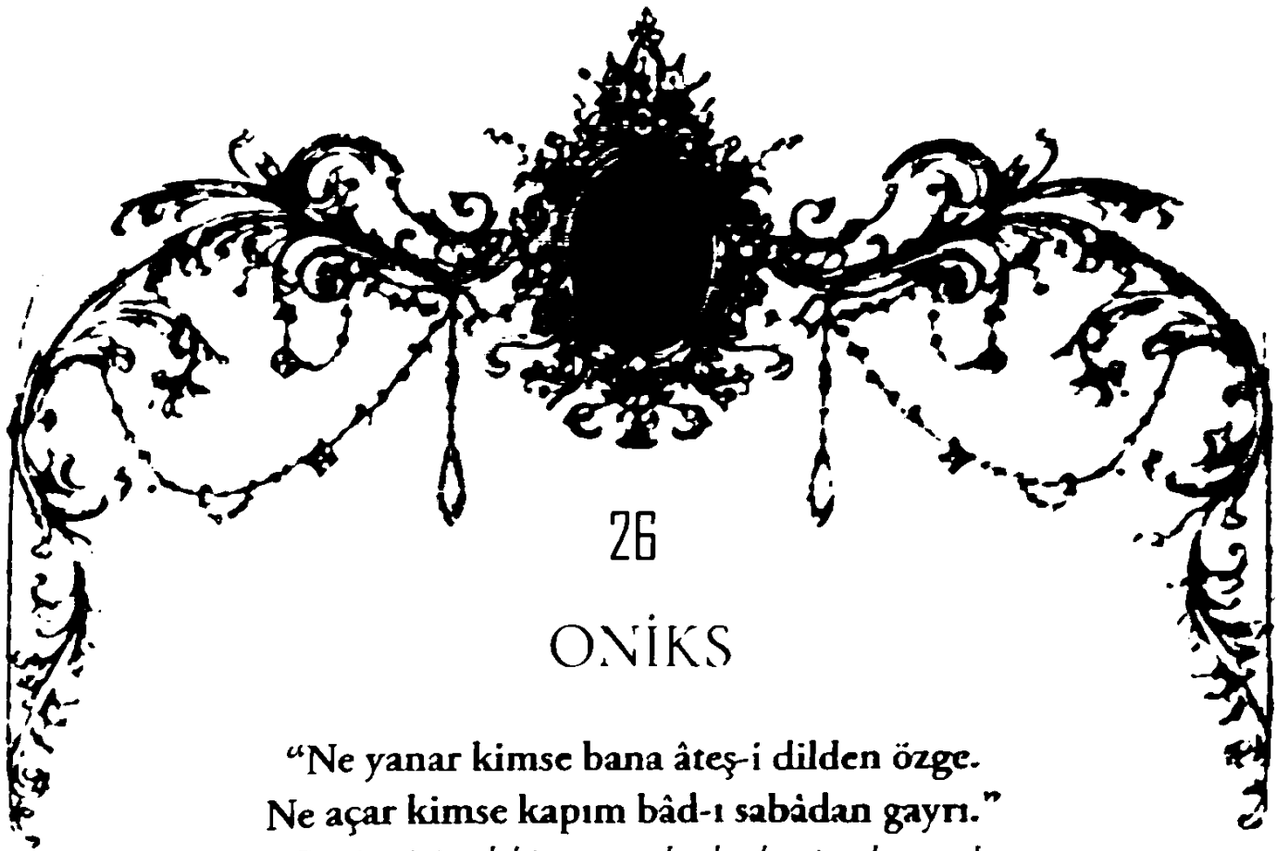
Bıkkınlıkla gözlerimi kapattım. Tahammülümün sonuna gelmiş ve benim için en kötü olanı zaten yaşamıştım.

İstemiyordum, daha fazlasını istemiyordum.

Ne zaman bitecekti bu bela? Ne zaman son bulacaktı?

Zaten başıma gelebilecek en kötü şey gelmişti. Dahası ne zaman beni bırakacaktı?

@ayisigikitap

26

ONİKS

"Ne yanar kimse bana âteş-i dilden özge.
Ne açar kimse kapım bâd-ı sabâdan gayrı."
"Benim içimdeki ateşten başka beni yakan yok.

Kapımı da sabah rüzgârından başka açan yok."

-Fuzûli

Dışarı çıktığımızda herkes çoktan arabasına atlayıp halamı aramaya gitmişti. Ahmet'in söylediğine göre zaten saatlerdir onu arıyorlardı. Taksici onu Dara Antik Kenti'ne götürmüş, sonra da geri dönmüştü.

Halamın neden oraya gittiği ise kocaman bir muammaydı. Ahmet, Zahide'nin yanına gideceği için bana yalnızca Ezra'nın aracıyla gitme seçeneği kalmıştı.

Ben ise bir kere onun nefretiyle yüzleşmiştim ya ne kaçacak ne de itiraz edecek sebebim yoktu artık. Bu yüzden onun aracıyla birlikte yola çıktık.

Bir yandan yolda etrafıma bakarken diğer yandan da söyleniyordum: "Bu kadın neden böyle yapıyor?"

Ezra'ya bakmıyordum. Bakarsam sanki şu an bu kayıp yüzünden bastırdığım bütün acım ayyuka çıkar ve odağımı kaybederdim.

Bu yüzden gözümü yoldan ayırmıyordum. Yine de beni şaşırtarak ilk konuşan o oldu: "Sen ona bir şey mi söyledin?"

Ses tonu hissizdi. Ben onun yerinde olsam bu kadar bilgiyi öğrendikten sonra ortalığı birbirine katardım ama o şu an gözümde fırtına öncesindeki sessizliği yaşıyordu. Zamanı geldiğinde ben de dâhil herkesten hesap soracağını adım gibi biliyordum.

Ezra ihaneti affetmezdi. Sonunda ben de birinci elden şahit olmuştum.

"Haritayı arıyorduk," dedim. "Halamı tehdit etmişler."

Kim diye sormadı, anmadı amcasının adını. Sadece sustu. Ben ise halam kendi rızası ile gitmiş olsa da kaçırılma ihtimalinden dolayı endişeleniyordum.

Kafamdan bir bir ihtimalleri geçirirken aklımda çiftlikteki şüpheli kaçışı canlandı. Ardını sorgulayamadan yanımdan uzaklaşmış ve bir daha benimle hiç konuşmamıştı. "Belki de ağacın yerini hatırlamıştır," dedim kendi kendime.

Ezra tabii ki bunu da sordu: "Ne ağacı?"

Başımı geriye doğru yasladım. Yolu izlerken, "Zakkum ağacı," dedim ve harita hakkında bu zamana kadar bildiğim her şeyi anlattım.

Bu benim meselem değildi. Olur da bir gün onun işine yararsa diye ona anlatmak en azından bir nebze olsun vicdanıma iyi geldi.

Ezra sessiz bir dinleyiciydi. Üstelik ona bakamadığım için nasıl tepki verdiğini de bilmiyordum. En nihayetinde konuşmamı bitirince, "Dara'nın müze kısmında yok o ağaçlardan," dedi. "Muhtemelen müze dışındaki su kanallarının oradadır."

Olabilirdi, onun dediğine göre bu ihtimal çok daha yüksekti çünkü kafasında bir şeyi netleştirmeden asla konuşmazdı.

"Keşke ben de bu kadar biliyor olsaydım," dedim.

"Bilmek değil," dedi sert bir sesle. "Sadece oraları çok gezdim."

Dalgın dalgın yolun kenarına baktım. "Belki de çekiliyordun."

Bir şey söylemedi ya da her ne düşünüyorsa benimle paylaşmak istemedi. Hak verdiğim için sessiz kaldım. Biri benden gideceğini söyleyip dursa değil onu yanımda barındırmak, yüzüne bir daha asla bakmazdım.

Bir süre sessizce dışarıyı izledim. Tabelalar Dara Antik Kenti'ni gösterdi ama biz o tabelaları geçtik ve Ezra bir arazinin kenarında arabayı durdurdu. "Burada inelim," dedi. Tuhaf karşıladım çünkü her ne kadar müze dışında olduğunu söylese de bu arazide karanlıkta tek bir kalıntı bile gözükmüyordu.

Yine de *o daha iyi bilir,* diyerek aşağı indim. Dışarı çıktığımızda bizi karşılayan karanlık, ıssız bir araziydi. İlerisi kocaman bir düzlüktü. Ay tepemizde yarımdan da küçüktü. Üstelik karanlık olmasına rağmen gökyüzünde o kadar çok bulut vardı ki bu kadar sıcağa karşın sanki her an yağmur indirecekmiş gibi gözüküyordu.

"Doğru yerde olduğumuza emin misin?" dedim.

Tam arkamda durduğunu hissettim. Bu ise kısa bir an bastırdığım acımın yüzeye çıkmasına sebep oldu. "Eminim," dedi. "Bekçi kulübesinden sonra başlar o bölge."

Dönüp ona kaçamak bir bakış attım. İleri doğru bakarken çenesinin hafif bir tik gibi oynayışından dişlerini sıktığını fark ettim.

Bastırıyordu. O da tıpkı ben gibi hislerini bastırıyordu.

Arabanın arka kısmından bir fener çıkardı. Arazinin neredeyse tamamını aydınlatan bu fenerle birlikte yürümeye başladık. Ayağımda topuklular vardı ama yine de hiç sesimi çıkartmadım.

Sessizce onu takip ettim. Bir yandan da halamın ismini sesleniyordum. Diğerleri de halamı arıyorsa bile hiç ses gelmiyordu. Görünen o ki biz onların aradığı bölgeden oldukça uzaktık.

Yürüdük, yürüdük neredeyse yarım saat yürüdük. Bir köyün izi gözüktü ileride. Bu arada istemsizce gözlerim sürekli yere değiyordu çünkü diğer haşeratlardan korkmasam bile gözüm hep bir yerden akrep çıkar diye yeri de tarıyordu.

Üstelik birden öyle bir nem bastırmıştı ki hızlı yürümüyor olmamamıza rağmen terden sırılsıklam olmuştum.

Benden birazcık ileride olan Ezra'nın da terlediğini fark ettim ama kararlı bir şekilde ilerlemeye devam ediyordu. Bize çok da yakın olmayan küçük, kulübe gibi bir şey gördüğümüzde birden şimşek çaktı.

Şimşek sesini duyduğumda yerimde sıçradım.

Sonra sanki bu şimşekle talimat almışlar gibi birden yağmur yağmaya başladı. Hem de öyle şiddetli bir yağmurdu ki önümüzü göremez olduk. "Gök mü delindi yoksa?" diye bağırdım çünkü yağmurun sesi sanki her şeyi bastırıyordu.

Ezra yanıma gelirken şimdiden ikimiz de sırılsıklam olmuştuk. Dirseğimi kavradı. Tüm saçları alnına yapışmıştı. Yüzünden sürekli sular akıyordu. "Gel benimle," dedi.

Beni sürüklemeye kendisi ise yürümeye başladı. Birlikte zorlukla ilerlerken ayaklarım tamamen çamur olmuştu. Sonunda o ileride gördüğümüz kulübeye ulaştık.

Bu muhtemelen Ezra'nın bahsettiği bekçi kulübesiydi. Önce kapıyı tıklattık ama açan olmadı. Üstelik tüm ışıkları da kapalıydı. Sonra Ezra kapıyı açmaya çalıştığında, "Kilitlidir o kapı," dedim.

Tabii ki de tespitimi umursamadı. Elini göğsüme bastırdı ve beni hafifçe itti. "Geri çekil!" dedi.

Dediğini yaptım ve tek bir seferde omuz atarak kapıyı kırmasını izledim. Acı gücünü hissetmek başkaydı, görmek başkaydı. Her ne kadar artık bu adamı sahiplenemiyor olsam da yine de ilkel beynim gücünü bizi koruyabilecek olmasına yordu.

Kulübenin kapısı içeri doğru savrulurken bana sert bir şekilde bakıp, "Geç içeriye!" dedi.

Sessizce içeri girdim. Kapı tamamen kırılmadığı için en azından açılmaması için arkasına hemen kulübeden bulduğu bir kütüğü koydu. Sonra ışığı açtı.

Burası tek kişilik bir oda gibiydi. Bir koltuk, bir ısıtıcı ve yemek masası vardı. Koltuğun üstüne birkaç tane battaniye örtülmüştü.

Ezra birini aldı ve kontrol ettikten sonra bana uzattı. "Al şunu!"

Ne söylerse paşa paşa yapıyordum çünkü kızgın olduğu belliydi ve benim de ona karşı çıkmaya hakkım yoktu. Altıma da bir battaniye ayarlayıp koltuğa oturdum. "Peki ya sen?" dedim o etrafta bir şeyler ararken. Sonunda bir tane ısıtıcı buldu ama elektrik olmadığı için işe yaramadı.

Kısa bir an bana baktı. "Yaz yağmuru, bir şey olmaz diner birazdan," dedi. Dolaplarda bir tane havlu bulup üstünü kurutmaya başladı.

"Ben de ısındım zaten," dedim. Kulübenin içi ilginç bir şekilde sıcaktı. Battaniyeler de iyi sıcak tutuyordu.

O kurulanırken ben de onu izledim. Saçlarını kuruttu. Sonra bir diğer havluyu bana verdi. Ben de saçlarımın uçlarındaki ıslaklığı almaya çalıştım, sonra battaniye değiştirdim çünkü ilki tüm ıslaklığımı bir havlu gibi emmişti.

En nihayetinde ikimiz de üstümüzdeki aşırı ıslaklığı kuruttuğumuzda yağmur yağmaya devam ediyordu. "Hiç dinecekmiş gibi değil," dedim. "Baksana azalıp tekrar başlıyor."

Biz kurulanırken azaldığı için sevinmiştim ama işimiz bittiğinde tekrar hızlanmaya başlamıştı. Camın kenarındayken durup bana baktı.

İrkilmemek için kendimi zor tuttum. Onun bu bakışlarına nasıl alışacağımı hiç bilmiyordum. Öfkeli olması bir yanaydı ama şimdi sanki patlamaya hazır bir volkan gibi gözüküyordu.

Üstelik o daha hiç hesap sormamıştı.

Tam tahmin ettiğim gibi bu anı fırsat bildi. "Sorun değil," dedi. "Bizim de konuşmamız yarım kalmıştı zaten."

Ben ise bugün haddinden fazla konuşmuştum. Zaten her şeyi itiraf etmiştim. Bu yüzden ne canını yakmak ne de kendime daha fazla eziyet etmek istedim. Gözlerine bakmaya alışmaya çalışarak, "Konuşacak bir şey kalmadı," dedim.

Kaşları çatıldı. Tahammülü kalmadığı belliydi. "Bana gittiğine orada ne yaptığını anlatacaksın, Firuze," dedi.

Ne amaçla sorduğunu düşünsem yine kendime dert çıkarırdım. Bu yüzden düşünmeden ellerimi battaniyenin içine sokmaya çalışırken, "Sanki hisselerime kadar her şeyi araştırmamışsın gibi," dedim.

Sinir olmama sebep olacak bir bakış attı bana. "Prag'daki depo şirketine mi bel bağladın?" dedi. Sanki küçümsüyordu beni. Belki de kendime çözüm edindiğimi.

Bu yüzden öfkeyle ona baktım. "Prag'ı saklanmak için ayarladım," dedim.

Tek bir yere kendimi bağlayacak kadar aptal değildim.

Öyle ya dercesine başını alaycı bir şekilde salladı. "Asıl olayın Katar'daki şirket."

Gururuma dokundu. "Çalmadım," dedim dişlerimin arasından. "Hisseyi büyüttüm sadece."

Bir de yönetim kuruluna girebilmek için bazı oyunlar oynamıştım. O da tam olarak bunu düşünüyormuş gibi, "Biliyorum." dedi.

Kendimi ziyadesiyle savunmasız hissediyordum. Sanki ona anlatarak aynı zamanda bütün çarelerimin de üstünü çiziyormuş gibiydim.

"Peki ya amcam nasıl bulacak Kendal'ı?" dedi.

Ölüsünü. Kuzenini gömdüğüm yeri merak ediyordu. Bunun sonrasında onu nasıl öldürdüğümü de anlatmam gerekecekti ama ben bugün itiraf kotamı doldurmuştum.

Bu yüzden sustum. O ise yanlış anladı. "Niye hiç tepki vermiyorsun?" dedi. Ona bakmıyordum ama sesindeki öfkeyi duyduğumda iki büklüm olup sonra da yok olmak istedim. "Bana güvenmekten korkuyorsun, değil mi?"

Tam önüme masanın kenarından aldığı bir sandalye koydu ve bir sorgu masasındaymışız gibi karşıma oturdu.

Üşümüyor olsam da titredim. "Bu senin meselen değil," dedim yorgun bir sesle.

Sert bakışlarını üstüme diktiğini hissettim. "Benden çaldıklarınla çoktan benim oldu, Firuze!" dedi. "Yalanlarınla, sakladıklarınla bu mesele baştan beri benim zaten!"

Her bir kelimeyi tek tek vurgularken karşılıklı iki düşmandık sanki. Yine de düşmanı gibi olsam da hâlâ merhametli bir adamdı. Bu yüzden gerçekleri yüzüme vurmaktan çekinmedi. "Gittiğin yerde seni bulmazlar mı zannediyorsun?" dedi.

Başımı kaldırıp ona baktım. İtiraflarımdan sonra bütün acılarımın yüzeye çıktığı an buydu çünkü bir daha asla eskisi gibi olamayacağımızı anladım. Ne ben artık o masum Firuze'ydim ne de o eski Ezra.

Ben kıymetimi onun nezdinde yitirmiştim. "Sen benden nefret etmiyor musun?" dedim yüzüne baka baka.

Ne kabul etti ne de reddetti ama bakışları her şeyi gösteriyordu zaten. Dudaklarım acı bir gülümseme için yukarı kıvrıldı. İnsan bazen ölmeden de kendini mezara koyardı. O bana bakarken kollarında can veren ona sevdalı Firuze'ydi.

Ben ise ondan arta kalan boş bir kabuktum. "Güvenmiyorsun da," dedim.

Bu sefer başını ağır ağır sağa ve sola salladı. Tutunabildiğim tek ateş, haksız öfkemdi. Ben de ona sığındım. "O zaman niye hâlâ beni dinliyorsun?" dedim. Sesim adım adım yükseldi. "Bırak artık işte!" dedim. "*Ne hâlin varsa gör* desene!"

Böylece ben de artık arkamı dönüp gidebilirdim. Bir daha ne bu yaşama dair ümit besler ne de heveslenirdim ama sonra öyle beklemediğim bir cevap verdi ki bir başka tehlike ihtimaliyle birlikte dondum kaldım.

"Zake Rinaldi seni gördü," dedi nefret dolu bir sesle.

Dönüp tekrar ona baktığımda o adamı anmak bile bakışlarını farklı bir nefretle doldurmuştu. Toplantı salonunda onu tehdit edişini hatırladım. "O adam kimdi?" dedim.

Ve beni görmesi ne tür bir tehlikeye sebebiyet vermişti?

Cevap vermeyebilirdi. Benim sustuklarımdan sonra hakkıydı da zaten. Yine de o tehlikeyi benden saklamadı. "*Cerchio Nero,*" dedi keyifsiz bir sesle. "Hiç duydun mu?"

O günkü konuşmaları haricinde hiç duymamıştım ama Ezra'nın söyleme biçiminde bile uğursuz bir şeyler vardı.

"Hayır," dedim. "Bu bir tarikat mı?"

O kadar basit bir şey olmadığını sevdiğim adamın sıkıntılı yüz ifadesinden anladım. Üstelik bana güvenmiyor olsa da anlatmaya devam etti: "Bir sistem." Kısa bir an ellerine baktı. "Dünyayı asıl yönetenlerin sistemi."

Tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Tam bu anda arkada şimşekler çakarken ilk olarak düşündüğüm şey büyük resmin içinde sadece küçük bir noktayla uğraş verdiğim oldu. O ise her cephede ayrı bir savaş içerisindeydi.

Dünyayı asıl yönetenlerin sistemi.

Tek cümleyle açıklamış olsa da oldukça tehlikeli gözüküyordu. Üstelik Ezra hiçbir şeyi abartmayı sevmezdi.

Bir kulübenin içerisindeydik. İkimiz de sırılsıklamdık. Yağmur tüm şiddetiyle yağıyordu ve birbirimize düştüğümüz tuzakları anlatıyorduk sanki.

Seneler sonra her şey çözülmüştü. Seneler sonra ilk defa gerçekleri konuşuyorduk. "Ve sen bu sistemin içinde misin?" dedim.

Başını ağır ağır salladı. "Öyleyim," dedi. Başımı eğdim, ellerimi yüzüme kapatıp sıkıntıyla iç çektim.

Bugünü hayatımın hiçbir evresinde unutmayacaktım. Bir bela bitmeden bir başkası hasıl olurken bir sarmalın içinde kaybolup gittiğimi hissediyordum.

"Ne yaptığımı sorgulamayacak mısın?" dedi. Başımı kısa bir an kaldırıp ona baktım. Yorgun bir sesle, "Bilmek beni koruyacak mı?" dedim.

Cevap vermedi ama cevap vermesine gerek de yoktu. "O zaman bilmeme gerek yok," dedim.

Ben daha kendi derdimi taşıyamıyorken bir de dünyanın en güçlü adamlarıyla baş edemezdim.

O ise göğüs kafesimi sıkıp, unufak edecek tek bir cümle kurdu. Acımadı, ne beni ne üstümdeki belayı umursamadı. "Çok geç, Firuze," dedi.

Ben artık ağlamak istemiyordum. Ben artık avazım çıktığı kadar göğe haykırmak istiyordum. Sesim kısılana kadar bağırmak ve artık üzerime gelen her şeyi çığlıklarımla yok etmek istiyordum.

İki duvarın arasında gittikçe sıkıştığımı hissederken hissettiklerimin aksine kuru bir sesle, "Belayı bir mıknatıs gibi üzerime çekmekte üstüme yoktur," dedim.

Ezra ise sözlerimi umursamadı. "Sen yurt dışına çıksan bile amcam bulmasa da Zake kesinlikle seni bulur," dedi.

Böylece senelerce kurduğum kaçış planına en ağır darbeyi vurdu. Yine de inanmak istemiyordum çünkü başka çarem yoktu. Bu yüzden konuyu değiştirdim.

Hem onun hem de kendimin canını acıtacağını bile bile, "O kırık mühür ne işe yarıyordu?" diye sordum.

Sanki mührün ne işe yaradığını öğrenince daha çok acı çekmeyecekmişim gibi. Sanki beni de kardeşimi de bu uğurda harcamamışlar gibi.

Yine de o dürüst olandı. "Eskiden bir orospu çocuğunun masum çocukları katlederek kullandığı kan ritüelleri için kullanılıyordu," dedi.

Gözümün önünde haritayı gösteren Şiyar canlandı.

"*Kanın masumu* gerek, Firuze," demişti. Diğer elinde ise kırık mührü tutuyordu. "Bu harita için, bu mühür için *kanın masumu* gerek."

Demek ki o kırık akik mühür bu işe yarıyordu. Kardeşimi de bir kan ritüeli için kullanmışlardı. Gerçekti, dünyaya dair anlatılan o bütün korkunç hikâyeler gerçekti.

Kurbanlar, ayinler hatta şeytana tapan bu zihniyet gerçekti. Bizzat benim kardeşim de bu yolda feda edilmişti.

Ben ise ona kendi ellerimle bu mührü teslim etmiştim.

Kusacakmışım gibi hissederken Ezra konuşmaya devam etti: "Adamın yeraltında mahzenleri vardı ve ülkenin dört bir yanına kurduğu kocaman bir sistemi."

Alnımda boncuk boncuk terler birikmeye başladı. "Sen mi çökertttin bu sistemi?" dedim.

Bakışları kısa bir an geçmişe dalar gibi oldu. "Bu insan ticaretinde daha önce senelerce işkence görmüş biri yaptı bunu," dedi. "Ben sadece küçük bir yerde yardım ettim."

Tam bu anda onun hayatına dair hiçbir şey bilmediğimi bir kere daha fark ettim. Bizden çok uzakta çok daha tehlikeli bir hayat yaşıyordu.

Bize bulaştırmamak için elinden geleni yapmıştı ama düşman bazen içten saldırırdı.

Dalgın bakışları tekrar bana doğru döndü. "Fakat *Cerchio Nero* zaten beni gözüne çoktan kestirmişti," dedi. Görünen o ki o da kendi hayatında

bir noktada kurban durumuna düşmüştü. Üstelik belki de defalarca ölümden dönmüştü.

Hepsi iğrenç bir sistem yüzündendi. Masuma el uzatan zalimlerdi sebebi. Başımı eğip sindirmek için derin derin nefesler aldım. "Demek bunu diriltmeye çalışıyorlardı," dedim.

Üstelik bunu kardeşim üzerinden yapmaya çalışmışlardı ama başarılı olamamış olacaklar ki Kendal bu yazın tekrar kardeşimi kaçırmak için plan yapmıştı. Ben ise onu bu sefer acımadan öldürmüştüm.

Burnumuza kadar belaya battığımızı hissederken başımı kaldırıp tekrar ona baktım. "Ne yapacaksın?" dedim.

İşte o zaman neden bunca senedir güç topladığını anladım. Karşımdaki adam bir daha yenilmemeye ant içmiş gibiydi. Zalimdi bakışları, sözleri. "Herkesle yüzleşeceğim, Firuze!" dedi acımasız bir sesle. "Tek tek herkesle yüzleşeceğim."

Hakkıydı da. Bu yüzden sesimi çıkarmadım. Üstelik buradaki düşmanlarını yok etmeden de bu şehre sırtını dönemeyeceğini anladım.

Onun savaşı çok başkaydı ve bunun için de önce ona ihanet edenleri temizlemesi lazımdı. Bu listede ben de vardım.

Birden ayağa kalktı. "Yağmur dindi," dedi. "Hadi gidelim."

Cama doğru dalgın bir şekilde başımı çevirdiğimde hakikaten de yağmurun dinmiş olduğunu fark ettim. O kadar çok konuşmaya dalmıştım ki arkamızda sönüp giden fırtınadan habersizdim.

Üzerimdeki battaniyeleri kurusun diye güzelce sandalyelerin üstüne serdim. Ezra muhtemelen buraya telafi için birilerini gönderirdi.

Onun ardından yürümeye devam ettim. Dışarı çıktı. Yerler ıslaktı. İkimiz de çamura bulanmıştık ama umursamadı.

Birlikte ilerlemeye devam ettik. Sonunda birkaç kalıntı gördüm ama halama seslensem bile cevap gelmedi. Minik köprü gibi bir yerden geçtiğimizde hava sıcak olmasına rağmen üşüdüğümü hissettim. "Neredeyiz?" dedim.

Azimle ilerlemeye devam ediyordu ama ben üzerime çöken ağırlıktan mı, bilinmez, aşırı yorulmuştum. "Maksem'den çok uzakta değiliz," diye cevap verdi.

Maksem'in üstü örtülü su hazne binası olarak geçtiğini biliyordum. Antik kentin güney yamaçlarında, ana kaya içine oyularak yapıldığı anlatılıyordu. Su kanallarının çok uzun mesafeden bu oyuğa su taşıdığını duymuştum.

Tekerlemeyi hatırladım.

Sular geçer ama durmaz, taş nefesi tutar.

Bahsedilen yer gerçekten bir su kanalı olabilirdi.

Tek tük ağaçlar vardı ama yine de tasvir edilen bir ağaç daha görmemiştim. Sonra ileride sağ tarafta hafif tepelik bir yerde bir hareket gördüm.

Sanki bir cisim ileri ve geri sallanıyordu. Ezra ileriden gittiği için ışık o tarafta değildi.

"Ezra, dur!" diye bağırdım. Birden bana doğru döndü. Etrafta tehlike var mı diye bakarken diğer eli çoktan belindeki silahına uzanmıştı. Ben ise ağacı işaret ettim. "O ağacın orada sanki biri var."

Feneri oraya doğrulttuğunda gerçekten de birinin ağacın kenarında olduğunu ikimiz de fark ettik. Üstelik ağaç, her ne kadar şu an uzakta olsa da vaftiz örtüsündeki çizime gerçekten benziyordu.

Oraya doğru ilerlerken Ezra önüme geçti. "Sen geride dur." dedi.

Herhangi bir tehlike olma ihtimaline karşılık sözünü dinledim ama yaklaştıkça ağacın kenarındaki kişinin bir kadın olduğunu anlayınca onun yanında yürümeye başladım.

Kadın o kadar çok ıslanmıştı ki en yakınına gelene kadar halam olup olmadığına emin olamadım. Ta ki aramızda çok kısa bir mesafe kalana kadar. İşte o zaman ellerini ıslak toprağa bastırmış gözleri kapalı sanki büyük bir huşu içindeymiş gibi ileri geri hareket eden kişinin Selma halam olduğunu anladım.

Islak yüzündeki o huzurlu ifade sanki onu on yaş gençleştirmiş gibiydi. Tam olarak ne yaşamıştı? Burada ne olmuştu? Kıyafetlerinde herhangi bir hasar yoktu ama yine de kontrol ettim.

Sonra onu korkutmadan nazikçe seslendim: "Selma hala!"

Önce duymadı beni. Ezra'ya dönüp baktığımda onun bakışlarının halamın toprağı tutan ellerinde olduğunu fark ettim. Sanki benim göremediğim bir şeyi görüyor gibi bakıyordu.

Sonra halamın gözleri birden açıldı. Fener yüzüne vururken sanki gözlerinin önünde bir perde vardı.

Üç kere aynı cümleyi Süryanice tekrarladı. Üstelik bana değil, Ezra'ya bakıyordu.

"Nefesin haklısı!" diyordu ona bakarak. "Nefesin haklısı!"

Tüyler ürpertici bir an olmalıydı ama aksine ona bakarken neden bu hâle geldiğini anlayabiliyordum. Şu an halam burada değildi. Buradaysa bile yalnız değildi çünkü topraktan gelen bizlerin en büyük bağı yine toprağa dokunarak gerçekleşirdi.

Burası normal bir yer değildi. Muhtemelen haritanın yerini bulmuştu.

Ezra ona doğru yaklaştı. Normalde insanlara kolay kolay temas etmezdi ama tam o anda iki kaşının ortasına avucunu bastırdı. Halamın gözleri kapandı. Bu sefer titremeye başladı.

Ezra, halamın titremesi geçene kadar elini aynı yerde tuttu. Dudakları bile kıpırdamıyordu, yalnızca dokunuyordu.

Ben ise o dokunuşta bile etrafa yayılan enerjiyi hissedebiliyordum.

Halam gözlerini tekrar açtığında geri çekildi.

Halam ise şaşkın bir şekilde etrafına baktı. Sonra birden ağlamaya başladı. Bana değdi gözleri. "Buldum," dedi ağlarken. "Buldum onu, Firuze'm!"

Halama sarıldım. Onu sakinleştirmeye çalıştım ama o kadar ıslanmıştı ki tekrar beni de ıslattı. Üstelik bu hâldeyken hastalanmaması imkânsızdı. "Gel gidelim buradan, hala," dedim.

Onu burada bizden başkalarının bulup şüphelenmesinden de korkuyordum.

Ben onun için endişelenirken onun beni itmesi asla bekleyeceğim bir şey değildi ama yaptı.

"Ben gitmem!" dedi bağırarak. "Ayrılmam bu huzurdan." Sanki ait olduğu yeri bulmuş gibi davranıyordu. Bu yüzden şaşkın bir şekilde ona baktım.

Sanki onu zorlarsam bana saldıracakmış gibiydi ki bu da beni buraya geldiğimizden beri ilk defa korkuttu. Ezra ise benim aksime oldukça sakindi.

"Senin çocukların var, Selma Hanım," dedi gözlerinin içine bakarak. "Nasıl hem onları hem de haritayı koruyacaksın?"

Halam sanki çocukları olduğunu bile yeni hatırlamış gibiydi. Nitekim idrakiyle birlikte tekrardan ağlamaya başladı. Sanki buradan ayrılmak canından can kopartıyor gibiydi.

Yine de yapmak zorundaydı. Bu yüzden ona uzattığım elimi en nihayetinde tuttu ve ayağa kalktı. Birlikte yürürken tam olarak haritayı nerede bulduğunu merak ederek etrafıma baktım. Tepenin aşağı kısmında kalıntılar ve su kanalları vardı ama yine de haritanın nasıl bir şey olduğunu bile tam olarak bilmediğimden sadece baktım.

Halam sanki sarhoş olmuş gibi bir sağa bir sola sallanarak yürürken, "Firuze'm çok güzeldi!" dedi. "O kadar güzeldi ki öldüğümde vasiyetimdir, beni bu zakkum ağacının altına gömsünler."

Dönüp ardımızda kalan ağaca baktım. Demek ki tasvir edilen ağaç buydu. Yine de ona doğru döndüğümde, "Hala, zehirli bu ağaç," dedim.

Zakkum ağacı zehirli olmasıyla bilinirdi. Benimle yürürken kafasını omzuma yasladı. "Belki de bir tek o zehir beni korur," dedi.

Sesindeki acı kalbimi ağrıttı. Koçakların soyuna yüklenen bu koruma görevi belki de yalnızca imtihandı.

Uzun bir süre yürüdük. Sessizlik hepimizi yaşanılanları düşünmeye teşvik etti. Bu geceyi hiçbirimiz unutmayacaktık.

Ezra'nın aracına ulaştığımız ana kadar belanın sonu gelmiş gibiydi ama sonra iki el ateş edildiğini duyduk. Halam yerinden sıçrarken ben ise ileriye doğru baktım. "O ses de neydi?" dedim.

Ezra dönüp bize baktı. "Silahtı," dedi.

Bu aralar duyduğum her silah sesinde başımıza bir uğursuzluk daha geliyordu. Yine aynısının olmamasını diledim çünkü bu son olurdu.

Artık bir şeyleri düzeltecek takatim kalmamıştı.

Asaf, abilerinden almış olduğu talimatları dikkatle dinlemişti. Hiç tabiatına uymamasına rağmen yapacağı tek şey küçük bir kışkırtmaydı. Kalanını Bedran abisi halledecekti ama son dakikada abisine acil bir haber gelince gitmek zorunda kalmıştı.

Abisi Faysal ve Revan'ı aynı araca bindirmeyi başarmıştı. Faysal'ı onlara yol göstermesi için kandırmıştı ama şimdi Revan'la birlikte onların arasında kalmak hiç de hoşuna gitmiyordu.

Revan abisini hiç sevmezdi. Hep onu erkekliğinden vurmaya çalışır ve fazla yumuşak olduğunu söyler dururdu.

Faysal ise hiçbir zaman sevdiği bir adam olmamıştı. Kötü bir babaydı. Dildar'ı hiçbir zaman korumamıştı. Firuze ablasına, Baran abisine hep kötü davranmış hatta Hale teyzesine de çok eziyet etmişti.

Şimdi de buram buram içki kokarak yürürken aksıyor, bir de sürekli ağzının içerisinde söylenip duruyordu.

Üstelik Revan'la şimdiden birkaç kere çatışmışlardı. Arkadan gelen korumalar onlardan biraz uzakta ve geniş bir çevreye yayılmışlardı. Bu yüzden Faysal'ın hemen ardında Revan vardı.

Asaf artık vaktin geldiğini düşünerek kısa bir iç çekti. "Abim de gitti," dedi kendi kendine. "İş başa düştü."

Sonra Faysal'ın yanına yaklaştı. Faysal etrafına aksi bir şekilde bakarken, "Faysal amca artık geri mi dönsek?" dedi.

Faysal dönüp ona ters ters baktı. "Sus Asaf!" dedi. Bu adam onu kışkırtmak zorunda kalmasaydı bile her zaman aksi bir tavırdaydı.

Bu yüzden arkadan Revan, "Çocuk haklı," dedi. "Bu deli kadını niye ararız, bilmem."

Faysal bir hışımla arkasını döndü. "Bana bak!" dedi.

Asaf ise hiç huyu olmasa da araya girdi. Onu omzundan tutup geriye doğru itti. "Asıl sen bize bak!" dedi yüksek sesle. "Haddinizi aştınız artık! Keşke gitseniz de biz de kurtulsak!"

Faysal küfredercesine ona baktı. "Seni küçük şeytan!" dedi.

Asaf ise acımasız olmasını umduğu bir şekilde güldü. "Kaldıramıyorsun, değil mi?" dedi. "Abim borcunu ödediğinde bir kere daha Saruhan sığıntısı olmak zorunda kaldın." Her sözüyle birlikte Faysal'ı öyle bir küçümsedi ki bu zamana kadarki bütün öfkesine kezzap döktü sanki. "Şimdi de biz size yardım etmesek bir arpa boyu yol katedemezsiniz."

Faysal burnundan solumaya başladı. Nefret dört bir yanını sararken bir Saruhan ilk defa onu açık açık bu denli küçümsüyordu. Asaf olmasa çoktan yanında taşıdığı silahla kafasına sıkardı ama Asaf göz bebekleriydi.

Yine de bütün bu sözler gururuna ağır geldi. Evin en küçüğü bile onunla bu şekilde konuşuyorsa Ezra Saruhan'ın biletini kesmesi an meselesiydi.

Panik yapmaya başladı. Kafasında bin bir ihtimal dönerken, "Benim damarıma basma, Asaf. Seni böcek gibi ezerim," diyerek savurduğu tehdit yalnızca tedirginliğini örtmek içindi.

Asaf ise ona tiksintiyle baktı. "Yakında sen böcek gibi ezileceksin," dedi. "Abim hepinizi kovduracak şirketten." Kollarını göğsünde kavuşturup ona tepeden baktı. "Her şeyi öğrendi."

Her şeyi öğrendi. Bu tek cümle Faysal için sonunun çoktan yazıldığının bir göstergesiydi.

Revan araya girdi. "Neyi öğrendi, Asaf?" dedi.

Faysal araya girmek istedi ama Asaf dönüp Revan'a baktı. "Hırsız bu adam, abi," dedi. "O küçücük hissesini düşmanlarına satacak olan bir hırsız."

İkisi de kısa bir süre de olsa birbirine baktığı için Faysal'ın panikten delirdiğini ve çoktan silahını çıkartmış olduğunu görmedi.

Revan nefret dolu bir sesle, "Kime satacakmış?" diye sorduğunda ise Faysal, Asaf'ın üstüne atıldı.

Bir kolu Asaf'ın boynuna sarılırken, "Sus!" diye bağırdı. "Sus, seni öldürürüm!"

Revan silahını çıkarıp ona doğrulturken korumalar ona doğru koşmaya başladı. Faysal tam olarak bu sebepten Asaf'ı kendine siper edinmişti.

Revan gerçekleri öğrendiği anda onu oracıkta öldürürdü. Asaf ise sanki bunu istermişçesine önce onu kışkırtmış, sonra da tam bu anda yaptıklarını ifşa etmişti. Üstelik bu çocuk hisseleri sattığını nereden öğrenmişti?

Revan yüksek sesle bağırdı: "Asıl ben seni öldürürüm ayyaş herif! Bırak kuzenimi!"

Asaf'a bu kışkırtma sonucunda Revan'la birbirlerine gireceği söylenmişti. Kendisinin de yem olacağını asla düşünmemişti. Zaten yaptığından hiç mutlu değilken bir de esir konumuna düştüğü için panikledi.

Faysal'ın kolundan kendini kurtarmaya çalışırken çırpındı. "Bırak beni!" diye bağırdı ama Faysal onu, arkası koruma duvarıyla kapanmadan önce sürüklemeye zorladı.

Hemen yanlarında bir köy vardı. Eğer oraya kaçarsa bu köyde eski bir arkadaşı oturuyordu. Onun evine sığınabilirdi. Sonra da izini kaybettirir, olaylar durulana kadar bir daha gün yüzüne çıkmazdı.

Hepsi Firuze'nin yüzündendi. Hepsi o şeytan yüzündendi.

Faysal geri geri giderken Revan küfürler savurmaya ve onu öldüreceğine dair tehditler savurmaya devam ediyordu. Üstelik Asaf da güçlüydü. Kollarından kurtulması an meselesiydi.

Faysal'ın ise zaman kazanması gerekiyordu. Bu yüzden iyice boka batacağını bile bile Asaf'ı, Revan'ın üstüne doğru savururken aynı zamanda bacağından vurdu.

"Bu da sana ders olsun!" diye bağırdı sonra. "Bir daha kimse bizi hafife almasın! Yakında hepinizden daha güçlü olacağım."

Can havliyle kaçmaya başladı. Hızlı hızlı koşarken tek amacı buradan kurtulmaktı. Revan kuzenini tutarken korumalara, "Seni orospu çocuğu! Hemen vurun onu!" emri verdi ama Celal her sözüne itaat ederken ilk defa, "Öldürürsek biz suçlu oluruz, efendim," diyerek onun emrine itiraz etti.

Revan hayatında daha saçma bir cümle duymamıştı. Resmen göz göre göre adamın gitmesine izin veriyorlardı.

"Sen bittin, Celal!" dedi ona bağırarak. Sonra kendi silahını çıkarttı.

Asaf ona tutunurken, "Abi sakın!" dedi. "Sakın öldürme! Onu sadece durdur. Onun hakkında tek karar ölüm olacak!"

Revan, Asaf'ın sözünü dinledi. Öfkeden gözü dönse de peşinden gitti Faysal'ın. Zaten daha çok kaçamayan Faysal'ın bacağına sıktı.

Faysal ilk acıyla birlikte yere düşerken Revan onun yanına ulaştığı anda saçlarından tutup başını geri çekti. "Sen dua et şu çocuğa!" dedi. Sonra kafasına silah dayayıp ayağa kaldırdı. "Yoksa yemin ediyorum ki şuracıkta kafana sıkardım!"

Revan, Faysal'ı yerde sürüklerken Asaf'ın ise etrafına korumalar toplanmıştı. Tam o sırada Ezra'nın aracı araziye girdi.

Tam kalabalığın önünde durdu.

Aracın bir tarafından Firuze diğer tarafından Ezra indiğinde, Revan nefretle gülümsedi. Ezra Saruhan bir daha değil bu kızı yanında barındırmak, onun adını bile anamayacaktı.

Faysal Koçak bugün yaptıklarıyla Koçak isminin üstünü tamamen çizmişti.

Firuze telaşla kalabalığa koşarken onları izledi. Asaf bacağından vurulduğu için yerde yatıyordu. Firuze bir telaşla ona sarıldı. "Asaf!" dedi korkuyla.

Ezra ise önce kardeşine sonra da çevresine baktı. "Bunu kardeşime kim yaptı?" dedi yüksek sesle.

Revan tam o anda acıdan inleyip aynı zamanda onun elinden kurtulmaya çalışan Faysal'ı, Ezra'nın önüne fırlattı. "Bu piç kurusu yaptı!" dedi. "Üstelik hem hırsız hem de soysuz!"

Bunu babasına donup kalmış bir şekilde bakan Firuze'ye söylemişti.

Faysal başını kaldırıp Ezra'ya baktı. Bir kere daha bir Saruhan'ın önünde diz çöktüğünü fark ettiğinde tiksinti dört bir yanını sardı. "O da beni vurdu," dedi nefretle. Ezra ise ne son savunmasını duydu ne de ihaneti unuttu.

Önünde bir cellat gibi dikilirken, "Bu sondu, Faysal Koçak," dedi. "Artık kan bedelini ödeme vaktin gelmiştir!"

Faysal bakışlarını donup kalmış olan Firuze'ye çevirdi. Eğer bu işin ucunda ölecekse ilk olarak bu şeytanı yanında götürecekti çünkü bir kere bile haytını görmemişti.

Şimdi de onun yüzünden bu hâle gelmişti. Firuze bedelini ödeyecekti.

Firuze, onun yaptığı her hatanın bedelini ödeyecekti.

Sahra uzun zaman sonra hayatında ilk defa telaşlıydı.

Baran'ın arabası, onu Nalan'ın attığı konuma bırakmıştı. Baran yanında gelmek istese bile onları halasını aramaya gitmesi için geri yollamıştı.

Aslında ilk etapta onlarla birlikte o da Selma halayı aramaya çıkmıştı ama yolda bir telefon almıştı.

Nalan'ın sesi kulaklarında çınlıyordu. "Sahra evime giremiyorum çünkü beni öldürmeye çalışıyorlar." Kadın hıçkıra hıçkıra sessizce ağlıyordu. "Ne olur bana yardım et!" dediği anda Sahra'nın kısa bir an aklı durur gibi olmuştu.

Sonra da Baran ve Ayşe'den yardım istemişti. Baran ise halası herkes tarafından arandığı için zor durumda olan bir kadına yardım etmeyi tercih etmiş, onu atılan konuma kadar bırakmıştı.

Sahra çoktan Nalan'ın attığı konum için polisleri aramıştı ama sokağa indiğinde daha gelmemiş olduklarını görünce keyfi kaçtı.

Sokakta birkaç dükkân vardı ama yine de pek kalabalık değildi. Sahra içeri doğru yürümeye başladı. Nalan'ın oturduğu apart bir dükkânın üstündeydi.

Tarif edilen evin önüne geldiğinde kapıyı açmaya çalıştı ama kapı açılmadı. Sahra arkasını döndü. Bir yandan Nalan'ı telefonla ararken aynı zamanda, "Nalan, neredesin?" diye ona seslendi.

Yoldaki tek tük insanlar ona doğru dönerken yine umursamadı. Geç kalmış olmaktan deli gibi korkuyordu. "Nalan?" diyerek tekrar seslendi.

Çöpün önünden geçerken göğsü korkuyla sıkıştı. Kadın cinayetleri o kadar çok artmıştı ki artık çöpün içine bakmak bile bir ihtimal hâline gelmişti.

Tam o sırada bir ses geldi. "Buradayım, Sahra!" sesini duyunca Sahra panikle çöpe doğru baktı.

Sesin nereden geldiğini tam olarak anlamazken çöpün arkasındaki duvarda genişçe bir girinti olduğunu fark etti.

Esnaf buraya iki tane yuva koymuştu ama arkası boştu. Nalan da bunların arkasına saklanmıştı.

Sahra Nalan'ı görünce derince bir *oh* çekmemek için kendisini zor tuttu. Yetişmişti, ona zarar vermemişlerdi.

Kadın tedirgin bir şekilde ayağa kalktı. Sahra ise önüne geçti. Yuvalardan atlayıp çıkması için ellerini uzatırken, "Bu şerefsiz hapse girmedi mi?" dedi.

Daha geçen gün haberi gelmişti. Bedran onu geçmişteki kadın pazarlama suçlarından dolayı güçlü deliller toplatarak tutuklatmıştı.

Nalan ağlamaktan şişen yüzüyle ona baktı. "Kardeşi bu, Rahmi," dedi. Sonra acı bir şekilde gülümsedi. "Kardeşi, abisinin namusunu temizlemeye gelmiş."

Sahra küfretmemek için kendisini zor tuttu. Ahlak bekçisi olan o kardeş neden bir kere bile abisinin pezevenkliğini görmemişti. Bu kadın senelerce abisinin borçları yüzünden hayat kadınlığı yapmak zorunda kalmıştı. O zaman niye bir kere bile namusu dert edinmemişti?

Erkeklerin ağzına sakız ettiği kavramlardan nefret ediyordu. Aslında Sahra direkt erkeklerden nefret ediyordu. Bu zamana kadar Kadir abisi hariç hiçbirinden hayır görmemişti.

Nalan yanına ulaştığında sıkı sıkı ona sarıldı. "Polisleri çağırdım, gelecekler birazdan," dedi Sahra.

Nalan tir tir titriyordu. "Bedran Bey'i de çağırdım ama o çok uzaktaymış," dedi.

Sahra muhtemelen onun da Selma halayı aramaya gittiğini düşündü. Sahra ondan önce gelmişti çünkü onlar çok geç kalmışlardı.

Daha yola çıktıkları ilk dakikada Yeşim çok yediği için kusmuştu. Ayşe ile Sahra kusmuğu birlikte temizlemek zorunda kalmışlardı çünkü Baran yemyeşil olmuştu.

Ayşe gülerek koca ayısının midesinin çok hassas olduğunu söylemişti ama şimdi Sahra bilerek durdurulduğunu hissediyordu.

Belki de o da geç kalsa yetişemeyecekti. "Bir kayıp vardı," dedi.

Sonra da onu elinden tutup önünü kapatarak yürütmeye başladı. Nalan her adımda korkarak etrafına bakıyordu. Sahra bu yüzden dükkânların önüne, güvenilir alana doğru onu geçirdi.

Bir yandan da gözü sürekli polis aracındaydı. Niye geç kalmışlardı?

"Köşeden ayrılma sakın!" dedi. "Olmadı şu dükkânlardan birine girelim."

Dükkânın içine baktığında berberin bir adamı traş ettiğini gördü. Tam içeri adım atacaktı ki "Hayır!" dedi Nalan elinden tutarak. Sahra dönüp ona baktı. Nalan'ın yüzünde hem telaş hem de utanç vardı.

Sahra sebebini anlamadı. "Ne demek hayır?" dedi. "Niye ben gelmeden önce yardım istemedin?"

Nalan neredeyse ağlayacakmış gibi gözükürken mahcup bir sesle, "Sarhoştum," dedi. "Beni yanlış anlarlardı." Sahra sabır çekercesine iç çekti. "Üstelik Şevki hepsiyle konuşup beni onlara kötülemiş."

Diğer kızlar Mata Hari'de kalırken, Nalan kendine buradan apart tutmuştu çünkü o Midyat'taki Mata Hari'de çalışmaya devam etmek istiyordu. Bedran da bu isteğini reddetmemişti.

Nalan'ın ise bu istek başına bela olmuştu.

İnsanın canı ne kadar ucuzdu. Üstelik bu bir de kadının canıysa sanki insanoğlu o cana kusur bulmayı da kendine görev ediniyordu.

O kusurla birlikte yardım etmemeyi de kendine hak olarak görüyordu.

"Ne hâlde olursan ol, Nalan!" dedi Sahra öfkeyle. "Canına kastediyorlar, bundan ötesi var mı?"

Tam kapının önüne geldiğinde berberin de artık onları izlediğini fark etti. Üstelik adamın bakışları onda değil, Nalan'daydı. Yüzündeki tiksintiyi gördüğünde Sahra kendine engel olamadan dudaklarından bir küfür kaçırdı.

Kapının kulpundan elini çekti ve onu ana caddeye çıkan yolda dikkatli bir şekilde yürüttü. Sahra her zaman yanında silah taşırdı. Bu sefer de bir istisna değildi.

Geçmişte silah kullanmak ve birinin de hayatını kurtarmak zorunda kalmıştı ama uzun zamandır silahı eline almıyordu. Sadece koruma niyetiyle taşıyordu.

Yine çantasından silahını çıkarttı. Emniyet kilidini açtı. Polisler gelirse silahı hemen saklardı ama şimdi hiçbir yere güvenmiyordu.

Nalan'ı duvarın kenarına çekerken buradaki durağa ve caddeden geçen hızlı araçlara güvendi. Nalan'ın silaha bakıp, "Sahra, sana hakkını nasıl öderim, bilmiyorum," derken sesi titriyordu.

Sahra dönüp ona baktı. Nalan'ın çaresiz yüzü bir an başka bir yüzle değişir gibi oldu. Annesi sahne kıyafetleri arasına onu sıkıştırıp dolabı kapattığında da yüzünde aynı ifade vardı.

Sahra o dolabın ardındaki gizli kapıdan dışarı çıkmıştı ama annesi hiç peşinden gelememişti. Sahra niye bilmiyordu ama tam o anda kendini tutamadan, "Anneme dua et, olur mu?" dedi.

Belki tıpkı onun gibi çaresiz bir kadın ona dua ederse annesi de yattığı yerde bir nebze olsun rahat edebilirdi.

Nalan'ın bakışları yumuşadı. "Olur, elbette ederim," dedi. Sonra endişeli bir şekilde ekledi: "Hasta mı?"

Sahra uzun zaman sonra ilk defa bu gerçeği söyledi: "Hayır, öldü."

Nalan'ın yüzü acıyla çarpıldı. Onun yanına geçti ve teselli edercesine elini omzuna koydu.

Tam o sırada polis aracının sesi yankılanmaya başladı. Sahra karşı yola baktığında aracın orada olduğunu fark etti. İçi sonunda rahatlarken Nalan'ın tesellisi arta kaldı.

"Polisler geliyor," dedi.

Nalan gülümsedi. Kurtuluşun gülümsemesiydi bu. "Çok şükür!" dedi.

Ama bazı tehlikeler kolayca geçmezdi. Düşman hep son dakikaya kadar pusuda beklerdi. Üstelik Nalan'ın merhametle Sahra'ya yaklaşmış olmasını da fırsat bildi.

Rahmi, karşı duvarın tepesine çıkmıştı. Sabahtan beridir aradığı kadın kedi yuvasının ardından çıkmış sonra da önündeki minicik kadına sığınmıştı. Rahmi her adımlarını izlemişti ama yanındaki kadın tecrübeli gibiydi. Üstelik bir de silahlıydı.

Bu yüzden sabırla beklemişti. Ta ki Nalan duvarın kenarından çıkıp onun namlusunun ucuna gelene kadar.

Bu onun tek fırsatıydı çünkü karşıdan polis geliyordu. Bu yüzden ateş ederken bağırdı. "Yenge, Şevki'nin sana selamı var!" dedi.

İki el ateş edildi. Nalan bir an gülümserken diğer an sırtından aldığı iki darbeyle birlikte öne doğru savruldu.

Sahra onu geri çekmeye çalışsa da çok geç kalmıştı. Nalan ağır ağır dizlerinin üstüne çökmeye başladı.

Sahra onu tutarken, "Hayır," dedi dehşete düşmüş bir şekilde. "Hayır!"

Nalan ona bakarken sanki darbeyi nereden aldığını idrak edemiyor gibiydi. "Hayır, Nalan!" dedi Sahra ona doğru yığılır gibi olunca. "Hayır!"

Nalan'ı yere doğru yan bir şekilde yatırdıktan sonra üstündeki ceketi alelacele çıkardı. Nalan'ın sırtı kanıyordu. Hem de öyle bir kanıyordu ki yere doğru akmaya başlamıştı. Sahra kanamayı önlemek için bastırırken bağırdı. "Ambulans çağırın!" dedi. "Biri ambulans çağırsın!"

Polisler geldi. Geç kalsa da geldi. Silah ateşlendi. Geç kalınsa da suçlu için ateşlendi.

Yanına gelen bir polis memuru ambulansın geleceğini söylüyor, ona bir şeyler soruyordu ama Sahra bir türlü Nalan'dan gözünü ayıramıyordu çünkü Nalan sürekli ona bakıyordu.

Sahra gözünden can gitmesin diye gerekirse gözünü asla ondan ayırmazdı. "İyi olacaksın, Nalan," dedi canhıraş bir şekilde onu kendinde tutmaya çalışarak. "Bak, çok kanamıyor!" Oysa çok kanıyordu. "Geçecek, toparlayacaksın!"

Oysa Nalan toparlamıyordu. Aksine gittikçe soluyordu. Dudakları zorlukla aralandı. Sahra kendini zorlamaması için onu, "Konuşma!" diye uyardı ama Nalan dinlemedi.

Bu kadar gürültüye ve etraflarına insanlar toplanıyor olmasına rağmen yalnızca ona bakarak iki cümle kurdu: "Annene dua ederim. Hatta görürsem..."

Gözleri kayar gibi oldu ama yine de cümlesini tamamladı: "Selamını da söylerim."

Sonra gözleri kapandı. Sahra'nın o an sanki gözünün önünü kara yas bürüdü. "Hayır," dedi. "Hayır!"

O yasla birlikte bağırdı ama kimse onu duymadı. Kollarından tutuldu. Zorla da olsa onu çekerlerken bir kadının, "Hanımefendi, lütfen çekilin!" dediğini duydu.

Sonra kendini kalabalığın ardında buldu. Arkasını döndüğünde berberin çıkıp yolun kenarındaki Nalan'a dehşete düşmüş bir şekilde baktığını fark etti. Sahra gidip adamın yakasına asılmak istedi.

Adamın tek suçu doldurușa gelmesiydi ama yine de bütün hıncını ondan çıkarmak ve Nalan'ın bir suçu olmadığını yüzüne haykırmak istiyordu.

Niye o sormamıştı? Niye bir kere olsun Nalan'ı dinlememişti? Niye dinlemezlerdi? Niye sadece suçlamayı bilirlerdi?

Lüks bir aracın arka yoldan geldiğini fark etti. Araç durdu. Bedran büyük bir telaşla araçtan indi ama sonra Sahra'yı gördü ve donup kaldı.

Sahra ise ona doğru öfkeli bir şekilde ilerlemeye başladı. Bedran ilk darbeye hazırlıksızdı. Sahra kana bulanmış ellerini onun göğsüne vurdu. "Geç kaldın!" dedi. "Niye geç kaldın?"

Bedran bir ona bir de ardındaki kalabalığa dehşet içinde baktı. Sahra ise tekrar onun göğsüne vurdu. "Hani sen kurtarırdın kadınları?" dedi.

Bedran bakışlarını ona doğru çevirdiğinde yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Sahra ise bu acıyı umursamadan onu suçlamaya devam etti. "Niye geç kaldın?" dedi. Tekrar vurdu göğsüne. "Niye hepiniz geç kalıyorsunuz?"

Gözünün önünde kocaman bir kan gölü vardı. Yangın çıkmadan önce o gölde kaybolup gitmek istemişti. "Niye hep bize geç kalıyorsunuz?" dedi.

Sahra ağlamaya başladığının farkında bile değildi. Bedran ise fark etti. Karşısındaki kadın o kadar acı çekiyordu ki acısından yığılır gibi olunca Bedran onu dirseklerinden tuttu.

Sonra kendine çekip sarıldı.

Sahra ise ağladı. "Nalan öldü, Bedran!" diye ağladı. "Nalan öldü!"

Geçmişe ağladı. Geçmişte kurtarabildiği tek adamın göğsünde ağladı. Yine de hiçbir gözyaşı ne annesini geri getirdi ne de Nalan'ı.

"Yine geç kaldım," dedi. "Yine ölümünü izlemek zorunda kaldım."

Böylece geçmiş hayatına dair en büyük bilgiyi verdi ama fark etmedi çünkü yas tutuyordu. Bedran ise bu yası seve seve kucakladı çünkü anladı.

Göğsündeki eline baktı ve Sahra'nın serçe parmağındaki yakut taşlı yüzüğü gördü. Bu yüzüğü daha önce başka bir kadında görmüştü.

Aklında bir anda şimşekler çaktı.

O kadın mikrofonu tutarken bir şarkıyı meleksi sesiyle söylüyordu. Bedran ise amcasıyla birlikte bu kadını dinliyordu.

Amcası ona gülümsüyordu. "Elindeki yüzüğü gördün mü?" diyordu. "Bunu ona ben hediye ettim."

Bedran şaşkın bir şekilde amcasına baktığını hatırlıyordu çünkü ondan böyle bir itirafı beklemediği gibi bu zamana kadar Şiyar amcasının yengesine ihanet edeceğine de düşünmemişti. "Yengem duymasın, amca," demişti.

Amcası ziyadesiyle sarhoştu. "Benimkisi sadece hayranlık," dese de Bedran ona inanmamıştı.

Yine de susmuştu çünkü Haris gibi ünlü bir mekânın biricik assolisti Azize Gürsoy, amcası ne kadar zengin ve yakışıklı olsa da ona bakmazdı.

Sarı saçlı, peri gibi olan Azize o kadar güzeldi ki sanki dokunulmaz gibiydi. Üstelik kollarında hıçkıra hıçkıra ağlayan kadın da tıpatıp ona benziyordu.

Azize Gürsoy öldürülmüştü. Bedran'ın ölümden döndüğü gün o da yapılan katliamda öldürülen kişilerden birisiydi.

Bir *melek* onu kurtarmıştı. Ve sonra da ortalıktan kaybolmuştu.

Sanki hiç var olmamış gibi. Bedran'ın uğuru olmamış gibi...

27

HEMATİT

"Takdîr-i Hudâ kuvvet-i bâzû ile dönmez.
Bir şem'a ki Mevlâ yaka, üflemek olmaz."

"Tanrı'nın takdiri kol gücüyle değişmez.
Allah'ın yaktığı bir mumu üfleyerek söndüremezsin."

-Nâbî

31. GÜN

Açık sandığım kapıların bir bir kapandığı, gerçeklerin ortaya çıkacağı zamana yaklaştıkça her şeyin sarpa sardığı, halamın haritayı bulduğu, Ezra'ya ihanetimi itiraf ettiğim rezalet gece bitmek bilmiyordu.

Böyle bir geceyi daha önce Dildar intihar girişiminde bulunduğunda da yaşamıştım. Her şey o kadar üst üste gelmişti ki nefes alamamıştım. Şimdi de alamıyordum. Babamın göz göre göre bizi yerle bir edişine tahammül edemiyordum.

Saruhanların göz bebeğini vurmuştu. Üstelik bunu daha dört gün önce Harun Saruhan'ı vurduktan sonra yapmıştı.

Ezra onu Midyat meydanında sallandırsa *hakkı var* der, susardım. Bir insan kendini nasıl bu kadar rezil rüsva edebilirdi?

Bu sefer acil müdahalede yanına girmemiştim ama abim girmişti. Abimin Dildar'ın olayından sonra ilk defa omuzlarının çöktüğünü görüyordum.

Babamın hisseleri sattığını öğrenmişti. Güya onun anlattığına göre Asaf bunu Revan'a anlatmak üzere olduğu için onu rehin almış, sonra sıkışınca Revan'ı oyalamak için onu üzerine atıp vurmuştu.

Bu adamın aklı eksikti. Her planı bir insana zarar vermek üzerine kurguluydu. Şu an hapse girse dünyanın en rahat insanı ben olurdum. Asaf'ın avukatı olup onu içeri tıkmak bile aklıma gelmişti fakat bundan sonra Saruhanlar bizi hayatlarının hiçbir noktasında istemezlerdi.

Geçen gün yaşadığımız olay tekrarlandı. Biz halamlar ve Ahmet'le birlikte burada bir avuç azınlıkken Saruhanlar kocaman bir kalabalıktı.

Artık düşmandık, bunun herhangi bir *amas*ı yoktu. Benim de artık bir şeyleri düzeltmeye mecalim yoktu.

Sadece yine yenik düşmenin ağırlığı vardı üstümde. Senelerdir verdiğim uğraşı babam iki kurşun yarasıyla hiç etmişti. Şimdi ne Katar'da değerini artırdığım hisseler ne de çevirdiğim oyunlar bir işe yarayacaktı çünkü bizi hain ilan edip bunları elimizden almaları çok daha kolay olacaktı.

Bunun sonucunda abim gururundan ilk fırsatta istifa edecekti. Bize de yok olup gitmek düşecekti.

Babam, her fırsatta Şiyar'ın ekmeğine yağ sürüyordu.

Bir de bunun üzerine Sahra elleri kanlı bir şekilde Bedran'la birlikte buraya gelince kafayı yiyecek gibi olmuştum.

Nalan'ı vurmuşlardı. Kadın göz göre göre bir cinayete kurban gitmişti. Acilen ameliyata alınırken biri hayati riskli; diğer ikisi ise lokal anestezi ile yapılan, bize dair üç ameliyat yapılıyordu burada.

Zahide ise aramızda en çok ağlayan kişiydi. Onu teselli ederken, "Abla, ben uğursuz muyum?" dedi. "Niye hiçbir merasimim rast gitmedi?"

Sırtını sıvazlarken, "Sebebin sen olduğunu hiç zannetmiyorum, Zahide," dedim. Sebebi sadece babam ve kardeşiydi.

Halamın aslında geçmişte hiçbir vukuatı yoktu ama o da bu sefer harita uğruna sayısız sorun çıkartmış, amacına ulaştığında ise abisinin yediği haltlara rağmen hastane sandalyesinde tebessüm etmekteydi.

Tam şu anda Koçak olmayı bırakıp soyadımı değiştirmek istiyordum çünkü bu zamana kadar soyadımın hayrını görmemiştim.

Sahra'nın ellerini yıkamış sonra da konaktan yeni kıyafet getirmiştik. Yine de sürekli ellerine bakmaya devam ediyordu. Üstelik sürekli gözleri dolu bir şekilde dua ediyordu.

Bugün hangi olaya yanacağımı şaşırmıştım.

Her kadın için kadın cinayetleri çok hassas bir konuydu. Sahra için ise kadınları kurtarmak hayat meselesiydi. Para kazanmak için aldığı davalar haricinde çoğu müvekkili mağdur kadınlardı.

Annesine olan yaşam borcunu böyle ödediğini düşünüyordu. Şimdi ise yetemediği için kendini suçladığını görebiliyordum.

Zahide bir nebze olsun sakinleştiğinde Sahra'nın yanına gittim ve biraz da onun yanına oturdum. "Bir gelişme var mı?" diye sordum.

Başını ağır ağır sağa sola salladı. "Yok," dedi. "Ameliyat devam ediyormuş. Bedran orada."

Bedran hastaneye geldiğinde hayatımda ilk defa onu bu kadar ciddi görmüştüm. Üstelik Nalan'ın üstüne bir de Asaf'ın da vurulduğunu öğrenince ziyadesiyle sarsılmıştı.

"İyi olacak inşallah," dedim. "İyileşecek."

"Âmin," dedi. Sonra sesli bir şekilde yutkundu çünkü boğazına bir düğüm oturduğu belliydi.

Bana doğru döndüğünde yeşil gözleri ağlamaktan kırmızıydı. Elimi tuttu. "Sen kendi derdine bak," dedi. "Perişan olmuşsun. Bir de üstüne yağmurda ıslanmışsın."

Omuz silktim. "Kıyafetimi değiştirdim," dedim. Şansıma Hülya, annemin öldüğü gün üzerimde olan küçük gül goncaları olan siyah elbisemi getirmişti.

Bu elbiseyi attığımı zannediyordum ama sanki sadece yas tutacağım zamanlarda ortaya çıkıyordu. Sanki gül goncaları yas tuttuğum için hiç açmıyordu.

Bir saat sonra Dildar da aşırı bunaldığı için alt kata indik. Buraya geleli tam üç saat oluyordu. Babamın bacağındaki kurşun çıkarılmış, sonra da normal odaya alınmıştı.

Asaf'ın da durumunun aynı olduğunu öğrenmiştik ama bizden halam hariç kimse babamın yanına girmek istemiyordu.

Özellikle de Dildar.

Babamın Asaf'ı vurduğunu öğrenince delirecek gibi olmuştu. Üstelik arkadaşının yanına da gidemiyordu çünkü dolaylı yoldan suçlu taraf bizdik.

Bu yüzden sürekli ağzının içinde küfürler edip duruyordu. Yanında koltuk değneği olmamasına rağmen merdivenleri tercih etmesinin tek sebebi ise koridora bakarken Asaf'a dair bir şeyler öğrenmeyi umut etmesiydi.

Nitekim tam tahmin ettiğim gibi oldu. Koridorun başındaki korumaları umursamadan Asaf'ın odasının olduğu tarafa baktı.

Yüzünde acı dolu bir ifade vardı. O an yukarı çıkıp babamı vurmak istedim. Bunu bize yaşatmaya hakkı yoktu. Senelerce onun arkasını toplamıştım ama o yine de düşmanlığını açıkça göstermekten vazgeçmemişti.

Dildar birden odanın olduğu koridora doğru ilerlemeye başladığında, "Ablam ne yapıyorsun?" dedim ama beni dinlemedi. Peşinden yürüdüm fakat onu durdurmadım çünkü bu kararı vermişse yüzleşmesini istedim.

Bunca sene boyunca onlardan kaçmıştı. Şimdi Gülruba teyze başta olmak üzere Saruhanlar ona yüz çevirirlerse benim için her şey tamamen biterdi.

Konağın satılmasına da ses çıkarmazdım. Herkesin ipliğini pazara çıkartırken istisnalarım da olmazdı.

Behiye ne yazık ki kardeşimi ilk gören kişi oldu. Ayağa kalktı. Dildar'a öyle bir baktı ki o boyatmaktan pişmaniyeye dönen saçlarını tutup kafasını duvara

vurmamak için kendimi zor tuttum. "Senin ne işin var burada?" dedi nefret dolu bir sesle.

Gülruba teyze de oradaydı. Arkasında da Arjin vardı. Bir kere bile yanımıza gelmemişti. Ne destek olmuş ne de beni yönlendirmişti.

Bu yüzden ona kızgındım.

Gülruba teyze ise ağlamaktan kızarmış gözleriyle olayları idrak etmeye çalıştı sonra hemen ayağa kalktı. "Behiye saçmalama," diyerek araya girdi. "Biz düşman mıyız?"

Kardeşim hiç sesini çıkarmıyordu.

Behiye ise onu suçlamaya devam ediyordu. "Düşmanız, tabii ki düşmanız," dedi elini kardeşime doğru sallayarak. "Senelerce suçlusu biz olmamamıza rağmen yüzümüze bakmadı bu hanımefendi. Şimdi gelmiş, Asaf'ı görmek ister."

Kanın beynime sıçradığını hissettim. Ne kocasından ne de oğlundan bir haber olan bu kadına o böbürlendiği her bir parçasının pisliğe bulandığını haykırmak istedim.

Kocası katil, oğlu ise tecavüzcüydü. O ise karşımıza geçmiş, ahkâm kesiyordu. Tam ona doğru atılacaktım ki Arjin'le göz göze geldim.

Sözünü dinlememem lazımdı ama bana bakarak başını iki yana salladı. Sanki *sırası değil* der gibiydi hâli. Oysa neyin sırası kalmıştı ki?

Burnumdan solurken, "Dildar, gel buraya!" dedim. Revan ve Hacer de karşı taraftan geliyordu. Daha fazlasına tahammül edemezdim.

Bugün her şeyi yakıp yıkan taraf ben olmak istemiyordum.

Gülruba teyze ise Dildar'ın kolunu tuttu. "Hiçbir yere gitmiyor kızım!" dedi. Sonra Behiye'ye doğru döndü. "Oğlan benim, kız da benim!" dedi. Kolunu Dildar'ı korumak ister gibi sardı. "Gencecik çocukları kanlı bıçaklı etmenin faydası nedir, Behiye?"

Behiye ağzını tekrar açtığında Gülruba teyze işaret parmağını ona doğru salladı. "Sakın!" dedi. "Bu çocuklar bana emanettir. Onları ağzına dolarsan seninle fena bozuşuruz."

Dildar'ın gözlerinin dolduğunu gördüm. Ben ise bir kere daha üç oğlunun da neden bu kadar iyi yetiştiğini anladım. Arjin'in de katkısı büyüktü ama Gülruba teyze de çok güzel bir anneydi. Beni de diğer eliyle çağırıp, "Gelin, içeri girelim," dedi.

Benim isteğim bu değildi. "Xalti, ben..." diye cümleme başladım ama kaşları çatıldı. Gözleri aynı o büyük oğlu gibi çakmak çakmak oldu.

"Gelin dedim!"

Mecburen ona itaat etmek zorunda kaldım. Odaya girdiğimizde içeride sırtı dönük olan tek bir kişi vardı. Dün akşam bu sırtı ilk gördüğümde dilimde sırlarım vardı. Şimdi ise o sırlar dökülmüş, geriye ise kocaman bir boşluk kalmıştı.

Yüzüne bakamadım. Bakışlarım bir ayağı sargılı olan Asaf'a çevrildi. Ayağını yastıklarla desteklemişlerdi ama keyfi oldukça yerinde gözüküyordu.

Ona bakmak bile dudaklarımın yukarı kıvrılmasına sebep oldu. Yine de aynı zamanda mahcubiyet de vardı.

Babam onu bu hale getirmişti. "Çok geçmiş olsun, Asaf," dedim.

Asaf ise beni umursamadı. Gözlerini Dildar'dan ayırmıyor ve sırıtıyordu. "Aksak ritimli oyun havasını artık en iyi ikimiz oynarız, Dildar!" dedi.

Dildar'ın bakışları endişe doluydu ama bu cümleden sonra kendini tutamadan güldü. Gülruba teyze de ben de güldük çünkü bu espriyi oturup düşünmüş bile olabilirdi.

Dildar her zamanki gibi, "Salaksın, Asaf!" diyerek onu azarladı. Çocukluktan beridir Dildar onu azarlar, Asaf ise bundan zevk alırdı. Dildar onu korur, Asaf ise bundan hep mutlu olurdu.

Arkadaş olarak ziyadesiyle tuhaf bir ilişkileri vardı.

Asaf'ın diğer tarafına dolandım ve başının tepesini öptüm. Onu ilk yerde gördüğümde çok korkmuştum. "Deme öyle çocuğuma!" dedim. "Hayatımda gördüğüm en iyi niyetli insan o."

Asaf kollarını bana doladı. Kocaman olmuştu ama ben hâlâ onu kısa pantolonuyla düştüğü için saatlerce konağı ağlayarak inleten, sürekli eve yaralı hayvan getiren, yumuşak yürekli bir çocuk olarak görüyordum.

Üstelik gülüşü aynı haylazlıktaydı. Ezra'ya bakarak kaş göz işareti yaptı. "Abi bak!" dedi. "Gördün mü, Firuze abla bile biliyor iyi niyetimi!"

Ezra ses çıkarmadı. Ben ise dönüp ona bakamadım. Gözlerini üzerimde hissederken bir daha da yüzüne bakabileceğimi sanmıyordum. Başa dönmüştük. *Gözün gözüme değmesin,* diyen Ezra'ydı ama yine haklı olan oydu. Artık ona bakmaya yüzüm yoktu.

Üstelik gözlerinde nefreti gördükten sonra hiç yoktu. Hiçbir sevda ihaneti yenemezdi. Bunu en ağır şekilde öğrenmiştim.

Kısa bir süre Asaf'la konuştuk. Sonra Ezra'nın sesini duydum: "Ben dışarı çıkıyorum, siz konuşun."

Gülruba teyze ise onun yanına gitti. Sesi endişeliydi. "Bedran'ı da ihmal etme, cânemin," dedi.

Onlara doğru kaçamak bir bakış attım. Tam o anda Gülruba teyze ona sarılmış, Ezra ise onun başının tepesini öpüyordu. "Tamamdır, dâye," dedi.

Geri çekildiğinde gözlerimin dolduğunu fark ederek başımı eğdim. Sanki bir yarım onunla birlikte kopup gitmişti. Asaf'ın, "Sanırım bir süre benimle koltuk değneklerini paylaşman gerecek," deyişini duydum ama göğsüm o kadar ağrıdı ki elimi göğsüme bastırdım.

Tutunduğum tek şey kardeşimin şefkat dolu sesiydi. "Paylaşırım," dedi. "Sen yeter ki iyi ol!"

Yoksa kendimi yaşamaya ikna edeceğim olumlu tek bir şey bile bulamıyordum.

Dildar'ı tekrar üst kata çıkarttıktan sonra aslında burada durmamızın pek bir manası yoktu. Yine de herkes hastane koltuklarından kalkmıyordu. Ben ise artık beyaz duvarların üzerime üzerime geldiğini hissediyordum.

Bu yüzden abimin hepimize aldığı soğumaya yüz tutmuş çayla birlikte aşağı indim. Rastgele bir bank bulup oturduğumda öylece boşluğa bakmaya başladım.

Buraya geldiğimden beridir yaşadıklarım gözümde bir bir canlanmaya başladı. Her şey on gün erken gelmemle başlamıştı. O on gün yüzünden her şey sarpa sarmıştı.

Aslında bazı insanların hayatı dakikalar içerisinde değişebiliyordu ama yine de ben, bu on günü bile hazmedemiyordum. Pişman olmadığım tek kısım Ezra'yla yaşadıklarımdı. Çok kısa bir süre de olsa onun kollarında olabilmenin huzurunu yaşamıştım.

Başka bir hayat yaşıyor olsaydık, ailelerimiz farklı olsaydı nasıl mutlu olabileceğimi görmüştüm. Bu düşü yaşamış olmak hem beni mutlu ediyor hem de çok acı veriyordu.

Şimdi nasıl hissettirdiğini hatırladığım için göğsümdeki yangın hiç dinmiyordu. Ben ise gidersek bunu artık asla bir kılıfa uyduramayacağımı biliyordum.

Kaçıyormuşuz gibi gözükecektik. Sanki suçlu bizmişiz gibi bilinecektik. Oysa gerçek bu değildi. Senelerce mağdur edilmenin acısını çekmiştim. Şimdi babamın yaptığı aptal hatalar yüzünden aynı duruma düşmenin yasını tutuyordum.

Tam o sırada birinin adım seslerini duydum. Bir çakmak yakıldı. Başımı kaldırmadım çünkü yabancı biri olduğunu düşündüm sonra önümden geçti.

Yanıma oturdu. Bank soğuktu. Yalnızdı. Tıpkı benim gibi. O gelince bir anda doldu sanki. Burnuma kokusu dolarken gözlerimi sımsıkı kapattım.

Kalbim hızlanırken aptal gururum beni bu hâlde görmesinden rahatsızdı ama ben onu dün akşam tepede ezip geçmiştim. Bu yüzden umursamadım. Ezra yanımda sessizce sigara içerken gözlerimi açtım.

Sonra eğilip elimdeki soğumuş çaya baktım. Benimle her zamanki gibi sessizliği paylaştı. Benim ise konuşmaya ihtiyacım vardı. "Abimin yanında yalnızca halamlar ve Ahmet duruyor," dedim. "Sizin yanınızda ise kocaman bir kalabalık var."

Derin bir iç çektim. "Ben ise babamın yanında bile olmak istemiyorum."

Kâğıt bardağı sıkarken soğuk çay sanki bir fırtınaya tutulmuş deniz gibi sallanmaya başladı. "Senelerdir rüyamda hep aynı yeri görürüm," dedim. Bu, tıpkı onunla yüzleştiğimde bana bakan nefret dolu gözleri gibi asla yakamı bırakmayan bir rüyaydı.

"Bir meydanın ortasındayız," diye devam ettim. "Herkes bana karşı ama ben durmaksızın bağırıyorum. Umurumda değil kimse, tüm gerçekleri haykırıyorum."

Tıpkı Arjin gibi. Her şey onun meydandaki haykırışı ile başlamıştı. Belki de benim aynı isyanımla bitecekti.

Gözlerim huzurla kapandı. Dudaklarım o anın huzuruyla yukarı doğru kıvrıldı. "Yine de güçlü hissediyorum kendimi," dedim. Bu şehir sanki tüm gücümü elimden almıştı. "Sanırım bu, hayatın bana *ancak rüyanda görürsün* deme şekli."

Dudaklarım titredi ama yine de gülümsemeye devam ettim. Gözlerimi açtığımda bana baktığını hissettim ama ona bakarsam ağlardım. İhanet eden benken bir de kollarında teselli arardım.

Bu yüzden tekrar başımı bardağa doğru eğdim. Sigara dumanı usulca üzerime doğru gelmeye başladı.

Bir süre sesini çıkartmadı. Sonra elimdeki bardağı aldı. Sigarayı soğuk çayın içine bıraktı. Her ikisini de çöpe attı.

Gözlerimi diktiğim şeyi de elimden alınca boşlukta kaldım sanki. Neden böyle bir şey yaptığını bilmiyordum. Yanıma tekrar oturduğunda, "Amcam ne zaman gelecek?" diye sordu.

Bu ise başımı çevirip ona bakmama sebep oldu çünkü ondan hiç böyle bir soru beklemiyordum. Sanki bundan sonra benim dediğim hiçbir şeye güvenmez gibi hissediyordum.

Bana bakmadı. Bakışları yerdeydi. Dirseklerini dizlerine koymuş, bir eliyle ensesini sıkı bir şekilde tutuyordu. Başı mı ağrıyordu?

Dokunsam kızar mıydı? Bir kere de sebebi değil de şifası ben olsam olmaz mıydı?

"Eğer planlar değişmezse yedi veya sekiz günü var," dedim.

Dönüp kısık gözlerle bana baktı. Ellerim dizlerimin üstünde yumruk oldu. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Acı çekiyordu, belliydi.

"Nasıl öğrenecek?" dedi.

Tırnaklarımı avuçlarıma gömdüm ona dokunmamak için. "İllegal yolla elde ettikleri bir arazide yıkık bir ahır var," dedim. "Yakında inşaat için ilk orayı kaldıracaklar."

İşlediğim cinayeti ayrıntılarıyla itiraf ediyordum ama gözüm bir türlü ondan ayrılmıyordu. Acı çektiğini görmek sanki benim de canımı yakıyordu.

"Ağrı kesici isteteyim mi?" dedim kendimi tutamadan.

Başını sağa sola salladı. "Benimki baş ağrısı değil," dedi.

Belki de bir gece içerisinde öğrendiği ihanetler silsilesiydi. Bu yüzden daha fazlasını sorma hakkına da sahip değildim. "Ceset nerede?" diye sordu.

Her cevabımın, sonrasında aleyhime kullanılma ihtimali vardı ama ben babama bile güvenmezken ona güvenmeyi tercih ettim. "Hayvan gömme çukurunda."

Bu benim kendi adaletimdi. Kardeşime ahırda o zulmü hak görenlerin aynı şekilde geberip gitmesi gerekliydi. Ben de gerekeni yapmıştım.

Bu sefer bana bakarken ne hissettiğini anlayamadım. Bana inanıp inanmadığını bilmiyordum. Ne düşündüğünü bilmiyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum. Abimi dışarı çıkarıp konuşmayı düşünmüştüm. Kafamda binbir tane yol haritası çizmeye çalışmıştım ama olmuyordu.

Her seferinde babamın yaptığı hataların duvarına tosluyordum. Birkaç gün içerisinde sanki ne yapacağımı biliyormuş gibi güzergâhlarımın hepsinin üstünü kapatmıştı.

En nihayetinde, "Babamı hakkında ne karar verdin?" diye sormamın sebebi buydu. Önü kapatılan yolların anahtarı bu adamdaydı.

Her şey onun ağzından çıkacak tek bir cümleye bakardı. Normalde onun ağzından net bir cevap alacağıma emindim ama ilk defa beni şaşırttı.

"Hüküm törenin," dedi. Ezra'nın bu zamana kadar bir kere bile törelere takıldığını görmemiştim. Zaten Arjin varken ona da düşmezdi ama yine de geleneklerine bağlı bir adam olsa da eskimiş hükümlere takılmazdı.

"Neden?" dedim.

Başını ağır ağır kaldırdı. "Adil bir karar alınsın isterim," dedi.

Belki de babamın ölüm hükmüne tek başına karar vermek istemiyordu. Belki de sorumluluğu tek başına üstlenmek hoşuna gitmiyordu.

Ne düşündüğünü asla tahmin edemiyordum ama aşiret toplantısı demek yaptığımız hataların cümle aleme duyurulması demekti. Bu rezillik de bize bu şehirde bir ömür boyu yeterdi. "Daha fazla nasıl rezil olacağız acaba?" dedim.

Sessiz kaldı. Belki de sonunda merhamet etmeyi bırakmıştı.

İleri doğru bakmaya başladım. Babama dair düşünceler dolandı aklımda. Hepsi de birbirinden beterdi. "Babamın hakkı kalmadı, değil mi?" dedim.

O acı da olsa her zaman doğruyu söylerdi. "Kalmadı," dedi.

"Ne hüküm verilir?" diye sordum.

Tekrar dudaklarına bir sigara yerleştirmeden önce bana baktı. Çelik mavisi gözlerinde artık geçmeyen bir öfke vardı. "Bozguncuya ne hüküm verilirse," dedi.

Yılgın bir şekilde iç çektim. Bir elim kolumu sararken tırnaklarımı düzenli bir ritimle koluma bastırmaya başladım.

Acının beni sakinleştirmesini umdum. Onun ise gözleri direkt tırnaklarımla tenime yaptığıma odaklandı.

"İtibarımızı iki paralık etmese hiç acımam, biliyor musun?" dedim. "Hiç acımam!"

Hatta o hükmün yerine getirilmesini bizzat ben kendim sağlardım. Hapiste yaşıyor olması bile bana yeterli gelmiyordu.

Gözlerini tenime yaptığım eziyetten ayırmadan sigarasından derin bir nefes çekti. Sonra duman dudaklarından süzülürken, "Seni çıkmaza sokan baban değil mi?" dedi.

Başımı ağır ağır salladım. O olmasaydı şu an bize yapılan her şeyi Midyat'ın meydanına asardım.

Sonra donup kalmama sebep olan iki kelimelik o cümleyi kurdu. "Beni de sensin," dedi.

Bu cümleyi her kılıfa sokabilirdim aslında ama aklıma ilk kulübede anlattıkları geldi. *Zake Rinaldi* ve *Chercio Nero.*

O kendi sebepleri yüzünde kafeslenmiş durumdaydı. Üstelik şehrindeki bütün olayların ucu hep bana çıkıyordu. "Ne yapmamı istiyorsun?" dedim sitem edercesine. "Önünden çekilmemi mi?"

Bunların hiçbirinin olmasını ben istememiştim.

Bu sefer sigaranın dumanı burnundan sızarken dertli bir şekilde bana baktı. "Dünyanın neresine gidersen git peşimi bırakmayacaksın, Firuze," dedi.

İllet gibi. Bir *hastalık* gibi. Keşke onun yüreğinde böyle anılmasaydım. "Peki ya ne istiyorsun?" dedim.

Uzun uzun bana baktı. Kafasında bir şeyleri tarttığını görebiliyordum. Düşünüyordu. Belki bu hayatta hiçbir ortak noktamız yoktu ama onun da tıpkı ben gibi her olasılığı hesapladığını görebiliyordum.

Sigarayı bitirene kadar sessiz kaldı. İkinci izmariti de çöpe attıktan sonra tekrar yanıma oturdu.

İşte o zaman karar verdiğini anladım. "Gel, seninle bir anlaşma yapalım," dedi. Olduğum yerde dikleştim. O gerçekten bir iş anlaşması yapıyormuş gibi bana bakarken ben de profesyonel olmaya çalıştım ama sonra, "Bir sözleşme hazırla," dedi. "Bir evlilik sözleşmesi."

Tam o anda donup kaldım. Aklımdan her olasılığı geçirirken bu benim için en son ihtimal bile değildi. Artık değildi. O bana nefretle baktığında bu ihtimalin üzerini çizip geçmişti.

"Bu aşiret pazarlığından hüküm olarak bizim evliliğimiz çıksın," diye devam etti. "Sonra Dildar'ı da alıp git buradan."

Gerçek bir evlilik değildi. Bir zamanlar hayalimdeki gibi hiç değildi. Sanki önüme açık bir çek sunuyormuş gibi sessiz ama oldukça kararlı bir şekilde beni izliyordu.

İki tarafın da kârına olan bir anlaşma. Üstelik beni de tam olarak ham telimden yakalamıştı.

Yine de onun başını belaya sokacak bir seçenek olsun istemiyordum. Bu yüzden hemen ne reddettim ne de kabul ettim.

Sindirmek için derin bir nefes aldım sonra da tuzaklı olan o soruyu sordum. "Neden evlilik?" dedim.

O ise soruma soruyla cevap vererek beni köşeye sıkıştırdı. "Bana ikimiz için başka bir seçenek söyle."

Her zamanki gibi sadece kendisini düşünmemişti. Beni de dâhil etmişti ama bunu bu sefer sevdiği için yapmadığını gösterircesine sebeplerini sıraladı. "Hem seni yurt dışında koruyacak hem de ben amcamla uğraşırken beni vuracağı bir açığım olmayacak."

Kendimi bir yandan sıkıştırılıyor gibi hissederken diğer yandan ise bunun bir tuzak mı yoksa çıkış mı olduğunu ayırt etmeye çalışıyordum.

Yine de çıkış tarafı ağır basıyordu. Bana benim sebeplerimle gelmiyordu. Bana kendi sebeplerini söylüyordu.

"Onun sana ihanet ettiğine inanıyor musun?" diye sordum.

Cevap vermedi. Görünen o ki bana bir anlaşma sunuyor olması bana güvendiği anlamına gelmiyordu. Diken üstündeydim. Bu teklifi bir yardım eli olarak görürsem çekip giderdim ama mantığıma oynadığı için kestirip atamıyordum.

"Peki ya abim?" dedim.

Onu hiç bu işin içine dahil etmemişti.

"Söyleme!" dedi direkt. "Baran bunu kaldıracak karakterde biri değil. Ona sadece babanın yaptıklarını anlatsan bile çaresiz kalacak çünkü daha önce ona anlatmadığın için tedbir almadı."

Kafamda defalarca dillendirdiğim cümleyi direkt yüzüme söyleyince omuzlarım düştü. Abimin bir ailesi vardı. Bu aileyi bozmamak için de susmuştum. Şimdi emek verdiği her şey elinden alınmak üzereydi.

Ezra ise şu an sadece beni gerçekçi bakmaya zorluyordu. Bu yüzden bildiklerini söylemeye devam etti. "Revan'ı şimdilik susturdum ama nasıl olduysa hisse meselesini öğrenmiş," dedi.

Gerçekten artık saçımı başımı yolmak istiyordum. Burada gizli saklı olan bir şeyin yayılması ışık hızıyla yarışırdı.

Bu sefer ben dirseklerimi dizlerime yaslayıp başımı eğdim. "Duyulursa abim istifayı basar," dedim. "Planım daha ne kadar batabilir acaba?"

Ezra'nın sözleri netti: "Ben istersem duyulmaz."

Bu her hâlükârda bir yardım eliydi. Bir Koçak sığıntısı olarak yaşamama sebebiyet verecekti. Tıpkı Arjin'in Rohat'a sığınması gibi.

Yine de ben Arjin'e göre daha beter bir durumdaydım. Onun babası ömrünün sonuna kadar onu korumaya çalışmıştı. Benim babam ise başımızın üstündeki çatıyı bile kendi çıkarları için satmıştı.

"Abimin burada durması tehlikeli ama," dedim.

Ezra üzerime gelmeye devam etti. "Yüzleşmek zorunda," dedi. Dönüp ona baktım. "Geç kaldın, Firuze. Herkesi geç bıraktın!"

İlk defa gözlerinde öfke haricinde bir şey gördüm. Nefret de değildi üstelik. Yine de anlamlandıramayacak kadar acı doluydum.

Burnumun direği sızlarken sesim titredi. "Yapamazdım," dedim. "Abim öğrenseydi hiçbir şey onu Kendal ve Şiyar'ı öldürmekten alıkoymazdı ama o ayırt etmeyi de bilmez."

Bunun en büyük örneği onlarla çalışmaya devam etse de Dildar'ın intihar girişiminden sonra bütün Saruhanlara sırt çevirmiş olmasıydı. "Size de saldırmaya kalkacak sonra da ailesini yarım bırakıp ölüp gidecekti."

Sonra bu anlamlandıramadığım bakışın acıma olduğunu anladım çünkü "Sen de kendini harcamayı tercih ettin," dedi.

Bu ise olduğum yerde dikleşmeme sebep oldu. Gururum ezilmiş olabilirdi ama yılan başlı ucu dikti. Buz kestim karşısında. Daha yeni onunla anlaşmaya meyilliyken şimdi haklı olmasına rağmen geri çekilmek istedim.

"Niye seninle evlenip senin de başını yakayım?" dedim.

O da yanlış yapmamasına rağmen gururuma dokunduğunu anladı. Onun tek bir bakışının beni bu kadar etkilemesi inanılmazdı ama kalbimi çok zor açardım. Ezra ise en savunmasız yanımdı.

Ona dair her şey beni sanki bin katı yaralıyordu.

Bana neden baştan bu konuyu açtığını tekrar hatırlatmak zorunda kaldı. "Başımı yakmayacaksın," dedi sert bir sesle. "İşime yarayacaksın."

Ben sessiz kalınca *sabırla* iç çekti. Sonra oldukça kısık bir sesle, "Herkesle yüzleşip hesaplaştıktan sonra baş kaldıracağım," dedi.

İsyanını dile getirdiğinde bile etrafına baktı. Telefonum yanımda değildi. O ise eminim önlemlerini almıştı ama yine de tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

Chercio Nero'yu kastediyordu. O bahsettiği tehlikeli sistemle savaşırken ben ise kâğıt üstünde de olsa onun karısı olacaktım.

Bunun sebebini tek bir cümleyle açıkladı. "Bu yolda ilk sana saldıracaklar çünkü Zake seni gördü."

O herifin karşısına çıktığım güne lanet ettim. Keşke Efrem amca beni başka bir gün çağırsaydı. Kafamda binbir olasılık canlandı. Her biri de uğraşacak bir sürü derdi taşıyordu.

Bitmeyecekti. Burada hesabımı görsem de bitmeyecekti. Ezra buradaki ihanetlerin cezasını kesse de bitmeyecekti.

Yalnızca onun gözlerine kıvılcım geldiği gün doğmam ve onun iki gözü olmam her şeyin sebebiydi.

Üstelik onun *iki gözü* bile değildim. Beni affetmeyecekti.

Bir türlü yenemediğim gururum baskın geldi. Onsuz hiçbir şeyin altından kolayca kalkamayacağımı ve düşman olmak zorunda kalacağımızı bile bile. "Yapamam!" dedim.

Kaşları çatıldı. Sanki neredeyse inadıma küfredecek bir hali vardı.

Yine de birden sakinleşti. Soğuk bir sesle ve bu sefer çok daha ağır bir şekilde konuşmaya başladı: "Başka çaren var mı, Firuze? Hadi, abini ve kendini geçtin ama Dildar'ı nasıl koruyacaksın ya da Zahide'yi?" Her bir sorusuyla bana korktuğum bir darbeyi vurdu. "Ya da Hanzade'yi hatta Yeşim'i?"

Hepsi Koçak soyunun kadınlarıydı ve bahsettiği kan kurbanları için kullanılabilecek potansiyel kurbanlardı.

Boğazımdan acı dolu bir ses çıktı. O pis gururum ne kadar baskın gelirse gelsin bir gerçek vardı ki amcasını yensem bile ardında daha büyük bir canavarın olduğunu öğrenmiştim.

Bu canavarla ne ben ne de görünen o ki dünya baş edebilirdi.

"Şuna bak!" dedim çaresiz bir şekilde. "Bir hastane bankındayız. Soğumuş çayım bile yok." Acı acı güldüm. "İş anlaşmasına oturmuş gibi Ezra Sarıhan'la evlilik pazarlığına oturdum. Üstelik o da beni artık hain olarak görüyor."

Dönüp ona baktığımda sessiz kaldı çünkü haklıydım. Bu teklifi yalnızca ikimize de yarayan çıkarları için yapmıştı.

His yoktu, duygu hiç yoktu. Karşısında sanki herhangi bir iş adamı ile pazarlığa oturmuş gibi bir hali vardı ki Ezra normalde bunu da yapmazdı.

Şimdi ise o da büyük bir risk altındaydı.

Muhtemelen Dildar'la gittiğimde beni koruyacak, buraya gelip hesap sorduğumda ise tarafsızı oynayacaktı.

Sonrası ise ayak bağı olmamam üzerine tasarlanmıştı. Yoksa beni yollamazdı çünkü bilirdi ki oraya gittiğim anda yine bildiğimi okumaya başlardım.

Yeni planlar kurardım kendime. Abimi de kurtardığım ilk fırsatta tüm ipleri elime alırdım. Buraya döndüğümde sadece soyadının korumasını kullanır geri kalan her şeyi bir Koçak gibi yapardım.

Hemen boşanmazdım ama yine elimi güçlendirmek için boş da durmazdım.

Ayağa kalktı. "Hayır demek için Asaf ve babanın hastaneden çıkışına kadar vaktin var," dedi.

Başımı iyice kaldırıp ona baktım. Önümde dev bir çınar gibi yükselirken kısa bir an acımı ona gösterdim. Ezanlar okunuyordu, gökyüzü ağır ağır aydınlanıyordu.

Böyle olmasını istemezdim. Beni uzun zaman boyunca sevmişken itirafının ihanetimle denk düşmesini istemezdim. Sevilmek isterdim. Onun gerçekten eşi olmak ve hayatında hangi zorluğu varsa onunla birlikte mücadele etmek, sonuna kadar destek olmak isterdim.

Olmamıştı. Yollarımız çıkarlarımız için bir süre kesişmiş olsa da gönüllerimiz artık ayrıydı.

Gitmeden önce, "Laneti ne yapacaksın?" diye sordum.

Dudakları acı bir gülümseme için yukarı kıvrıldı. "Lanet bir sebep mi artık, Firuze?" dedi.

Değildi, lanet başımıza gelenlerin yanında artık hiçbir şeydi.

Bir Koçak, bir Saruhan'ın yâri olmasa bile olan olmuştu. Her türlü bela gelmiş bizi bulmuştu.

34. GÜN

Nalan kurtulmuştu.

Sahra'nın korktuğunun aksine yaraları ölümcül değildi. Doktorunun yaptığı açıklamaya göre bir kurşun kürek kemiğinin altından kas dokusuna saplanıp kalmış, bir diğer kurşun ise yan arka kaburga hattından akciğeri sıyırmadan geçmişti.

Komaya da girmemişti ama doktoru onu uyuttuğunu söylemişti. Bunun sebebini ise, "Ağrısı ve travması fazlaydı. Vücudu savaşmasın diye dinlenmeye aldık," diyerek açıklamıştı.

Sahra'nın uzun zaman sonra ilk defa birini dinlerken dizleri titremişti. Üstelik bütün Mata Hari ekibi de buradaydı. Nalan'ın o kadar çok seveni vardı ki hepsi birer birer onu ziyaret etmişti.

Üç gün sonra ise sonunda o kutlu haber gelmişti.

Nalan bir gece önce uyandırılmış ve ağrıları eskisi kadar şiddetli olmayınca tekrar uyutulmamıştı. Bugün ise yine yoğun bakımda olsa da kısa bir ziyareti kabul edecek kadar kendini toparlamıştı.

Yoğun bakımdaki ilk ziyaret saatinde içeri en fazla iki kişi girebiliyor olmasına rağmen yine hepsi gelmişti. Başlarında ise her zamanki gibi Pakize vardı.

Sahra, yoğun bakımın önündeki birbirinden güzel kadınları görünce kendini tutamamadan gülümsemişti.

Nalan hayatında iyi insanlar biriktirmişti.

Bunların başını ise itiraf etmek istemese de Nalan'ın patronu çekiyordu. Sahra gibi her gün buraya gelmiş, her gün doktorlardan bilgi almış ve Sahra'ya da haber vermişti.

Sahra, Bedran'ın gerçekten Nalan için endişelendiğini görmüştü. Kardeşi aşağıda ayağından vurulduğu için yatarken o ameliyathanenin önünden ayrılmamış, yaşadığını öğrendiği anda ise öfkeyle hastaneden ayrılmıştı.

Sahra onun Rahmi'yi bulmaya gittiğini biliyordu. Şerefsiz yakalanmış olsa da onun için yeterli olmayacaktı, biliyordu çünkü o da tıpkı Bedran gibi hissediyordu.

Tam onu düşünürken birden önüne çıkması ise Sahra'nın hayatına nasıl da belayı çektiğinin bir göstergesiydi. Yan koridordan geliyordu ve onu gördüğü anda önünü kesmişti.

Üzerinde düz, gri bir gömlek vardı. Yüzünde ise her zamanki o şerefsiz gülümsemesi. Yine de Sahra'yı gördüğünde o gülümseme yumuşamıştı.

Bu ise Sahra'nın hiç hoşuna gitmedi.

O farklı bir muamele görmek istemiyordu. Evet, kollarında ağlamıştı ama o sırada kendinde değildi. Şimdi bunun hatırasının aralarındaki ilişkiyi samimileştirmesini istemiyordu.

Bedran, "Daha iyi misin?" diye sorduğunda yanından geçip gitmeye çalışmasının sebebi tam olarak buydu. Bedran ise tekrar önünü kesti. Sahra yeşil gözlerini Bedran'ı zehirlemek ister gibi üstüne dikti. "Gereksiz yere yaygara kopardım," dedi.

Bedran ise buna karşılık başını eğip sahici bir şekilde gülümsedi. "Sen gereksiz hiçbir şey yapmazsın, Samodiva."

Sahra kısa bir an donup kaldı.

Peri kızı. Bulgarcaydı. Bir tek annesi ona böyle seslenirdi.

Bedran bir şey mi öğrenmişti?

Üstelik bakışları gibi ses tonu da bir farklıydı. Sanki aralarında özel bir bağ oluşmuş gibiydi ve Sahra bundan nefret etti.

Bedran'ın hatırlamasına ihtiyacı yoktu. O kurtarıcı değildi.

Bu yüzden anlamazlıktan geldi. "Samodiva?" dedi ters bir sesle.

Bedran ise sabrını sınarcasına ona özel bir sırrı paylaşıyorlarmış gibi gülümsemeye devam ediyordu. "Balkan mitolojisindeki peri kızı..."

Sahra bıkkınlıkla iç çekti. "Ne anlama geldiğini biliyorum," dedi.

Sonra onun yanından geçmeye kalktığında Bedran bu sefer izin verdi. Ardından, "O zaman çöl prensesi..." diyerek devam ettiğinde ise küfretmemek için kendisini zor tuttu.

Peşinden geldiği için ona bakmadan, "Bana lakap takmaktan vazgeç!" dedi.

Bedran'ın bu sefer ses tonu gizemliydi. "Gerçek ismini bulana kadar devam edeceğim, Sahra," dedi.

Sahra bu sefer sesini çıkarmadı çünkü bu adama itiraz etmenin kışkırttığını, tartışmanın teşvik ettiğini sonunda öğrenmişti.

Neyse ki başta Pakize olmak üzere kızlarla sarıldığında Bedran sesini çıkarmadı. Pakize ona sarılmaya devam ederken uzun zaman sonra Sahra ilk defa bir anlık da olsa eski ailesiyle birliktemiş gibi hissetti.

Yine de kendini kaptırmadı çünkü daha önce acısını en derinden yaşamıştı. Bu yüzden Pakize'den uzaklaşan o oldu.

Bu ise en ufak bir nefes alışını bile takip eden, keyifli çelik mavisi gözlerin dikkatinden ne yazık ki kaçmadı. Sahra ona bakmaktan özellikle kaçınıyordu. "Sizin hakkınızı elinizden almıyorum, değil mi?" dedi kızlara bakarak.

Önceliğin kendisi olması gerektiğini düşünmüyordu. Burada Nalan'ı en az tanıyan kişi oydu.

Pakize elini onun omzuna koydu. "Hayır, hayır," dedi anaç bir tavırla. "Aksine, uyandığından beri seni soruyormuş."

Sahra kendini tutamadan gülümsedi. Her ne kadar onu kurtaramadığı için oraya girmeyi hak etmediğini düşünse de Nalan'ın onu anacak kadar iyi olmasına sevinmişti.

"Teşekkür ederim," dedi.

Şevval ilk defa konuştu. Sahra onu iki kere görmüş olsa da kadının her ortamda oldukça iddialı olduğunu düşünmüştü.

Şimdi ise gözleri şişti. Burada Nalan için en çok ağlayanlardan biri de o gibi gözüküyordu. "Asıl biz sana teşekkür ederiz, Sahra," dedi.

Yüzündeki minnettarlıktı ama Sahra bu minnettarlığı kabul etmek istemedi. Yine de bu kadınların bir ihtiyaçları olursa yanında birilerinin olduğunu bilmelerini istiyordu.

Bu yüzden, "Ne zaman isterseniz ben buradayım," dedi. Pakize ona sarıldı. "Sanırım artık ikinci bir koruyucumuz var," derken hem ona hem de bir köşede duvara yaslanmış onları izleyen Bedran'a baktı.

Bedran ise başıyla kısaca Pakize'yi selamladı. Sahra, konu iltifat olunca aslında onun da içten içe bundan hoşlanmadığını fark etti.

Bedran Saruhan'la benzer noktalarının olduğunu görmek onun için de şaşırtıcıydı ama gerçekti. Onunla birlikte yoğun bakıma gireceğini duyduğunda sesini çıkarmadı.

Birlikte yoğun bakıma hazırlanırken Bedran'ın sessiz kalması ise garip geldi. Galoşlarını giyip ellerini dezenfekte ettikten sonra maske ve bonelerini taktılar.

Bir hemşire tarafından Nalan'ın yattığı kapısız odaya doğru götürüldüler. Sahra, Nalan'ı gördüğü anda bir an metanetini yitirir gibi oldu.

Makinelere bağlıydı. Sırtı yastıklarla desteklenmişti. Yüzünde huzursuz bir ifade vardı. Ağrı çektiği ise bariz bir şekilde belliydi. Her ne kadar kurtulduğuna binlerce kere şükür etse de onu bu hale getirenlere içinden bir kere daha beddua etti.

Nalan'ın ise onu gördüğü anda yüzü değişti. O kadar güzel gülümsedi ki Sahra'nın uzun zaman sonra içi ilk defa bu kadar huzurla doldu.

İlk söylediği cümle, "Teşekkür ederim, Sahra!" oldu.

Sahra itiraz edercesine başını salladı. Sonra nazikçe elini tuttu. "Ben bir şey yapamadım."

Nalan kısa bir an acı çektiğini gösterircesine yüzünü buruşturdu ama sonra yine gülümsedi. "Yaptın," dedi. "Beni yalnız bırakmadın."

Sonra bir şey hatırlamış gibi yüzü aydınlandı. "Anneni rüyamda gördüm," dedi.

Sahra irkildi. Annesi anılınca Nalan'ı susturmak istedi ama Nalan uyanmış olsa da tam manasıyla kendinde değildi. Bu yüzden rüyasını unutmamak için anlatmaya devam etti:

"Hayatımda gördüğüm en güzel kadınlardan biriydi. Sapsarı upuzun saçları vardı." Sahra, Nalan'ın gerçekten annesini gördüğünü anladı. "Sesi konuşurken bile çok güzeldi," dediğinde ise titremeye başladı.

Annesi öldüğünden beri bir kere bile rüyasına girmemişti. Sahra, Nalan'a imrendi. Yine de bir yandan tedirgindi çünkü arkasındaki adam da her şeyi duyuyordu.

Özellikle Nalan, "Yüzü bana Haris'in assolisti Azize Gürsoy'u hatırlattı," dediğinde bembeyaz kesildi.

Dönüp Bedran'a da bakamıyordu. Benzerliklerini anlar mıydı? Annesinden bir çıkarım yapıp onu kurtardığını hatırlar mıydı? Annesinin öldüğü günü biliyor muydu?

Tam bu endişelere kapılmışken Nalan'ın yüzü birden düştü. "Sana patikler örmüştü," dedi. *"Ayakları üşüyor benim kızımın, ona bunları ver,* dedi."

Sahra'nın boğazına bir düğüm oturdu. Eskiden ayakları çok üşürdü. Şimdi ise üşümüyordu. Arka sokaktan çıplak ayaklarla kaçmak zorunda kaldığı günden beri üşümüyordu.

Annesinin mezarına onu da gömmek isteyen adamdan, donarak ölmek pahasına kaçtığı o günden beri üşümüyordu.

Nalan hüzünlü bir sesle, "Sana mutlaka patik öreceğim," dedi.

Sahra'nın boğazındaki düğüm büyüdü. Neredeyse ağlayacak hâle gelirken derin bir nefes aldı.

"Olur," dedi tarazlı bir sesle. Sonra boğazını temizledi. Maskenin ardından anlaşılmamış olmasını umdu. "Teşekkür ederim."

Nalan sonra bakışlarını ardındaki adama çevirdi. "Size de teşekkür ederim, Bedran Bey," dedi.

Bedran ise her zamanki Bedran'dı. "Ayağa kalktığında teşekkür edersin, Nalan," dedi keyifli bir sesle. "Senin yüzünden ekibimi buradan götüremiyorum."

Nalan'ın gülümsemesi genişledi. "Söz," dedi. "Hemen kalkacağım."

O da ekibi çok özlemişti ama tehlikenin geçip geçmediğini bilmiyordu. Bu yüzden gülüşü tekrar solarken, "O adam..." diye başladı. Bedran ise sözünü birden kesti.

Birden mod değiştiren adam, gerçek kimliğini saklamak konusunda uzman kesilmişti.

Sahra'yı bile ürküten bir sesle, "İkisi de ölecek," dedi.

Sahra dönüp istemsizce ona baktı. O ise maskeden gözüken gözleriyle bile sanki ölüm saçıyordu.

Nalan, "Teşekkür ederim..." diye cümlesine başladığında ise yine onu susturdu.

Sert bir şekilde, "Ben çıkıyorum," dedi. Tahammül edemediği bariz bir şekilde belliydi. Sonra Sahra'ya doğru döndü.

Sahra onun yalnızca gözlerini görebildiği için hayatında ilk defa birinin bakışlarının kalbini hızlandırdığını hissetti çünkü gözler yalan söylemezdi ve Sahra ilk defa onun gözlerinde bir derinlik görüyordu.

Bu ise onu aptal gibi hissettirdi.

Üstelik o bakışlar hâlâ öfke doluydu. Yine de ona bakarken sanki ruhuna kadar tüm sırları görebiliyordu. "Sen de çıkınca yanıma gel," dedi gizemli bir sesle. "Abimin seninle konuşacakları varmış."

Sahra'yı merakta bırakarak yanlarından ayrıldı. Sahra, Nalan konuşana kadar onun arkasından baktığının farkında bile değildi. Nalan'ın, "Bu adam bir daha sevdalanırsa o kadın dünyanın en şanslı kadını olacak," demesiyle kendine geldi.

Dönüp ona baktı. "Daha önce Şenay diye bir kadını sevmiş, değil mi?" dedi. Bunu ona Firuze anlatmıştı. Sahra o kadını hiç görmemişti ama öldüğünü biliyordu.

Bir de hayat kadını olduğu ona anlatılmıştı.

Nalan hafifçe başını salladı. "O sevmek değil," dedi. "Şenay onu kurtarıcısı olarak görmüş. Bedran Bey de seve seve bu rolü üstlenmiş."

Sahra şaşırdı çünkü Firuze ona bu şekilde anlatmamıştı. Kafasında oturttuğu parçalara göre Bedran'ın o gün orada olmasının sebebi bile bu kadındı. Bu da Sahra için, Bedran'ın o kadını sevdiğine dair yeterli bir delildi.

Bir başkası mı acaba diye sorguladı. Bu yüzden onu hiç ilgilendirmese de "O zaman kim?" diye sormaktan kendini alamadı.

Nalan *bilmiyorum* dercesine kurumuş dudaklarını büktü. "Pakize ablanın dediğine göre sırtındaki melek kanatları dövmesini onun için yaptırmış," dedi.

Sahra'nın hain aklı ise tekrar o ana gitti ve tek bir cümleyi ona hatırlattı.

"Heke carek din te bibînim, ez ê qebûl bikim ku tu ne melekî."[28]

[28] (Kürtçe) Seni bir daha görürsem melek olmadığını kabul ederim.

Yine de onun kalbi çok uzun zaman önce gerçek kimliği ile birlikte gömülmüştü. Bu yüzden duyduğu bu yeni bilgiye karşın bütün hislerini bastırdı.

"Neyse, boş verelim patronunu," dedi. "Sen yeter ki iyi ol."

Nalan ise acı çekiyor ve narkozun etkisini hissediyor olsa da Sahra'nın umursamazlığına inanmadı.

Patronunun Sahra'ya ilgisi olduğunu tüm Mata Hari ekibi biliyordu ve Azize'den bahsederken Sahra görmese bile patronunun kaşlarının havaya kalktığını Nalan görmüştü.

Sahra'nın bilmediği şey ise Azize Gürsoy'un öldüğü gün, Şenay'ın da ölmüş olmasıydı. O gün aslında patronuna büyük bir kumpas kurulmuştu. Kurbanlardan biri de Azize olmuştu.

Tıpkı Bedran'ın neredeyse ölecekken *melek* olarak adlandırdığı kadın tarafından kurtarıldığını bildiği gibi.

Bir ihtimal patronu o *meleği* bulmuş olabilirdi. Tıpkı Nalan'ın bulduğu gibi.

28

BAZALT

"Hoşça bak zâtına kim zübde-i âlemsin sen.
Merdüm-i dîde-i ekvân olan âdemsin sen."

"Kendine güzelce bak; çünkü sen âlemin özüsün.
Varlıkların göz bebeği olan insansın sen."

-Şeyh Gâlib

Yakup Sadunoğlu hayatında ilk defa bir hafta içerisinde iki aşiret toplantısı yapıldığını görüyordu. Üstelik bu toplanmalarının sebebi her ne kadar saygı duyulsalar da kalabalık olmayan Koçak ailesi içindi. Başlarındaki Faysal Koçak'ın, Saruhanlara ikinci kez saldırması üzerine Ezra Saruhan aşiret reislerinden bir hüküm istemişti.

Bu durum başta Yakup olmak üzere diğer aşiret reislerine de garip gelse de Ezra Saruhan'ın bu isteğini reddetmemişlerdi.

Bugün burada farklı olarak Koçakları temsilen Baran Koçak ve Eraslanlardan Azat da vardı. Ezra Saruhan ise o her zamanki sakinliğinin aksine birazdan ortalığı kan gölüne çevirecekmiş gibi gözüküyordu.

Bu da herkesi oldukça tedirgin etmişti.

Ama ne yazık ki burada toplanan herkes akıllı değildi. Bu akılsızlığın başını ise geçen sefer çıkan hükümden oldukça rahatsız olan Azat çekiyordu. "Bizi o sümsük için niye topladın, Ezra Saruhan?" derken kendi sonunu kendi yazdığının farkında değildi.

Yine de o son yazıldı. Sonra da kalemi kırıldı. Ezra'nın öfke dolu sesi kalabalık toplantıya bir tehlike pusu gibi çöküverdi. Ezra bakışlarını Azat'a çevirdi.

"O adam senin arkadaşın değil miydi, Azat?" dedi. "Üstelik bilirim ki onunla ve Hünerlerle birlikte ortak şirket kurup beni devirmek için kumpaslar hazırlarmışsın."

İşte o zaman başta Yakup olmak üzere diğer aşiret reisleri kıyametin kopacağını anladılar çünkü Ezra Saruhan buraya hazırlıklı gelmişti.

Üstelik bahsettiği ihanet gerçekse Ezra bütün düşmanlarını ezip geçerdi.

Azat ayağa kalktı. "Yalan söylüyorsun!" diye bağırdı. "Bu sizin her zamanki oyunlarınızdan biri! Siz ancak oyun oynamayı bilirsiniz zaten."

Ezra ise hem haklı hem de güçlü olandı. Oturuyor olsa da onu bastırırcasına, "Bana belgeleri getirttirme!" dedi.

Azat gitmeye kalkınca Hamit oğlunun kolunu tuttu. Sonra ona öyle bir baktı ki Azat tekrar yerine oturmak zorunda kaldı. Hamit itibarına oldukça önem verirdi.

Bu yüzden, "Bunu kendi aramızda da halledebilirdik, Saruhan," dedi.

Ezra'nın cevabı ise oldukça tehlikeliydi. "Ben bir şeyleri düzeltmek için buraya gelmedim," dedi.

Ezra onları tuzağına çekerek herkesin içinde Eraslanları köşeye sıkıştırmıştı.

Baran ise babasının yediği haltlara ağzının içinden küfrediyordu. Babasının girdiği borcun kaynağı sonunda ortaya çıkmıştı. Görünen oydu ki planı Hünerler ve Eraslanlar yapmış ama enayi yükünü yine babası üstlenmişti.

Olan ise her zamanki gibi Koçakların geri kalanına olmuştu.

Yakup bunun sonucunun nereye gideceğini merak ederek, "Hüküm senindir, Saruhan," dedi. "Kan bedeli için ne talep edersin?"

Tam o sırada süreci ilk defa sessiz bir şekilde takip eden Arjin konuştu: "Ağalar önce benim konuşmama izin verin."

Yakup ona doğru döndü. "İzin senindir, Yâde Arjin," dedi yaşlı kadına.

Arjin ayağa kalktı. Yüzünde hem yorgun hem de acı dolu bir ifade vardı. "Seneler evvel bu meydanda ettiğim bedduanın bedelini iki aile de hâlâ ödemektedir," dedi. "Bu bedduanın tesiri evvela çocuklarıma, sonra da torunlarıma kadar sirayet etmiştir."

Yas tutan sesi burada olan herkesin yüreğine işledi. Yaşlı olsa da hâlâ güzel olan kadın teker teker aşiret reislerinin hepsine baktı. "Bunun için ne dualar okudum, ne adaklar adadım da yine de Rabb'im bu imtihan dünyasında beni en çok dilimle sınadı."

Sonra o acı dolu ifade bir anda kararlılıkla doldu. "Bu zamana kadar sabırla sustum ama benim sözüme itimat edesiniz," dedi. "Bu bedduanın artık zamanı dolmuştur." Sonra bakışları Baran'ın üzerinde durdu. "Bu iki aile düşman olmadan önce muradım Firuze ile Ezra'yı evlendirmektir."

Herkes donup kalırken bu, konuşmanın ardındaki lanetin etkisiydi. Bu topraklarda yaşayan herkes yüksek sesle konuşmasa da bu laneti bilir ve ondan

ürkerdi. Şimdi ise Arjin bu lanetin başrollerini tekrar bir araya getirmek istediğini söylüyordu.

İlk konuşan elbette ki başdüşmanı oldu. "Sen ne dersin, Arjin kadın?" dedi Hamit. "Hiç mi korkmazsın yaşanacaklardan?"

İkinci itiraz ise Arjin'e saygısızlık edemese bile Baran'dan geldi. Yüzü hiddetle kararmıştı. Baran bu lanet anlatılarak büyütülen ve annesinin her fırsatta Firuze'yi uyardığını bilen en büyük çocuktu.

İmkânı yoktu. Kardeşini asla babası yüzünden bu lanete kurban etmezdi. Bağırmasa da yüksek sesle, "Yâde, ben kız kardeşimi bu uğurda harcamam," dedi.

Sonra Ezra'yla göz göze geldi. Ezra bu zamana kadar hayat mücadelesinde hep ona destekti ama şu an ona düşman gibi bakarken Baran ilk defa bu adamla karşı karşıya geleceğini fark etti.

Kaybederdi. Baran, Ezra'ya her hâlükârda kaybederdi çünkü onun gücüne erişecek konumda değildi.

Nitekim Ezra tıpkı bir düşman gibi, "Yaşanacaklardan önce, evvela benim azabımdan korkmanız gerekir," dedi. "Görürüm ki bana düşman olmak isteyenler iş birliği yapmaya başlamışlar." Bakışları Baran'dan Eraslanların olduğu tarafa çevrildi. Azat öfkeden kudururken Hamit ise buz kesmişti. "Koçakların hakkı bir yana, Eraslanlarla da sağladığım sulhu bozarım; herkes yaptığının bedelini ödeyene kadar da asla durmam!"

Yakup tam o anda Ezra'nın bu toplantıyı boşuna yapmadığını anladı. O düşmanlarının hepsini şahitler huzurunda tehdit etmek için aşiret reislerini çağırmıştı.

Baran kendini durduramadan ayağa kalktı. "Annemin kemiklerini mi sızlatmak istiyorsunuz siz?" dedi.

Bir yandan inanamayarak Arjin ve Ezra'ya bakıyordu. Arjin'i geçse bile Ezra'nın nasıl kabul ettiğini anlamıyordu. Şiyar geldiği zaman kıyameti kopartırdı. Bu lanete en çok inanan kişi oydu. Ezra amcasını mutlaka dinlerdi. Peki ya neden şimdi onun en çok korktuğu şeyi yapıyor ve laneti tekrarlıyordu?

Üstelik ona bakarken, Baran'ın hayatı boyunca hiç görmediği kadar zalimdi. "Ben son sözümü söyledim," dedi o zalimlikle birlikte. "Ya sulh ya savaş!"

Baran sıkışmıştı. Bu savaştan asla galip çıkamazdı ama asla bu evliliğe de razı olmazdı. Bu yüzden kapıya doğru yürümeye başladı ama Yakup'un sert hükmü onu durdurdu.

"Anlaşmaya varmadan kimse buradan ayrılmayacak!" dedi. "Aranızda çıkacak bir husumette hepimizin etkileneceği de aşikâr."

Aşiret reisleri başlarını onaylarcasına salladılar. Baran dönüp Yakup'a baktı. Yakup ise onu mantıklı olmaya zorladı. "Baran, gücünü tart da karar ver," dedi.

Sanki Baran gerçekleri bilmiyormuş gibi. Sanki eğer savaşı seçerse ne olacağını tahmin etmiyormuş gibi... Yine de hiçbiri, lanetin gerçekleşme ihtimalinden daha kötü değildi. Kardeşinin bu felakete kurban gitmesine izin vermeyecekti.

Ucunda ölüm olsa bile ama önce misafir odasında bekleyen kardeşine haber vermesi gerekiyordu. "Kardeşime danışmam için bana yarım saat mühlet verin," dedi.

Sonunda izin çıktığında ise gitti. Bu müsaadeyi ise Firuze'yi kaçırmak için değerlendirecekti.

Kardeşi nasıl olsa asla bu evliliğe razı gelmezdi.

Asaf'ın babamı vurmasının üstünden tam üç gün geçmişti. Babam ise eve getirildiği günün sabahına kaybolmuştu.

Şaşırmamıştım. Ona dair hiçbir şey artık beni şaşırtmıyordu. Beni tek tedirgin eden Ezra'nın buna izin vermiş olmasıydı. Düğünden kaynaklı olarak misafirleri ağırlamaya devam ediyorduk.

Arjin misafirleri yollamamıza izin vermemişti. Bu yüzden adım başı her yerde korumalar vardı. Hal böyleyken onun kaçmasına ancak izin vermiş olmalıydı.

Yoksa babamın kaçmasına imkân yoktu.

Neden izin verdiğini sorguluyordum. Ben aslında ona dair her şeyi sorguluyordum ama bunların en başını bana sunmuş olduğu teklif çekiyordu.

Her ne kadar bana mantıklı tonla sebep saymış olsa da evliliği bir seçenek olarak önüme sunmasını kabullenemiyordum.

Bir anlaşma gibi. Bir sözleşme gibi. Gerçekten de bir evlilik sözleşmesi hazırlayıp bir de bu sözleşmede boşanma tarihlerine kadar her şeyi ayarlamış olsam da sanki bu sözleşmeyi başkası için hazırlamış gibiydim.

Yine de üstümde çoktan bütün yıkımı yaşamışım gibi derin bir sessizlik vardı. Tuhaftı ama telaşlı değildim. Aklıma başka bir yol gelmediği sürece bu seçenek en mantıklısı gibi gözüküyordu. Bu yüzden aşiret toplantısına abimin yanında ben ve Sahra da gelmiştik çünkü Ezra buradan evlilik hükmünü çıkardığı anda abim kıyameti koparırdı.

O anda onu sakinleştirebilecek tek kişi bendim.

Nitekim oturduğumuz divanlı küçük odanın iki kapısından birisi bir hışımla açıldığında şaşırmamamın sebebi buydu. Abim kapının tek kısmına zorla sığarken bedenini yana doğru çevirip sonra kapıyı da sıkı bir şekilde kapattı.

Bana doğru döndüğünde yüzündeki öfkeyi görmek gerçeklerle yüzleştiğinin yegâne göstergesiydi. "Firuze her şeyini topla, Dildar'ı da al git buradan," dedi haddinden fazla öfkeli bir sesle.

Sahra'yla birlikte oturduğum yerden kalkmadan ona baktım. "Ne oldu?" dedim.

O ise benim sakinliğime karşı kısa bir an şaşırsa da ellerini başına koyarak volta atmaya başladı.

"Delirmiş bunlar!" dedi. "Lanete rağmen Arjin seninle Ezra'yı evlendirmek istiyor, Ezra da buna çanak tutuyor."

Sanki en büyük ihanetmiş gibi bu sözleri söylerken bir de gerçekleri öğrenirse ne tepki vereceğini asla tahayyül edemiyordum.

Bu yüzden kuracağım cümleden tereddüt etmedim. Derin bir nefes aldım. Ellerim dizlerimde, dik bir şekilde otururken, "Abi, ben kabul ediyorum," dedim.

Abim ise o kadar çok beni göndermeye odaklanmıştı ki "Hadi..." diye cümlesine başladı ama sonra birden durdu.

Dönüp bana baktığında yüzündeki dehşeti görmek dudaklarımın acı bir gülümsemeyle kıvrılmasına sebep oldu.

"Ne?" dedi sanki bana delirmişim gibi bakarken. "Neden?"

Ayağa kalktım. Derin bir iç çektikten sonra üstü kapalı da olsa bazı şeylerden artık ona bahsetmem gerektiğinin farkındaydım. "Abi, bilmediğin şeyler var," diye başladım cümleye.

O ise sözümü kesti. "Babamın yediği bokları öğrendim," dedi.

Hangi birini demek istedim. O kadar çok vardı ki birini öğrense bile diğeri eksik kalırdı.

Bu yüzden, "Daha da fazlası var," dedim. "Konağı bile satmış babam bu yediği haltlar için."

Abim durup bana baktı. Hem de öyle bir baktı ki sanki o konağı bizzat ben başına yıkmışım gibi bir bakıştı bu. Yüzündeki acıyı gördüğümde ağlamak istedim ama şu birkaç gün içerisinde gözyaşlarım yine bana haram kılınmış gibiydi.

Ağlayamıyordum. Koluna nazikçe dokunurken, "Yoksa ben burada böyle bekler miydim?" dedim.

O ise inanamıyormuşçasına bana bakmaya devam etti. Sonra ise daha hırslı bir şekilde toparladı. "Kızım, sen avukatsın!" dedi öfkeyle. "Kanunun yanında törenin hükmü mü vardır? Gerekirse borca gireriz. Hem ben Şiyar Saruhan'dan da yardım isterim. O beni bilir, mutlaka el uzatır."

Son cümlelerine kadar sonuna kadar haklıydı ama o şerefsizi andığı cümlesi ile birlikte tüm haklılığını yitirmişti. Canım öyle yandı ki ilk defa susmak istemedim.

İlk defa acımı paylaşsın istedim. "Abi," dedim acı dolu bir sesle. "Ya Şiyar Saruhan asıl düşmansa?"

Abimin bu seferki bana dönüşü dehşet doluydu. Bana öyle bir baktı ki sanki ben dünyanın en iyi adamını haksız yere suçlamıştım.

"Sen ne diyorsun, Firuze?" dedi sanki ihanet eden de benmişim gibi. "O adam bana babamdan daha çok babalık yaptı."

Hayatımda ilk defa sustuğum için kendimden utandım. Susmak beni mahvetmişti, susmak bana abimin başdüşmanımızı savunduğu günleri görmeyi nasip etmişti.

Onun burnunun dibine kadar girmem ve gerçekleri yüzüme bakarak görmesini istememin sebebi buydu. "Çünkü derdi sen değildin," dedim dişlerimin arasından. "Derdi bendim, derdi Dildar'dı!"

Başını inanamıyormuşçasına salladı. Kardeşini tanıyamıyormuş gibi bakıyordu. Zaten tanımıyordu. Abim ne beni ne de Dildar'ı üç senedir hiç tanımıyordu.

Bu yüzden yarama tuz basmayı seçti. "Şu an saçmalıyorsun," dedi. "Yediğimiz rızkın sebebi o adam. Yoksa babamın bıraktığı üç kuruşluk hisseyle kimse o şirkette yüzüme bakmazdı."

Yakasından asılmak, yüzüne tokat atmak istedim. Bunca işkenceyi çeken benken bir de bana inanmadığı için ona küfürler yağdırmak istedim.

Dolup taştım önünde ama sonra Sahra girdi aramıza. "Bence bu kadar tartışmanız yeterli," dedi kolunu belime yaslayıp beni ondan uzaklaştırarak. "Hem bahsedilen evlilik sadece kâğıt üstünde olabilir. Biz evlilik sözleşmesini hazırlarız. Bu şekilde de en azından fiziksel korunma sağlanmış olur. Sonra da borçları halledersiniz."

Abim ise evlilik kelimesini duyunca daha yeni ona söylediğim asıl gerçekleri es geçerek yalnızca buna delirdi. "Firuze, anneme verdiğin sözü ne zaman unuttun?" dedi.

Benim sırf yuvası bozulmasın diye hiçbir şey söylemediğim abim buydu. Yaramı biliyordu. Yaramı nasıl kanatacağını çok iyi biliyordu ve bunu hiç acımadan yapmıştı.

Zehirli sözlerini hiç esirgemeden bana söylerken o şerefsizi ise bana tercih etmişti.

Yine de kendimi cevap vermeye zorladım. "Unutmadım, abi ama annem yaşasaydı babamın yaptıklarına engel olabilir miydi?" dedim. Cevap vermedi. "Peki, bedelini kim ödeyecekti?"

Ben ödeyecektim. Ben ödemiştim ama yine de yaranamadım. Üstelik bir de suçlu ilan edildim çünkü bana sanki ihanet eden benmişim gibi baktı ve sonra sırtıma hançeri sapladı.

"Pişman olduğunda gelip bana ağlama," dedi.

Sanki bu zamana kadar bir kere bile ona gelip ağlamışım gibi. Sanki o iyi olsun diye kendimi harcamamışım gibi. "Ağlamam, abi," dedim hayal kırıklığı dolu bir sesle. "Ağlamam."

Ben bir tek kendi omzuma yaslanıp ağlardım. Bir de Sahra'ya sarılırdım çünkü o da bana sarılırdı.

Tıpkı şimdiki gibi. Abim gittiğinde bana öyle sıkı sarıldı ki bazen kardeş olmak için kan bağının gerekli olmadığını bir kere daha anladım.

Anlamak gerekiyordu. Her hâlükârda birbirini anlamak gerekiyordu ama abim beni anlamak istememişti.

Ona sadaka niyetine uzatılan gücü ve başını okşayan sahte şefkati tercih etmişti.

Abim gittikten sonra yığılırcasına eski divanlardan birinin üstüne oturdum. Başımı camın kenarına yaslarken Sahra endişeli bir şekilde beni izliyordu. "Şimdi ne olacak?" dedim.

Tam o sırada Sahra'nın telefonu çaldı. Çantasından çıkardığı telefona bakarken kaşları çatıldı. Telefonu açtığında ise daha ağzını açamadan karşı taraf konuşunca sustu.

Ben de merakla olduğum yerde dikleştim. Sahra her ne duyduysa kaşlarını çattı sonra telefonu birden bana doğru uzattı.

"Kadir abi seni istiyor," dedi.

Ne olduğunu anlamlandıramadığım için şüphelerle dolu bir şekilde telefonu aldım. Telefonu kulağıma götürüp, "Efendim, abi?" dedim.

Kadir abi ise her zamanki gibi meseleyi uzatmadan konuşmaya başladı. "Firuze, Şiyar Saruhan inşaatın başlatılması için talimat vermiş," dedi. "Kendisi de geri dönüyor."

Duyduğum haberle birlikte birden ayağa kalktım. "İyi de daha sermayesi kesilmedi ki!" dedim telaşla.

Katar'daki tüm fonları kestiğim an Gürcistan'da yapmış olduğu restorasyonun tüm kaynağı kesilecekti. O da paşa paşa ülkeye geri dönmek zorunda kalacaktı.

Ben ise hiçbir talimat vermemiştim. Artık Ezra'nın haberi olmadan da veremezdim. Bundan sonra atacağım her fevri adımın faturası çok daha ağır olurdu.

Kadir abi, "Mesele o değil," dedi bu ihtimali tamamen ortadan kaldırarak. "İzzet kayıp olunca Kendal'ın ses çıkarmamasından şüphelenmiş. Nida'yı da sıkıştırınca o da yumurtlamış yanında olmadığını."

Kendal, Dildar'ı tekrar kaçırmak için herkese karısı Nida'yla birlikte Hawaii'ye gitmiş süsü vermişti. Gerçekte ise Nida orada tek başınaydı. Nida'yı da babasının yokluğunda bir proje için çalışıp ona kendini kanıtlayacağını söyleyerek kandırmıştı.

Nida bu yüzden hiç kocasına ulaşmaya çalışmamıştı çünkü o şerefsiz kendince Dildar'ı yakaladıktan sonra rahatsız edilmemek için başka bir yalan uydurmuştu. Projenin çok gizli olduğunu bu yüzden telefon kullanırsa yerinin ifşa olmasından korktuğu yalanına da karısı elbette inanmıştı. Çünkü elinde limitsiz kredi kartı vardı ve bir buçuk ay boyunca kalacağı beş yıldızlı otelin parası çoktan ödenmişti.

Görünen oydu ki herkes gerçeklere erken uyanmıştı. Bunun yegâne sebebi ise İzzet şerefsizi olmuştu.

Onu kimin kaldırdığını tabii ki de biliyordum.

Panik dört bir yanımı sarmaya başladı. Önce babamın yaptıkları, sonra Ezra'nın adımları dört bir yanımı sarmış durumdaydı. "Ne yapayım, abi?" dedim isyan edercesine. "Ben hangi birine yetişeyim?"

O ise çözüm odaklıydı. Burada olan her şeyden haberdar olduğunu gösterircesine, "Bugün nikâhını kıy," dedi. "Şiyar'a bundan daha büyük hezimet olamaz."

Sonra söyleyeceğini söylediği için telefonu kapattı. Ben ise suratıma kapatılan telefona bakarken, "Allah kahretsin!" dedim. "Allah kahretsin!"

Her şey daha ne kadar sarpa saracaktı? Her şeyi duyan Sahra'ya dönüp çaresiz bir şekilde baktım. "Ne yapacağım ben?" dedim ellerimi açıp çaresiz bir sesle.

Tam o sırada kapı açıldı. Ezra'nın sesini duyduğumda yerimden sıçradım. "Firuze!" diye seslendiğinde onunla üç gündür konuşmayan ben, evlenme hükmümüzü duymaya hazırlıksızdım.

Bugün her ne kadar yaşanılacaklara hazırlıklı olmaya çalışsam da başaramamıştım. Arkamı döndüğümde önde Ezra, arkasında Bedran vardı.

Ezra'nın kararlı ama aynı zamanda buz gibi olan yüz ifadesini görmek beni bir kere daha sarstı. Ben bu adamla evlenecektim.

İhanetimi affetmeyen ama belaların bizi birbirimize kördüğümle bağladığı, benden nefret eden bu adamla evlenecektim.

"Ne oldu?" dedim elimi göğsüme bastırarak. Bir kötü haber daha alırsam kaldıramayacağıma adım gibi emindim.

O ise beni şaşırtarak elini bana uzattı. "Gel," dedi. "Gidiyoruz."

Bir ona bir de uzattığı ele baktım. "Nereye?" dedim.

En arkada geldiğini fark etmediğim Arjin onun yerine cevap verdi:

"Nikâh dairesine."

Ona baktığımda asıl tuzağın ne Ezra ne de babama ait olduğunu bir kere daha anladım. En büyük tuzağı Arjin hazırlamıştı.

Beni on gün önce Mardin'e getirterek her şeyi adım adım planlamıştı. Tam olarak bunun için. Ezra'nın elini tutmam, sonra da onun karısı olmam için.

Bu laneti bozmamız için.

Sonunda emeline ulaşmıştı.

Bu yaşadıklarımız bir felaketse şayet, bu felaketin anahtarını elinde tutan karşımdaki kadındı.

Herkesten ziyade en çok ondan korkulmalıydı.

Evlendirme dairesinin önüne geldiğimizde yaşananları henüz idrak edememiştim. Yolculuk sırasında hiç kimseden ses çıkmamıştı. Ezra'nın arabasında ben ve Sahra vardık.

Arkamızdan ise Bedran'ın aracı bizi takip ediyordu. "Nikâh işlemleri ne olacak?" diye mırıldandım kendi kendime. Sanki tek derdimiz buymuş gibi.

Dönüp bana baktı. Güzel gözlerine bakmak bu kadar soğukken oldukça acı veriyordu. "Kimliğin yanında mı?" dedi.

Onu başımla usulca onayladım. "Yeterli," dedi ve sonra arabadan indi.

Biz Sahra ile baş başa kalırken Sahra, "Konu Ezra Saruhan'sa tabii ki yeterli olur," dedi. O en çok insanların itibarının soyadına bağlı olmasından nefret ederdi.

Ben ise çıkan hükmü çoktan kendi lehine ayarlamış olduğu gibi bir de nikâhın da hemen kıyılması için ayarlamalar yapmış olmasına inanamıyordum.

Buraya geldiğim ilk günlerde kendi oyunumu kurmuşken şimdi ise onun kurduğu oyunda sadece bir rol oynuyordum.

Yine de yapılacak bir şey yoktu. İsyan edeceğim kısmı çoktan geçmiştik.

Sahra ile ikimiz arabadan çıktığımızda Ezra da Celal'le konuşuyordu. Bedran ise ortalıkta yoktu. Hava o kadar sıcaktı ki sanki tenlerimizi kavuruyordu.

Yanlarına gittik. Nikah dairesinin önünde Bedran da gelirse yalnızca dört kişiydik ve arkada her zamanki gibi koruma arabası vardı.

Arjin ise ilginç bir şekilde gelmemişti.

"Kimseye haber vermeyecek miyiz?" dedim.

Ezra, Celal'le konuşmasını kesip başını hafifçe bana doğru çevirdi. Üzerinde beyaz bir gömlek ve siyah bir pantolon vardı. Benim üzerimde onun gözlerinin rengine benzeyen mavi, kruvaze, V yakalı, kolsuz bir elbise vardı. Kumaşın üzerine serpiştirilmiş beyaz çiçek desenleri ile oldukça sevdiğim bir elbisem olsa da nikâh elbisesi değildi.

Hiçbir şeyimizle buraya asla uymuyorduk. Onun buz gibi bakışları buraya uymuyordu. Benim artık pes etmişliğim buraya uymuyordu. İkimiz de dev dalgalarla mücadele ederken zoraki birbirimize sarılmış gibiydik.

Ezra'nın tıpkı başta belirttiği gibi buraya bir sözleşme imzalamaya gelmiş gibiydik.

Buna karşın Ezra, "Akşam imam nikâhı kıyıldığında duyurunuz." dediğinde kaşlarım havalandı.

"İmam nikâhına gerek yok," diyerek kestirip attım. Yaptığımız sahtekârlık yetmiyormuş gibi Allah katında da yalan yere ona bağlanmak istemiyordum.

Celal araya girdi. Normalde koruma olarak asla aile işlerine karışmazdı ama onun da Saruhanlardan asla sevmediği kişiler vardı. "Emin misin, Firuze?" dedi.

Dönüp ona baktığımda bir şeyi değil direkt birini ima ediyordu. Benim aklım ise konu ihtimaller olunca zehir gibi çalışıyordu çünkü direkt Behiye'yi kastettiğini anladım.

Behiye bu nikâhın gerçek olup olmadığını öğrenmek için her bir ayrıntıyı didik didik edecek ve her birini itinayla kocasına iletecekti.

Tek bir şüphe bile tüm okları bana doğru çevirecek ve beni hedef olarak belirleyecekti. Özellikle Şiyar, bu evliliğin sahte olduğunu öğrendiği anda asla durmazdı.

Bunu cümle âleme duyurur bir de ne yapar ne eder suçlu olarak da beni ilan ederdi.

"Behiye," dedim küfredercesine. "Ah Behiye!"

Bu cümlemden sonra kimse bir daha açıklama yapmadı.

Celal arkada kaldı. Biz üçümüz ise daireye doğru yürümeye başladık. Onun yanında yürüyor olsam da sanki aramızda kocaman bir mesafe vardı. "İmam nikâhından sonra mı göndereceksin bizi?" dedim.

Sözünü tutacağını biliyordum. Bu zamana kadar her sözünü tutmuştu. Yine de teyide ihtiyacım vardı çünkü panik oluyordum. Doğru yapıp yapmadığıma bir türlü emin olamıyordum.

"Evet," dedi. "Özel jeti ayarladım."

Rahatlarcasına iç çektim. Bu ise sanki onun hoşuna gitmemiş gibiydi çünkü kaşlarını çattı ama sonra aklıma ayarladığım sözleşme geldi. "Sözleşme?" dedim. "Yanımda getirmedim." Daha çıkarmamıştım bile çünkü bu kadar erken olacağını düşünmemiştim.

"Nikâhtan sonra da önüme koysan fark etmez," dedi. "İmzalarım."

Sanki bundan sonra ne yaparsam yapayım ona dokunamazmışım gibi konuşuyordu. Artık kalbine dokunamazdım. Artık ona hiçbir şey yapamazdım. Sırf ondan bir tepki alabilmek için, "Ya senden sayısız mal mülk istersem?" dedim.

Kapıdan içeri girerken bana bakmadan, "Hepsine sahip olursun," dedi.

Biraz daha ileri gitmemin tek sebebi bana bakmasını istememdi. "Ya senden Firuze Restoranı'nı istersem?"

Sonunda bana baktı. İstedim ki en azından kızsın bana ama kızmadı. Onu bile yapmadı. Yine de sözleri kalbimi pençeleri arasına aldı: "O zaten senin. Hep senindi."

Ben ise çok geç kalmıştım. Bu adamın sevgisine geç kalmıştım. Onun benim için yaptıklarına çok geç kalmıştım.

Şimdi ise karşımda yalnızca o sevdanın külleri vardı. Bomboştu o bakışlar. Kırk kat yabancıya bakıyor gibi bakıyordu.

Ardımdan hızlı adımların geldiğini duyana kadar bana baktı. Sonra bakışları ardıma düştü. Bedran yanımda nefes nefese kalmış bir şekilde ellerini dizine koydu.

Her zamanki gibi her şeyi abartıyordu. Onun da daha ilk gün abisi hakkında ima ettiği gibi yoğun antrenman yaptığı bariz bir şekilde belliydi.

Yine de kafasını kaldırıp bize baktığında bu abartıların hepsinin Sahra'dan bir tepki almak için olduğunu fark ettim. "Yetiştim, değil mi?" dedi ona bakarak.

Sahra her zamanki gibi cevap vermedi. Ben ise sırtına sert bir şekilde vurdum. Az kalmıştı, biraz daha arkadaşıma ilgi göstermeye devam ederse gözlerini oyacaktım.

O bana bakınca sahte bir şekilde gülümsedim. "Yetiştin Bedran, yetiştin," dedim.

O ise arsız bir şekilde güldü. "Ne haber, yenge?" dedi sonra keyifli bir sesle.

O sahte gülümsemem anında soldu çünkü idrak ettim. Ben buraya *Firuze Koçak* olarak gelmiştim ama birazdan yalnızca kâğıt üstünde olsa da *Firuze Saruhan* olarak ayrılacaktım.

Bir Koçak kadını, bir Saruhan beyinin yâri olacaktı.

O yanımda dikleşirken, "Benimle uğraşma," dedim. Bedran ise tıpkı ben gibi omzuma elini koydu ve teselli edercesine hafifçe vururken, "Asıl şimdi başlayacağım," dedi.

Ne yazık ki bunu çok iyi biliyordum. Bu yüzden bıkkınlıkla iç çektim.

Girişteki yaşlı memur bizi gördüğü anda tanıdı. Daha doğrusu beni değil Ezra'yı tanıdı çünkü adam ayağa kalkıp Ezra'nın elini öpmeye kalktı.

Ezra ise her zamanki gibi izin vermedi. En nihayetinde adamcağız yerine otururken bile oldukça heyecanlıydı.

Yine de profesyonel olmaya çalıştı. "Kimliklerinizi alabilir miyim?" dedi.

İkimiz de kimliklerimizi ona uzattık. Kısa bir teyitten sonra heyecanla bize baktı. Kimliklerimizi tekrar bize uzatırken, "Biz de sizi bekliyorduk," dedi sanki uzun zaman sonra nikah dairesinin en önemli olayı bizmişiz gibi.

Ayağa kalkıp sağ tarafımızda kalan koridoru gösterdi. "Soldaki ilk odaya gidebilirsiniz," dedi. "Nikâh memurumuz hemen sizi alacak."

Peşimizden gelmemek için kendini zor tutuyormuş gibi bir hâli vardı ki bu beni hiç keyfim olmamasına rağmen kısa bir süre gülümsetti. Muhtemelen yakında tüm Mardin bizim sadece iki şahitle evlendiğimizi biliyor olacaktı.

Birlikte memurun yönlendirdiği koridora doğru yürürken her bir adımda nabzım hızlanıyordu. *Anlaşma* diyordum kendi kendime. *Bir anlamı olmayacak.*

Yine en çok kendime yalan söylüyordum. Onun için artık bir anlamı olmayabilirdi ama benim için hep anlamı olacaktı. Ben bu anın hayalini ömrüm boyunca defalarca kurmuştum. Ne kadar gerçek olmasa da. Ne kadar istediğim gibi olmasa da...

Bedran arkamızdan seslenmeden önce tarif edilen odaya girmek üzereydik. "Girmeden önce bir dakika bekleyin!" dedi.

Dönüp ona baktık. O ise ceketinin iç cebinden bir şey çıkarmaya çalışıyordu. Ezra, "Yanında mı?" diye sorduğunda Bedran sonunda bulmuş gibi kutuyu bir heyecanla çıkardı.

Siyah kadife kutuyu Ezra'ya uzatırken, "Ben sizden daha fazla heyecanlıyım sanırım," dedi. "Bu yüzden unuttum."

Ezra tepki vermedi. Yalnızca kutuyu sakin bir şekilde açtı ve yan yana duran alyanslardan birini eline aldı. Başlangıçta sade bir alyansmış gibi gözüken bu altın yüzük ışığa tutulunca içindeki kehribar damarları ortaya çıkardı.

İnce ince bu damarları oraya işlemiş olduğu belliydi. Muhteşemdi. O kadar güzeldi ki gözlerimin dolduğunu hissettim.

Üstelik yüzüğün içinde bir şeyler yazdığını gördüm ama daha ne olduğunu anlayamadan, "Uzat elini!" dedi.

Çoktan buz kesmiş sol elimi ona uzattım. Yüzüğü parmağıma geçirirken hiçbir duygusallık yoktu. Yine de titredim çünkü elimde sanki bu dünyaya ait değilmiş gibi gözüken alyansa bakarken gerçeklik bir kere daha yüreğimi sardı.

"Her şeyi düşünmüşsün," dedim. Kendi yüzüğü gümüştü, onun da tıpkı benimki gibi alyansın içinde ince firuze taşından damarlar vardı. Kendi yüzüğünü parmağına kendi taktı. Beni şaşırtarak uzun zaman sonra ilk defa serçe parmağından firuze taşlı yüzüğü çıkardı, sağ tarafındaki serçe parmağına taktı.

Her ne kadar çok sıradan gözükse de çok önemli bir an yaşıyormuşuz hissiyatından kendimi alamadım. Üstelik bana bakmadan, "Eksik iş yapmayı sevmem," demesine rağmen.

Yine de bu anı da hiçbir zaman unutmayacaktım. Parmağımdaki bu soğuk altının ilk hissiyatı hep hatırımda kalacaktı.

Sonunda kapı açıldı ve içeriden bir çift çıktıktan sonra içeri davet edildik. Kırklı yaşlarının başında gözüken nikâh memuru kadın bizi gördüğü anda gözleri parıldadı.

"Firuze Hanım, Ezra Bey, hoş geldiniz!" dedi. İçeri girdik. Her birimizle teker teker tokalaştı. Ardımızdaki Bedran ve Sahra'yla da tokalaşırken, "Sizler de hoş geldiniz," dedi.

Sonra bizi masasının karşısındaki deri koltuklara yönlendirdi. "Lütfen şöyle buyurun!"

Odanın bir diğer köşesinde nikah için koyulmuş bir masa olduğunu fark ettiğimde gözlerimi kısa bir an oradan ayıramadım. Nikâh memurunun, "Heyecanlı mısınız?" demesiyle birlikte bakışlarımı kadına doğru çevirdim.

Ben başımı sallarken Ezra da aynı şekilde tepki verince *usulen,* diye düşündüm. Her şey usulen gerçekleşiyordu.

Nikâh memuru ise keyifle gülümsedi. "Güzel," dedi. "Bu heyecanı taçlandıralım o zaman." Sonra önündeki cüzdana ve defterle birlikte birkaç belgeye baktı.

Her şeyimin çoktan ellerinde olması önceden yapılan hazırlığı bir kere daha suratıma çarptı. Ezra işini şansa bırakmamıştı. Nikâh memuru, "Tekrar kimliklerinizi alabilir miyim?" dedi.

İkimiz de uzattık. Kısa bir süre sonra memur bakışlarını birbirlerinden uzak da olsa yan yana oturan Bedran ve Sahra'ya çevirdi.

"Şahitlerimiz siz misiniz?" dedi.

İkisi de aynı anda, "Evet, biziz!" diye cevap verdi ama Bedran bu ortak cevaptan memnun gözükürken Sahra ise hiç hoşlanmadı.

Nikâh memuru sonunda işlemlerin bittiğini belirtircesine önündeki her şeyi kapattı. "Hazırsanız başlayalım," dedi ve ayağa kalktı.

Eliyle karşıdaki nikâh masasını işaret etti. "Lütfen şöyle geçin," dedi. Titremeye başladığımı hissettim. Biz oraya doğru geçerken memur da cübbesini giydi.

Ezra sandalyemi çektikten sonra ilk defa korkarak ona baktım. Onun bakışları ise soğukluğuyla asla teskin edici değildi. Yine de kararlıydı.

Bu yüzden ona uymak zorundaydım. *Bu bir anlaşma,* diye hatırlattım kendime. Yalnızca bir anlaşma.

Nikâh memuru da sandalyesine oturduktan sonra, "Tekrar hoş geldiniz," dedi.

İşini düzgün yapmayı sevdiği belliydi.

Bunu düşünmemin sebebi ise odada yalnızca o hariç dört kişi olmasına rağmen sanki büyük bir nikâh salonuna hitap ediyormuş gibi, "Bugün Firuze Koçak ile Ezra Saruhan'ın evlilik işlemini resmî olarak gerçekleştirmek üzere burada bulunuyoruz," diyerek nikâhımızı duyurmasıydı.

Adlarımız yan yana anıldı. Ben son kez Koçak olarak anıldım ve bunun idrakiyle birlikte kucağımdaki ellerim yumruk oldu.

Nikâh memurunun bakışları ikimizin üzerinde durduğunda ise nefesim kesildi. "Sorularıma net ve yüksek sesle cevap vermenizi rica ediyorum," dedi.

İkimiz de başımızla onayladık. O meşhur soru sonunda geldi. "Siz Ezra Saruhan, Firuze Koçak ile evlenmeyi kabul ediyor musunuz?"

Ezra bana bakmadı eğer baksaydı bunu neden yaptığımızı sorguladığımı görürdü ama yapmadı. Üstelik tereddüt bile etmedi.

O baskın sesiyle, "Evet," dedi. Kararını vermişti, artık geri dönüşü yoktu.

Ben ise sıranın bana geldiğini bilerek herkesin görebileceği şekilde titremeye başladım.

Memur gözlerimin içine bakarken gülümsedi. "Siz Firuze Koçak, Ezra Saruhan ile evlenmeyi kabul ediyor musunuz?" dedi.

Benim gülümsemem ise zorakiydi. Ne yaptığımı sorgulamak için çok geç kalmıştım. Günlerdir düşünüyordum ama sanki hiçbir şey düşünmemişim gibi hissettim.

Yine de dudaklarım iradem dışında açıldı. "Evet..." dedim Ezra'nın aksine daha kısık bir sesle. "Ediyorum."

Nikâh memurunun gülümsemesi genişlerken ben ise derin bir nefes aldım. Yapmıştım. Sonunda o kör adımı atmış, yıllardır sevdiğim adamın kâğıt üstünde de olsa karısı olmuştum.

Dönüp ona bakamıyordum çünkü bakarsam ağlardım. Nikâh memuru şahitlerimize döndü. "Siz şahitlik ediyor musunuz?" dedi.

Önce Bedran, "Evet!" dedi. Sonra Sahra bana kısa bir an baktıktan sonra, "Evet," dedi.

Ne hâlde olduğumu bilmiyordum ama bakışları endişe doluydu. Ne halde olursam olayım, bu iş olmuştu.

Artık geri dönüşü yoktu.

Nikâh memuru, "Ben de belediyemizin bana vermiş olduğu yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum," dediğinde de nikâh defteri önümüze getirilip her ikimiz de imzalarımızı attığımızda bu evliliği adım adım mühürlemiş olduk.

Yine de bu nikâhın ardında yatan soğukluğu memur bile fark etmişti. Nikâh cüzdanını bana doğru uzattı. "Hayırlı olsun!" dedi ama ne beklediği gibi bir kutlama oldu ne de artık kocam olan adam bana doğru döndü.

"Teşekkür ederiz," dedi sadece.

Nikâh memuru bizi yalnız bırakmak için yanımızdan ayrılırken ilk tebrik Bedran'dan geldi. "Ailemize hoş geldin, Firuze Saruhan," dedi.

Firuze Saruhan.

Ben de tıpkı Arjin gibi bir Koçak'ken Sarıhan'ın yârî olmuştum. Lance meydan okumuştum.

Sahra'yla sarıldım hatta Bedran'la bile sarıldım ama Sahra'nın tebriğini kabul eden sevdiğim adama aynı şekilde sarılmaya cesaret edemedim.

O ise benden daha cesaretliydi. Bakışları bana doğru döndü. Yüzünde kısa bir an anlamlandıramadığım bir ifade geçtikten sonra bir şey hatırlamış gibi eli boynuna gitti.

Sonra boynundan deri bir ipi çıkardı. Kendi tılsımına dolanan düğümü çözdü. Minik, siyah keseyi görünce sıra gecesinde gördüğüm yüzüğü hatırladım.

Nitekim keseyi açtı ve içinden daha önce parmağıma sıkışan yüzüğü çıkardı.

Kehribarın içine hapsolmuş firuze.

Bu artık tam olarak beni anlatan bir yüzüktü. Sol elimi tutup kaldırdı. "Bu sefer parmağına uyacak," dedikten sonra ince alyansın önüne bu yüzüğü taktı.

Daha önce bir mühür gibi parmağıma oturan bu yüzük artık parmağımdan çıksa bile bir şey ifade etmeyecekti.

Her zaman benim bu adama bağlandığımı temsil edecekti.

Her ne kadar bana soğuk bakmaya devam etse de. Her ne kadar ona ihanet etmiş olsam da. "Teşekkür ederim," dedim sesim titrerken.

Ve bitmişti.

Artık Ezra'nın resmî nikâhlı karısıydım.

İki gözü değildim ama ona ihanet eden karısıydım.

29

LABRADORİT

"Âfet-i cânım imişsin bilmedim hayfâ senin.
Kadrini bilmek bana bir ömr imiş, geç kaldım."

"Sen benim canımın afetiymişsin, bunu bilemedim.
Senin değerini anlamam bana bir ömür sürdü, geç kaldım."

-Şeyh Gâlib

Bir buçuk ay önce biri gelip Ezra'yla evleneceğimi söylese önce ona hangi rüyayı gördüğünü sorup dalga geçer, sonra ben de Allah'tan aynı düşü uyurken bana da göstermesini dilerdim.

Çünkü bilirdim ki bu ancak düşümde gerçek olurdu. Şimdi ise elimdeki yüzüğe ve yanımda getirdiğim evlilik cüzdanına bakarken bu düşün gerçekleştiğini biliyordum.

Yine de gerçekmiş gibi hissettirmiyordu. Nikâh o kadar resmî bir şekilde gerçekleşmişti ki hakkım olmasa da kalbim acıyordu.

Böyle olmasını ben istesem bile yine de bir tarafım buruktu. Bunca senedir düşlerimde gördüğüm hayalimin böyle gerçekleşmesini istemezdim.

Sevdiğim adamın gözlerinde bana ait sevdasını görerek evlenmek isterdim. Üstelik sevdiğim herkes de yanımda olmalıydı. Bunu cümle âleme duyurmalıydık. Eski Firuze olsa kendi düğününde en çok oynayan kişi olurdu. Şimdiki Firuze ise kendisi dışında dört kişinin olduğu minik bir odada evlenmişti.

Her şey yarım, kırık ve buruktu. Bu ise her ne kadar olayların gidişatı için gerekli olsa da ağırıma gitmişti. Bu yüzden akşam kıyılacak dini nikâh için halamın evini hazırlarken gülümsemelerim zorakiydi.

Tebrikleri kabul ederken yalnızca rol yapıyordum. Bir tek Dildar'ın sevindiğini gördüğümde gerçekten gülümsemiştim. O da o kadar çok sevinmişti ki bir an tüm kırgınlıklarım unutulur gibi olmuştu.

"Abla," demişti. "Yıllardır senin mutluluğun için dua ediyorum. Allah'a sonsuz şükürler olsun bana bugünü gösterdiği için." Ona sımsıkı sarılmış, kıvırcık saçlarını defalarca öpmüştüm. "Yine de beni götürmediğiniz için kırgınım sana," demişti.

Sırtını okşayarak onu teselli etmiştim. "Öyle olması gerekti, ablacım," demiştim.

Onun cevabı ise, "O zaman düğün yaparak telafi edersiniz," olmuştu. Hevesini kırmamak için başımı sallamıştım.

Oysa düğün olmayacaktı. Evimden cenaze çıkmazsa kendimi şanslı sayardım. Sevmediklerim umurumda bile değildi ama bunca zamandır önlem almaya çalışmama rağmen sevdiklerime bir şey olursa tüm Midyat'ı yakardım.

Her şey onlar içindi.

Bu akşam iki konak da dolu olduğu için dinî nikâhımız halamın evinde kıyılacaktı.

Zahide'nin ilk istemesinde Ezra'yla yan yana oturduğumuz yeri gelin ve damat için ayarlamıştık. Hayat ne garipti. İnsan gerçekten de hissettiğini yaşıyordu.

O gün istemede sanki onunla nişanlanıyormuşuz gibi hissetmiştim. Bu akşam o koltuklarda sevdiğim adamla imam nikâhımız kıyılacaktı.

Nitekim Zahide de koltuklara bakarken düşündüğüm şeyi söyledi: "Abla ben hissetmiştim, biliyor musun?" dedi.

Dönüp ona baktım. Kafasında el işi oyalı mavi renkte çok güzel bir yazma vardı. Ben ise beyaz yazmamı boynuma salmıştım.

"Nasıl?" dedim.

Yüzünde ışıl ışıl bir gülümseme vardı. Benim aksime o gerçekten yeni bir gelin gibi gözüküyordu. "Benim isteme törenimde sanki siz de evlenecek bir çiftmiş gibi yan yana oturmuştunuz," dedi. "Ben bile o heyecanıma rağmen gözümü sizden alamamıştım."

Ona yalnızca gülümsedim çünkü o gün zaten tuhaf bir gündü. Akşamına tepeye gittiğimde de kendimi bir garip hissetmiştim. Özellikle annemin broşunu alıp sonra da yas tutmak için o siyah yazmayı incir ağacına bağladığımda her şey başlamıştı.

O zamandan bu zamana değişmeyen tek şey, yaşadığım her olayda sanki bir parçam eksikmiş gibi hissediyor olmamdı.

Belki de o eksiklik annemdi. Tuhaftı ama halamın evinde hazırlık yaparken sanki bir yerlerden çıkıp gelecekmiş gibi hissediyordum çünkü babam nikâhımda bulunmayacaktı. Zaten istemezdim de.

Abim zaten tavrını bugün oldukça net bir şekilde belli etmişti. Ayşe ise misafirlerden muhtemelen gelemezdi.

Geriye bir tek benim ailemden halam, kuzenlerim, Dildar ve Sahra kalıyordu. Dildar ise bir ara konağa gitmek zorunda kalmıştı. Sahra onu bırakıp geldikten sonra biz de burada kaldığımız yerden hazırlıklara devam etmiştik.

Akşama doğru önce Ahmet ve ailesi geldi sonra da Ezra, Arjin, Gülruba teyze, Asaf, David ve bir de diğer arkadaşı merkez camiinin imamı Halil'i getirdi.

Nikâhlarımızı Halil kıyacaktı. Ezra ile onları içeri buyur etmek haricinde hiçbir iletişimimiz olmamıştı. Sanki bu sabah evlenmemişiz gibi onu bir misafir olarak içeri yollamıştım.

Her şey o kadar garip o kadar yanlıştı ki kendimi sadece bu sürecin biteceğine ve kardeşimi yurt dışına götürdüğümde -kısa bir süre kalacak olsam da- orada toparlanabileceğime inandırmaya çalışıyordum.

En son içeri Dildar girdi. Koltuk değneğini yanında getirmemişti. Onun yerine abimin koluna yaslanarak yürüyordu.

Abimi görünce kısa bir an duraksadım. Söylediği sözler kulağımda yankılanırken onu görmek taze yarayı deşmek gibiydi.

Abim ise oldukça gergin gözüküyordu. Dildar onu zorla getirmiş gibi hissettim.

Bu ise bu sabah söylediği sözlerin yarasını daha da kanattı. Bu yüzden tavrımı belli etmeden duramadım. "Gelerek beni şaşırttın, abi," dedim.

O ise üzgün bir şekilde bana baktı. Sonra o koca bir ayıya sarılıyormuş hissiyatı veren devasa kollarıyla birden bana sarıldı. Başımın tepesini öperken hani olurdu ya insana bazı ağlamalar birden gelirdi. Sebebi dolmuşluk ve aynı zamanda çaresizlikti.

Bu beklenmedik şefkatle birlikte onu söylediği sözler yüzünden affetmesem bile yine de ağlamamak için sarıldım. "Kabul edersen şahidin ben olayım, abim," dedi.

Attığı adıma karşılık her ne kadar gurur yapmak istesem de ona ihtiyacım vardı. Bugün bir kerelik de olsa ailemin yanımda olmasına ihtiyacım vardı.

Başımı göğsüne sığınırcasına yasladım. "Olur abi," dedim. Son kez başımın tepesini öptükten sonra misafirleri ağırladığımız odaya geçti.

Dildar ise o gittikten sonra ardından kızgın bir şekilde baktı. Bana döndüğünde ise, "Hakkı yok, abla!" diyerek konuşmaya başladı. "Yemin ediyorum, ona bağıra çağıra her şeyi anlatmamak için kendimi zor tuttum. Yengem de fena hâlde kızdı abime."

Tam tahmin ettiğim gibi olmuştu. Ayşe ve o abimle konuşmuşlardı. Ben ise her ne kadar kırılmış olsam da kabullenmiştim. "Abim kendisi görmeden inanmayacak," dedim.

Şiyar o çirkin yüzünü göstermeden abim onun düşmanımız olduğunu kabullenmeyecekti.

Annem de burada olsaydı muhtemelen o da aynı şekilde abimin tarafını tutardı.

Tam o anda yine annem sanki bir yerden çıkıp gelecekmiş gibi hissettim. Kafamı bahçe tarafına doğru döndürdüm. İmkânsızdı, biliyordum ama elinde kopardığı yeşilliklerle gelse hiç yadırgamaz gider ona sarılırdım.

O ise muhtemelen bana kızardı çünkü ömrünün sonuna kadar uyardığı şeyi yapmıştım. Ben bir Saruhan olmuştum.

"Firuze!" derdi. "Neden sözümü dinlemedin, güzel kızım?"

Cevap veremezdim çünkü bu sefer yaşadıklarımı anlatırsam o nahif yüreğinin kaldıramayacağını bilirdim. Annemin hayalinin yerini onun sebebi olan adamın sesi aldığında irkilir gibi bakışlarımı bahçeden uzaklaştırdım.

Babam bağırıyordu. "Firuze!" diyordu. Sesi dışarıdan yankılanıyordu. "Kahrım Firuze!"

Ben annemin güzeller güzeli kızı olmuş olabilirdim ama bu adamın hiçbir zaman sevdiği biri olmamıştım.

Başımı çevirdiğimde Dildar endişeli bir şekilde bana bakıyordu. "Eyvah, babam!"

Ben ise oldukça sakindim. Misafirler dışarı çıkmadan aşağıya inip aradan çıkarak küçük avluya geldim.

Babam tam avlunun ortasında duruyordu. Yüzünde cinnet dolu bir ifade vardı. Sarhoş değildi, belliydi ama yine de ayakta duramıyordu çünkü iki bacağı da dikişliydi.

Sakin ama sert bir sesle, "Ne bağırıyorsun avlunun ortasında?" dedim.

O ise üzerime doğru atıldı. Kollarımdan tutup beni sarsarken, "Sen benden izinsiz Ezra Saruhan ile evlenebileceğini mi zannediyorsun?" dedi.

Normalde ondan korkmalıydım çünkü şu an beni düşmanı olarak görüyordu. Bu yüzden bana her şeyi yapabilirdi ama korkmadım.

Her ne sebeple olursa olsun, sonunda onu hezimete uğratmış olmanın hazzı kısa bir anlığına içimi sardı. Ona bakarak sahici bir şekilde gülümsememin sebebi buydu. "Çoktan evlendim, baba," dedim.

Donup kaldı. Ben ise kollarımı mengene gibi saran ellerinin izin verdiği kadar elimi kaldırıp alyansımı gösterdim. "Bu sabah resmî nikâhımız kıyıldı," dedim her cümlemle ona bir darbe daha vurarak. Elleri ağır ağır kollarımı bırakırken yıkılmış gibiydi.

"Kusuruma bakma, seni çağıramadım ama malum," dedim alaycı bir sesle. "Hüküm çıktığında öldürülmen an meselesi olduğu için ortadan kaybolmakla meşguldün."

Geriye doğru bir adım attı. Evlenmem umurunda bile değildi aslında. O son çıkış biletinin yanmış olmasına, ben ise gerçeklere yanıyordum. Yüzümdeki gülümseme soldu. Ona bakarken artık bu sondu.

Bundan sonra asla onun yaptığı hatanın sorumlusu ben olmayacaktım. Son kez, "Senin yediğin haltın bedelini yine ben ödedim!" dedim.

Karşımda hain emellerine asla ulaşamayacağını anlayan bir adam vardı. Böyle adamlar kötü amaçlarını yitirdiğinde ise ancak saldırırlardı.

Faysal Koçak da tam olarak tahmin ettiğim şeyi yaptı. Gözünü kan bürürken, "Seni öldüreceğim!" dedi. Bağırışı evi inletti. "Bütün planlarımı yıktın, bütün her şeyi mahvettin!"

Üzerime doğru atıldığında sakin bir şekilde bekledim çünkü arkamda olduğunu biliyordum. Geldiğini biliyordum. Nitekim tam olarak beklediğim gerçekleşti.

Ezra ve abim önüme geçti. Ezra babamı kolundan tuttuğu gibi kapıya doğru savurdu. "Çık git şu evden!" dedi buz gibi bir sesle.

Babam yere doğru kapaklanırken acıyla inledi. Muhtemelen dikişlerine de zarar gelmişti ama umurumda bile değildi. O kendi sonunu kendi yazmıştı.

Üstelik hâlâ akıllanmıyordu. Ayağa kalkmaya çalışırken, "Kimi kimin evinden kovuyorsun lan sen?" diyerek Ezra'nın üstüne yürümeye kalkacak kadar da aptaldı.

Ezra ise onun karşısında bir duvar gibi durdu. "Sattığın evlerinden seni kovuyorum," dedi.

Beyaz gömlekli geniş sırtını izledim. Babamın saldırganlığının aksine o oldukça sakindi. Abim bile her an babamın üstüne atlayacakmış gibi gözükürken o babamın dengesiz tavırlarını sakin bir şekilde izliyordu.

Babam her zamanki gibi ona saldıramayınca üstün çıkmak için bağırdı. "Hünerlere satmışken senin ne haddine?" dedi.

Ezra ise ilk defa ona doğru sert bir adım attı. "Allah'tan belge işlerinden anlamıyorsun," dedi.

Babam donup kaldı. Ben ise ilk defa babamla aynı tepkiyi verdim. Ezra neyi kastetmişti?

"Sen aldın," dedi babam dehşete düşmüş bir sesle.

Ezra başını ağır ağır salladı. "Ben aldım," dedi. "Bu yüzden parayı sana ödeyemiyordu."

Kafamda her şey bir bir oturdu. Ortalıkta olmayan iki yüz elli milyon, Mikhael'in telaşı, babamın paraya karşılık beni acilen evlendirmeye çalışması bunların hepsi Hünerlerin ele geçiremediği konak içindi.

Ezra konağı aldığı içindi. Abim dönüp baktığında ikimizin de yüzünde aynı inanamamazlık vardı. Ezra'nın daha neleri bizden önce bildiğini merak ettim.

Görünen o ki bu oyunun kurallarını çoktan çözmüş ve sonra da kendi oyununu kurmuştu. Bu gerçek karşısında ne hissedeceğimi bilemedim. Minnettar mı olmalıydım yoksa sorgulamalı mıydım, bilemedim.

Yine de içimin rahatladığı bir gerçekti. Her ne kadar konak bizim olmasa da Hünerlere de gitmemişti.

Babam ise elindeki en kıymetli mirası en büyük düşmanının eline vermişti. "Hünerlerin aksine paranı ödeyeceğim. Yarın hesabında olacak," dedi.

Babamın o parayı almasına asla izin vermeyecektim. Gerekirse Ezra, abime öderdi o parayı ama babamın eline geçecek herhangi bir gücü asla kabul etmeyecektim.

Ezra, babamı dışarı doğru itti. "Defol git şimdi!" dedi işaret parmağını ona doğru sallarken. "Bir daha Firuze'nin yanına bu şekilde yaklaştığını görürsem babası olduğunu unuturum!" Sonra babamın üzerine doğru eğildi. "Ben unutursam da sonun yazılmış demektir."

Babamın bu tehditle korktuğu belliydi. Yine de kini her şeye ağır geldi. Bakışları bana doğru çevrildiğinde sanki kızı değildim de hayatındaki en büyük düşmandım.

Bu düşmana nefretle baktı. Sonra küfredercesine, "Bir ömür mutsuz olun!" dedi ve arkasını döndü. Bedran'la çarpıştığında Bedran onu tuttu ve tiksinircesine kendisinden uzaklaştırdı. Babam ise onu itip sonunda gitti.

Bedran onun ardından bizim de duyabileceğimiz şekilde, "Köpeğin duası kabul olsaydı gökten kemik yağardı, Faysal Efendi," demeyi ihmal etmedi.

Hiç keyfim olmamasına rağmen gülümsedim. Bedran ise her zamanki gibi hepimizden daha neşeliydi. Kapıdan içeri girerken kollarını açtı. "Ee, hadi," dedi hepimizi teşvik edercesine. "Hani benim asıl nikâh merasimim?" Önde duran abisine, sonra da bana baktı. "Bana boşuna mı abdest aldırdınız?" diye sorduğunda ise herkes güldü.

Her ne olursa olsun sevdiğim herkes buradaydı. Böyle olduğunda ise gülünüp sevinilecek bir şey illaki çıkardı. Bugünün nasibi ise nikâhlarımızdı. Bugün bu evde halamın uzun süre tuttuğu yastan sonra iki nikâh kıyılacaktı.

Erkekler abdestlerini tazelerken ben, halam, Gülruba teyze ve Zahide, Zahide'nin odasına girdik. Zahide kendi odasındaki banyoda abdest alırken ben de sıramı bekliyordum.

Bu sırada Zahide'nin yatağının üstünde oturan Arjin'e döndüm. Her ne kadar her şeyi onun planladığını düşünsem de "Meyme, doğru mu yaparım sence?" demekten kendimi alamadım.

O ise bana bakarak şefkatle gülümsedi. "Bu işin doğrusu ve yanlışı kalmadı, imdelleliti," dedi. "Bu yalnızca hakikat."

Kaderin varlığını bazen derinden hissettiğimiz anlar olurdu. O bu cümleyi kurduktan sonra tam olarak böyle hissettim.

Gülruba teyze yanıma geldi. Kolumu sıvazlarken, "Yâde doğru söyler, cânemin," dedi. "Olması gereken oldu." Olanın onu oldukça mutlu ettiği belliydi. Yüzünde güller açıyordu. Halamın verdiği yazmayı değiştirip oyalarını kendi elleriyle yaptığı kehribar rengi yazmayı vermişti bana.

Halam bu sırada aile büyüklerim içerisinde tek sessiz olandı. Abisinin gönderilme şeklinden rahatsız olmuştu. Muhtemelen ilk fırsatta ona kapısını açacaktı.

Yine de benim evliliğim hakkında yorum yapmıyordu. Gerçi pek kendinde olduğunu düşünmüyordum. Sanki bir parçasını haritanın olduğu yerde bırakmıştı.

Biz üst kata çıktığımızda aklıma bir soru geldiğinden Gülruba teyzeye döndüm. "Hacer var da Behiye niye yok?" dedim.

Hacer biraz önce yürüyerek kendisi gelmişti. Kızlar da onunla birlikte aşağıda kalmıştı.

Gülruba teyzenin suratı düştü. Sinirli bir şekilde iç çektikten sonra, "Olay çıkardı," dedi. "Kocasını da aradı ama bir türlü ulaşamadı."

Şiyar'dan bahsedilince irkilmemek için kendimi zor tuttum. Resmen gidip bizi ona şikâyet etmeye çalışmıştı.

Gülruba teyze de belli ki onun tavrından oldukça rahatsızdı. "Revan da Ezra'ya karşı gelecek kadar güçlü değil," dedi. "Delirdi konakta."

Arjin ağzının içinde bir küfür mırıldandı. Sonra hırsını alamamış olmalıydı ki "Delirdiği yere kömür bassın," dedi. "Burada büyükler kararını vermişken ona mı düşmüş meselenin tasası?"

Gülruba teyze keyifsiz bir şekilde, "Ne bileyim, Yâde!" dedi. "Hacer de muhtemelen ona haber yetiştirmek ve mihr ne belirlendi diye görmek için geldi."

Anladım dercesine başımı salladım.

Sonra Zahide banyodan çıkınca bizim de konuşmamız bitti. Ben ise abdest aldıktan sonra aşağı inmek için oyalandım. Aslında kıyılan nikâh kuzenimindi. Onların bu mutlu gününde yanında olmam gerekiyordu fakat tek başıma geçirmem gereken birkaç dakika vardı.

O birkaç dakikayı kendimi sakinleştirmek için değerlendirdim. Sonra ağır adımlarla Zahide'nin odasından çıkıp merdivenden aşağı indim. Yaz gecesinin o mis kokulu rüzgârı başıma güzelce örttüğüm yazmamı geriye doğru düşürdü.

Ben kısa bir an her şeyi unutup huzuru hissettim. Her ne olursa olsun güzel bir geceydi.

Tam o sırada Ezra'nın bahçe kısmında durduğunu fark ettim. Üstelik sigara da içmiyordu. Sanki birine bakınıyormuş gibi hissettim. Nitekim sonra bana doğru döndüğünde aradığını bulmuş gibi gözleri bende takılı kaldı.

Gecenin ışıkları yüzüne vururken o kadar yakışıklı gözüküyordu ki ona bakmak kalbimi ağrıttı. "Kaçmadım," dedim yanına gitmek yerine nikâh için hazırladığımız salonun kapısına doğru yürüyerek.

O ise bana doğru yürümeye başladı. "Sözünü tutarsın," dedi. Bakışlarının ağırlığı üstümdeydi ama yine de kalbim ağrımaya devam etti çünkü eskisi gibi değildi.

Hiçbir şey eskisi gibi değildi.

Ancak onun duyabileceği bir sesle mırıldandım: "Ama artık inanmazsın."

İçeri girdikten sonra kimse bizi fark etmedi çünkü Halil dua ediyordu. Biz de ellerimizi açarken yazmayı tekrar başıma güzelce örttüm. Dua tamamlanıp herkes elini yüzüne sürdükten sonra Halil, "Hayırlı uğurlu olsun," dedi önünde oturan çifte. "Rabb'im bir ömür boyu yolundan ayırmasın!"

Ahmet ve Zahide birbirine bakarak, "Âmin!" derken o kadar mutlulardı ki hepimiz onlara bakarak gülümsüyorduk.

Üstelik halamın evinin kasvetine rağmen bu oda huzurla doluşmuştu. Eller öpüldü, herkes birbirine sarıldı. Selma halam kızına sarılarak ağladı. Zahide ise elinden gelse göbek atacaktı. Onlar evlenene kadar gerçekten de felaket üstüne felaket yaşanmıştı fakat sonunda muratlarına ermişlerdi.

Yine de sıra bize geldiğinde o huzur yerini gergin bir heyecana bıraktı. İkimiz de yan yana koyulan koltuklara otururken kendimi bu sefer resmî nikâhtaki kadar buruk hissetmiyordum hatta o kadar tuhaftı ki yan yana oturunca yine aynı şey yaşandı.

Tıpkı o gün olduğu gibi sanki bedenlerimiz arasında görünmez bir bağ kuruldu. Dönüp ona doğru baktığımda onun da aynı hissi yaşayıp yaşamadığını merak ettim.

Üstelik artık bu his acı da vermiyordu. Sanki bir şey tamamlanmıştı ya da tamamlanmak üzereydi. Belki de tam olarak bu nikâhı beklemekteydi.

Halil, "Bugünün çifte bereketi var sanırım," dediğinde bakışlarımı zorlukla sevdiğim adamdan çevirdim.

Eşi Şeyma arkada oturuyordu. Yüzünde keyifli bir gülümsemeyle bizi izliyordu. Onların nikâhının kıyılışını izlediğim gün daha dün gibiydi. Şimdi ise sıra bize gelmişti.

Halil her ikimize de bakarken nikâh akdi hakkında kısa bir konuşma yaptı. Hepimiz bu sohbeti dinlerken aynı zamanda bu sefer yaşanılan anın daha gerçekçi olduğunu bir kere daha fark ettim.

Dildar uzaktan kaş göz işareti yapıp, "Ellerini birleştirme!" diyordu. Asaf kayıt almaya başlamıştı. Abim ise şahit olarak diğer koltukta oturuyordu. Sahra bile gülümseyerek bizi izliyordu ve Bedran da tabii ki sırıtıyordu.

Nitekim bu huzurlu anı daha da keyiflendiren Halil'in, "Gelelim en sevdiğim kısma," demesi oldu. Mehir senedini ortaya çıkarttı. Sonra ikimize baktı.

"Mihr belirlediniz mi?" dedi.

Ben ise akitler konusunda her türlü bilgiye sahip olsam da konu mihre gelince hâlâ kararsızdım. Ezra dönüp ilk defa bana baktı. Göz göze geldiğimizde ise yüreğimin ısındığını hissettim. Nefretini kısa bir süre de olsa rafa kaldırmış gibiydi.

Eskisi gibi değildi ama yine de o bana bakınca istemsizce gülümsemek istedim.

"Ne istersin?" dedi.

Omuzlarımı kaldırıp indirdim *bilmiyorum* dercesine. Sonra usulen de olsa. "Mehr-i misil neyse onu isterim," dedim.

Hiçbir şeyin fazlasında gözüm yoktu. Zaten bu akit de benim gözümde hiç tamama erdirilmeyecekti. Bu yüzden almam gereken bir mihr de olmayacaktı.

Ezra'nın ise kaşları çatıldı. "Gurur yapmanın sırası değil, Firuze." dedi.

Sanki bu mesele benden çok onun için mühimdi. Bu yüzden kendimi düşünmeye zorladım. Abimle göz göze geldiğimde ise onun her ne kadar yanımda olmaya çalışsa da mutsuzluğuyla birlikte aklıma bir fikir düştü.

Normalde eski Firuze olsa dediği gibi gurur yapardım ama gururumun şu an baş kaldıracağı gücü kalmamıştı.

Bu yüzden bakışlarımı ona doğru çevirdim. Herkesin bizi izlediğini bilsem de "Koçak konağını istiyorum," dedim.

Yüzünde kısa bir an hoşuna gitmiş gibi bir ifade belirdi. Sanki onun istediği şeyi yapmışım gibi başını ağır ağır salladı. "Senindir," dedi sonra bakışlarını Halil'e çevirdi ve "Kanada'daki şirketin yüzde on dokuzu, Red Lake maden haklarının da yüzde on dokuzu Firuze'ye devredilecek," dedi.

Şaşkın bir şekilde ona baktım. "Northveil Resources Corporation mı?" dedim. Kanada'daki şirket en değerli altın madenlerini çıkarmaktaydı. O ise bana geçersiz bir senet için bir hazine veriyordu.

Soruma cevap vermedi. Başta Halil olmak üzere herkes ağzı açık bir şekilde Ezra'nın mihr için verdiklerini saymasını izledi. "Bağ Konağı ve çevresindeki on dokuz dönümlük arazi de Firuze'ye devredilecek," dedi. "On dokuz mülkün tapusu Firuze'ye ait olacak."

Aynı sayıyı ilk duyduğumda tesadüftü. İkincisi ise boğazıma bir düğüm oturmasına sebep oldu. Üçte ise neredeyse ağlayacaktım.

Unutmamıştı. Geçmişte o şımarık Firuze'nin söylediği sözleri unutmamıştı. Ben durumu anladım ama buradaki herkes hem verilenler karşısında dehşete düşmüştü hem de neden Ezra'nın aynı sayıyı tekrar ettiğini merak ediyorlardı.

Nitekim en sonunda Halil dayanamadı. "Sorması ayıp değilse neden on dokuz?" diye sordu. Bir yandan da inanamayarak bir mihr senedine bir de Ezra'ya bakıyordu.

Ezra açıklamayınca ben, "Doğum günüm 19 Ağustos," diyerek durumu izah ettim. Cümleyi kurarken sesim titremişti.

Geçmişte etmiş olduğum büyük bir lafın sonucuydu bu. Ailecek gittiğimiz törende kıza ağırlığınca altın takıldığını görünce dudak bükmüş ve "İnsanların kilomu bilmesini neden isteyeyim ki?" demiştim. "Ben doğum günüm sayısınca mal mülk isterim. Doğum günümün kıymetini bilsin, bana hep o sayıda bir şeyler alsın isterim hatta mihrim bile doğum günümün sayısına göre belirlensin."

Daha lisenin ilk yılıydı ve ben oldukça toydum. Bir de Ezra'ya deli gibi âşıktım. Bu yüzden o sözler aslında Ezra'nın doğum günümü unutmaması için söylenmişti.

O ise unutmamıştı. Ne bu sözlerimi ne de doğum günümü unutmuştu.

Halil, Ezra tekrar ağzını açınca, "Abi yeterli," dedi. "Bunun için sözleşme yapın mihr böyle bir şey değil."

Kâğıt dolup taşmıştı. Halil dönüp bana baktı. "Tamam mı, Firuze?" dedi.

Ben ise bir kere daha bu adamın sevdasının altında ezildiğimi hissederken, "Bunlar çok," dedim.

Hiçbirini almayacak olsam da burada bile kabul etmek istemiyordum. Halil ise bıkkın bir şekilde iç çekti çünkü Ezra'yla tartışmaya gireceğimiz belliydi.

Bu yüzden o müdahale etti ve "Mihr meselesini kapattık," dedi. Muhtemelen Ezra vermeye gönüllü olduğu ve kız tarafı olarak beni zararda görmediği için uzatmak istememişti.

Ben de herkesin önünde tartışmamak için daha fazla uzatmadım. Halil ikimizden ses çıkmayınca, "O zaman başlıyorum," dedi. Bu sefer ikimiz de onay verdik.

O da kısa bir dua etti bizim için sonra girizgâh amacıyla, "Nikâh iki insanın birbirine helal olması, hayatı Allah'ın adıyla birleştirmesidir. Bu birliktelik mal için değil, soy için değil, yalnızca rıza ve niyet içindir," dedi.

Ellerimi dizlerime bastırdım. Bahsettiği nikâhın bizim olduğunu idrak etmeye çalıştım.

Halil herkese bakarak, "Bugün burada, Ezra Saruhan ile Firuze Koçak'ın Allah'ın emri, peygamber efendimizin sünneti olmak üzere nikâhlarını kıymak üzere toplandık," dedi.

İşte tam bu anda hissettim.

Dönüp kısa bir an ona baktığımda o da bana bakıyordu. Güzel gözleri hissiz olsa da ona bakmak bile kaderime atılan bir başka düğüm gibiydi. Sebepler her ne olursa olsun ikimiz de başkalarıyla evlenmeyecektik.

Sonsuza kadar sadece bu adamın karısı olacaktım. Halil'in, "Firuze'nin mihri muacceli olarak..." diye cümlesine başlamasıyla bakışlarımı zorlukla ondan kopardım. Ezra'nın söylediklerini tekrar sayarken yorulmuş olduğu belliydi. Bana baktığında ise itiraz etmem hususunda tedirgindi. "Mihr kabul edildi mi, Firuze?" dedi.

"Kabul ettim," dedim. Bakışlarımı Dildar'a çevirdiğimde ağlamaya başladığını fark ettim. Aynı şekilde Gülruba teyze ve benim duygusal Asaf'ım da ağlıyordu.

Hatta Arjin'in bile gözleri dolmuştu. Üstelik daha nikâhın en önemli kısmına gelmemiştik bile ama Zahide ve Ahmet'in nikahının aksine bizim nikâhımızda herkes oldukça duygusaldı.

Ben de gözlerimin dolduğunu hissederken tekrar Halil'e odaklanmaya çalıştım.

Ve sonra o an geldi.

Halil, Ezra'ya döndü. "Ezra Saruhan," dedi. "Firuze Koçak'ı mihr olarak okunan bedel karşılığında, kendi rızanla ve Allah'ın emri üzere zevcen olarak kabul ettin mi?"

Göğüs kafesimdeki kalbim sanki tutsaklıktan kurtuluyormuş gibi atarken Ezra bana doğru baktı.

"Kabul ettim," dedi. Kalbimi tutsak eden bir düğüm çözüldü.

"Kabul ettim," dedi. İkinci düğüm kopup gitti.

Ve bir kere daha, "Kabul ettim," dediğinde bunca senedir bana emanet olan yüreğim sonunda bütün tutsak düğümlerini koparıp sahibine geri döndü.

Yüreğim tamamen onun oldu.

Halil, "Peki sen, Firuze Koçak," dediğinde zorlukla ona doğru döndüm. "Ezra Saruhan'ı mihr olarak okunan bedel karşılığında, kendi rızanla ve Allah'ın emri üzere kocan olarak kabul ettin mi?"

Bu sefer tereddüdüm yoktu. Korkularım yok olmuştu. Şartlar her ne olursa olsun, ben gönlümde hep onun karısı olmaya devam edecektim.

Bu yüzden tıpkı onun gibi gözlerinin içine bakarak, "Kabul ettim," dedim. Halil üç kere aynı soruyu sorup ben de üç kere aynı cevabı verirken tıpkı benim yüreğimin onun olduğunu hissettiğim gibi onun da yüreğinin benim olduğunu hissettim.

Sanki uzun zaman sonra ilk defa tamdım. Ben ona bakarken Halil şahitlerin rızasını aldıktan sonra ellerini bizim için dua etmek üzere kaldırdı.

Hayatımda ilk defa bir duanın tesirini her zerremde hissettim. Duanın sonunda Halil, "Nikâhınız mübarek olsun," dediğinde ise en çok *âmin* diyen bendim.

Çünkü her ne kadar karşılıklı anlaşmış olsak da bu nikâhın bize güzellikleriyle dönmesine çok ihtiyacım vardı.

Firuze Saruhan olmanın bedeli değil mükâfatını istiyordum. Ben bu nikâhın büyük olaylara sebebiyet vereceğini bilsem de bize uğur getirmesini istiyordum.

Belki o zaman değerdi. Geçmişte yaptıklarıma da çekilen acılara da değerdi.

Herkesin birbirine sarıldığı, kısa bir süre de olsa nikâhın huzurunun hissedildiği anlardan sonra konaklarda misafirler olduğu için geri döndük. Ben ise buraya geldiğim gün haricinde ilk defa Koçak konağına gitmek yerine Saruhan konağına doğru yönlendirildim.

İşte o zaman neden halamın evine erken gönderildiğimi anladım. Sanki yarın düğün yokmuşçasına burada misafirlerden çok daha yoğun bir kalabalık yemek yemekteydi.

Konak kandil gibi ışıklarla aydınlatılmıştı. Arjin avluda durdu ve bastonuna tutunuyor olsa da yüksek sesle, "Beni dinleyesiniz!" dedi. Yalnızca sesi değil, o insanları kendine çeken derin enerjisi, ona olan hürmet ile birlikte herkes suspus kesildi.

O ise uzun zaman sonra onda gördüğüm büyük bir keyifle gülümsedi. "Firuze ve Ezra'nın bugün imam nikâhları kıyılmıştır," dedi. "En kısa sürede anlı şanlı bir düğün de tertip edilecektir!"

Herkes donup kalırken ilk zılgıt Gülruba teyzenindi. Sonraki zılgıtlar ise peş peşe geldi ve konağı inletti. Celal yüzünden silahlar ateşlenirken dönüp önce ona baktım ama beni umursamadı.

Ben de Ezra'ya doğru döndüm. Sakin bir şekilde etrafına bakıyordu. Evet, hâlâ mesafeliydi ama bana yakındı. Ben ise sadece yanında olmama rağmen kendimi ona ait hissetmekten alamıyordum.

Bakışlarımı hissedince bana doğru döndü. Yüzümde sıkıntılı bir ifade vardı. "Durdursunlar," dedim dudaklarımı kıpırdatarak.

Ezra Celal'e doğru döndü ve yalnızca elini havaya kaldırdı. Anında silah sesleri kesildi. Yine de zılgıt sesleri devam etti. Arjin, "Kırk bir adağım vardır. Hepsi gerçekleştirilecektir," dediğinde ise daha da arttı.

Sonra bize doğru döndü. "Hayırlı mübarek olsun," dedikten sonra elini uzattı. Halamın evinde de bütün büyüklerimizin elini öpmüştük ama bu Arjin için göstermelikti.

Beni evine *gelin* olarak kabul ediyordu. Yarın buradan gidecektim. Bunca merasimin sonucunda gidişim muhtemelen şüpheyle karşılanacaktı. Yine de duyurulması lehime olduğu için sesimi çıkartmadım.

Arjin'in elini öptüm. O da benim alnımdan öptü. Yanında duran Gülruba teyzenin elini öptüğümde ise hem ağladı hem de sarılıp saçlarıma defalarca dudaklarını bastırdı.

Sanırım kayınvalide konusunda şanslıydım çünkü beni küçüklüğümden beri kızı olarak görüyordu. Büyüyünce de hiçbir şey değişmemişti.

Behiye bir köşeden oğluyla birlikte nefretle bizi izlerken her şey çocukluğumdan beri aynıydı. Bu yine de Yâde Arjin'in bugünü bile bir şenliğe dönüştürmesine engel olmadı.

Yenildi, içildi. Gelin ve damadın odasına çekileceği düşünülerek küçük merasim geceye kadar devam etti. Oysa bu sadece imam nikâhıydı ama insanlar ne olacağını beklemeyi pek bir severlerdi.

Dildar'ı Sahra ile birlikte gönderdim çünkü Ezra'ya uçağın kaçta kalkacağını sorduğumda gece ikide kalkacağını söylemişti.

Ben buradan ayrılamasam bile en azından onların hazırlık yapmasını istiyordum. Ben de sonrasında yanlarına gitmek için küçük bir plan kurdum ama ne yazık ki ters tepti.

Gülruba teyzeye çok yorgun olduğumu söyleyince Ezra'ya yardımcılardan birini gönderdi. Normalde bunu kendi evime geçebilmek için söylemiştim ama onun amacının farklı olduğunu Ezra yanımıza geldiğinde anladım.

İkimizi ev ahalisinin odalarının olduğu tarafa doğru yönlendirirken yüzünde keyifli bir gülümseme vardı. "Gelinim yorulmuş," dedi. "Odanıza geçin de dinlensin."

O an planımın ters tepmesi yetmiyormuş gibi bir de utançtan yerin dibine girmek istedim. Ezra'ya baktım, itiraz etmesini istedim ama etmedi. Bu yüzden peşinden gitmek zorunda kaldım çünkü herkes izliyordu.

Tüm gözler üzerimizdeydi.

Birlikte ilk koridordan içeri girdik. Ezra'nın çalışma odası ikinci, kendi yatak odası ise üçüncü odaydı.

Her bir odanın kapısı hem kart okuyuculu hem de şifreliydi. Önce cebinden çıkartıp kartı okuttu. Sonra şifreyi girdi.

0819

Doğum ayım, doğum günüm.

Bir şifrenin beni bu kadar etkileyeceğini asla tahmin edemezdim. Onun hayatında bu kadar büyük bir yer kaplıyorken yaptıklarım bir kere daha bana ağır geldi. Üstelik bir de onun sevdasına hakkıyla karşılık veremiyor olmak her zaman içimde ukde olarak kalacaktı.

Gidiyordum. Her ne kadar birbirimize bağlanmış olsak da Ezra'dan gidiyordum.

Çaresizliğin sınırı belirsizliğe bağlandığında insan kendini karanlık bir yolda yürüyormuş gibi hissederdi.

Hissettiğim tam olarak buydu.

Ezra'nın ardından odaya girdiğimde kendini sıkışmış, korkmuş ama en çok da kalbimin feryadını duymamak için sevdiği adamın çizdiği yola tutunmuş hâlde bulmuştum.

Ezra'nın geniş sırtına bakarken hissettiğim güven bile geçiciydi. Çok yakında buradan gidecek ve bir kez daha kendi omzumu kendim sıvazlamak zorunda kalacaktım.

Bunun ağırlığı beni birden çarptı. Halamın evinde yaşananlar bir düştü, konaktaki kutlama bir peri masalındandı.

Bu odada yalnız kalışımız ise tüm gerçekliğin ağırlığını üzerime bindirdi.

Bunun ağırlığı yüreğimi öyle bir yaktı ki mum ışıklarıyla aydınlatılmış odada, dolan gözlerim gözükmesin diye Ezra bana doğru döndüğü anda başımı yana doğru çevirdim.

Ve fark ettim. Sadece konak değil burası da bizim evliliğimiz için hazırlanmıştı.

Mumların hafif lavanta ve amber kokusu ortalığa yayılmaya başlamıştı. Taş duvarlara vuran ışıkları odayı özel bir ana şahitlik eden bir gün batımı gibi aydınlatıyordu.

Zifaf yatağı özenle hazırlanmış, üstüne geceliklerle birlikte seccade ve namazlıklar konulmuştu. Samimiydi, güzeldi, gerçek olabilseydi kalbimi hızlandıracak kadar mahrem hissettiriyordu bu oda ama gerçek değildi.

Sahteydi.

Tıpkı biz gibi.

Burnumdan alaycı bir ses çıktı. Ezra'nın bana baktığını bilerek acı dolu gözlerle odayı inceledim. Sonra bakışlarım Ezra'ya döndü ve durdum.

Acım, öfkem, nefretim ve çaresizliğim hepsi birden yok oldu. Her şeye, bütün bu ihanete rağmen bu odanın mahremiyeti kadar yoğun bir şekilde bakıyordu Ezra bana.

Sanki benden nefret etmiyormuş gibi bakıyordu ve her şeyden çok bu ağırıma gitti çünkü isterdim; dilerdim ki Allah'tan, yalanın yükü bu bakışa değmesin. Yakmasın, yok etmesin ama tam karşımda o bakışın yok oluşunu, bir sevdanın kül oluşunu izledim.

Buz gibi oldu o güzel gözler. Bana nefes alacak hiçbir yer bırakmadı.

"Abdestin var mı?" diye sorduğunda boğazımdaki düğüme rağmen cevap vermemin tek sebebi gururumdu. O düşmanım olan gururum beni sırtıma saplı bir mızrak gibi ayakta tutuyordu.

"Nikâh için almıştım," dedim. Yine de mantıksızdı. Bakışlarım kaçamak olarak siyah örtüyle kaplı yatağa kaydı. "Aynı yatağa girmeyeceğimize göre ne gerek var?" dedim.

Sorularım kendi canımı da yakıyordu. Sırf ona bakıp da acımı göstermemek için hoşnutsuz olduğum şeyleri bir bir sıraladım. "Hem niye odan hazırlanmış? Nikâh gerçek olsa bile düğün beklenmez mi?"

Cevap yoktu. İtaat mi bekliyordu yoksa bir şey mi planlıyordu, bilmiyordum. Yalnızca onunla bu odada kalmak acı veriyordu.

Dokunmak değildi mesele. Şu an istesem dokunurdum bu adama. İstersem öperdim, daha önce de yapmıştım bunu ama yürek bir insana taş olduktan sonra tüm bedenimi ona sunsam ne fayda ederdi?

Bu adam, Firuze tepesinde sevdasını kurban vermişti.

"Ezra..." diye sitem edercesine yükselmemin tek sebebi artık daha fazla acı çekmek istememdi.

Ben de yangından fırtınalar, onda ise kordan bir sessizlik vardı.

"Madem bir ibadeti yerine getirdik, görevlerini de eda edelim," dedi. Dönüp yatağa baktığında mum ışıkları güzel gözlerine ve yakışıklı yüzüne vurdu. "Var mıdır itirazın?"

Sahte bu demek istedim. *Sahte.*

Yine de imam nikâhı kıyılırken o kadar çok gerçek gibi gelmişti ki itiraz edemedim.

"Yok," dedim kısık bir sesle. Bu bir şükür namazıydı zaten. Ben de bu sayede üstümdeki ihanetten kurtuluşuma namaz kılmış olacaktım. "O zamana belki insanlar da uzaklaşırlar," dedim. "Ben de rahatça giderim odama."

Ezra'nın bakışları ağır ağır yüzümde dolandı. Bu adam böyle baktıkça ağır ağır yanar, yandığım yerde kül olup kalırdım. Muhtemelen bundan sonraki ömrümde de bir kül olarak yaşayacaktım.

Onsuz, eksik, yarım kalacaktım. Saçımdaki geriye doğru düşmüş ince işçilikli yazmayı bu sefer bir örtü gibi başıma bağladım.

Namazlığı giydikten sonra Ezra'dan biraz uzağa serdim seccadeyi. Ayrı bir yerde namaza durdum

Olurdu ya insan çok uzun süre boyunca bastırırsa acısını, sığınabileceği yerde dudak bükülür, çene titrer ve her daim olduğu gibi bir tek Allah anlardı.

Bana da öyle oldu.

Sığınmaktan o kadar uzun süredir kaçıyordum ki tam olarak sığınabileceğim yerde omuzlarım çöktü, o kök söktüren gururum sırtımdan çekti hançeri. Ezra'nın da görmediğini bilerek tek bir gözyaşı dökmeden ağladım Allah'ın karşısında.

Ne okuduğumu bilmiyordum, neye şükrettiğimi hatırlayamadım ki bunun için de utandım.

Derdime dalıp ibadet ettiğimi unutmaktan bile utandım. Namaz bittikten sonra hiçbir şey söyleyemeden ellerimi mahcubiyetle dizlerimin üstünde tutuşum bu yüzdendi.

Zaten bugünlerde utanç yakamı bir türlü bırakmıyordu. Bir de üstüne Yaradan'dan bile utanınca insan kime derdini anlatsın, bilemiyordu.

O kadar dalmıştım ki Ezra'nın namazını bitirip ayağa kalktığını bile fark etmedim. Komodinin üstündeki içi reyhan şerbeti dolu sürahiyi ve yanındaki bardağı aldığında sesle irkildim.

Bir çınar ağacı gibi üzerime çöken gölgesi beni kendime getirdi. Başımı kaldırıp ona baktım.

Cüssesi, heybeti, yakışıklı yüzü, bakışlarının ağırlığı bir yanaydı da hani insan sadece bazen gözünü kapatıp bir an teslim olmayı arzulardı ya, o adam bu adamdı. O güven bu adamın kucağındaydı. Başımı yana doğru eğip Ezra'nın dizine başımı yaslamak istedim ama o uzun zaman sonra ilk defa bana acı dolu gözlerle baktı.

Bu işkenceydi. İkimize de iyi gelmiyordu.

"Biz bunu neden yapıyoruz?" derken kızgın oluşum da bu yüzdendi.

Ezra sessiz kaldı. Ezra diz çöktü önümde. "Şu an suskunluğunun da dilini anlamıyorum," dedim.

Neden karşıma oturduğunu bilmeden ona bakarken başımdaki yazmayı açtım ve saçlarımdan geriye doğru ittim. "İllaki birbirimizin canını yakınca mı konuşacağız?"

Kızgındım çünkü artık tahammülüm kalmamıştı. Sonunda konuştu.

"Ben canım yanınca konuşmam," dedi ağır ağır.

"Gidersin," diye mırıldandım.

"Gitmem," dedi bir hüküm gibi. "Sadece affetmem."

Gözümün içine baka baka ihaneti affetmediğini söyledi. Yine de gitmediğine dair sözleri benim için zehir gibiydi.

"Yalancı," dedim içim yanarken. Benden öyle bir gitmişti ki çoğu zaman artık yanımda olsa bile yabancı gibiydi.

"Yalancı, hisleri yalan olandır, Firuze," dedi. "Ben sana hiç yalan söylemedim."

Bu sözlerden sonra uzandı, elini alnıma koydu. Sonra kısa bir an şefkatle başımı okşadı. Bu ise nefretinden daha çok canımı yaktı çünkü ondan gelen her güzel şeyin son olduğunu biliyordum.

Bu yüzden ben de canını yaktım. "Haklı gidişim ne zamandan beri yalan oldu?" dedim.

Ağlayamamak acıtmakla eş değerdi. Normalde bana kızsın diyeydi sözlerim ama o acı dilimi o kadar iyi biliyordu ki başparmağı usulca saçımı okşayarak benim dikenlerime karşı yine gül uzatmayı tercih etti.

"Elini niye başıma koydun?" diye sordum bu şefkat tesellisinden sonra. Bir dokunuş daha şefkate tabi olursa gururumun tahta sapı kırılır, çöker kalırdım.

Neden böyle yapıyordu? Neden bakışları nefret doluyken dokunuşuyla aklımı allak bullak ediyordu.

"Sessiz ol," dedi Ezra bu sefer. Diğer eliyle yüzümü kavradı. Anlamlandıramadım bu dokunuşu ama artık çok yorulmuştum. Üstelik bana dokunuyordu.

O bana dokununca hep bir şeyler olurdu.

Avucunun sıcaklığını, bedenime akan hissin huzurunu en derinden hissediyordum. Gözlerim istemsizce kapandı.

Küçücük kaldım, küçücük oldum. Yüreğim boğulurken bir an nefes aldı.

Sonra ne yaptığını anladım. Her şey birden darmaduman oldu.

Sevdiğim adam, bir peygamber sünneti olarak nikâh sonrasında her kocanın karısı için hayır duası yaptığı gibi dua ettiğinde artık dolup taşan ruhumla birlikte gözümden istemsizce bir yaş döküldü.

Kısa bir an, tıpkı nikâh anında olduğu gibi gerçek hissettim. Onundum. koşulsuz şartsız bu adamındım artık. Ezra dua ederken başparmağıyla şefkatle yanağımı okşadı.

Allah'ım! Ondaki hayrı ve onun yaradılışındaki hayrı senden dilerim. Ondaki kötülükten ve onun yaradılışındaki kötülükten sana sığınırım.

Gözlerim açıldı. Ezra gözyaşımı silercesine, duayı tenime işlercesine saçımdaki elini aşağı indirdi. Diğer eli yüzümdeyken huzuru hissettim.

Ama asıl huzur güzel gözlerindeydi. Yüzleşmemizden beri ilk defa bana öyle bir baktı ki kalbim gerçekliğini idrak edemedi. O güzel gözleri sevdayla cayır cayır yanarken bakışlarının ardında titredim.

Serap mıydı, hayal miydi?

Bu an gerçek olsaydı sanki öperdi. Belki de öpecekti. Belki de kurtarırdı beni bu ızdıraptan ama yapmadı.

Bir kere daha bakışları değişirken sanki düşümden uyanır gibi oldum. Belki de artık kafayı yiyordum.

Ya da belki de o da bazı anlarda gerçekleri unutuyordu. İnsan ölünün ardından yas tutarken bile bazen sevdiği sanki ölmemiş gibi bulurdu kendisini. Belki de o da kendini öyle görüyordu.

Ben de bu buhranı yaşıyordum.

Gerçekleri unutmak istiyordum.

Onun yerine gerçekleri hatırlatırcasına, "Bu kadar duyurulmasının bir manası olmadığını söylediğimiz hâlde buraya kadar geldik," dememin tek sebebi kendime canımı yakacak anılar biriktiriyor olmamdı. "Biz şimdi hangi hakla sahte nikâhın merasimini yapıyoruz?"

Haklıydım, hem de sonuna kadar. Üstelik haklının karşısında susmak da bu hakkı doğrular nitelikteydi ama yine de bu anda hiçbir hak geçerli değil gibiydi.

Ezra bildiğini okumaya devam etti. Yüz ifadesi soğuk bir sakinliğe bürünürken elleri geri çekildi ve yanında getirdiği sürahiye uzandı.

Bir bardak reyhan şerbeti doldurdu. Reyhanın yoğun kokusu etrafı sararken şerbete baktım. Yaşadığımız bu kadim topraklarda reyhan, bereketi temsil ederdi.

Aynı zamanda kurtuluştu da. Bu yüzden kıymetliydi.

Arjin'in işiydi bu. Adım adım bizi tuzağa çekerken her adımda bizi neden buraya sürüklediğini hatırlatıyordu. Ezra usulca bana uzattı bardağı. "Al," dedi. Ondan gelen herhangi bir şeyi -sevdası hariç- reddetmeyi bilmediğimden bardağı aldım.

"Benim mi içmemi istiyorsun?" dedim.

Ezra başıyla usulca onayladı. Beni izliyordu.

Beni izliyordu ve bakışlarını asla ayırmıyordu. "Bu da mı sünnet?"

Ezra yine beni onayladı.

"Bunu içince bitecek mi?"

Bu sefer sesini çıkarmadı.

Artık canıma tak etmişti. "Konuşmaktan daha beter bu bakışın, biliyorsun değil mi?" dedim. "Sen sustukça ben daha çok konuşuyorum."

Konuşsa onu sözlerimle yerle bir ederdim ama adam susunca bana bir şeyler oluyordu. Sadece bakıyordu ama öyle bir bakıyordu ki o bakışlarda soluksuz kalasım geliyordu.

"Tamam," dedim yine pes ederek. "İçiyorum."

Ezra'nın bakışlarından gözlerimi kaçırarak bir yudum aldım şerbetten ama boğazıma kadar doluydum sanki devamı gelmedi bir türlü.

Dudaklarımı şerbetten uzaklaştırdığımda Ezra'nın için için yanan bakışlarının bir an dudaklarıma takıldığını gördüm. Sonra ona döndüğümde içerisi sıcak olmasına rağmen ürperdim.

Bu işkence son bulmalıydı artık yoksa kafayı yiyecektim. Tüm gün katlandıklarımdan sonra bir de odada onunla yalnız kalmak sanki her sinir hücreme teker teker işkence ediyordu.

Bu yüzden öfkeme tutundum.

"İçtim," dedim duygularımı bastıran bir hırçınlıkla. "Hazırlanmak için gitmek istiyorum ben."

Ezra elimdeki bardağın doluluğuna bakarken onun baskın bakışlarından kaçmak için gerçeklere sığındım. "Uçak gece ikide kalkacak, öyle değil mi?"

Ezra'nın keskin bakışları tekrar bana doğru döndü. Sonunda onunla ayrıntıları konuşabilecektim. Bana bir söz vermişti.

Ezra sözünü tutardı.

Ezra canı yansa da ihanete uğrasa da bu zamana kadar kime söz verdiyse hepsini tuttuğunu görmüştüm. Bu yüzden ömrümün en büyük şokunu Ezra'nın o sakin sesiyle, "Uçak birazdan kalkacak," demesiyle birlikte yaşadım.

Anlamadım ilk çünkü asla karşımdaki adamın sözüne ihanet edeceğine ihtimal vermiyordum. Bu yüzden, "Ne demek birazdan kalkacak?" deyişim bana hiç uymayan bir saflıktaydı. "Bizsiz mi gidecek?"

Ezra ise bir hüküm gibi tekrarladı sözlerini. "Hayır," dedi. "Dildar, Sahra ve Asaf birlikte Katar'a geçecekler."

Bu an, bu dualar, bu nikâh, hepsi bir bir mana kazanırken elimdeki bardak titremeye başladı.

Bana *yalan* söylemişti. *Ezra bana yalan söylemişti.*

"Nasıl?" dedim sesime bile yansıyan bir titremeyle. "Söz verdin! Beni gönderecektin!" Sesim gittikçe yükselmeye başladı. "Dildar için dedin." Gözlerim hiddetle dolarken bu ihaneti anlamlandıramıyordum.

Karşımdaki adamın soğuk sakinliğini yitirişini gördüğümde ise kapana kısıldığıma canlı canlı şahit oldum.

Ezra değişti karşımda, bana Üzeyir olan bu adam bunca zamandır sabredişlerinin sonuna geldiğini gösterircesine gaddarlaştı.

"Ben sözümü tuttum, Firuze," derken hükmetti. "Dildar'ı korudum. Abini de koruyacağım. Seni ise eşim yaptım," dedi ve boyun eğdirdi. "Yalan yok, hilaf yok." Eli yüzüme ulaştı ve titreyen çeneme usulca dokundu. "Senin bundan sonra benden başka kaçacak yerin yok."

Kandırılışımın ihaneti yüreğime ayrılık acısından daha büyük bir hasar bırakıtı. Başımı kurtulmak için sallarken hissettiğim hayal kırıklığı ile birlikte. "Sana dedim, gideceğim dedim..." diye yükseldim ama artık susturulacaktım.

Ezra'nın çenemdeki eli daha da sıkılaştı. Acıtmıyordu ama bırakmıyordu da. "Ne dediğini duydum ama o bir kereydi," dedi. Ama o benim aksime bağırmazdı. "Bir kere daha bakmam ardından."

Sessiz sözleriyle bağlardı insanı.

Hapsedildiğim yerde bağlandığımı hissettim. Benim gibi özgürlüğüne düşkün bir kadın için ikinci büyük ihanetti bu.

Her daim olduğu gibi yanınca yakmayı tercih ettim. "Reddettim seni," dedim. "İkinci kere reddettim!"

Bu seferki ilki gibi değildi. Biliyordum. Hem ağlayıp hem de gitmek istemezdi insan.

Ezra da biliyordu bunu. Bu yüzden ona ihanetle bakan gözlerimi umursamadı. Beni usul usul kendisine tutsak etmişti.

Kaçacağımı bilerek oyunlar oynamayı tercih etmişti. Bunun sebebini ise tek bir cümleyle açıkladı. "Hem reddedip hem de annenin mezarında benim için ağladın," dedi. Sanki o an acıyan Firuze'yi görüyormuş gibi bana baktı. "Ben sözüne mi yoksa annene söylediklerine mi inanayım?"

Kafam karışmış bir şekilde ona bakarken idrak anıyla birlikte donup kaldım. Duymuştu. O gün Dildar'ın intihar girişiminden sonra anneme söylediğim her şeyi duymuştu.

Zaten her şey Dildar'ın intihar girişimi ile başlamıştı. Demek ki beni en zayıf hâlimle yakalamıştı.

"Orada mıydın?" dedim haddinden fazla titreyen sesimle.

Başını usulca salladı. Başparmağı usulca çenemi okşadı. Artık istesem de onu sevdiğimi inkâr edemezdim çünkü anneme yalan söylemeyeceğimi çok iyi biliyordu.

Kalbim ise ilk defa sahiplenildiği yerde acı çekiyordu. "Bırak, gideyim," dedim bu acıyla birlikte. Buraya gelen cenazeyle birlikte her şey daha da karışacaktı. "Bırakmazsan lanet olurum başına."

Ezra da biliyordu bunu. İkimizin de üstünde yaptıklarının yükü vardı. Yine de Ezra bu yükü tıpkı diğerleri gibi taşıdı.

Öyle bir baktı ki bana ağlamaya başladım. Sanki dünyanın yükünü getirsem üstüne yine de lütuf gibi görüp taşıyacaktı.

Bana doğru eğildi. "Bırakmam!" dedi yüreğime seslenir gibi. "O bir kereydi. Bir kere beni aptal yerine koydun." Sanki o anın geç kalmışlığına lanet edercesine bana baktı. "Bir daha da sevmediğini söyleyen o yalancı Firuze'ye inanmam."

Sanki o yalancı Firuze bile kabulüydü. Bu ise kendinden nefret eden bana bir yüktü.

Çaresizliği bir kez daha en derinlerimde hissettim. Bunun sonu iyi bitmeyecekti. Bunun sonu bir felaket olacaktı. Gözyaşlarım birbiri ardınca dökülürken, "Sırtında hançerim var," dedim yalvarırcasına.

İki eli yüzümü kavradı. Bakışlarındaki şefkat asıl hançeri vicdanıma sapladı.

"Yüreğime değmiyor, iki gözüm," dedi.

Gözyaşlarım ellerini ıslattı. Yine de bırakmadı.

"Yaşarım ama sensiz yaşamam!"

Ben ihanet ve sıkışmışlık arasında bir kasırgaysam şayet, bu adamın o kasırgayı bile zapt ettiğini fark ettim.

Yine de canım o kadar yanıyordu ki taştım. Bardağı bir kenara doğru fırlatırken yakalanma pahasına kapıya doğru koşmam ile bu fırlatışım arasında saniyeler vardı ama yaptım.

Fakat Ezra ardımdan bana yetiştiğinde daha kapıya bile erişememiştim. Dirseğimi kavradı, beni kendine doğru çekti. "Bırak beni!" diye bağırdım. Ezra'nın odası yalıtımlıydı yoksa çoktan birileri bağırmalarımla kapıya toplanırdı ama olmadı.

Tek başıma onun acı gücüyle yarışmaya çalıştım ama başarısız oldum. Bu başarısızlığımın hıncıyla birlikte, "Bana yalan söyledin!" dedim. Gözlerinin içine baka baka ağlarken, "Sen de bana ihanet ettin," dedim.

Yük etmişti, benim derdimi kendine yük etmişti. Taşıması gereken yalnız benken, yaptıklarımın cezasına katlanmam gerekirken o kendi bu cezayı almak istemişti.

Kendimi tüketircesine ağlıyordum. "Kardeşim tek başına kendine zarar verir orada," dedim.

Diğer eli belimi sardı. "Sahra var," dedi. Haklıydı ama kabul etmek istemiyordum. Sanki zihnimde benden nefret eden taraf onun bütün mantıklı açıklamalarını reddediyordu çünkü üstleneceğimiz her şeyi bu adam çalmıştı.

"Asaf'ı niye yanında gönderdin?" dedim nefret dolu bir sesle.

Benim aksime bu kadar sakin olmasına tahammül edemiyordum. "Tek kardeşini korumak isteyen sen misin, Firuze?" derken bile bana her şeyi düzgünce izah etmeye çalışmasına tahammül edemiyordum.

Bu yüzden çırpınmaya başladım kollarında. Bana zarar vermek istemediğini biliyordum ama bütün sınırları zorladım. Vurdum ona, ittim onu. "Neden?" diye bağırdım. "Neden?"

En sonunda ellerim kendimi buldu. Yüzüme tırnaklarını batırdığım anda bana olan itirafının ardından ilk defa gözleri kararır gibi oldu. Ellerimi zapt etti. Benim sınırları aşacağımı fark ederek beni yatağa doğru itti.

Yumuşak yatağa düşerken kollarıyla beni kafesledi. Şimdi ne ondan kaçabiliyor ne de kendime zarar verebiliyordum.

"Neden?" dedim ondan yüz çevirirken. Her şey o kadar yanlış geliyordu ki. Her şey o kadar bana eziyet ediyordu ki. Sanki ben ona günahımı yüklemişim gibi hissediyordum.

O ise ilk defa sesini yükseltti. "Sadece sevgim sana yetmezdi, Firuze!" dedi.

Durdum.

"Altında ezilirdin."

Göğsüm sessiz hıçkırıklarla sarsılırken, "Merhametim gururuna ağır gelirdi," dedi.

Sustum.

"Seni özgür bırakmayacağımı söyleseydim, bu evliliği başka bir tutsaklık olarak görürdün."

Haklıydı, biliyordum. Şu an tam olarak böyle hissediyordum.

"Tek bir sebep senin benimle evlenmen için yeterli değildi." Öyleydi. Beni son ana kadar mantıklı olmaya zorlamıştı çünkü aksi mümkün değildi. Onun beni sevdiğinden yaptığını bilsem asla kabul etmezdim.

Kendimi taşımaya o kadar alışmıştım ki bu bana uzattığı eli bile kabul etmezdim. Ağır ağır bakışlarımı ona doğru çevirdim.

Beni bedeniyle yatağa bastırıyordu. Bu yüzden bir eli tekrar yüzümü buldu. Öyle güzel baktı ki bana insan sevince o kıymetin asla yitirilmediğini gördüm.

Kan da bulaşsa, kir de değse umurunda değildi. Seviyordu, bu adamın sevgisi de bir bana ağır geliyordu.

"Sığıntı olmak istemedin, ben de gururlu bir kadın olarak seninle anlaşmaya vardım," dedi o sevgisini gösterircesine.

Beni çıkardığı o haksız yüceliği asla kabullenemiyordum.

Bu yüzden ağlamaktan çatlamış bir sesle, "Yine de tutsak ettin," dedim. "Sonuç yine aynı." Çenem titredi, her zerrem acıdı. "Yük ettin, beni de derdimi de kendine yük ettin."

Sözlerime değil de kendimi harap edişime acıyordu sanki çünkü eli şefkatle yüzümdeki göz yaşlarını sildi. Sonra, "Ne zaman anlayacaksın, Firuze?" dedi.

Sanki beni bir kâbustan uyandırmaya çalışıyordu ama ben bir türlü uyanamıyordum çünkü inanmıyordum. Babamın dediği gibi bu yükü taşımam, Şiyar'ın dediği gibi de bana yaptırılan her kötülüğü sanki bilerek yapmışım gibi kabullenmem gerekiyordu.

Başka yol bilmiyordum. "Anlamayacağım!" dedim o güzel gözlerine bakmaya daha fazla dayanamayarak. "Anlamak istemiyorum!"

Sonra başımı yana doğru çevirince bana koyulmuş olan geceliği gördüm. Çıldıracakmış gibi hissettim kendimi. "Karın olmam ben senin!" dedim. "Yatağına girmem ben senin!"

Bedenimle onu itmeye kalktım. "Bunca yalan dolanla koynuna girmem ben senin!"

Üstümdeki bedeni kaskatı kesildi. "Senden bunu isteyen olmadı," dedi buz gibi bir sesle.

Ben ise onu kızdıracağımı fark ettiğim anda üstüne yüklendim. "Yalancı!" dedim çırpınmaya devam ederek. "Bırak!"

Bundan sonra ise bana aslında zarar vermemek için gücünü göstermediğini anladım çünkü önce bir elimi, sonra diğerini başımın üstüne çekmesine de onları zapt edip üzerimde yükselmesine de asla engel olamadım.

Kollarındaki tutsaklığımdan emin olunca diğer eliyle çenemi kavradı. Gözlerimin içine bakarak bir yemin gibi, "Sen bana gelmedikçe sana dokunursam namerdim," dedi. "Duydun mu beni?"

Başımı geri çevirmeye çalıştım. O ise gözlerine bakmam için beni zorladı. Bakmak istemedim çünkü kanardım, ben o güzel gözlere bir dakika baksam bile kanardım.

Yine de yüreğime vuran sözleri vermeye devam etti: "Sen beni sevdiğini söyleyene kadar da bekleyeceğim seni. Duydun mu, iki gözüm?"

Hızlı soluklarım haricinde hiçbir sesin çıkmadığı kısa bir an yaşandı. Gözlerim, gözleri haricinde her yere değdi ama yine de kaybeden taraf ben oldum çünkü ona bakana kadar beni bırakmadı.

"Duydum!" diyene kadar bana bakmayı da bırakmadı. Ben ise öfkemi bir türlü yenemiyordum. "Yazık ettin kendine," dedim. "Beni karın olarak aldığın güne lanet edeceksin."

Uzun zaman sonra ilk defa gülümsedi.

Hem de o kadar güzel güldü ki donup kaldım. Sanki onun nezdinde en büyük zaferi kazanmış gibiydi. Masal gibiydi, onun gözlerinde sevdamı görmek. Bu masalın mutlu sonla bitebileceğine dair beni bir yalana inandırmak ister gibiydi.

"Göreceğiz!" dedikten sonra beni ağır ağır bıraktı. Sonra da ayağa kalktı.

Ben ise ilk fırsatta ellerimi yatağa yaslayıp kendimi yataktan kaldırdım. Onun zaferine karşılık ben hileli kralın mağlubuydum. Bu yüzden içime gerçekliğin yası çöktü. Son kez konuşurken sesim titredi. Kırgınlığım ise artık öfkemin üzerindeydi. "Bana oyun oynadın!" dedim hayal kırıklığıyla dolu bir sesle.

Gülüşü ağır ağır soldu. "İhtiyacın olduğunda kollarıma koşsaydın yapmazdım," dedi bunca senedir sakladığı acısını göstererek. "Ama koşmadın, Firuze."

Bütün ilkelerini ihlal etmesinin tek sebebi sanki bendim. İhanetin affı yoktu onun için.

İstisnası bendim.

Üstelik bunu yaparken aslında ne kadar acımasız olduğunu bana gösterdi çünkü bir daha ağlamamı teselli etmedi. Sadece, "Ben de gerekeni yaptım." dedi. Bu kararından asla dönmeyecekti. Görünen o ki Ezra Saruhan o eskiden tanıdığım adam değildi.

Ben bu tanıyamadığım adamla evlenmiştim ve bundan sonra karısı olarak yanında kalacaktım.

İstesem de istemesem de.

35. GÜN

Sabaha kadar ikimiz de uyumadık. Ben odasında camın kenarındaki koltuğa oturdum. O ise sürekli odaya girip çıktı.

Yaşananları boşa koysam dolmuyor, doluya koysam taşıyordu. Bir türlü ne yapacağımı, nereye sığacağımı bilmiyordum.

En nihayetinde güneş iyice yükselince ona bakmadan, "Evime gidebilir miyim?" dedim donuk bir sesle. "Yoksa yeni gelin gibi sabah kahvaltıya mı çıkacağım?"

Sanki hislerimi kaybetmiştim. Ben dün eski Firuze'yi yitirmiştim.

Yanıma geldi. Tam önümde durup dışarıyı izlemeye başladı. "Amcam gelene kadar bekle, ondan sonrasına karar veririz," dedi.

Bakışlarımı ona doğru çevirdim. "Bizi görsün diye mi?" dedim öfkeli bir sesle.

Bir türlü bana oyun oynamış olmasını hazmedemiyordum. O ise çoktan bunu aşmış gibiydi çünkü önce bana, sonra da elime baktı.

Sol elimdeki alyans ve evlilik yüzüğüm üzerimize vuran güneş ışığıyla parlıyordu. "Görecek," dedi. Elim istemsizce yumruk oldu.

Üstelik uykusuz zihnimde şeytanlar cirit atıyordu. Geçmişe dair korkularım da bu yüzden yüzeye çıkıyordu. Her şeye çok geç kalmıştım. Aslında birçok badire atlatmıştım. Yine de yetmiyor gibiydi. Bu yüzden kendimi, "Ya seni kendine inandırırsa?" demekten alamadım.

O ise bakışlarını ağır ağır bana doğru çevirdi. Çelik mavisi gözlerinde ilk defa acımasızlık gördüm. "Ziva Otel'e bu kadar takılma sebebin sadece Derya değil, değil mi?" dedi.

Beni öyle bir yerden yakaladı ki sanki zihnimdeki bütün şeytanlar aynı anda tuzağa kapıldı. "Öğrenmişsin," dedim hayretler içerisinde.

Şiyar'ın, Eraslanlarla birlikte yaptığı iş birliğinin altyapısı Ziva Otel'de yatıyordu. "Ben istesem her şeyi öğrenirim," dedi sert bir şekilde. "Uyuşturucuya da bulaşılmış."

Öyleydi ve Şiyar'ın daha birçok pisliği vardı. "Gürcistan'daki restorasyona bu kadar kafasını takmasının da başka sebepleri varmış," diye devam etti.

Öyleydi, o restorasyonda yaptığı şey bana kırık mührü çaldırmasıyla aynı amacı taşıyordu. Şiyar Saruhan, şeytanın bu topraklara kurduğu cehennemi yeniden canlandırmaya çalışıyordu.

Ezra'nın bu sözleri aynı zamanda bana teminat verme biçimiydi. Amcasının tarafını seçmeyeceğini bana göstermeye çalışıyordu. Kalbim kısa bir an ısınır gibi olsa da inadıma tutundum.

Şiyar'ın karşısına geçip oğlunun katilinin ben olduğumu yüzüne haykırmadıkça bu mesele kapanmayacaktı.

Bu mesele hep benim olacaktı. Yine de kimden öğrendiğini merak ediyordum. "Kadir abi mi?" dedim.

Cevap vermedi. Bakışları tekrar cama dönerken bu onun nezdinde hayır olan bir cevaptı. Bu yüzden alaycı bir şekilde gülümsedim. "Pardon," dedim. "Senin bağlantılarının yanında Kadir abi güvercin gibi kalır."

Tam o anda telefonum çalmaya başladı. Telefonu elbisemin cebinden çıkardığımda bunun bir görüntülü arama olduğunu fark ettim.

Kimin aradığını görünce heyecanla olduğum yerde dikleştim. Dildar arıyordu. "Ablam, sen neredesin?" diyerek heyecanla telefonu açtım.

Soruma karşılık Dildar ilk deniz kıyısıyla birlikte kendisini gösterdi. Arkasındaki manzaradan burasının Doha sahil yolu olduğunu anladım. Neşeyle bana güldü. "Abla, burası çok güzel!" dedi.

Onu farklı bir yerde görmek beni istemsizce gülümsetti ama yine de çok endişeliydim. "Ablacığım, bensiz nasıl gidersin?" dedim.

Dildar'ın ise gülümsemesi bozulmadı bile. Aksine daha da neşelendi. "Ezra abi söyledi, seni koruyacağına dair söz verdi. Hem bak Asaf da burada!" Kamerayı yanına doğru çevirince yanında koltuk değneği ile yürüyen Asaf'ı gösterdi. Asaf bana el sallarken aynı şekilde sırıtıyordu. Bunlar çoktan tatil moduna girmiş gibilerdi.

"Sahra abla da kısa bir süre bizim yanımızda kalacakmış."

Dildar kamerayı bu sefer diğer tarafına çevirince yanındaki Sahra'yı görmek hem canımı yaktı hem de beni mutlu etti.

Gitmişti, benim arkadaşım beni bırakıp Ezra'nın planına uymuştu.

Yine de kırgınlığım ağır bastı. "Keşke beni bekleseydiniz," dedim. Sahra yüzümdeki kırgınlığı görünce telefonu eline aldı.

"Nasılsın?" diye sordu.

Ben hislerimi ondan hiçbir zaman saklayamamıştım. Yine öyle oldu. "Sahra bana bunu nasıl yaparsın?" dedim haddinden fazla kırgın bir sesle.

O benim tek dayanağımdı. İyiliğimi istediğini bilsem de bana yalan söylemişti.

Sahra'nın yüzünde üzgün bir ifade belirdi. "Biliyorum," dedi teskin edercesine. "Ben de senin yerinde olsam çok kızardım ama o kadar uzun süredir manipüle edildin ki o herif tarafından düzgün düşünemiyorsun. Fırıze."

Bu sözleri daha önce de ondan duymuştum ama şu anda bunu idrak edemiyordum.

Yine de Sahra konuşmaya devam etti. Ezra ise arkadan dinledi. "Kimseye zarar gelmesin derken kendini kaybettin," dedi. "Babanın söyledikleri de üstünde çok etkili."

Babamı anınca sessizleştim. "Ezra Saruhan bana sözünün teminatı olarak Asaf'ı emanet etti. Biliyorum ki onun da göz bebeği Asaf. Bu yüzden ben de kabul ettim."

Her zamanki mantıklı Sahra'ydı bu yüzden ona söyleyecek bir şeyim yoktu. Üstelik arkasından kardeşimin neşeli gülüşünü duyduğumda bütün yelkenlerim inivердi. Onun gülüşü için her şeyi yapabilirdim.

Kırgın da olsam, "Kendinize orada iyi bakın!" dememin sebebi buydu.

Sahra ise benim için endişelenmeye devam ettiğini gösterircesine, "Asıl sen kendine orada iyi bak!" dedi.

Hallederdim. Kardeşimi güvenceye aldıktan sonra her türlü hallederdim.

Kısa bir süre daha onların gezişine eşlik ettim. Sonra telefon kapandı. Ezra bu sırada sessiz bir şekilde dışarı bakarak beni bekliyordu. En sonunda telefonun kapalı ekranına bakarken dalgın bir sesle, "Abim ne olacak?" dedim.

Sesi de her zamanki gibi sözleri gibi netti. "Abin benim tarafımda olduğu sürece ona bir şey olmayacak ama baban..."

Buradaki tereddüdü ise bendim. Bu yüzden kafamı kaldırıp hiç acımadan, "Babam umurumda değil," dedim.

Başını yavaşça salladı. Onun adalet anlayışına da görünen o ki bu uyuyordu. "İyi," dedi benden daha beter bir acımasızlıkla. "O zaman günahlarını taşımasının vakti geldi."

Biz ise kendi düğünümüze değil, sanki büyük bir savaşa hazırlanıyorduk.

Kuzenimin düğününde simsiyah bir elbiseyle birlikte belimde altın kemerle ve altınlarla yeni bir gelin olacağıma asla inanmıyordum.

Yine de inanamadığım her şeyin gerçekliğiyle bir bir yüzleşiyordum.

Hepsi bir önlem için diyorlardı. Ezra Saruhan'ın sulhu bozmaması için bir önlem. Artık herkes için bu nasıl bir korkuysa bu sabah Harun ve Ayşegül'ün de imam nikâhı kıyılmıştı.

Gerçekten bütün düğünler gerçekleşirse Mardin bu sene düğüne doyacaktı. Şimdi bile o kadar gösterişli bir düğün gerçekleşiyordu ki sanki padişahın kızı evleniyordu.

Envaiçeşit hediyeler, nerede başlayıp nerede bittiği görülmeyen halaylar, canlı orkestra ve mahşeri bir kalabalık. Ezra'nın bunca insanı nasıl koruyabildiğini anlayamıyordum.

Gerçi şu an damlarda keskin nişancıların ve etrafta sinyal bozucu zırhlı araçların olması bana bir ipucu vermeliydi ama yine de benim gözümde oldukça tehlikeliydi.

Üstelik bütün bunları ayarlayan o adam tıpkı ben gibi simsiyah giyinmiş, sakince yanımda oturuyor ve tebrikleri hiç bıkmadan kabul ediyordu. Kalbim allak bullaktı, kafam kazan gibiydi ve bir de üstüne uykusuzdum.

Dünün gerçekliğini asla kabullenemiyordum.

Tarihin en suratsız gelini olmaya adaydım ama umurunda değildi. Bir de üstüne ondan hiç beklemediğim bir arsızlıkla elimi tutuyordu.

Ben ise dışarıya yem vermemek için şimdilik pusuda bekliyordum. Benim de sıram elbet gelecekti.

Tabii, önce başımızdaki bela biterse.

Benim aksime herkes çok mutluydu. Dildar'ın yokluğunu Ezra nasıl açıkladıysa abimden asla ses çıkmıyordu. Halamlarla birlikte yan masada oturuyordu.

Zahide ve Ahmet sürekli halaylar arasında geziyordu ki Ahmet'in mutluluğu görülmeye değerdi. Sanki dünyalar onun olmuş gibi sürekli güzeller güzeli Zahide'sine bakıyordu.

Benim kuzenim de gerçekten çok güzel olmuştu. İnce dantel işçiliği olan gelinliğiyle gerçekten de sanki padişahın kızı gibiydi.

Ben ise her ne kadar kendimi zorlamak istesem de bugünün eğlenen, oynayan tarafı olamıyordum. Bu yüzden Ezra'yla birlikte tebrikleri kabul etmek zorunda kaldım.

Bir ara Ezra'yı korumalardan biri çağırınca ayağa kalkmak zorunda kaldı. O sırada yan masada oturan Hacer'in fırsat bulmuş gibi bana dönmesi bir oldu. "İstanbullu Firuze'den Saruhan gelini olmaya geçmek nasıl bir his, Firuze?" dedi haset dolu bir sesle.

Artık nefretlerini de saklamaya gerek duymuyorlardı çünkü anneleri bu evlilik yüzünden yas tutuyordu.

Ona dönüp buz gibi gözlerle baktım. "Ben hâlâ aynı Firuze'yim," dedim.

Bu benim nezdimde, *beni karşına almak istemezsin* demekti ama Hacer hiçbir zaman akıllı bir kadın olmamıştı. Üstelik, "Sen artık hiçbir zaman aynı Firuze olamayacaksın," derken sanki en büyük hatayı yapmışım gibi bana baktı.

Beni birazcık tanısaydı elimin güçlenmesinden korkardı ama tanımıyordu. Beni evdeki düşmanların yıldırabileceğini zannediyordu.

Oysa ben onlarla senelerdir zaten mücadele ediyordum.

Bu konuşmadan sonra Hacer'e cevap vermek için ağzımı açtım ama müzik birden durdu. Arjin'in ayağa kalktığını görünce herkes birden sessizleşti.

Daha önce bir hoş geldiniz konuşması yapmıştı. Bu yüzden bu kalkışı ben de dâhil herkes tarafından garipsendi.

Üstelik konuşmaya, "Beni bir dinleyesiniz. Size anlatacak mühim bir havadisim vardır," diye başladığında istemsizce gerildim çünkü yüzünde oldukça ciddi bir ifade vardı.

Hepimiz pürdikkat onu dinlemeye başladık. "Bundan bir buçuk ay önce bir rüya gördüm. Beş tane dağı aşıp beş tane şenliğe geçiyor sonra da göğe doğru yükseliyordum. Ben bunu geçmişte yaşadığım beş imtihandan sonra beş nikâha yordum."

Tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Yıllar sonra bu meydanda bir lanetten sonra sanki bir kehaneti söylüyordu. "Sonrası da Hak Teâlâ'ya kavuşmaktır muradım," dediğinde ise boğazıma bir düğüm oturdu. "Rabb'im imanla ölmeyi nasip etsin!"

Herkes *âmin* derken ben de dâhil çoğu insanın gözleri doldu çünkü bu toprakların bereketi olan Yâde Arjin bize ölümünü haber veriyordu.

Yine de o sanki bir müjde veriyormuş gibi gülümsedi. "Bugün rüyamdaki alametlerden biri tam gerçekleşti," dedi. "Zahide ve Ahmet'in nikâhı tamamına erdi." Zahide ve Ahmet oturdukları gelin ve damat masasından onu selamladılar. "Bir diğeri Harun ve Ayşegül'dür. Onların düğününü yapmak da bana düşmüştür." Harun ve Ayşegül ayrı ayrı oturmaya devam ediyorlardı çünkü arada Azat Eraslan gibi bir engel vardı.

"Dün ise Ezra ve Firuze'nin nikâhları kıyılmıştır." Herkes dönüp bana baktı çünkü Ezra biriyle konuşmak için gitmişti. Yine de muradı gerçekleşmişti.

"Yakında onların da düğünü yapılacaktır. Mübarek olsun, bereket olsun, şenlik olsun bu topraklara!"

Zılgıtlar çekildi. Laneti duyan kulaklara yeni bir havadis verildi. Midyat'ın uzun zaman boyunca bizim evliliğimizi konuşacağını biliyordum çünkü bu lanet bu toprakların efsanesiydi.

Her ne kadar hiç hazzetmesem de silahlar ateşlendi. Yâde Arjin dört bir yandan alkışlanırken, "Bu sene düğün senesidir," dedi yüksek sesle. "Üzerimizdeki yas perdesi sökülüp gitmiştir." Arjin lanetin kırıldığını bu şekilde bildirdi. "Şenlikler tüm yaz devam etsin."

Zılgıtlar artarken Arjin eliyle orkestraya işaret verdi ve yeniden çalmaya başladılar. Böylece şenlik devam etti ama benim aklımdan bir türlü Arjin'in sözleri gitmiyordu.

Ölümünü haber veren bu yaşlı kadının hepimizle ayrı ayrı bir bağı vardı. Bizi önceden önlem almamız için uyarmış olsa da sanki çok mutluymuşum gibi bir de bunun yüzünden içim hüzün doldu.

Sonra Ezra geldi yanıma. Tekrar elimi tutarken bir nebze olsun iyi hissettim.

Ta ki kalabalıkta bir arbede çıkana kadar. Biri avazı çıktığı kadar bağırıyordu. "Çekilin, çekilin!" diyordu.

Kalabalık ikiye doğru ayrılırken o biri silahını kaldırıp havaya doğru ateşledi. "Kesin bu düğünü!" diye bağırdı. "Kapatın müziğin sesini!"

Kalabalık korkarken müzik birden kesildi. İlk ayağa kalkan **Behiye'ydi.** "Şiyar!" diye bağırdı derbeder olan adama bakarak.

İkinci fark eden ise Ezra'ydı ama tepkisi yalnızca elimi sıkmak oldu.

O adam abisinin ölümüne bile takım elbiseyle katılmıştı. Şimdi ise saçı başı dağılmış, ceketi yırtılmıştı. Elinde ise kanlı bir gömlek vardı.

Kalabalığın ortasındaki boşluğa geldiğinde kanlı gömleği yere attı. "Oğlumu öldürdüler!" diye bağırdı. Delirmiş bakışları kalabalıkta dolandı.

Sonra beni buldu. "Oğlum Kendal'ı öldürdüler!"

Şiyar Saruhan oğlunun katilini tanıyordu.

Sonunda asıl düşmanım gelmişti. Tam kırk gün sonra gelecekken beş gün erken teşrif etmişti.

Hayatımdaki tüm değişiklikler ise on gün fark etmişti. Ben o on gün yüzünden bugün karşısında Firuze Koçak değil, Firuze Saruhan'dım.

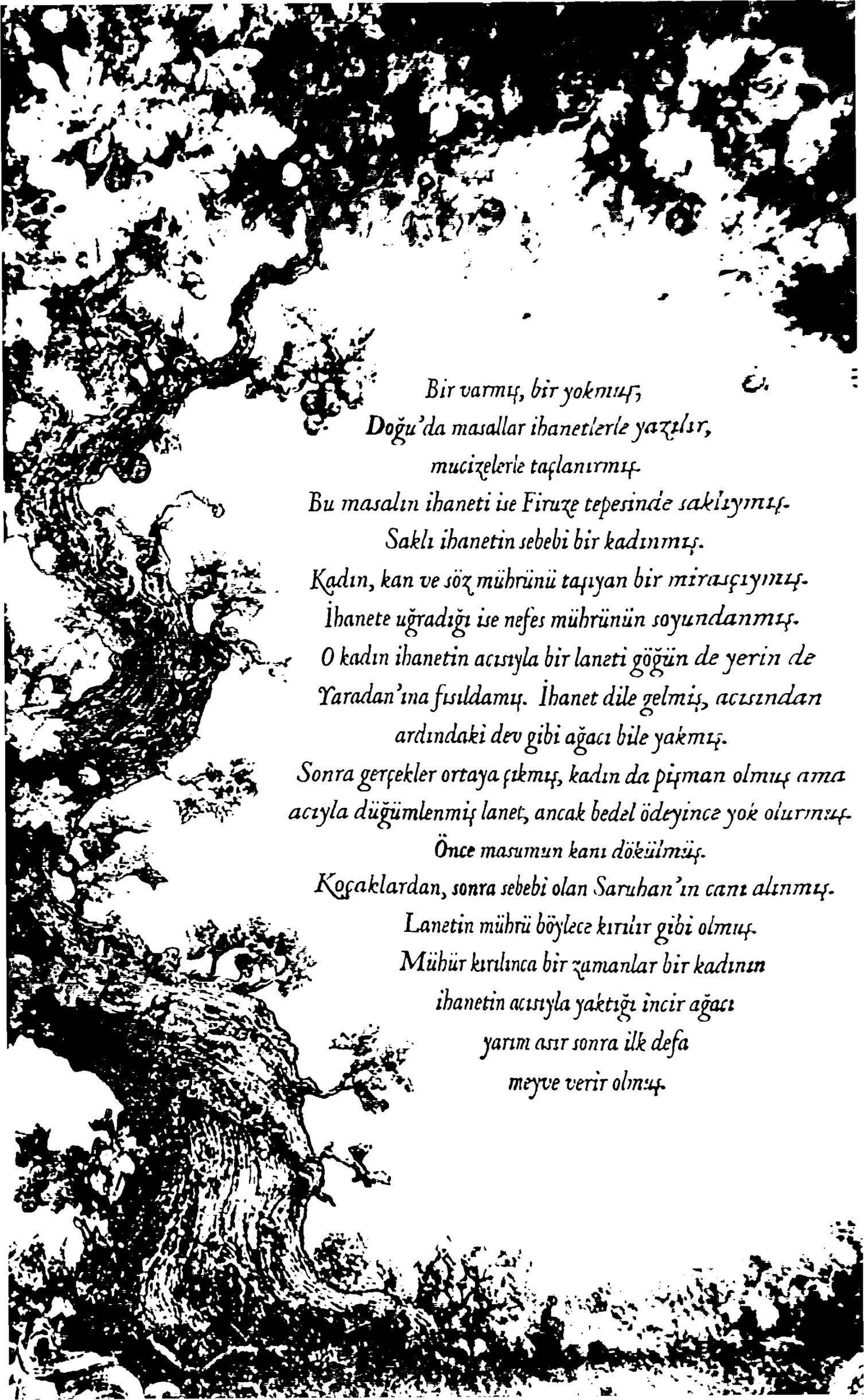
Bu da ona yaşattığım ilk hezimetimdi.

Dahası da gelecekti.

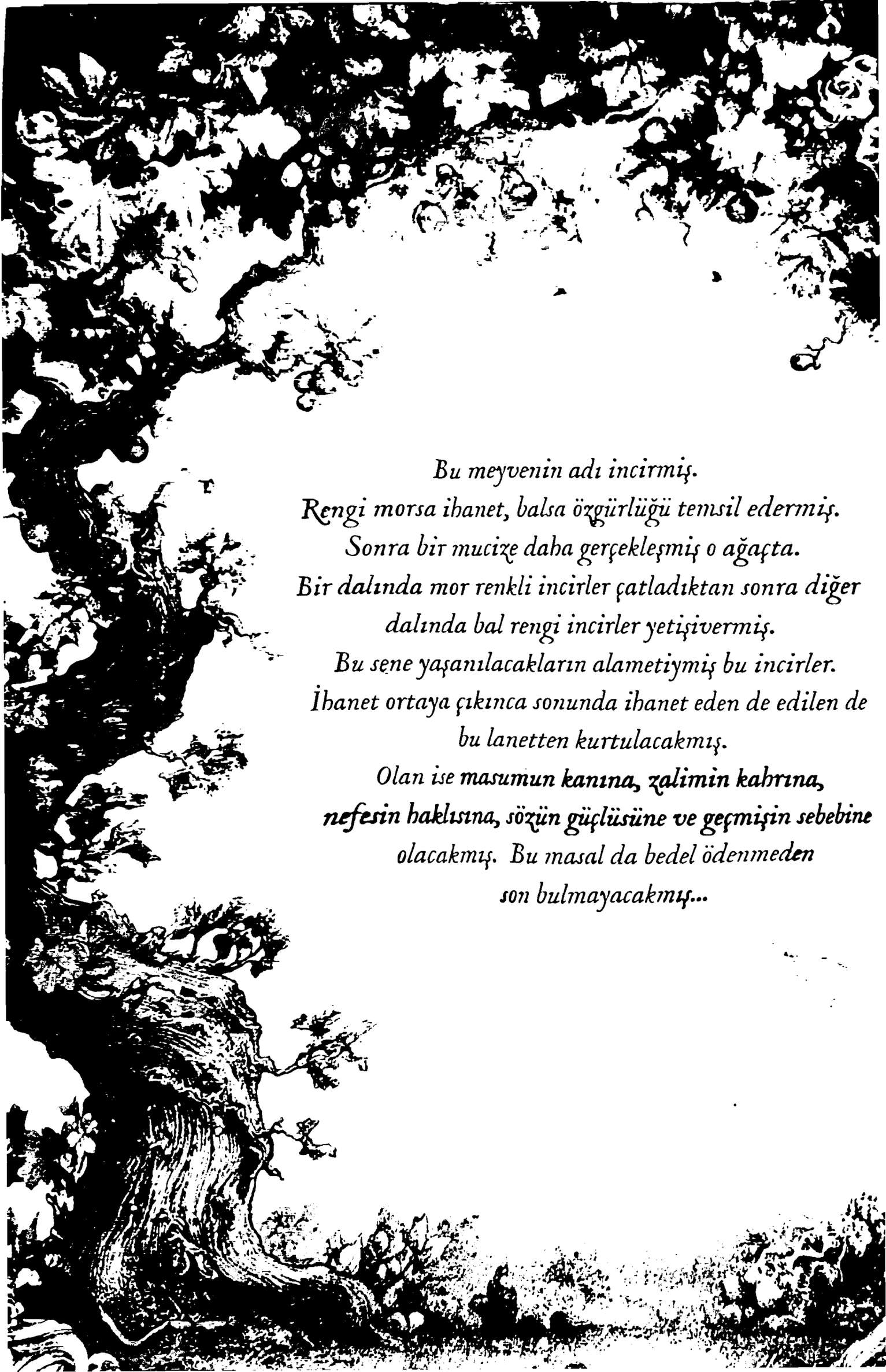
DEVAM EDECEK

Ay Işığı Kitaplığı

@ayisigikitap

Bir varmış, bir yokmuş;
Doğu'da masallar ihanetlerle yazılır,
mucizelerle taçlanırmış.
Bu masalın ihaneti ise Firuze tepesinde saklıymış.
Saklı ihanetin sebebi bir kadınmış.
Kadın, kan ve söz mührünü taşıyan bir mirasçıymış.
İhanete uğradığı ise nefes mührünün soyundanmış.
O kadın ihanetin acısıyla bir laneti göğün de yerin de
Yaradan'ına fısıldamış. İhanet dile gelmiş, acısından
ardındaki dev gibi ağacı bile yakmış.
Sonra gerçekler ortaya çıkmış, kadın da pişman olmuş ama
acıyla düğümlenmiş lanet, ancak bedel ödeyince yok olurmuş.
Önce masumun kanı dökülmüş.
Koçaklardan, sonra sebebi olan Saruhan'ın canı alınmış.
Lanetin mührü böylece kırılır gibi olmuş.
Mühür kırılınca bir zamanlar bir kadının
ihanetin acısıyla yaktığı incir ağacı
yarım asır sonra ilk defa
meyve verir olmuş.

Bu meyvenin adı incirmiş.
Rengi morsa ihanet, balsa özgürlüğü temsil edermiş.
Sonra bir mucize daha gerçekleşmiş o ağaçta.
Bir dalında mor renkli incirler çatladıktan sonra diğer dalında bal rengi incirler yetişivermiş.
Bu sene yaşanılacakların alametiymiş bu incirler.
İhanet ortaya çıkınca sonunda ihanet eden de edilen de bu lanetten kurtulacakmış.
Olan ise ***masumun kanına, zalimin kahrına, nefesin haklısına, sözün güçlüsüne ve geçmişin sebebine*** *olacakmış. Bu masal da bedel ödenmeden son bulmayacakmış...*

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP